

Anh Vẫn Luôn Yêu Em

M
Ọ
T
N
I
N
G
E
H
U
I

LustAveland

LAR

Mục lục

- Chương 1: Mạc Dư Thâm Là Chồng Cô
Chương 2: Tính Khí Xấu Xa Kia Của Cô Lại Tới Rồi
Chương 3: Mạc Dư Thâm 'Hối Lộ'
Chương 4: Ngủ Xong Liền Quên
Chương 5: Thoả Thuận Ly Hôn
Chương 6: Ông Xã, Tôi Gặp Lại
Chương 7: Tôi Không Cho, Thị Không Ai Có Thể Giành
Chương 8: Một Đường Bị Cô Dắt Đì
Chương 9: Thân Thể Vẫn Thành Thật Nhất
Chương 10: Ông Xã, Lại Đây
Chương 11: Đeo Nhẫn Cho Anh
Chương 12: Anh Như Vậy Là Đang Muốn Dụ Dỗ Em?
Chương 13: Đón Anh Tan Làm
Chương 14: Cho Dù Có Chuyện Gì Đi Nữa Thị Em Vẫn Luôn Ở Bên Anh
Chương 15: Cho Mạc Dư Thâm Cơ Hội Ôm Cô
Chương 16: Cả Đời Chỉ Yêu Một Người Phụ Nữ Là Hè Gia
Chương 17: Mạc Dư Thâm Cuối Đầu Hôn Cô Một Cái
Chương 18: "Anh Là Mạc Dư Thâm."
Chương 19: Đã Là Vợ Chồng Thị Phải Gọi Điện Hỏi Thăm Nhau
Chương 20: 【Là Anh, Mạc Dư Thâm, Chồng Của Em.】
Chương 21: Anh Đang Ở Trước Cửa Nhà Bà
Chương 22: Người Đàn Ông Có Đôi Mắt Đào Hoa
Chương 23: Mạc Dư Thâm Yêu Mình Sao?
Chương 24: Bởi Vì Người Đàn Ông Này Nên Cô Đã Trở Lại
Chương 25: Mạc Dư Thâm Giúp Hè Gia Ghi Bút Ký
Chương 26: 【Em Có Phải Là Mối Tình Đầu Của Anh Không? (Bí Mật Quan Sát).】
Chương 27: Mạc Dư Thâm Ghen
Chương 28: Hoa Này Không Giống Bình Thường, Đây Gọi Là Hoa Vượng
Chương 29: Mạc Dư Thâm Mở Ánh Chụp
Chương 30: Vừa Mới Nghĩ Về Túi Giấm Nhỏ Nhà Mình, Anh Liền Xuất Hiện
Chương 31: Tra Nam Như Anh Hai Của Tớ Nên Bị Ngược Chết Đi
Chương 32: 【Mặc Kệ Mưa Gió, Đêm Nay Em Sẽ Về Nhà.】
Chương 33: Đời Nay Chỉ Yêu Một Người Vợ Là Hè Gia
Chương 34: Kỷ Niệm Ngày Dự Được Túi Giấm Nhỏ
Chương 35: "Ông Xã, Anh Phải Dịu Dàng Một Chút Chứ."
Chương 36: Nhận Nhầm Người Trong Tiệc Rượu
Chương 37: Hè Gia Quên Yêu Cầu Sửa Kịch Bản Của Chu Minh Khiêm
Chương 38: Công Việc Không Phải Là Thứ Cô Có Thể Giờ Thói Đại Tiễn Thư!
Chương 39: Mạc Dư Thâm Nghỉ Bệnh Hai Tháng
Chương 40: Buổi Chiều Là Có Thể Nhìn Thấy Anh
Chương 41: Dáng Dấp Mạc Dư Thâm Cũng Chỉ Đến Thế Là Cùng
Chương 42: Ba Người Chen Nhau Trên Một Cái Ghế Dài

Chương 43: Hè Gia Là Quý Gia Tam Công Chúa, Là Vợ Của Mạc Dư Thâm
Chương 44: Mạc Dư Thâm Và Chu Minh Khiêm Đụng Áo
Chương 45: Hè Gia Ôm Sai Người
Chương 46: Hướng Giáo Sư Chỉ Có Một Đứa Con Gái Gọi Là Hướng Lạc
Chương 47: Chỉ Cần Điều Kiện Nay Không Khiến Hè Gia Khổ Tâm
Chương 48: Lát Nữa Làm Hô Hấp Nhân Tạo Cho Chu Đạo Các Cô Đì
Chương 49: Mạc Dư Thâm Ôm Hè Gia Trước Mặt Mọi Người
Chương 50: Mạc Dư Thâm Cũng Thường Xuyên Tự Lừa Mình Dối Người
Chương 51: Anh Không Buông Bỏ Được Cô, Càng Không Thể Rời Xa Cô
Chương 52: Cô Nhớ Mạc Dư Thâm
Chương 53: Chúc Mạc Dư Thâm Cả Đời Nay Cô Độc! :)
Chương 54: Chu Minh Khiêm Biết Hè Gia Bị Bệnh
Chương 55: Em Cũng Khoẻ. Cũng Không Thức Khuya
Chương 56: Anh Vẫn Chờ Em Về Nhà
Chương 57: Trước Kia Em Đều Thích Về Nhà Sau Anh Một Phút
Chương 58: Mong Răng Ngày Nào Đó Chúng Ta Có Thể Cửu Biệt Trùng Phùng
Chương 59: Giảm Giảm Nay Nhìn Có Chút Đẹp Trai Nha
Chương 60: Trao Đổi Bản Sao Thẻ Căn Cước
Chương 61: Không Có Gì Quan Trọng Bằng Cô
Chương 62: Nếu Người Bị Bệnh Là Anh, Hè Gia Sẽ Không Rời Xa Anh
Chương 63: "Ông Xã, Ngày Mai Chúng Ta Làm Gì?" - 【Chơi.】
Chương 64: Bệnh Đau Dạ Dày Của Anh Đều Do Con Sâu Họ Mạc Gây Ra
Chương 65: Cô Chỉ Có Thể Dựa Vào Chính Minh
Chương 66: Người Đàn Ông Kia Nhìn Anh Không Mấy Thân Thiện
Chương 67: Anh Và Hè Gia Chỉ Có Chết Mới Chia Ly
Chương 68: Cô Có Thể Nghe Được Rồi
Chương 69: Anh Vẫn Luôn Yêu Em
Chương 70: Thuốc Nay Mỗi Ngày Nhìn Ba Mươi Giây, Chữa Khỏi Bách Bệnh
Chương 71: Giảm Giảm Và Cua Cua
Chương 72: Khách Mời Người Mẫu Của
Chương 73: Hóa Ra Người Trượt Tuyết Cùng Hè Gia Là Trình Duy Mặc
Chương 74: Tôi Là Hè Gia, Em Gái Của Quý Thanh Viễn
Chương 75: Vừa Nay Em Đã Cưỡng Hôn Bạn Của Anh Rồi
Chương 76: Hai Người Đều Đến Sớm Hai Tiếng Vào Đêm Xem Mắt
Chương 77: Cuộc Xem Mắt Giả Đò*
Chương 78: Tôi Sẽ Cho Vụ Scandal Tam Giác Nay Một Dấu Chấm Tròn Chính

Thức

Chương 79: Hôm Nay Có Thời Gian Không? Chúng Ta Ký Thỏa Thuận
Chương 80: Tôi Biết Vì Sao Hè Gia Muốn Ký Thỏa Thuận Ly Hôn
Chương 81: Không Phải Viêm Dạ Dày Cấp Sao? Thôi Đau Răng Cũng Được
Chương 82: Phóng Viên Ngồi Chờ Đại Dưa
Chương 83: Em Nhớ Anh Rất Nhiều
Chương 84: Mạc Dư Thâm Thuận Thê Ôm Cô Vào Lòng, Tiếp Tục Hôn
Chương 85: Mạc Dư Thâm Làm Sáng Tỏ: Vợ Của Tôi @Hè Gia
Chương 86: Dù Đầu Em Không Nhớ Được Anh Nhưng Trong Lòng Vẫn Nhớ
Chương 87: Tôi Không Có Ý Định Sinh Con
Chương 88: Đừng Nhìn Em Như Vậy, Em Sẽ Bị Mê Hoặc
Chương 89: Ký Úc Sai Chỗ

Chương 90: Đại Kết Cục (Thượng)

Chương 91: Đại Kết Cục (Trung)

Chương 92: Đại Kết Cục (Hạ)

Chương 93: Phiên Ngoại 1

Chương 94: Phiên Ngoại 2

Chương 95: Ngược Nam Căn Bã Làm Âm Lòng Dân 1

Chương 96: Ngược Nam Căn Bã Làm Âm Lòng Dân 2

Chương 97+1: Ngược Nam Căn Bã, Làm Âm Lòng Dân 3

Chương 97+2: Ngược Nam Căn Bã, Làm Âm Lòng Dân 3 (2)

Chương 98+1: Ngược Nam Căn Bã, Làm Âm Lòng Dân 4

Chương 98+2: Ngược Nam Căn Bã, Làm Âm Lòng Dân 4 (2)

Chương 99: Ngược Nam Căn Bã, Làm Âm Lòng Dân 5

Chương 100: Ngược Nam Căn Bã, Làm Âm Lòng Dân 6

Chương 101: Ngược Nam Căn Bã, Làm Âm Lòng Dân 7

Chương 102+1: Ngược Nam Căn Bã, Làm Âm Lòng Dân 8

Chương 102+2: Ngược Nam Căn Bã, Làm Âm Lòng Dân 8 2

Chương 103: Ngược Nam Căn Bã, Làm Âm Lòng Dân 9

Chương 104+1: Ngược Nam Căn Bã, Làm Âm Lòng Dân 10

Chương 104+2: Ngược Nam Căn Bã, Làm Âm Lòng Dân 10 2

Chương 105: Ngược Nam Căn Bã, Làm Âm Lòng Dân 11

Chương 105+2: Ngược Nam Căn Bã, Làm Âm Lòng Dân 11

Chương 106: Ngược Nam Căn Bã, Làm Âm Lòng Dân 12

Chương 107: Ngược Nam Căn Bã, Làm Âm Lòng Dân 13

Chương 108: Ngược Nam Căn Bã, Làm Âm Lòng Dân 14

Chương 109: Ngược Nam Căn Bã, Làm Âm Lòng Dân 15

Chương 109+2: Ngược Nam Căn Bã, Làm Âm Lòng Dân 15 (2)

Chương 110: Ngược Nam Căn Bã, Làm Âm Lòng Dân 16

Chương 110+2: Ngược Nam Căn Bã, Làm Âm Lòng Dân 16 (2)

Chương 111: Ngược Nam Căn Bã, Làm Âm Lòng Dân 17

Chương 112: Ngược Nam Căn Bã, Làm Âm Lòng Dân 18

Chương 112+2: Ngược Nam Căn Bã, Làm Âm Lòng Dân 18 (2)

Chương 113: Ngược Nam Căn Bã, Làm Âm Lòng Dân 19

Chương 114: Ngược Nam Căn Bã, Làm Âm Lòng Dân 20

Chương 115: Tổng Hợp Phiên Ngoại

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 1: Mạc Dư Thâm Là Chồng Cô

Tháng 10, tiết trời đã vào thu.

Hè Gia tựa đầu bên cửa sổ. Mưa to như trút nước, trời đất như hợp làm một.

"Gia Gia, mau uống thuốc nhân lúc còn nóng đi."

Hè Gia quay đầu:"Bà ơi, bà nghỉ ngơi đi, cháu tự mình làm được mà."

"Người trẻ tuổi các cháu làm sao mà biết sắc thuốc chứ." Bà đặt chén thuốc lên bàn, thuận thế vén bàn ngồi xuống. Hè Gia trong tay còn cầm sách, đã đọc được không ít trang. Kẹp sách lại, cô thuận tay đặt trên ghế mây. Mới mấy chục giây mà trong phòng đã tràn ngập mùi thuốc Đông y.

"Ở đây có đường trắng, uống xong ăn hai muỗng vào sẽ không thấy đắng nữa". Bà mở hủ đựng đường, còn chuẩn bị một chiếc muỗng nhỏ.

Hè Gia lần đầu tiên uống thuốc Đông y, bịt mũi lại khổ sở nuốt một hơi xuống bụng. Nói không đắng là giả, cũng không như tưởng tượng dễ dàng nuốt xuống.

Mấy tháng gần đây cô đau đầu dữ dội, trí nhớ cũng giảm sút. Phàm là tất cả các bệnh viện có tiếng trong và ngoài nước đều đã

đến khám thử, xong vẫn không thể chẩn đoán được là bệnh gì. Thư ký Lương của ba cô nói:"Hay là đi về quê tôi thử dùng thuốc Đông y xem sao, cứ đau như vậy cũng không hay." Trên núi có đủ các loại thảo dược, dùng nước trên núi để sắc thuốc.

Có thể có tác dụng.

Coi như không chữa được tận gốc nhưng giảm bớt đau đớn cũng tốt. Cô buông hết tất cả mọi việc trong tay, chiều hôm qua vừa đến nơi này.

Lão bà là mẹ của chú thư ký Lương, sống trong cảnh khu ở trên núi. Phạm vi hơn 100km đều là núi non hùng vĩ chạy dài không ngừng, cảnh sắc mê lòng người. Trên núi sinh hoạt bất tiện, lác đác chỉ có vài chục hộ gia đình.

Rốt cuộc cũng không chịu nổi vị đắng, Hè Gia múc một muỗng đường cho vào miệng nhai nhai phát ra tiếng sòn sạt. Chờ vị ngọt thấm cỗ họng, cô nói:

"Bà ơi, không biết cơn mưa này bao giờ mới ngừng nhỉ? Khách lên núi tham quan ngắm cảnh hôm nay chẳng phải là vô ích sao?"

Lão bà vừa đem lọ đường đóng chặt, vừa nhìn cô vừa nói: "Không có gì đáng quan ngại, cơn mưa này nhiều lắm cũng chỉ một tiếng sau là dứt."

"Nhanh vậy sao?"

"Ở đây không giống như trong thành phố của các cháu. Ở trên núi một năm thì có hơn 200 ngày trời đổ mưa, nói đổ liền đổ, nói ngừng liền ngừng".

Lão bà vịn mép bàn chậm rãi đứng dậy, "Ta đi thêu thùa may vá, nếu cháu mệt thì nằm nghỉ một lát đi".

Hè Gia cười yếu ớt: "Cháu không mệt".

Lưng lão bà đã còng xuống, đi đứng khó khăn, chống gậy từng bước đi ra nhà chính. Thật lâu sau, Hè Gia mới thu lại tầm mắt, tiếp tục đọc sách.

Đúng như lời lão bà nói, ước chừng hơn một tiếng sau, mưa rơi cũng nhỏ dần. Tí tách, cuối cùng cũng ngừng. Các đám mây dần tan ra, lấp ló có thể thấy được mặt trời. Sau cơn mưa, không khí thoang thoảng mùi bùn đất tươi mát.

Hè Gia đặt sách xuống, đứng ở hành lang nhìn ra ngoài hướng núi. Giữa núi rừng là một tấm thảm thiên nhiên màu xanh ngắt, mây mù tan ra, còn có thể nghe tiếng nước suối chảy róc rách. Nước mưa đọng lại trên mái hiên từng đợt chảy xuống. Hè Gia đưa tay bàn tay đón lấy, hơi lạnh thẩm vào ruột gan.

Điện thoại di động bỗng kêu lên, tiếng chuông điện thoại thanh thuý phá tan không gian yên tĩnh của rừng núi.

Là bạn thân của cô, Diệp Thu.

"Đợi nửa ngày rồi mà vẫn không thấy cậu gọi", Diệp Thu quan tâm hỏi, "Thế nào, đã quen với cuộc sống trên núi chưa?".

"Rất tốt, phong cảnh hữu tình, không khí mát mẻ, lúc nãy còn đổ mưa", Hè Gia hỏi: "Hôm nay không quay phim sao?"

"Vừa mới kết thúc công việc."

Diệp Thu là diễn viên tuyển 19, căn bản diễn cái gì cũng không quan trọng. Cứ cho là đại IP, các đĩnh cấp lưu lượng nam nữ chủ có chồng lưng, chỉ cần cô tới để diễn vai khách mời, không ai nhận ra cô cả.

Buổi tối còn có tiệc, Diệp Thu đang trên đường đi rãnh rỗi lại cùng Hè Gia nấu cháo điện thoại.

"Trời mưa chẳng phải không thể đi dạo ở bên ngoài sao? Ở trong nhà như vậy thật buồn chán."

"Không sao, đang đọc sách của Nhạc lão tiên sinh."

"Chẳng phải cậu đã đọc rất nhiều lần rồi sao?"

"Lúc này không giống."

Nhạc lão tiên sinh lớn lên ở vùng núi, trong sách có đề cập đến một đoạn ngắn, chỉ có từng trải mới có thể thấu hiểu sâu sắc. Cuốn tiểu thuyết này năm đó thắng biết bao giải thưởng, giờ đã thành tác phẩm kinh điển. Trước kia cô đọc không ra được ý vị của cuốn sách, hiện tại mới có thể lĩnh hội được một chút.

Nói đến cuốn sách này của Nhạc lão tiên sinh, hôm nay Diệp Thu nghe ngóng được một chút tin tức.

"Có mấy công ty điện ảnh muốn chuyển thể tác phẩm này thành phim truyền hình, nhưng mà Nhạc lão tiên sinh sức khoẻ bất an, nhất quyết không đồng ý, cũng biết sẽ kéo dài đến bao giờ."

"Nếu có cơ hội cải biên, lúc đó cậu phải tranh thủ tham gia biên kịch đó, Gia Gia."

Hè Gia vừa rót một ly nước, nhịn không được run tay nước chảy ra ngoài.

Cô trả lời Diệp Thu:"Tớ cũng muốn như vậy, nhưng ai lại dám dùng một biện kịch hạng ba như tớ chứ."

"Cậu là biện kịch hạng ba, tớ là diễn viên tuyển 19, hai chúng ta đúng là xứng đôi vừa lứa, haha." Diệp Thu lại chuyển đề tài: "Đúng rồi, cậu tính quy ẩn trên núi đến bao giờ thế?"

"Cái này khó mà nói trước, làm sao vậy?"

"Có hai tin tốt." Diệp Thu cố ý ngập ngừng.

Hè Gia yên lặng lắng nghe. Nước mưa đọng trên mái hiên vẫn không ngừng rơi xuống tí tách.

"Điện ảnh Tinh Lam công khai thu thập những kịch bản ưu tú, hạn cuối là hết tháng này, cậu thủ mang kịch bản cậu đã dùi mài kinh sử hai năm kia đi nộp thử xem. Cơ hội nghìn năm có một. Nếu được chọn sẽ do đích thân đạo diễn Chu Minh Khiêm chỉ quay."

Diệp Thu nói tiếp tin tốt thứ hai: "Cuộc thi cưỡi ngựa vượt chướng ngại vật năm nay sẽ tổ chức ở Bắc Kinh, ngày cũng đã định là 10 tháng 11, thế nào, có muốn tham gia không?"

Hè Gia có hai sở thích lớn nhất là sáng tác và cưỡi ngựa, "văn võ" song toàn, một yên tĩnh một kích thích, hai thái cực ngược nhau hoàn toàn.

Trong khoảng thời gian này, Hè Gia chỉ chú trọng vào việc đi khám bệnh, không còn tâm tư chú ý tới các hoạt động của công ty điện ảnh. Về phần cưỡi ngựa vượt chướng ngại vật, người phụ

trách biết cô một lòng bôn ba muốn tìm được bệnh của mình nên không để cho người khác thông báo về tình hình của câu lạc bộ cưỡi ngựa. Cô hiện tại đang dùng thuốc Đông y, mỗi tuần trị liệu một lần, cũng phải ba đợt trị liệu mới thấy được hiệu quả.

Bây giờ mới là đầu tháng 10, ba tuần sau hẳn là kịp.

Hè Dao động tâm, dự định:"Cuối tháng tớ sẽ về Bắc Kinh một chuyến, nếu thuốc Đông y có tác dụng, đợi thi đấu xong sẽ lại lên núi ở một thời gian."

Diệp Thu chính là muôn như vậy, có đôi khi tâm sự khuê mật cũng là một bài thuốc hay.

Cô tiếp tục luyên thuyên:"Chẳng phải Mạc Dư Thâm tặng cho cậu một con "bảo mã" mấy triệu đô la sao, đến lúc đó nhất định phải đem ra thị uy."

Hè Gia đã lâu rồi không nghe đến cái tên Mạc Dư Thâm này.

Cô cùng Mạc Dư Thâm là vợ chồng, lần cuối gặp Mạc Dư Thâm đã là hai tháng trước, lúc đó Mạc lão hẹn hai người đến Mạc gia dùng cơm. Từ lúc kết hôn đến giờ đã hơn năm tháng, nhưng bọn họ chung bụng nhau chỉ có năm, sáu lần. Bình thường cả cô và Mạc Dư Thâm đều bận rộn, chỉ có hợp lại với nhau khi đôi phó với trưởng bối. Về phần con "Bảo mã" kia cũng là do lấy lệ với trưởng bối mà Mạc Dư Thâm mới tặng cho cô.

Những ngày sau đó, Hè Gia buổi sáng trau chuốt lại kịch bản, buổi chiều thì đọc sách của Nhạc lão tiên sinh, khoảng thời gian trôi qua đơn điệu nhưng không hề vô vị.

Rời xa ồn ào, con người mới trở nên yên tĩnh.

Trời tối, sắc trời đen kịt.

Không có đèn hoa cúng chắng có ánh sáng lung linh.

Trong lúc đó, cô nhận được điện thoại của Mạc Dư Thâm, thanh âm trầm thấp mê người nhưng cũng lộ ra cảm giác cường thế, cao lãnh.

"Tôi nay về nhà cũ ăn cơm, em đang ở đâu, anh để tài xế đến đón."

Hè Gia như cười như không nói: "Ở trong núi."

Không còn một âm thanh nào khác.

Hè Gia biết anh đã hiểu lầm, nghĩ cô không có ý định về nhà cũ Mạc gia cùng anh.

Cô liền nói: "Nói với ông bà nội một câu, em ở trong núi tìm kiếm linh cảm sáng tác, khi nào về Bắc Kinh liền đi thăm hai ông bà."

"Khi nào quay về?"

"Làm sao, nhớ em à?"

Trong lời nói của Hè Gia mang theo ý cười, không trả lời mà hỏi ngược lại.

Ý tú rõ ràng, không phải là nhớ trong lòng, mà là thân thể của nhau.

Mạc Dư Thâm không trả lời.

Không còn lời gì để nói, cuộc nói chuyện cứ như vậy mà kết thúc.

Một nửa đợt điều trị đã trôi qua, đầu Hè Gia đau như vậy, bất quá cũng chỉ có thể giảm được chút đau đớn, căn bản là không trị được tận gốc, rất nhiều ký ức trở nên mơ mờ hờ hờ, cô hoàn toàn mất hết ấn tượng về các sự việc và con người.

Đem cuốn sách của Nhạc lão tiên sinh đọc hết, cô lại một lần nữa đọc lại từ trang đầu tiên.

"Quyển sách này trước đó không phải là đọc xong rồi sao, sao cháu lại đọc lại nữa vậy." Lão bà vừa nói vừa đưa cho cô một bắp ngô nướng.

"Lúc đến đây cháu chỉ mang mỗi quyển sách này." Nói rồi cầm lấy bắp ngô nướng lão bà đưa qua.

Trong khoảng thời gian này, mỗi ngày lão bà đều sẽ nướng ngô cho cô ăn, ngô nướng màu vàng đồng, mùi thơm ngào ngạt, lại còn dẻo, không thể không ăn.

Lão bà nghe thấy cô không còn sách đọc liền chỉ vào một căn phòng khác: "Ở bên kia có rất nhiều sách, cháu xem có hợp ý cuốn nào thì cứ lấy mà đọc."

Nói rồi lão bà cũng đi qua, Hè Gia dạo bước theo chân của bà.

Tới đây đã được một khoảng thời gian, ngoại trừ phòng mình và nhà chính, Hè Gia chưa từng chạy lung tung, cũng không mấy để ý đến thiết kế và cách bố trí của những căn phòng khác.

"Những thứ này là ông cụ nhà bà để lại, ông ấy cả đời chẳng có niềm hứng thú nào khác, cả ngày chỉ ngồi đọc sách".

Lão ông là chồng của lão bà, là ba của chú thư ký Lưu.

Lão bà không biết chữ, chỉ nghe con trai nói qua, lão ông ngày trước là một tác giả có chút tiếng tăm, đã xuất bản được mấy tập truyện ngắn.

Căn phòng này đã lâu không có người ở, trong phòng thoang thoảng mùi âm mốc cùng sàn nhà ẩm ướt.

Ở phía nam phòng có một cái tủ sách cũ dựa tường, mặt kính phản quang, Hè Gia không nhìn rõ là sách gì.

Có thể nhìn ra được lão bà đặc biệt để ý tới cái tủ sách cũ này, xung quanh bốn chân tủ đều được bọc nhựa dày, đằng sau tủ sách cũng được bọc một miếng vải nhựa.

"Tiểu nha đầu, cháu đến đây xem thử đi." Lão bà đẩy tủ sách pha lê ra, đứng ở bên cạnh, ra hiệu cho Hè Gia đến.

Tầng thứ nhất đều là sách có niên đại đã lâu, trang sách cũ kĩ còn bị ố vàng.

Tầng thứ 2 thì trưng bày vài tấm hình cũ trăng đen.

Hè Gia cầm một tấm lên nhìn, hoá ra là cả nửa thế kỉ đã trôi qua rồi.

"Đây là cụ ông lúc còn trẻ." Lão bà chỉ một người đàn ông bên phải, hai đầu lông mày trông giống hệt chú Lương, dáng người ôn hoà toát ra vẻ thư sinh.

"Ông ngày trẻ thật soái."

Hè Gia theo miệng mà xưng hô, cũng không gọi là ông nội.

Lão bà chỉ lo cười, không biết làm sao để tiếp lời khen ngợi của những người trẻ tuổi này, nhưng các nếp nhăn ở khoé mắt đều giãn ra.

Hè Gia nhìn sang người bên trái, cô cau mày, người này nhìn rất quen mắt.

"Bà nội, người này là ai vậy ạ?"

Lão bà nói tên: "Sóng ở căn nhà đối diện hồ."

Quả nhiên là Nhạc lão tiên sinh.

Mảnh núi này phạm vi hơn trăm cây số, cô lại không nghĩ ông cụ Nhạc lại sống gần đây.

"Bà ơi, quyển sách cháu đọc mấy hôm nay là của Nhạc lão tiên sinh viết, không nghĩ tới, hai người lại quen nhau."

"Thật là trùng hợp." Lão bà còn nói ông cụ họ Nhạc kia về quê cũng được một khoảng thời gian rồi.

"Bà nội, cháu có thể đọc sách của cụ ông được không?" Hè Gia trưng cầu ý kiến.

"Muốn đọc cuốn nào thì cứ lấy, chúng đều không phải sách hiếm."

Hè Gia dựa theo thứ tự sắp xếp mà lấy hai cuốn.

Những câu chuyện xưa đều không được dài, nhưng đều rất cuốn hút, không dời mắt ra được.

Hè Gia dùng bốn ngày để đọc hết tất cả các cuốn tiểu thuyết mà cụ ông sưu tầm.

Lão bà nói, sách trong nhà ông cụ Nhạc mới gọi là nhiều, nếu cô muốn đọc có thể qua bên đó mượn rồi đem trả sau cũng được.

Hè Gia rất kích động, tuy nhiên vẫn nói: "Cháu cứ như vậy mà qua, sẽ làm phiền đến Nhạc lão tiên sinh."

"Chẳng có gì phiền cả, ông ấy ở nhà chỉ trồng hoa, nuôi chim, đi dạo trên núi vài vòng mà thôi."

Sáng hôm sau, sắc trời rất tốt.

Hè Gia đem quyển sách kia cẩn thận bọc lại, cùng lão bà chào hỏi rồi đi ra cửa.

Tối hôm qua cụ bà đã gọi điện cho ông cụ Nhạc, hôm nay cô cứ trực tiếp đi quay chào hỏi.

Lão bà nhìn sang nhà ông cụ Nhạc, cách không quá xa, một cái bên tây hồ, một cái bên đông hồ.

Cái hồ này không có cầu bắc qua, bốn bề đều là núi, chỉ có thể đi xe buýt mấy chục dặm đường.

Giữa tháng 10, lạnh đậm, là thời tiết thích hợp để đi leo núi.

Cảnh khu người tới đông nghìn nghịt, xa xa có thể thấy được hàng người xếp hàng dài chờ xe buýt.

Hè Gia không nhanh không chậm bước đi. Hai bên đường đều là cửa hàng.

Cô hờ hững nhìn lướt qua bên kia, bước chân chợt dừng lại.

Một người đàn ông dáng người thẳng tắp cầm chai nước bước ra từ cửa hàng tạp hoá. Cảnh khu người tới người đi tấp nập, người kia vừa nhìn là biết hạc giữa bầy gà.

Quần tây đen, áo sơ mi trắng mở cúc đầu tiên. Toàn thân đều toả ra mùi hormone.

Hè Gia cất dù, nhưng vẫn chưa thu hồi tầm mắt.

Người đàn ông đó đi đến bên một chiếc xe hơi, chưa vội đi lên mà vặn nắp chai nước nửa đầu uống.

Khuôn cằm rõ ràng, hàu kết quyến rũ hoàn hảo, hoàn toàn phù hợp với thẩm mỹ của phụ nữ.

Hè Gia nhìn đến biển số của chiếc xe kia, là xe cá nhân của người bản địa, cô cất bước đi qua.

Người đàn ông đóng nắp chai nước, đột nhiên cảm giác được có người ở khoé mắt đi tới, có chút giật mình, cánh tay đặt trên tay nắm cửa xe cũng thu về.

Hè Gia như có như không cười nói: "Thật đúng là thụ sủng nhược kinh, làm phiền Mạc tổng đến nơi xa xôi thế này."

Dừng lại hai giây, Mạc Dư Thâm nói: "Anh không biết em ở trên núi này."

Ý tại ngoài, anh không đến để thăm cô, là cô tự mình đa tình.

"Đến đàm luận." Mạc Dư Thâm nói chuyện trước giờ đều rất ngắn gọn.

Hè Gia gật gật đầu, tiện thể lấy lại cho mình một chút tự tôn: "Cũng đúng, Mạc tổng bận trăm công nghìn việc, làm gì có thời gian tham dự vào việc nữ nhi tình trường."

Cô lập tức chuyển chủ đề: "Xe này có thể tự do thông hành trong cảnh khu à?"

Mạc Dư Thâm gật đầu, chủ xe là người địa phương, là tiền bối sắp xếp tới đón anh.

Hè Gia nghĩ ngợi không muốn chen chúc ở trong xe buýt, liền không khách khí nói với Mạc Dư Thâm: "Em muốn đến bờ hồ bên kia, có tiện không?"

Mạc Dư Thâm không nói gì, trực tiếp mở cửa xe ra hiệu bảo cô lên xe.

Hai người ngồi ở băng ghế sau, Hè Gia cũng không giữ khoảng cách với anh.

Ô tô di chuyển trên đường núi quanh co lại lén dốc, tốc độ xe cũng tăng lên.

Thỉnh thoảng có xóc nảy, Hè Gia nắm chặt tay vịn xe.

"Anh có đối tác ở đây à?" Hè Gia xoay người hỏi.

"Không có."

Sau đó liền yên tĩnh.

Hè Gia nhìn anh chầm chằm, Mạc Dư Thâm lại tặng cho cô một câu: "Được người khác nhờ vả đến thăm hỏi Nhạc lão tiên sinh."

Thì ra là vậy.

Vừa khéo, có thể cùng nhau đi đến điểm cuối.

Điện thoại di động trong túi vang lên, trước đó đều là đường dốc, bây giờ đã ổn định, Hè Gia chủ quan buông tay vịn, mở túi lấy điện thoại.

Kết quả một giây sau hướng di chuyển thay đổi, quán tính cho phép Hè Gia ngã nhào vào trong ngực của Mạc Dư Thâm. Mạc Dư Thâm một tay giữ chặt tay vịn, tay khác nắm chặt bả vai Hè Gia.

Hè Gia vô ý chống lên cơ bụng của Mạc Dư Thâm, muốn mượn lực ngồi xuống.

Ai ngờ quán tính quá lớn, cái tay cô lại trượt xuống đến một vị trí lúng túng. Cô nhanh chóng dời tay đặt trên đùi của anh.

Hè Gia ngược mắt liền bắt gặp ánh mắt đầy ý vị của Mạc Dư Thâm cũng đang nhìn cô.

Các khúc ngoặt quanh co thay đổi hướng rất nhanh, nghiêng bên này ngã bên kia, cái tay của cô để trên đùi Mạc Dư Thâm lặng lẽ xé dịch nắm chặt thắt lưng của anh.

Sau đó giả vờ như không có việc gì nhìn ra ngoài cửa sổ.

*

Tác giả có lời muốn nói:

Hè Gia, tên nhũ danh là sắc sắc.

*

#03032020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 2: Tính Khí Xấu Xa Kia Của Cô Lại Tới Rồi

Tài xế vẫn chuyên tâm lái xe, không hề chú ý ở phía sau xảy ra chuyện gì.

Có thể do nhàn rỗi quá, Hè Gia lại quay đầu hỏi một câu: "Lúc trước anh không mua nhẫn kim cương à?" Trên ngón tay vô danh của cô trống không mà của Mạc Dư Thâm cũng thế.

Mạc Dư Thâm quét mắt qua nhìn cô một chút, không nói lời nào.

Anh cho rằng cô cố tình kiêm chuyện, không nghĩ đến hướng khác.

Hè Gia chỉ là thuận miệng hỏi, vừa rồi khi nói ra câu nói kia, cô cũng hối hận 0,1 giây, câu nói kia giống như là đang đòn anh nhẫn kim cương vậy.

Thật ra Hè Gia cái gì cũng không thiếu, đặc biệt là kim cương, trong nhà cô có một hộp đựng kim cương, loé đến mù mắt.

Mạc Dư Thâm cũng không hề biết, ký ức của Hè Gia ngày một suy giảm, những ký ức ở cùng anh đối với Hè Gia mà nói là trống rỗng.

Đương nhiên, Hè Gia cũng không ý thức được việc này.

Ô tô một đường chạy nhanh, nửa giờ sau đã dừng lại ven đường trên núi.

Tài xế chỉ phía trên: "Ở kia là nhà của chú họ tôi, xe hơi không vào được, hai người chỉ có thể đi bộ vào."

Hè Gia nhìn theo hướng tài xế chỉ, phía xa xa kia là những gian nhà thấp tường trắng lợp ngói xanh cũ, nhìn từ xa, phía trên là một màu xanh sẫm.

Tường vừa được quét vôi lại, trông như mới đến tám chín phần.

Không có bờ tường, phía trong viện có cái bệ đá còn có không ít hoa cỏ.

Tài xế xuống xe mở cốp xách vali đồ của Mạc Dư Thâm xuống. Anh ta cũng không quen nói mấy lời thiện chí, buông ra một câu khô cằn: "Chú họ tôi ở nhà."

Sau đó liền lái xe rời đi.

Thật nhanh ô tô liền biến mất ở khúc quanh.

Hướng đến nhà của Nhạc lão tiên sinh là những phiến đá xung quanh mọc đầy cổ đại.

Đến giờ phút này, Mạc Dư Thâm mới bất giác biết được Hè Gia và anh có cùng điểm đến.

"Anh cùng Nhạc lão tiên sinh có giao tình à?" Hè Gia nhảm chán định bụng nói chuyện với Mạc Dư Thâm.

"Ông nội và Nhạc lão tiên sinh là bằng hữu."

Hè Gia "À" một tiếng, sau đó hai người lại rơi vào bầu không khí trầm mặc.

Vốn Hè Gia nghĩ Mạc Dư Thâm sẽ hỏi cô mục đích đến tìm Nhạc lão là gì, nhưng đi đến cửa nhà rồi mà anh cũng chưa hỏi nửa chữ.

Hè Gia đứng ở trong viện nhìn xuống, mặt hồ sóng sánh ánh nước thu hết vào tầm mắt, ở chỗ này ngắm phong cảnh trên núi, so với nhà lão bà quả nhiên là chiêm ưu thế hẳn.

Làm vườn làm cỏ, quả là vui thú đào viên.

Khó trách Nhạc lão tiên sinh không ở lại Bắc Kinh mà trở về nơi này.

Tới gần rồi cô mới biết những lớp ngói màu xanh xẫm trên nóc nhà kia thì ra là màu xanh rêu.

Bên này, Mạc Dư Thâm đã đem vali đặt xuống cạnh bệ đá, gõ cửa.

Nhà của Nhạc lão tiên sinh không khoá cửa nhưng Mạc Dư Thâm cũng không tuỳ tiện đi vào.

"Nhạc gia gia."

"Dư Thâm à, đến ngay đây."

Vừa dứt lời Nhạc lão chống gậy trượt đi ra, trên mắt còn đeo một cái kính lão.

Đây là lần đầu tiên Hè Gia gặp Nhạc lão tiên sinh, trước đó nhìn ông trên tiết mục phỏng vấn danh nhân so với bây giờ có chút gầy đi, khí sắc cũng không lớn bằng trước kia.

Cô cũng theo Mạc Dư Thâm mà gọi một tiếng Nhạc gia gia, rồi tự giới thiệu bản thân mình.

Nhạc lão tiên sinh tươi cười chân thành, cũng giới thiệu hai người bạn họ lẫn nhau.

Hè Gia và Mạc Dư Thâm lĩnh chứng đã nửa năm nhưng không có tổ chức hôn lễ, ngoại trừ bạn bè và gia đình thân thích, không ai biết bọn họ là vợ chồng.

Ông cụ Nhạc lên núi một năm cũng nghe là Mạc Dư Thâm đã có đối tượng, nhưng là ai thì ông không rõ, ông cứ tưởng Mạc Dư Thâm và Hè Gia là vô tình gặp nhau và cùng đến nhà ông.

"Nhạc gia gia, Hè Gia là vợ của cháu." Trước mặt Nhạc lão, Mạc Dư Thâm trực tiếp bỏ qua các xung hô thông thường mà giới thiệu cô một cách thân mật.

Nhạc lão tiên sinh là nhìn Mạc Dư Thâm từ từ trưởng thành, nói mấy lời thẳng thắn trêu trọc: "Ta đã nói rồi, ngọn gió nào lại đưa cháu đến đây thăm lão già ta chứ."

Nhạc lão tiên sinh cười haha để cả hai người cùng vào nhà.

Hè Gia liếc nhìn Mạc Dư Thâm một cái, anh không phản bác gì những lời Nhạc lão vừa nói.

Cô không nhớ rõ những những việc nhỏ không đáng kể giữa cô và Mạc Dư Thâm. Bất quá cùng anh liên hôn, tuy không có tình cảm nhưng cô vẫn có ấn tượng. Cô và anh đều "trước sau như một" diễn một vở kịch vợ chồng tình thâm trước mặt trưởng bối hai nhà.

Nhạc lão tiên sinh đã pha xong trà, lá trà tròn ở trên núi, có màu xanh tươi mát.

"Điều kiện ở chỗ ta có hạn, không có cà phê mà lứa trẻ các cháu thích, chỉ có thể dùng trà."

"Cảm ơn Nhạc gia gia." Hè Gia tiếp nhận chén trà.

Chén trà tinh xảo, khay đựng trà cũng đặc biệt có phong cách.

Những gì Nhạc lão tiên sinh thích, Hè Gia đều biết.

Ngoại trừ lúc sáng tác, cho dù có đi đến đâu cũng không để rời thân ba thứ: khay trà, cờ vây, và cần câu, tất cả đều là những món đồ tu thân dưỡng tính.

Giao tình của Nhạc lão tiên sinh và Mạc lão cũng bắt nguồn từ cờ vây.

"Chỗ này của ta không có gì đặc biệt để chiêu đãi các cháu, nhưng lần đầu đến đây thì ta cũng phải ra dáng của chủ nhà." Nhạc lão tiên sinh nhìn về hướng Mạc Dư Thâm, "Dư Thâm, theo ta đi câu cá, buổi trưa sẽ làm món cá kho cho các cháu ăn."

Nói rồi lại nhìn về phía Hè Gia, "Gia Gia, có muốn đi cùng chúng ta không?"

Bởi vì có một tầng quan hệ với Mạc Dư Thâm nên ông cũng đổi lại cách xưng hô.

Hè Gia thụ sủng nhược kinh, Nhạc lão tiên sinh luôn là một tác giả trưởng bối mà cô kính trọng và hâm mộ, có cơ hội được ở cùng như vậy, cô mừng còn không kịp.

"Được, nhân tiện cháu cũng muốn học câu cá."

Nhạc lão tiên sinh đứng dậy bắt đầu chuẩn bị dụng cụ câu cá.

"Nhạc gia gia, để cháu giúp ông."

Hè Gia lúc này so với Hè Gia cao ngạo trong dĩ vãng kia như hai người khác nhau hoàn toàn, đáy mắt và đuôi mày đều toát ra vẻ dịu dàng.

Mạc Dư Thâm nhấp một ngụm trà, chăm chú nhìn Hè Gia.

Không biết là cô đã học được cách phân biệt trái phải, hay là đã học được cách thu liêm lại bản thân.

Nhưng chắc chắn không phải là về sau.

Nơi câu cá là một khu vực sông nước khác, cách nhà Nhạc lão tiên sinh một đoạn đường quanh co uốn khúc nhỏ, cả ba đều tản bộ đến đó.

Hè Gia vốn là muôn đõ Nhạc lão, nhưng ông lại xua tay, "Ta đã đi quen rồi, một ngày đi về mấy lần đều không có vấn đề, ngược lại là các cháu, lần đầu đi nhớ cẩn thận dưới chân."

Mảnh rừng núi này không ai khai phát, chỉ có hơn mươi gia đình sống nên ban ngày hay buổi tối đều rất yên tĩnh.

Nhạc lão tiên sinh đi phía trước, Hè Gia tay cầm một cái thúng nước nhỏ theo sau, Mạc Dư Thâm phụ trách cầm bộ ngư cụ.

"Dư Thâm à."

Nhạc lão tiên sinh không quay đầu mà cũng không dừng bước.

"Nhạc gia gia, ông nói đi ạ."

Giữa hai người là Hè Gia nhưng cũng không có chút trở ngại gì về mặt đối thoại.

Có mấy lời Nhạc lão tiên sinh không tránh Hè Gia, ông xem tình cảm của đôi vợ chồng trẻ thật tốt.

Ông bạn Mạc lão từng đề cập qua: khó có chuyện liên hôn nào mà cả hai đứa trẻ đều tâm đầu ý hợp.

Mạc lão gia có hai đứa cháu, nhưng đứa còn lại không có cùng máu mủ với Mạc gia, ông nội Mạc đem hết hy vọng gửi vào Mạc Dư Thâm.

Ông cụ nhà họ Mạc làm sao biết, đây đều là vở tuồng do Mạc Dư Thâm và Hè Gia đồng lòng diễn xuất chứ.

Cũng là lừa luôn Nhạc lão tiên sinh.

"Nói cho gia gia nghe xem, là cháu muốn làm tác phẩm kia hay bạn cháu muốn làm?" Nhạc lão thảng thảng.

"Nhạc gia gia, ông cứ xem như là cháu muốn làm đi."

Nghe đến đây, Hè Gia đã hiểu.

Trước đó, tin tức mà Diệp Thu nghe được cũng không phải là vô căn cứ, thì ra là có công ty điện ảnh muốn chuyển thể cuốn tiểu thuyết của Nhạc lão gia thành phim.

Mà vừa rồi theo lời nói của Mạc Dư Thâm, anh không có ý định đảm đương trọng trách này, nhưng người bạn muốn làm việc này hẳn là có giao tình không nhỏ với Mạc Dư Thâm.

Cũng đúng, nếu là bạn bè bình thường thì ai có thể khiến cho Mạc tổng vạn dặm xa xôi đến đây thương thảo với Nhạc lão tiên sinh.

Từ Bắc Kinh đến nơi này, bất kể là ai thì lộ trình cũng đều giống nhau, máy bay chỉ đến được nội thành, muốn lên núi phải trải qua con đường cái xóc nảy.

Mạc Dư Thâm cùng người bạn kia có giao tình không bình thường.

"Dư Thâm à, không phải ông không muốn nể mặt cháu, Bác Nhạc của cháu cũng đã một lần mở miệng thuyết phục ta, nhưng không có kết quả."

Hè Gia hoàn hồn, nghiêm túc lắng nghe.

Lại nói: "Chắc là cháu không biết hai năm trước, bác Nhạc của cháu cũng nhận được sự nhờ vả của bạn nó mà hỏi ta, nhưng lời còn chưa nói hết, ta lập tức cắt ngay cái suy nghĩ của nó."

Từ đó về sau, con trai ông cũng không nhắc lại chuyện này.

Nhưng Mạc Dư Thâm lại có chuẩn bị mà đến, "Nhạc gia gia, những chuyện khiến ông khó xử, cháu sẽ không làm."

Trong lời nói mang theo ý, Nhạc lão tiên sinh ra hiệu anh tiếp tục.

Mạc Dư Thâm: "Kịch bản sẽ làm cho đến khi ông hài lòng mới thôi, nếu ông không vừa ý, dù là ông hay phía công ty truyền thông đều tiếc nuối."

"Hơn nữa, việc tuyển chọn diễn viên sẽ do đích thân ông đứng ra chỉ đạo, trong quá trình quay chụp cũng nhờ ông xuống núi quan sát."

Hè Gia không khỏi quay đầu nhìn vào Mạc Dư Thâm.

Dạng hậu đài đặc biệt như vậy, ngoại trừ ông cụ Nhạc, cũng không ai có vinh hạnh nhận biệt đài này, công ty điện ảnh chắc là đã bỏ hết vốn rồi.

Nhạc lão tiên sinh bước đi chậm rãi, dùng gậy cẩn thận dò đường phía trước.

Đối với đề nghị của Mạc Dư Thâm cũng không nói gì.

Giữa núi rừng thi thoảng có tiếng hót của chim chóc, uyển chuyển chảy vào tai.

Thấy Nhạc lão tiên sinh không có ý định từ chối, Mạc Dư Thâm liền tiếp tục: "Cháu thay điện ảnh Tinh Lam đến đây giật dây, tầng cao cấp của công ty cũng đã bắt đầu tuyển biên kịch thích hợp."

Nhạc lão tiên sinh một mực không đồng ý việc chuyển thể thành phim vì sợ sẽ phá hỏng nguyên tác, ông thân thể đã không còn dẻo dai, để ông cải biên cũng không có tinh lực mà làm.

Tinh Lam chế tác lại bộ này cũng không hẳn muốn kiềm lời mà muốn đẩy cao năng lực ảnh hưởng.

Mạc Dư Thâm đại diện cho Tinh Lam đưa ra thành ý mức cao nhất, Nhạc lão tiên sinh cũng nhường một bước, "Đám trẻ các cháu, ai ai cũng ngoan cố cả."

Thở dài một hơi, ông lại nói, "Bất quá, nếu bên công ty truyền thông kia không cho ta được một kịch bản hài lòng, thì ta sẽ không nể tình đâu đấy."

Mạc Dư Thâm tỏ thái độ: "Cháu sẽ không làm ông khó xử đâu ạ."

Trong lúc nói chuyện bất giác đã đến nơi câu cá.

Đề tài vừa nãy cứ như vậy mà dừng lại, kết quả cũng được xem là viên mãn.

Vùng nước này không đẹp bằng hồ nước bên kia, không có dốc đứng.

Bờ sông có một sân phơi được làm riêng cho ông cụ Nhạc.

Bên cạnh hai cây đại thụ có vài băng ghế đá.

Nhạc lão tiên sinh cầm bộ ngư cụ của mình và đưa một bộ khác cho Mạc Dư Thâm, ông ngồi ở cái ghế đá phía nam, chỉ chỉ phía bắc: "Hai đứa ra kia ngồi đi."

Hôm nay Nhạc lão rất hào hứng nói: "Dư Thâm à, hai ông cháu ta thi đấu xem ai câu được nhiều hơn không?"

"Cùng ông thi đấu, chẳng phải là cháu tự rước lấy nhục hay sao."

Nhạc lão tiên sinh cười.

Hiện tại ở trước mặt ông cụ Nhạc, Mạc Dư Thâm và Hè Gia đều rất ăn ý diễn vở vợ chồng trẻ ân ái, diễn nhiều quá cũng không còn thấy lúng túng nữa.

Hè Gia ngồi xuống bên cạnh Mạc Dư Thâm, cô xem chừng khoảng cách giữa họ và ông cụ Nhạc, nếu nhỏ giọng nói chuyện thì Nhạc lão sẽ không nghe được.

Cô xích lại gần Mạc Dư Thâm hạ giọng, "Tinh Lam lần này công khai thu tập kịch bản ưu tú có phải là để tuyển biên kịch cho tác phẩm của Nhạc gia không?"

Mạc Dư Thâm không đáp mà nhìn vào mắt cô hỏi: "Có hứng thú à?"

Hè Gia mỉm cười: "Anh cứ nói đi."

Mạc Dư Thâm chỉ tặng cô một câu: "Chuyên tâm vào việc thi đấu cưỡi ngựa của em đi."

Hè Gia khi cưỡi ngựa thì chính là nữ vương, nhưng đụng đến biên kịch lại thành cái thau đồng, đây là những gì Mạc Dư Thâm nhận xét về cô.

Mà trên thực tế, Hè Gia cũng đã giành được ít giải thưởng trong các cuộc thi cưỡi ngựa, về phần biên kịch, cô đều không thể cho ra một tác phẩm hoàn hảo.

Mạc Dư Thâm không hiểu, vì Tinh Lam công khai tuyển chọn kịch bản mà cô lại từ bỏ việc tập luyện đua ngựa, một mình đi vào trong núi tìm linh cảm sáng tác.

Đại khái thì linh cảm là giả, biết được tin nội bộ của Tinh Lam, muốn kết giao tình với Nhạc lão tiên sinh mới là thật.

Mạc Dư Thâm nhắc nhở: "Đừng ở Nhạc gia lãng phí thời gian nữa, nếu có thể dựa vào quan hệ để được tuyển chọn thì Tinh Lam đã không phải tốn sức như vậy, quay về luyện tập cho tốt đi."

Hề Gia cười gượng hai tiếng, không đáp lại.

Vậy mà anh lại hiểu lầm và xem thường cô.

Liên quan đến việc Tinh Lam tuyển chọn kịch bản, cô đã sớm đem tác phẩm của mình đi ứng tuyển, mấy ngày nay chỉ có chờ kết quả.

Sau đó, hai người lại không nói chuyện gì, Mạc Dư Thâm chuyên tâm câu cá.

Cần câu đang đứng yên, bỗng nhiên Hề Gia lấy tay cầm lắc lắc.

Mạc Dư Thâm: "..."

Anh nhìn một bên mặt cô, cái tính khí xấu xa trước kia lại tới rồi.

*

#03032020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 3: Mạc Dư Thâm 'Hồi Lộ'

Cứ cách một hai phút, Hè Gia lại động vào cần câu một lần, không phải nâng lên thì là hạ xuống, gợn sóng từng vòng, cá cũng bị doạ chạy mất.

Mặc kệ ánh mắt ngăn cản của Mạc Dư Thâm, từ đầu đến cuối cô đều điềm nhiên như không có việc gì, mắt nhìn về một nơi yên tĩnh xa xăm.

Động tác nhỏ của hai người hoàn toàn lọt vào mắt của Nhạc lão tiên sinh, bất quá lão nhân gia đều xem như là hai thanh niên liếc mắt đưa tình.

Buồn bực ngán ngẩm, Hè Gia nhảm đếm đến 120, đúng 2 phút, cô lại động đậm cần câu.

Lần này, tay bị ngăn lại ở giữa không trung.

Mạc Dư Thâm đem cổ tay cô nắm chặt.

Cô cười như không, thấp giọng nói: "Anh như vậy sẽ khiến em hiểu lầm đấy."

Làm vợ chồng gần nửa năm, Mạc Dư Thâm coi như cũng hiểu được Hè Gia, lời ngon tiếng ngọt đối với cô không có tác dụng, chỉ ưa hành động thực tế.

Có tiền, cái gì cũng giải quyết được.

"Câu lạc bộ vừa mới nhập về hai con ngựa Ả Rập."

Hè Gia nhíu mày, nghi hoặc nhìn anh: "Sao em lại không biết?"

Mạc Dư Thâm: "Hai ngày trước vừa đến."

Hè Gia gật gật đầu, lấy điện thoại từ trong túi xách ra gọi cho người phụ trách của câu lạc bộ.

Câu lạc bộ này là do Mạc Dư Thâm đầu tư, lúc trước bỏ ra một số tiền lớn cho Hè Gia.

"Bà cô à, có gì căn dặn?" Âm thanh buồn ngủ của Võ Dương truyền đến.

Hè Gia đi thẳng vào vấn đề: "Đem hai con ngựa mới đến quay cho tôi xem đi."

Võ Dương hôm qua thức suốt một đêm, bây giờ đang ở văn phòng ngủ gật, người còn chưa tỉnh táo hẳn, vừa rồi nhân lúc Hè Gia nói chuyện, anh liền đi rửa mặt.

Nếu Hè Gia đã biết thì chính là do Mạc Dư Thâm đồng ý tặng.

"Chờ cô trở về rồi nhìn, màn hình không thấy được kích thước rõ ràng."

Anh nói: "Ưu tiên cho cô chọn trước."

Hè Gia nghe được ý khác: "Vậy con còn lại đưa cho ai?"

Võ Dương: "Khương Thẩm tiểu thư cũng muốn một con."

Hè Gia "À" một tiếng, khoé mắt liếc nhìn Mạc Dư Thâm, một giây sau liền nói: "Cũng không cần chờ tôi về xem, ông xã tôi nói, nếu thích, thì cho tôi hết."

Võ Dương: "..."

Đây không phải là bức anh đến đường cùng sao.

Khương Thẩm kia, tính tình cũng không tốt mấy.

Hè Gia không nhiều lời, trực tiếp đưa di động đến trước mặt Mạc Dư Thâm.

Ánh mắt hai người giằng co một lát, Mạc Dư Thâm cuối cùng cũng tiếp nhận nói với Võ Dương: "Đưa cả hai con cho người huấn luyện ngựa của Hè Gia đi."

Cuộc trò chuyện kết thúc, Hè Gia đem di động cất vào túi xách, tâm tình không tệ.

Về sau cô cũng không chạm vào cần câu nữa, an tĩnh ngồi xem Mạc Dư Thâm câu cá.

Trận tranh tài câu cá này, Mạc Dư Thâm thua thảm hại, chỉ câu được một con, mà cái thùng nhỏ của Nhạc lão tiên sinh bên kia đã có hơn mươi con.

"Không cách biệt lắm, về nhà nướng cá cho các cháu ăn." Nhạc lão tiên sinh bắt đầu thu dây.

Nhạc lão tiên sinh sẽ không tự mình làm cơm, trong nhà có mời một người dân bản địa quen biết đích thân chăm lo cho cuộc sống hằng ngày.

Lúc về đến nhà, có một dì trung niên đã chuẩn bị cơm trưa đâu vào đấy, hầu như đều là đồ ăn chay.

Hè Gia đem thùng cá nhỏ đưa cho dì, rồi theo Nhạc lão tiên sinh vào thư phòng.

Ông cụ Nhạc thân thể có chút mệt mỏi, tựa ở ghế nằm bên trong, chỉ cái giá sách bên phải: "Gia Gia, muôn đọc sách gì thì cứ tự mình đến lấy, nếu thích thì tặng cho cháu."

Đây đều là kho báu của Nhạc lão tiên sinh, Hè Gia đương nhiên sẽ không giữ cho riêng mình, "Cháu chỉ mượn đọc thôi, đọc xong sẽ trả lại cho ông."

Dứt lời, cô liền đem cuốn sách trong túi ra, "Nhạc gia gia, ông ký tên cho cháu nhé."

Nhạc lão tiên sinh cũng là một người hài hước, tự biên tự diễn, "Cháu là đang theo đuổi thần tượng đấy à."

Hè Gia cười, "Cũng không phải, là do vận khí cháu tốt." Cô đưa sách cho Nhạc lão tiên sinh, lại lấy bút máy và kính lão đưa ông.

Mạc Dư Thâm đã pha xong trà đem đến cho Nhạc lão tiên sinh.

Vừa khéo nhìn thấy đến mấy chữ cuối mà ông đang viết kia: **Nguyễn Gia Gia** của chúng ta khoẻ mạnh, vui vẻ, bình an.

Đối với Mạc Dư Thâm thì câu chúc này chỉ mang ý nghĩa chúc phúc khách sáo.

Còn đối với Hè Gia thì lại mang ý nghĩa khác, cả quãng đời còn lại cô chỉ có thể cầu cho chính mình sống khoẻ mạnh.

"Cảm ơn Nhạc gia gia."

Nhạc lão tiên sinh quan tâm hỏi: "Bây giờ đầu còn đau không?"

"Đã tốt hơn nhiều, cảm ơn gia gia quan tâm."

Đoạn đối thoại của bọn họ, Mạc Dư Thâm nghe hiểu câu có câu không, trước mặt Nhạc lão tiên sinh, anh cũng không hỏi nhiều.

Nhạc lão tiên sinh dừng nửa khǎc, lại quay sang Mạc Dư Thâm: "Đánh một ván cờ với ta không?"

Mạc Dư Thâm: "Chỉ cần ông không chê cháu kỳ nghệ kém là được." Anh đi qua bên kia tủ sách đem bàn cờ và ghé tới ngồi.

Nhạc lão tiên sinh nghĩ đến liền hỏi: "Gia Gia, cháu có biết đánh cờ không?"

Hè Gia yếu ớt lắc đầu, "Nhìn cũng không hiểu."

Mạc Dư Thâm nhìn lượt qua Hè Gia, nhất thời không biết được cô muốn diễn cái gì.

Ngoại trừ hoạ thì cầm kỳ thư, có cái nào mà cô không tinh thông.

Hè Gia xem không hiểu cờ vây, nên không tham gia vào mà đi đến giá sách bên kia nhìn.

Điện thoại ở nhà vang lên, Nhạc lão tiên sinh liền đi nghe.

Là lão bà gọi đến dặn dò bây giờ Hè Gia đang uống thuốc Đông y, những thứ cần kiêng cử, bà đều nói cho Nhạc lão tiên sinh biết.

Gác điện thoại, Nhạc lão tiên sinh vỗ vỗ cái trán, "Coi cái trí nhớ của ta này." Ông lại tranh thủ thời gian nói với dì nấu cơm xào một ít thức ăn chay nữa.

"Gia Gia, buổi trưa cháu không thể ăn cá, nên ông đã dặn nhà bếp làm thêm vài món chay cho cháu." Nhạc lão tiên sinh vào thư phòng tiếc nuối nói với Hè Gia.

Nhắc mới nhớ, thày thuốc cũng đã dặn dò lão bà, vừa rồi câu cá thày mới mẻ liền quên mất mình phải kiêng đồ mặn.

"Không sao ạ, lần sau cháu lại qua đây ăn cá mà ông câu."

Nhạc lão tiên sinh: "Cố gắng tháng sau không cần uống thuốc, lúc đó gia gia sẽ tự mình xuống bếp làm cá cho cháu."

Hè Gia cười, "Vậy thì mong được như lời ông nói."

Mạc Dư Thâm từ đầu đến cuối đều không lên tiếng, anh thỉnh thoảng nhìn vào hai mắt Hè Gia, nhưng cô cũng không đáp lại.

Nhạc lão tiên sinh ở thư phòng, anh cũng không trực tiếp hỏi chuyện gì đã xảy ra, chỉ nhắn hỏi cô: [Chỗ nào không thoải mái?]

Hè Gia lúc này đang ngồi trên cái ghế bên cạnh cửa đọc sáng, nhìn tin nhắn, cô quay đầu lại nhìn Mạc Dư Thâm, vừa khéo đổi mặt với ánh mắt của anh.

Cô tự đắt dương mi, mang ý tứ trêu chọc.

Cuối cùng cũng không trả lời tin nhắn kia.

Mạc Dư Thâm còn muốn cùng Nhạc lão đánh cờ, không rảnh truy hỏi.

Mãi cho đến sau bữa trưa, Nhạc lão tiên sinh mệt mỏi đi nghỉ ngơi, lúc này Mạc Dư Thâm mới có cơ hội trực tiếp hỏi Hè Gia: "Đang uống thuốc gì?"

Hè Gia đứng trên bệ đá trong sân hướng ra ngoài cảnh hồ.

Nửa ngày sau, cô đáp: "Thuốc trị nhức đầu."

Mạc Dư Thâm biết cô có cái bệnh này là do ba vợ đề cập cho anh lúc kết hôn.

"Sao không đến bệnh viện khám?"

"Khám rồi, vô dụng thôi."

"Ở trên núi được bao lâu rồi?"

"Hơn mươi ngày."

Mạc Dư Thâm nhớ tới câu chúc mà Nhạc lão tiên sinh đã viết kia: Nguyện cho Gia Gia của chúng ta khoẻ mạnh, vui vẻ, bình an.

Anh ở bên cạnh nhìn cô, "Sao lúc nhức đầu lại không nói với anh?"

Hè Gia lắc đầu: "Em hiện tại không nhớ được vì sao lúc ấy lại không nói cho anh." Cô cười cười, "Cũng không phải là vợ chồng thật, nói hay không cũng như nhau."

Trong sân yên tĩnh hơn mươi giây.

Hè Gia phảim lặng: "Anh chẳng phải đã cho em hai con ngựa sao, coi như là quà thăm bệnh đi."

Mạc Dư Thâm không tiếp lời, hai tay đút túi quần, cũng nhìn qua phong cảnh bên kia hồ.

Chiếc nhẫn, cờ vây, cô đều đã không nhớ rõ.

Đã không còn là đau đầu bình thường, mà trí nhớ cũng suy giảm.

Một lát sau, ở ven đường trên sườn núi truyền âm thanh đến.

Là cháu của Nhạc lão tiên sinh đến đón Hè Gia.

Hè Gia vãy vãy tay chào Mạc Dư Thâm, đeo túi lên vội vàng đi xuống dưới.

Chuyến này thu hoạch thật nhiều, Nhạc lão tiên sinh tặng cô đến sáu cuốn sách bảo bối của ông.

Mạc Dư Thâm chuyển ánh mắt từ mặt hồ đến con đường lát đá bên kia, đánh người thướt tha mềm mại của cô dần khuất xa.

Về sau ngồi lên xa, rất nhanh liền không thấy nữa.

Chạng vạng tối, trên núi lại đổ mưa.

Hè Gia ngồi trên hành lang nhà lão bà đọc sách, nửa buổi chiều đã đọc được một phần ba quyển.

Cô đọc một cách say sưa, điện thoại di động bên cạnh vang lên.

Là người quản lý câu lạc bộ cưỡi ngựa Võ Dương gọi, thông báo một tin không tốt.

Hè Gia ngồi trên ghế bật dậy, "Có ý gì chứ?"

Võ Dương sờ sờ chót mũi, không dám lên tiếng.

Hè Gia đổi cách hỏi khác: "Ai dám huỷ bỏ tư cách dự thi của tôi?"

Võ Dương thầm nghĩ, còn ai vào đây?

Hè Gia cúp điện thoại, trực tiếp gọi cho Mạc Dư Thâm, còn chưa đợi bên kia lên tiếng, cô đã lập tức nã pháo: "Mạc Dư Thâm anh có ý gì?"

Mạc Dư Thâm bình tĩnh nói: "Tình trạng của em bây giờ không thích hợp để thi đấu."

Hè Gia phản bác: " Bệnh tình của em, em rõ nhất, chỉ là đau đầu mà thôi, lại nói, bây giờ đã chuyển biến tốt, sau ba đợt điều trị nữa, cơ thể sẽ không sao. Cuối cùng có thể dự thi hay không là em quyết định, nếu lúc trước thân thể vốn không tốt, em đã không liều mạng mà đăng kí."

"Mạc Dư Thâm, anh dựa vào đâu mà tuỳ tiện huỷ bỏ tư cách thi đấu của em?!"

Mạc Dư Thâm không cùng cô tranh chấp, chỉ nói: "Anh còn chưa tìm Võ Dương tính sổ, anh ta biết trước đó thân thể em không khoẻ mà còn dám giấu diếm thay em ghi danh."

"Mạc Dư Thâm, anh nói bậy, cách ngày thi đấu còn một khoảng thời gian, anh cũng không biết tình trạng của em như thế nào liền tuỳ tiện kết luận!"

Hè Gia cũng không muốn cùng anh ồn ào, mục đích mà cô gọi đến là để anh khôi phục tư cách thi đấu lại cho mình.

Nếu như lúc đó sức khoẻ không tốt, cô liền bỏ thi đấu, nhưng bây giờ nếu không báo danh, đến lúc đó sức khoẻ hồi phục cũng không có tư cách tham gia.

"Anh nói với Võ Dương, lần thi đấu này em nhất định sẽ tham gia."

Mạc Dư Thâm không lưu tình chút nào: "Nghĩ cũng đừng nghĩ."

Hè Gia đành phải thay đổi kế sách, "Bao giờ anh về Bắc Kinh?"

"Sáng mai." Ngày mai đi Thương Hải, không có về Bắc Kinh.

Mạc Dư Thâm cũng không giải thích nhiều.

Hè Gia nhìn bên ngoài, mây cũng dần thưa đi, đoán chừng không bao lâu nữa sẽ tạnh.

"Đợi tạnh mưa, em sẽ đến nhà Nhạc gia tìm anh."

Mạc Dư Thâm biết cô có ý đồ gì, gấp mặt là để tranh thủ tư cách dự thi.

Anh từ chối: "Mưa còn không biết bao giờ mới ngừng, em còn đang uống thuốc, đừng tự mình làm khổ mình. Anh còn bận."

Anh vừa định cúp máy, giọng nói của Hè Gia liền truyền đến: "Em đến sẽ gọi cho anh."

Trong điện thoại là một chuỗi im lặng.

Mạc Dư Thâm: "Một tiếng sau, em đến cửa hàng chờ anh."

Sau đó kết thúc cuộc trò chuyện.

Mạc Dư Thâm không làm phiền cháu của Nhạc lão tiên sinh, anh tự mình đi đến trạm xe buýt chen chúc trên đó mà đến cảnh khu.

Mưa rơi đứt quãng, lúc to lúc nhỏ.

Hè Gia nói với lão bà một tiếng, mở dù đi.

Dù cho trời mưa, du khách vẫn lớp lớp kéo nhau đến cảnh khu.

Lúc đến cửa hàng, mưa cũng dần dần nhỏ lại.

Hè Gia thu ô, nhìn thấy Mạc Dư Thâm đang giương cái ô màu đen, lặng lẽ nhìn cô ở cửa hàng mà buổi sáng hai người gặp.

Mạc Dư Thâm cũng vừa mới đến.

Ở trước Hè Gia, đã đổi một bộ quần áo bình thường.

"Đến nhanh vậy." Hè Gia đến gần mở miệng trước.

Mạc Dư Thâm không trả lời mà hỏi lại cô: "Có chuyện gì mà phải gặp mặt nói?"

Hè Gia cười cười, "Chẳng phải ngày mai anh trở về rồi sao? Thừa dịp chạng vạng tối, em mời anh đi ngắm cảnh, sơn cảnh hữu tình, xem như là tuần trang mật đi."

Cô tự nhiên đi đến dưới ô và kéo cánh tay của anh, "Em đã hỏi lão bà, chúng ta đi dạo dọc theo con đường phía trước, cảnh sắc rất đẹp."

Mạc Dư Thâm bước bộ theo hướng đi của cô, đồng thời cũng nói: "Nếu em muốn ngắm cảnh, thì anh sẽ ngắm cùng em, nhưng nếu là chuyện tư cách thi đấu thì không cần bàn nữa."

Hè Gia đã hiểu, anh muốn cân nhắc về tài chính của câu lạc bộ, còn phải xem xét mức độ ảnh hưởng của cuộc thi, không thể có sai sót.

Lần này nhà tài trợ lớn nhất cho cuộc thi cưỡi ngựa này là tập đoàn Mạc thị.

Nếu xảy ra sự cố, ảnh hưởng nhiều nhất là Mạc thị.

Dù sao thì anh cũng là thương nhân.

Mạc Dư Thâm sau khi dứt lời, Hè Gia cũng không tiếp, hai người chậm rãi đi trên con đường nhỏ trên núi.

Hè Gia vốn là kéo cánh tay Mạc Dư Thâm, về sau buông ra, cùng anh đan xen mười ngón tay.

Loại thân mật đột nhiên xuất hiện, khiến Mạc Dư Thâm chưa kịp chuẩn bị, nhất thời không thích ứng được.

Trước kia hai người vì đối phó với trưởng bối mà thường xuyên diễn kịch ở nơi công cộng, cùng lăm là khoác lên cánh tay của anh, cho đến bây giờ vẫn chưa đan mười ngón tay lại với nhau.

Lòng bàn tay kề nhau, cảm giác thật vi diệu.

Mưa nhỏ nhưng dày, tăng thêm phần hứng khởi.

"Ông xã, bên kia có một cái thác nước nhỏ." Hè Gia lôi kéo anh đi qua nhìn.

Bước chân Mạc Dư Thâm dừng lại, Hè Gia thấy anh không di chuyển nữa liền quay đầu lại.

"Tự cách thi đấu tạm thời giữ lại cho em, trước một ngày, nhất định phải thông qua khảo sát của huấn luyện viên do anh chỉ định, nếu không qua, trực tiếp bỏ thi đấu."

Cuối cùng, Mạc Dư Thâm nhượng bộ.

Hè Gia giật mình, khoé miệng nhàn nhạt giương lên: "Vậy cung kính không bằng tuân mệnh."

Nói xong, lập tức buông tay anh, tự mình đi về phía thác nước.

Lòng bàn tay và đầu ngón tay của cô vẫn còn mềm mại ở đó.

Đây không phải lần đầu tiên Mạc Dư Thâm lĩnh giáo được cô "qua cầu rút ván", sớm đã quen.

Bất qua, cái xưng hô "ông xã" vừa rồi là lần đầu tiên cô gọi anh kể từ lúc hai người kết hôn đến nay.

Hè Gia cũng không có lòng mà thường thức cảnh vật, ánh mắt nhìn xuống thác nước, nghĩ đến cái bệnh này của mình không biết có thể chữa khỏi hay không.

Cây lá hai bên đường thỉnh thoảng lại có giọt mưa rơi xuống, tóc bị ướt, cô đem hắt ra đằng sau.

Những lúc cô yên tĩnh không quan tâm đến thế giới bên ngoài, lộ ra một nét xinh đẹp khác.

Mạc Dư Thâm gọi cô: "Đi thôi."

Hè Gia hoàn hồn, quay lại hỏi một câu: "Đi đâu?"

Mạc Dư Thâm nhìn cô, "Khách sạn."

Dục vọng trong mắt Mạc Dư Thâm đơn giản và trực tiếp, Hè Gia liền hiểu ý.

Lần cuối hai người thân mật đã là hai tháng trước, những chi tiết ở giữa, Hè Gia đã sớm quên không còn một mảnh.

Đến cửa hàng bán rượu ngon nhất trong cảnh khu, Mạc Dư Thâm đi làm thủ tục nhận phòng, Hè Gia đi xuống siêu thị tại lâu một ở khách sạn, trực tiếp hỏi thu ngân: "Có đồ dùng "kế hoạch hoá gia đình" không?"

Thu ngân hoảng hốt nửa ngày mới hiểu được cái ý nghĩa hàm súc của từ này.

"Muốn mấy hộp?" Thu ngân quay người vào kệ hàng bên trong cầm mấy hộp ra.

Hè Gia: "Một hộp, loại lớn nhất."

Thu ngân nhìn kích thước của mấy hộp trong tay đều không đúng, lại xoay người lấy một hộp khác ra.

Tính tiền xong, Hè Gia mang đồ cho vào túi.

Ở bên kia, Mạc Dư Thâm đã làm xong thủ tục nhận phòng.

Tựa như một đôi vợ chồng đầy tình cảm, Hè Gia rất tự nhiên khoác khuỷu tay của Mạc Dư Thâm, hai người đợi thang máy lên lâu.

"Em đã mua đồ rồi." Hè Gia nhìn Mạc Dư Thâm chiếu trên cửa thang máy nói.

"Ở trong phòng có."

"Lỡ không có cỡ lớn, bất tiện."

"..."

Cái gì cũng quên, ngược lại cái này lại nhớ kỹ như vậy.

*

#04032020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 4: Ngủ Xong Liền Quên

Trong phòng có hai phòng tắm, mỗi người dùng một cái.

Mạc Dư Thâm từ phòng tắm đi ra, rót cho Hè Gia một ly nước trái cây, trước kia cô đều uống rượu, hiện tại đang uống thuốc nên không thể uống rượu.

Anh tự mình rót một ly rượu.

"Đêm nay anh có về nhà Nhạc gia gia không?" Hè Gia lau khô tóc đi tới.

Mạc Dư Thâm: "Anh đã nói với gia gia là đêm nay sẽ không về."

Hè Gia gật đầu, bưng ly nước trái cây lên uống vài ngụm.

Nước ép tươi, không có thêm đường, hương vị nhàn nhạt, dư vị lại rất ngọt ngào.

Cho dù nước trái cây có ngon thì Hè Gia chỉ uống tượng trưng có vài ngụm rồi đưa cốc cho Mạc Dư Thâm.

Mạc Dư Thâm nhìn cô, cầm lấy đặt lên quầy bar.

Hè Gia đem màn cửa kéo vào, quay lại nhìn Mạc Dư Thâm, như có như không cười, "Em muốn uống thêm hai ly nước ép."

Ánh mắt cô quyến rũ.

"Tự mình lại đây lấy."

"Với không tới."

Mạc Dư Thâm không đưa cô nước trái cây, cúi đầu, nụ hôn mạnh mẽ ép xuống, cánh tay xiết eo cô lại ôm vào ngực mình.

Mặc dù cô không nhớ được chi tiết những lần ân ái trước kia, nhưng cái cảm giác này Hề Gia chưa từng trải qua.

Nụ hôn của anh.

Hơi thở của anh.

Giống như đã rất lâu rồi, nhưng lại không có cảm giác xa lạ gì.

Mạc Dư Thâm nhìn Hề Gia dưới thân mình, chỉ những lúc này, cô mới miễn cưỡng nghe lời, thanh âm nhu hòa, lại còn quần lấy anh mà làm nũng không buông.

Sáng sớm hôm sau, mưa to gió lớn dữ dội hoàng hoành.

Hề Gia bị âm thanh lớn ở bên ngoài đánh thức, mơ mơ màng màng, con mắt không mở ra được, đã ngủ một giấc nhưng cô lại thấy toàn thân khó chịu, cô vô thức đưa tay tìm điện thoại.

Nhưng sờ được một cái tay.

Giật mình, trong nháy mắt bừng tỉnh.

Mở mắt ra, cô sững người hoàn toàn.

Căn phòng xa lạ, cô nằm ở trong ngực của một người đàn ông.

Người đàn ông lại còn đang ngủ say, ôm cô từ phía sau lưng.

Xem nó như là mộng xuân, cô lập tức nhắm mắt lại.

Mấy giây sau mở mắt ra, trong phòng ngủ vẫn là tình huống trước đó.

Cô gói đầu lên khuỷu tay người đàn ông, cũng không biết được dáng dấp ra sao, chỉ thấy được những ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng.

Tró mắt mấy giây, tim đập có chút khẩn trương, Hè Gia ý thức được đây không phải là mơ.

Nhiệt độ cơ thể của người đàn ông chân thật, hơi thở mát lạnh vây kín từng tế bào trên người cô.

Giờ khắc này, da đầu tê rần rần, trời đất quay cuồng.

Cô... tình một đêm rồi?!?!

Hè Gia cắn thận suy nghĩ lại, nghiêng mình, vừa định đứng lên, tiếng chuông vang lên, người đàn ông phía sau giật mình dậy.

Mạc Dư Thâm trở tay sờ đến điện thoại đặt trên tủ đầu giường, tắt chuông, "Một tiếng sau anh sẽ ra sân bay."

Hè Gia trố mắt, quên cả phản ứng.

Khác với biểu tình trên mặt cô, giọng nói của anh từ đầu đến cuối đều bình tĩnh: "Em ngủ tiếp đi, anh tạm thời không rời khỏi phòng đâu."

Hè Gia phản ứng chậm nửa nhịp, một lát sau mới hiểu được ý của anh.

Cô khẽ ngẩng đầu, Mạc Dư Thâm rút cánh tay ra.

Người ở phía sau rời khỏi giường, Hè Gia chớp mắt cảm thấy sau lưng mình có một cơn gió lạnh thổi qua.

Cô cố gắng nhớ lại tối hôm qua, nhưng một chút ký ức đều không có.

Người đàn ông từ cuối giường vòng qua đi đến, Hè Gia len lén liếc mắt nhìn, cô không biết người đàn ông này, bất quá gương mặt kia quả là cực phẩm.

Rốt cuộc tối hôm qua cô đã uống bao nhiêu rượu mới có thể bị ma xui quỷ khiến phá vỡ ranh giới cuối cùng của hôn nhân như vậy chứ.

Mấy phút sau, phòng tắm bên kia vang lên tiếng nước chảy.

Không có thời gian để tự sám hối, Hè Gia tranh thủ rời giường thay quần áo.

Vòi hoa sen trong phòng tắm vẫn còn chưa tắt, xuyên qua lớp kính thuỷ tinh kia, dáng dấp cao lớn của người đàn ông đập vào mắt.

Hè Gia cầm túi lên, đảo mắt quanh phòng ngủ một lần, không còn gì sót lại, cô nhón chân lên chạy chầm chậm ra khỏi phòng.

Bên ngoài, mưa to như thác đổ.

Cô miễn cưỡng bung dù, đi vào màn mưa.

Mạc Dư Thâm từ phòng tắm đi ra không nhìn thấy Hè Gia đâu, cả túi xách và quần áo đều mất tích, anh trực tiếp gọi điện thoại cho cô.

Hè Gia đi được nửa đường, gió táp mưa sa, có che dù nhưng người cô vẫn bị ướt hơn phân nửa.

Điện thoại di động vang lên.

Mạc Dư Thâm?

Đến khi chuông ngừng kêu, cô cũng không bắt máy.

Mặc dù cô không có cảm tình với Mạc Dư Thâm, nhưng chuyện cô đã ngoại tình là thật.

Mưa quá lớn, màn hình điện thoại cũng bị ướt nước, cô dùng mu bàn tay lau rồi bỏ vào trong túi.

Đi nhanh về trước khoảng một *dặm mới có chỗ trú mưa.

*1 dặm ~ 1,6km.

Hè Gia gần như sắp ướt như chuột lột, hiện tại không có đủ tâm tình lo cho bản thân không thoái mái, vừa rồi vừa đi vừa suy nghĩ, vẫn là quyết định cùng Mạc Dư Thâm ngả bài, kết thúc cuộc hôn nhân này.

[Vừa rồi tín hiệu không tốt, anh đang ở đâu?]

Mạc Dư Thâm: [Khách sạn].

Hè Gia: [Anh đi công tác à? Khi nào mới về Bắc Kinh?]

Mạc Dư Thâm cảm thấy khó hiểu, lần nữa gọi điện qua, nhưng bị từ chối lần hai.

Rất nhanh Hè Gia lại nhắn: [Bây giờ em vẫn còn đang ở trên núi, cuối tháng về Bắc Kinh, đến lúc đó chúng ta gặp mặt nói chuyện, em nghĩ chúng ta nên ly hôn đi, là nguyên nhân ở em. Em không nhận một đồng nào từ anh cả, nên hãy nhờ phía luật sư chuẩn bị đơn thỏa thuận ly hôn đi.]

[Em xin lỗi.]

Mạc Dư Thâm nhìn ra cửa sổ bên ngoài, mưa rơi trắng xoá không thấy được gì.

Hồi lâu anh mới hiểu được đây là tình huống gì.

[Hè Gia, em không làm sai gì cả, người ở cùng với em tại khách sạn đêm qua là anh.]

Sau đó anh lại nhắn qua: [Nghe điện thoại.]

Hè Gia vuốt nhẹ nước mưa trên lông mi, nhẹ nhàng thở hắt ra.

Mạc Dư Thâm lập tức gọi điện qua, cô liền bắt máy.

"Đang ở đâu."

Hè Gia nghe được âm thanh này, giống với người đàn ông ở cùng cô vui vẻ đêm qua.

Thì ra đúng là Mạc Dư Thâm.

Trí nhớ của cô kém như vậy, chỉ nhớ được Mạc Dư Thâm là chồng cô, hai nhà liên hôn, hết thảy chỉ gặp qua có năm, sáu lần.

Dáng dấp của anh ra sao, cô trực tiếp quăng ra sau đầu.

Ký ức rải rác của cô về Mạc Dư Thâm vẫn còn dừng lại ở cuộc điện thoại hơn mươi ngày trước.

Lúc anh ở Bắc Kinh.

Mặc dù trên thực tế là hơn mươi ngày trước, nhưng đối với cô lại là tối hôm qua.

Đúng vậy, anh còn cho cô hai con ngựa.

Nhưng tặng khi nào, vì sao lại tặng?

Cô nhớ không ra.

"Hè Gia?"

Hè Gia hoàn hồn, nhìn trái nhìn phải, đều là cây cối, không có bản chỉ dẫn, cô trú mưa ở trong một cái đình, không có chữ gì.

"Em cũng không biết là ở đâu, ở trên đường về nhà lão bà."

Mạc Dư Thâm: "Đừng cúp điện thoại."

Lúc sau, Hè Gia nghe được tiếng đóng cửa, bên trong điện thoại im lặng một lúc, rồi cô nghe được tiếng mưa gió.

"Anh đến tìm em?" Cô hỏi.

"Ừm."

"Không phải một tiếng sau anh phải ra sân bay sao, trễ thì sao?"

"Trễ thì đổi chuyến khác."

Hơn mươi phút trôi qua, thân ảnh mạnh mẽ của người đàn ông xuất hiện trong tầm mắt của cô.

Cuối cùng, cái tên Mạc Dư Thâm và tướng mạo này cũng hợp lại.

"Chồng của em dáng dấp như thế nào lúc em chạy ra khỏi khách sạn?"

Đây là điều Mạc Dư Thâm muốn biết.

Cô cho rằng mình đã làm điều có lỗi, phản bội chồng mình, dáng vẻ người đàn ông trong lòng cô lúc đó như thế nào?

Dù sao cũng không phải anh.

Lúc đó, cô cho rằng anh là đối tượng tình một đêm.

Hè Gia chậm chạm nửa giây mới lên tiếng: "Lúc ấy đầu óc trống rỗng, không nghĩ nhiều như vậy."

Kỳ thật là đầu óc rỗng tuếch.

Lúc tỉnh lại ở khách sạn, phát hiện người cùng giường chung gối với mình là một người đàn ông xa lạ, phản ứng đầu tiên là mình đã tình một đêm rồi.

Mà trùng hợp, trong lúc cô tự trách mình, trong đầu lại hiện lên một đôi mắt đào hoa và khuôn mặt lạnh lùng. Cô cho rằng đó là chồng mình, Mạc Dư Thâm.

Về phần cặp mắt đào hoa của người đàn ông kia, cô không biết là ai. Một chút ấn tượng cũng không có, cũng không có chút cảm giác quen thuộc gì.

Chớp mắt một cái, ký ức bị lệch.

Trong điện thoại âm trầm một lúc.

Cho là cô cố ý tránh né, Mạc Dư Thâm hiểu rõ, không làm khó cô nữa.

Hai người chỉ cách nhau vài bước.

Hè Gia cúp điện thoại, Mạc Dư Thâm cũng buông điện thoại xuống.

Hai người nhìn nhau một lát, Hè Gia cười nhàn nhạt nói: "Xin lỗi, em đều quên hết rồi."

Mạc Dư Thâm không nói lời nào, quần áo đã ướt hơn nửa, lần đầu tiên chật vật như vậy.

Anh nâng cằm, "Anh đưa em về."

Hè Gia không muốn làm phiền anh, "Em tự mình đi được."

Mạc Dư Thâm không để ý, cất bước ra khỏi đình.

Hè Gia bung dù, bước nhanh đuổi theo, "Nếu là hiểu lầm thì cái thỏa thuận ly hôn kia cũng không cần làm nữa."

Cô đã ngoại tình trong cuộc hôn nhân này, lần sau còn ai dám cưới cô?

Mạc Dư Thâm nhìn bên sườn mặt cô, cái thỏa thuận ly hôn kia đã tồn tại trước khi kết hôn rồi.

Cô không nhớ rõ, anh cũng không đề cập tới.

Về đến nhà lão bà đã hơn 6 giờ, bà vẫn chưa dậy.

Mạc Dư Thâm đưa Hè Gia đến cổng, quay người về lại khách sạn.

Càng nghĩ, anh vẫn là nên gọi cho ba vợ một cái.

"Ba, làm phiền ba sáng sớm rồi."

"Bệnh tình của Hè Gia đã dần nghiêm trọng, giờ đã không còn nhớ rõ con là ai."

Về sau, Mạc Dư Thâm an tĩnh nghe điện thoại.

Phút cuối cùng, anh nói: "Sắp tới con sẽ đến Thượng Hải công tác, hạng mục kia chắc cũng phải mất một tuần."

Mạc Dư Thâm trở về khách sạn, quần áo trên người đã ướt nhẹp, lại không mang theo quần áo thay, đành phải đợi cháu của Nhạc lão tiên sinh mang hành lý của anh đến đây.

Thời gian không còn nhiều, không kịp chào hỏi Nhạc lão một tiếng.

Ông cụ Nhạc cười ha hả ở trong điện thoại, tỏ ý đã hiểu.

Người trẻ tuổi, đúng là tiểu biệt thắng tân hôn.

Ngày về Bắc Kinh, Hè Gia lại quên mất dáng vẻ của Mạc Dư Thâm ra sao.

Cái ký ức sai lệch về cặp mắt đào hoa kia cũng bị cô quên sạch sẽ.

Bất quá, có cái không quên, cái kịch bản cô đã nộp cho bên điện ảnh Tinh Lam và họ đã hẹn gặp cô thứ sáu này đến gấp đạo diễn.

Từ trên núi xuống thành thị, tất cả những ham muốn của cô cũng trở về.

Đứng ở ban công nhìn ra ngoài là những toà nhà cao chót vót, đến mây cũng phải nhường chỗ.

Quý Thanh Hà, ba của cô gọi điện đến. Cô theo họ mẹ.

Mẹ cô rất thích con gái, nằm mơ cũng mơ thấy muôn sinh con gái, kết quả liên tiếp sinh ra hai đứa con trai, không cam tâm, lại sinh đứa thứ ba, chính là cô.

Quý Chính Hà mỗi lần gọi là sẽ kiên nhẫn giải thích cho cô biết bệnh tình của mình, trí nhớ giảm sút ra sao, kết hôn khi nào, chồng cô là ai, hình dáng ra sao, từng vẫn đề giải thích một cách chi tiết.

Quý Chính Hà nói xong, Hè Gia mới mở bản ghi nhớ, những điều đã viết lên trước đó cô đều không có ấn tượng.

"Ba, vì sao con có thể nhớ kỹ những người khác, chỉ không nhớ được dáng vẻ của Mạc Dư Thâm."

Quý Chính Hà: "Các con chỉ mới biết nhau có nửa năm, kết hôn mới có mấy tháng, ấn tượng không sâu, nói quên liền quên."

Hè Gia lo lắng chính là: "Cái bệnh này của con, có phải là không có cách nào điều trị được không? Có phải sau này con cũng quên

mắt ba mẹ luôn không?"

Quý Chính Hà há hốc mồm, nhưng lời đều nghẹn ở cổ họng.

Cho dù ông có là tỷ phú cũng không có cách nào chữa được bệnh của con gái mình.

Trong điện thoại yên tĩnh.

Hè Gia hiểu ý, cũng không cố hỏi nữa.

Cô hoà hoãn lại không khí: "Ba cũng đừng quan tâm, có bao nhiêu người muốn quên đều quên không được, ba nhìn con, không có gì phải phiền não, tốt biết bao, phải không?"

"Không nói nữa, con phải đem chuyện này nhớ kỹ, tài liệu tốt như vậy, không viết thành kịch bản thì sẽ lãng phí tài nguyên."

Quý Chính Hà bây giờ không có ở trong nước, trong khoảng thời gian này, ông cùng vợ mình bôn ba khắp nơi, liên hệ với không ít chuyên gia thần kinh nổi tiếng, tìm xem có nghiên cứu về căn bệnh này không, nhưng đều thất vọng trở về.

Vì chuyện này mà chuyện của công ty trong vòng nửa năm nay ông đều không đụng tới, tất cả đè giao cho hai đứa con trai, mặc dù vậy, ông vẫn không tìm được biện pháp nào tốt.

Cuối cùng, Quý Chính Hà không quên dặn dò Hè Gia chặng vạng tối đi ra sân bay đón người: "Ba sẽ gửi thông tin chuyến bay cho con, đừng có quên."

"Yên tâm đi, con không quên đâu."

Cúp điện thoại, Hè Gia ném di động sang một bên, tiếp tục trau chuốt lại kịch bản của mình.

Hẹn gặp đạo diễn ba giờ chiều nay, cô đã đến chỗ hẹn kia trước 20 phút.

2 giờ 59 phút, vị đạo diễn kia mới khoan thai đi tới.

Hè Gia đứng lên, hướng về phía Chu Minh Khiêm mỉm cười, khách khí chào hỏi: "Chu đạo diễn."

Chu Minh Khiêm không biểu lộ một ý tứ dư thừa nào, khẽ vuốt cằm, cái cằm hất lên, ra hiệu cô ngồi xuống, ngay cả việc nói chuyện cũng sơ mởi miệng.

Hôm nay là lần đầu tiên Hè Gia gặp mặt Chu Minh Khiêm, tiếng "lành" đồn xa, vị đạo diễn trước mặt này xưa nay luôn kiệm lời, tính tình không tốt, cô cũng không để ý đến thái độ lạnh nhạt của anh mà đưa sấp kịch bản giấy cho anh.

Toàn thân Chu Minh Khiêm đều toát lên vẻ mắt hưng, lật tờ thứ nhất, ánh mắt dừng lại, về phần anh có đọc hay không, cô không biết.

Chu Minh Khiêm người này, lúc trầm mặc thì toàn thân đều toát lên vẻ phong tình vạn chủng, lúc mở miệng thì ngay cả ý định nhảy lầu cũng có. Quen biết anh ấy thật thú vị, nếu không phải người

quen, người bình thường làm sao chống đỡ với cái hào quang này.

3 giờ 10 phút, Hè Gia từ phòng họp đi ra.

Đi vào toilet rửa tay, cô nhăn cho bạn thân mình là Diệp Thu thông báo: [Thất bại.]

Diệp Thu trực tiếp gọi điện qua: "Là ý gì?"

Hè Gia: "Bị pass, không còn một mảnh giáp."

Vừa rồi Chu Minh Khiêm chỉ đọc có hai trang kịch bản liền gấp lại trả cho cô.

Kết quả, không cần nói cũng biết.

Đầu bên kia điện thoại, Diệp Thu đau lòng thay Hè Gia: "Chu Minh Khiêm không phải kiêu ngạo, không có kịch bản tốt, sẽ không quay."

Hè Gia: "Khoe khoang."

Cô cất bước đến thang máy, trấn án Diệp Thu: "Không phải chuyện gì to tát, tờ sẽ đợi một ngày Chu Minh Khiêm đến cửa khóc lóc cầu xin tờ quăng kịch bản vào mặt anh ta."

Tiếng nói chậm rãi lọt vào tai người nào đó đứng ở cuối hành lang.

Hai người đối mặt mấy giây, Hè Gia đưa di động ra xa một chút, mỉm cười nói: "Bệnh nghè nghiệp, luôn tự biên tự diễn tôi là nữ chính."

Chu Minh Khiêm mặt không biểu cảm, nhìn cô khẽ gật đầu.

Rất nhanh, hai người lại sát vai nhau.

Diệp Thu bát quái hỏi: "Ồ kìa, cậu nói chuyện với ai đấy?"

Một giây sau, Diệp Thu cũng hậu tri hậu giác, "Đừng nói... là Chu Minh Khiêm nhé?"

Hè Gia: "Ừm."

Cô quyết định: "Chờ sau này giải nghệ, tớ sẽ vào truyền hình Tinh Lam."

Vào Tinh Lam, những kịch bản kia của cô có khả năng sẽ được bấm máy.

Vào Tinh Lam còn một ích lợi, nói không chừng sau này còn được cùng Chu Minh Khiêm hợp tác.

Mặc dù Chu Minh Khiêm tính tình tự cao tự đại, nhưng không ảnh hưởng đến cái tài hoa chỉ đạo quay phim của anh ta.

Nếu có cơ hội, cô còn có thể diệt cái tính khí phách lối kia.

Diệp Thu khuyên cô nghĩ lại, đừng nhất thời xúc động.

Tinh Lam là một công ty điện ảnh lớn, dưới trướng có nhiều nữ nghệ sĩ vì tài nguyên mà tranh giành đấu đá lẫn nhau.

Bên trong còn có một đại kim bài khó phục vụ, Khương Thẩm.

Khương Thẩm năm ngoái mới tiến vào showbiz, nổi tiếng chỉ sau một bộ phim truyền hình, dáng người đẹp, diễn xuất tốt, có gia cảnh.

Hè Gia: "Khương Thẩm là ai?"

Diệp Thu: "..."

Với trí nhớ hiện tại của Hè Gia, quên Khương Thẩm là ai cũng không có gì lạ.

Hôm nay, kịch bản của Hè Gia bị từ chối, khẳng định lòng tự trọng bị tổn thương, Diệp Thu chỉ nói: "Là nữ, có giá trị nhan sắc cao, nhưng so với cậu thì kém xa."

Hè Gia hài lòng, bây giờ cũng chỉ còn có gương mặt này đem lại cho cô chút an ủi.

Trước kia Diệp Thu từng cùng cô đùa rằng, "Gia Gia, nếu lấy hai phần sắc đẹp của cậu đổi mười phần sức khoẻ, ký ức bình thường, cậu có đồng ý hay không?"

Hè Gia nhìn chính mình trong gương trang điểm, không cần nghĩ ngợi trả lời: "Không đổi, vẫn là lấy gương mặt này."

Hè Gia đã đến cửa thang máy, "Không nói nữa, mình vào thang máy đây, cuối tuần tìm cậu ăn cơm."

Diệp Thu sợ tâm tình Hè Gia không tốt nên hẹn cô buổi tối ra chơi, giải sầu cùng cô.

Hè Gia vân đạm phong kinh nói: "Tớ là loại người không biết suy nghĩ à?" Cô còn muốn đi sân bay đón người, không chừng sẽ bị trễ, "Hôm nay thật là không được, tớ còn phải ra sân bay đón người."

Thang máy đóng cửa, xuống dưới.

Diệp Thu không dám tin, "Vị đại tiểu thư này lại muốn ra sân bay đón người á, ai mà tai to mặt lớn thế?"

Hè Gia: "Người đàn ông của tớ." Cô thở dài, "Mạc Dư Thâm cáo trạng với ba tớ, nói tớ không nhớ rõ anh ấy, để anh ấy một mình ở khách sạn."

Diệp Thu mộng mị.

Hè Gia: "Lúc tớ ở trên núi, anh ấy có đến thăm tớ, kết quả ngày thứ hai liền không nhớ rõ anh ấy là ai, còn tưởng là đối tượng tình một đêm."

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó tớ liền chạy chừ sao. Sáng sớm lại nằm cùng một người đàn ông xa lạ, cái gì cũng không nghĩ ra, nếu đổi là cậu thì cậu có sợ không."

Diệp Thu nghi hoặc: "Chẳng phải cậu còn nhớ rõ mình, viết kịch bản, cười ngựa sao?"

Hè Gia "À", chỉ có một lời giải thích, "Có khả năng tớ đối với Mạc Dư Thâm chỉ nghĩ đến *thận, không có tâm."

*Nguyên văn của tác giả là vậy, mình nghĩ tác giả muốn ám chỉ việc hai người chỉ có khi giải quyết nhu cầu sinh lý mới đến gần nhau, hơn nữa nếu thận của con trai mà yếu thì sẽ ảnh hưởng đến hoạt động giường chiếu =))). Có cô nào biết cách giải thích hay hơn thì chỉ mình nha:>.

Cửa thang máy mở, có nhiều người ở bên ngoài, "Có rãnh thì nói chuyện sau." Hè Gia cúp máy.

Diệp Thu nhìn màn hình điện thoại, trăm nghìn nỗi lo vẫn không tài nào giải được, rõ ràng sau khi kết hôn, Hè Gia liền chậm rãi yêu

Mạc Dư Thâm, sao lại có thể quên Mạc Dư Thâm quên đi chứ.

*

Tác giả có lời muốn nói: Người đàn ông như Mạc Dư Thâm lại chỉ được nhớ qua quả thận của mình.

=))))

*

#06032020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 5: Thoả Thuận Ly Hôn

Từ điện ảnh Tinh Lam đi ra, Hề Gia nói tài xế đến thẳng sân bay.

Trên đường nhảm chán, Hề Gia ngồi lướt điện thoại, hôm nay cũng không có tin bát quái nào mới, đang định thoát, cô chợt nhớ tới người mà Diệp Thu vừa nhắc khi nãy.

Lòng hiếu kỳ thúc đẩy, cô tìm kiếm tên Khương Thẩm.

Khương Thẩm lớn hơn cô vài tuổi, không phải xuất thân chính quy nghề diễn, trước đó là một vũ công, hiện tại là nghệ sĩ dưới trướng Tinh Lam, bộ phim đầu tay là do Chu Minh Khiêm đạo diễn.

Khương Thẩm lúc đó diễn vai nữ hai, khi bộ phim lên sóng, vai diễn của Khương Thẩm hoàn toàn lấn át vai nữ chính.

Dựa vào bộ phim này mà Khương Thẩm nhận được vô số giải thưởng, thành danh sau một đêm.

Hề Gia chỉ có thể được xem là nửa người trong showbiz, nhưng mục tiêu rõ ràng, hi vọng ngày nào đó, kịch bản của chính mình được quay thành phim. Nếu tác phẩm trở thành bom tấn thì cô sẽ trở thành tỷ phú.

Còn một nguyện vọng khá là giản dị khác, đó là hợp tác cùng Chu Minh Khiêm.

Chu Minh Khiêm trẻ tuổi lại có tài, nhan sắc giá trị cao.

Đương nhiên tính tình cũng lớn.

Nghe nói ba anh ấy là người có tiền.

—

Hè Gia đến sân bay đợi không bao lâu thì chuyến bay của Mạc Dư Thâm cũng đáp xuống.

Trong lúc chờ, Hè Gia lấy chứng nhận kết hôn ra xem.

Cô nhìn chằm chằm Mạc Dư Thâm trên giấy chứng nhận nửa ngày, vẫn là không nhận biết được.

Đến giờ, cô đứng ở cổng chờ.

Không biết Mạc Dư Thâm trên giấy kết hôn và Mạc Dư Thâm ngoài đời có bao nhiêu khác biệt, dòng người đổ ra như nước thuỷ triều, che lấp cả người cô, Hè Gia đành phải đứng ra xa chỗ dễ thấy, đợi Mạc Dư Thâm đến tìm.

Hơn mười phút sau, di động vang lên một số lạ.

Bắt máy, đầu bên kia truyền đến, "Anh ra ngoài rồi, đừng chạy lung tung, anh sẽ đến chỗ em."

Hè Gia vô ý ngẩng đầu nhìn qua, phía xa hơn 10 mét có một nhóm năm, sáu người đi ra, nam có nữ có.

Đi đầu tiên chính là Mạc Dư Thâm, tay trái cầm di động đặt lên tay.

Mạc Dư Thâm đón được ánh mắt của Hè Gia, lập tức cúp điện thoại.

Đi cạnh Mạc Dư Thâm chính là Khương Thắm, cô đeo khẩu trang và kính râm, còn đội nón, trời đang tối nên không ai nhận ra cô.

Khương Thắm và Mạc Dư Thâm đã lâu rồi không gặp, không nghĩ tới hôm nay quá cảnh ở Thượng Hải gặp được, còn về cùng một chuyến bay.

Chỗ ngồi của cô và Mạc Dư Thâm cách nhau rất xa, nếu là trước đây thì cô sẽ đổi chỗ để dễ tâm sự, nhưng hôm nay cô không có tâm trạng.

Khương Thắm cũng nhìn thấy Hè Gia, ngoại hình và nhan sắc của cô lẫn trong đám đông như là hạc giữa bầy gà.

Nếu Hè Gia bước vào giới giải trí, khẳng định sẽ nổi tiếng.

Cô rất ngạc nhiên, Hè Gia lại chủ động ra sân bay đón người.

Hè Gia cùng Mạc Dư Thâm trước khi kết hôn đã ký thoả thuận ly hôn, nửa năm sau sau sẽ ly hôn, đầu tháng sau chính là đến thời gian trong hợp đồng.

Khương Thắm chạy nhanh hai bước đến cạnh Mạc Dư Thâm, "Các cậu không phải sắp ly hôn sao, sao cô ấy còn đến sân bay đón người?"

Mạc Dư Thâm vẫn im lặng, không trả lời.

"Hay là Hè Gia đổi ý, không muốn ly hôn nữa?"

"Cậu trả nên nhiều chuyện từ lúc nào vậy?" Mạc Dư Thâm phản bác.

Nói cách khác, cô vượt quá ranh giới rồi.

Khương Thẩm "ha ha" hai tiếng, "Tôi hiếm khi mới quan tâm chuyện của cậu."

Hè Gia bình thường kiêu ngạo như vậy, thế mà lại tới sân bay đón người, cô như thấy một con người khác. Tất cả mọi người đều nói Hè Gia cao ngạo, cô cảm thấy đó là điều đương nhiên.

Nhưng trong vài mối quan hệ, ít ai biết được Hè Gia cũng là một người khiêm tốn.

"Lần này tôi xuất ngoại không phải đi du lịch cũng không có công việc gì." Khương Thẩm nhìn Mạc Dư Thâm ở phía trước nói.

Như là đang nói một mình.

"Tôi đã chia tay anh ta rồi." Cô đi vẫn hồi quá khứ, nhưng kết quả vẫn luôn như vậy.

Mạc Dư Thâm đã từng gặp qua người bạn trai kia của Khương Thẩm, là người ngoài giới, năng lực và bối cảnh cũng không tệ, lúc Khương Thẩm tiến vào giới giải trí thì hai người đã ở bên nhau, thoảng cái đã năm năm trôi qua.

Khương Thẩm thấy anh không nói một tiếng nào, tức giận rống lên: "Mẹ nó, tôi vừa mới thất tình mà cậu một hai câu an ủi cũng không nói ra được à!"

Vì cô thát tình nên Mạc Dư Thâm cũng không so đo gì với cô, "Hắn là bác Khương đã nhờ đầu bếp chuẩn bị cho cậu một bàn sơn hào mỹ vị rồi, ăn nhiều một chút."

Khương Thẩm kém chút nữa là bị nghẹn chết rồi, nếu không phải là người của công chúng, cô đã sớm đem túi đánh Mạc Dư Thâm.

Mạc Dư Thâm cũng không biết cách an ủi người khác, bao nhiêu năm qua cũng chưa an ủi ai bao giờ.

Suy nghĩ một chút, anh liền nói: "Tôi sẽ bàn bạc với Chu Minh Khiêm bên kia, bộ phim sắp tới sẽ cho cậu một suất xuất hiện trước ống kính."

Khương Thẩm không nói gì nữa, cùng trợ lý bên này bước nhanh qua Mạc Dư Thâm, kéo dài khoảng cách.

Mạc Dư Thâm cách Hè Gia mấy bước, cô bất động thanh sắc dò xét người đàn ông trước mặt, rõ cuộc cô cũng biết, vì cái gì mà cô đồng ý liên hôn.

Tâm chín phần là do sắc đẹp dụ dỗ.

Mạc Dư Thâm xoay người lấy vali từ tay của thư ký.

Khương Thẩm cùng trợ lý bên cạnh đi ngang qua, Hè Gia dùng ánh mắt còn lại liếc nhìn, nhưng Khương Thẩm trang bị đầy đủ quá, cô nhận không ra.

Lập tức, cô chuyển ánh mắt sang Mạc Dư Thâm.

Đối mặt với người chồng xa lạ này, cô cũng có chút xấu hổ, bất quá nghĩ đến vừa rồi anh đối xử với cô rất quen thuộc nên cô tận lực

nói chuyện một cách tự nhiên nhất có thể: " Anh đi công tác mất bao lâu?"

"Một tuần."

Hai người vừa đi vừa sóng vai trò chuyện.

Đoạn đường ra cửa không dài không ngắn, hai người cũng nói câu được câu không, hầu hết đều là Hè Gia hỏi, Mạc Dư Thâm trả lời.

Hè Gia lên xe kéo tay vịn xuống nắm, chống cằm lên khuỷu tay, hững hờ nhìn qua cửa kính phía trước, thỉnh thoảng còn liếc sang Mạc Dư Thâm.

Ô tô di chuyển trơn tru, tạp âm bên ngoài đều bị ngăn cách, trong xe thỉnh thoảng vang lên tiếng lật văn kiện "soát" của Mạc Dư Thâm.

Âm thanh thanh thuý.

Mạc Dư Thâm đã sớm cảm nhận được ánh mắt dò xét của Hè Gia, đọc xong trang văn kiện cuối cùng, anh mở bút ký tên, "Có lời cứ nói."

Hè Gia: "Không có gì muốn nói." Cô nửa đùa nửa thật nói: "Nhìn anh nhiều một chút, không thôi hai ngày sau liền quên mất anh là ai."

Mạc Dư Thâm đóng bút lại, anh có nghe ba vợ nói rằng cô đem kịch bản của mình nộp cho bên điện ảnh Tinh Lam, không biết kết quả như nào.

Anh quan tâm: "Kịch bản trúng tuyển?"

Hè Gia ho nhẹ hai tiếng, nửa đùa nửa thật nói: "Em cảm thấy đạo diễn có ý nghĩ khác với em, cố tình từ chối để thu hút sự chú ý của em."

Mạc Dư Thâm: "Hè Gia."

"Hả?"

"Khiêm tốn là một đức tính tốt."

Hè Gia giả lả cười, "Em cũng nghĩ như vậy."

Hè Gia chỉ tay vào cái vali phía sau: "Ở trong cái vali đó có hơn bốn mươi bộ kịch bản, em chính là vì quá khiêm tốn, không dám để cho người khác biết được tài năng cao siêu của mình, nên mới không để họ làm thành phim."

Mạc Dư Thâm: "..."

Anh nghiêng mặt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Sâu sắc cạn lời.

Hè Gia bật cười, đem kịch bản trong tay đưa anh, "Này, đây là cái kịch bản bị từ chối."

Kịch bản từ trên đùi Mạc Dư Thâm trượt xuống, rơi bên chân.

Anh khom lưng nhặt lên, lật ra nhìn vài trang, anh là người ngoài nghề, xem không hiểu.

Tiêu đề là <Lưu luyến ngôi sao của đại dương> nghe có vẻ không đáng xem.

Mạc Dư Thâm không nhiều lời, đưa ra ý kiến: "Đổi tên đi."

Hè Gia: "Không đổi." Cô lấy lại kịch bản từ tay anh, nghiêng qua, "Làm như anh hiểu nó lắm, tiêu đề này có gì không tốt."

Mạc Dư Thâm chưa từng tranh luận cùng phụ nữ, cô nói không đổi thì anh cũng không lên tiếng nữa.

Hơn một tiếng sau, ô tô dừng trước sân biệt thự.

Hè Gia đẩy cửa xuống xe, nhìn xung quanh, có cảm giác quen thuộc.

"Em ở đây bao lâu rồi?" Cô xoay mặt hỏi Mạc Dư Thâm.

Mạc Dư Thâm: "Thỉnh thoảng đến ở."

Hai cái vali phía sau cốp xe được lấy ra, một cái của Mạc Dư Thâm, cái nhỏ hơn của Hè Gia, bên trong không có vật dụng tùy thân gì mà tất cả đều là "chất xám đầy tài năng cao siêu" của cô.

Lái xe đẩy vali của Mạc Dư Thâm, còn anh thì xách cái vali nhỏ kia đến thang máy ở biệt thự, lái xe nhấn tầng hai, anh nhấn tầng ba.

Chớp mắt, thang máy dừng lại ở tầng hai.

Tài xế đẩy rương hành lý ra ngoài, Hè Gia cũng muốn ra theo thì bị Mạc Dư Thâm ngăn lại, "Chúng ta lên tầng ba."

"Em ở tầng ba?"

Mạc Dư Thâm gật đầu: "Ừm."

Anh đem vali của cô đặt cạnh cửa, định quay người rời đi, Hè Gia nhìn anh: "Buổi tối có xã giao không?"

Mạc Dư Thâm: "Không có."

Hè Gia biết cô cùng Mạc Dư Thâm là liên hôn, không có tình cảm, thì ra hai người không chỉ không có cảm tình mà cưới xong còn tách ra ở riêng.

Cô nghi hoặc: "Vậy tại sao còn cưới em?"

Mạc Dư Thâm không trả lời vấn đề không có chút hàm lượng dinh dưỡng này. Anh nhìn đồng hồ đeo tay, chút nữa còn có việc, "Có chuyện gì thì tìm quản gia hoặc dì giúp việc, phương thức liên lạc đều dán ở đầu giường."

Hè Gia nhìn bóng lưng đang dần xa của anh nói: "Không định ly hôn với em à?"

Cô sớm đã quên cái thoả thuận ly hôn kia.

Bước chân của Mạc Dư Thâm có chút đình trệ, lập tức bước tiếp, rẽ ngoặt đi xuống lầu.

Hè Gia nằm trên ghế sô pha suy nghĩ một hồi, có một số việc mãi vẫn chưa thông suốt.

Dưới lầu, Mạc Dư Thâm vừa kết thúc cuộc họp video, vừa định xử lý công chuyện khác thì điện thoại liền vang lên, là bạn anh, Trình Duy Mặc.

"Đang làm gì đấy?"

Mạc Dư Thâm: "Nghe điện thoại."

Trình Duy Mặc hiện tại không còn tâm tư cùng Mạc Dư Thâm nói chuyện tào lao, "Cậu đến đây một chuyến đi, Khương Thẩm đang muốn tìm đường chết, uống rượu đỏ một chai hai chai, ai cũng không ngăn được."

Mạc Dư Thâm: "Gọi điện cho bác Khương đi."

Trình Duy Mặc thở dài: "Chúng ta cứ áp chế như vậy, cô ấy sẽ càng nổi điên hơn."

Áo sơ mi vô tội của anh cũng không may mắn thoát được móng vuốt của cô.

Bọn họ hù doạ cô là nhân vật của công chúng, uống say sẽ phá hoại hình tượng, nào ngờ cô liền nói một câu: "Bà đây không quan tâm, tôi uống rượu của tôi, không làm phiền ai cả."

Trình Duy Mặc hỏi thăm: "Tiểu nha đầu này thật sự thất tình rồi?"

"Ừm."

"Khó trách."

An tĩnh một giây, Trình Duy Mặc vẫn đề nghị, "Hay là cậu cứ đến đây một chuyến đi, cô ấy biến thành như vậy rồi, nếu chúng ta còn hù doạ nữa thì có phải hơi vô nhân đạo không?"

Uống say như vậy là muốn tìm chết.

Khương Thẩm vốn có một chút kiêng kị Mạc Dư Thâm, anh nói cái gì, cô cũng đành miễn cưỡng làm theo.

Mạc Dư Thâm bỏ việc trong tay xuống, cầm chìa khoá xe ra ngoài.

Đến dưới hội sở, đúng lúc gặp Trình Duy Mặc.

Trình Duy Mặc thấy Mạc Dư Thâm ở bên ghế lái thì không khỏi nhíu mày, "Sao cậu lại lái xe, chút nữa làm sao uống rượu?"

"Không uống, chút về còn có việc."

Trình Duy Mặc thay một cái áo sơ mi khác rồi mới xuống lầu, cái vừa nãy bị Khương Thẩm đổ rượu vào rồi, đây là cái áo thứ hai trong đêm nay.

Đến phòng, tất cả mọi người đều yên tĩnh uống rượu, chỉ có Khương Thẩm ngồi bên kia vừa khóc vừa mắng người.

"Đàn ông các người... mẹ nó, đầu không phải là người tốt!"

"Có mới nói cũ, lòng lang dạ sói!"

"Các người... vì sao không ai lên tiếng đi, có phải đều chột dạ hết rồi không?!"

Mọi người thấy Mạc Dư Thâm như thấy cứu tinh.

Mạc Dư Thâm đi đến chỗ Khương Thẩm đoạt lấy ly rượu trong tay cô, "Đừng náo nữa, về nhà."

Khương Thẩm ôm đầu, lau nước mắt, "Liên quan gì tới cậu."

Cô chỉ tim mình, "Nơi này đau lắm, cậu có biết hay không?!"

"Tình cảm năm năm, mới đầu tuần còn tốt, cuối tuần liền chia tay! Năm năm chứ không phải năm ngày, cũng không phải như cậu với người vợ bên nhau mới được năm tháng kia!"

Trình Duy Mặc vỗ vỗ vai Mạc Dư Thâm, "Cô ấy say rồi, cậu cứ kê cô ấy, đừng để trong lòng."

Không có ly uống rượu, Khương Thẩm trực tiếp cầm cái chai rượu lên ngửa đầu uống.

"Khương Thẩm." Âm thanh của Mạc Dư Thâm không lớn nhưng lại lạnh thấu xương.

Khương Thẩm uống vài ngụm, thiếu chút nữa là nghẹn.

Mạc Dư Thâm nhìn Khương Thẩm, lời khuyên căn bản không cần dùng tới.

"Bây giờ nếu cậu về nhà thì tôi sẽ xem như không có chuyện ngày hôm nay." Anh cố ý dừng lại nửa giây, "Đương nhiên, cậu cũng có thể tiếp tục uống rượu, nhưng những người ngồi ở đây sẽ không bận tâm đến cậu nữa."

Khương Thẩm bây giờ đã rơi vào trạng thái chuênh choảng, ý thức cũng không còn nhiều nữa.

Nước mắt chuẩn bị rơi xuống liền bị âm thanh lạnh lùng của Mạc Dư Thâm kéo trở về.

Cô trùng mắt, đem chai rượu để lại chỗ cũ.

Sau đó không nhịn được nữa, nước mắt tuông như mưa, chảy xuống khoé miệng.

Dạ dày cuồn cuộn khó chịu, cô dùng tay nắm lại.

Mạc Dư Thâm ngữ khí hoà nhã lại: "Cầm túi lên, đi bệnh viện."

Khuương Thâm cứng cổ, hai mắt đẫm lệ: "Không thèm cậu quẩn!"

Bầu không khí giằng co trong chốc lát, tiếng chuông điện thoại vang lên phá vỡ trầm mặc.

Mạc Dư Thâm lấy điện thoại, thấy số gọi đến rồi nhấn trả lời.

Hè Gia: "Anh không ở nhà à?"

Mạc Dư Thâm: "Đang ở ngoài, đừng chạy lung tung, anh sẽ về ngay.

*

#07032020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 6: Ông Xã, Tôi Gặp Lại

Hè Gia tìm Mạc Dư Thâm là muôn làm rõ vài ván đề, kết quả tìm cả hai tầng mà không thấy anh đâu, liền gọi điện thoại, không ngờ tới Mạc Dư Thâm sẽ nói một câu như vậy.

Vô tình khiến cho cô có cảm giác hai người chính là vợ chồng thực thụ.

Đừng chạy lung tung.

Cô đã từng đi loạn rồi à?

Sau khi thu lại suy nghĩ, cô nói trong điện thoại: "Em không có việc gì, anh cứ bận đi."

Mạc Dư Thâm cũng không nhiều lời, trực tiếp cúp điện thoại.

"Hè Gia?" Trình Duy Mặc hỏi.

"Ừm." Mạc Dư Thâm ra hiệu Trình Duy Mặc đưa Khương Thắm đi bệnh viện truyền nước biển.

Anh chào hỏi những người khác rồi rời đi.

Trình Duy Mặc nhờ một cô gái khác đưa Khương Thắm đến phòng rửa tay, "Đưa cô ấy đi sửa sang lại một chút. Tôi ở dưới lầu chờ." Anh cầm áo khoác lên bước ra khỏi phòng.

Vừa đi vừa liên hệ phòng Vip bệnh viện.

Ở cửa thang máy, Trình Duy Mặc đuổi kịp Mạc Dư Thâm. Vừa rồi có nhiều người, anh cũng không tiện hỏi nhiều.

"Hè Gia thế nào?" Anh quan tâm hỏi.

Ngũ khí Mạc Dư Thâm bình thản: "Không có gì."

"Vậy cậu vội trở về làm gì?"

Mạc Dư Thâm: "Một mình cô ấy ở biệt thự, như đang sống ở một nơi xa lạ."

Trình Duy Mặc choáng váng, bệnh tình của Hè Gia càng ngày càng nghiêm trọng.

Trước khi đăng ký kết hôn, Mạc Dư Thâm và Hè Gia đều ký một bản thỏa thuận ly hôn.

Anh là người duy nhất biết chuyện này, còn soạn thảo bản hợp đồng cho họ.

Sau đó có một lần Khương Thẩm đến văn phòng Mạc Dư Thâm và vô tình thấy nó.

Ngoài ra, không có người thứ năm biết chuyện này.

Với trí nhớ hiện tại của Hè Gia, khẳng định đã quên sạch cái thỏa thuận này rồi.

Sau khi cửa thang máy khép lại, Trình Duy Mặc hỏi Mạc Dư Thâm có dự định gì.

Ngày ly hôn trong bản thoả thuận đang tới gần.

Cho đến khi thang máy đến tầng một, Mạc Dư Thâm vẫn chưa trả lời.

"Ly hôn đối với Hè Gia mà nói là không có chuyện gì, cô ấy sẽ không một náo hai chửi ba uống rượu như Khương Thẩm, vài ngày sau liền quên mất mình từng kết hôn, có khi còn chẳng nhớ cậu là ai." Trình Duy Mặc lầm bầm.

Cửa thang máy mở ra, bên ngoài có nhiều người nên Trình Duy Mặc cũng dừng chủ đề này lại.

Trên đường ra bãi đỗ xe, thỉnh thoảng sẽ có vài người đi ngang qua, hai người họ trầm mặc.

Trình Duy Mặc làm luật sư bao nhiêu năm nay, chưa từng đưa tình cảm vào việc công, đây là lần đầu tiên anh động lòng trắc ẩn với một cuộc hôn nhân như vậy.

Bệnh tình của Hè Gia cuối cùng sẽ ra sao đều không ai biết được. Nếu ly hôn rồi thì sẽ không có người nào có đủ kiên nhẫn ở cùng cô. Mà nếu có, âu cũng là ham muốn tài sản của gia đình cô.

Đến trước ô tô, Trình Duy Mặc lại nhiều lời: "Nếu cậu suy nghĩ kỹ, không muốn ly hôn thì cuối tuần gọi điện cho tôi." Anh thúc giục: "Mau trở về đi, đừng để Hè Gia đợi."

Mạc Dư Thâm gật đầu, mở cửa xe lên xe.

Bạn của Khương Thẩm cũng vừa hay dùn cô tới, "Tôi không cần cậu lo!"

Mạc Dư Thâm không nhiều lời, nổ xe rời đi.

Khương Thẩm bây giờ đang ôm một bụng tức giận, cồn sộc lên não, cô la lên với Trình Duy Mặc: "Các người đúng là cá mè một lứa, cấu kết với nhau làm chuyện xấu!"

Trình Duy Mặc không chấp con ma men này, khom lưng vỗ vỗ ống quần.

Cũng may hội sở này có tính riêng tư cao, người ngoài không thể vào, nếu để chó săn bắt được cái hình tượng say rượu làm loạn này của cô, khẳng định ngày mai cô sẽ chễm chệ nằm trên top hot search.

Trình Duy Mặc mở cửa xe, nhét Khương Thẩm vào trong.

Tửu lượng của Khương Thẩm cũng không tệ lắm, rượu vào chỉ biết vạch lá tìm sâu, đỗ lỗi khắp nơi, chứ thật ra vẫn còn chút tỉnh táo.

Cô chỉ vào Trình Duy Mặc: "Ngay cả cậu cũng hợp tác cùng Mạc Dư Thâm đến bắt nạt tôi. Đàn ông các người đều là đồ hai mặt."

"Mạc Dư Thâm còn uy hiếp tôi, cậu ta dựa vào cái gì chứ?!"

Lời nói không liền mạch, phát tiết bất mãn trong lòng.

"Mạc Dư Thâm là cái đồ không có lương tâm nhất thế giới, từ nhỏ đã không thích nói chuyện, tôi còn sợ mẹ kế và Mạc Liêm bắt nạt cậu ấy, liền xin mẹ để cậu ấy đền nhà tôi vào cuối tuần."

"Cậu ấy ở nước ngoài nhiều năm, đến sinh nhật bố mẹ cũng không quan tâm, tôi còn đem cái ngày đó nhớ rõ trong lòng."

"Sau khi tôi yêu đương, không tổ chức sinh nhật cùng với cậu ấy được, nhưng lần nào cũng gửi bánh sinh nhật tới."

"Trình Duy Mặc, có phải cậu không còn nhớ rõ lúc mà cậu đem lòng yêu thích với một người phụ nữ đã có chồng, là tôi ngồi cạnh giải sầu cùng cậu."

"Mấy năm nay tôi đều đói xử với các cậu bằng tim bằng phổi, ha, bây giờ các cậu quay sang cười nhạo tôi."

"Mắt tôi như quả cà cẩm trên cây mới coi mấy cậu là bạn tốt!"

Khương Thẩm lén án không ngừng.

Trình Duy Mặc mệt mỏi xoa mi tâm, ra hiệu cho tài xế lái xe.

Đến giao lộ đèn đỏ, xe của Trình Duy Mặc vừa vặn dừng kề bên song song với xe của Mạc Dư Thâm.

Mạc Dư Thâm mở một nửa cửa sổ, hờ hững nhìn phía trước.

Trình Duy Mặc sợ Khương Thẩm nhìn thấy Mạc Dư Thâm lại nỗi cơn mắng người, liền đem cửa sổ bên cạnh cô đóng lại.

Khương Thẩm được gió lạnh thổi qua, trong lòng dễ chịu không ít, đột nhiên trong xe ngộp ngạt, cô quay lại phía Trình Duy Mặc nỗi câu: "Cậu làm gì thế? Tôi nóng!"

Trình Duy Mặc ra hiệu cho tài xế mở điều hoà.

Tài xế: "..."

Cuối tháng 10, hai ngày trước còn đổ một cơn mưa lớn, nhiệt độ hạ xuống, có nhất thiết phải bật máy lạnh không...

Đèn xanh sáng lên, Mạc Dư Thâm chạy nhanh qua giao lộ, xe của Trình Duy Mặc tuột lại ở phía sau, lúc này anh mới mở cửa sổ ra.

Từ hội sở về biệt thự không xa lắm, chỉ khoảng 20 phút lái xe.

Mạc Dư Thâm dừng xe, nhìn thoáng lên tầng ba, đèn không sáng, lan can trên sân thượng lờ mờ thấy một bóng người, anh đẩy cửa đi xuống.

Hề Gia mở đèn, Mạc Dư Thâm ngừng bước nhìn sang, "Sao còn chưa ngủ?"

"Không buồn ngủ, đang suy nghĩ kịch bản."

"Đừng ngủ muộn quá."

Hề Gia "ùm" một tiếng, âm thanh quá nhỏ, Mạc Dư Thâm không nghe thấy, cất bước vào nhà, Hề Gia tắt đèn sân thượng, quay người trở về phòng.

Mạc Dư Thâm đến thư phòng liền tiếp tục bận rộn, trong lúc đó nhận được tin nhắn của Trình Duy Mặc nói là đã đưa Khương Thẩm đến bệnh viện.

Mạc Dư Thâm xem rồi cũng không trả lời, vừa định đặt di động xuống thì chuông điện thoại reo lên, là ba vợ Quý Chính Hà.

Quý Chính Hà đang ở nước ngoài, nên bệnh tình của con gái cũng không rõ lắm, ông nhất thời quên mất chuyện lệch múi giờ.

"Ba, có chuyện gì ạ?"

Quý Chính Hà nói về việc nghiên cứu thuốc trị liệu cho căn bệnh của Hè Gia, "Ba nhờ ai đó nghe ngóng được. Nó vẫn đang trong quá trình nghiên cứu phát triển, về phần có thể sử dụng lâm sàng và tác dụng bao lâu thì không ai biết được."

Ở Bắc Kinh cũng có một trường hợp tương tự như của Hè Gia, là con gái nhà họ Tưởng. Những năm này, không biết Tưởng gia đã chi biết bao nhiêu tiền vào phòng thí nghiệm nhưng kết quả vẫn không mấy khả quan.

"Con sẽ nghĩ biện pháp khác."

Quý Chính Hà: "Vất vả cho con rồi, Dư Thâm à."

"Ba, đừng khách khí, là việc con nên làm."

Sau đó lại hàn huyên vài câu về bệnh tình của Hè Gia.

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện, Mạc Dư Thâm nhìn chằm chằm vào màn hình cho đến khi nó tối đen lại mới buông điện thoại tiếp tục đọc văn kiện.

Xử lý xong công việc đã là rạng sáng, từ thư phòng bước ra, chân anh khụng lại.

Hè Gia đang nhìn xung quanh hành lang lầu hai, như là đang tìm anh.

Sự hấp dẫn bởi nhan sắc và dáng người của cô luôn khiến cho đàn ông không tài nào chống cự được.

Mạc Dư Thâm không né tránh ánh mắt của cô, hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Hè Gia mỉm cười đi đến, "Tìm anh hỏi vài chuyện."

Mạc Dư Thâm lại mở cửa thư phòng, để Hè Gia vào trước.

Anh đem ghế cho cô ngồi, còn mình thì tay đút túi quần, dựa vào cạnh bàn, ra hiệu cô nói.

Hè Gia mang theo một cuốn sổ nhỏ, lật đến một trang trống, lấy cây bút chì trong ống bút viết xuống.

"Theo lí thuyết, chúng ta kết hôn nửa năm, coi như không có cảm tình, chung quy vẫn có chút quen thuộc, nhưng hai chúng ta cũng không khác hai người xa lạ là mấy."

Mạc Dư Thâm: "Gặp nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, nửa năm kết hôn ở cùng nhau chưa đến hai mươi ngày."

Hè Gia gật gật đầu, khó trách.

Cô hỏi tiếp vẫn đề thứ hai: "Anh có từng nghĩ đến chuyện kết thúc cuộc hôn nhân này không? Cuộc sống của em bây giờ, sau này khẳng định sẽ rất khó khăn."

Mạc Dư Thâm không lên tiếng, cô ngẩng đầu vừa vặn đón phải ánh mắt của anh.

Hè Gia đã rõ, im lặng là không muốn trả lời.

Cô cũng không khẳng định muốn biết câu trả lời nữa, đem bút trả lại ống đựng, "Cảm ơn, không làm phiền anh nghỉ ngơi nữa." Cô cầm cuốn sổ đi ra ngoài.

Tiếng bước chân ngoài hành lang ngày một nhỏ. Ngoài cửa vắng vẻ, Mạc Dư Thâm thu tầm mắt xoa mi tâm.

Trầm mặc thật lâu, Mạc Dư Thâm gọi cho Trình Duy Mặc.

Trình Duy Mặc đang tựa vào xe hút thuốc, hai phút trước, anh vừa đưa Khương Thẩm về nhà.

"Không sao, bác Khương trai và bác Khương gái đều ở nhà." Trình Duy Mặc cho rằng Mạc Dư Thâm quan tâm Khương Thẩm nên nói tình hình.

Mạc Dư Thâm "Ừm.", nói tiếp: "Cậu soạn lại một bản thoả thuận ly hôn khác đi, đem căn nhà và câu lạc bộ cưỡi ngựa kia sang tên cho Hè Gia."

Trình Duy Mặc đang chơi với khói bụi, động tác trên tay đình trệ.

Trong thoả thuận ly hôn trước đó, hai người độc lập về tài chính và không có sự phân chia tài sản, Mạc Dư Thâm cũng không bồi thường cho cô.

"Cậu chắc chưa?"

"Ừm."

Trình Duy Mặc gật đầu, "Vốn sở hữu của câu lạc bộ có thể được vài trăm triệu."

Mạc Dư Thâm nhẹ nhàng đáp: "Gấp đôi."

Anh quá hào phóng so với sức tưởng tượng của Trình Duy Mặc.

Trình Duy Mặc dập tắt thuốc lá ném vào thùng rác, "Nếu đã cho nhiều tiền như vậy, thì hẳn là đã có chút tình cảm, hà có gì phải làm vậy."

Ý tại ngôn ngoại.

"Sao hôm nay cậu nói nhiều vậy?" Kể từ lúc ở hội sở đến bây giờ.

Trình Duy Mặc mỉm cười, "Hôm nay tôi uống hơi nhiều, còn bị Khương Thẩm lây nhiễm, lãi nhải không dùng được."

Sau đó anh lại hỏi, "Cậu đã thảo luận cùng Hè Gia chưa? Nếu thương lượng xong rồi thì tôi sẽ về soạn lại."

Mạc Dư Thâm: "Không cần thiết, trong lòng cô ấy có người khác, rời đi cũng là ý muốn của cô ấy." Hôm nay Hè Gia hỏi anh có muốn ly hôn không nhiều lần như vậy, đại khái là có ý này, ly hôn sớm một chút cũng thuận tiện cho cô tìm người trong lòng.

Trình Duy Mặc nhất thời không biết nói gì, trong điện thoại an tĩnh vài giây.

"Khương Thẩm trước kia đã từng nói, cậu cùng Hè Gia kết hôn sẽ không ai lỗi, về mặt tình cảm, Hè Gia như một tờ giấy trắng, còn cậu thì suốt ngày vùi đầu vào công việc, không có thời gian yêu đương."

Dừng một chút.

"Người trong lòng cô ấy ở đâu ra vậy?"

Mạc Dư Thâm không tiếp lời, tắt đèn thư phòng, về phòng ngủ.

Trình Duy Mặc cũng cảm thấy mình nhiều lời, "Tôi nay về tôi sẽ soạn lại, ngày mai hai người mấy giờ đến văn phòng luật?"

"9 giờ."

Trước khi cúp điện thoại, Trình Duy Mặc lại nói về Khương Thẩm một lần nữa.

Lời Mặc Dư Thâm nói tối nay, là muôn tốt cho Khương Thẩm, nhưng đối với cô, cô lại xem như Mặc Dư Thâm không có tình người.

Ở bệnh viện, cô vừa nói vừa khóc.

Đương nhiên cũng mang Mặc Dư Thâm thêm vài câu.

"Cô ấy chia tay mới khó chịu, cậu cũng đừng so đo với phụ nữ không nói lý, ngày mai gọi điện cho cô ấy, giải thích hai ba câu là được rồi."

Mặc Dư Thâm: "Nói sau đi."

Đặt di động trên tủ đầu giường, anh đi tắm sơ qua rồi bước lên lầu ba.

Hè Gia vừa chuẩn bị đi ngủ thì tiếng đập cửa vang lên, "Hè Gia."

Là Mặc Dư Thâm.

Hè Gia từ trên giường bước xuống, choàng áo khoác rồi ra mở cửa.

Mặc Dư Thâm mặc bộ đồ ngủ tối màu, đẩy cửa bước vào.

Hè Gia: "Anh... có chuyện gì?"

Mặc Dư Thâm nói rõ ý của mình: "Hôn nhân là quyết định của hai nhà, trước khi kết hôn, bệnh của em cũng không đến nỗi nghiêm

trọng như vậy, lúc đầu chúng ta đều thống nhất sẽ ly hôn sau nửa năm kết hôn."

Hè Gia nhìn chằm chằm Mạc Dư Thâm, nói không mất mát là giả, nhưng cô vẫn vờ tiêu sai nói: "Nếu đã làm xong thoả thuận ly hôn rồi thì em sẽ ký cho anh ngay bây giờ."

Mạc Dư Thâm: "Ngày mai 9 giờ ở văn phòng luật."

Hè Gia mỉm cười, "Được."

Mạc Dư Thâm nhìn cô, không còn lời gì để nói, liền bước ra khỏi phòng.

Ý cười trên mặt Hè Gia nhạt đi, cô không buồn ngủ, liền đem thu xếp lại kịch bản cho vào vali.

Sáng hôm sau, trời nắng.

Không khí cuối thu, trời xanh mây trắng.

Hè Gia xuống lầu đúng lúc gặp Mạc Dư Thâm từ trong phòng ngủ đi ra, cô gật đầu chào buổi sáng.

Mạc Dư Thâm nghi hoặc hỏi: "Biết anh là ai à?"

"Ông xã của em, Mạc Dư Thâm."

Cô vẫn nhớ rõ.

Mạc Dư Thâm đánh giá cô một chút, trang điểm tinh xảo, váy dài khí chất.

Ly hôn đối với cô mà nói là chuyện vui.

Mọi thứ đều diễn ra bình thường kể cả việc ăn sáng và trò chuyện cùng nhau.

Trình Duy Mặc gửi tin nhắn tới, 【Tôi đã đến văn phòng rồi, mấy giờ các cậu qua cũng được.】

Mạc Dư Thâm: 【Chút nữa sẽ qua.】

Trước khi ra cửa, Hè Gia mặc áo khoác, Mạc Dư Thâm vẫn còn đang đeo măng séc, đi về hướng cầu thang.

Anh quên cầm theo bản chuyển nhượng cổ phần câu lạc bộ cho Hè Gia mà mình đã làm tối qua.

"Anh còn muốn lên lầu à?"

"Ừm."

Hè Gia nhìn đồng hồ, vốn tính chờ Mạc Dư Thâm đi ra ngoài cùng, nhưng sợ là không kịp.

Hình thức ở chung của hai người trước đó là gì, cô không nhớ được, bất quá, cô nhớ lại lúc mẹ tiễn ba đi làm đều ôm một cái.

"Không đợi anh nữa, em còn muốn đến câu lạc bộ." Hè Gia đến trước người Mạc Dư Thâm ôm anh một cái, "Ông xã, tối gặp lại."

Động tác tự nhiên.

Hè Gia cầm túi và chìa khoá vội vàng rời đi.

Mạc Dư Thâm cứng đờ người không nhúc nhích. Một đêm trôi qua, cô vẫn còn nhớ rõ anh nhưng lại quên mất bản thỏa thuận ly hôn kia.

Trong sân truyền đến tiếng nổ xe ô tô, Mạc Dư Thâm mới hoàn hồn.

Hề Gia đã lái xe rời đi.

Cài xong khuy măng séc, Mạc Dư Thâm gửi tin nhắn qua cho Trình Duy Mặc, 【Không qua nữa, tạm thời đi công tác.】

*

#07032020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 7: Tôi Không Cho, Thì Không Ai Có Thể Giành

Mạc Dư Thâm không lên lầu lấy bản chuyển nhượng cổ phần nữa, trực tiếp đến công ty.

Ở bãi đậu xe dưới công ty, một chiếc xe khác cũng đến cùng lúc với xe của Mạc Dư Thâm, anh vừa mở cửa bước xuống xe thì người kia cũng bước xuống.

Hai chiếc xe cách cách nhau chưa đến 10 mét, không thể không nhìn thấy đối phương. Hai người gật đầu xem như chào nhau. Nhân viên bảo an tinh ý, bấm một bên thang máy cho Mạc Dư Thâm, một bên khác cho Mạc Liêm.

Mạc Dư Thâm chưa bao giờ tỏ ra thân thiết với người anh trai không cùng huyết thống này. Mạc Liêm là con riêng của Mạc phu nhân hiện tại, ba mẹ anh ta ly dị nhau năm anh ta lên năm. Sau, ba của Mạc Dư Thâm tái hôn cùng mẹ của Mạc Liêm.

Mạc Liêm lớn hơn Mạc Dư Thâm một tuổi, sau khi vào nhà họ Mạc liền đổi họ, những năm này, ba của Mạc Dư Thâm một mực đối xử với Mạc Liêm như con đẻ.

Vào thang máy, hai người cũng không chạm mặt nhau nữa.

Đinh thư ký đang bận việc, nhìn thấy Mạc Dư Thâm đến thì rất kinh ngạc. Lúc sáng, Mạc Dư Thâm gọi điện cho anh, nói là sáng

nay có việc không đến công ty, không ngờ bây giờ lại xuất hiện ở đây.

"Mạc tổng, chào buổi sáng."

Mạc Dư Thâm gật đầu.

Đinh thư ký vừa nhận được email ở bên đồng sự, sẽ có một cuộc họp cấp cao lúc 9 giờ 30 phút hôm nay, anh còn đang định báo cáo với Mạc Dư Thâm làm thế nào để xin phép hội đồng quản trị vắng mặt. Bây giờ thì không cần thiết nữa.

"Mạc tổng, 9 giờ 30, phòng họp lầu ba mươi sáu, Mạc Đỗng muốn mở một cuộc họp."

"Hẹp?"

Đinh thư ký: "Vâng, thư ký vừa mới thông báo."

Mạc Dư Thâm nhất thời đoán không ra được mục đích của cuộc họp này là gì.

Một tiếng sau, Mạc Dư Thâm lại gặp Mạc Liêm ở phòng họp, anh ta ngồi ở chiếc ghế cuối dãy phòng họp.

Lần này hai người như có thương lượng trước, coi như không thấy đối phương.

9 giờ 25 phút.

Các giám đốc khác lần lượt vào, Mạc đỗng cũng đã đến, mọi người nhao nhao chào hỏi. Ông ngồi gần Mạc Dư Thâm, trên mặt Mạc Dư Thâm không có bất cứ biểu hiện gì, ánh mắt tập trung vào màn hình vi tính trước mặt.

Mạc đỗng lén tiếng trò chuyện: "Gia Gia gần đây thế nào?"

Mạc Dư Thâm: "Vẫn như cũ."

Mạc đỗng thấy Mạc Dư Thâm không mấy thân thiện liền dừng lời.

Mọi người cũng đã đến đông đủ, cuộc họp bắt đầu.

Không phải ai cũng có thể ngồi trong phòng họp này, tất cả mọi người đều cảm thấy cuộc họp này không tầm thường chút nào. Mạc đỗng cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp đề cập tới bất động sản Mạc Thị.

Đầu tiên là biểu dương Mạc Dư Thâm, bất động sản Mạc thị mấy năm trước bình chân như vại, qua sự quản lý của Mạc Dư Thâm đã phát triển không ít. Cả về danh tiếng lẫn tài chính. Đến bây giờ, bất động sản Mạc thị đã đứng ở top 3 trong các công ty nội địa.

Đầu tuần rồi, hạng mục hợp tác của Mạc thị cùng Quý gia ở Thượng Hải đã được chính quyền địa phương phê duyệt.

Nói xong, Mạc đỗng mới đi vào trọng điểm của cuộc họp ngày hôm nay: "bất động sản Mạc thị có được ngày hôm nay, không thể bỏ qua công lao lớn của Mạc Dư Thâm, bây giờ mô hình bất động sản đã hình thành."

"Tuy nhiên, lợi nhuận hằng năm của các công ty dược phẩm lại giảm, trung tâm nghiên cứu và phát minh cũng không có bất kì đột phá nào trong năm nay, cứ tiếp tục như vậy, dược phẩm Mạc thị sẽ bị thụt lùi phía sau."

Nói, rồi ông nhìn qua Mạc Dư Thâm, "Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, để Mạc Dư Thâm tiếp quản Mạc thị y dược là thích hợp nhất, có khi

sẽ tạo nên kỳ tích như bất động sản Mạc thị."

Đối với những lời khen này, Mạc Dư Thâm cũng không thấy cảm kích, biểu hiện trên mặt nhạt nhẽo.

Anh hiểu rõ ba của mình, lời nói phía sau mới là điểm mấu chốt.

Mạc đỗng nói tiếp: "Về sau, con tiếp quản ngành dược của Mạc thị, cũng không rãnh phân tâm cho công việc ở bất động sản, chuyện này cứ giao cho Mạc Liêm quản lý, cùng con gánh vác một chút."

Dứt lời, Mạc Dư Thâm "À" một tiếng. Không nặng không nhẹ, còn mang theo chút trào phúng khiến cho Mạc Đỗng ngượng ngùng.

Trong phòng họp, ngoại trừ Mạc Liêm ra, tất cả mọi người đều anh nhìn tôi, tôi nhìn anh.

Từ đầu đến cuối, Mạc Liêm đều mang vẻ mặt vân đạm phong khinh, ngón tay theo nhịp gỗ xuống cốc nước.

Bầu không khí có chút khẩn trương xen lẫn bối rối.

Về sau, Mạc Dư Thâm cũng không nhiều lời, hai chân vắt chéo, lười biếng ngả người vào thành ghế, trên mặt không có bất kì biểu cảm dư thừa nào, người ngoài cũng không đoán được giờ phút này anh đang suy tính điều gì.

Mạc Dư Thâm không giận mà uy, ngay cả Mạc đỗng cũng không can thiệp vào. Trong phòng họp tràn đầy mùi thuốc súng.

Tập đoàn Mạc thị là do một tay Mạc lão gia sáng lập nên, mấy năm trước đã về hưu.

Vốn là Mạc lão gia muốn đem tập đoàn giao cho Mạc Dư Thâm quản tiếp, nhưng cân nhắc một hồi, vẫn là để Mạc đồng (ba của Mạc Dư Thâm) tiếp nhận mấy năm, cùng nhờ đó mà làm dịu lại mối quan hệ của hai người họ.

Mạc Dư Thâm từ nhỏ đã không ở cùng ba mình, mấy năm gần đây, mối quan hệ cha con gần như đi đến đường cùng.

Mạc lão gia tử cũng một phần bất mãn với thái độ mà Mạc đồng đối xử với Mạc Dư Thâm, nhất là sau khi ông tái hôn. Bất quá, lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, vẫn là nghĩ biện pháp để kéo gần mối quan hệ cha con này lại.

Cục diện rối rắm như hôm nay cuối cùng vẫn xuất hiện.

Mạc đồng sớm đã biết được sẽ có tình cảnh này, trước khi đưa ra quyết định, ông đã đoán được một màn này, mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của ông, "Mọi người có suy nghĩ thế nào?"

Còn có thể nghĩ như nào.

Trong hội đồng quản trị, ngoại trừ vài người có giao tình tốt với Mạc Dư Thâm, mấy người còn lại đều một lòng dốc sức cho Mạc đồng, đương nhiên là đồng ý vô điều kiện.

Cho dù có bỏ phiếu thì cũng thông qua hai phần ba số phiếu.

Cuộc tỷ thí này cứ im lặng mà diễn ra. Mà Mạc Dư Thâm không có chút phòng bị nào, thua một cách triệt để.

Trước đó anh bận rộn nửa năm với cái hạng mục kia, cuối cùng phải liên thủ với anh hai của Hè Gia mới có thể ký hợp đồng được vào đầu tuần. Vậy mà giờ phải hai tay dâng lên cho người khác.

Cuộc họp kéo dài nửa giờ, nội dung về sau cũng chỉ mang tính hình thức.

Tháng sau, Mạc Dư Thâm sẽ đến tiếp quản mảng y học của Mạc thị, còn Mạc Liêm sẽ nhậm chức giám đốc của bất động sản Mạc thị.

Trước đây, cả mảng bất động sản và mảng tài chính đều là Mạc Dư Thâm quản lý, hai công ty hai nghiệp vụ, tương trợ lẫn nhau.

Hiện tại bất động sản giao cho người khác quản lý, không biết là Mạc đồng muốn để cho Mạc Dư Thâm và Mạc Liêm hỗ trợ lẫn nhau hay dứt khoác đem mảng tài chính và bất động sản cho Mạc Liêm điều hành.

Không ai đoán được.

Cuộc họp kết thúc, các thành viên quản trị lần lượt ra khỏi phòng. Mạc Liêm nhìn qua Mạc Dư Thâm một chút, sau đó khép sổ lại, rời đi.

Trong phòng họp là sự trầm mặc bức người.

Mạc đồng và Mạc Dư Thâm đều không nhúc nhích, bầu không khí giằng co.

"Bụp" một tiếng, Mạc Dư Thâm đóng nắp máy tính lại.

Anh cũng không nhìn Mạc đồng mà nói: "Để cho người khác cười nhạo tôi là được rồi, đằng này ông lại còn tự mình bày trò tiểu lâm cho người khác nhìn."

Mạc đồng thoảng nghiêng mắt, mơ hồ nhìn bóng dáng của Mạc Dư Thâm, "Làm người lãnh đạo của Mạc thị, đương nhiên phải vì

tập đoàn mà suy tính lâu dài, không thể giới hạn thành tích ở mức này được."

Điều khó chịu nhất đối với Mạc Dư Thâm là lý do lý trấu.

Không biết từ khi nào mà hai cha con nhà này lại như hai người xa lạ.

Mạc Dư Thâm vặn nắp chai nước, "Ông sợ tôi liên thủ với bên công ty của ba vợ để hạn chế quyền lợi chủ tịch của ông nên dứt khoác ra tay trước." Anh nhìn về phía Mạc đồng, "Tôi nói không sai chứ?"

Cũng không để ý đến biểu tình trên mặt ông, anh cầm chai nước và máy tính đứng dậy, rời đi.

Đinh thư ký không tham gia hội nghị nên không biết đã xảy ra chuyện gì.

Mạc Dư Thâm mang theo sắc mặt bình thường trở về.

Anh cũng không dám hỏi nhiều.

Sau đó có vài phần văn kiện cần đến chữ ký của Mạc Dư Thâm nên anh liền tiến đến gõ cửa.

"Vào đi."

Đinh thư ký mở cửa bước vào, sộc vào mũi là mùi thuốc lá nhàn nhạt.

Anh không hút thuốc lá nên tương đối nhạy cảm với mùi này.

"Mạc tổng, đây là khoản phí của hạng mục, phải thanh toán trước cuối tháng," Thư ký Đinh đưa tập tài liệu qua.

Rất nhanh, Mạc Dư Thâm liền tiến vào trạng thái làm việc.

Thư ký Đinh thấy bên góc bàn có một cái gạt tàn, bên trong có hơn phân nửa điếu thuốc, hút chưa được một phần ba. Kế bên gạt tàn là một hộp thuốc mới mở và một cái bật lửa.

Văn phòng vừa được quét dọn buổi sáng, ngoại trừ Mạc Dư Thâm thì không có ai tới.

Thuốc lá đều được dùng để mời khách, bản thân Mạc Dư Thâm chưa từng hút.

Không còn nghi ngờ gì nữa, điếu thuốc này là của Mạc Dư Thâm.

Thư ký Đinh đi theo Mạc Dư Thâm đã bảy năm, trước đó mặc kệ là tình huống nan giải như thế nào, Mạc Dư Thâm cũng không hút thuốc, đây là lần đầu tiên.

Bất quá, điếu thuốc chỉ mới cháy được một phần ba, không biết là do Mạc Dư Thâm không biết hút hay đang tự kiềm chế.

Mạc Dư Thâm ký tên xong, đóng lại đưa cho thư ký và nói: "Sau này, nếu bên bất động sản Mạc thị chi quá 10 vạn thì phải được sự đồng ý của tôi."

Thư ký Đinh không hiểu cái gì nhưng vẫn gật đầu: "Được, tôi hiểu rồi."

Mạc Dư Thâm cầm cái gạt tàn thuốc lên vào phòng rửa tay, đại khái là nhàn rỗi, anh mở vòi nước rửa sạch cái gạt tàn.

Tiền bạc, quyền lực, anh không quá quan tâm. Vì anh nghĩ, Mạc thị sớm muộn gì cũng sẽ do anh quản lý.

Cuộc họp hôm nay, anh bị chính ba của mình đề phòng, ha, nhảm chán.

Đến trưa, tin tức ở cuộc họp hội nghị lúc sáng nhanh chóng truyền đến tất cả các ngóc ngách trong công ty. Đám nhân viên bàn luận sôi nổi, quên luôn làm việc.

Mạc Liêm và Mạc Dư Thâm luôn là đối tượng trong các cuộc buôn chuyện của các nhân viên. Cả hai người đều sở hữu năng lực ngang nhau. Hơn nữa đều là người trong hào môn thế gia, là điều khiến các chị em phụ nữ của công ty bát quái nhất.

Không chỉ nội bộ truyền tai nhau, Trình Duy Mặc cũng biết việc này, công ty luật của anh là cố vấn pháp luật của tập đoàn, lần này hệ thống cao cấp của công ty có thay đổi, các văn kiện quan trọng liên quan cũng phải sửa theo.

Buổi trưa anh nhận được cuộc gọi của thư ký hội đồng quản trị, phiền anh buổi chiều đến công ty một chuyến.

Trình Duy Mặc cúp điện thoại ở bên kia xong, liền gọi cho Mạc Dư Thâm, nhưng anh không bắt máy.

Buổi sáng Mạc Dư Thâm nói anh ấy phải đi công tác, chắc là vẫn chưa hạ cánh.

Nào biết được lại đụng nhau ở dưới lầu của tòa cao ốc Mạc thị.

"Còn tưởng cậu đang ở trên máy nay đi công tác chứ, sao gọi điện thoại không trả lời?"

Trình Duy Mặc đến, Mạc Dư Thâm đi ra ngoài, hai người đúng lúc gặp nhau.

Mạc Dư Thâm: "Chắc là tín hiệu không tốt."

Trình Duy Mặc hiện tại không quan tâm chuyện này, hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Trong vòng một đêm, Mạc Liêm toàn thắng.

Bất động sản của Mạc thị có được ngày hôm nay, Mạc Dư Thâm đã bỏ ra không biết bao nhiêu tâm tư, người khác không biết nhưng Trình Duy Mặc lại hiểu rõ.

Một câu của Mạc đỗng, tất cả liền chảy về không.

Mạc Dư Thâm trả lời một nẻo: "Tôi có hẹn với người phụ trách của trung tâm nghiên cứu bên xưởng thuốc, đang gấp."

Trình Duy Mặc: "..."

Điều này còn chưa được công bố chính thức mà đã tự mình đi kiểm việc làm rồi?

Nhẫn nhục không phải là tính cách của Mạc Dư Thâm.

Mạc Dư Thâm biết Trình Duy Mặc còn đang bối rối, "Tôi sẽ không để một ai khác đoạt đi."

Trình Duy Mặc vỗ vỗ bả vai Mạc Dư Thâm, không nói gì. Có câu nói này của Mạc Dư Thâm, anh cũng không còn gì lo lắng.

Nhưng mà, đó là một cuộc trường kì kháng chiến.

Mạc Liêm không phải hạng tầm thường, mà Mạc Dư Thâm cũng chẳng phải người lương thiện.

Hai người này định sẵn là phải tranh giành lẫn nhau.

"Còn cái bản thoả thuận ly hôn kia thì sao?"

Mạc Dư Thâm ngừng chân lại hai giây, "Tháng sau Hè Gia tham gia cuộc thi cưỡi ngựa, chờ khi nào trận đấu kết thúc thì nói sau."

Trình Duy Mặc gật đầu, dây dưa dài dòng, cân nhắc mọi thứ vì đối phương, cũng không phải là phong cách của Mạc Dư Thâm.

Vừa ngồi lên xe, Mạc Dư Thâm liền nhận được tin nhắn video từ Hè Gia.

Trong video là phong thái trên lưng ngựa của cô.

Tiêu sai, gợi cảm.

Hiên ngang anh dũng.

Sau đó Hè Gia gọi điện thoại qua. Ký ức vụn vặt của cô như biến cô thành một người khác. Trước kia cả hai người thường hơn một tháng cũng không liên lạc, điện thoại không gọi, tin lại càng không nhắn.

Mạc Dư Thâm bắt máy, Hè Gia liền hỏi: "Có xem hết không?"

"Có."

"Kỹ thuật thông qua chứ?"

Mạc Dư Thâm không lên tiếng, anh xem video cũng không biết cô cười ngựa tốt như thế nào.

Đoạn video kia là Hè Gia nhờ nhân viên công tác quay lại cho cô lúc cô đang tập luyện vượt chướng ngại vật trong sân, rồi gửi cho Mạc Dư Thâm.

Mạc Dư Thâm không nghĩ đến cô vẫn còn nhớ lần đó trên núi anh đã nói phải thông qua sát hạch của huấn luyện viên do anh điều tới thì mới có tư cách tham gia thi đấu.

Ký ức của cô không liên tục, ngắt quãng từng đoạn.

Trước đây những người từng xuất hiện trong sinh hoạt của cô, cô đều nhớ kỹ.

Nhưng những người quen, hay mọi việc phát sinh một năm gần đây, cô đều quên sạch.

Không biết tư cách dự thi của cô bắt sóng được đoạn ký ức vụn vặt nào mà khiến cô nhớ kỹ đến giờ.

Mạc Dư Thâm không nhẫn nhượng, thái độ kiên quyết: "Video không tính là gì, phải thông qua khảo hạch trực tiếp."

Hè Gia tràn đầy tự tin: "Tuỳ anh."

"Ông xã, mấy giờ anh về nhà?"

Hè Gia vừa được nghỉ giữa hiệp, rãnh rỗi liền cùng Mạc Dư Thâm trò chuyện vài câu.

Mạc Dư Thâm trước giờ đều chưa từng thông báo lịch trình của mình cho người khác, có chút không quen nhưng vẫn nói: "9 giờ."

Hè Gia: "Vậy 9 giờ 1 phút em có mặt ở nhà."

Trước khi cúp điện thoại, cô còn đắc ý cười một cái. Trong ý cười
còn mang theo chút kiêu căng.

Mạc Dư Thâm tắt điện thoại, nhắm mắt tựa vào ghế nghỉ ngơi.

Tiếng cười vừa rồi đã làm tan đi hết u ám và bức dọc trên người
anh từ sáng tới giờ.

*

#09032020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 8: Một Đường Bị Cô Dắt Đi

Hè Gia đã lâu rồi không cưỡi ngựa, buổi sáng phải tập luyện mấy hiệp mới có thể tìm lại cảm giác.

Cô cũng không quên hoàn toàn những ký ức về ngựa.

Mạc Dư Thâm cho cô hai con ngựa Ả Rập, vừa rồi cô có tập cưỡi, cảm giác không tệ.

Đã đến giờ cơm trưa, Hè Gia đi tìm Võ Dương.

Lúc này, Võ Dương như đang ở trong dầu sôi lửa bùng.

Mười phút trước, anh vừa tiếp một vị khách không mời mà đến.

Khương Thẩm vì thất tình nên trạng thái không tốt, người đại diện cho cô nghỉ ngơi vài ngày, sắp tới cũng không sắp xếp hoạt động nào.

Tối hôm qua uống nhiều rượu, sáng nay 9 giờ dậy, ở trong nhà nhảm chán nên cô lái xe đến sân tập cưỡi ngựa.

Cô cũng muốn thuận tiện đến nhìn ngựa của cô, kết quả là Võ Dương kêu cô đợi đến lần sau đi, hai con ngựa này đều đem cho Hè Gia rồi.

Khương Thẩm vẫn còn một bụng tức giận với Mạc Dư Thâm, thế là lập tức nổi cơn.

Khương Thẩm vừa trải qua thất tình, vẫn chưa hết bực, "Mấy người dựa vào cái gì mà đem ngựa của tôi cho cô ta, mấy người đã hỏi ý kiến của tôi chưa?!"

Võ Dương chớp mắt, im lặng uống cà phê.

Con ngựa này cũng không được tính là của Khương Thẩm, Mạc Dư Thâm đã đồng ý với Khương Thẩm rằng chờ ngựa đến, nếu cô rãnh rỗi thì có thể đến lấy một con.

Không biết Mạc Dư Thâm nghĩ như thế nào, đều đem tặng Hè Gia.

Khương Thẩm vốn cũng không quá mặn mà với việc cưỡi ngựa, chỉ là đang rãnh rỗi nên muốn nuôi một con. Nếu hôm nay đổi lại là người khác lấy thì cũng không quan trọng, nhưng hết lần này đến lần khác đều là Hè Gia.

Từ trước đến nay, Khương Thẩm và Hè Gia luôn như nước với lửa.

Nguyên nhân âu cũng là do khi Mạc Dư Thâm và Hè Gia lĩnh chứng, Khương Thẩm cho rằng Hè Gia không phù hợp với Mạc Dư Thâm. Khi cô nói chuyện này với bạn của mình, đúng lúc Hè Gia nghe được.

Hai người đều không phải người hiền lành, liền trực tiếp cát xe nhau. Kết quả, biến thành oan gia.

"Cốc cốc."

Tiếng gõ cửa vang lên.

Võ Dương bỗng nhiên ngẩng đầu, như nhìn thấy cứu tinh, vừa định mở miệng nói "Mời vào" thì ngoài cửa vang lên "Dương Dương."

Là âm thanh của Hè Gia.

Da đầu của Võ Dương tê dại.

Nhin xem hôm nay là ngày tốt lành gì mà hai vị bà cô này đều tìm đến anh.

Nếu Khương Thẩm là lựu đạn thì vị ngoài kia chính là bom nổ chậm.

Hiện tại anh chỉ muốn gọi cấp cứu.

Khương Thẩm đánh mắt nhìn qua Võ Dương, "Có người tìm anh, không nghe thấy à?"

Âm thanh ngoài cửa vẫn còn tiếp tục, "Võ Dương."

Võ Dương đứng dậy, tranh thủ thời gian chạy đến phòng tắm.

Sắc mặt Khương Thẩm nghiêm nghị.

Võ Dương giả bộ như vừa từ trong toilet ra, hướng về phía cửa, "Hè Gia, vào đi."

Cửa mở ngay lập tức.

Bốn mắt nhìn nhau.

Ánh mắt Khương Thẩm kiêu căng, của Hè Gia thì bình tĩnh, như nhìn một người xa lạ. Lướt mắt qua Khương Thẩm, cô quay về phía

Võ Dương.

Hè Gia sớm đã quên mất Khương Thẩm là ai, còn tưởng là khách của câu lạc bộ, cô mỉm cười nói: "Không biết anh có khách, anh cứ bận tiếp đi."

Võ Dương lắc đầu, "Không có gì, cô tìm tôi có chuyện gì?"

Hè Gia: "Cũng không gấp, ông xã tôi tặng cho tôi hai con ngựa, tôi rất thích, trong khoảng thời gian này làm phiền anh chăm sóc cho chúng nó."

Cô đột nhiên khách sáo như vậy, Võ Dương có chút không thích ứng, "Việc nên làm mà."

Dưới đáy lòng Khương Thẩm cười lạnh một tiếng, đây là đang cố ý khoe khoang à.

Vốn Hè Gia tính mời Võ Dương ăn cơm, thấy anh có khách nên cô không tiếp tục, tìm cớ rời khỏi phòng, lúc ra ngoài còn không quên đóng chặt cửa.

Nghe thấy tiếng bước chân đã đi xa, Khương Thẩm tức giận lên tiếng: "Anh thấy chưa, cô ta rõ ràng giả vờ không biết tôi, còn hung hăng đắc ý khoe khoang đồ lầy từ trong tay tôi. Một người phụ nữ giảo hoạt như vậy mà các người suốt ngày bênh vực bảo cô ta tốt, mắt đều mù hết rồi phải không?!"

Võ Dương ho hai tiếng, hắng giọng nói: "Trí nhớ Hè Gia không tốt, đâu phải cô không biết, có lẽ thật sự quên mất cô là ai."

Khương Thẩm cười lạnh, "Hết lần này đến lần khác quên tôi, lại nhớ kỹ anh, nhớ kỹ Mạc Dư Thâm tặng ngựa? Võ Dương, anh đã

lớn chừng này, anh còn tin vào việc mất trí nhớ có chọn lọc à?!"

Võ Dương trồ mắt nhìn, cũng đúng, không lý nào Hè Gia quên đi kẻ thù của mình là Khương Thẩm mà lại nhớ rõ anh như vậy.

Khương Thẩm hậm hực, trùng mắt liếc Võ Dương, cô biết dù có như nào thì Võ Dương vẫn có xu hướng nghiêng về phía Hè Gia. Cô cầm túi xách lên rời đi, lúc ra cửa còn đóng cửa lại thật mạnh vang "rầm" một cái.

Đúng là oan gia ngõ hẹp, hai người lại đụng mặt nhau ở bãi đỗ xe.

Bước chân Khương Thẩm chậm dần, cô muốn quan sát để lật tẩy Hè Gia.

Vẻ mặt của Hè Gia vẫn bình thường, đáy mắt không chút gợn sóng, không cho Khương Thẩm một ánh mắt dư thừa nào.

Hai người sát vai nhau mà đi.

Khương Thẩm quay đầu, nhìn xem bóng lưng kiêu ngạo kia, tim cô bỗng thấy buồn. Đắc ý và phách lối như vậy, không để ý đến cô dù chỉ một chút.

Nghĩ đến việc bị Hè Gia lấy mất một con ngựa, Khương Thẩm không thể bình tĩnh, liền gọi cho Mạc Dư Thâm.

Tối hôm qua Mạc Dư Thâm đối xử với cô lạnh nhạt, cô đều nhớ rõ.

Thù mới nợ cũ cùng nhau tính.

Mạc Dư Thâm đang cùng người phụ trách đàm luận, trực tiếp ngắt điện thoại.

Đến lúc trời tối cũng không gọi lại.

Khương Thẩm điên người nhăn tin nói với Trình Duy Mặc: [Tôi sẽ tuyệt giao với Mạc Dư Thâm.]

Cô biết Trình Duy Mặc sẽ khuyên nhủ cô, phiền phức, tạm thời kéo luôn sổ của Trình Duy Mặc vào sổ đen. Nhắm mắt làm ngơ.

Hè Gia tập luyện ở câu lạc bộ đến chiều tối mới về nội thành, giữa đường nhận được điện thoại của Diệp Thu, hẹn cô cùng ăn cơm.

Hè Gia: "Đêm nay không quay à?"

Diệp Thu đang tẩy trang, nói: "Có quay, nhưng được nghỉ ngơi tự do hai tiếng, vẫn đủ thời gian ăn cơm."

Sắp tới đoàn làm phim sẽ đến các thị trấn nhỏ để lấy cảnh quay trong vòng một tháng, sẽ không về kịp lúc Hè Gia thi đấu, tối nay coi như ăn mừng sớm cho cô.

Hai người hẹn nhau ở nhà hàng. Khi Hè Gia đến nơi thì Diệp Thu đã uống nửa tách cà phê.

Diệp Thu ngược lên nhìn Hè Gia nói: "Đẹp đấy."

Hè Gia: "Tớ đã từng xấu à?"

"Cái đẹp này không giống ngày xưa, chắc chắn là do được tình yêu nuôi dưỡng." Diệp Thu uể oải dựa vào lưng ghế, "Xem ra Mạc Dư Thâm đối xử với cậu không tệ."

Hè Gia nghĩ nghĩ: "Anh ấy rất nhảm chán."

Không lăng mạ, không hài hước, chuyện gì cũng lạnh lùng.
Ngoại trừ gương mặt kia, khiến cho người ta có chút vui vẻ.

Diệp Thu: "Đừng có ở trong phúc mà không biết nhận, có người ngủ cùng là được."

Đây là lần đầu tiên Hè Gia đến nhà hàng này, trang trí bình thường, không gian riêng cũng không có.

Cô nhắc nhở Diệp Thu: "Chú ý cái miệng của cậu, để truyền thông bắt gặp thì cậu xong đời."

Diệp Thu cười: "Tớ chính là muốn bị bắt gặp đấy, tớ còn tự chui vào ống kính của chó săn nhưng người ta còn né tớ ra, sợ tớ cộ nhiệt."

Lại nói đến độ nổi tiếng: "Fan của tớ còn chưa tới mười vạn, hơn nửa đều là fan giả."

Hè Gia vuốt cằm cười: "Tớ có nhiều tiền, xài không hết, về sau mỗi ngày đều mua hot search cho cậu ngồi trên đó mua vui."

Diệp Thu khoát khoát tay, "Bỏ đi, ký ức của cư dân mạng về tớ cũng như ký ức của cậu với người khác vậy, không qua được đến ngày thứ hai."

Trong lúc hai người nói chuyện bát quái, không biết sao lại nói đến Chu Minh Khiêm.

Tinh Lam trước đó công khai tuyển tập những kịch bản tốt, hôm nay đã có kết quả. Có ba người được chọn, ba kịch bản này, sang năm có khả năng được bấm máy."

Còn có một tin nội bộ, trong số ba người có một người mang phong cách thích hợp với việc cải biên tác phẩm của Nhạc lão tiên sinh.

Bên Tinh Lam đã thông báo cho ba biên kịch đó cải biên lại tác phẩm, cuối cùng chọn ra ai có tác phẩm sát với nguyên tác nhất để quay.

Diệp Thu trấn an Hè Gia: "Nếu cậu muốn quay kịch bản của mình thì cứ trực tiếp nói chồng cậu đầu tư cho là được."

Hè Gia lắc đầu: "Nếu đã là kịch bản không tốt thì không cần phải đem tiền đồ sông đồ biển."

Nói đến cùng vẫn có chút mỉm cười.

Cái kịch bản cô đã dùi mài kinh sử hai năm vậy mà vào tay Chu Minh Khiêm, anh còn không xem đến trang thứ ba.

Diệp Thu đổi chủ đề, quan tâm hỏi Hè Gia: "Đầu còn đau không?"

Thuốc Đông y mới dừng được hai ngày, tối hôm qua có đau một lần, nhưng cũng nhanh hết.

Hè Gia: "So với trước kia tốt hơn nhiều."

Diệp Thu an ủi đưa ra kiến nghị: "Hay là đợi sau khi thi cưỡi ngựa xong, cậu lại lên núi nghỉ ngơi dùng thuốc tiếp đi."

Hè Gia gật gật đầu, cô cũng có ý định này.

Bữa cơm này kéo dài đến tám giờ, Diệp Thu còn phải về đoàn phim nên hai người tách ra ở cửa nhà hàng.

Hè Gia về đến biệt thự vẫn chưa đến 8 giờ 30 phút, liền nhấn cho Mạc Dư Thâm: 【Anh đang ở đâu?】

Mạc Dư Thâm vẫn đang ở công ty xử lý công việc, nói với thư ký Đinh: "Khoảng thời gian này tạm thời đừng đánh động gì với bên kia, cứ im lặng làm việc."

Thư ký Đinh gật đầu hiểu rõ Mạc Dư Thâm đang muốn chờ thông báo chính thức về việc thay đổi nhân sự, sau đó trực tiếp đối đầu với Mạc đồng và Mạc Liêm.

Mạc Dư Thâm viết ra một dãy số đưa cho thư ký Đinh nói: "Đến ngày thông báo thay đổi nhân sự, hãy cung cấp những tin tức này cho cánh truyền thông, số tiền này sẽ do tôi chi."

Thư ký Đinh hiểu ý.

Người ngoài đều nói Mạc Dư Thâm vô tâm với người thân, chỉ có anh biết, là do Mạc tổng lười so đo, có thể là nể mặt Mạc lão gia, tránh để cho ông nội Mạc tuổi tác đã cao bị khó xử giữa con trai và cháu trai.

Nhưng Mạc đồng lại cho rằng năng lực Mạc Dư Thâm có hạn, không đủ để đối kháng với ông.

Sau khi thư ký Đinh ra ngoài, Mạc Dư Thâm nhìn điện thoại rồi trả lời lại Hè Gia: 【Ở công ty.】

Hè Gia đặt điện thoại xuống, đỗ xe ngay cạnh biệt thự.

Biệt thự của Mạc Dư Thâm có bảo vệ độc lập, bảo vệ mở cửa cho cô nhưng Hè Gia xua tay nói không vào.

Mạc Dư Thâm về nhà trễ hơn so với thời gian mà anh đã nói, 9 giờ 15 về đến nhà.

Chiếc xe vừa rẽ vào sân, Mạc Dư Thâm khoé mắt thấy có một chiếc xe bên cửa sổ, nổ máy theo vào sau.

Đỗ xe xong, Hè Gia mỉm cười bước xuống đến cạnh Mạc Dư Thâm, "Anh về lúc 9 giờ 15 phút, em về nhà lúc 9 giờ 16 phút."

Mạc Dư Thâm cạn lời, anh mới vừa biết được một mặt nhảm chán như vậy của phụ nữ.

Hè Gia rất tự nhiên đến khoác tay Mạc Dư Thâm, "Hôm nay bận lắm à?"

"Ừm."

Hai người đi vào nhà.

Phòng khách trong nhà là trang trí để qua mặt trưởng bối, chứ cả hai người đều ai làm việc này, chưa từng nói chuyện phiếm, cũng chưa từng ngồi xem tivi cùng nhau. Về đến nhà Mạc Dư Thâm liền ngồi một mạch trong thư phòng xử lý công việc, còn Hè Gia cũng nhốt mình trong phòng sửa kịch bản.

Hai người vào thang máy, Mạc Dư Thâm bấm tầng hai và tầng ba.

Hè Gia thuận miệng hỏi một câu: "Anh còn muốn tăng ca à?"

"Không bận gì."

Vậy thì không tăng ca, Hè Gia: "Vậy anh còn đến thư phòng làm gì?"

Mạc Dư Thâm nhìn cô, ký ức hiện tại của cô thật khiến người khác khó nắm bắt được.

Giờ cô đã không nhớ được là họ đang sống riêng.

"Anh ở lầu hai."

Hè Gia gật gật đầu đã hiểu, hôn nhân chỉ là hình thức đối phó. Cô chỉ nhớ mỗi Mạc Dư Thâm là chồng cô, hai nhà liên hôn. Còn lại đều quên hết.

Hè Gia không nhớ được vì sao lúc trước mình lại đồng ý kết hôn, nếu là hiện tại thì cô chắc chắn không có khả năng kết hôn.

"Hôn nhân như vậy thật nhảm chán, nếu đã như vậy thì tại sao lại bắt đầu, lãng phí khoảng thời gian tươi đẹp của đối phương. Còn không bằng tự mình đi tìm kiếm hạnh phúc."

"Hè Gia, chúng ta không phải hữu danh vô thực."

Biểu cảm trên mặt Hè Gia thay đổi, hai mắt sáng lên.

Cho dù có liên hôn thì cô cũng không đem hôn nhân ra làm trò đùa.

Mạc Dư Thâm nói ra nguyên nhân: "Bây giờ trí nhớ của em không tốt, sáng hôm sau ngủ dậy liền quên mất anh là ai."

Hè Gia liền đặt tay lên ngực của anh: "Xin lỗi, vì không thể nhớ được anh."

Mạc Dư Thâm không nói chuyện, mắt nhìn chầm chằm vào cô, nơi trái tim như cảm thụ được nhiệt độ trên lòng bàn tay của cô.

Thang máy lên đến tầng hai, Hè Gia nhấn nút đóng cửa, kiên quyết nói: "Ở trên lầu đi."

Thang máy dừng lại ở tầng ba, Hè Gia lôi kéo Mạc Dư Thâm ra ngoài, khoé miêng sớm đã giương lên. Cô quay đầu nhìn Mạc Dư Thâm nói: "Cho dù sáng mai tỉnh dậy có quên mất anh là ai, thì chỉ nhờ vào khuôn mặt này, em có thể cho phép anh nằm cạnh em."

Nói xong còn dương mi nhìn anh.

Mạc Dư Thâm đáy mắt im lặng, một mực bị cô dẫn đi.

Đến phòng ngủ, Hè Gia mới buông Mạc Dư Thâm.

Phòng ngủ ở tầng ba cũng có quần áo của Mạc Dư Thâm, anh tìm một bộ rồi đi tắm.

Hè Gia vẫn chưa quên việc sửa chữa kịch bản, ngồi trước máy tính làm việc.

Mười mấy phút sau, Mạc Dư Thâm tắm xong, Hè Gia vẫn chuyên tâm làm việc, nghe thấy tiếng động, cô ngẩng lên nhìn anh, "Anh đi ngủ trước đi, em còn muốn làm thêm."

Mạc Dư Thâm chưa buồn ngủ, dựa ở đầu giường đọc sách, lâu lâu lại ngược nhìn Hè Gia.

Anh hoàn toàn không nắm được suy nghĩ của cô, mới vừa rồi còn nhiệt tình như vậy, bây giờ lại nói muốn làm việc.

*

Tác giả có lời muốn nói:

Hè Gia: Bỗn cô nương đã viết hơn bốn mươi cái kịch bản tổng tài yêu đương, biết cách "ăn vạ" tổng tài như thế nào 🤪.

*

#09032020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 9: Thân Thể Văn Thành Thật Nhất

Hè Gia lại tiếp tục chỉnh sửa <Lưu luyến ngôi sao của đại dương>, nhìn tới nhìn lui hơn mươi trang, cũng chỉ sửa có cái chấm câu. Về phần nội dung và nhân vật thì không có gì không ổn.

Cô tựa vào ghế ngồi, xoa xoa con mắt xoay một vòng trên ghế.

"Đợi khi nào em giải nghệ*, em sẽ đến Tinh Lam làm biên kịch." Cô nói với Mạc Dư Thâm.

*mình nghĩ ý Hè Gia là giải nghệ việc cưỡi ngựa.

Nói xong liền cảm thấy dư thừa, anh cũng không quan tâm.

Mạc Dư Thâm thuận theo lời Hè Gia hỏi: "Đi đâu?"

Hè Gia: "Công ty điện ảnh Tinh Lam, anh có từng nghe qua chưa?"

Hai người họ rất ít khi có thể hoà khí nói chuyện phiếm như vậy.

Anh là người ngoài giới, đối với công ty truyền thông không nhất thiết phải biết rõ, Hè Gia lại nói thêm một câu: "Tinh Lam chắc là anh chưa từng nghe tới, nhưng hắn là biết Chu Minh Khiêm đi, là đại cổ đồng của Tinh Lam."

Hè Gia đã sớm quên Mạc Dư Thâm có bạn ở trong đài truyền hình, vì người này mà anh còn đặc biệt lên núi thăm hỏi Nhạc Lão

tiên sinh.

Mạc Dư Thâm đóng sách lại, "Muốn cùng Chu Minh Khiêm hợp tác?"

Hè Gia gật đầu, đại khái thì biên kịch nào cũng muốn hợp tác với Chu Minh Khiêm, không chỉ biên kịch mà cả diễn viên cũng muốn cùng hợp tác với anh.

"Cái kịch bản này của em không được Chu Minh Khiêm để vào mắt, hắn là ghét bỏ lắm."

"Diệp Thu nói Tinh Lam rất phức tạp, không khuyến khích em vào đó."

"Với cái trí nhớ này của em, khó mà lường trước được, không khác gì đồ đần, có khi còn bị bắt nạt."

Hè Gia bất giác cảm thấy mình nói hơi nhiều.

Cô xoay người, tiếp tục sửa kịch bản.

Mạc Dư Thâm nhìn sườn mặt của Hè Gia, ánh sáng màu vàng nhạt của đèn bàn phản chiếu, lông mi dài vểnh lên, cả người rất yên tĩnh, cũng rất nhập tâm.

Cuộc sống của cô phần lớn đều rất khô khan.

Ban ngày huấn luyện, buổi tối trở về viết kịch bản.

Mạc Dư Thâm thu tầm mắt lại, không nói gì thêm nữa, tắt đèn rồi nằm xuống giường.

Hè Gia lại chăm chú nhìn kịch bản thêm một lúc, vẫn là không cảm thấy có chỗ nào cần sửa nên cô tắt máy tính.

Hè Gia leo lên giường bên kia, Mạc Dư Thâm nằm đưa lưng về phía cô. Hè Gia nghĩ nghĩ, trước kia cô và Mạc Dư Thâm cứ thở ợ như vậy mà sống cùng nhau sao?

Cô vỗ vỗ vai anh, "Anh nằm như vậy thì làm sao em gối lên tay anh được? Không cho em nằm lên đúng không?"

Một bộ dáng gợi đòn.

Hè Gia nhu hoà vừa rồi mất tích không thấy tăm hơi.

Mạc Dư Thâm cũng không bướng bỉnh với cô, quay người lại đưa tay ra cho cô nằm lên.

Hè Gia tắt đèn, căn phòng nháy mắt tối đen.

Cô không nằm đưa lưng về phía Mạc Dư Thâm mà cùng anh mặt đối mặt, hai tay nhẹ nhàng vòng qua cổ anh, cả người dựa vào ngực của anh.

Giống như một cặp đôi đang yêu, cá nồng thân mật.

Hơi thở của hai người quần lấy nhau, Mạc Dư Thâm có chút không quen.

Anh cùng Hè Gia từ lúc kết hôn cho đến nay luôn sống tách biệt, không làm phiền đối phương.

Trạng thái thân mật nhất là lần ở khách sạn trên núi, hai người ôm nhau ngủ.

Anh đưa tay vỗ cánh tay của Hè Gia, "Buông ra đi, anh không thở được."

Hè Gia không nói không rằng, ôm càng thêm chặt.

Mạc Dư Thâm không nói gì nữa, mặc kệ cô.

Củi khô bốc lửa.

Một giây sau, đôi môi mềm mại của Hè Gia tiến lại gần, theo sát lấy răng khẽ cắn lên môi của Mạc Dư Thâm.

Tê tê dại dại.

Ngay sau đó, cô liền buông anh ra, "Ngủ ngon." Thuận thế đầy cánh tay Mạc Dư Thâm ra, nhưng anh lại xiết chặt tay lại.

Hè Gia rất quen thuộc với hơi thở mát lạnh trên người anh, trong vô thức, thần kinh buông lỏng, đem mặt chôn vào cổ của anh nhẹ nhàng cọ xát, như đang làm nũng.

Nếu Hè Gia vẫn còn nhớ chi tiết những lần ân ái lúc trước, chắc chắn cô sẽ cảm giác lần này Mạc Dư Thâm rất không giống trước kia, kiên nhẫn ôn nhu.

Sóng yên biển lặng, Hè Gia mệt mỏi không buồn nhúc nhích, nhắm mắt thâm trầm thiếp đi.

Mạc Dư Thâm sợ cô sáng hôm sau tỉnh dậy sẽ phát sinh chuyện giống hôm ở khách sạn.

Vẫn may, sáng sớm lúc Hè Gia thức dậy nhìn thấy anh, đưa tay ôm eo anh, "Ông xã, chào buổi sáng."

"Ừm."

Không có nhầm anh thành đối tượng tình một đêm.

Cho dù hiện tại cô có nhớ rõ anh là ai, nhưng lần ở trên núi kia đột nhiên quên anh cũng là một chuyện xấu, những ký ức gần đây cô đều quên hết vào ngày hôm sau. Những ký ức vào năm ngoái năm kia cũng dần dần trở nên mơ hồ.

Điều anh sợ chính là, qua một thời gian nữa, những sự việc trong vòng ba năm, năm năm, hay thậm chí mười năm trước đây cô đều không nhớ được, cuối cùng ký ức trống rỗng.

Mạc Dư Thâm dừng lại suy nghĩ, nhìn qua đồng hồ, "Em không bận gì thì cứ ngủ tiếp đi, anh phải đến công ty."

Không có tí sức lực nào, mắt hờngh, không hiểu phong tình. Hè Gia đẩy anh ra, lấy chăn đắp lên người xoay người đưa lưng về phía anh ngủ tiếp.

Nửa lưng và một bên chân của cô đều lộ ra ngoài, da trắng nõn nà, lại còn có không ít vết xanh tím.

Đều là của Mạc Dư Thâm lưu lại tối hôm qua.

Phòng tắm vang lên tiếng nước chảy, tiếng bước chân di chuyển, cuối cùng là tiếng đóng cửa.

Hai mươi phút sau, Mạc Dư Thâm rời phòng ngủ.

Hè Gia ngủ không được, vén chăn rời giường. Hôm nay cô còn muốn đến chuồng ngựa tập luyện.

Đến lúc cô xuống lầu thì ô tô của Mạc Dư Thâm đã rời khỏi sân.

Cô bước từng bước xuống lầu, bên tai nghe điện thoại.

Là Quý Chính Hà gọi điện đến, hỏi thăm con gái đến khi nào thì lên núi tiếp tục trị liệu. Ông cứ nghĩ rằng Hè Gia lần này về là để ứng tuyển kịch bản cho bên Tinh Lam, bây giờ bên kia đã công bố kết quả, vậy thì liền trở về trên núi, tránh để bệnh tình càng nghiêm trọng.

"Gia Gia?"

Trong điện thoại không có âm thanh, Quý Chính Hà kêu lên.

Hè Gia thu hồi ánh mắt từ trong sân, "Con nghe đây."

Quý Chính Hà: "Con bao giờ lên núi, để ba kêu thư ký Lương sắp xếp xe rước con ở sân bay bên kia."

Hè Gia tạm thời chưa có dự định trở về, "Ba, khi nào về con sẽ nói cho ba biết, khoảng một tháng nữa."

Quý Chính Hà đại khái đoán được là cô không nỡ bỏ cuộc thi cưỡi ngựa, "Gia Gia, nghe ba nói..."

Chưa nói hết thì đã bị Hè Gia cắt ngang, "Ba, trong lòng con biết rõ." Cách mấy giây, cô lại cam đoan: "Con thi đấu xong trận này sẽ lập tức lên núi, năm sau năm sau nữa sẽ không thi."

"Nếu một ngày nào đó không thể cưỡi ngựa, cuộc sống đổi với con mà nói là vô nghĩa."

Biết sớm muộn gì cũng giải nghệ, lại không ngờ rằng sẽ là hai năm tới.

Còn trẻ, cô vẫn còn muốn rong ruổi trên sàn thi đấu.

Quý Chính Hà trầm mặc, dùng sức xoa huyệt thái dương.

Ông không dám nói cho con gái biết, bệnh này của cô sẽ ảnh hưởng đến năng lực giữ thăng bằng, nói không chừng ngày nào đó, ngựa cũng không thể leo lên được chứ đừng nói là thi đấu.

Quý Chính Hà chuyển chủ đề, "Nghe lão bà nói, con đến thăm nhà của Nhạc lão tiên sinh, còn được ông ấy tặng không ít sách?"

Nói đến Nhạc lão tiên sinh, ngữ khí Hè Gia nhẹ nhõm hơn nhiều, đem những thứ cô nhớ nói hết cho ông nghe, kỳ thật đã sớm quên hết phần lớn chi tiết, nhưng cô xem nó như là toàn bộ ký ức.

Quý Chính Hà nói cho Hè Gia nghe cũng là đang trấn an bản thân mình, "Chờ sau này giải nghệ, liền bái Nhạc lão tiên sinh làm thầy, khó lắm mới tìm được một người hợp ý."

Ông lại nói tiếp, "Cái kịch bản kia của con chẳng phải là không được tuyển hay sao, lần này lên núi, con tìm Nhạc lão tiên sinh chỉ điểm một chút, nói không chừng chỉ ra vấn đề, có thể sửa lại một chút."

Hè Gia như có điều suy nghĩ, ý kiến này không tệ.

Dù sao trên núi cũng không có chuyện để làm, vừa vặn có thể sáng tác kịch bản.

Quý Chính Hà: "Ông nội với Nhạc lão tiên sinh là tri kỉ, nếu con có nhờ giúp gì thì cứ nói với lão bà chuyển lời một câu là được."

Chính là hợp ý của Hè Gia: "Giữa tháng sau con sẽ lên núi."

Bên chõ Quý Chính Hà đã là đêm khuya, ông dặn dò Hè Gia chú ý sức khoẻ, đừng để cơ thể mệt mỏi, "Ba mau đi nghỉ ngơi đi, ngủ muộn một chút là mẹ lại phàn nàn con."

"Ba, lúc nào ba về nước?"

"Vài ngày nữa."

"Công ty thì sao?"

"Có anh cả và anh hai con quản lý rồi."

Hè Gia yên tâm, hối thúc ông mau đi nghỉ.

Kết thúc trò chuyện, Hè Gia ung dung đi xuống lầu.

Hôm nay thời tiết cũng tốt, không có mây.

Toà cao ốc Mạc thị.

Mạc Dư Thâm tựa ở sô pha bên cửa sổ sát đất, nhấp một ngụm cà phê.

Tối hôm qua giày vò nhau đến muộn, cả đêm đều ôm Hè Gia, ngủ không sâu, sáng sớm đến văn phòng liền pha một ly cà phê.

Mạc Dư Thâm vừa uống cà phê, vừa suy nghĩ đến những biến động trên tầng cao cấp của Mạc thị. Trong lòng đại khái đã rõ, tuy hứng nhìn phong cảnh bên ngoài.

Ngoại trừ những toà nhà cao tầng, bầu trời như bị nước cuốn trôi, không khác gì ở trên núi. Ở Bắc Kinh hiếm lắm mới thấy được bầu trời đẹp như vậy.

Tiếng gõ cửa vang lên.

Mạc Dư Thâm quay đầu, chữ "Mời vào" còn chưa kịp nói thì đồi phuơng đã mở cửa ra, anh nhíu mày, không nghĩ tới người đi vào là Trình Duy Mặc.

Mùi cà phê ngào ngạt trong văn phòng.

Trình Duy Mặc nhìn Mạc Dư Thâm: "Tâm trạng sáng nay có vẻ tốt."

Mạc Dư Thâm giương cằm đến chiếc sô pha đối diện, ra hiệu Trình Duy Mặc ngồi xuống, "Đến cũng không nói trước."

Trình Duy Mặc vô ý liếc mắt qua phòng nghỉ bên kia, "Kim ốc tang kiều à?"

"Không có sở thích đó". Mạc Dư Thâm ngồi xuống, "Có chuyện gì?"

Vừa dứt lời thì tiếng gõ cửa lại vang lên, lần này là thư ký Đinh.

Thư ký Đinh không biết Trình Duy Mặc cũng ở đây, "Mạc tổng, ngại cúi bận trước đi, tôi sẽ báo cáo công việc sau."

Mạc Dư Thâm liền biết thư ký Đinh có chuyện gấp muốn nói, anh cũng không có bí mật thương nghiệp nào giấu Trình Duy Mặc, "Nói đi."

Thư ký Đinh: "Tôi hôm qua Mạc Liêm hẹn Quý Thanh Thời, hai người bàn bạc rất thuận lợi, hạng mục ở Thượng Hải cũng đạt được sự đồng thuận trong việc hợp tác."

Quý Thanh Thời là anh trai thứ hai của Hè Gia, dự án ở Thượng Hải là do Mạc Dư Thâm cùng anh ấy hợp tác cầm về.

Kết quả này nằm trong dữ liệu của Mạc Dư Thâm, là một thương nhân, chỉ nhìn lợi ích, không quan tâm đến tranh đấu ngầm của nội bộ Mạc thị.

Người duy nhất Quý Thanh Thời có thể nhượng bộ là Hè Gia, ngay cả khi anh là chồng của cô thì Quý Thanh Thị cũng không cản nề.

Mạc Dư Thâm gật đầu, phong đậm vân khinh nói: "Biết rồi."

Thư ký Đinh lui ra ngoài, đóng kỹ cửa lại.

Trình Duy Mặc châm điếu thuốc, "Anh vợ thứ hai của cậu cũng thật thú vị, giống như cậu, chỉ nhìn lợi ích, không ưu ái ai cả."

Anh như nói một mình: "Cũng đúng, em gái thì luôn là em gái, nhưng muội phu* thì không cần thiết, nói không chừng mốt lại đổi người khác."

*chồng của em gái

Mạc Dư Thâm đang suy nghĩ chuyện khác, những lời Trình Duy Mặc nói anh không nghe không lọt tai.

Trình Duy Mặc lên tiếng lần nữa, "Tôi qua tôi còn nghĩ cậu sẽ chủ động xuất binh, tạo áp lực lên Mạc Liêm ở mọi phương diện, hay là ngồi làm ngư ông đắc lợi."

Về trước còn sảng khoái thực hiện, về sau phải kiên nhẫn chờ đợi.

Trình Duy Mặc búng tro thuốc lên gạt tàn, "Có lẽ cậu sẽ không chọn về sau đâu."

Đáy mắt Mạc Dư Thâm sâu thẳm, cuối cùng, đem tách cà phê uống một ngụm, "Tôi chọn cả hai."

Cái trước kích thích, cái sau an toàn.

Một tay anh thu phục Mạc Liêm, để cho ba anh phải lựa chọn giữa chức chủ tịch và Mạc Liêm, đến lúc đó có bao nhiêu đặc sắc trên mặt Mạc đồng chứ?

Mạc Dư Thâm lúc này mới nhớ tới, hỏi Trình Duy Mặc, "Tìm tôi có chuyện gì?"

Trình Duy Mặc đem thuốc lá gác lên gạt tàn thuốc, lấy trong túi công văn ra một tập hồ sơ, "Đây, làm xong rồi, nhìn xem có chỗ nào cần chỉnh sửa không?"

Mạc Dư Thâm đặt tách cà phê lên bàn, nhận lấy túi hồ sơ mở ra, rút ra một tờ có dòng chữ "Thoả thuận ly hôn" to đốn bàng hoàng.

Dư vị cà phê trong miệng từ thơm thành đắng, tràn khắp khoang miệng.

Trình Duy Mặc: "Công ty cậu bận từ trên xuống dưới, không có thời gian đến văn phòng luật nên tôi đặc biệt mang đến đây cho cậu."

Mạc Dư Thâm tượng trưng liếc qua một cái rồi lại nhét trở về.

Cho đến bây giờ, Trình Duy Mặc vẫn khăng khăng thuyết phục, "Cậu nói là trong lòng Hè Gia có người khác, trước không biết là ai,

cứ xem như là có đi thì tám chín phần cô ấy cũng quên rồi."

Mặc Dư Thâm không lên tiếng.

Trình Duy Mặc dập tắt điều thuốc, "Ai mà chẳng có quá khứ, nếu không thì cậu ở bên cô ấy nhiều một chút."

Nửa ngày sau Mặc Dư Thâm mới mở miệng nói: "Tôi không có thời gian rảnh rỗi đó đâu."

*

Tác giả có lời muốn nói: Chương này tên là <Luôn có người đến nhắc tôi ly hôn, tôi thật khổ!>

*

Editor có lời muốn nói: Cùng chờ đón một pha tự vả cực mạnh đến từ vị trí nam chính nha mọi người =))).

*

11032020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 10: Ông Xã, Lại Đây

Quý Thanh Thời đợi điện thoại của Mạc Dư Thâm cả một buổi sáng.

10 giờ 30 phút, di động không đúng giờ vang lên.

Tối hôm qua Mạc Liêm hẹn anh đi đàm luận ở một hội sở.

Hội sở đó là do bạn của Mạc Dư Thâm mở, anh cùng Mạc Liêm gặp mặt cũng không cố tình che giấu ai, Mạc Dư Thâm không thể không biết.

Cho dù không ai nói với anh thì sáng nay, hợp đồng bên bất động sản Mạc thị đã được thực hiện, Mạc Dư Thâm át hẳn phải biết.

Không cho người khác biết được mình đang nghĩ gì, chính là phong cách của Mạc Dư Thâm.

Mới đầu, anh cũng không đồng ý hôn sự giữa Mạc Dư Thâm và Hề Gia. Nếu phải chọn một trong những người đàn ông của Mạc gia thì Mạc Liêm lương thiện hơn so với Mạc Dư Thâm.

Cho dù có như thế nào thì cả quá trình trưởng thành của Mạc Liêm đều rất tốt, có mẹ một mực quan tâm chăm sóc, cha dượng đối xử như con ruột, ông nội Mạc với bà nội Mạc cũng đối xử tốt với anh.

Ngược lại, khao khát kiểm soát của mẹ Mạc Dư Thâm quá mạnh, từ nhỏ, mẹ ruột đã không có thời gian cùng cha ruột bồi đắp quan hệ, sau này càng ngày càng lạnh nhạt.

Mạc Dư Thâm vẫn luôn là một người cao lãnh.

Có thể hết lần này đến khác, Hè Gia đều cảm thấy Mạc Dư Thâm là người tốt, nên cô mới dễ dàng đồng ý cuộc hôn nhân này.

Bây giờ bệnh tình của Hè Gia chuyển biến phức tạp, nói không chừng một ngày nào đó sẽ không còn nhớ rõ ai với ai nữa, lúc đó sinh hoạt cũng có vấn đề, Mạc Dư Thâm có muốn ly hôn hay không, ai cũng không biết được.

Dự án hợp tác cùng Mạc thị lần này, anh không mang vào bất cứ tình cảm riêng tư gì, chỉ nhìn vào lợi ích. Cho dù bất động sản Mạc thị về sau có do Mạc Liêm phụ trách, anh vẫn lựa chọn tiếp tục hợp tác.

Nếu ngày nào đó Hè Gia cùng Mạc Dư Thâm ly hôn, cô vẫn còn tiền để tiêu.

Tình cảm và tiền bạc, khi tình cảm không chắc chắn thì tiền nhất định phải có.

Quý Thanh Thời cầm điện thoại di động lên, gọi cho Hè Gia.

Cô trở về từ trên núi đã hai ngày mà một cuộc điện thoại cũng không gọi cho anh.

Lần thứ nhất, gọi không được, máy bận.

Cách mấy phút sau vẫn gọi không được.

Mười phút sau, máy vẫn bận.

Quý Thanh Thời đổi một số khác để gọi, mấy giây sau bên kia nhận điện thoại.

Anh xoa xoa mi tâm, trước đó gọi không được là do Hè Gia kéo số của anh vào danh sách đen.

"Alo, xin chào, cho hỏi ai vậy ạ?"

Quý Thanh Thời: "Là anh."

Bên kia lập tức cúp điện thoại.

Quý Thanh Thời nhìn màn hình: "..."

Ý có quan hệ máu mủ, cô liền tác quai tác quái, anh cũng không làm gì được.

Hè Gia từ nhỏ đã được chiều đến vô pháp vô thiên, kết quả mẹ anh còn nói với anh và anh cả là: Mẹ sinh ra hai đứa không phải để lớn có tiền đồ mà để lúc Hè Gia bực bội phát tiết.

Khi còn nhỏ cô đã bắt nạt anh và anh cả.

Về sau, sức khoẻ cô không tốt, nên càng không coi ai ra gì, mặc kệ cô có đưa ra yêu cầu phận nào, hai người anh như bọn họ chưa bao giờ cự tuyệt.

Quý Thanh Thời nhắn tin cho Hè Gia: 【Vì người ngoài mà em đối xử với anh như vậy?】

Hè Gia: 【Diệp Thu đổi với em mà nói không phải người ngoài, anh dám làm tổn thương cô ấy chính là tổn thương em. Đừng nhẫn

qua nữa, cái số này của anh sắp bay vào sổ đen rồi.】

Quý Thanh Thời nhìn chầm chằm điện thoại nói không nên lời.

Trí nhớ của Hè Gia đã suy giảm dần trong nửa năm nay. Nhưng ký ức về việc anh cùng Diệp Thu đã chia tay lại nhớ rất rõ.

Hè Gia đúng là kéo cái số này của Quý Thanh Thời vào sổ đen, mắt không thấy tâm không phiền. Uống hết mấy ngụm nước, cô đứng dậy đi tập luyện tiếp.

Đến bên cửa sổ, bước chân chợt ngừng lại. Ngoài cửa sổ, lá cây rơi xuống tụ lại một chỗ.

Cuối thu, cảnh sắc tiêu điều.

Võ Dương đang dựa vào thân cây, bên miệng ngâm một điếu thuốc, vẻ mặt phiền muộn.

"Dương Dương."

Tâm tình Hè Gia hôm nay không tệ, liền đùa với anh.

Võ Dương xoay mặt, xuyên qua cửa sổ thấy được cô.

Anh bỏ điếu thuốc ra khỏi miệng, "Không biết lớn nhỏ."

Hè Gia dựa vào bệ cửa sổ cười.

Võ Dương dập thuốc, giẫm lên lá cây đi tới. Anh và cô đã quen biết nhau từ lâu, vừa tiếp xúc cưỡi ngựa, hai người họ liền quen nhau.

Ngày trước anh làm ở một câu lạc bộ khác, về sau mới đến làm ở câu lạc bộ do Mạc Dư Thâm đầu tư.

Câu lạc bộ này của Mạc Dư Thâm có một số cổ đông có tiền có nhân mạch rộng cho nên khi vừa mới thành lập đã ăn nên làm ra, trở thành câu lạc bộ cưỡi ngựa tốt nhất và có giá trị thương mại nhất trong ngành.

Một năm sau khi Võ Dương đến đây làm việc, câu lạc bộ cũng chỉ một số tiền lớn săn* Hè Gia qua đây.

*săn đầu người: là những người chuyên đi tìm các nhân viên tài giỏi của các doanh nghiệp khác, bỏ ra một số tiền và đãi ngộ hậu hĩnh mời họ về làm việc cho mình. Đầu người ở đây là chỉ chất xám trong não người. (Nguồn: editor đọc nhiều nên biết.)

Những ký ức từ lúc quen biết Võ Dương đến bây giờ, Hè Gia vẫn còn nhớ, tuy không được chi tiết nhưng cũng không quên hoàn toàn.

Hè Gia lấy tay nâng má: "Mới sáng sớm làm gì mà sầu khổ vậy?"

Võ Dương dựa vào tường thở dài.

Hè Gia thuận tay lấy một lon soda ở tủ trà kế bên, "Chị đây tự mình mở nước cho cưng uống. Sao nào, có chuyện gì?"

Võ Dương chưa từng xem Hè Gia là người ngoài, "Bạn gái cũ đến tìm tôi muốn quay lại."

Hè Gia: "Nếu anh vẫn còn thương cô ấy thì cứ suy nghĩ một chút đi." Nhìn anh ấy xoắn xuýt như vậy, đại khái vẫn là chưa quên được người cũ.

Không yêu thì sẽ không phiền lòng.

Võ Dương gãi gãi chóp mũi: "Tôi đã có bạn gái."

Hè Gia nghe xong, mở lon soda cũng không đưa anh, cũng may Võ Dương phản ứng nhanh lùi về sau mấy bước mới không bị cô tạt nước vào người.

Hè Gia buông xuống một câu: "Đò tra nam!"

Còn một nửa lon nước kia, Hè Gia đóng lại, tiếp tục đi tập luyện.

Đàn ông đều không phải người tốt.

Anh hai, Võ Dương.

Không biết Mạc Dư Thâm có như vậy không.

Chạng vạng tối, Hè Gia nhận được điện thoại của Mạc Dư Thâm, nói cô về sớm một chút, đến nhà cũ Trạch gia ăn cơm.

Mạc Dư Thâm tan tầm đã về biệt thự trước.

Nhẫn cưới để ở thư phòng, anh muốn về lấy đeo lên. Bình thường bọn họ đều không đeo nhẫn, chỉ có khi về nhà ông nội mới giả vờ giả vẹt đeo lên tay. Vừa ra khỏi nhà cũ thì cũng tháo nhẫn ra.

Anh cũng đem cất luôn túi đựng hồ sơ thuận ly hôn.

Một lúc sau, từ tầng hai truyền đến tiếng: "Mạc Dư Thâm?"

"Ở thư phòng."

Tiếng bước chân càng gần.

Mấy giây sau, cửa phòng mở ra, "Ông xã."

Hè Gia đứng ở cửa không đi vào, giang hai tay ra.

Nhất thời, Mạc Dư Thâm không hiểu ý của cô là gì.

Một lát sau mới giật mình. Sáng hôm qua cô cũng như vậy mà ôm anh một cái. Cái kia là ôm đi làm, còn cái này là ôm tan tầm?

Mạc Dư Thâm không bước qua, mắt vẫn nhìn vào máy tính.

Yên tĩnh mấy giây.

"Ông xã."

Mạc Dư Thâm nhìn chầm chằm màn hình, nhưng nội dung trên đó thì nửa chữ cũng không đọc vào. Hè Gia so với anh kiên nhẫn hơn nhiều, anh không đi qua, cô vẫn cứ bất động giang rộng hai tay đứng đó.

Hết cách với cô, Mạc Dư Thâm liền đứng lên, mang chính mình đến trước mặt cô.

Khoé miệng Hè Gia giương lên, cúi xuống ôm eo anh, rất nhanh liền buông ra: "Đợi em một chút, em đi thay váy."

Hôm nay cô mặc quần bò và giày ủng.

Mạc Dư Thâm nhìn qua bóng lưng của cô nói: "Đừng mặc váy."

Hè Gia quay lại: "Tại sao?"

Mạc Dư Thâm khó khăn trả lời: "Trên đùi và sau lưng đều là...
Mặc quần dài đi."

Đều là dấu hôn do anh để lại.

Tất cả đều mới, vẫn chưa phai hết.

Đến phòng thay đồ, Hè Gia soi gương, không chỉ sau lưng mà
đằng trước cũng có không ít.

Chọn tới chọn lui, Hè Gia quyết định mặc một bộ đầm dài thu
đông, che kín tất cả những nơi có dấu hôn.

Lúc Hè Gia xuống lầu, Mạc Dư Thâm đang xem tivi ở phòng
khách, không quan tâm.

Còn ba bước nữa là xuống dưới đất, cô đứng trên cầu thang kêu:
"Ông xã, anh qua đây."

Mạc Dư Thâm quay lại nhìn cô.

Hè Gia để tóc xoã xuống, đầm dài nữ tính. Chính là bộ dáng thực
nữ điềm đạm lừa người, ai không biết liền bị dính vẻ ôn nhu dịu
dàng của cô mê hoặc.

Hè Gia: "Ông xã, lại đây."

"Có lời cứ nói."

"Em nói là anh qua đây."

Mạc Dư Thâm xoa xoa mi tâm, đứng dậy bước qua.

"Đến gần hơn một chút."

Anh biết Hè Gia muốn làm gì, anh duỗi cánh tay dài về phía cô, để cho cô tiếp vào lòng ngực mình, bế cô xuống.

Hè Gia cười cười còn không quên lên án anh: "Cái người này thật là, động tác thô lỗ không chút thương hoa tiếc ngọc gì, lúc trước làm sao mà cưới được vợ vậy?"

Mạc Dư Thâm thả cô xuống, đi đến bàn trà kiểm tra lại chìa khoá xe và hộp nhẫn rồi đi ra ngoài.

"Ồ, anh lái xe à?"

"Ừm."

Hè Gia cầm túi lên, theo sát phía sau.

Mạc Dư Thâm nổ máy, Hè Gia ngồi ở ghế phụ thắt dây an toàn.

Mạc Dư Thâm chưa vội lái xe, mở hộp nhẫn ra, lấy chiếc của mình đeo, rồi đưa chiếc còn lại cho Hè Gia ý bảo cô đeo lên.

Anh biết Hè Gia đã sớm quên chuyện cái nhẫn liền giải thích một chút: "Ông bà nội đều tưởng tình cảm của chúng ta rất tốt nên mỗi lần về nhà cũ mới đeo lên."

Hè Gia đã hiểu, nhẫn cưới này là đạo cụ để bọn họ diễn vở phu thê tình thâm.

Mạc Dư Thâm cất hộp nhẫn vào trong rương xe, bắt đầu lái.

Hè Gia đeo nhẫn lên ngón áp út, kích cỡ vừa vặn.

Mạc Dư Thâm nhắc nhỏ: "Em và ông bà nội có quan hệ rất tốt."

Hè Gia gật đầu, "Còn ai tới nữa không? Ba mẹ có tới không?"

Mạc Dư Thâm mặt không biểu tình nhưng vẫn đáp: "Đã ly hôn hơn hai mươi năm rồi."

Hè Gia còn muốn biết thêm tình hình trong nhà của anh, "Vậy anh có anh chị em gì không, em nhớ không rõ, có thể nói cho em biết không?"

Mạc Dư Thâm một tay gác lên cửa sổ, một tay cầm tay lái, không lên tiếng.

Không nghe được câu trả lời, Hè Gia cũng không tiếp tục hỏi.

Trực giác nói chô biết, có lẽ sau khi ba mẹ ly hôn xong đường ai nấy đi, anh sẽ không miễn cưỡng giải thích.

Hè Gia nâng khuỷu tay chống cầm bên cửa sổ, thỉnh thoảng lại nhìn nhẫn trên ngón tay trái, rồi lại nhìn Mạc Dư Thâm, "Đúng rồi, có phải trước kia chúng ta diễn kịch xong đều có cát xê không?" Cô có chút ẩn tượng, "Con ngựa thuần chủng kia là lễ vật tặng cho em à?"

Mạc Dư Thâm lúc này mới lên tiếng: "Còn nhớ rõ?"

Hè Gia gật đầu, "Những ký ức liên quan đến ngựa em đều nhớ."

Mạc Dư Thâm không nói gì.

Những ký ức cùng anh thì quên không còn một mảnh.

Hè Gia quay mặt sang nhìn bên ngoài cửa sổ, như có điều suy nghĩ, bỗng nhiên cô xoay lại, "Ông xã, có phải sau khi kết hôn anh có cho em tiền tiêu vặt đúng không?"

"Không có."

Hè Gia gật nhẹ đầu: "Ở câu lạc bộ, những người phụ nữ đã kết hôn đều được chồng họ cho rất nhiều tiền tiêu, các cô ấy hôm nay hỏi em có phải em được cho nhiều tiền lắm đúng không, em nói ông xã em rất hào phóng, không đưa tiền mặt mà đưa *black card không hạn mức giao dịch, tuỳ ý mà dùng."

*mình edit là black card để nghe sang hơn là thẻ đen. Black card là tấm thẻ bình thường trong giới thượng lưu nhưng là tấm thẻ quyền lực trong mắt mấy nhân viên tư vấn bán hàng, vì để duy trì được tấm thẻ này thì chủ sở hữu phải có nhu cầu chi tiêu trên 250.000 đô la ~ gần 6 tỷ một năm, thu nhập mỗi năm bình quân cỡ 1,3 triệu đô la....[tiếp sau đó là những con số chúng ta không thể với tới.] (Nguồn: gg và editor.)

Phía trước bị kẹt xe nên Mạc Dư Thâm dừng xe lại, quay sang nhìn Hè Gia. Ánh mắt cô yếu ớt còn khoé miệng thì giương lên nụ cười ranh mãnh.

Mạc Dư Thâm lấy ví tiền từ bên trong áo khoác phía sau xe, mở ra.

Hè Gia nghiêng đầu lại gần, "Đúng rồi, em nói với các cô ấy anh cho em đến hai thẻ lận."

Mạc Dư Thâm ngược mắt, bốn mắt nhìn nhau. Hè Gia cười cười.

Trên mặt cô viết đầy bốn chữ "được voi đòi tiên".

Mạc Dư Thâm rút ra một tấm thẻ, vài giây sau lại rút thêm một tấm thẻ đen nữa.

Hè Gia nhanh chóng cầm lấy nhét vào bóp của mình. Ví thẻ của cô có năm, sáu tấm, nếu không có thêm hai tấm thẻ này của Mạc Dư Thâm cô cũng xài không hết.

Trước kia Hè Gia từng nghe Diệp Thu nói qua được người khác nhò vả là một điều hạnh phúc. Mạc Dư Thâm có lẽ chưa bị người khác nhò vả bao giờ.

*

#11032020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 11: Đeo Nhẫn Cho Anh

Ở ngã tư phía trước lại kẹt xe.

Mạc Dư Thâm ấn mở album ảnh, đưa di động cho Hè Gia: "Đây là ông bà nội."

Hè Gia chần chờ chớp mắt một cái mới hiểu anh có ý gì, đưa tay nhận điện thoại.

Trên ảnh là hai ông bà tuy già nhưng quắc thước, cô không nhớ rõ.

Đúng như lời ba Quý nói, những sự việc và con người trong vòng nửa năm nay cô đều không có ấn tượng gì, nói quên liền quên.

"Em đã bao lâu không gặp ông bà rồi?" Hè Gia nghiêng mặt hỏi.

Mạc Dư Thâm: "Hơn hai tháng."

Là rất lâu.

Hè Gia lướt thêm vài tấm, đều là hình sinh hoạt của ông bà nội, nhìn tình cảm của họ vẫn còn rất tốt.

Bỗng nhiên ngón tay Hè Gia khụng lại.

Tấm hình trước mắt này là một cô gái rất xinh đẹp, dáng người đè bẹp các minh tinh trong giới giải trí, khí chất sắc sảo nhưng cũng

không kém phần kiêu ngạo.

Mạc Dư Thâm thấy cô không lên tiếng, quay lại nhìn thì thấy ảnh chụp của Khương Thẩm.

Anh cũng không nhớ là trong điện thoại có tấm ảnh này.

Lúc đó Khương Thẩm đang diễn bộ phim đầu tiên, anh và Trình Duy Mặc đến thăm phim trường, bác Khương lúc ấy ở nước ngoài nên anh chụp vào tấm và quay vài cái video gửi cho bác Khương.

Lúc sau lại quên xoá.

Hè Gia lướt qua tấm hình này, không ngờ tới lại lướt đến 1 video, cũng là của cô gái xinh đẹp vừa rồi.

"Anh cũng theo đuổi thần tượng à?"

Mạc Dư Thâm không giấu diếm, "Là bạn, Khương Thẩm."

Hè Gia: "Rất xinh đẹp."

Mạc Dư Thâm không nói gì.

Đèn xanh sáng lên.

Hè Gia đã nhớ kỹ dáng dấp của ông bà nội, cô không xem ảnh nữa, sợ lại nhìn thấy thứ không nên thấy.

Cô trả lại điện thoại cho Mạc Dư Thâm.

"Trong điện thoại không có ảnh em à?" Hè Gia hỏi.

"Không có."

Hè Gia nhẹ nhàng gật đầu.

Trong xe rất yên tĩnh.

Ô tô rẽ vào một con đường nhỏ trống đầy cây ngô đồng.

Thân cây thưa thớt vài cọng lá vàng.

Hè Gia nhìn thấy một chiếc lá vàng bay đến trước cửa kính ô tô, chưa kịp rót xuống lại bị lá cuốn đi mất.

Mạc Dư Thâm nhìn cô xuất thần.

Hè Gia mở túi lấy một cuốn sổ rồi tìm một cây bút, lật đến một trang trống và bắt đầu viết: Mạc Dư Thâm có một người bạn khác phái, tên là Khương Thẩm. Người bạn này rất đặc biệt, còn có hình ở trong album ảnh loại (xx)*.

*đừng hỏi, editor cũng không biết, convert là vậy á t.t

Con đường này không rộng lắm, lại là đường hai chiều, giờ tan tầm, chật như nêm.

Nửa ngày mà mới lê được có mấy bước.

Mạc Dư Thâm xoay mặt liền thấy hàng chữ kia, còn có hai dấu x.

Hè Gia đem cuốn sổ cất vào túi, lại lấy hai tấm thẻ vừa nãy ra.

Đối xử tốt với bạn khác giới như vậy thì anh cũng không cần cô yếu đuối cần giúp đỡ, cô để thẻ lên bệ xe.

Mạc Dư Thâm nhìn thẻ, "Làm sao?"

"Anh đã biết rõ rồi còn hỏi, ngốc như vậy sao có thể điều hành Mạc thị vậy?!"

Mạc Dư Thâm nghẹn họng.

Không khí có chút ngưng trọng.

Hai tấm thẻ kia nằm ở trên bệ xe chỗ tay lái, hết sức chướng mắt.

Nhân lúc kẹt xe, Mạc Dư Thâm lấy điện thoại xoá hết mấy tấm hình của Khương Thẩm, cả video của xoá luôn. Xem một lượt album, không còn sót lại tấm nào.

"Đều xoá hết rồi."

Hè Gia đưa lưng về phía anh, nhìn ra ngoài cửa sổ, anh nói gì cô cũng không thèm để ý.

Ô tô phía trước di chuyển, Mạc Dư Thâm cũng lái xe đi, thỉnh thoảng ngó qua Hè Gia, cô vẫn giữ nguyên tư thế kia, từ bóng lưng liền nhìn ra được cô đang có tâm trạng.

Không chút nào che giấu.

Ô tô nhích lên được một chút lại phải dừng.

Bầu không khí có chút giằng co.

Một lúc sau, Mạc Dư Thâm mới phá bỏ trầm mặc: "Cái ảnh kia là chụp Khương Thẩm lúc anh đi thăm phim trường để gửi cho bác Khương, quên xoá."

Một vài lời giải thích nhưng đối với Mạc Dư Thâm thì đã là ngoại lệ của anh.

Hè Gia trước sau vẫn duy trì tư thế kia.

Đối với mấy câu giải thích của anh cô không có hứng thú.

Mạc Dư Thâm lại mở điện thoại chụp bóng lưng của cô hai tấm, "Trong album có ảnh của em rồi."

Hè Gia lúc này mới chậm rãi quay người, giống như không có chuyện gì xảy ra, "Ông xã, anh nhìn cảnh sắc bên đường kìa, đã sắp vào đông rồi."

Mạc Dư Thâm: "...."

Hè Gia giận cũng nhanh mà hết giận cũng nhanh.

Cô đã từng nói với Diệp Thu, cô có tiền có sắc, không được để bản thân uỷ khuất.

Trong mắt không chứa một hạt cát.

Nhưng mà hạt cát này bị gió vô tình thổi vào mắt, dùi mắt là được, cô sẽ không để bụng.

Mạc Dư Thâm liếc qua hai tấm thẻ, "Không lấy nữa?"

Hè Gia cầm lấy, nhẹ nhàng nói: "Nếu em không cất thì chúng sẽ bị lạc."

Mạc Dư Thâm không nói gì, tay khoác lên cửa sổ xe.

Anh quan sát bên đường, phong cảnh không tệ.

Nửa giờ sau, ô tô rẽ vào nhà cũ Mạc gia.

Thiết kế của nơi này khí thế gấp trăm lần so với biệt thự của Mạc Dư Thâm.

Cây cối trong sân đã già, ngôi nhà cũng mang theo dấu vết cũ kỹ.

Ô tô chậm rãi dừng ở bãi đỗ xe, có người tới mở cửa.

Hè Gia sửa sang lại váy, xuống xe.

Lần này cô và Mạc Dư Thâm mười ngón tay đan chặt.

Mạc Dư Thâm xoay mặt nhìn cô, đáy mắt Hè Gia đều là ý cười.

Trong mắt người ngoài, nhìn kiểu gì cũng giống một đôi đang yêu đương say đắm.

Ông bà nội đã sớm dặn dò người làm chuẩn bị cơm tối, trái cây mà Hè Gia thích ăn cũng chuẩn bị nốt.

Lần này ông cụ Mạc gọi Mạc Dư Thâm về nhà ăn cơm có liên quan đến biến động của Mạc thị mấy ngày gần đây.

Ông cụ Mạc cũng mới vừa biết ngày hôm qua, không ngờ con trai ông lại tung chiêu rút cùi đáy nòi.

Tối qua ông gọi điện cho con trai, kết quả Mạc đồng nói: Người ở Quý gia lòng dạ sâu không thấy đáy, Dư Thâm khó lòng phòng bị, có một tầng quan hệ với Hè Gia, chắc chắn sẽ có cỗ kỵ.

Đổi thành Mạc Liêm thì lại khác, Mạc Liêm không có chút quan hệ nào với Quý gia, mặc kệ quyết định như thế nào cũng sẽ không phải kiêng nể ai.

Thế mà lại viện lí do kinh doanh ra mà nói.

Con trai đã nói đến vậy, ông cụ Mạc cũng chỉ có thể nhượng bộ.

Những năm này, ông nội Mạc cảm thấy mình nợ Mạc Dư Thâm quá nhiều.

"Ông nội, bà nội."

Mạc Dư Thâm và Hè Gia cùng bước vào.

Hè Gia cũng gọi theo Mạc Dư Thâm.

Hai vị lão nhân trước mắt này không khác ảnh chụp là mấy, mặt mày phúc hậu hiền lành dễ gần.

Bà nội thân thiết gọi: "Gia Gia, mau đến đây ngồi." Đem dĩa đựng trái cây dịch về phía cô.

Bà nội vốn dĩ thích Hè Gia, bây giờ còn thích hơn.

Trước đó vài ngày, ông bạn già họ Nhạc gọi điện đến, khen Hè Gia một phen, nói là người trẻ tuổi rất ít ai có thể ổn định tinh thần để đọc sách.

Mạc Dư Thâm cũng đã nói, Hè Gia lên núi để tìm kiếm linh cảm sáng tác.

Lúc đầu bà cứ tưởng Mạc Dư Thâm kiếm cớ cho Hè Gia, hai lão già bọn họ đều biết Hè Gia thích cưỡi ngựa, nói không chừng đi so cái gì tài rồi. Nào ngờ thật đúng là lên núi.

Còn chuyện Hè Gia lên núi chữa bệnh thì bọn họ không biết.

Nhạc lão tiên sinh không đề cập, Mạc Dư Thâm lại càng không nói.

Bất quá buổi chiều khi Mạc Dư Thâm gọi điện nói là Hè Gia không nhớ được nhiều chuyện trước kia, bảo họ đừng đề cập tới.

Hai ông bà mới lo lắng hỏi tình hình Hè Gia thế nào.

Mạc Dư Thâm: viết kịch bản mệt.

Hè Gia yên tĩnh ăn trái cây, nghe Mạc Dư Thâm và ông bà nội nói chuyện phiếm.

Đều là mấy chuyện râu ria trong nhà, Mạc Dư Thâm lâu lâu mới phụ họa một câu.

Mạc Dư Thâm nhấp một ngụm trà: "Ông nội, trà này ở đâu vậy ạ?"

Bà nội tiếp lời: "Nhạc gia gia của cháu bảo người mang tới đó." Hỏi anh: "Thế nào, có phải không giống với mấy trà khác không?"

Mạc Dư Thâm gật đầu.

Hè Gia có ánh tượng rất sâu với Nhạc lão tiên sinh, có thể là do từ nhỏ đã đọc sách của ông.

Nên cô vẫn nhớ trà của ông.

"Trà của Nhạc gia uống vào thì đắng, nhưng dư vị lại ngọt thấm giọng."

Bà nội nghe xong vui mừng nhường mày, cuối cùng thì cô cũng nói chuyện.

Trước đó Mạc Dư Thâm đã cẩn dặn họ không được nói chuyện trước kia, có thể là do đối với những chuyện trước đó sợ cô không tìm được chủ đề nên không dám hỏi.

Sợ Hè Gia không trả lời được, ngượng ngùng.

Lần này thì tốt rồi.

Bà nội cười ôn hoà: "Đúng vậy, Nhạc gia gia gọi điện thoại toàn là khen cháu không đó." Lại hỏi: "Kịch bản của cháu sáng tác thế nào rồi?"

Hè Gia lắc đầu: "Không được chọn."

Bà nội an ủi: "Nhạc gia gia của cháu lúc còn trẻ viết sách, tìm đến nhà xuất bản người ta một chữ cũng không thèm nhìn, mãi đến hơn bốn mươi tuổi mới xuất bản được quyển sách đầu tiên. Cháu xem hiện giờ có biết bao nhiêu người tranh giành kịch bản quyền."

Hè Gia: "Bà nội, bà cũng biết bản quyền phim nữa ạ?"

Bà nội chỉ Mạc Dư Thâm, "Nếu nó không phải vì cái bản quyền này thì đâu có mất công lên núi làm gì, nghe nói còn cùng ông cụ Nhạc đi câu cá."

Hè Gia gật đầu, thì ra là do Mạc Dư Thâm nói.

Bà nội mỉm cười dịu dàng: "Cháu yên tâm, một ngày nào đó kịch bản của cháu cũng sẽ trở nên nổi tiếng. Đến lúc đó cháu có ra biển câu cá thì Dư Thâm cũng phải chạy đến mua bản quyền."

Mạc Dư Thâm uống trà, liếc nhìn Hè Gia.

Hè Gia cười: "Bà nội, mong được như lời bà nói. Không chừng ngày nào đó giấc mơ của cháu sẽ thành sự thật."

Đồ ăn đã được dọn lên. Bọn họ tiến vào phòng ăn.

Lúc ăn cơm, bà nội nhìn Mạc Dư Thâm hỏi: "Dư Thâm, các cháu định bao giờ mới tổ chức hôn lễ? Lúc thì nói mùa xuân, lúc thì bảo mùa đông, mắt thấy sắp đến mùa đông rồi, nên chuẩn bị đi là vừa."

Hè Gia yên lặng nhìn về phía Mạc Dư Thâm.

Đôi đũa trong tay Mạc Dư Thâm hơi ngừng lại, "Khoảng thời gian này cháu hơi bận, nói sau đi ạ."

Bà nội thở dài trong lòng, "Nếu cháu không muốn để người nhà tham dự thì cháu với Hè Gia ra nước ngoài, tìm một giáo đường, mời một mục sư, rồi mời thêm bạn bè đã trên ba năm đến dự, như này cũng không tệ."

Hè Gia nghe mà không hiểu, không muốn để người nhà tham gia?

Cô hậu tri hậu giác nghĩ có chuyện.

Trên đường tới đây, anh đều tránh việc đề cập đến ba mẹ.

Lúc trước anh nói không tổ chức hôn lễ là vì Mạc Dư Thâm và ba Mạc bất hoà, hơn nữa, cả hai người đều nghĩ nửa năm sau sẽ ly hôn.

Vì để ứng phó người trong nhà cứ giục cưới, lần đầu tiên gặp Hè Gia, anh cùng cô liền đồng ý kết hôn, mà cũng thoả thuận sẽ ly hôn sau nửa năm. Chuyện hôn lễ tạm gác lại một bên.

Bà nội vẫn đang nói đến vấn đề đó: "Người trẻ tuổi các cháu chẳng phải thích kiểu hôn lễ như vậy sao? Cháu cùng Hè Gia bàn bạc một chút xem sao."

Mạc Dư Thâm "Vâng" một tiếng đồi phó.

Sau bữa ăn, Mạc Dư Thâm theo ông nội lên thư phòng ở trên lầu.

Mạc Dư Thâm rót cho ông một chén trà, anh không ngồi xuống mà hai tay nhét túi, đứng ở bên cửa sổ. Từ tầng hai có thể thấy được cảnh toàn sân.

Trăng sáng, sao thưa.

Một vòng mây bao xung quanh vầng trăng khuyết.

Nhẹ nhàng, yên tĩnh.

Mạc Dư Thâm biết ông nội định nói chuyện gì, nhưng anh không lên tiếng trước. Cũng ko muốn đề cập đến.

Ông nội ngại ngùng nói: "Ba của cháu hồ đồ, cháu đừng để trong lòng, dù có thế nào đi nữa thì sớm muộn gì Mạc thị cũng sẽ do cháu quản lý."

Mạc Dư Thâm từ trước đến nay luôn lạnh tình, nhưng đối với ông bà nội là ngoại lệ, là do ông bà một tay nuôi lớn anh.

Liên quan đến vấn đề của tập đoàn, trừ phi là anh cho, thì người khác mới có phần, nếu anh không nghĩ tới thì người khác cũng đừng mơ mà đoạt được.

Ông nội nhìn người rất chuẩn, còn nữa, con trai của ông, ông hiểu. Nếu nói về thủ đoạn thì so với Mạc Dư Thâm còn kém một chút.

"Dư Thâm, cháu muốn làm gì ông đều không干涉, bất quá, phải chừa đường lui cho mình."

Mạc Dư Thâm quay người: "Ông nội, tự cháu có thể nắm chắc."

Chín giờ rưỡi, Mạc Dư Thâm cùng Hè Gia rời khỏi nhà cũ.

Trên đường về lại đi ngang qua bụi cây ngô đồng đó, vẫn là khung cảnh tiêu điều xơ xác.

Kết xe, Mạc Dư Thâm tháo chiếc nhẫn bỏ vào trong hộp đựng. Hè Gia vừa xoay mặt liền nhìn thấy một màn đó, sau đó nhìn mặt của anh.

Mạc Dư Thâm đem hộp nhẫn tới trước mặt cô.

Hè Gia biết đây là để cô tháo chiếc của mình ra để đặt vào, giữ lại để làm đạo cụ lần sau. Nhưng cô cố tình không hiểu ý, không tháo của mình ra mà cầm lấy chiếc của anh lên, "Đúng là phiền phức, để em giúp anh đeo lên."

Nói rồi đem nhẫn đeo lên ngón tay vô danh của anh, "Về sau anh chính là người của em."

Mạc Dư Thâm nhìn chiếc nhẫn, rồi lại nhìn Hè Gia.

Hè Gia lười biếng tựa vào thành ghế, liếc mắt đưa tình với anh.

Ô tô ở phía sau nhấn còi.

Mặc Dư Thâm khởi động xe, di chuyển tiếp trên đường.

Mãi cho đến lúc về nhà, đi tắm anh cũng không tháo nó ra.

*

#13032020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 12: Anh Như Vậy Là Đang Muốn Dụ Dỗ Em?

Mạc Dư Thâm từ phòng tắm đi ra, Hè Gia đang nằm sấp trên giường ghi bút ký, thỉnh thoảng nhíu chặt mi tâm, trông rất nghiêm túc.

Mạc Dư Thâm đi đến bên giường bên kia, mở đèn lên.

Hè Gia xoay mặt nhìn.

Mạc Dư Thâm đang tuỳ ý cài vài nút trên áo ngủ, vén chăn muôn lên giường.

"Ây, chờ một chút." Hè Gia lên tiếng.

Mạc Dư Thâm nắm lấy góc chăn, dừng lại, mơ hồ nhìn cô.

Hè Gia nâng cầm lên, bộ dạng lười biếng, tay cầm bút xoay xoay, ánh mắt rời xuống cơ bụng rồi đến đường nhân ngư của anh, "Anh như vậy, em có đầy đủ nhận định cho rằng anh đang câu dẫn em."

Mạc Dư Thâm liền biết cô lại bắt đầu không đứng đắn.

Không để ý đến cô, anh tựa đầu vào giường đọc sách, đó là thói quen trước khi đi ngủ của anh.

Hè Gia cười, sau đó bò đến chỗ anh, đẩy anh ra giàn gối rồi nằm sấp lên tiếp tục ghi bút ký.

Ba Quý đã dặn cô, mỗi đêm trước khi đi ngủ đem những chuyện quan trọng mà mình nhớ kỹ ghi vào bút ký, nếu hôm sau quên, nhìn lại sổ là nhớ ngay.

Mạc Dư Thâm bị Hè Gia đẩy sang bên giường.

Hè Gia nằm sắp viết chữ, lúc này đang chống cánh tay trên đùi anh. Cỗ tay không có sức, cô trực tiếp để cuốn sổ trên đùi anh.

Mạc Dư Thâm đáy mắt nhìn Hè Gia đang giày vò mình.

Hè Gia ngồi dậy khoanh chân, cuối xuống tiếp tục viết.

Chân anh để dài trên giường, đang đọc sách, quá thấp, sổ cách mắt rất xa rất khó chịu, viết có mấy chữ mà xương cổ đã mỏi nhừ. Cô đưa tay xoa xoa.

"Ông xã."

"Nói."

"Em cứ viết như vậy có phải là máu không lên não được không?"

Mạc Dư Thâm không tiếp lời, tiếp tục đọc sách.

Hè Gia tự lầm bẩm: "Vốn dĩ đầu óc đã không tốt, lại còn thiếu máu lên não, ngay cả bản thân mình em cũng sẽ quên mất."

Mạc Dư Thâm vừa vặn lật sang trang, tay ngừng lại.

Hè Gia nhìn xung quanh một chút, không có chỗ nào kê lên để viết chữ, cô vỗ vỗ chân của anh, "Ông xã, anh mau cuộn chân lên đi, để em kê lên đầu gối của anh viết."

Mạc Dư Thâm chưa bao giờ gặp một người phụ nữ giảo hoạt như vậy, có sẵn bàn làm việc thì không dùng, chạy lên giường viết bút ký anh cũng không hỏi.

Hè Gia dùng sức kéo đầu gối của anh lên. Mạc Dư Thâm dò xét cô, ánh mắt không chút nhiệt độ nhưng cũng không quá gay gắt.

Hè Gia lại đánh anh mấy cái nhưng Mạc Dư Thâm vẫn làm thính.

Cứng rắn không được, Hè Gia chuyển chiêu mềm mỏng, cô đặt bút sổ xuống, tiến vào lòng ngực anh, cầm nhẹ nhàng cọ xát, ánh mắt vô tội.

Mạc Dư Thâm xem như không nhìn thấy, cô quây của cô, anh đọc sách của anh.

Hè Gia thấy anh bất động, liền lấy ngón tay gảy gảy môi của anh.

Mạc Dư Thâm nắm lấy cánh tay cô, ánh mắt cô ngang bướng.

Không nói lời nào, Mạc Dư Thâm cuối cùng cũng thoả hiệp và nâng chân lên.

Hè Gia đạt được mục đích, ngồi thẳng dậy.

Trong ngực trống không, Mạc Dư Thâm mất cả hứng đọc sách tiếp.

Hè Gia gấp chăn thành hình chữ nhật xong, để lên đầu gối của Mạc Dư Thâm.

Cô đứng dậy, đưa lưng về phía Mạc Dư Thâm, dạng chân ngồi lên vòng eo kiên cố của anh, để sổ lén chăn trên đầu gối, cái bàn này thật quá phù hợp rồi.

Hè Gia lại bắt đầu nghiêm túc ghi bút ký.

Được nước lấn tới chính là câu nói để miêu tả cô.

Mạc Dư Thâm nhìn phía sau lưng cô, từ bóng lưng thô cũng biết được là cô đang rất đắc ý.

Tối nay Hè Gia mặc một cái đầm ngủ hở lưng màu hồng hoa anh đào, một lớp mỏng manh.

Vòng eo tinh tế có thể nhìn thấy rõ ràng.

Màu hồng phán này cũng bị làn da trắng nõn của cô áp chế.

Cô cứ ngồi dạng chân lên eo người khác như vậy là muốn lấy mạng anh mà.

Mạc Dư Thâm thu lại tầm mắt, không có hứng đọc nữa, anh đánh dấu rồi để sách ở trên tủ đầu giường.

Nhất thời không có việc gì làm.

"Còn muốn viết bao lâu nữa?" Mạc Dư Thâm hỏi.

Hè Gia bỗng quay đầu mỉm cười, "Còn sớm mà."

Mạc Dư Thâm tắt đèn bên phía giường của anh, "Em lên bàn làm việc tiếp đi, anh ngủ."

Hè Gia làm bộ không nghe thấy, tiếp tục ghi ghi chép chép.

"Hè Gia." Ngũ khí của Mạc Dư Thâm nâng cao.

Nửa ngày sau Hè Gia mới lười biếng trả lời: "Làm sao?"

"Đừng kiếm chuyện nữa, đi ngủ."

"Lời này của anh là có ý gì, cái gì gọi là kiếm chuyện? Em cũng rất muốn nhớ kỹ tất cả mọi thứ nhưng lại nhớ không được. Anh cho rằng em muốn viết những thứ này hả?"

Căn phòng bỗng chốc yên tĩnh mấy giây.

Mạc Dư Thâm lại không lên tiếng.

Hè Gia viết xong, đóng bút lại.

Cô ngửa ra sau, trực tiếp nằm lên người Mạc Dư Thâm, đầu gối lên vai của anh.

Mạc Dư Thâm vỗ vỗ cô: "Viết xong rồi thì đi ngủ."

Hè Gia giơ sổ lên nhìn: "Để em xem còn gì bổ sung không?"

Cô giơ lên như vậy, Mạc Dư Thâm cũng có thể đọc được nội dung cô viết cái gì.

Nguyên một mặt, hai trang giấy, chữ này đắp chữ nọ, còn có các loại mũi tên và ký hiệu.

Ở phần trên cùng bên trái là những câu liên quan đến mấy tấm ảnh và video của Khương Thẩm, cô còn dùng bút đỏ gạch chân, sờ quen.

Mạc Dư Thâm chỉ chỉ, "Cái này đã giải quyết."

Hè Gia liếc qua câu kia, "Em biết."

Mạc Dư Thâm: "Viết cách giải quyết ở phía dưới đi, không ngày mai lại quên." Đến lúc đó lại vô cớ gây chuyện với anh.

Hè Gia nghe thấy nhưng không có chút ý định ghi lại nào.

Mạc Dư Thâm thấy cô bất động, anh cầm lấy bút, một tay cầm vở, tay kia viết vào sổ.

Trực tiếp ôm gọn Hè Gia vào lòng.

Chữ của Mạc Dư Thâm rồng bay phượng múa, nét chữ cứng cáp có lực, đầu bút khắc sâu.

Chưa đầy một phút đã viết xong.

"Mạc Dư Thâm đã đem ảnh chụp và video xoá hết, không để tâm cũng không trách anh nữa."

Hè Gia chỉ ba chữ đằng sau kia, "Ai nói em không trách anh nữa? Đừng có tự dát vàng lên mặt mình."

Mạc Dư Thâm không nói gì, gấp sổ và bút để lên tủ đầu giường.

Hè Gia trở mình, nằm sấp đối diện người anh.

Cô lặng lẽ nhìn Mạc Dư Thâm, ánh mắt anh bình tĩnh nhưng dục vọng đã chạm đến khoé mắt.

Mạc Dư Thâm chế trụ lưng của cô, nghiêng người. Hè Gia trượt xuống.

Mạc Dư Thâm tắt luôn cái đèn bên phía giường của cô, căn phòng tối đen.

Đầm ngủ hòng phán cũng không thấy rõ.

Hè Gia đưa tay ôm cổ Mạc Dư Thâm, hai người má kề má cọ xát, "Ông xã, anh..." những lời phía sau đều bị Mạc Dư Thâm nuốt vào.

Vừa rồi cô ngồi lên eo của anh, cơ bụng rắn chắc, cắn người.

Hai chân của Hè Gia chống đỡ, đặc biệt có lực, có thể chịu được hoàn toàn trọng lượng cơ thể của anh.

Rạng sáng, Hè Gia mệt mỏi, động đậy một chút cũng không có lực, nằm ngủ ở trong ngực của Mạc Dư Thâm.

Hôm sau Mạc Dư Thâm còn muốn đến công ty họp nên dậy trước Hè Gia.

Hè Gia ngủ một mạch đến tám giờ thì tỉnh.

Phần lớn chuyển xảy ra hôm qua cô đều quên hết, chỉ nhớ kỹ chín giờ muốn đến chuồng ngựa tập luyện.

Thời tiết hôm nay không tốt bằng ngày hôm qua, bầu trời xám xịt.

Một đêm trôi qua, lá ở chuồng ngựa rụng không ít, cỏ cũng ngả vàng.

Nhân lúc nghỉ ngơi sau đợt huấn luyện, Hè Gia ghé vào bệ cửa sổ, nhìn khung cảnh xung quanh chuồng ngựa.

Không có tu sửa, toát lên vẻ đẹp tự nhiên.

Ở bên trong chuồng ngựa có một dòng sông băng ngang, dọc bờ sông đều là cỏ lau và cỏ đuôi chó.

Hè Gia ghé vào bệ cửa, vừa khéo có thể ngắm được bờ sông.

Cuối thu đầu đông, cỏ lau và cỏ đuôi chó trở nên khô héo, thi nhau chập chờn theo gió.

Ở câu lạc bộ cưỡi ngựa này có có đại cổ đông.

Mục đích đầu tư cũng không giống nhau, có người đầu tư vì đam mê, có người vì hữu nghị, còn có người vì lợi ích.

Mạc Dư Thâm chính là đầu tư vì lợi ích.

Chỉ có tiền ở trong mắt.

Hè Gia nhìn xung quanh một hồi, con mắt cũng được nghỉ ngơi, vừa tính quay người thì nhìn thấy có bóng người mặc đồ thể thao đang chạy dọc phía bờ sông.

Tới gần, Hè Gia mới thấy rõ người chạy đến là ai.

Cô kêu lớn bên cửa sổ: "Dương cẩn bã!"

Võ Dương chạy tới, thở hổn hộc, sáng nay anh ra chuồng ngựa chạy vài vòng, đã chạy được hơn mấy chục cây số, anh đứng vịn thân cây bình ổn hơi thở, lát sau mới lên tiếng: "Hôm nay tập luyện thế nào?"

"Không tồi."

Hè Gia khoanh tay, liếc xéo anh, "Vấn đề tình cảm đã giải quyết xong chưa?"

Nói đến cái vấn đề này Võ Dương liền đau đầu, ảnh chỉ đồng hồ, "Giờ làm việc, không nói chuyện tư."

Hè Gia lướm anh một cái, xoay người đi.

Võ Dương về văn phòng rửa mặt, dùng nước lạnh tạt vào mặt, lạnh thấu xương.

Về vấn đề tình cảm, anh vẫn chưa giải quyết tốt.

Hôm qua cứ xoắn xuýt một ngày, phiền muộn không thôi, không muốn đổi mặt với các cô ấy hiện tại, tan làm cũng không về nội thành mà ngủ lại câu lạc bộ.

Anh phải theo đuổi bạn gái trước đến hai năm mới được, tưởng là tình yêu đích thực, không ngờ vẫn chia tay.

Chia tay ba năm, bạn gái trước lại đến tìm anh muốn làm hoà.

Anh gặp được bạn gái hiện tại trong tình trạng thê thảm về mặt tình cảm, không biết lúc ấy là thích hay do bị cô làm cho cảm động, suốt ngày đối xử tốt với anh.

Cảm tình đôi với cô, cũng có.

Nhưng nếu là tình yêu thì chưa phải.

Nhưng cũng không đành lòng giấu diếm cô.

Anh cảm thấy mình nợ cô quá nhiều.

Tiếng đập cửa vang lên.

Võ Dương túm cái khăn lông lên vừa lau mặt vừa bước ra ngoài.

"Dương?"

Là huấn luyện viên người nước ngoài của Hè Gia.

Võ Dương dùng tiếng Anh mời anh ta vào, đem khăn mặt cất vào phòng rửa tay.

Huấn luyện viên là đén báo cáo tình huống của Hè Gia.

Võ Dương rất nhanh liền đi ra ngoài, "Thế nào?"

Biểu cảm huấn luyện viên ngưng trọng, "Kỹ thuật không những không tiến bộ mà còn lùi lại."

Võ Dương hai tay chống nạnh, đầu lưỡi ma sát hàm răng. Mạc Dư Thâm đặc biệt giao cho anh chú ý đến trạng thái tập luyện của Hè Gia.

Bệnh của Hè Gia sẽ ảnh hưởng đến thăng bằng của cô, có rủi ro bị rớt ngựa.

Nếu xuất hiện tình huống như vậy, đành phải huỷ bỏ tư cách dự thi của cô.

Võ Dương nhìn về phía huấn luyện viên, "Sẽ ảnh hưởng đến an toàn của cô ấy sao?"

Huấn luyện viên: "Trước mắt thì không, nhưng cứ tiếp tục như vậy sẽ ảnh hưởng đến thứ hạng của cô ấy."

Yêu cầu của Võ Dương không cao, chỉ cần Hè Gia còn có thể cưỡi ngựa, thứ hạng không quan trọng.

Võ Dương căn dặn huấn luyện viên, tạm thời chú ý lúc Hè Gia luyện tập, đảm bảo cô được an toàn.

Huấn luyện viên: "Không thành vấn đề, là việc tôi nên làm."

Huấn luyện viên rời đi, đóng cửa lại.

Võ Dương dùng sức day huyệt thái dương.

Những chuyện phiền lòng chưa hết cái này lại nhảy ra cái khác.

Chạng vạng tối.

Hè Gia kết thúc huấn luyện.

Trong khoảng thời gian này, cường độ huấn luyện của cô ít, thời gian nghỉ ngơi cũng nhiều.

Huấn luyện viên dùng vốn tiếng Trung sứt sẹo của mình nói: vừa học vừa chơi.

Ngồi lên xe, Hè Gia gửi tin nhắn bằng giọng nói cho Mạc Dư Thâm: 【Ông xã, tối nay mấy giờ về nhà?】

Rất nhanh liền nhận được hồi âm từ Mạc Dư Thâm: 【Đang họp.】

Cái tin nhắn giọng nói vừa rồi anh cũng không có mở ra nghe.

Hè Gia: 【Mấy giờ anh về nhà?】

Buổi tối Mạc Dư Thâm còn có xã giao: 【Trước 12 giờ.】

Hè Gia nhìn điện thoại, Mạc Dư Thâm muôn nửa đêm mới về nhà, một mình cô ở nhà cũng nhảm chán, đêm nay cô có thể đi hóng mát ngắm cảnh đêm Bắc Kinh.

Tâm trạng không mấy vui vẻ, cô liền chậm rãi lái xe vào nội thành.

Nào ngờ, xe giữa đường chết máy.

Hè Gia dừng lại bên đường, mở đèn tín hiệu nguy cấp, mở cốp sau lấy một bảng tín hiệu cảnh báo dựng ở phía sau xe cách một đoạn ngắn.

Không có cửa hàng nào ở gần đây. Cách nội thành còn một quãng đường, cách chuồng ngựa cũng không gần.

Hè Gia lấy dây số của Quý Thanh Thời ra khỏi sổ đen, lúc này số của Quý Thanh Thời có tác dụng tương đương với đường dây nóng.

Cô gửi tin nhắn: 【Xe của em chết máy giữa đường rồi.】

Rất nhanh, Quý Thanh Thời trực tiếp gọi điện qua: "Gửi định vị qua đây cho anh, anh sẽ cho người đến."

Hè Gia nhàn rỗi nhảm chán, đem tóc dài cột lên, đeo bao tay, xách thùng công cụ đến, chuẩn bị tự mình sửa chữa."

Mở hộp động cơ, nhìn tới nhìn lui cũng không hiểu gì, không biết nên sửa từ đâu.

Có xe đi ngang qua.

Chu Minh Khiêm trong lúc vô tình quét mắt qua chiếc xe trước mặt và bắt gặp được bóng hình của một người.

Mới đầu có chút quen mắt, nhưng không nhớ được là ai.

Chờ xe lái qua, Chu Minh Khiêm mới nhớ lại, là biên kịch mấy hôm trước đem kịch bản đến ứng tuyển, gọi là cái gì Hè Gia?

À chính là cô gái to miệng không biết xấu hổ nói có ngày anh phải khóc lóc cầu xin cô viết kịch bản cho anh.

Chu Minh Khiêm trong lúc làm việc có yêu cầu rất khắc nghiệt, đối với người khác cũng không thân thiện mấy.

Nhưng mà, tình người cơ bản đương nhiên phải có.

Ví dụ như, bây giờ.

Chu Minh Khiêm đạp phanh xe. Nhìn kính chiếu hậu lùi xe lại.

Xe lùi đến chỗ Hè Gia, cô xoay mặt nhìn qua.

Cửa sổ xe việt dã hạ xuống, Chu Minh Khiêm hỏi: "Có thể tự mình sửa không?"

*

Tác giả có lời muốn nói:

Mạc Dư Thâm: Có thể sửa.

*

#14032020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 13: Đón Anh Tan Lòng

Đây là lần đầu tiên Chu Minh Khiêm đến con đường này, hôm nay anh đi đến đây để lấy cảnh, kết thúc công việc thì tự mình lái xe về nội thành.

Ai biết trùng hợp như vậy, gặp được xe của Hè Gia bị hỏng giữa đường.

Hè Gia còn ngạc nhiên hơn khi mà gặp được người mà cô muốn cộng tác cùng nhất.

"Anh biết tôi à?" Hè Gia tò mò.

Chu Minh Khiêm: "Cô nói cái gì vậy?"

Hè Gia không khỏi kinh hỉ một phen, cô sớm đã muốn kết giao cùng Chu Minh Khiêm nhưng mãi chưa có cơ hội. Nay được dịp hiếm có khó tìm, cô cũng không khách khí, "Vậy làm phiền anh rồi đạo diễn Chu."

Chu Minh Khiêm đậu xe lại bên đường rồi bước xuống.

Hè Gia cởi bao tay ra rồi tìm một đôi mới đưa anh.

Chu Minh Khiêm tự mình lấy hộp dụng cụ và đeo bao tay của mình vào. Hè Gia nhìn thấy cũng hạ tay đưa đôi bao tay mới xuống.

Chu Minh Khiêm là kiểu người lạnh lùng từ chối hết mọi sự giúp đỡ từ người khác.

Mặc dù đang giúp đỡ người khác, nhưng toàn thân đều là gai, xem ra không dễ bắt chuyện.

Hè Gia khoanh tay lại, dựa vào cửa xe, chăm chú nhìn Chu Minh Khiêm.

Cô đã nhớ rõ anh rồi.

Trong điểm là Chu Minh Khiêm cũng biết cô. Có thể là hai người đã như thế nào đó quen nhau nhưng cô lại quên mất.

Hè Gia mở cửa xe, lấy cuốn sổ từ trong túi ra, lật từng tờ mà xem, cuối cùng cũng tìm ra được tờ giấy ghi chép về cuộc gặp mặt giữa hai người.

Thì ra trước đó cô từng mang kịch bản của mình đến Tinh Lam để ứng tuyển nhưng bị Chu Minh Khiêm từ chối. Cô còn ở trong điện thoại nói xấu Chu Minh Khiêm một phen nhưng kết quả là bị anh bắt gặp.

Khép sổ lại, Hè Gia sắp xếp lại từ ngữ: "Lần trước thật xin lỗi, tôi không cố ý mạo phạm anh."

Chu Minh Khiêm nâng mí mắt, không trả lời, tiếp tục sửa xe. Có ai xin lỗi người khác với cái tông giọng như cô không?

Hè Gia cất sổ vào túi, lấy bình nước ra từ tủ uống.

Bầu trời phía tây rải rác các áng mây, mặt trời lặn cũng không đẹp như bình thường.

Hè Gia nghĩ đến dù sao tối cũng không có gì làm, dù sao một người ăn cơm cũng như hai người ăn cơm, cùng một phần đồ ăn.

"Tôi nay mời anh ăn cơm, cảm ơn anh ra tay giúp đỡ." Giọng nói của cô thành khẩn.

Chu Minh Khiêm không ngẩng đầu, "Không cần."

Nói ra cũng chính mình ý thức được lời nói có phần lạnh lùng, lại bồi thêm một câu: "Tiện tay mà thôi."

Hè Gia: "Không cần khách khí, anh sửa xe giúp tôi, tôi đỡ tốn thêm tiền thuê xe kéo."

Chu Minh Khiêm: "..."

Thấy anh không trả lời, Hè Gia nghiêng mặt nhìn, anh vẫn đang xem xét chiếc xe.

Cô nói: "Nhân tiện muốn cùng anh thảo luận kịch bản." Dừng một chút, "Nghe nói đoàn đội của anh sẽ chế tác lại tác phẩm của Nhạc lão tiên sinh."

Hờ, nhìn đi, cô làm gì có ý tốt đến vậy.

Ý tại ngôn ngoại.

Hè Gia mặc dù không thích cái tính cục cằn của Chu Minh Khiêm, nhưng vì để tự đề cử bản thân mình nên cô nhịn.

Cô lại uống thêm một hớp nước.

Nói tiếp: "Tôi là fan cứng của Nhạc lão tiên sinh, những tác phẩm của ông ấy tôi đều đã đọc mười mấy lần, đặc biệt là cuốn mà anh

muốn chế tác lại kia."

Chu Minh Khiêm thản nhiên nói: "Không ít biên kịch đều nói như cô."

Hè Gia nghe nụ họng. Đây là không tin lời của cô?

Cô đóng nắp bình nước.

"Tôi dám cá là không ai hiểu rõ tác phẩm đó bằng tôi, tôi còn tự mình lèn núi trải nghiệm sinh hoạt một thời gian."

Chu Minh Khiêm ngay cả mở miệng cũng lười, đóng nắp ca bô lại.

"Được rồi?"

"Chưa."

"Vậy anh đóng nắp lại làm gì?"

"Không tìm ra nguyên nhân."

"....."

Cô đã nhờ một tay nghiệp dư đến sửa xe cho mình.

Hè Gia cũng không quan tâm xe có sửa được không, mở cửa lấy sách từ trong túi ra, "Sách của Nhạc lão tiên sinh tôi đều giữ rất kỹ."

Chu Minh Khiêm liếc nhìn, phiên bản này đã sớm không còn trên thị trường, là bản xuất bản đầu tiên.

Hè Gia lật sách, đi đến chỗ Chu Minh Khiêm, "Khoe anh một chút, đây là lời chúc của Nhạc gia gia cho tôi, ghen tị đi."

Chu Minh Khiêm nhận ra chữ ký của Nhạc lão tiên sinh, bản thân anh cũng là fan của ông cụ Nhạc, anh cũng từng xin ông chữ ký, nhưng cũng chỉ có một cái chữ ký.

Hè Gia đóng sách lại, "Nghe nói bên Tinh Lam đã để cho các biên kịch trúng tuyển kịch bản ưu tú chế tác lại cuốn tiểu thuyết này."

Chu Minh Khiêm không nói.

Anh lại mở nắp ca bô, cuối đầu xem xét.

Hè Gia phổi hợp nói tiếp: "Sắp tới tôi phải thi đấu cưỡi ngựa, sau khi cuộc thi kết thúc, tôi sẽ chuyên tâm cải biên lại thật tốt rồi đưa cho anh xem."

Chu Minh Khiêm giật mình quay lại nhìn cô. Cưỡi ngựa chuyên nghiệp như vậy, nhưng trình độ biên kịch lại gà mờ.

Hè Gia: "Đến lúc đó hi vọng Chu đạo diễn sẽ đọc đến trang thứ tư."

Chu Minh Khiêm đã tìm ra được nguyên nhân, đúng như anh nghĩ, cầu chì bị lỏng, không có vấn đề gì lớn.

Hè Gia cất sách, trong lòng đã định, sau khi thi đấu xong cô sẽ nghỉ ngơi trên núi một thời gian, chuyên tâm tu sửa kịch bản.

Nhin thấy thái độ khinh bỉ của Chu Minh Khiêm, cô thật muốn đánh vào mặt anh một cái.

Nhưng điều khiến Chu Minh Khiêm chịu để ý tới cô chỉ là kịch bản tốt.

Kiểm tra xe xong, Chu Minh Khiêm ra hiệu Hè Gia: "Thử khởi động xe xem nào."

Nói rồi cởi bao tay ra.

Hè Gia lên xe, khởi động máy, chạy một đoạn, không còn vấn đề.

Cô đẹp phanh lại, muốn cảm ơn một tiếng thì ô tô của Chu Minh Khiêm đã lướt qua, nhanh chóng biến mất.

Hè Gia "A" một tiếng.

Người đàn ông này thật quá kiêu ngạo.

Hè Gia lúc này mới nhớ đến anh hai Quý Thanh Thời đang trên đường cứu viện.

Cô nhẫn tin nói Quý Thanh Thời không cần tới nữa.

Quý Thanh Thời dừng lại giữa đường, gọi điện cho cô: "Mạc Dư Thâm đến đón em rồi?"

Hè Gia: "Không phải, gặp được người quen, xe đã sửa xong, cầu chì bị lỏng, anh không cần phải qua."

Quý Thanh Thời: "Anh huỷ buổi xã giao tối nay rồi, về nhà ăn cơm cùng em cũng được, muốn ăn gì để anh dặn đầu bếp làm."

Hè Gia hiện tại không muốn nhìn thấy mặt Quý Thanh Thời, cô từ chối.

Quý Thanh Thời bất đắc dĩ, "Em còn muốn câu khỉnh òn ào đến bao giờ?"

Hè Gia: "Anh hai, trong khoảng thời gian ngắn này em không thể nào tha thứ cho anh được."

Trong điện thoại trầm mặc một lúc.

"Anh hai, anh đã không yêu Diệp Thu, hà có gì lại tiếp nhận cô ấy? Trước kia em đều cảm thấy những người xung quanh em kể cả người nhà và bạn bè ai ai cũng là người tốt."

Kết quả thì sao?

Quý Thanh Thời không giải thích.

Hè Gia: "Võ Dương và anh đều là tra nam như nhau. Điểm khác biệt duy nhất là người mà anh thích không đến tìm anh để hợp lại, trong khi bạn gái cũ của cậu ta thì muốn đến làm hoà, cậu ta còn đang không biết giải quyết như thế nào, ngay cả bạn gái hiện tại còn không biết."

Quý Thanh Thời nhẫn mi tâm, "Gia Gia, em chưa trải qua nhiều nên chưa hiểu. Không có cái gọi là tình cảm thuần tuý. Tình yêu không có giống như em viết, trung trinh không đổi, rung động tâm can, cũng không có cái gọi là một người một đời."

Không cùng chung chấp niệm.

Hè Gia cúp điện thoại.

Quý Thanh Thời ném di động sang một bên.

Ngoài cửa sổ đều là xe.

Buồn đến bàng hoàng.

Hè Gia vốn dĩ muốn đi hóng gió ngắm cảnh đêm nay, nhưng những lời của Quý Thanh Thời vừa rồi đã quét sạch tâm trạng tốt của cô.

Đàn ông, ai cũng vô tình như vậy.

Hè Gia gọi điện thoại cho Diệp Thu, khởi động xe.

Diệp Thu vừa mới kết thúc công việc, còn chưa tẩy trang.

"Nhớ tớ hả?"

Hè Gia: "Ừm, cậu không ở Bắc Kinh, nhân sinh quan của tớ cũng bay màu luôn."

"Cậu có chuyện gì thì cứ nói thẳng, cứ ở đó mà già mồm."

Hè Gia cười.

Cô nói đến chuyện vừa rồi ô tô bị hư giữa đường, "Đoán xem người tốt bụng nào đã giúp tớ sửa xe?"

Diệp Thu nghĩ: "Mạc Dư Thâm?"

"Chu Minh Khiêm."

"Vãi, có duyên như vậy hả."

Diệp Thu lại bồi thêm một câu: "Nghiệt duyên mà."

Hè Gia: "Duyên của tớ và anh ấy kéo không lên." Cô vuốt vuốt lỗ tai, điều chỉnh âm lượng nhỏ lại, vừa rồi không biết làm sao mà

trong nháy mắt có chút ù tai.

Cô nghĩ rằng âm thanh quá lớn.

Diệp Thu hiểu kì: "Cậu còn nhớ rõ Chu Minh Khiêm?"

Hè Gia: "Ừm." Chính cô cũng cảm thấy kì quái.

Có lẽ lí do là: "Tớ xem phim của anh ấy mà lớn, một mực sùng bái anh ấy."

Diệp Thu: "Cũng có thể là do trước đây cậu cứ nhắc anh ta, nên nhớ kỹ, nếu mà anh ta xuất hiện vào khoảng một năm gần đây trong sinh hoạt của cậu thì tám chín phần cậu sẽ quên."

Có lẽ là như vậy.

Trong khoảng thời gian này Diệp Thu xem như đã biết được quy luật về ký ức của Hè Gia, những người những việc xuất hiện mấy năm trước vẫn còn nhớ được.

Nhưng một năm gần đây, nhất là những người những việc đã gặp đã làm trong khoảng nửa năm nay đều quên sạch.

Diệp Thu quan tâm hỏi: "Hai ngày nay cậu có nhớ mình đã làm những gì không?"

Hè Gia: "Không nhớ rõ, cơ bản đều quên hết hôm qua đã làm gì, chỉ nhớ buổi sáng muộn đi tập luyện, tối về viết kịch bản, còn lại đều không nhớ được."

Diệp Thu: "Những chuyện đã gặp trong ngày, nếu không có bút ký thì có nhớ được không?"

Hè Gia: "Nhớ, nhưng nhìn nội dung ở trên sổ không có chút cảm giác nào, giống như là chuyện của người khác, không liên quan đến tớ, mà tớ cũng không có cảm giác quen thuộc."

Diệp Thu trấn an cô: "Chờ cuộc thi kết thúc, cậu liền về lại núi, uống thuốc trị liệu, nói không chừng có chút cải thiện, không có chuyện gì đâu."

Hè Gia cười nhạt.

Cô biết, nǎo có chút tổn thương, không nhớ được là không nhớ được.

Diệp Thu không nói về đề tài này nữa, nói đến tác phẩm Nhạc lão tiên sinh, Tinh Lam bắt đầu tuyển diễn viên chính và cả diễn viên phụ.

Cô có hứng thú với vai diễn đứa con gái nhỏ trong tác phẩm.

Sự nghiệp long đong, đường tình cũng lận đận.

"Gia, chờ tháng sau tớ về Bắc Kinh, tớ sẽ đến thử vai cô con gái nhỏ."

Hè Gia lại có thêm động lực để cải biên tác phẩm, "Vậy chúc hai chúng ta đều may mắn, biên kịch hạng ba kết hợp cùng diễn viên tuyển mười chín."

Hè Gia hỏi: "Ai sẽ diễn nữ một và nữ hai?"

Diệp Thu lắc đầu, "Còn chưa tiết lộ, đoán chừng muốn đợi kịch bản hoàn thành rồi mới thông báo chính thức."

Tuy nhiên, người trong giới đồn tai nhau, nữ một sẽ do Khương Thẩm đảm nhiệm, còn nữ hai, hình như là Hướng Lạc.

Về phần Chu Minh Khiêm tuyển chọn thế nào, ai mà biết.

Hè Gia lượn một vòng trên đường Nhị Hoàn, ở trên đường đi cũng không biết mình đang suy nghĩ cái gì.

Tập trung lại, cô đã đi trên con đường nhỏ có nhiều cây ngô đồng.

Con đường này cô nhớ kỹ, nhưng đã đi cùng ai đến đây cô lại quên mất.

Hè Gia dừng xe bên đường, vào cửa hàng tiện lợi mua một chai nước.

Tựa vào lưng ghế ngồi, nhìn cảnh sắc ngoài đường phố.

Kỳ thật nơi này ánh sáng bình thường mà khung cảnh cũng bình thường nốt.

Hè Gia đóng nắp bình nước, mở túi lấy sổ ra, lật đến ghi chép ngày hôm qua.

Thì ra ngày hôm qua cùng Mạc Dư Thâm về nhà ông bà nội ăn cơm, bọn họ giục hai người tổ chức hôn lễ. Mạc Dư Thâm không mấy nhiệt tình vì quan hệ của anh và ba mẹ chồng không tốt.

Không muốn ba mẹ tham gia hôn lễ của mình, thật hiếm thấy.

Rốt cuộc mối quan hệ của ba người họ nhẽo cỡ nào.

Hè Gia cất sô, ngồi ngay ngắn lại, nhắn tin cho Mạc Dư Thâm:
【Anh đang tăng ca ở công ty à?】

Một lúc sau Mạc Dư Thâm mới trả lời: 【Đang họp.】

Qua mấy giây lại có thêm một tin: 【Mười giờ kết thúc.】

Tin nhắn vừa gửi đi, Mạc Dư Thâm nhắn nhắn mi tâm.

Vừa rồi vô tình gửi thời gian kết thúc cuộc họp cho cô. Nghĩ thu hồi lại tin nhắn nhưng lại thôi.

Hè Gia tìm vị trí của tập đoàn Mạc thị rồi lái xe đi qua.

Trong lúc đó cô đi ngang qua một tiệm hoa, cô vào mua một bó hồng rồi tiếp tục đi.

Chiếc xe mà Hè Gia lái có biển số rất đặc biệt, bảo vệ liền nhận ra, cô trực tiếp lái vào trước cổng tòa cao ốc.

【Em đang ở dưới lầu công ty, đón an tan tầm.】

Mạc Dư Thâm vừa mới tan họp. Anh nhìn chằm chằm tin nhắn mấy giây.

Vừa mở ra bản kế hoạch dự án lại đóng vào.

Tin nhắn của Hè Gia lại đến: 【Không vội, anh cứ tiếp tục làm việc, em nhắn để nói trước với anh một tiếng, không thôi chút anh lại ngồi xe của mình về.】

Mạc Dư Thâm cất văn kiện vào két sắt, tắt vi tính rồi cầm áo khoác đi ra ngoài.

Đi ngang qua khu thư ký làm việc.

"Mạc tổng."

Mạc Dư Thâm gật đầu, nói với mọi người: "Về nghỉ ngơi sớm đi."

Tất cả mọi người: "....."

Không hiểu mô tê gì.

Anh nhìn tôi, tôi nhìn anh.

Cả thư ký Đinh cũng vậy.

Mới mười phút trước, Mạc Dư Thâm còn kêu nhân viên đặt đồ ăn khuya đi, đêm nay có thể tăng ca thâu đêm.

Thức ăn cũng đã đặt xong, vậy mà anh lại kêu bọn họ về nhà nghỉ ngơi.

Ở dưới lầu, Hè Gia thỉnh thoảng nhìn vào lối ra của tòa cao ốc.

Ngay lập tức có một thân ảnh cao ráo tiến vào mắt.

Ăn mặc nhất quán, sơ mi trắng, áo khoác đen.

Đứng đắn, cầm dục.

Lại khiến người ta trầm mê.

Miên man không dứt.

Hè Gia nhìn đến xuất thần. Cô đẩy cửa xuống xe, từ chỗ ngồi phía sau lấy bó hoa ra.

Mạc Dư Thâm không biết Hè Gia tính bày trò gì, bước chân ngập ngừng bước tới.

Hè Gia mỉm cười vô hại, "Không phải nói mười hai giờ mới về sao?"

Mạc Dư Thâm do dự một lúc, chớp mắt, "Tan họp sớm."

Hè Gia gật đầu, đưa hoa cho anh.

Mạc Dư Thâm không nhận, thân là đại trượng phu ai lại đi nhận hoa chứ.

Hè Gia: "Không phải tặng cho anh."

Mạc Dư Thâm không hiểu, nhìn cô chầm chằm.

Hè Gia nhét bó hoa vào lòng anh, "Em rất thích hoa hồng, chín mươi chín đoá hoa hồng, nghe rất bình thường nhưng em vẫn thích."

Giây tiếp theo cô liền nói: "Biết Mạc tổng bận trăm công nghìn việc, không có thời gian đến tiệm hoa nên em đã mua dùm anh, không cần cảm ơn."

Hè Gia ấn mở điện thoại, chụp màn hình lại số tiền vừa mua hoa gửi cho Mạc Dư Thâm, "Em đã trả tiền giúp anh rồi, anh cứ chuyển lại cho em, phí chạy vặt trả tượng trưng là được."

Tiền mua hoa, Mạc Dư Thâm đương nhiên không chuyển, đưa bó hoa cho cô, "Đi thôi."

Hè Gia một tay ôm hoa, tay kia ôm cổ Mạc Dư Thâm, thuận thế nhón chân lên, dán hai môi lại với nhau.

Ở cổng chính bên kia, bảo an coi như không nhìn thấy, ánh mắt làm bộ nhìn lên bầu trời đêm sao.

Bất quá, bầu trời tối đen, mây cũng che mắt mặt trăng chứ nói gì đêm sao.

*

#15032020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 14: Cho Dù Có Chuyện Gì Đì Nữa Thì Em Vẫn Luôn Ở Bên Anh

Quán người xong rồi Hè Gia mới buông Mạc Dư Thâm ra. Cô cười, "Cảm ơn ông xã tặng hoa."

Mạc Dư Thâm: "....."

Anh chưa thấy qua người phụ nữ nào có thể một mình tự biên tự diễn như vậy.

Hè Gia nắm lấy tay Mạc Dư Thâm, "Ông xã, em còn chưa ăn cơm tối."

Đến trước xe, Hè Gia tự giác ngồi bên ghế phụ, Mạc Dư Thâm cởi áo khoác ngồi vào ghế lái.

Ô tô rẽ vào đường cái.

Mạc Dư Thâm: "Muốn ăn cái gì?"

Hè Gia ngửi hoa hồng, mùi thơm xông vào mũi, cô nói: "Anh làm món gì em ăn món đó, không kén cá chọn canh."

Mạc Dư Thâm: "Ra ngoài ăn."

Hè Gia quay đầu nhìn anh, "Anh không biết nấu cơm? Món đơn giản cũng không biết?"

Mạc Dư Thâm không trả lời. Hè Gia liền biết anh đúng là không biết làm thật.

Nếu đã ra ngoài ăn thì cô cũng không quan tâm ăn ở đâu.

Mạc Dư Thâm chuyên chú lái xe.

Hè Gia buồn chán lướt điện thoại. Về những tin tức thay đổi quản lý cấp cao của Mạc thị tuyên bố hôm nay đã lên hot search weibo. Vì có liên quan đến Mạc Dư Thâm nên Hè Gia đọc từng bình luận của cư dân mạng.

Có không ít các loại suy đoán.

Dù không tận mắt chứng kiến nhưng cũng không phải không có căn cứ.

Tin đồn hai anh em nhà họ Mạc bất hòa đã sớm được truyền ra.

Hè Gia nhìn những tin tức liên quan, không biết đâu thật đâu giả, liền nhắn tin hỏi Quý Thanh Thời: 【Tình huống trong nhà của Mạc Dư Thâm rốt cuộc là như thế nào? Ở trong bút ký của em cũng không thấy ghi chép về chuyện đó.】

Quý Thanh Thời cũng đang xem tin tức về Mạc thị.

Hôm nay khi Mạc thị công bố thông tin chính thức, trên mạng liền có đủ các thể loại tin gây nhiễu, còn có một số truyền thông về tài chính đưa tin rằng bộ phận xử lí truyền thông của Mạc thị cũng bất lực, không công khai đính chính.

Người hiểu chuyện đều biết rằng những chuyện như thế này đều được khác người sắp xếp đưa ra dư luận.

Ngoài Mạc Dư Thâm ra, không ai vào đây.

Quý Thanh Thời trả lời Hè Gia: 【Những tin tức em đọc trên mạng đều là thật.】

Hè Gia liếc qua nhìn Mạc Dư Thâm, lời đến bên miệng rồi nhưng cô không biết phải làm sao để mở lời, sợ hỏi nhiều lại đụng trúng vết sẹo của anh.

Cô lại nhăn cho Quý Thanh Thời: 【Bây giờ anh có ở nhà không?】

Quý Thanh Thời: 【Có, chuyện gì?】

Hè Gia: 【Em và Mạc Dư Thâm vẫn chưa ăn cơm, sẽ đến nhà anh ăn chực.】

Quý Thanh Thời liếc nhìn giờ, đã 10 giờ 20 phút, cô lại còn muốn đến ăn chực.

Bất quá, vẫn là thụ sủng nhược kinh.

【Em đang ở cùng Mạc Dư Thâm à?】

Hè Gia: 【Vâng, vừa đón anh ấy tan tầm, anh ấy không biết nấu cơm, đầu bếp trong nhà cũng về rồi, nên đến nhà anh ăn.】

Quý Thanh Thời: 【Vậy đến đây đi.】

Bình thường anh ở nhà một mình đã quen, dù giúp việc trong nhà cũng đã về. Mạc Dư Thâm không biết nấu cơm, anh càng không.

Không còn cách nào khác, Quý Thanh Thời đành gọi đồ ăn ngoài.

Hè Gia nhìn thấy tin nhắn của Quý Thanh Thời, xoay mặt lại nói với Mạc Dư Thâm: "Đến nhà anh hai ăn cơm đi, tiết kiệm tiền."

Mạc Dư Thâm: "Giờ này trễ rồi."

Chủ yếu là, anh không có gì để nói với Quý Thanh Thời.

Hè Gia: "Không sao, nể mặt anh ấy, là anh hai cầu xin em đến ăn cơm."

Mạc Dư Thâm: "....."

Vốn đã rẽ trái, Mạc Dư Thâm liền chuyển hướng đi thẳng.

Ở ngã tư phía trước, xe xếp hàng dài, xem chừng phải đợi thêm hai, ba cái đèn đỏ nữa.

Mạc Dư Thâm ngừng xe, nhìn đèn xe phía trước nghĩ về chuyện liên quan đến chuyện hợp tác với xưởng thuốc.

Trước đó gặp người phụ trách bên kia, nói là hiện giờ đang nghiên cứu chế tạo một loại thuốc thần kinh, nhưng không biết khi nào mới có kết quả.

Lúc Mạc Dư Thâm đang xuất thần thì Hè Gia cầm tay anh lên, mười ngón đan xen.

Mạc Dư Thâm quay đầu, Hè Gia cười với anh, "Ông xã, mặc kệ có xảy ra chuyện gì, em đều đứng ở bên cạnh anh, nửa bước không rời."

Mạc Dư Thâm nhìn cô, ánh mắt cô chân thành, giấu đi vẻ ngang bướng thường ngày.

Nhiệt độ lòng bàn tay của cô từng chút truyền ấm áp qua cho anh.

Đột nhiên cô thở lộ như vậy, lại còn muốn qua nhà Quý Thanh Thời ăn cơm, Mạc Dư Thâm liền hiểu, "Đã thấy tin tức rồi?"

Hè Gia gật đầu.

Muốn an ủi anh, nhưng sợ khéo quá thành vụng.

Mạc Dư Thâm: "Anh vẫn ứng phó được." Không cần sự giúp đỡ của Quý gia, hiện tại một mình anh vẫn có thể đối phó với Mạc Liêm và ba anh, chẳng qua là muốn giữ lại chút mặt mũi cho ba anh, cũng là nể mặt ông nội Mạc nên anh vẫn chưa phản kích.

Xe ở phía trước đã di chuyển, xe phía sau ấn còi thúc giục. Mạc Dư Thâm rút tay ra, cho xe chạy.

Một chút cảm xúc anh cũng không để lộ ra ngoài, Hè Gia cũng không biết vừa rồi tâm trạng của anh có tốt lên hay không.

Mạc Dư Thâm đã từng đến nhà của Quý Thanh Thời, vẫn còn nhớ rõ đường.

Nửa tiếng sau đã đến dưới nhà của Quý Thanh Thời.

Trong căn hộ, Quý Thanh Thời đang sắp xếp bát đũa, năm phút trước đồ ăn vừa mới được giao tới, đều là đồ chay, còn có canh mà Hè Gia thích uống.

Chuông cửa vang lên.

Hè Gia có thể ra vào của khu chung cư này nên có thể tự do đi lại.

Không đợi Quý Thanh Thời ra mở cửa thì Hè Gia đã xông vào nhà.

Cả Mạc Dư Thâm và Quý Thanh Thời đều là những người đàn ông chín chắn, những tính toán trên thương trường đều không mang về nhà.

Hai người vẫn tự nhiên chào hỏi nhau như người trong nhà.

Không nhìn ra được sự khách khí.

Ăn chực mà còn hùng hùng hổ hổ như vậy thì chỉ có Hè Gia mới dám làm.

Hè Gia đi thẳng vào phòng rửa tay, Quý Thanh Thời đưa khăn cho cô lau khô, cô trợn mắt trừng anh một cái, Quý Thanh Thời tràn đầy bất đắc dĩ.

Vuốt mông ngựa không thành còn bị ngựa trùng cho một cái.

Từ khi anh và Diệp Thu chia tay, cô cứ đối xử lạnh nhạt với anh như vậy, giống như Diệp Thu mới là chị ruột của cô, còn anh là người ngoài.

Mạc Dư Thâm im lặng nhìn hai anh em bọn họ nháo nhau, cũng không quan tâm chuyện gì.

Quý Thanh Thời đến trước tủ rượu hỏi Mạc Dư Thâm: "Muốn uống rượu gì?"

Mạc Dư Thâm: "Muộn rồi, không uống."

Quý Thanh Thời cũng không miễn cưỡng.

Ba người ngồi vào bàn ăn, Quý Thanh Thời xới cơm cho hai người họ.

Lúc ăn cơm, Quý Thanh Thời gấp đồ ăn cho Hè Gia, Hè Gia gấp đồ ăn cho Mạc Dư Thâm, trong lúc đó đều tán gẫu về những chủ đề mà Hè Gia có hứng thú, tỉ như cưỡi ngựa, tỉ như biên kịch.

Bữa cơm này cũng coi như là hài hòa.

Quý Thanh Thời hỏi: "Gia Gia, ngày 10 em thi đấu à?"

Hè Gia gật đầu.

Quý Thanh Thời đưa canh cho cô, "Ngày đó anh không ở trong nước, không đến coi em thi đấu được."

Mấy năm nay, số cuộc thi mà Hè Gia tham gia có thể tính bằng trăm, chỉ cần Quý Thanh Thời có thời gian đều sẽ đến xem cô thi đấu.

Quý Thanh Thời nhìn về hướng Mạc Dư Thâm, "Lúc đó cậu chụp cho em ấy nhiều hình và quay nhiều video một chút." Về sau em ấy không còn cưỡi ngựa được nữa, cũng còn có cái để hoài niệm.

Nửa câu sau, anh không nói ra miệng.

Quý Thanh Thời và Mạc Dư Thâm đều đã ăn xong, Hè Gia vẫn còn uống canh, đây là chén thứ hai, cô cơ bản ăn rất ít, chỉ thích uống canh.

"Còn muốn uống thêm một chén nữa không?" Quý Thanh Thời hỏi.

Hè Gia lắc đầu.

Quý Thanh Thời bắt đầu dọn dẹp bát đũa, cũng không phải dọn dẹp gì nhiều, chỉ là cầm ba đôi đũa vào nhà bếp.

Mạc Dư Thâm ra phòng khách pha trà.

Quý Thanh Thời biết Hè Gia có lời muôn nói với anh, bằng không cũng không lẩn lội đến đây.

Âm thanh anh không lớn, "Nói đi."

Hè Gia mở vòi nước, nước chảy qua lòng bàn tay. Nước ở đây thật khác với nước ở trên núi, không có lạnh thấu ruột gan nhưng cũng không mềm mại bằng.

Phòng bếp yên tĩnh, chỉ có tiếng nước chảy.

Quý Thanh Thời nhìn em gái mình, "Muốn anh giúp Mạc Dư Thâm?"

Hè Gia: "Anh ấy không cần bắt kì ai hỗ trợ."

Quý Thanh Thời không hiểu ý của cô.

Hè Gia ngẩng đầu, "Em không cho phép bắt cứ ai khi dễ chồng em, kể cả anh. Anh kiếm tiền của anh, em không quan tâm cũng không xen vào, dù sao anh cũng là gian thương, em đã không ôm bắt cứ hi vọng gì về việc anh có thể đi làm việc thiện. Nhưng nếu anh cầu kết với Mạc Liêm đi làm chuyện xấu, gài bẫy mạc Dư Thâm, em sẽ không tha cho anh."

Quý Thanh Thời: "....."

Anh bật cười. Bị túc cười.

Cho nên, anh thương cô để làm gì?

Quý Thanh Thời xoay mặt nhìn Mạc Dư Thâm ở phòng khách một chút, nói với Hề Gia: "Người bên ngoài kia so với anh lòng dạ còn sâu hơn, sao em không sợ cậu ta lừa anh?"

Hề Gia: "Anh ấy sẽ không, vì anh ấy không phải là người cùng đường với anh."

Quý Thanh Thời chỉ có thể "À" một tiếng.

Có mấy cái chén mấy cái dĩa, hai người rửa đã hơn hai mươi phút rồi còn chưa xong.

Mạc Dư Thâm đã pha xong trà, tự mình rót hai chén nhỏ uống.

11 giờ 50 phút, Hề Gia và Quý Thanh Thì mới đi từ phòng bếp ra.

Mạc Dư Thâm đứng dậy, "Muộn rồi, chúng ta về thôi."

Hề Gia mặc áo khoác vào, Quý Thanh Thời theo thói quen chỉnh trang lại quần áo rồi cài nút cho cô, Mạc Dư Thâm liếc qua rồi lại thu hồi ánh mắt.

Quý Thanh Thời tiễn bọn họ tới cửa: "Có gì cần giúp cứ gọi điện cho anh."

Mạc Dư Thâm: "Mượn tiền thì sẽ gọi anh đầu tiên."

Trực tiếp cự tuyệt ý tốt của anh.

Quý Thanh Thời nhàn nhạt cười.

Mạc Dư Thâm tự cao tự đại, cùng với Hè Gia, quả là trùm sinh một cặp.

Khi đưa tới cửa, Quý Thanh Thời chợt nói: "Ngày mai anh sẽ kêu lái xe lấy xe của em đi bảo dưỡng, đổi một chiếc khác cho em."

Hè Gia: "Không cần đổi, không phải đã sửa xong rồi sao, Chu Minh Khiêm sửa xe rất tốt, không có vấn đề gì."

Mạc Dư Thâm mắt nhìn Hè Gia.

Đối thoại của hai người họ anh nghe không hiểu, như là người ngoài vây.

Quý Thanh Thời: "Vậy cũng không được." Anh quyết định: "Đổi cho em chiếc xe việt dã, sáng mai kêu người lái qua cho em."

Cô đành phải đáp ứng, anh hai của cô có tính kiểm soát rất mạnh, đặc biệt là đối với cô.

Xuống dưới lầu, Mạc Dư Thâm hỏi: "Xe bị làm sao?"

Hè Gia: "Không có gì, cầu chị bị lỏng, vừa khéo trên đường gấp được Chu Minh Khiêm, là một đạo diễn nổi tiếng, anh ấy đã giúp em sửa xe. Kỳ thật không cần phải đổi xe, là anh hai chuyện bé xé ra to thôi."

Mạc Dư Thâm nhìn cô, "Nhớ Chu Minh Khiêm là ai?"

Hè Gia gật đầu, "Ừm. Là một vị đạo diễn em rất ngưỡng mộ."

Mạc Dư Thâm không nói gì, mở cửa xe ngồi vào.

Về đến nhà, Hè Gia liền vội vàng ghi vào bút ký những sự việc xảy ra hôm nay.

Mạc Dư Thâm đã tắm xong rồi mà cô vẫn còn hí hoáy viết.

Trước kia mỗi lần tắm xong là cô sẽ quay người lại gọi "Ông xã" một tiếng. Hôm nay không có gọi, tâm tư đều đặt trên cuốn sổ kia rồi.

Mạc Dư Thâm đi ngang qua bàn làm việc, mắt nhìn xuống một cái.

Ở bên trái cuốn sổ đều là những sự việc có liên quan đến anh, rải rác vài câu đối thoại đơn giản.

Ở bên phải cuốn sổ khúc mà Hè Gia đang viết đều là đối thoại giữa cô và Chu Minh Khiêm, câu nào câu nấy dùng bút khác màu tô vẽ thêm, không chỉ vậy mà còn ghi lúc ấy anh sửa xe ra sao, nội tâm cô nghĩ như thế nào, như là đang viết kịch bản thật vậy.

Cứ viết như vậy hết một tờ vẫn chưa xong.

Mạc Dư Thâm nhìn cô, "Em cứ ghi chép những chuyện phát sinh thường ngày như vậy thì một cuốn sổ cũng không đủ."

Hè Gia viết xong một đoạn sửa xe ngắn, vẽ thêm một dấu chấm tròn, cô nói: "Mấy cái râu ria khác em không có nhớ kỹ như vậy."

Mạc Dư Thâm không tiếp lời, cất bước rời đi, tựa vào đầu giường đọc sách.

Hè Gia cất sổ, duỗi người một cái, cô quay người, đem hoa hồng trên bàn trà ôm vào người, "Ông xã, sau này nhớ kỹ tặng em nhiều

hoa một chút."

Mặc Dư Thâm không lên tiếng.

Hè Gia nhắc tới ngày thi đấu cưỡi ngựa, cô hỏi Mặc Dư Thâm: "Ngày đó anh có bận không?" Hôm đó là thứ bảy, anh hẳn là có thời gian.

Lặng im một chút.

Mặc Dư Thâm ngũ khí nhàn nhạt: "Bận."

Mặc thị bây giờ đang biến động, Hè Gia cũng không nhắc lại chuyện này.

- - -

Trước ngày thi đấu một đêm.

Trình Duy Mặc nhận được điện thoại của Khương Thẩm, cô có vé VIP của cuộc thi cưỡi ngựa, hỏi anh có muốn đi hay không.

Mấy ngày nay Trình Duy Mặc không phải không có gọi cho Khương Thẩm, bất quá lần nào cũng gọi không thông, cuối cùng số của anh cũng thoát khỏi sổ đen rồi.

Anh trước kia không có hứng thú với mấy cuộc thi đấu này, nhưng một năm gần đây thì bắt đầu đi xem thi đấu.

Khương Thẩm không đợi được câu trả lời: "Nếu cậu không đi thì để tôi cho người khác."

Trình Duy Mặc vẫn quyết định đi.

Vé của Khương Thẩm là do ban tổ chức tặng. Vì muốn quảng bá cho cuộc thi nên ban tổ chức đã mời các ngôi sao nổi tiếng đến xem, Khương Thẩm cũng nằm trong danh sách mời.

Cúp điện thoại, Trình Duy Mặc vỗ vỗ điện thoại trong tay, nhắn cho Mạc Dư Thâm: 【Ngày mai cậu có đến xem thi đấu không?】

Lại nhắn thêm một tin nữa: 【Khương Thẩm cho tôi vé.】

Mạc Dư Thâm mới từ phòng tắm ra.

Hè Gia không ở nhà, trong nhà rất yên tĩnh, âm thanh tin nhắn đến cũng có thể rõ ràng nghe được. Đêm nay Hè Gia ở khách sạn gần nơi diễn ra trận đấu cùng với các tuyển thủ khác.

Mạc Dư Thâm nhìn chằm chằm tin nhắn kia, cuối cùng trả lời: 【Không rãnh, không đi.】

Trình Duy Mặc cảm thấy mình đúng và vẽ chuyện. Sau trận đấu còn muốn ly hôn, Mạc Dư Thâm sao có thể đến xem thi đấu được chứ.

Trình Duy Mặc không trả lời lại, Mạc Dư Thâm cầm sách qua, tựa đầu giường đọc.

Còn chưa xem được một tờ, anh đã đóng sách lại, tắt đèn đi ngủ.

Nửa giờ sau.

Mạc Dư Thâm sờ lấy điện thoại trên tủ đầu giường, gửi tin nhắn cho thư ký Đinh: 【Ngày mai tôi sẽ tham gia lễ khai mạc của cuộc thi cưỡi ngựa.】

#17032020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 15: Cho Mạc Dư Thâm Cơ Hội Ôm Cô

Thư ký Đinh cũng không cảm thấy lạ khi Mạc Dư Thâm nói muốn đi dự lễ khai mạc cuộc thi cưỡi ngựa. Dù sao thì anh cũng là một trong những đại cổ động.

Bất quá tối nay lúc tan ca, Mạc Dư Thâm đã nói là ngày mai tăng ca, không đến tham dự.

Mới có mấy tiếng trôi qua mà đã đổi chủ ý. Gần đây Mạc Dư Thâm thay đổi thất thường, mệnh lệnh khó hiểu.

Thư ký Đinh trả lời: 【Được, tôi sẽ sắp xếp.】

Mạc Dư Thâm: 【Nhớ mang máy ảnh.】

Đinh thư ký chấm hỏi.

Vẫn trả lời lại: 【Được.】

Sáng hôm sau khi thư ký Đinh đến đón Mạc Dư Thâm còn không quên báo cáo: "Đã mang theo máy ảnh."

Anh suy nghĩ cả đêm rồi mà vẫn không biết Mạc Dư Thâm muốn đem theo máy ảnh làm gì, anh cũng không dám đoán mò lung tung.

Mạc Dư Thâm: "Lúc Hè Gia thi đấu, cậu quay chụp nhiều một chút."

Thư ký Đinh đáp ứng.

Đây là chuyện riêng của ông chủ, anh cũng không tiện hỏi nhiều.

Vốn ánh mắt của Mạc Dư Thâm nhìn ngoài cửa sổ, về sau ánh mắt chuyển đến cửa kính đằng trước, cuối cùng lại nhìn thư ký Đinh: "Là Quý Thanh Thời nhờ chụp."

Thư ký Đinh: "....."

Không cần giải thích với tôi nha.

Nhưng mà Mạc Dư Thâm từ khi nào lại dễ nói chuyện như vậy?
Người khác nhờ làm gì thì làm cái đó.

Mạc Dư Thâm cũng cảm giác không ổn.

Khắp nơi trong xe đều trôi nổi không khí giấu đầu lòi đuôi.

*nguyên văn của tác giả là "nơi đây không bạc". Theo baidu thì câu này xuất phát từ một câu chuyện một người đàn ông chôn bạc ở dưới gốc cây vườn nhà mình. Vì sợ người khác đào lên mà ghi một mảnh giấy "Ở đây không có bạc" rồi dán lên cái cọc đâm xuống chỗ chôn bạc. VN mình cũng có câu là "lạy ông tôi ở bụi này".

Mạc Dư Thâm ho khan hai tiếng, lấy điện thoại ra mở hộp thư đọc những email mới gửi.

Thư ký Đinh mất vài phút để tiêu hoá lời nói của anh, hỏi ý kiến Mạc Dư Thâm: "Mạc tổng, để tôi nói với Võ Dương chút nữa ngài muốn đến tham dự lễ khai mạc."

"Được."

Thư ký Đinh đã rõ, nhắn tin cho Võ Dương: 【Chút nữa Mạc tổng sẽ đến tham sự lễ khai mạc.】

Võ Dương: 【Vậy thì anh ngàn lần vạn lần cố gắng ngăn anh ấy đến khu phòng chờ của tuyển thủ, anh ấy xu mặt cả ngày, các tuyển thủ nhìn thấy không chỉ thêm lo lắng mà còn ảnh hưởng đến tâm trạng.】

Thư ký Đinh: "....."

Không còn nghi ngờ gì.

"Mạc tổng."

Mạc Dư Thâm tắt điện thoại, "Võ Dương nói gì?"

Sắc mặc thư ký Đinh vẫn được xem như bình tĩnh nói: "Võ Dương đang làm công tác tư tưởng cho các tuyển thủ."

Ý là không rãnh gặp anh.

Mạc Dư Thâm gật đầu.

Bầu không khí có chút vi diệu.

Đến sân vận động.

Những khách mời nổi tiếng đã đi thăm đỏ xong, phát trực tiếp cũng tạm thời kết thúc, chờ đến lúc thi đấu.

Người phụ trách của giải đấu đang đợi Mạc Dư Thâm ở bãi đậu xe.

Mạc Dư Thâm vừa bước xuống xe liền thấy người, anh không thích phô trương kiểu này, "Các người đi làm việc đi."

Người phụ trách: "Mạc tổng, ngài có muốn lên sân khấu đọc diễn văn khai mạc không, văn bản cũng đã chuẩn bị xong."

Mạc Dư Thâm khoát khoát tay.

Người phụ trách hiểu ý, cũng không nhiều lời, tự mình đưa Mạc Dư Thâm đi tham quan đấu trường.

Chỗ ngồi của Mạc Dư Thâm và thư ký Đinh là ở hàng đầu tiên khu VIP ngay giữa khán đài.

Trình Duy Mặc đã đến, anh ngồi ở hàng thứ ba.

Mạc Dư Thâm đã thấy Trình Duy Mặc, anh bất động thanh sắc đem cất chiếc nhẫn đang đeo vào trong túi.

Thư ký Đinh chứng kiến toàn bộ quá trình cũng không lên tiếng.

Anh để thư ký Đinh ở lại hàng thứ nhất, bước qua ngồi xuống cạnh Trình Duy Mặc.

Trình Duy Mặc nghe tiếng động kế bên, quay người qua liều giật mình, "Sao cậu nói không đến?"

Mạc Dư Thâm: "Không đến không tốt."

Trình Duy Mặc gật đầu, nghĩ Mạc Dư Thâm là cho giải đấu chút thể diện.

Mạc Dư Thâm lấy điện thoại ra, tiếp tục nhìn cái email mà mình đã nhìn rất nhiều lần vừa rồi.

Trình Duy Mặc thấy anh bạn rộn cũng không hỏi nhiều, nhìn quanh bốn phía, thỉnh thoảng liếc nhìn chỗ thi đấu vượt chướng ngại vật, các tuyển thủ vẫn chưa ra sân.

Lại là một loạt tiếng xì xào ở bên tay phải. Các minh tinh đã đi thảm đỏ đều lần lượt vào chỗ ngồi. Chỗ của bọn họ đều ở khu VIP.

Khương Thẩm đi đầu tiên, đang cúi đầu nhỏ giọng nói gì đó với trợ lý.

Đằng sau Khương Thẩm là Hướng Lạc, đã xuất đạo mười năm rồi, lúc trước đã từng rất nổi tiếng, nhưng dạo gần đây tài nguyên không tốt, bất quá còn lại kỹ năng diễn xuất vớt tài nguyên.

Bộ phim đầu tiên của Khương Thẩm là do Hướng Lạc đảm nhiệm vai nữ chính, lúc đó Khương Thẩm chỉ diễn nữ hai, nhưng vai diễn hoàn toàn lấn át nữ chính. Một phần cũng nhờ truyền thông tốt nên quan hệ tỷ muội plastic* của họ vẫn còn tốt.

*tỷ muội plastic: Có thể hiểu là mối quan hệ giả vờ thân thiết chị chị em em trước ống kính nhưng sau hậu trường thì đấu đá tranh giành lẫn nhau. Có nhiều dịch giả hoặc editor giải thích tường tận hơn, mình không biết xài baidu nên cũng không thể giải thích chi tiết cho mọi người được. Thông cảm nhe các tiểu khỉ ái. (Nguồn: editor đọc nhiều nên biết.)

Khương Thẩm ngồi xuống cạnh Trình Duy Mặc, chỗ mà mặc Dư Thâm đang ngồi kia vốn là của Hướng Lạc.

Hướng Lạc biết Mạc Dư Thâm. Hồi đóng chung phim với Khương Thẩm, Mạc Dư Thâm có thăm đoàn làm phim vài lần, lần nào đến cũng mời cả đoàn ăn cơm, cô cũng có đi.

Hướng Lạc ngồi xuống cạnh Mạc Dư Thâm.

Bên cạnh có người, Mạc Dư Thâm ngẩng đầu nhìn.

Hướng Lạc từ nhỏ đã luyện múa ba lê, cho dù ngồi nhưng lưng vẫn rất thẳng, cô mỉm cười chào hỏi: "Mạc tổng, đã lâu không gặp."

Nụ cười tiêu chuẩn. Không kiêu ngạo cũng không tự ti.

Cực kì giống tên của cô, tự nhiên hào phóng.

Mạc Dư Thâm chỉ cảm thấy quen mặt, không nhớ ra ai. Anh khẽ vuốt cằm, "Chào cô." Thu lại tầm mắt, tiếp tục đọc mail.

Khương Thẩm còn cách Mạc Dư Thâm một Trình Duy Mặc.

Vì trong lòng vẫn còn tức nên cô cũng không thèm nhìn anh.

Trình Duy Mặc bị kẹp giữa cảm thấy rất khó xử.

Mỗi quan hệ cứng nhắc như vậy cũng không tốt.

Trình Duy Mặc hỏi Khương Thẩm: "Buổi tối có bận gì không?"

Khương Thẩm hững hờ nhìn phía trước, "Không có."

Trình Duy Mặc: "Vậy thì cùng ăn cơm đi." Anh xoay mặt lại nói với Mạc Dư Thâm, "Xã giao buổi tối có thể không cần đi thì khỏi đi, lâu rồi chúng ta không cùng nhau ăn cơm."

Mạc Dư Thâm không trả lời.

Trình Duy Mặc biết rõ, đây là anh đồng ý đi ăn cùng. Anh nhẫn tin cho quản lý nhà hàng, buổi tối đến dùng bữa, giữ chỗ lại cho bọn họ.

"Mạc tổng, có thể chụp hình cùng anh không?" Vừa rồi Hướng Lạc chụp vài tấm hình tự sướng để đăng lên weibo quảng bá cho cuộc thi.

Cũng không biết vì sao mà cô lại vô ý hỏi Mạc Dư Thâm có thể chụp hình chung hay không.

Mạc Dư Thâm tắt điện thoại, quay đầu nói, "Thật ngại quá."

Hướng Lạc sững sờ.

Cô không ngờ là Mạc Dư Thâm lại từ chối thẳng thừng như vậy.

Hướng Lạc cười cười, "Không sao, làm phiền anh rồi, anh bận tiếp đi."

Khương Thẩm tựa vào lưng ghế, nghe được hoàn toàn cuộc nói chuyện vừa rồi, cũng nhìn thấy biểu cảm trên mặt Hướng Lạc.

Cô đầy đầy Trình Duy Mặc.

Trình Duy Mặc quay đầu, "Làm sao?"

Khương Thẩm: "Cậu đổi chỗ cho con người vô lương tâm kia qua đây đi."

Trình Duy Mặc: "Đổi chỗ để hai người cãi nhau tiếp à?"

Khương Thẩm hạ giọng: "Tôi là loại người không nói lí lẽ vậy hả?"

Trình Duy Mặc ngẫm nghĩ, đâu phải cậu chưa từng không nói lí.

Khuương Thám không để ý đến ánh mắt chát vẩn Trình Duy Mặc, nói ra nguyên nhân đổi chỗ, "Cậu còn độc thân, cùng cô ấy ngồi cùng thì lỡ báo chí có muốn ghép cặp bậy bạ cũng không có vấn đề gì. Còn con người vô lương tâm kia dù sao cũng đã kết hôn, nếu truyền thông viết vớ viết vắn, đào ra được cậu ta âm thầm cưới gả, nói không chừng còn ảnh hưởng đến Mạc thị."

Cô chỉ qua Hướng Lạc.

Trình Duy Mặc nghĩ đến Hè Gia, liền ra hiệu cho Mạc Dư Thâm đổi vị trí.

Mạc Dư Thâm: "Có gì khác nhau sao?"

Không có ý muốn đổi chỗ.

Trình Duy Mặc: "Ở trong sở luật của tôi có vài người rất thích mỹ nữ, còn dặn tôi nếu gặp được phải xin chữ ký dùm bọn họ."

Sự bối rối khi đổi vị trí cũng giải quyết xong xuôi.

Mạc Dư Thâm cũng không truy cùng nguyên nhân, hai người đổi vị trí cho nhau.

Trình Duy Mặc có mang theo vở và bút, nhờ Hướng Lạc ký vài trang.

Trên sân, rút thăm kết thúc, cuộc thi bắt đầu.

Hè Gia rút số thứ tự gần cuối, phải một tiếng sau mới đến lượt cô.

Trong số ba người, chỉ có Trình Duy Mặc là nhiệt tình xem thi đấu nhất. Khi đến tuyển thủ mà anh thích thi đấu, anh còn quay video lại.

Bảng điện tử lớn đặt trong sân liên tục đè tên những đấu thủ sắp ra sân và tên những con bảo mã của họ.

Mạc Dư Thâm và Khương Thẩm không hẹn cùng nhìn lên bảng điện tử.

Trình Duy Mặc cũng nhìn người trong sân.

Hè Gia ở trên lưng ngựa, khí khái anh dũng hùng hực.

Trình Duy Mặc giơ điện thoại lên, cuối cùng vẫn buông xuống.

Phản thi đấu của Hè Gia, anh không quay lại.

"Vị tuyển thủ này có giá trị nhan sắc cao, mà ngựa so với người khác cũng rất khác biệt."

Hướng Lạc không am hiểu về ngựa, nhưng vẫn có thể nhìn ra được so với những con ngựa trong sân này, cả màu lông và bờm đều là hàng thượng đẳng.

Trình Duy Mặc hoàn hồn, anh không nghe rõ Hướng Lạc nói gì, chỉ nghe được âm thanh, cũng không đáp lại.

Con ngựa cùng Hè Gia xuất chiến hôm nay là con ngựa thuần chủng đầu tiên mà Mạc Dư Thâm tặng cho cô.

Rõ ràng là xuất phát cùng thời gian, lúc Hè Gia ra sân, trên đài không ít người cảm thấy thời gian chớp mắt chạy một cái, còn chưa nhìn đã mà người và ngựa đã thông qua điểm cuối cùng, tiêu sái cán đích.

Biểu lộ Mạc Dư Thâm ngưng trọng.

Hè Gia rời sân, anh cũng nhìn sang hướng bên kia.

Bệnh tình vẫn ảnh hưởng đến trạng thái của cô.

Vừa rồi không chỉ ảnh hưởng đến hiệu suất của cô, mà còn bị phạt không ít chỗ.

Lại nhìn xuống sân thi đấu, Mạc Dư Thâm đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi.

Trình Duy Mặc hỏi: "Có quay lại không?"

Mạc Dư Thâm trả lời một nẻo: "Buổi chiều tối."

Buổi chiều, Hè Gia còn một trận đấu vượt chướng ngại vật.

"Được."

Vào hậu trường, huấn luyện viên cho Hè Gia một cái ôm.

Võ Dương gõ mũ giáp của cô, cho cô một ngón cái.

Hè Gia cười cười, "Cảm ơn."

Kỳ thật Hè Gia biết, hôm nay cô biểu hiện rất tệ.

Điện thoại di động Võ Dương kêu lên, mắt nhìn Hè Gia, "Nhận điện thoại một chút." Anh nhanh chân rời đi, đến chỗ yên tĩnh mới bắt máy.

Hè Gia đem ngựa cho người thuần phục, ở phòng nghỉ đợi kết quả.

Toàn bộ người thi đấu kết thúc, cuối cùng cũng có kết quả, Hè Gia đứng thứ ba, huy chương đồng.

Cái thành tích này cũng là một điều kiêu ngạo đối với phần lớn các tuyển thủ dự thi.

Hè Gia cảm thấy bình thường. Mục tiêu của cô là quán quân, cuối cùng vẫn để lỡ cơ hội.

Hè Gia không mang điện thoại, tìm một vòng không thấy Võ Dương, nghe ngóng vài người, mới biết được Võ Dương đã đến phòng nghỉ bên kia.

"Dương Dương." Hè Gia kêu lên, liên tiếp gõ cửa.

Võ Dương: "....."

Anh đỡ trán.

Mạc Dư Thâm nhấp ngụm trà, không nhanh không chậm nói:
"Dương Dương? Nhũ danh à?"

Võ Dương thiếu chút nữa bị nghẹn, buông ly nước xuống, anh lấy khăn giấy che miệng lại. Hôm nay anh coi như đã được lĩnh giáo trình độ chênh nhau người khác của Mạc Dư Thâm.

"Dương Dương?"

Ngoài cửa, Hè Gia vẫn chưa buông tha cho "nhũ danh" của anh.

Võ Dương: "Vào đi."

Hè Gia đẩy cửa, trực tiếp lướt qua Võ Dương, nhìn về phía Mạc Dư Thâm: "Ông xã."

"Ừm." Âm thanh không lớn.

Võ Dương tự ý thức được mình là bóng đèn, đứng dậy, "Hai người trò chuyện đi."

Anh cầm ly nước lên, thức thời rời khỏi phòng, còn thuận tay đóng chặt cửa.

Võ Dương không đi xa, đứng gần đó "trông chừng".

Hè Gia dựa vào cửa, cái cầm hắt lên nói với Mạc Dư Thâm: "Cho anh cơ hội ôm huy chương đồng ngày hôm nay, cơ hội hiếm có khó tìm, không lấy là sẽ không có lần hai."

Thì ra cô xếp hạng ba.

Đây là kết quả kém nhất của cô từ lúc vào câu lạc bộ đến giờ.

Mạc Dư Thâm nhìn qua mặt của cô, miệng tuy mỉm cười, nhưng ý cười trong mắt rất nhạt. Cô cố gắng che giấu những mắt mát, giả bộ như không có việc gì.

Anh không đứng dậy, lại buông ly nước xuống.

Ý cười của Hè Gia càng sâu.

Hai người nhìn nhau.

Hè Gia đi qua, vỗ vai Mạc Dư Thâm mấy lần anh mới đứng dậy.

Hiếm khi cô lại im lặng nằm trong lòng anh như vậy.

Hè Gia cuối cùng đã hiểu, vì sao trong các kịch bản bá đạo tổng tài thường miêu tả nam chính có một vòng tay rộng lớn ấm áp.

Ở trong lòng ngực một "bá đạo tổng tài" như vậy, phiền muộn tạm thời quăng ra sau đầu.

"Ôi."

Mạc Dư Thâm ra hiệu cô nói.

Hè Gia: "Lát nữa anh trao giải cho em à?"

Mạc Dư Thâm không lên tiếng.

Đúng là anh được sắp xếp để trao giải, nhưng là trao giải cho quán quân.

*

Editor có lời muốn nói: Bắt đầu từ lúc edit truyện mình cảm thấy rất khó khăn vì mỗi ngày chỉ có lác đác hai ba lượt xem và tất cả lượt xem đó đều là của mình =]]]~. Bây giờ hằng ngày nhận thông báo có thêm thêm nhiều tiểu khả ái theo dõi truyện, mình cảm thấy rất vui và thấy con số lượt xem và lượt vote tăng dần đều theo cấp số cộng. Mặc dù rất ít nhưng đó là động lực cho mình edit tiếp. Nên các tiểu khả ái hãy vote hoặc comment để ủng hộ tinh thần cho editor nheee. Thân ái.

*

#19032020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 16: Cả Đời Chỉ Yêu Một Người Phụ Nữ Là Hè Gia

Buổi chiều Hè Gia còn một cuộc thi vượt chướng ngại vật nên cô không tham lam quyến luyến ôm ấp Mạc Dư Thâm nữa, đi ra ngoài tìm huấn luyện viên.

Võ Dương đang hút thuốc ở khu hút thuốc, thấy Hè Gia, anh hỏi: "Tìm tôi làm gì?"

Hè Gia: "Ai nói tìm cậu."

Võ Dương: "Là tôi tự mình đa tình." Anh biết thành tích của Hè Gia nên cũng không đốm vỗ mồm với cô.

Anh ngẩng đầu nhìn trời, tâm tình Hè Gia hôm nay không giống bầu trời chút nào. Vạn dặm không mây, xanh thẳm bát ngát.

Nửa tiếng sau lễ trao giải được cử hành.

Hè Gia và hai người quán quân, á quân đang đứng trên bục trao giải.

Sau đó khách mời trao giải xuất hiện.

Một vị lớn tuổi là hội trưởng của câu lạc bộ cưỡi ngựa. Người còn lại là Mạc Dư Thâm.

Hè Gia đã đoán được Mạc Dư Thâm sẽ lên trao giải, cũng biết là anh sẽ chỉ trao giải cho quán quân. Vừa rồi ở phòng nghỉ là cô cố

tình đùa anh.

Không ngờ tới hôm nay hội trưởng sẽ trao huy chương, còn Mạc Dư Thâm trao giấy chứng nhận.

Hai người đưa giải cho quán quân trước.

Quán quân kích động, nhẹ nhàng ôm hội trưởng, lại tính ôm Mạc Dư Thâm nhưng anh đã đưa tay ra. Quán quân vốn không suy nghĩ gì nhiều, vẫn còn đang hân hoan, tranh thủ đưa tay bắt lại.

Mạc Dư Thâm: "Chúc mừng."

Trong mắt quán quân đều là ý cười, "Cảm ơn Mạc tổng."

Ba người đứng trước ống kính chụp một tấm hình.

Cuối cùng đến lượt trao huy chương đồng cho Hè Gia.

Mạc Dư Thâm hai tay cầm giấy chứng nhận trao cho Hè Gia, Hè Gia khẽ khom người, "Cảm ơn." Sau đó nón duỗi hai tay ra.

Mạc Dư Thâm không từ chối, cho cô một cái ôm.

Phóng viên chụp ảnh phía dưới cũng không nhìn ra điều dị thường nào.

"Không phải mất trí nhớ sao, mất trí nhớ mà còn biết tâm cơ đùa giỡn như vậy. Sơ hở ranh rành, tôi thấy cô ta như là đang giả vờ mất trí nhớ thì đúng hơn." Khương Thẩm ở trên khán đài nhìn thấy hết một màn này, cười lạnh lên tiếng.

Trình Duy Mặc: "Cậu không hiểu thì ít nói lại đi."

Khương Thẩm liếc nhìn Trình Duy Mặc, lời tới bên miệng đành buông xuống.

Buổi chiều thi đấu tập thể, Hè Gia phát huy tạm được, cùng đồng đội phối hợp, cả tập thể giành được giải quán quân.

Lúc trao giải không thấy hội trưởng mà Mạc Dư Thâm cũng không xuất hiện.

Mạc Dư Thâm buổi trưa phải về công ty, chiều còn có việc, không nán lại thêm.

Đến chặng vạng tối, cuộc thi kết thúc.

Hè Gia đi tìm Võ Dương, buổi tối câu lạc bộ có liên hoan để chúc mừng hoạt động thi đấu.

Võ Dương đang nghe điện thoại, cau mày "Ừm."

Tiếp tục trầm mặc.

Một hồi lâu anh lại "ừm" một tiếng nữa.

Hè Gia đứng cách đó không xa, không đi tới.

Kết thúc cuộc trò chuyện, Võ Dương ủ rũ, anh dùng sức đá bay hòn đá dưới chân.

Hè Gia đi qua, "Thế nào?"

Hôm nay thành tích của câu lạc bộ không tệ, đáng lẽ không nên có vẻ mặt này.

Võ Dương châm thuốc, ra hiệu Hè Gia đứng xa một chút.

"Rốt cuộc là có chuyện gì?"

Võ Dương biết Hè Gia đã sớm quên chuyện tình cảm thất loạn bát nháo của anh, lấy đại cái cớ, "Cãi nhau với bạn gái."

Thật ra là tệ hơn so với cãi nhau.

Bạn gái hiện tại của anh đã biết anh còn tình ý với bạn gái cũ. Người cũ không đợi được câu trả lời của anh, liền trực tiếp đi tìm người hiện tại.

Vừa rồi là bạn gái hiện tại gọi điện cho anh nói là buổi tối gặp mặt hai mặt một lời, nếu không đến thì cứ dứt khoát chia tay.

Võ Dương: "Tôi sẽ không đi liên hoan tối nay."

Hè Gia: "Đỗ dành bạn gái mới quan trọng."

Bởi vì Võ Dương không đi nên cô cũng không đi. Với trí nhớ hiện tại của cô thì ngoài Võ Dương ra, tất cả mọi người trong câu lạc bộ cô đều "không thân". Nếu không đi cùng Võ Dương thì cô cũng không biết nên trò chuyện cái gì với người khác.

Lần này thành tích lại giảm, cô cũng không muốn đi.

Hè Gia liền gửi tin nhắn cho Mạc Dư Thâm: 【Tiền thưởng đã chảy vào túi, buổi tối mời anh đi ăn cơm.】

Mười lăm phút trôi qua, Mạc Dư Thâm vẫn chưa trả lời.

Sắc trời dần tối, Hè Gia lái xe chạy về nội thành.

Mạc Dư Thâm đã đến phòng ăn riêng. Buổi chiều có một cuộc họp nên anh tắt chuông điện thoại, sau lại quên bật lên.

Trình Duy Mặc và Khương Thẩm đã đến được một lúc, đang nói chuyện phiếm.

Mạc Dư Thâm bước vào, Khương Thẩm lạnh lùng "hừ" một tiếng. Đến bây giờ cô vẫn chưa nguôi cơn tức.

Hiếm khi mới có dịp tụ họp, Trình Duy Mặc hoà giải: "Có chuyện gì từ từ nói, từ từ nói."

Mạc Dư Thâm treo áo khoác lên, kéo ghế ngồi xuống, "Cậu tính nháo đến sang năm hả?"

Khương Thẩm bực dọc liếc anh một cái rồi quay ra chỗ khác, không muốn nhìn thấy anh.

Trình Duy Mặc rót cho Mạc Dư Thâm một chén trà, "Gần đây Tinh Lam đang lên kế hoạch chuyển thể thành phim tác phẩm của Nhạc lão tiên sinh. Nghe nói đạo diễn là Chu Minh Khiêm, cậu xem có nhân vật nào phù hợp với cậu ấy không?"

Còn chưa đợi Mạc Dư Thâm lên tiếng, Khương Thẩm đã khẽ nói: "Vai nữ một."

Trình Duy Mặc vẫn là tin tưởng vào diễn xuất của Khương Thẩm.

Lặng im một lát.

Mạc Dư Thâm: "Cậu xác định muốn diễn?"

Khương Thẩm hỏi lại: "Cậu nói xem."

Về sau, ba người đều nói chuyện về tác phẩm Nhạc lão tiên sinh.

Món ăn được dọn lên, vừa ăn vừa nói chuyện, bầu không khí cũng được xem là hài hoà.

Người con trai trong tác phẩm là một luật sư, là một người quật cường thậm chí là cố chấp, hơn nữa tính tình cũng có chút vặn vẹo.

Nói, Mạc Dư Thâm nhìn về phía Trình Duy Mặc, nửa năm gần đây bận rộn nhiều chuyện, anh cũng chưa hỏi thăm Trình Duy Mặc bao giờ: "Chẳng phải trước đó cậu đang theo đuổi một người phụ nữ sao, một năm trôi qua rồi vẫn chưa thành công à?"

Chưa kịp phòng bị, đôi đũa trên tay Trình Duy Mặc khụng lại, anh cười nhạt: "Trước khi theo đuổi lại không nghĩ tới cô ấy đã kết hôn."

Mạc Dư Thâm gật đầu, vốn định hỏi cô ấy đáng dấp ra sao mà lại khiến bạn anh nhớ thương như vậy, hiện tại không cần nữa.

Khương Thẩm nhìn Trình Duy Mặc, vô thức cắn môi, tiếp lấy gấp thức ăn ăn cũng không có mùi vị gì.

Điện thoại di động của Mạc Dư Thâm sáng lên, có người gọi tới, là Hè Gia.

"Mạc tổng, đã xong việc chưa, em đã nhận tiền thưởng rồi, tối nay mời anh ăn cơm."

Mạc Dư Thâm: "Lần sau đi, anh đang ăn rồi."

Hè Gia rõ ràng có chút hụt hẫng, cười nói: "Vậy không làm phiền anh, anh ăn tiếp đi."

Cúp điện thoại, Hè Gia quay sang nói với phục vụ: "Phàn ăn một người, cảm ơn."

Mặc Dư Thâm bật chuông điện thoại lên, liền để ý thấy một tin nhắn từ Hè Gia một tiếng trước.

Không khí trong phòng riêng có chút ngọt ngạt, Khương Thẩm đứng dậy ra ngoài rửa tay.

Đi qua đại sảnh, Khương Thẩm dừng chân lại.

Ở vị trí gần cửa sổ, Hè Gia đang nhàn rỗi xếp khăn ăn.

Người phụ nữ này thật là âm hồn bất tan.

Khương Thẩm cất bước đi qua.

Hè Gia buồn bực chán nản đem khăn ăn xếp thành nhiều hình khác nhau, xong lại phá, phá xong xếp tiếp.

"Rãnh rỗi quá nhỉ?"

Hè Gia ngược mắt lên, người phụ nữ ngồi ở đối diện này đặc biệt khiến người ta chán ghét.

Người đến không có ý tốt.

Hè Gia gấp khăn ăn thành một đoá hoa, "Muốn ký tên?"

Khương Thẩm: "....."

Buổi sáng, Trình Duy Mặc nói cô là ký ức Hè Gia bị giảm sút, những người không quen thân đều không nhớ rõ.

Cô cảm thấy thật buồn cười, còn có người mất ký ức một cách chọn lọc như vậy à?

Nhưng như vậy có thể lừa gạt được đàn ông. Còn cô thì không tin.

Khương Thẩm nhìn Hè Gia, nếu đã muốn diễn, thì tôi đây bồi tới cùng.

"Khương Thẩm, bạn từ thời thơ ấu với Mạc Dư Thâm."

Không một gợn sóng nào trên mặt Hè Gia: "Được rồi, tôi biết rồi, cô có thể đi."

Khương Thẩm nhẹ nhàng nói: "Tôi không biết cô là mất trí nhớ hay là giả vờ mất trí nhớ. Nói là không nhớ rõ, vậy mà còn theo dõi Mạc Dư Thâm đến tận đây, chơi trò dục cầm cổ túng*."

*là chiêu thứ 16 trong Bình pháp tôn tử, nghĩa là muốn nắm được thì phải thả. Theo tích cổ năm xưa Mạnh Hoạch là tướng của quân Man, năm nào cũng quấy nhiễu biên cương nước Thục, chẳng bao giờ yên. Bấy giờ, Gia Cát Lượng tiến đánh Mạnh Hoạch, lòng nghĩ cách trấn an sao cho bền vững. Bởi đánh thắng thì dễ, rút về thì địch lại quấy nhiễu, chẳng bao giờ yên. Vì thế, Gia Cát đánh Mạnh Hoạch, bảy lần bắt sống, bảy lần thả làm cảm động trái tim mà Hoạch quỳ phục, thề không xâm lấn. Tích này sau gọi là Thất Cầm Mạnh Hoạch, là ví dụ điển tích cho chiêu số thứ 16 này. (Nguồn: gg)

Ngừng lại một chút.

Khương Thẩm nhìn Hè Gia: "Tôi không biết cô đang toan tính cái gì, nhưng Mạc Dư Thâm đã đủ tinh tế rồi, sợ ảnh hưởng đến việc thi đấu của cô nên mới trì hoãn việc ly hôn đến ngày mai. Còn cô,

muốn tìm niềm vui trong cuộc sống cũng được, dục cầm cố túng
cũng được nhưng hãy có chừng mực một chút. Kiềm chế lại cái sự
mất ký ức của cô đi. Còn nữa, cái tính khí đại tiểu thư kia của cô
không phải ai cũng có phúc được hưởng đâu."

Động tác trên tay Hè Gia khụng lại.

Cô đã đoán được Mạc Dư Thâm đang ăn cơm ở nhà hàng này.
Hơn nữa, hôn nhân của cô và Mạc Dư Thâm có tồn tại vấn đề.

Ly hôn?

Khương Thẩm khoanh tay, "Cho dù thế nào đi nữa thì cũng là vợ
chồng, Mạc Dư Thâm đã tôn trọng cô như vậy thì cô cũng nên tôn
trọng cậu ấy, đừng dây dưa dài dòng."

Ngày mai rời nhau là tốt nhất, mắt không thấy, tâm không phiền.

Mạc Dư Thâm cưới ai cũng được, nhưng không được là Hè Gia.

Phiền phức.

Khương Thẩm đứng dậy.

Hè Gia: "Đợi đã."

Khương Thẩm khó hiểu quay lại.

Hè Gia gọi điện thoại, rất nhanh bên kia có người bắt máy.

Hè Gia mở loa ngoài, "Anh ra đây, em đang ở ngoài đại sảnh,
người bạn tốt từ thời thơ ấu của anh cũng đang ở đây."

Khương Thẩm: "....."

Hè Gia không bị ảnh hưởng gì.

Mặc Dư Thâm mất nửa nhịp mới phản ứng lại được, bật dậy đi ra ngoài.

Trình Duy Mặc nhìn bóng lưng của anh, "Sao vậy?"

Nói rồi chính mình cũng đứng lên.

Mặc Dư Thâm: "Hè Gia đang ăn ở đây."

Sau lưng truyền tới tiếng bước chân gấp rút. Khương Thẩm quay lại nhìn, cả Mặc Dư Thâm và Trình Duy Mặc đều đi ra.

Khương Thẩm một lần nữa nhìn phía Hè Gia, kẻ đầu sỏ này.

Trình Duy Mặc nhìn về hướng Hè Gia, ánh mắt cô hững hờ liếc qua anh rồi nhìn về phía Mặc Dư Thâm.

"Cậu ăn no rứng mõi hả?" Trình Duy Mặc túm tay Khương Thẩm lôi đi.

Khương Thẩm hất tay ra, "Buông tay, tôi còn chưa tính sổ với cậu, chẳng phải cậu nói đã đặt chỗ riêng rồi sao, vì sao Hè Gia hết lần này đến lần khác đều xuất hiện ở đây."

Trình Duy Mặc: "Nhà hàng này là của Quý Thanh Thời, anh hai của Hè Gia mở, cô ấy là bà chủ lớn ở đây, ai dám không cho cô ấy vào?"

"Vậy cậu còn không biết kiểm nhà hàng khác hả?"

"....."

Bên kia Trình Duy Mặc đã kéo Khương Thẩm đi.

Bên này Mạc Dư Thâm ngồi xuống đối diện với Hè Gia.

Món ăn cô gọi đã lên, đầu cũng không ngẩng lên, tập trung ăn.

Mạc Dư Thâm hỏi: "Khương Thẩm đã nói gì với em?"

Hè Gia đem phần ăn để qua một bên, lấy khăn lau khoé miệng, "Mạc Dư Thâm, em không có theo dõi anh, đây là nhà hàng của em, dù có ăn một mình em cũng ăn ở đây. Còn nữa, chuyện em giả vờ mất trí nhớ hay là bệnh thật, anh là người rõ nhất. Nhớ được cái gì, không nhớ được cái gì, một câu em cũng không nói dối, không có lấy bệnh tình của mình ra để nhận sự thương hại của người khác."

Mạc Dư Thâm hiểu ý, đoán được Khương Thẩm đã nói gì với cô.

Hè Gia tìm sổ trong túi, lấy ra rồi lật từng tờ từng tờ, muốn tìm ghi chép các sự việc của một tháng trước.

Là từ lúc cô trở về từ trên núi, buổi chiều đến biệt thự của Mạc Dư Thâm.

Hè Gia đem sổ dựng thẳng lên cho Mạc Dư Thâm nhìn, "Đêm đó em hỏi anh hai vấn đề, thứ nhất là vì sao chúng ta sống như người xa lạ, anh nói do chúng ta ở cùng nhau không quá hai mươi ngày. Thứ hai, em hỏi anh có muốn ly hôn không? Với tình trạng này của em, sau một thời gian nữa sẽ càng ngày càng tiêu cực, anh không trả lời."

Mạc Dư Thâm nhìn xoay vào cô.

Hè Gia tiếp tục: "Chỉ cần anh muốn ly hôn, em sẽ không dây dưa dài dòng, em sẽ tôn trọng quyết định của anh. Dục cầm cổ túng hay quần chặt không buông, em không phải loại phụ nữ như vậy. Tất nhiên, anh đem chuyện ly hôn trì hoãn đến sau trận đấu thì em rất cảm kích."

Mạc Dư Thâm nghĩ là do Trình Duy Mặc vô tình nói cho Khương Thẩm biết.

Hè Gia cất cuốn sổ, chìa tay ra, "Đưa thoả thuận ly hôn cho em, bây giờ em sẽ ký, ngày mai đến cục lấy giấy chứng nhận ly hôn."

Đáy mắt của cô tất cả đều là bướng bỉnh, quật cường cùng cao ngạo.

Mơ hồ còn có chút ướt át.

Mạc Dư Thâm đối mắt với cô mấy giây, yết hầu khẽ di chuyển.

Hè Gia híp mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ bình ổn tâm trạng.

Mạc Dư Thâm tiện tay đặt điện thoại trên ghế, hay tay để xuống dưới bàn lấy chiếc nhẫn từ trong túi ra, bất động thanh sắc đeo lên.

Hè Gia không chú ý tới động tác của Mạc Dư Thâm, một lúc sau quay lại vẫn kiên cường nói: "Anh bây giờ mau đưa thoả thuận ly hôn đây, tối nay em sẽ ký liền."

Cô thật sự quyết tâm.

Mạc Dư Thâm khó khăn cất lời: "Không phải là em dây dưa không dứt, mà là anh không muốn ly hôn."

Hè Gia: "Nói lại lần nữa."

Ánh mắt anh thâm thuý, lặp lại lần nữa: "Là anh giữ em lại, không có ý định ly hôn."

Hè Gia vẫn vươn tay như cũ, "Đưa điện thoại của anh cho em."

Mạc Dư Thâm mở khoá và đưa nó cho cô.

Hè Gia thấy chiếc nhẫn trên ngón áp út của anh. Vừa rồi lúc lật sổ, cô có thấy một đoạn viết nhẫn là cô đeo lên cho anh.

Thì ra là anh vẫn luôn mang nó.

Hè Gia thu lại tầm mắt, tìm sổ danh bạ trong WeChat của anh, tìm đến tên Khương Thẩm, cô quét mã QR gửi lời kết bạn, còn thêm ghi chú: 【Hè Gia.】

Khương Thẩm: 【Chuyện gì?】

Hè Gia không trả lời, đem phương thức liên lạc của Khương Thẩm xoá đi trên điện thoại của Mạc Dư Thâm, "Số điện thoại Khương Thẩm em đã xoá rồi, nếu anh có ý kiến thì cứ giữ lại, thực tế ly hôn với em là được."

Mạc Dư Thâm chỉ nhìn cô, không nói gì.

Hè Gia cúi đầu, viết lên cuốn sổ một câu, tìm mục ghi âm, đưa điện thoại của mình và cuốn sổ cho Mạc Dư Thâm, "Ông xã, ghi âm lại giúp em."

Giọng nói mềm mại nũng nịu, cùng với người bướng bỉnh vừa rồi như hai nhân cách khác nhau.

Mạc Dư Thâm nhìn cuốn sổ.

Trên đó chỉ có một câu: Là tôi không muốn ly hôn, cả đời này chỉ có một người phụ nữ là Hè Gia.

Mạc Dư Thâm nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài là một mảng trời tối om.

Hè Gia: "Không ghi âm cũng không sao, từ xưa đến nay em chưa ép buộc ai bao giờ."

Mạc Dư Thâm biết cô muốn ghi âm để gửi cho Khương Thẩm, cuối cùng, vẫn là cầm điện thoại lên, sổ cũng không thèm nhìn.

"Là tôi không muốn ly hôn, đời này chỉ yêu một người phụ nữ là Hè Gia."

Giọng nói trầm thấp, âm thanh từ tính xuyên thẳng vào tai Hè Gia, chạm đến trái tim.

Cho dù có là giả cũng khiến người khác động tâm.

Ghi âm xong, Mạc Dư Thâm đưa lại cho cô.

Hè Gia đổi chủ ý: "Không gửi nữa, để dành một mình nghe." Hè Gia chỉnh nhỏ âm lượng, áp lên tai nghe lại một lần.

Mạc Dư Thâm: "Không gửi thì em sẽ hết giận à?"

Hè Gia gửi bản ghi âm vào hộp thư, rồi lại sao chép thêm một bản, cô khẽ nói: "Em có cách trị cô ấy."

Mạc Dư Thâm không bình luận.

Hè Gia gửi tin nhắn cho Khương Thẩm: 【 Sau này muốn tìm Mạc Dư Thâm thì cứ trực tiếp thông qua tôi, nếu bỗn công chúa cao

hứng sẽ thay cô truyền đạt.】

Khương Thẩm: 【Hả?!】

Vài giây trôi qua, Khương Thẩm liền biết cô đã bị kéo vào danh sách đen, khỏi nói cũng biết là Hè Gia làm, vậy mà Mạc Dư Thâm lại dung túng cho cô.

Khương Thẩm: 【Nói cho Mạc Dư Thâm biết, cậu ta có thể đổi tên là Mạc Tuỳ Tiện!】

Hè Gia không trả lời, tắt điện thoại, tiếp tục dùng bữa.

"Khương Thẩm và anh là cùng nhau lớn lên à?"

Mạc Dư Thâm gật đầu, "Ừm, còn có Trình Duy Mặc."

Thì ra người đàn ông vừa rồi gọi là Trình Duy Mặc.

"Khương Thẩm là người như thế nào? Cứ khách quan đánh giá."

Mạc Dư Thâm: "Tính dễ nỗi nóng, nói nũng chua ngoa, nhưng trong lòng thì mềm như đậu hủ."

Hè Gia gật gật đầu: "Tính khí của em so với cô ấy còn dễ nỗi nóng hơn, nửa điểm cũng không chịu được uỷ khuất, trừ phi khiến em vui lòng. Nhưng Khương Thẩm không có quan hệ gì với em, chắc chắn không nằm trong phạm vi chịu uỷ khuất của em."

Mạc Dư Thâm ra hiệu cho cô: "Mau ăn đi."

Hè Gia ngẩng đầu, "Chuyện ngày hôm nay xem như xé nháp, không phải em rộng lượng, là do cái ghi âm kia của anh đã đánh bay

tức giận của em. Anh sửa lại một chữ, lại là chữ mà em thích nhất, nếu gửi cho Khương Thẩm thì chắc chắn là rất hả giận."

Cô viết là: chỉ có một người phụ nữ là Hè Gia.

Anh ghi âm là: chỉ yêu một người phụ nữ là Hè Gia.

Bữa cơm này, ăn một chút lại ngừng.

Hè Gia lại đặt đũa xuống, "Đưa điện thoại cho em."

Hiện tại Mạc Dư Thẩm không nhìn thấu được tâm tư của Hè Gia, thỏa hiệp đưa điện thoại cho cô.

"Em không thích chiếm tiện nghi của người khác, có qua có lại, em cũng ghi cho anh một câu." Hè Gia tìm tới mục ghi âm, "Em cũng không muốn ly hôn, đời này chỉ yêu một người đàn ông là Mạc Dư Thẩm."

Không phân biệt được thật giả, trái tim của Mạc Dư Thẩm không rõ lý do đập hẳng một nhịp.

*

#20032020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 17: Mạc Dư Thâm Cuối Đầu Hôn Cô Một Cái

Hè Gia sẽ vô tình như có như không mà "câu dẫn" người khác.

Trước kia bệnh tình chưa đến nỗi nghiêm trọng, cô không phải là người như vậy. Nay giờ cũng không biết học được từ đâu ra.

Câu nói mà cô ghi âm lại cho Mạc Dư Thâm kia như là độc dược, không màu, không mùi, không vị. Nhưng đủ để lấy đi sinh mạng người khác.

Rất nhanh, trái tim Mạc Dư Thâm bình ổn trở lại.

Hè Gia trả di động lại cho anh.

"Nhớ phải bảo lưu thật kỹ, mất là không có cái thứ hai đâu, em cũng sẽ không ghi âm lại." Cô "thiện ý" nhắc nhở.

Mạc Dư Thâm cầm điện thoại, mặt sau còn lưu giữ nhiệt độ của lòng bàn tay cô. Anh đem tệp ghi âm đó đánh dấu lại.

Lúc này tâm tình của Hè Gia rất vui vẻ, trong mắt như chứa những ngôi sao lấp lánh.

Cô gọi phục vụ lại dọn dĩa đi. Lấy bút ký ra bắt đầu ghi chép, chuyện tối nay, mỗi một chi tiết nhỏ cô cũng phải ghi vào.

Đặc biệt là nội dung hai đoạn ghi âm kia, một chữ cũng không hơn không kém.

"Anh đi lấy áo khoác." Mạc Dư Thâm đứng dậy.

Áo khoác vẫn còn để trong phòng riêng.

Hè Gia ngẩng đầu, như có điều gì đó suy nghĩ, nhìn anh, "Ông xã, anh qua đây một chút."

Khoảng cách gần như vậy có điều gì mà không nói được, cần anh phải qua chứ?

Nghĩ lại, trước đó là do anh sai trước, còn xém chút làm cô khóc, Mạc Dư Thâm dung túng cô, bước đến trước mặt cô, tay chống vào ghế ngồi đằng sau của cô.

Hè Gia vòng một tay lên cổ anh, "Chỗ này, chỗ này, chỗ này." Tay chỉ mắt, miệng và cả trái tim của anh, "Đều là của vợ anh."

Chóp mũi hai người cơ hồ chạm vào nhau.

Hơi thở ấm áp vờn quanh.

Mạc Dư Thâm nhìn đáy mắt của cô, giống như mặt hồ nước trên núi kia, thanh tịnh, trong suốt, không lẫn tạp chất.

Nếu không phải có một màn trên núi kia, biết được trong lòng cô có người khác, anh kém chút nữa đã nghĩ là Hè Gia yêu anh.

Hè Gia buông tay, "Mau đi đi, cho anh hai phút, quá thời gian em sẽ không đợi nữa."

Mạc Dư Thâm đi vào phòng.

Khương Thẩm đã uống hai ly nước ấm rồi nhưng vẫn chưa bình tĩnh lại được. Từ nhỏ đến giờ chưa chịu uỷ khuất lớn như vậy.

Cửa mở.

Trình Duy Mặc đứng dậy, lo lắng hỏi: "Sao rồi? Không có việc gì chứ?"

Mạc Dư Thâm cầm lấy áo khoác, "Không có gì." Lại hỏi thêm, "Sao các cậu chưa về?"

Mạc Dư Thâm phong kinh vân đậm tựa như vừa rồi không có chuyện gì xảy ra. Nhưng Trình Duy Mặc không chắc, lo Mạc Dư Thâm tức giận.

"Là tôi không cân nhắc chu toàn, không nên nói." Trình Duy Mặc ôm hết toàn bộ trách nhiệm.

Khương Thẩm trợn mắt, "Liên quan gì tới cậu. Nếu không phải cậu nhờ tôi khuyên một số người không nên ly hôn thì cũng không nói chuyện này ra."

Sáng nay Trình Duy Mặc đã đề cập việc Mạc Dư Thâm muốn ly hôn cho Khương Thẩm biết. Anh ấy là một người đàn ông, không tiện xen vào vấn đề hôn nhân của người khác.

Khương Thẩm là nữ, muốn nói gì thì nói đó.

Cứ như vậy mà ly hôn, nói không chừng ngày nào đó Mạc Dư Thâm sẽ hối hận. Nếu lúc trước đã đồng ý kết hôn, Hè Gia đối với Mạc Dư Thâm mà nói luôn có nhiều điểm trái ngược nhau.

Cứ cho lúc trước hai người xa lạ, hai người không có tình cảm gì, nhưng Hè Gia cũng không giống với những người phụ nữ khác, nếu không, Mạc Dư Thâm cũng không thoả hiệp đoạn hôn nhân này.

Về việc Mạc Dư Thâm cho rằng trong lòng Hè Gia có người khác, có lẽ là thật mà cũng có lẽ là do hiểu lầm.

Với tình trạng hiện tại của Hè Gia, hiểu lầm xem chừng khó hoá giải.

Phải chờ một cơ hội để giải thích.

Nhưng cơ hội này liệu có tới hay không, không ai biết được.

Nên Trình Duy Mặc mới nhờ Khương Thẩm khuyên Mạc Dư Thâm. Ai ngờ Khương Thẩm phát bệnh, trực tiếp tìm Hè Gia nói chuyện.

Mạc Dư Thâm nhìn về phía Trình Duy Mặc, "Tính khí Hè Gia tới nhanh mà đi cũng nhanh, không sao."

Trình Duy Mặc gật gật đầu, buông nỗi lo của mình xuống.

Mạc Dư Thâm cầm áo khoác lên đi ra cửa.

"Chờ chút."

Mạc Dư Thâm quay đầu.

Khương Thẩm khẽ híp mắt, "Mạc Dư Thâm cậu có còn là đàn ông, kéo WeChat của tôi vào sổ đen, tôi cho cậu một cơ hội giải thích rõ ràng và xin lỗi tôi!"

Mạc Dư Thâm nhìn đồng hồ đeo tay, "Hè Gia chỉ cho tôi có hai phút, không kịp."

Khương Thẩm: "....."

Cửa phòng đóng lại.

Trình Duy Mặc có chút giật mình, anh còn tưởng mình nhìn nhầm.

Vừa rồi lúc Mạc Dư Thâm nhìn đồng hồ, trên ngón áp út có đeo nhẫn. Rõ ràng vừa nãy lúc ăn cơm đâu có đeo.

Anh nghĩ tới một khả năng, Mạc Dư Thâm bình thường sẽ đeo nhẫn cưới, chỉ có lúc gặp anh mới lặng lẽ tháo ra.

Mạc Dư Thâm trước đó còn nói với anh muốn ly hôn với Hè Gia vì trong lòng cô ấy có người khác, lại còn gì mà không có thời gian rảnh ở cùng Hè Gia.

Luôn miệng nói muốn ly hôn, nói vợ mình có người khác, xoay mặt một cái liền đeo nhẫn cưới. Cái này có đáng bị khinh bỉ không?

Mạc Dư Thâm giữ mặt mũi như vậy nên chiếc nhẫn mới có ẩn thân chi thuật trước mặt nhiều người khác nhau. Vừa nãy Hè Gia tức giận như vậy, đại khái là đã lặng lẽ đeo chiếc nhẫn lên.

Khương Thẩm xoa xoa tim, bình tĩnh lại, "Sao bây giờ Mạc Dư Thâm lại hèn như vậy?!"

Trình Duy Mặc hoàn hồn, không trả lời.

Bữa cơm này kết thúc cũng không vui.

Trình Duy Mặc vốn muốn làm cầu giải hòa cho Mạc Dư Thâm và Khương Thẩm, ai ngờ mọi chuyện càng trở nên tồi tệ hơn.

Anh nói với Khương Thẩm: "Đi thôi, tôi đưa cậu về."

Khương Thẩm thở dài, lòng còn bực bội, không đứng lên được.

Trình Duy Mặc lại rót cho cô một ly nước ấm.

Khương Thẩm nhấp nửa ly nhưng tim vẫn còn lạnh.

Trình Duy Mặc: "Mạc Dư Thâm sẽ không giận cậu đâu." Anh đi đến giá treo áo.

Khương Thẩm chán nản, cô không phải sợ bị cậu ta giận mà đang không thể hiểu nổi vì sao Mạc Dư Thâm lại trở nên thiếu quyết đoán như vậy.

Anh trước kia vô tâm vô phép, cô vẫn thường hay quở trách anh, nói anh hãy thay đổi một chút.

"Mạc Dư Thâm trở nên tuỳ tiền đến vậy, không ai cản được."

Trình Duy Mặc đưa áo khoác cho cô, "Như vậy có gì không tốt, chí ít như vậy còn dễ thoả hiệp."

Khương Thẩm trưng mắt nhìn Trình Duy Mặc một cái, giựt áo khoác qua mặc lên.

Trình Duy Mặc: "Tôi với cậu bây giờ có đối xử tốt với cậu ấy đi nữa thì sau này cũng sẽ có ngày chúng ta kết hôn, lo cho gia đình của mình, không còn đủ tinh lực lo chuyện của cậu ấy nữa."

Khương Thẩm: "Mạc Dư Thâm ly hôn là xong chứ gì."

Anh muốn người phụ nữ nào mà chả có. Ngay lúc này đây còn có rất nhiều người xếp hàng theo đuổi anh, không lẽ còn không tìm được người nào khác xinh đẹp hơn sao?

Ly hôn rồi thì mọi chuyện sẽ không phiền phức như vậy nữa.

Yên tĩnh mấy giây.

Trình Duy Mặc: "Hè Gia cũng là người tốt, hơn nữa sau lưng Mạc Dư Thâm còn có Quý gia hậu thuẫn, bây giờ cơ bản chưa cần dùng tới tầng quan hệ này với Quý gia, nhưng đối với cậu ấy chỉ có lợi chứ không có hại."

Khương Thẩm lạnh lùng "hừ" một tiếng, "Cậu với Mạc Dư Thâm cá mè một lứa, tôi không xen vào." Nói rồi trong lòng lại thở dài, không biết có phải vừa rồi ăn nhiều quá hay không mà dạ dày có chút đau.

Hai người sánh vai rời khỏi phòng ăn.

Khương Thẩm: "Nửa năm trôi qua rồi, có nghĩ tới chuyện bắt đầu đoạn tình cảm mới không?"

Trình Duy Mặc giật mình trả lời: "Tôi nào có nhiều thời gian như vậy, công việc rất bận."

Khương Thẩm: "Cô ấy sống tốt mỗi ngày, lại có một người đàn ông làm tất cả vì cô ấy, cậu cũng nên an tâm, quên cô ấy đi."

Trình Duy Mặc không nói, trầm mặc một chút, anh đổi chủ đề, "Hai ngày trước truyền thông lại khui tai tiếng của cậu, là thật hay giả vậy?"

Bát quái mỗi ngày đều có, không có gì là thật.

Khương Thẩm lấy kính râm ra đeo lên, "Đàn ông chẳng có ai tốt, tôi không có hứng thú."

Vừa đi vừa nói, đã ra đến đại sảnh. Hè Gia và Mạc Dư Thâm cũng đang ở đây. Hè Gia đang nói chuyện với quản lý nhà hàng.

Hè Gia nghe tiếng quay đầu, ánh mắt mạnh mẽ rơi trên người Khương Thẩm. Cô nói với quản lý nhà hàng: "Về sau, chỉ cần tính cho Trình tiên sinh 60% giá tiền, còn vị này là Khương tiểu thư, giảm giá 90%."

Khương Thẩm: "...."

Cô tức đến bật cười trào phúng, "Thật đúng là thụ sủng nhược kinh, còn tưởng là Quý đại tiểu thư sẽ hạ chỉ về sau cầm tői bước vào nhà hàng này nữa cơ."

Hè Gia: "Tôi có ngốc, cũng biết phải kiếm tiền. Nếu cô săn lòng trả tiền cho tôi, thì cửa nhà hàng hằng ngày rộng mở, đón cô vào dùng bữa, tất nhiên việc thanh toán chiết khấu này sẽ dựa vào giá gốc."

Đối chơi kịch liệt.

Quản lý và nhân viên ở bên cạnh im lặng lắng nghe, chả hiểu chuyện gì.

Hè Gia đan chặt mười ngón tay với Mạc Dư Thâm, cất bước ra ngoài.

Rời khỏi nhà hàng.

Mạc Dư Thâm nhìn Hè Gia chằm chằm, "Phụ nữ các em mỗi lần đối chơi nhau đều mồm năm miệng mười như vậy à?"

Hè Gia: "Này là khí thế áp đảo đối phương."

Mạc Dư Thâm không nói nên lời.

Hè Gia không lái xe, ngồi xe của Mạc Dư Thâm về nhà.

Trên đường, Hè Gia cứ thỉnh thoảng gõ đầu mình. Mạc Dư Thâm cho rằng cô nhảm chán, không hỏi nhiều.

Hè Gia bỗng nhiên xoay mặt, "Ngày kia em sẽ lên núi, còn chưa biết sẽ đi bao lâu."

"Tại sao lại muốn đi nữa?"

"Tiếp tục trị liệu."

"Đầu vẫn còn đau à?" Mạc Dư Thâm nhìn cô một lúc lâu.

Thu lại tầm mắt, nhìn đường phía trước.

Hè Gia gật gật đầu "Ừm."

Hôm qua ở khách sạn cùng với mọi người trong câu lạc bộ, không biết là lạ giường hay là do đau đầu mà hơn nửa đêm mới ngủ được.

Mạc Dư Thâm: "Ngày kia mấy giờ đi?"

Hè Gia cũng không rõ lắm, "Đến lúc đó anh hai sẽ đến đưa em ra sân bay."

Trong xe yên tĩnh.

Ô tô chạy nhanh trên đường, xuyên qua bóng đêm tĩnh mịch.

Về đến nhà, Hè Gia đi lên lầu thu gọn hành lý.

Mạc Dư Thâm pha cà phê, lén thư phòng.

Hôm nay không có việc gì, những vấn đề đã giải quyết ổn thỏa ở công ty. Mạc Dư Thâm ngã ra sau ghế, nhắm mắt dưỡng thần.

Cà phê còn bốc hơi nóng.

Buổi chiều khi cuộc họp kết thúc, anh còn có hẹn với người phụ trách bên xưởng thuốc.

Bệnh tình của Hè Gia sau này sẽ ảnh hưởng đến não bộ, sẽ khiến cho thính lực và thị lực giảm sút triệt để.

Anh cùng người phụ trách thương lượng, nghiên cứu một loại thuốc dựa vào bệnh tình của Hè Gia. Anh không cầu trong thời gian ngắn có thể giúp cô khôi phục trí nhớ, chỉ mong có thể giảm bớt ảnh hưởng giảm sút thính lực và thị lực.

Người phụ trách rất tán đồng ý tưởng này.

Loại thuốc này cần được nghiên cứu, không chỉ giúp cho bệnh tình của Hè Gia mà còn có một tia hy vọng đối với các bệnh nhân bị chứng ù tai và những vấn đề về mắt khác.

Tuy nhiên, ý tưởng này không thể thực hiện được trong thời gian ngắn. Việc đầu tư nghiên cứu cũng là một vấn đề, không phải cứ đổ mấy trăm triệu vào là có thành quả.

Hội đồng quản trị bên kia chắc hẳn cũng không đồng ý.

Cà phê dần nguội lạnh.

Suy nghĩ của Mạc Dư Thâm trở về, ngồi thẳng dậy, nhấp vài ngụm cà phê, gọi cho thư ký Đinh: "Đã bắt đầu làm những báo cáo

khả thi chưa?"

Thư ký Đinh: "Đã phân phó."

Mạc Dư Thâm: "Tập trung tăng ca hoàn thành để trình lên cuộc họp tuần sau."

Thư ký Đinh lo lắng hỏi, "Nếu không được thông qua thì sao?" Nếu là Mạc Liêm đề xuất thì khả năng được hội đồng quản trị phê duyệt rất cao.

Mạc Dư Thâm xiết chặt tay cầm ly cà phê. Ban đầu, anh muốn để cho ba mình tại vị chức chủ tịch này lâu thêm vài ngày là do nể mặt ông nội Mạc.

Bây giờ thời gian không cho phép.

Anh dặn dò thư ký Đinh: "Nếu vốn không được thông qua thì trước cuối tháng đem chứng cứ in ra, đưa cho Mạc đồng một phần, cho Mạc phu nhân một phần."

Thư ký Đinh: "Đã hiểu."

Mạc Dư Thâm ném điện thoại lên bàn, uống thêm vài ngụm cà phê nữa.

Cà phê rất lạnh.

Yên tĩnh một lúc, Mạc Dư Thâm mở két sắt ra, lấy bản hợp đồng ly hôn cũ ra. Lúc trước khi hai người kết hôn đã ký bản thỏa thuận này trước. Khi đó hai người không khác gì người xa lạ.

Anh đã sớm quên luôn nội dung của bản hợp đồng này, cũng không lật xem lại.

Sau đó anh lại lấy hai bản vẽ mô phỏng và bản chuyển nhượng cổ phần câu lạc bộ cưỡi ngựa ra. Đem tất cả các giấy tờ đó đến máy cắt giấy huỷ.

Thư phòng an tĩnh, đơn thoả thuận ly hôn biến thành từng mảnh vụn.

Tắt đèn thư phòng, Mạc Dư Thâm về phòng ngủ.

Hè Gia đã thu xếp hành lý xong xuôi, cũng đã tắm xong, đang ngồi chỉnh sửa kịch bản.

"Ông xã."

"Ừm."

Mạc Dư Thâm phát hiện mỗi lần cô gọi "ông xã" thật ra cũng chẳng có gì muốn nói.

Hè Gia lại xoay người, tiếp tục nhìn máy tính.

Đến lúc Mạc Dư Thâm ra khỏi phòng tắm, cô vẫn đang ở cái tư thế kia.

"Đi ngủ sớm một chút." Hiếm khi Mạc Dư Thâm chủ động nhắc nhở.

Hè Gia lưu bản thảo, tắt máy tính.

Tắt máy nghe nhạc, đêm nay đẹp vô cùng.

Hè Gia động chân một cái, phi cả người và ghế đến chỗ Mạc Dư Thâm.

Mạc Dư Thâm nắm chặt tay vịn cái ghế xém chút nữa đâm sầm vào anh.

"Ông xã."

Hè Gia chỉ nhìn anh, không lên tiếng.

Mạc Dư Thâm khom lưng, ôm cô dậy.

Bởi vì hai đoạn ghi âm nửa thật nửa giả kia mà khoảng cách của hai người như được kéo gần thêm một chút, mặc dù vẫn còn hơi xa.

Hè Gia cảm giác cô và Mạc Dư Thâm nên là một đôi như vậy.

Đàn ông quyền rũ nhất là khi họ động tình.

Hè Gia nhìn Mạc Dư Thâm, ánh mắt anh tĩnh mịch, cô không nhìn thấu được tâm tình của anh.

"Ông xã, anh lặp lại lần nữa đi."

Hơi thở Mạc Dư Thâm nặng nề, anh cố gắng điều chỉnh hô hấp,
"Nói cái gì?"

Hè Gia: "Câu mà anh đã ghi âm cho em tối nay."

Mạc Dư Thâm không nói gì, một mực nhìn cô ở dưới thân mình.

Hè Gia: "Nói lại đi mà."

Mạc Dư Thâm từ đầu đến cuối vẫn không nói gì.

Những giọt mồ hôi trên tóc anh chảy xuống trán cô.

Hè Gia không còn sức lực nói chuyện, không lâu sau cũng đi tìm Chu Công đánh cờ.

Mạc Dư Thâm đắp chăn cho cô.

Nhan sắc lúc ngủ của Hè Gia cũng thật mê người, lông mi thon dài nồng đậm, mũi cao thanh thoát, chóp mũi vểnh lên. Vừa rồi vận động quá lực, làn da trắng nõn của cô càng thêm nhợt nhạt.

Mạc Dư Thâm cúi đầu, hôn lên môi cô một cái.

Ngày hôm sau.

Hè Gia hiếm khi có ngày nghỉ, ngủ nướng một chút để lấy sức.

Mạc Dư Thâm vẫn đến công ty như thường lệ.

Thư ký Đinh còn đến sớm hơn anh, công tác đã chuẩn bị xong.

Mạc Dư Thâm đi thẳng vào văn phòng, thư ký Đinh đi theo sau, tiện tay khép cửa lại.

"Đã sắp xếp ổn thoả chưa?" Mạc Dư Thâm hỏi, mở máy tính.

Thư ký Đinh: "Đều đã xong xuôi."

Mạc Dư Thâm gật đầu. Anh đã đề phòng Mạc Liêm sáu năm nay, cuối cùng cũng có thể đánh rồi.

Thư ký Đinh rót cho Mạc Dư Thâm một ly nước ấm.

Máy tính đã được bật, anh mở hòm thử kiểm tra lại lịch trình trong mấy ngày tới, không có bất kỳ chuyến công tác nào. Anh thoát khỏi hòm thư.

Thư ký Đinh đứng im không nhúc nhích. Từ trước tới giờ, sau khi anh báo cáo công việc xong, Mạc Dư Thâm sẽ lên tiếng kêu anh đi làm việc đi. Hôm nay thái độ của Mạc Dư Thâm thật khác, vẫn chưa lên tiếng.

Mạc Dư Thâm điềm nhiên như không ra lệnh: "Gần đây hãy sắp xếp cho tôi một chuyến công tác. Địa điểm tùy cậu chọn." Ngừng lại một chút, "Đi vào ngày mai càng tốt."

Thư ký Đinh: "....."

Bây giờ anh có thể sắp xếp việc công tác của ông chủ theo ý muốn rồi?

Mạc Dư Thâm mở văn kiện, "Ra ngoài làm việc đi."

"Được." Thư ký Đinh đi ra ngoài.

Từ phòng của ông chủ về đến chỗ làm việc của mình, ngắn ngủi trong vòng 10 giây, thư ký Đinh rốt cuộc cũng đã sáng tỏ, tự mình gọi điện hỏi chuyến bay của Hề Gia.

Quả nhiên, 9 giờ 50 phút ngày mai, Hề Gia sẽ bay đến tỉnh nào đó.

Thư ký Đinh nhớ lại câu nói đầy thâm ý của Mạc Dư Thâm vừa nãy.

Mấu chốt là, Mạc Dư Thâm không có thời gian lên núi cùng cô, nên muốn tiễn cô ra sân bay.

Quá trình thay đổi cảm xúc của một người cao lãnh vô tình như Mạc Dư Thâm thật sự có chút chậm chạp và khó hiểu.

Thư ký Đinh đặt hai vé máy bay đi Thượng Hải vào khoảng thời gian đó. Vừa khéo có thể đến khảo sát tiến trình hạng mục ngày trước hợp tác với Quý gia ở Thượng Hải.

Vài phút sau, thư ký Đinh lại gõ cửa phòng ông chủ.

Mạc Dư Thâm đang xem văn kiện, không ngẩng đầu lên,
"Chuyện gì?"

Thư ký Đinh: "Tôi đã đặt hai vé đi Thượng Hải vào 10 giờ sáng ngày mai. Chi nhánh của bất động sản Mạc thị sẽ có một cuộc họp quản lý cấp cao vào chiều mai."

Mạc Dư Thâm gật đầu, biểu thị đã biết.

Sau khi thư ký Đinh đi ra ngoài, Mạc Dư Thâm gửi tin nhắn cho Hè Gia: 【Ngày mai 10h anh phải đến Thượng Hải công tác, không có thời gian đưa em đi ra sân bay. Ngày mai mấy giờ em bay?】

Mấy phút sau, Hè Gia trả lời: 【Em vừa hỏi anh hai, chuyến bay lúc 9 giờ 50 phút.】

Mạc Dư Thâm: 【Không cần làm phiền Quý Thanh Thì, ngày mai anh sẽ đưa em ra sân bay.】

*

Editor có lời muốn nói: Nhắc trước với các sắc nữ thân yêu là bộ này ngoài cái chi tiết "đồ dùng kế hoạch hoá gia đình cỡ lớn nhất" là dễ tưởng tượng ra, còn lại đều là canh loãng cosplay thịt vụn không có tiếng cũng không có miếng nha =))). Các cô khỏi mong chờ

*

#23032020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 18: "Anh Là Mạc Dư Thâm."

Hè Gia đi một chuyến tới câu lạc bộ để xin Võ Dương nghỉ phép, nhưng Võ Dương không có ở trong phòng.

Trợ lý nói, Võ Dương sáng nay đã đến rồi, nhưng không biết đã đi đâu, điện thoại cũng không cầm theo.

Bây giờ Hè Gia không cần tập luyện nữa, nhàn rỗi đi dạo quanh chuồng ngựa, tiện thể tìm Võ Dương.

Đi ngang qua sân huấn luyện, Hè Gia ngừng bước, nhìn qua đó.

Ngừng một chút, cô cất bước đi về hướng bờ sông. Cỏ lau, cỏ đuôi chó đều đã khô héo.

Đi qua đám cỏ này, bên tay phải có một gò đất, còn có một người đang nằm phía trên bãi cỏ.

"Dương Dương."

Hè Gia bước tới.

Võ Dương run lên, xác định không nghe nhầm, anh giựt áo khoác thể thao đang che mặt mình xuống, xoay qua, "Sao không ở nhà nghỉ ngơi?" Nói rồi anh ngồi dậy.

Hè Gia: "Tìm cậu xin nghỉ phép, ngày mai lên núi."

Võ Dương ngồi khoanh chân, ánh nắng chói chang, anh trùm áo khoác lên đầu, "Vậy chỉ cần gọi điện một cái là được."

Hè Gia ngồi xuống theo, "Ở nhà nhảm chán."

Cô nhìn chằm chằm Võ Dương, khuôn mặt tiêu tuy, đôi mắt đỏ ngầu, nhìn là biết tối qua ngủ không được. Trên cằm còn lún phún râu ria, tổng thể lôi thôi lêch thêch.

Bình thường, Võ Dương chú ý tới dáng vẻ bên ngoài nhất, hôm nay thật khiến cho người khác mở rộng tầm mắt.

"Thế nào?" Hè Gia hỏi.

Võ Dương nhìn qua mặt sông cách đó không xa, ánh nắng rơi xuống mặt sông màu vàng óng ánh, mặt nước phản quan, loé cả mắt.

Hè Gia: "Có chuyện gì không thể nói với tôi à?"

Võ Dương thở dài một hơi, "Tôi chia tay rồi, một đêm thức trắng."

Lời chia tay là bạn gái đề nghị.

Đêm qua, bạn gái nói nếu anh không đến thì sẽ chia tay, kỳ thật, cô ấy đã có ý định chia tay, hẹn anh ra cũng chỉ là để trả lại những thứ anh đã tặng.

Điều kiện của cô ấy không tốt, người thân cũng không còn, nên anh để lại căn phòng nhỏ không dùng đến cho cô ở tạm.

Đêm qua cô đem tiền thuê phòng hơn hai năm qua, cả tiền mua những món quà mà anh tặng cô, tất cả trả lại anh.

Cô không ồn ào cũng không quậy phá, càng không chất vấn sự tình của anh với bạn gái cũ, chỉ nói một câu: "Hơn hai năm qua đều là anh mời em ăn cơm, hôm nay em mời."

Hẹn hò hai năm, không phải cô chưa từng mời anh bữa cơm nào, chỉ là do cô nấu ăn ngon, anh lại rất thích đồ ăn cô làm, nên cô thường xuyên nấu cho anh ăn, có bận rộn thế nào cũng nấu.

Trước đó, anh cứ giãy giụa ở biên giới chia tay. Muốn chia tay, nhưng không nỡ.

Chia tay rồi thì cô chỉ còn lại một mình, không ai quan tâm cô nữa.

Nhưng khi đối mặt với nước mắt của bạn gái cũ kia thì anh lại muốn chia tay.

So với bạn gái trước kia, thì người bạn gái mới chia tay ngày hôm qua có tướng mạo bình thường, dáng người bình thường, năng lực cũng bình thường, ngoại trừ việc đối tốt với anh, ngoại trừ việc đôi mắt mỗi khi nhìn anh rất ấm áp...

Cuối cùng cũng đi đến bước này, anh cũng có chút nhẹ nhõm.

Sau ngày hôm qua, cô xoá hết phương thức liên lạc với anh và rời đi.

Anh không yên lòng, mất ngủ cả đêm.

Thấy Võ Dương ngắn ngơ nhìn dòng sông, Hè Gia hỏi: "Là cậu muốn chia tay à?" Cô sớm đã quên chuyện tình tay ba cẩu huyết của Võ Dương và hai người bạn gái trước.

Võ Dương hoàn hồn, "Là cô ấy muốn chia tay."

Hè Gia gật đầu, "Cô ấy như nữ hoàng, đem cậu vứt sang một bên." Võ Dương cũng được tính là soái ca có năng lực, những người phụ nữ trong câu lạc bộ luôn phóng điện với anh ấy.

Võ Dương không giải thích nhiều, chỉ nói: "Là lỗi của tôi nên cô ấy mới muốn chia tay."

Thì ra là vậy.

Chuyên riêng tư, Võ Dương không chủ động nói thì Hè Gia cũng không chủ động hỏi, cô chỉ thắc mắc: "Tôi có từng gặp qua bạn gái cũ của cậu chưa?"

Võ Dương lắc đầu.

Anh chưa từng công khai cô với bạn bè của anh.

Ở câu lạc bộ cũng có không ít người từng gặp cô, nhưng khi đó không ai biết cô là bạn gái anh.

Bạn gái cũ từng là nhân viên hành chính ở câu lạc bộ, có tiếp xúc qua vài lần với Võ Dương. Lần đó bởi vì tăng ca nên cô để lỡ chuyến xe cuối về nội thành, anh tiện đường nên đưa cô về.

Từ đó về sau, hai người bắt đầu tìm hiểu.

Về sau khi đã hẹn hò, để tránh hiềm nghi nên cô đã từ chức.

Cô không hợp với vòng tròn bạn bè của anh nên anh cũng không mang cô đi gặp mặt bạn bè.

Võ Dương thu hồi suy nghĩ, "Đi thôi, về văn phòng."

Anh kéo Hè Gia đứng dậy.

Hai người đi dọc con đường nhỏ, không nhanh không chậm tiến về phía trước.

Võ Dương: "Lần này lên núi bao lâu?"

Hè Gia: "Không biết."

Võ Dương châm điếu thuốc, "Khi nào rảnh tôi sẽ lên thăm cậu."

Hè Gia cười cười, "Được, trên núi phong cảnh tốt, thuận tiện để giải quyết tâm tình."

Ngang qua sân huấn luyện, Hè Gia lại ngừng bước.

Võ Dương nhìn cô một cái, rồi lại nhìn người đang tập luyện trong sân, quay sang, "Nếu không vội trở về thì đi qua tập hai vòng đi."

Hè Gia: "Dương Dương, tôi cảm thấy tôi càng tập càng lùi."

Tay cầm thuốc của anh ngưng trệ, an ủi cô: "Cho dù là vận động viên nào cũng vậy, không thể duy trì trạng thái bất bại trong một thời gian dài, đến lúc khỏi bệnh rồi, cậu đi làm huấn luyện viên đi."

Yên lặng một lát.

Cô phất tay, "Tôi đi tập luyện một chút."

Võ Dương nhìn qua bóng lưng cô đơn của cô. Anh dập tắt điếu thuốc, nhớ lại hình ảnh tối hôm qua, lúc bạn gái cũ rời đi, bóng lưng cũng không khác với của Hè Gia bây giờ là bao. Tủi thân, quạnh queo.

Cưỡi ngựa là sinh mạng của Hè Gia, cô vì chuyện năng lực đi lùi mà buồn bã. Còn cô ấy thì sao?

Đầu đông, chuồng ngựa tiêu điều, nhưng lòng người còn lạnh hơn.

Buổi chiều, Quý Thanh Thời ghé thăm tập đoàn Mạc thị một chuyến, xem như là cảm ơn Mạc Dư Thâm.

Con người anh luôn phân biệt em gái là người nhà, còn chồng của em gái là người ngoài.

Nhưng sáng nay Hè Gia gọi điện nói cho anh biết Mạc Dư Thâm sẽ đưa cô ra sân bay. Nghe giọng của cô cao hứng, vui vẻ, từng câu từng chữ như được bọc đường.

Hôn nhân của Mạc Dư Thâm và Hè Gia không có tình chàng ý thiếp như cách mà trưởng bối thấy. Hai người diễn kịch không qua được mắt anh. Lúc trước là cô kiên quyết muốn kết hôn, anh cũng đành thoả hiệp.

Hiện tại Mạc Dư Thâm có một chút tình người, thật là không dễ dàng gì.

Quý Thanh Thời đến dưới lầu toà cao ốc rồi mới gọi cho Mạc Dư Thâm. Thư ký Đinh ra tiếp đón.

Thư ký Đinh nhấn giữ cửa thang máy, "Chào Quý tổng."

Quý Thanh Thời gật đầu, anh không có xa lạ gì với thư ký Đinh, trước khi Mạc Dư Thâm và Hè Gia kết hôn, anh đã từng hợp tác

cùng Mạc thị, quen biết thư ký Đinh cũng đã gần sáu năm.

Sau khi vào thanh máy, Quý Thanh Thời hỏi: "Cậu ta đang bận gì vậy?"

"Mạc tổng đang nói chuyện cùng Lý đồng." Lý đồng là phó chủ tịch Mạc thị.

Quý Thanh Thời đưa túi thuốc lá đang cầm cho thư ký Đinh, "Đây là thuốc lá bạn tôi đem từ nước ngoài về."

Thư ký Đinh nhận lấy, còn lời cảm ơn thì để cho Mạc Dư Thâm nói đi. Anh nhìn mấy gói thuốc, không phải là hàng đắt đỏ gì, nhưng đều là số lượng có hạn, trên thị trường bây giờ rất khó tìm.

Anh không quên dát vàng lên mặt ông chủ của mình, hài hước nói: "Tôi sẽ lấy một bao thuốc này, vì đáng lẽ tối mai tôi phải đi xem mắt, nhưng phải dời lại vì chuyến công tác không cần thiết đến Thượng Hải vào ngày mai."

Quý Thanh Thời: "Hả?"

Thư ký Đinh: "Như vậy thì Mạc tổng mới có lý do để ra sân bay vào ngày mai."

Quý Thanh Thời cười, trông có vẻ rất vui mừng, nhưng cũng không quên trêu chọc, "Cậu ta đã mấy tuổi rồi?"

Thư ký Đinh: "Đàn ông yêu vào đều thành con nít."

Quý Thanh Thời: "Thuốc cho cậu hết. Những con người với chỉ số EQ kém không xứng hút thuốc này."

Trong lúc nói đùa, thang máy cũng lên đến nơi.

Đinh thư ký cũng giống như Mạc Dư Thâm, đều không hút thuốc, chỉ dùng để mời khách.

Mạc Dư Thâm mới từ văn phòng của Lý đồng đi ra, pha cho Quý Thanh Thời một tách cà phê, "Hôm nay rãnh rỗi hay sao mà lại ghé qua đây?"

Quý Thanh Thời: "Tiện đường đi qua, vào uống nhò chén trà."

Ngụ ý chính là không có việc gì.

Mạc Dư Thâm ngồi xuống đối diện với Quý Thanh Thời tán gẫu: "Ba mẹ còn chưa về?"

Quý Thanh Thời khuấy cà phê, "Vẫn chưa."

Ba mẹ anh đã đi qua năm quốc gia và thăm hỏi hơn mươi người có bệnh tình tương tự như Hè Gia để xem họ được chữa trị bằng cách nào, hồi phục ra sao.

Nhưng lại phát hiện, mỗi người có mỗi cách phát bệnh khác nhau.

Có người từ từ hồi phục, có người bộc phát nghiêm trọng hơn.

Ba mẹ anh cũng hỗ trợ cho những người có điều kiện khó khăn đang trong quá trình chữa trị.

Mẹ của anh mấy ngày trước còn bị bệnh do không hợp khí hậu. Cho dù có như vậy thì bà vẫn luôn đi theo chồng đến hỏi thăm các bệnh nhân khác.

Mẹ anh gọi và nói với anh rằng có nhiều cô gái trẻ đã quên hết tất cả mọi thứ thậm chí quên luôn mình là ai. Bà khổ sở lo sợ Hè Gia

cũng sẽ trở nên như vậy trong tương lai.

Ai biết được.

Anh cũng không biết.

Mạc Dư Thâm trầm mặc, không tiếp lời.

Uống xong ly cà phê, Quý Thanh Thời đứng dậy rời đi.

Mạc Dư Thâm tiễn anh ra đến thang máy. Trước khi vào cửa thang máy, Quý Thanh Thời nhờ Mạc Dư Thâm giúp một chút, "Có cơ hội thì hỏi Hè Gia giúp tôi xem tình hình của Diệp Thu dạo gần đây thế nào."

Hôm nay Mạc Dư Thâm về nhà sớm hơn thường lệ, trước khi trời ngả tối anh đã về đến nhà.

Xe của Hè Gia đã ở trong sân.

Anh đi vào biệt thự. Hè Gia không có trong phòng khách. Khi vào thang máy, anh thấy đèn hiển thị số tầng 2 và 3. Mãi đến khi thang máy đóng cửa, anh mới nhấn nút tầng 3.

Tầng ba đặc biệt yên tĩnh nên âm thanh phát ra từ phòng ngủ trở nên rất rõ ràng.

"Là anh không muốn ly hôn, cả đời chỉ thích một người phụ nữ là Hè Gia."

Mạc Dư Thâm nhíu mày. Đây là đoạn ghi âm anh nói.

Tiếp theo vẫn là câu nói đó. Lặp đi lặp lại.

Mạc Dư Thâm đi đến phòng ngủ, cửa không đóng. Hè Gia đang gối hai tay sau đầu nằm trên ghế sô pha, mắt nhìn trần nhà.

Nghe thấy tiếng bước chân, Hè Gia ngẩng mặt, mỉm cười "Ông xã."

Mạc Dư Thâm không đổi trả lời: "Ừm."

Đoạn ghi âm vẫn đang được phát và Hè Gia không có ý định tắt nó đi.

Mạc Dư Thâm nói lỏng mấy nút trên áo sơ mi, nhìn cô, "Nghe mãi không chán à?"

Hè Gia: "Không chán. Phụ nữ nghe những lời nói ngọt này như là dụ dỗ, là tỳ sương, có độc chết cũng nguyện ý." Cô nhìn giờ trên điện thoại di động, "Sao hôm nay anh về sớm vậy?"

Mạc Dư Thâm hỏi một câu: "Nhớ được trước kia anh hay về trễ à?"

Hè Gia lắc đầu, "Không có ấn tượng. Vừa rồi có ngồi xem lại bút ký, trên đó có ghi anh hay về nhà trễ."

Ánh mắt Mạc Dư Thâm tối đi, xoay lưng đi ra ngoài.

Hè Gia nhìn bóng lưng anh hỏi: "Anh lại tính ra ngoài nữa à?"

"Đến thư phòng."

Lời vừa nói xong thì người cũng đi mất.

Hè Gia tắt đoạn ghi âm, căn phòng bỗng chốc tịch mịch.

Cô xoa xoa lỗ tai và mát xa đôi mắt.

Vừa rồi mới nhìn bút ký có một lúc mà mắt đã mỏi rồi nên cô nằm xuống nghỉ một lát.

Lại tiếp tục đọc bút ký.

Kì lạ, trong lòng nhộn nhạo không thôi.

Lúc Mạc Dư Thâm không ở nhà, cô có thể tự mình giải trí quên cả trời đất. Anh về rồi không khí ngược lại có chút lạnh lẽo.

Hè Gia đứng dậy, cầm theo bút ký đi xuống lầu.

"Ông xã."

Vài giây sau "Căn phòng đầu tiên ở hướng đông."

Mạc Dư Thâm tắt trình duyệt phim trên điện thoại, đặt qua một bên, điềm nhiên như không xem vẫn kiện.

"Tiểu khả ái của anh sẽ đến trong vòng 2 giây nữa."

"....."

Hè Gia vui vẻ neden bước đi tới.

Cô di chuyển cái ghế đến sát bên Mạc Dư Thâm, ngồi xuống.

Anh suy nghĩ, cô cũng chẳng có gì quan trọng cần nói, đơn giản là muốn làm phiền anh: "Anh còn nhiều việc phải xử lý, có việc gì thì để chút nữa nói."

Hè Gia mở bút ký, không trả lời, chỉ chỉ vào cuốn sổ rồi yên lặng đọc.

Mạc Dư Thâm nay đã lười đoán cô đang suy nghĩ cái gì. Từ trước đến nay cô không tuân theo một quy tắc nào cả nên cũng khó đoán.

Anh lại tiếp tục đọc văn kiện.

Hè Gia nhìn tay đeo nhẫn của mình, rồi lại nhìn của Mạc Dư Thâm, chiếc nhẫn vẫn còn ở đó.

Lật giấy, tiếp tục nghiên cứu một trang nội dung khác.

Mỗi một trang, cô đều đọc rất chăm chú, giống như đang xem kịch bản, thỉnh thoảng còn bỗng suy nghĩ hiện tại của mình.

Mạc Dư Thâm vô tình xoay mặt liền nhìn thấy cô đang đọc cái trang có nội dung về Chu Minh Khiêm, anh nhàn nhạt thu lại tầm mắt.

Sau khi hoàn tất công việc, Mạc Dư Thâm lại xoay qua, Hè Gia vẫn còn đang đọc trang hồi nãy.

Mạc Dư Thâm lật sang trang khác dùm cô, "Tranh thủ thời gian đọc cho hết rồi còn đi ngủ sớm, mai phải ra sân bay."

Hè Gia: "Ấy, em vẫn còn chưa xem xong." Cô lật trở về.

Mạc Dư Thâm tắt máy tính, "Anh đi ngủ trước." Anh ra khỏi thư phòng.

Thật mệt hưng. Chả hiểu cái gì gọi là tình thú cả. Đáng lẽ phải đợi cô xem xong rồi cùng về phòng ngủ chứ.

"Ây, chờ em chút." Hè Gia đóng sổ tắt đèn thư phòng, chạy bước nhở đuổi theo.

Mạc Dư Thâm biết rõ nhưng vẫn cố tình hỏi: "Xem xong rồi?"

Hè Gia híp mắt "hừ" một tiếng, không phản ứng lại. Con người này chỉ biết nghĩ đến mình mà không ở lại với cô thêm một lúc nữa.

Trở về phòng ngủ, cô cất sổ vào túi, kéo khoá được một nửa rồi lại ngừng, lấy sổ ra. Vừa rồi ở thư phòng, thái độ Mạc Dư Thâm khinh khỉnh như vậy, cô phải ghi hết vào bút ký.

Mạc Dư Thâm lấy đồ ngủ ra, còn lấy cho Hè Gia một bộ.

Anh đặt đồ ngủ ở cuối giường, cô lại không có ý ngẩng mặt lên, "Ngày mai phải dậy sớm." Anh nhắc nhở.

"Em biết rồi." Hè Gia vẫn cuối đầu viết, không ngẩng lên.

Mạc Dư Thâm đi vào phòng tắm.

Hè Gia đọc đi đọc lại đoạn này cho nhớ rồi mới cất sổ đi.

Nhin thấy đồ ngủ ở cuối giường, cô nhìn về phía phòng tắm.

Khả năng là anh bộc phát lương tâm.

Đêm nay Mạc Dư Thâm không chỉ lấy đồ ngủ giúp cô, mà hơn nữa, kể từ lúc kết hôn đến nay Mạc Dư Thâm đã chủ động lấy lòng cô khi hai vợ chồng ân ái. Làm Hè Gia rất cảm động.

Cô không biết anh có phải Mạc Dư Thâm không nữa.

Đèn trong phòng đều tắt, cô chỉ có thể nhìn thấy đường nét trên gương mặt của anh. Còn đôi mắt có chút cảm xúc nào không, cô không rõ.

"Ông xã."

"Hm?" Anh trích vài khắc trả lời cô.

"Lúc đó không có tình cảm, vì sao chúng ta lại kết hôn?"

Anh không trả lời, mà cũng không trả lời được. Cô đối với anh không có tình cảm, lại còn có người trong lòng. Về phần vì sao cô muốn kết hôn, anh làm sao biết.

Cuối cùng, anh cúi đầu hôn Hè Gia và hỏi cô: "Anh là ai?" Giọng nói khàn khàn mang tính chiếm hữu của một người đàn ông.

Cô không trả lời, Mạc Dư Thâm lại không tha cho cô nên cô đành khó khăn cất lời: "Anh là Mạc Dư Thâm."

Rạng sáng.

Thành phố cuối cùng cũng yên tĩnh lại.

Bên trong căn phòng cũng vậy.

Hè Gia mệt mỏi buồn ngủ.

Trước khi ngủ, Mạc Dư Thâm nói: "Sau này ghi bút ký phải ghi hết cả những đoạn đối thoại của chúng ta vào."

Hè Gia: "....."

Ngụ ý là ghi cả cái câu "Anh là ai" vừa nãy.

Lát sau Hè Gia vẫn chưa ngủ được.

Hiếm khi Mạc Dư Thâm yêu cầu cô làm việc gì.

Cô ngồi dậy, bật đèn, đứng lên.

Mạc Dư Thâm: "Muốn uống nước?"

Hè Gia lắc đầu, đi đến bàn làm việc, mở túi lấy sổ ra, "Có một vài chi tiết quan trọng em quên chưa ghi, nếu không ngày mai sẽ quên mất."

Cô quay lại: "Anh mau ngủ trước đi."

Sau đó nghiêm túc ghi bút ký.

Cô không ghi rõ chi tiết vừa nãy. Chỉ ghi lại những suy nghĩ trong lòng và dáng vẻ chiêm hữu của anh khi hỏi câu vừa rồi.

*

#24032020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 19: Đã Là Vợ Chồng Thì Phải Gọi Điện Hỏi Thăm Nhau

Ngày hôm sau, cả hai người dậy còn sớm hơn lúc đi làm.

Trên đường đến sân bay, Hè Gia lướt điện thoại xem tin tức giải trí. Hôm nay chễm chệ trên hot search là tin tức liên quan đến việc tuyển diễn viên cho bộ phim mà Tinh Lam sắp quay tới đây. Nhưng tất cả cũng toàn là tin chưa được đính chính.

Một số blogger vạch trần rằng đoàn làm phim đã xác định nữ chính sẽ là Khương Thẩm, còn nữ hai là Hướng Lạc.

Còn chưa có thông báo chính thức nào nên không rõ thực hư. Nhưng không có lửa làm sao có khói.

Bây giờ chuyện khiến cả cộng đồng mạng tò mò nhất là ai sẽ là biên kịch cho bộ này.

Hè Gia cất điện thoại rồi lấy cuốn tiểu thuyết của Nhạc lão tiên sinh ra.

Những năm này, cô không cầm theo nhiều đồ đi ra ngoài, nhưng đi đâu cũng sẽ cầm theo cuốn sách này.

Mạc Dư Thâm: "Em đọc biết bao nhiêu lần rồi mà vẫn chưa chán à?"

Hè Gia: "Người ta thích mà."

Mạc Dư Thâm đoán cô muốn cải biên lại tác phẩm này. Vừa đọc xong tin tức là đọc sách, lần trước ở trên núi, cô cũng có đề cập với anh chuyện này.

Đạo diễn của bộ này là Chu Minh Khiêm.

Trong xe yên tĩnh, cách biệt hoàn toàn với tạp âm bên ngoài. Xe nhẹ nhàng chạy qua gờ giảm tốc.

Mạc Dư Thâm lên tiếng lần nữa: "Lần này lên núi chú ý nghỉ ngơi thật tốt. Trình độ biên kịch của em có hạn, có bận rộn cũng thành công cộc, Chu Minh Khiêm cũng chẳng để ý tới, chỉ tốn thời gian thôi."

Sự thật đau lòng.

Hè Gia không thích nghe, liếc anh một cái, tiếp tục đọc sách.

Mãi cho đến khi đến sân bay, Hè Gia vẫn không rảnh nói chuyện với Mạc Dư Thâm.

Đến bàn làm thủ tục, Mạc Dư Thâm đem cát quyển sách vào túi cô, "Vừa làm vừa nghỉ ngơi."

Thư ký Đinh biết điều đứng ở một nơi xa thật xa. Thấy ông chủ của mình bị ngó lơ, anh không biết làm gì ngoài việc thông cảm. Vừa rồi đợi máy bay, Mạc Dư Thâm chỉ hận không thể biến thành cuốn sách trên tay Hè Gia.

Đôi mắt Hè Gia mỏi nhừ, cô lấy tay xoa xoa hốc mắt.

Chuẩn bị tách ra rồi, lúc này Hè Gia mới tán gẫu với Mạc Dư Thâm.

"Ở Thượng Hải bao lâu?"

"Phải mấy ngày."

Hè Gia nâng tay, đem nút áo sơ mi đầu tiên của anh cài vào.

Mạc Dư Thâm nhìn cô. Hè Gia tiện thể chỉnh đốn lại cổ áo cho anh, "Đàn ông và phụ nữ không giống nhau, phụ nữ mở nút sơ mi đầu tiên là muôn sự nghiệp thăng hoa. Còn sự nghiệp của đàn ông không có thăng hoa ở trên."

Mạc Dư Thâm: "....." Nói không nên lời.

Còn tưởng rằng cô có hảo tâm giúp anh chỉnh đốn quần áo.

Loa thông báo chuyến bay nhắc nhở, Hè Gia kéo cái vali nhỏ của mình đi vào cổng hải quan, đi được vài bước rồi ngoảnh lại, "Yên tâm đi, em sẽ không quên anh." Giọng nói dịu dàng, còn vô ý liếc mắt đưa tình với anh.

Mạc Dư Thâm đút tay vào túi quần, đứng im nhìn bóng lưng của cô dần khuất trong đám đông.

Mạc Dư Thâm đáp xuống Thượng Hải vừa khéo có một cuộc họp ở bất động sản Mạc thị.

Từ lúc Mạc Liêm nhậm chức đến nay, nội bộ công ty trở nên hoang mang, nhất là cấp quản lý, vì họ do một tay Mạc Dư Thâm đè bạt đảm nhiệm.

Nếu công ty có đổi tổng giám đốc mới là ai thì bọn họ cũng không quan tâm. Đằng này lại là Mạc Liêm.

Mạc Dư Thâm và Mạc Liêm vốn đanh tranh chấp với nhau về cỗ phần sở hữu Mạc thị trong tương lai.

Điều mà các quản lý sợ là một núi có hai hổ.

Tính tình của Mạc Dư Thâm xem ra vẫn tốt hơn so với Mạc Liêm.

Sự hiện diện của Mạc Dư Thâm hôm nay như là liều thuốc an thần đối với họ.

Mạc Dư Thâm đột nhiên xuất hiện ở phòng họp khiến ai nấy đều kinh ngạc, anh khoát tay ra hiệu mọi người tiếp tục.

Mạc Liêm biểu hiện lạnh nhạt, trong một giây liền xoá đi tia kinh ngạc ở trong mắt, nên không ai bắt được.

Anh không biết lí do Mạc Dư Thâm đến Thượng Hải càng không biết anh ta đã đến Thượng Hải.

Mạc Dư Thâm ngồi xuống ghế ở cạnh cửa sổ, yên lặng lắng nghe, như là một lãnh đạo thị sát.

Phòng họp yên tĩnh trong chốc lát.

Hai chân Mạc Dư Thâm vắt chéo, trông có vẻ biếng nhác, bình tĩnh.

Anh luôn là một người thâm tàng bất lộ, không ai hiểu thấu được.

Mạc Liêm nhìn qua, cho dù có như thế nào thì theo lẽ tiết, vẫn nên gật đầu chào hỏi nhau một tiếng.

Mạc Dư Thâm trực tiếp lướt qua Mạc Liêm, chăm chú nhìn vào màn hình chiếu phía sau lưng Mạc Liêm. Trên đó là bản kế hoạch

hạng mục mà bất động sản Mạc thị đang tiến hành.

Mạc Liêm ra hiệu cho phó tổng, "Tiếp tục đi."

Chưa đầy vài phút sau, phòng họp khôi phục lại như thường, những tiếng thảo luận tranh cãi liên miên bên tai không dứt.

Mạc Dư Thâm tay vuốt cằm, chăm chú nhìn trên màn hình chiếu, thứ anh đang nhìn cũng là cái mà thư ký Đinh đang nhìn.

Hơn hai giờ sau, cuộc họp cuối cùng cũng kết thúc.

Hôm nay động tác dọn dẹp của mọi người đặc biệt nhanh nhẹn, chưa đến hai phút, trong phòng họp chỉ còn ba người Mạc Dư Thâm, Mạc Liêm, và thư ký Đinh.

Thư ký Đinh đứng dậy, lấy cớ rời đi, "Mạc tổng, tôi xuống xe lấy tài liệu."

Mạc Dư Thâm gật đầu.

Thư ký Đinh ra ngoài và đóng cửa phòng họp. Bên ngoài có trợ lý của Mạc Liêm đứng canh, anh cũng yên tâm đi xuống dưới.

Mạc Liêm châm thuốc bằng cái bật lửa thông thường, sau đó anh thẳng tay quăng lên bàn vang "ba" một tiếng.

Mạc Dư Thâm vặn nắp chai nước, không nói gì.

Bầu không khí giằng co.

Mạc Liêm lên tiếng phá vỡ trầm mặc, "Mạc tổng đại giá quan lâm, cũng không nói trước, làm chúng tôi không thể tiếp đón từ xa."

Màn hình chiếu vẫn chưa tắt, Mạc Dư Thâm chỉ chỉ màn hình, "Không biết thì đừng có làm bậy."

Mạc Liêm chợt cười, "Chẳng phải người ta nói té đau thì mới trưởng thành được sao?" Khói ở đầu ngón anh tản ra cùng với lời nói.

Mạc Dư Thâm không trả lời, đôi mắt sắc bén.

Mạc Liêm lại lên tiếng lần nữa: "Nghe nói gần đây cậu đang xin vốn đầu tư cho việc nghiên cứu thuốc mới à?" Ngừng một chút, anh nói tiếp: "Nếu cậu cầu xin tôi, tâm trạng tôi tốt thì sẽ bán ân tình cho cậu."

Mạc Dư Thâm "Ồ" một tiếng, khoé miệng giương lên một nụ cười khinh bỉ, lạnh nhạt.

Rời khỏi công ty bất động sản, Mạc Dư Thâm nói tài xế đến thẳng sân bay.

Thư ký Đinh ngồi ở phía trên, ngoảnh đầu lại nhìn Mạc Dư Thâm vài lần. Anh đeo tai nghe, mắt không nhìn di động.

Nếu đang gọi điện thoại thì đã mười phút trôi qua, anh cũng chưa nói một câu nào.

Sau lần quay đầu thứ n+1 của thư ký Đinh, Mạc Dư Thâm cuối cùng cũng lên tiếng, "Chuyện gì?"

Thư ký Đinh quay lại, "Mạc tổng, dự án quy hoạch vừa nãy ở trên máy chiếu không hợp lý, sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của bất động sản Mạc thị."

Mạc Dư Thâm hắn cũng đã phát hiện ra, bây giờ có rất nhiều hạng mục mà Mạc Liêm trực tiếp bỏ qua anh, tìm tới hội đồng quản trị xin chữ ký. Nếu không phải hôm nay "có ý" đến Thượng Hải một chuyến, anh cũng không biết tình hình nghiêm trọng hơn so với anh nghĩ nhiều.

Hơn mươi giờ đêm, Mạc Dư Thâm về đến Bắc Kinh.

Vừa xuống máy bay đã nhận được điện thoại từ ông nội Mạc.

Ông nội vẫn chưa nghỉ ngơi, bảo anh về nhà cũ một chuyến.

Mạc Dư Thâm đoán được vì chuyện gì. Có liên quan đến việc xin vốn đầu tư nghiên cứu phát triển thuốc mới.

Ông nội vừa nhìn thấy Mạc Dư Thâm, chỉ nói một câu: "Cháu thật hồn nhiên."

Mạc Dư Thâm đóng cửa thư phòng, cười cười, "Cháu có khi nào tỉnh táo đâu ạ."

Ông nội tức nói không nên lời, uống mấy ngụm trà mới hạ hỏa được.

Mạc Dư Thâm rót một ly nước ấm, đổi với chén trà đậm trong tay ông nội. Giấc ngủ của ông không được tốt, lại còn uống trà đậm, đây là muôn một đêm mất ngủ.

Ông nội chỉ ghế sô pha ý bảo anh qua đó ngồi, "Gia Gia đâu? Bây giờ như nào?"

Mạc Dư Thâm: "Đi lên núi." Ông nội hắn cũng đã biết bệnh tình của Hè Gia nên anh cũng không giấu diếm gì, "Đi dưỡng bệnh."

Ông nội gật đầu.

Lúc trước Mạc Dư Thâm nói Hè Gia viết kịch bản nhiều nên mệt, ông cứ cảm thấy sai sai kiểu gì, đúng là có bệnh thật.

Ông nội nói nghiêm túc: "Dư Thâm à, làm kinh doanh thì không được xử lý theo cảm tính. Thuốc của Gia Gia ta lại nghĩ cách khác. Nếu cháu cứ kiên quyết đầu tư, người ta sẽ nói cháu mượn việc công làm việc riêng."

Mạc Dư Thâm: "Vì sao không thể? Mượn bệnh tình của Hè Gia điều chế được phương thuốc phù hợp, sau đó có thể đưa ra thị trường buôn bán, có gì không tốt ạ?"

Ông nội: "Vậy thì cháu phải có bản lĩnh thuyết phục người khác chứ không phải chỉ bằng lời nói của cháu. Ta cũng không muốn tat một gáo nước lạnh vào cháu nhưng sự thật là chưa chắc hội đồng quản trị sẽ phê duyệt vốn cho cháu."

Mạc Dư Thâm nhẹ nhàng cầm lấy ly nước, không trả lời.

Ông nội muốn nói nữa lại thôi, hỏi thăm bệnh tình của Hè Gia, cuối cùng căn bệnh này sẽ bộc phát ra sao.

Mạc Dư Thâm nói mơ mơ hồ: "Mấy năm nay chỉ toàn uống thuốc, có khả năng ảnh hưởng đến việc sinh con sau này." Dừng lại, "Cháu cũng không thích trẻ con."

Ông nội nhìn anh chầm chằm, hồi lâu mới bảo: "Mau về nghỉ sớm đi."

Ra khỏi biệt thự, Mạc Dư Thâm ngồi trong xe một lúc.

Đèn trong thư phòng trên lầu vẫn sáng. Mạc Dư Thâm nhìn lên cử sổ trên đó, thắt thầm một chút. Anh thu lại suy nghĩ, lái xe rời đi.

Trên đường về phải đi ngang qua con đường đường có hàng cây ngô đồng. Lá cây đã héo rụng hết, chỉ còn lại một mảng thưa thớt.

Cả ngày nay, ngoại trừ lúc Hè Gia đáp máy bay, có gọi điện báo bình an cho anh, sau đó cũng không liên lạc gì nữa.

Ở xa nhau như vậy, cô cũng chẳng nhiệt tình với anh, cũng không lěo đẽo làm phiền anh nữa.

Những ngọn núi trong đêm cực kỳ yên tĩnh.

Yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng côn trùng kêu ở phía xa xa.

Hè Gia xoay người đi vào nhà, vậy mà vẫn nghe tiếng côn trùng kêu.

Lúc sau buồn ngủ cực kì, nhưng cô lại cảm thấy kì lạ, đã gần vào đông rồi, sao lại có tiếng côn trùng kêu như vậy chứ?

Ở trên núi thức dậy sớm, mới hơn năm giờ Hè Gia đã không ngủ được nữa.

Bên ngoài trời vẫn tối, chưa có tia nắng nào xuyên qua màn đêm yên tĩnh này.

Sáng sớm, không khí lành lạnh còn có sương mù.

Hè Gia bọc mình trong một cái áo khoác dày, lấy đèn pin điện thoại soi đường ra hành lang ngồi tiếp tục đọc tiểu thuyết.

Lão bà cũng dậy sớm, giật mình khi thấy ánh đèn trên hành lang, lại gần mới thấy rõ, "Hè Gia, sao không ngủ thêm một chút."

"Bà ơi, chào buổi sáng. Tôi qua cháu ngủ rất ngon, không buồn ngủ."

Hè Gia kẹp di động trong sách, mượn ánh sáng từ nhà chính nên hành lang không còn tối nữa.

Lão bà: "Mau đi vào bên trong đi, ở ngoài trời lạnh, bà sẽ đi sắc thuốc và làm vài món cho cháu."

Hè Gia đặt sách xuống, theo bà đi vào phòng bếp.

Phòng bếp không lớn, trong đó có một cái bếp lò.

Hè Gia muốn giúp một tay nhưng bà không cho, nói cô không biết làm. Vì vậy cô lấy cái ghế đầu ngồi im nhìn bà bận rộn từ trong ra ngoài.

Lão bà bắt đầu sắc thuốc, ngọn lửa trong lò rất nhỏ, vài đám nhỏ màu vàng nhạt, nhưng chút lại thành màu xanh.

Bà nói với Hè Gia: "Ta có gọi điện cho ông cụ Nhạc, ông ấy nghe nói cháu đang ở đây liền rất phấn khích, nói cháu có thể qua đó bất cứ lúc nào, mà qua mỗi ngày cũng được, để ông ấy có người cùng trò chuyện."

Hè Gia ngập tràn vui vẻ. Nhưng mà đường đến nhà Nhạc lão tiên sinh cũng không dễ dàng gì, chen chúc nhau trên xe buýt chật kín

người.

Hè Gia ăn xong điềm tâm liền đi đến trạm xe buýt gần nhà, đợi chuyến đầu tiên.

Đi ngang qua cửa hàng bách hóa kia, Hè Gia vô thức nhìn qua đó. Về phần tại sao muốn nhìn qua đó, cô không biết.

Cho dù có tới sớm, bên trạm đã xếp hai hàng dài. Hè Gia bước nhanh qua.

Khách du lịch hầu hết đều mang theo túi nhỏ gọn gàng, chỉ có đồ ăn nhẹ. Chỉ có một người mang theo một cái vali to, đặc biệt bắt mắt.

Người kia có dáng người cao nhất trong hàng, khí chất bất phàm.

Người đàn ông chỉ đứng cách Hè Gia có khoảng vài người. Như có cảm ứng, người đàn ông đột nhiên quay đầu.

Hè Gia giật mình.

Đây là cái duyên gì vậy.

Cô không nhận ra bóng lưng, nhưng khuôn mặt này cô biết. Là vị đạo diễn mà cô ngưỡng mộ, Chu Minh Khiêm.

Hè Gia nghĩ Chu Minh Khiêm không biết mình nên cũng không tính chào hỏi.

Chu Minh Khiêm thấy Hè Gia ở đây cũng không lấy gì làm lạ. Có lần cô nói qua đã từng lên núi trải nghiệm cuộc sống, còn gặp qua Nhạc lão tiên sinh, lần này đến chắc cũng là đi tìm ông cụ Nhạc.

"Đến đây khi nào?" Chu Minh Khiêm rảnh rỗi, hỏi một câu.

Hè Gia trợn mắt, thì ra là quen biết cô, giọng điệu còn có chút quen thuộc, cô nói: "Hôm qua."

Chu Minh Khiêm gật đầu, không còn gì để nói, anh quay mặt qua chỗ khác.

Hè Gia tìm bút ký trong túi ra, tìm mấy chỗ có Chu Minh Khiêm. Có hai chỗ ghi chép lại, một lần là lúc anh từ chối kịch bản của cô, lần hai là lúc anh sửa xe giúp cô.

Trong lòng đã rõ, cô cất sổ đi.

Hè Gia cứ nghĩ sẽ được cùng xe với Chu Minh Khiêm. Ai ngờ người trước mặt vừa lên thì xe đã đầy, cô đành phải đợi chuyến tiếp theo.

Lần nữa nhìn thấy Chu Minh Khiêm là ở trong sân nhà của Nhạc lão tiên sinh.

Hè Gia tản bộ dọc những phiến đá xanh, ngược mắt lên liền nhìn thấy một thân ảnh đang hút thuốc.

Anh đã đến từ sớm, đúng lúc Nhạc lão tiên sinh đang ăn điểm tâm nên anh ra sân đứng đợi.

Hè Gia đi tới "Trùng hợp vậy sao."

Chu Minh Khiêm không tiếp lời, tiếp tục hút thuốc.

Hè Gia đứng trên bệ đá trêu cá ghẹo chim, vốn muốn kết giao tình với Chu Minh Khiêm, nhưng nhìn đến khuôn mặt khó ở của anh, cô đành từ bỏ ý định.

Tình cảnh này khá quen thuộc, cô nhìn về phía hồ bên kia, nhưng không nhớ ra cái gì.

"Gia Gia cũng tới à?" Ông cụ Nhạc đã ăn xong điểm tâm, tay chống gậy bước ra ngoài.

"Nhạc gia gia, cháu lại đến quấy rầy ông."

"Đừng nói chuyện khách khí với ta như vậy." Nhạc lão tiên sinh cười ha hả, "Hai đứa mau đến đây ngồi."

Hàn huyên một hồi, Hè Gia mới biết được Chu Minh Khiêm đến đây là có việc.

Cô ở đây không tiện, ảnh hưởng đến chuyện công việc của bọn họ.

Hè Gia nói tạm biệt, nói là buổi trưa còn muốn cùng lão bà ăn cơm.

Nhạc lão tiên sinh cũng không giữ cô lại, nói với cô: "Ngày mai cháu qua đây cùng ta đi câu cá, cá câu được chúng ta sẽ phỏng sinh."

Hè Gia cười nói: "Được ạ."

Lúc ra khỏi cửa, Hè Gia có liếc qua Chu Minh Khiêm, anh vẫn ở trong cái dáng vẻ chớ-lại-gần kia.

Tiết trời mùa đông, tráo trở cái mệt.

Buổi tối trời có cơn mưa nhỏ.

Hè Gia đọc sách có chút mệt, cô đẩy cửa sổ ở phòng ra, ghé vào cái bàn cũ, nghe tiếng mưa rơi tách tách.

Nhìn vào màn đêm, trong đầu cô liền cầu tú ra kịch bản, suy nghĩ đến tâm trạng của các nhân vật.

Bất tri bất giác đã mười giờ rưỡi hơn.

Bắc Kinh cũng đang đổ mưa, tí tách tí tách.

Mạc Dư Thâm về đến nhà, cả ba tầng tối om, phòng ngủ càng tối hơn.

Anh mở đèn.

Qua mấy giây, anh ngó đèn trên trần nhà, khả năng bóng đèn đã cũ, ánh sáng không đủ tốt.

Mạc Dư Thâm gọi điện cho quản gia, nói ngày mai đổi hết đèn trong nhà.

Quản gia chấm hỏi.

Mạc Dư Thâm: "Đèn quá mờ."

Quản gia: "....."

"Được, ngày mai tôi sẽ đem đổi hết."

Quản gia nhìn ra ngoài cửa sổ, thì ra trời mưa, cũng ảnh hưởng đến tâm tình của người trẻ tuổi.

Cúp điện thoại, Mạc Dư Thâm nhìn, không có bất kỳ cuộc gọi nhỡ cũng không có bất kỳ tin nhắn nào chưa đọc, anh ném di động

trên giường, lấy quần áo đi tắm.

Mưa trên núi chỉ còn vài giọt rải rác, nhưng ở Bắc Kinh đã thành một trận lớn.

Từ phòng tắm đi ra, Mạc Dư Thâm vừa lau tóc vừa đi đến bên giường cầm điện thoại lên kiểm tra, vẫn là không có ai gọi tới.

Anh nhìn chầm chằm điện thoại như có điều suy nghĩ.

Đã là vợ chồng thì phải gọi điện hỏi thăm tình hình của nhau đúng không?

Mạc Dư Thâm tìm số Hè Gia, gọi điện qua.

*

Bóng đèn có lời muốn nói: Ông chủ, tôi mới vừa được thay mới mấy ngày trước, rất sáng rất sáng đó có được không!

*

#25032020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 20: 【Là Anh, Mạc Dư Thâm, Chồng Của Em.】

Hè Gia nhìn một mảnh tối om ngoài cửa sổ đến xuất thần, điện thoại đột nhiên đổ chuông, màng nhĩ truyền đến tiếng "Ù ù", cô giật mình, hoàn hồn, ngồi xuống.

Là điện thoại của Mạc Dư Thâm.

Hè Gia do dự một chút, tắt chuông, không nhận điện thoại.

Cô đã quên hiện tại mình và Mạc Dư Thâm đang là trạng thái gì. Cầm cuốn sổ lật xem nội dung của mấy ngày gần đây.

Chuông điện thoại ngừng, cô cũng không bắt máy. Mạc Dư Thâm nhìn màn hình điện thoại dần tối đen.

Bây giờ mới hơn mười một giờ, nào có chuyện cô ngủ sớm như vậy. Ngày trước nếu như chưa đến mười hai giờ thì cô sẽ không ngủ.

Có lẽ trí nhớ đã bị suy giảm nghiêm trọng, không nhớ được anh là ai.

Mạc Dư Thâm gửi tin nhắn cho cô: 【Là anh, Mạc Dư Thâm, chồng của em.】 vừa định nhắn gửi đi, lại ngừng lại, buông điện thoại đi đến thư phòng.

Lúc trước sau khi lĩnh chứng, giấy hôn thú của ai người nấy tự bảo quản, của anh vẫn luôn để trong két sắt.

Cầm giấy chứng nhận kết hôn, Mạc Dư Thâm trở về phòng ngủ.

Vừa đi vừa nhìn ảnh chụp, hai người trong ảnh không có chút ý cười nào trên mặt. Tính tình Hề Gia lúc đó khác hoàn toàn so với bây giờ.

Cao ngạo, lạnh lùng, tự cao tự phụ, không xem ai vào mắt.

Còn chuyện làm nũng, tùy hứng, hoàn toàn không có trong từ điển của cô lúc ấy. Gia cảnh của cô không để cho cô cần phải làm nũng, vẫn có thể có được tất cả thứ mình muốn.

Lúc cô cưỡi ngựa, hiên ngang thoải mái.

Lúc cô sáng tác, yên tĩnh trầm mặc.

Về sau, lại biến thành như bây giờ.

Cũng có lẽ, cô muốn dùng trạng thái bệnh tật như vậy để che giấu nội tâm bất an và những lo lắng của mình, để cho người bên cạnh cảm thấy căn bệnh này của cô không có gì đáng sợ.

Vì vậy, tính cách cô đã thay đổi rất nhiều.

Lần trước ở nhà của Nhạc lão tiên sinh trên núi, cô trở nên dịu dàng, giản dị. Anh cho là cô đã học được cách phân biệt phai trái.

Mạc Dư Thâm về đến phòng ngủ, mở tin nhắn vừa định gửi đi vừa nãy ra, chụp giấy hôn thú gửi qua, chứng minh anh là chồng cô.

Nhìn thấy ảnh Mạc Dư Thâm gửi, Hè Gia mỉm cười. Cô cũng mang theo giấy hôn thú của mình, chụp lại và gửi cho anh.

Mạc Dư Thâm: 【Ngủ rồi?】

Hè Gia: 【Vẫn chưa.】

Điều anh muốn nói là tại sao không nhận điện thoại.

Hè Gia xem tiếp bút ký, vẫn còn ba trang chưa đọc hết, 【Mười phút sau gọi lại cho anh.】

Mạc Dư Thâm: "....."

Anh vậy mà lại nhìn giờ canh điện thoại thật.

Chờ một lúc, mới ba phút trôi qua.

Năm phút trôi qua.

Sáu phút trôi qua.

Mạc Dư Thâm đ𝐞̂ điện thoại ra xa một chút, cầm sách lên đọc.

Đã mười một phút trôi qua, vẫn chưa có cuộc gọi nào tới.

Hóa ra chờ đợi là cảm giác như vậy.

Mạc Dư Thâm bình ổn lại tâm trạng, tiếp tục đọc sách, đọc được một đoạn rồi anh không tự chủ được nhìn đồng hồ. Đã mười lăm phút trôi qua rồi mà cô vẫn chưa có gọi.

Đúng là đồ giây thun.

Cuối cùng, điện thoại cũng vang lên.

Mạc Dư Thâm lập tức cầm điện thoại lên, nhưng mười giây sau mới bắt máy, "Đang bận à?"

Giọng nói Hè Gia nhẹ nhàng: "Không bận."

Mạc Dư Thâm xoa xoa mi tâm, không phản bác được gì. Không bận mà lâu như vậy mới gọi cho anh.

Hè Gia cố ý tìm chủ đề nói chuyện: "Anh đoán xem hôm nay em đã gặp ai ở nhà Nhạc gia gia?"

Mạc Dư Thâm đoán được, nhưng không đề cập đến cái tên kia mà hỏi lại: "Hôm nay em đến nhà Nhạc gia gia?"

"Vâng." Hè Gia vẫn tiếp tục đè tài kia, "Ông xã, mau đoán thử xem."

"Không biết."

"Chu Minh Khiêm."

Mạc Dư Thâm không buồn trả lời. Anh biết Chu Minh Khiêm đang ở trên núi, bộ phim này là do anh đầu tư, nên thư ký Đinh thường xuyên báo cáo tiến độ cho anh.

Hè Gia tiếp tục nói, nói cô gặp Chu Minh Khiêm ở đâu, hai người nói với nhau những chuyện gì, đều là những chuyện liên quan đến kịch bản sắp tới.

Nhắc đến mới nhớ, "Đúng rồi, ngày mai em sẽ đến nhà Nhạc gia đi câu cá."

Mạc Dư Thâm: "Hôm nay Chu Minh Khiêm đã về rồi?"

Hè Gia: "Em không biết, chắc là vẫn chưa đâu." Ai biết được, cô cũng không quan tâm.

Mạc Dư Thâm nhảy chủ đề cái vèo, "Bên kia trời đang mưa à?"

Hè Gia nhìn ra ngoài, vẫn còn mưa, còn to hơn vừa rồi một chút, nhưng chắc sáng mai sẽ ngừng thôi. Bây giờ cô đã quen với kiểu thời tiết bất thường ở trên núi rồi.

Cô nói về thời tiết với Mạc Dư Thâm.

Mạc Dư Thâm: "Nếu trời mưa thì mai ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, đừng ra ngoài."

Hè Gia: "Không đâu, trời mưa câu cá mới lãng mạn."

Mạc Dư Thâm không còn lời nào để nói.

Hè Gia xoa xoa lỗ tai, trời mưa to như vậy mà côn trùng còn có sức để kêu lớn như vậy, đúng là phiền phức.

Cô nói với Mạc Dư Thâm về mùa đông trên núi: "Ở đây không giống như trong thành phố, ở thành phố côn trùng kêu vào mùa hè, còn ở đây thì nó kêu vào mùa đông, còn kêu to hơn mùa hè nữa."

Cơ mặt Mạc Dư Thâm ngưng trọng, "Bây giờ vẫn còn kêu?"

"Ừm, vừa nãy kêu, ban đêm cũng kêu." Hè Gia nghĩ, "Nghe giống như tiếng dế kêu, em cũng không biết là con gì kêu."

Chắc là loài côn trùng vô danh.

Mạc Dư Thâm cũng không biết trả lời cô như thế nào.

Đây không phải tiếng côn trùng kêu. Là do cô bị ù tai biên độ nhỏ.

Bệnh tình của cô bộc phát nhanh hơn anh tưởng tượng.

"Có bị ảnh hưởng đến giấc ngủ không."

Hè Gia: "Buổi sáng năm giờ em đã dậy rồi." Âm thanh nay rất phiền, nhưng vì chưa bệnh nên cô nhịn.

Bỗng nhiên cô xoa tai, nghĩ đến "Có phải là do em bị bệnh này dẫn đến ù tai không?"

Mạc Dư Thâm lừa cô: "Không đâu."

"Bệnh này của em gọi là gì?"

"Không tên."

"....."

Mạc Dư Thâm đổi chủ đề, "Nếu ngại tiếng côn trùng kêu ồn ào thì em nghe nhạc một chút đi."

Hè Gia xoa xoa cầm, "Em đâu thể vừa ngủ vừa nghe được." Một lúc sau, cô lại nói: "Em ổn mà."

Qua một lúc sau, cô mới nhỏ giọng thì thầm, "Anh ở đây thì tốt."

Hai người nói trăng nói sao một hồi, cô đã buồn ngủ díu cả mắt lại, có thể ngủ đến sáng luôn.

Nếu biết có ngày khó ngủ như vậy, cô đã trân trọng những ngày được ngủ ngon.

Cũng không biết có phải là do anh ở bên cạnh nên cô mới được ngon giấc.

Mạc Dư Thâm hiện tại không thể rời Bắc Kinh. Chuyện công ty vẫn chưa được giải quyết, anh không trả lời lại.

Hai người không còn gì để nói, cúp điện thoại.

Hè Gia bị mấy con côn trùng làm cho tâm phiền ý loạn, dựa theo đề nghị của Mạc Dư Thâm, cô đeo tai nghe lúc ngủ, mở nhạc thật lớn.

Đêm đã khuya, giông bão bên ngoài không nhỏ.

Hè Gia đóng cửa sổ thủy tinh lại. Cửa sổ đã cũ, khung cửa sổ bằng gỗ, còn có then sắt cài cửa. Kéo rèm vài lên, cô bắt đầu viết kịch bản.

Ở Bắc Kinh, mưa đã nhỏ dần.

Mạc Dư Thâm đứng ở cửa sổ một lúc lâu, cũng không bật đèn lên.

Sáng sớm ngày tiếp theo.

Sau một cơn mưa, không khí lại hạ xuống thêm vài độ.

Bảy giờ, Mạc Dư Thâm đã đến công ty, sớm hơn so với bình thường.

Sáu giờ thư ký Đinh đã nhận được điện thoại của Mạc Dư Thâm, nên bây giờ anh đã có mặt ở văn phòng.

Những báo cáo mang tính khả thi và tư liệu xin nghiên cứu phát minh thuốc mới đều đã được biên soạn đầy đủ, đóng thành văn kiện, hôm nay có thể gửi lên trên hội đồng quản trị xin phê duyệt, thời gian rút ngắn hơn dự tính rất nhiều.

Toàn bộ đều là các nhân viên thức mussy đêm soạn thảo ra.

Cái Mạc Dư Thâm quan tâm là, "Những tài liệu liên quan đến Mạc Liêm đã chuẩn bị tốt chưa?"

Thư ký Đinh: "Đã chuẩn bị tốt."

Mạc Dư Thâm: "Sau khi tan họp, gửi một phần cho Mạc đỗng, phần của Mạc phu nhân thì để lại ngày mai đưa sang, hơn nữa nói rõ cho bà ấy biết là Mạc đỗng cũng chỉ mới biết sớm hơn bà ấy một ngày."

Thư ký Đinh gật đầu, đi phân phó công việc.

Giống như trong dự liệu, đề nghị cấp vốn phát triển nghiên cứu thuốc mới không được thông qua.

Mạc đỗng là người đầu tiên bỏ phiếu phản đối.

Mạc Dư Thâm phong đậm vân khinh, thông qua mới khiến cho người ta trợn mắt há mồm.

Tan họp, giống như ở phòng họp lần trước, chỉ còn Mạc đỗng và Mạc Dư Thâm ở lại.

Sắc mặt Mạc đỗng căng cứng, "Mạc Dư Thâm, đây là công ty, con đừng có suốt ngày đem ta ra làm trò đùa! Con muốn chữa bệnh

cho Hè Gia là chuyện của con, con cầm tiền công ty đi đầu tư lỡ thất bại thì sẽ như thế nào?"

Mạc Dư Thâm: "Đừng có tìm một cái lí do khiến người khác cảm khái như vậy."

"Bang" một tiếng, chén trà bị đập trên bàn, nước trà sánh ra ngoài không ít.

Mạc đồng nén giận, rút mấy tờ giấy lau nước trà trên bàn.

Mạc Dư Thâm từ đầu đến cuối lạnh nhạt: "Nếu không phải cân nhắc đến vấn đề độc quyền của loại thuốc này, tôi đã sớm đầu tư cho phòng thí nghiệm khác để nghiên cứu, cần gì phải hao tâm tổn trí đưa cho hội đồng quản trị phê duyệt?"

Trung tâm nghiên cứu phát minh của Mạc thị có năng lực này, anh không cần phải đem ý tưởng dâng cho đối thủ cạnh tranh.

Dù sao thì bất kể Mạc Dư Thâm làm gì, người cha "hiên ngang lẫm liệt" này sẽ luôn luôn phản đối anh.

Nếu anh đầu tư cho xưởng thuốc khác, chắc chắn hội đồng quản trị sẽ trách anh nói rằng vì tranh chấp trong gia đình mà cố ý muốn đối nghịch với xưởng thuốc nhà mình.

Nếu lấy danh nghĩa cá nhân để đầu tư cho xưởng thuốc của Mạc thị thì đám người đó lại lôi lí do muốn chiếm công lao thành của riêng mình ra nói.

Gán tội dễ như trở bàn tay.

Điện thoại Mạc Dư Thâm rung lên, mắt liếc nhìn một cái, rồi xoay qua nói với ông: "Ông có một kiện chuyển phát nhanh, đã đến văn phòng rồi, cần ngài đích thân ký nhận." Anh còn cố ý nhấn mạnh chữ "ngài".

Mi tâm Mạc đỗng nhảy một cái, mí mắt phải cũng giật liên hồi, ông dùng sức xoa xoa, nhưng không ngăn được sự giật của nó. Ông chỉ Mạc Dư Thâm "Con lại muốn làm trò gì?!"

Mạc Dư Thâm: "Trời lạnh, tặng cho ông một món quà nhỏ để sưởi ấm."

Khóe miệng Mạc đỗng co giật, "Mạc Dư Thâm, anh đủ lông đủ cánh rồi phải không."

Mạc Dư Thâm không có thời gian rãnh rỗi tranh cãi với ông.

Cuối cùng, Mạc Dư Thâm nói đến Mạc Liêm, bất quá chả buồn gọi tên ra, đề cập thẳng vấn đề, "Nếu anh ta dám nhắm mắt làm bùa, làm ảnh hưởng đến danh tiếng của bất động sản Mạc thị, tôi sẽ không tha cho anh ta."

Ngữ khí Mạc đỗng chậm lại: "Mạc Liêm có chừng mực, mỗi người có một cách quẳng lý khác nhau, không phải cứ khác con thì đó đều là làm loạn."

Không hài lòng, Mạc Dư Thâm xoay người rời đi.

"Mạc Dư Thâm, con không còn nhỏ nữa, có tức giận gì có thể trực tiếp tính sổ với ba, đừng đem công ty ra để giải toả buồn bực. Công ty không phải là nói để con trút giận!"

Mạc Dư Thâm đã cầm tay nắm cửa, dừng lại nhưng không quay đầu.

Tình cha con đến thời điểm này chỉ toàn là bi ai.

Ngữ khí Mạc Dư Thâm thấp xuống, "Tôi cho ông một tuần để từ chức chủ tịch với lý do sức khoẻ không tốt."

"Haha" Mạc đồng cười gần hai tiếng, "Tôi còn chưa chết đâu là anh đã bắt đầu thương nhớ vị trí này rồi?"

Mạc Dư Thâm: "Tôi không quan tâm đến vị trí đó, chủ tịch hội đồng quản trị tiếp theo sẽ do Lý đồng nhậm chức. Ông ấy hoàn toàn có khả năng đảm đương nó."

Lý đồng, phó chủ tịch đương nhiệm của tập đoàn, đã làm việc ở Mạc thị hơn hai mươi năm nay, mị lực và năng lực cá nhân của ông ấy hoàn toàn xứng đáng khiến cho Mạc Dư Thâm ngưỡng mộ. Ông ấy là người duy nhất đối xử tốt với Mạc Dư Thâm trong hội đồng quản trị.

Lý đồng đối với Mạc Dư Thâm mà nói, vừa là thầy mà cũng là bạn.

Tay của Mạc đồng run lên, "Mạc Dư Thâm, tôi thật sự đã xem thường anh rồi! Tính kể lên cả người tôi, rồi phủi mình sạch sẽ như vậy."

Mạc Dư Thâm: "Không cần phủi, mọi người vẫn biết là tôi làm."

Mạc đồng nắm chặt bàn tay, gân xanh nổi lên.

Ông còn chưa nhìn thấy cái gọi là "chuyển phát nhanh" đã biết đó không phải là thứ gì tốt.

Cuối cùng Mạc Dư Thâm lại nói thêm: "Nếu là Lý đồng đạm nhận chức chủ tịch này, tôi sẽ không can thiệp vào, những quyết sách của ông ấy, tôi đều toàn lực tán thành."

Anh kéo cửa ra, nhắc nhở lần nữa, "Ông chỉ có thời gian một tuần, lần sau tôi không có dễ nói chuyện như vậy."

"Mạc tổng, nhân viên chuyển phát nhanh còn đang đợi ở cửa."
Thư ký Đinh báo cáo.

"Ừm."

Họ vừa nói vừa đi.

Sắc mặt Mạc đồng trắng bệt, ngồi chờ người ở phòng họp. Ông không ngờ rằng con trai mình lại ra tay độc ác như vậy.

Mạc đồng trở về văn phòng liền thấy nhân viên chuyển phát đang đợi. Đây là do thư ký Đinh dẫn đến nên không ai dám ngăn cản.

Nhân viên chuyển phát: "Mạc đồng, đây là bưu kiện chuyển phát nhanh của ngài, cần ngài ký tên." Anh nhân viên cũng không biết gì, chỉ biết làm công việc của mình.

Mạc đồng ký tên, thư ký yên lặng đem kiện bưu phẩm vào văn phòng. Nặng nề một thùng.

Mạc đồng phất tay hiệu thư ký ra ngoài. Ông mở thùng tài liệu, lấy một tập hồ sơ trong đó ra xem vài trang.

Đây là hạng mục sau khi Mạc Liêm đến nhậm chức ở Mạc thị, lúc đó Mạc thị đấu giá không trùng thầu, là một công ty đầu tư khác thắng thầu, mà người đứng sau công ty này không ai khác là Mạc Liêm.

Mạc Liêm lấy công mưu tư, bí mật hành động đem các dự án của Mạc thị về công ty mình.

Việc đấu thầu này diễn ra từ sáu năm trước. Lúc đó Mạc Dư Thâm vẫn còn đang học ở nước ngoài và cũng bắt đầu đề phòng Mạc Liêm từ đó.

Tất cả các tài liệu ở đây là một chuỗi bằng chứng, hơn nữa còn là nguyên một thùng bằng chứng. Mạc Dư Thâm năm đó đã bắt đầu điều tra Mạc Liêm, mà lúc ấy Mạc Liêm vẫn chưa phòng bị gì.

Mạc đỗng nhìn nửa thùng tài liệu còn lại, thật lâu sau vẫn không nhúc nhích.

Ý của Mạc Dư Thâm chính là: nếu một tuần sau mà ông không từ chức, thì những việc Mạc Liêm đã làm sẽ bị phơi bày ra ngoài sáng.

Nếu ông từ chức, thì Mạc Liêm sẽ vẫn có thể tiếp tục ở lại Mạc thị.

Mạc Dư Thân trở lại văn phòng. Thư ký Đinh pha cho anh một tách trà nóng. Mạc Dư Thâm vẫy tay, "Lấy giúp tôi một ly nước lạnh."

Trời hôm nay đã xuống đến không độ.

Thư ký Đinh vẫn làm theo.

"Mạc tổng, nếu một tuần sau mà Mạc đỗng vẫn không từ chức thì chúng ta phải làm sao?"

Mạc Dư Thâm chắc chắn, "Sẽ không." Anh uống vào nửa ly nước, "Ông ta làm sao có thể để đứa con trai tốt của ông ta rời khỏi Mạc thị được."

Thư ký Đinh không tiếp lời.

Không chỉ anh, là phần lớn người trong tập đoàn đều suy đoán Mạc Liêm là con riêng của Mạc đỗng.

Lúc Mạc Liêm ra đời, Mạc đỗng và phu nhân, tức là mẹ của Mạc Dư Thâm chỉ mới kết hôn được một năm.

Có thể bởi vì Mạc Liêm lớn hơn Mạc Dư Thâm một tuổi, nên mọi người nghĩ, nếu công khai thân phận thì người đời sẽ dè bỉu, lấy thân phận cha dưỡng con kế, may ra còn được.

Nhưng đến tận bây giờ, Mạc Dư Thâm chỉ xem Mạc Liêm là người ngoài.

Có lẽ là trong lòng bài xích, không muốn thừa nhận.

Mạc Dư Thâm nhìn chằm chằm vào máy tính, màn hình tối đen phản chiếu bóng dáng mờ ảo của anh.

Anh uống hết ly nước còn lại, hỏi thư ký Đinh: "Sắp tới có lịch trình gì không?"

Thư ký Đinh: "Tất cả đều ở Bắc Kinh, còn có vài cuộc họp."

"Tôi sẽ họp qua video." Suy nghĩ một lúc, anh hỏi thư ký Đinh, "Nếu vợ của cậu không được khoẻ, mà hai người lại cách xa nhau vậy có phải cậu nên đi thăm cô ấy một chút không?"

Thư ký Đinh: "....." Anh còn chưa có bạn gái đó có được hay không.

Thư ký Đinh nháy mắt bắt kịp tần số, "Tạm gác lại công việc, chăm sóc vợ con mới là việc đàn ông nên làm."

Mạc Dư Thâm gật đầu: "Vậy tôi sẽ đi thăm xem Hè Gia thế nào."

*

#26032020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 21: Anh Đang Ở Trước Cửa Nhà Bà

Mưa ở trên núi rơi cả một đêm, rạng sáng còn có một trận mưa rào, mãi đến khi trời sáng hẳn mới tạnh.

Đi bộ ở trên núi như là được cấp một bụng oxy tươi.

Hè Gia ăn xong điểm tâm liền đi ra ngoài, từ nhà lão bà đến trạm xe buýt, dọc đường đi như là đang đi trong tiên cảnh, mây mù vờn quanh.

Nhạc lão liên sinh biết trí nhớ Hè Gia không được tốt, sáng sớm còn đặc biệt gọi điện thoại tới nhắc nhở. "Gia Gia, ta là Nhạc gia gia, cháu còn nhớ hôm nay ông cháu ta có hẹn không?"

"Nhạc gia gia, cháu vẫn nhớ mà, tối qua cháu đã ghi vào giấy nhớ để bên cạnh giường, là hôm nay cùng ngài đi câu cá. Cháu đang đợi xe buýt, nửa tiếng sau đến nơi."

Nhạc lão tiên sinh cười: "Vậy ta chuẩn bị một chút, cháu đến rồi hai ông cháu ta có thể đi liền."

Lúc xếp hàng chờ xe buýt, Hè Gia rãnh rỗi nên lấy bút ký ra ôn tập một chút, nhìn lại nội dung của ngày hôm qua. Thì ra hôm qua cô có gặp phải Chu Minh Khiêm.

Hôm qua Hè Gia không có ngồi cùng xe với Chu Minh Khiêm, hôm nay thì có.

Chu Minh Khiêm xếp hàng đầu tiên, vừa lên xe đã có chỗ ngồi. Hè Gia đứng xếp hàng ở tuốt phía sau, lúc lên xe phải nắm vào tay vịn gần cửa.

Chu Minh Khiêm thấy Hè Gia, cô chỉ mĩnh ra bên ngoài, không chú ý đến anh.

Anh nhìn sang Hè Gia, cô mang giày thể thao. Lúc xe quẹo cua cũng sẽ không đến nỗi ngã sấp mặt, anh không cần nhường chỗ cho cô.

Người trẻ tuổi bây giờ thật thiếu rèn luyện, chỉ toàn ngồi, đứng một chút cũng tốt.

Nghĩ như vậy, Chu Minh Khiêm yên tâm thoải mái tiếp tục xem điện thoại, có tin nhắn từ trợ lý tới, hỏi đón anh lúc mấy giờ.

Chu Minh Khiêm: 【Ngày mai mới về, vẫn còn ở trên núi.】

Trợ lý: 【Vậy tôi thông báo với diễn viên casting cho vai tiểu cô nương trong tác phẩm ngày mai lại tới.】

Chu Minh Khiêm xoa xoa mi tâm, mệt mỏi không chịu nổi. Lần bấm máy này, là tác phẩm cải biên của Nhạc lão tiên sinh, mỗi diễn viên đến casting đều do anh tự mình phỏng vấn tự mình tuyển.

Bao gồm cả lần này lên núi tìm Nhạc lão tiên sinh, phó đạo diễn nói anh mang theo tư liệu diễn viên đến cho Nhạc lão tiên sinh xem xét để không phải chậm trễ những sắp xếp khác, nên anh tự mình đến đây một chuyến.

Vốn là tính hôm nay trở về. Nhưng hôm qua lúc cáo từ Nhạc lão tiên sinh, ông hỏi anh có hứng thú với câu cá hay không? Anh không

do dự liền đồng ý.

Nghe Nhạc lão tiên sinh nói, muốn thành công không phải chỉ cần đọc sách mười năm là được.

Chu Minh Khiêm trả lời trợ lý: 【Hẹn diễn viên bảy giờ tối mai đi.】 Anh lại hỏi một câu: 【Là ai vậy?】

Trợ lý: 【Diệp Thu. Trước đó đã thông qua vòng thử vai thứ nhất của phó đạo diễn, nghe nói cũng không tệ lắm.】

Diệp Thu?

Chu Minh Khiêm nghĩ nghĩ, không có ánh tượng lầm, xem ra là chưa đóng vai diễn nào nổi bật.

Ô tô đã đi đến khúc đường quanh co, Hè Gia nắm chặt tay vịn, thân thể không tránh khỏi ngả nghiêng.

Chu Minh Khiêm cất di động, hướng phía trước kêu lên: "Hè Gia."

Hè Gia cho là mình nghe nhầm, không xoay mặt lại, chỉ lo nắm chặt tay vịn.

"Hè Gia!"

"Trùng hợp như vậy?" Hè Gia quay đầu, đối mặt với gương mặt không chút kiên nhẫn của Chu Minh Khiêm.

"Tới đây ngồi." Cuối cùng, Chu Minh Khiêm quyết định làm người tốt.

Chu Minh Khiêm vượt qua mấy người đi tới, Hè Gia cũng không giả vờ khách khí, "Cảm ơn." Cô vịn thành ghế khác, từng bước cẩn thận đến chỗ ngồi.

Đây là lần thứ hai Hè Gia nhận sự giúp đỡ từ Chu Minh Khiêm, mặc dù cái gương mặt kia nhìn thật gợi đòn nhưng cô vẫn nên cảm ơn, về Bắc Kinh sẽ mời anh ăn cơm.

Đương nhiên, ăn cơm là phụ, tìm cách kết giao mới là chính. Nếu vậy, khả năng sau này tác phẩm của cô sẽ được quay thành phim rất cao.

Đến trạm đón, hai người lần lượt xuống xe.

Hè Gia lần nữa nói cảm ơn.

Chu Minh Khiêm đi ở phía trước, không có tiếp lời.

Đường đá xanh nhõ, sau cơn mưa càng trơn ướt, Hè Gia đi một cách chậm rãi.

"Chu đạo diễn, có thể cho tôi phương thức liên lạc của anh không?"

Chu Minh Khiêm đến quay đầu cũng lười: "Nhường chỗ ngồi cũng không cần mời ăn cơm. Nếu có ý khác thì càng không cần bàn nữa."

Hè Gia: "....."

Cô ngừng bước.

Nhìn qua bóng lưng không xem ai ra gì kia, cô thật sự muốn đẹp một cước cho hả giận.

Đến nhà của Nhạc lão tiên sinh, ông đang trong phòng đọc sách, chờ hai người họ.

"Nhạc gia gia." Hè Gia đi về hướng phòng, Chu Minh Khiêm cũng đi theo.

"Hai đứa tới rồi à." Nhạc lão tiên sinh ra hiệu hai người ngồi, "Các cháu dùng trà đi." Ông còn nửa trang chưa đọc hết, để hai người chờ hai phút.

Hè Gia châm cho Nhạc gia gia một chén trà nóng khác. trên bàn có không ít ảnh cũ, một trong số đó là ảnh chụp của ông cụ Nhạc và một người nữa trông rất quen.

Hai đầu lông mày này còn có chút giống Mạc Dư Thâm.

Cô hỏi Nhạc lão tiên sinh: "Nhạc gia gia, vị này là ai vậy ạ?"

Nhạc lão tiên tinh nhìn sang, Hè Gia không nhận ra người này cũng không có gì lạ, nghe nói trí nhớ của Hè Gia chỉ dùng được một ngày, ông nói: "Là ông nội của Mạc Dư Thâm."

Nhạc lão tiên sinh sợ cô quên luôn Mạc Dư Thâm là ai, hỏi: "Biết Mạc Dư Thâm là ai không?"

Hè Gia cười: "Đương nhiên là biết ạ."

Chu Minh Khiêm uống trà, nhìn lướt qua Hè Gia, khoe miêng cô giương lên nụ cười tươi.

Hè Gia lại nhìn tấm ảnh lần nữa, thì ra là ông nội Mạc, hèn gì cô có cảm giác rất quen thuộc.

Ông cụ Nhạc đã xem sách xong, tháo mắt kính, kẹp sách thật kỹ.

Ba người cầm ngư cụ lên, đi đến khu vực câu cá.

Chu Minh Khiêm hiếm khi kiên nhẫn được như bây giờ, lưng cõng hai bộ cần câu, đi phía sau Nhạc lão và Hè Gia, nửa ngày nhích một bước.

Ba người vừa đi vừa tán gẫu.

Lần này đến vẫn là khu vực câu cá lần trước.

Hè Gia và Nhạc lão tiên sinh ngồi trên một băng ghế đá, Chu Minh Khiêm ngồi ở băng khác.

"Đầu còn đau không?" Nhạc lão tiên sinh quan tâm hỏi.

Hè Gia: "Còn một chút, nhưng vẫn là tốt hơn so với ngày trước."

Nhạc lão tiên sinh: "Lần này chữa cho hết rồi hãy về."

Hè Gia gật đầu, cũng không nhiều lời.

Nhạc lão tiên sinh chắc không biết, bệnh này của cô uống thuốc Đông y vào chỉ tạm thời làm dịu cơn đau chứ không chữa dứt hoàn toàn được.

Chu Minh Khiêm nghe đoạn đối thoại của họ cũng không để trong lòng.

Anh cho rằng Hè Gia bị đau nửa đầu, lên núi tìm phương thuốc dân gian trị liệu. Anh cũng thường xuyên đau nửa đầu, bị cảm là sẽ đau.

"Tôi qua lại thức đêm viết kịch bản rồi?" Nhạc lão tiên sinh hỏi.

Đôi mắt Hè Gia sưng vù, nhìn là biết không có ngủ ngon.

Hè Gia: "Vâng, cũng không buồn ngủ lắm nên cháu muốn suy nghĩ về trải nghiệm nhân vật tiểu cô nương trong truyện, tối qua viết một bài phân tích nhân vật đó."

Ông cụ Nhạc gật đầu: "Việc cải biên kịch bản, cháu có thể trao đổi cùng tiểu Chu."

Hè Gia thầm nghĩ, tiểu Chu kia không có dễ nói chuyện như vậy.

Chu Minh Khiêm xoay mặt, vừa khéo đón ánh mắt khinh bỉ của cô.

Về sau, cả ba người đều an tĩnh câu cá.

Giữ núi là sông, trữ trình lãng mạn.

Hè Gia nghĩ, cảnh đẹp như vậy, nếu không có tiếng công trùng kêu thì tốt.

Hè Gia còn muốn về nhà uống thuốc nên không ở lại ăn cơm cùng Nhạc lão tiên sinh. Chu Minh Khiêm ở lại bồi Nhạc lão tiên sinh uống vài chén rượu.

Trên đường về, Hè Gia nhận được điện thoại của Diệp Thu.

Trí nhớ không tốt, Hè Gia lên núi mà quên không nói cho Diệp Thu một tiếng.

Diệp Thu lúc này đang trên đường đến câu lạc bộ cưỡi ngựa, sáng nay cô vừa về tới Bắc Kinh, "Bảo bối, một tiếng nữa cậu có thể nhìn thấy tôi."

Hè Gia sững sờ, "Cậu lên núi rồi?" Nói xong lại cảm giác không đúng.

Diệp Thu đạp phanh lại, từ từ tấp vào lề đường, "Cậu không ở câu lạc bộ à?"

"Lên núi được hai ngày rồi." Hè Gia gõ gõ đầu, trước kia vốn tính nói cho Diệp Thu biết, nghĩ tới nghĩ lui lại quên mất.

Diệp Thu nắm chặt tay lái, không khỏi dùng sức.

Mấy ngày trước cô còn gọi điện thoại cho Hè Gia, hai người nói chuyện trên trời dưới đất, cô còn hỏi han bệnh tình của Hè Gia. Mặc dù là vậy Hè Gia vẫn quên nói chuyện đi lên núi với cô.

"Tớ đang ở Bắc Kinh, về đây thử vai."

Hè Gia hỏi: "Phim gì thế? Cậu thử nhân vật nào?"

Diệp Thu: "Là bộ phim cuyền thề dựa vào cuốn tiểu thuyết của Nhạc lão tiên sinh." Ngày trước, hai người thường xuyên trò chuyện về vấn đề này.

Hè Gia vui mừng không thôi, "Cậu thích nhân vật nào thế? Tớ đã bắt đầu cải biên lại."

Diệp Thu không nói được cảm xúc lúc này.

Những chi tiết vụn vặt của hai người trước kia, Hè Gia đã bắt đầu quên rồi. Cô phòi hợp, "Tớ thích tính cách của tiểu cô nương trong truyện, nhưng chỉ sợ đạo diễn không ưng tớ."

Nói đến Chu Minh Khiêm, Hè Gia không khỏi oán giận một phen: "Anh ta tự cao như vậy, có xem ai vào mắt đâu mà." Sau đó lại nói

đến chuyện thử vai, "Cậu quyết định sẽ thử vai tiểu cô nương kia à?"

Diệp Thu "Ừm" một tiếng, cô đem những lời từng nói với Hè Gia lặp lại một lần. Trước đó casting qua ống kính, phó đạo diễn có ấn tượng với cô không tệ, chỉ đợi đánh giá cuối cùng của Chu Minh Khiêm.

Hè Gia: "Chu Minh Khiêm đang ở trên núi. Tớ ở nhà Nhạc gia gặp được anh ta."

Diệp Thu biết, trợ lý của Chu Minh Khiêm có nói qua cho cô biết. "Gia Gia, cậu còn đau đầu không?"

"Lâu lâu." Hè Gia trấn an Diệp Thu, nói không có việc gì, uống nhiều thuốc cũng tốt hơn rồi, ngược lại còn hỏi thăm cô: "Cậu thì sao, dạo gần đây thế nào?"

Diệp Thu cảm thấy trong xe có chút ngập ngạt, đẩy cửa bước xuống dưới.

Vùng ngoại thành, xung quanh yên tĩnh, lúa đã trổ xanh.

Diệp Thu nói trong điện thoại: "Tớ sắp quên được anh hai của cậu rồi."

Hè Gia không biết nói tiếp như thế nào. Diệp Thu và anh hai cô đã chia tay được mấy tháng rồi, cô cũng không dám nhắc đến, sợ Diệp Thu không thoát ra được cái hố tình đó.

Diệp Thu làm dịu bầu không khí: "Tiền tớ kiếm được có thể tự nuôi nổi bản thân, không cần dựa vào một người đàn ông. Tớ còn nghĩ kiếm nhiều tiền một chút, bao nuôi cậu luôn."

Hè Gia cười, nói tốt.

Cúp điện thoại, Diệp Thu nhìn qua ruộng lúa, bây giờ đã biến thành màu xanh một mảng, nhưng không có tràn trề sức sống như lúa mùa xuân.

Cô mở cửa xe đi lên.

Khởi động ô tô, cô chạy một cách vô định về phía trước.

Tối hôm qua cô còn mơ thấy Quý Thanh Thời.

Người tinh mộng tan, bên cạnh không có một ai.

Khi vừa đáp xuống sân bay, Mạc Dư Thâm nhận được một cuộc gọi số lạ, là số ở Bắc Kinh, anh nhận máy.

"Là tôi."

Giọng nói của Mạc Liêm.

Trong mắt người ngoài, Mạc Dư Thâm và Mạc Liêm là người cùng một nhà, có thể do nhiều năm không gặp mà số câu nói họ đối thoại với nhau chưa vượt quá trăm câu. Cùng lắm là chỉ nói về công việc. Vì vậy không ai có phương thức liên lạc của ai cả.

Hôm nay Mạc Liêm chủ động gọi điện, khởi nói cũng biết có liên quan đến món quà nhỏ sưởi ấm cho Mạc đỗng.

Âm thanh của Mạc Liêm không chút nhiệt độ nào truyền đến, "Tiếp theo cậu muốn giờ trò gì, tôi đều sẽ theo tới cùng."

Mạc Dư Thâm: "Hai chữ "tới cùng" này sợ anh không có khả năng sử dụng tới. Luận về thủ đoạn, giở trò, anh còn không phải là đối thủ của tôi, anh chơi đến cùng làm sao được?"

Mạc Liêm: "Ồ."

Mạc Dư Thâm lười tán dóc, cúp điện thoại.

Ô tô rẽ ngoặt trên đường cái, dọc hai bên đường là hàng cây xanh um tùm, dãy núi trùng điệp.

Mạc Dư Thâm nhìn ra ngoài cửa sổ, không hiểu sao lại nhớ lại đêm hôm đó khi Hè Gia đón anh tan tầm. Sau khi đọc tin tức liên quan đến việc thay đổi quản lý ở Mạc thị, cô nắm tay anh và nói: "Ông xã, cho dù có xảy ra chuyện gì thì vẫn có em ở bên cạnh anh."

Đến ba mẹ ruột của anh còn không làm được chuyện đó.

Khi hai người họ ly hôn, anh đã bắt đầu hiểu chuyện. Anh muốn đi theo mẹ, nhưng mẹ anh lại từ bỏ quyền nuôi con.

Mạc Dư Thâm thu lại suy nghĩ, đeo tai nghe lên mở âm lượng lớn nhất.

Từ sân bay lên núi, mất hơn bốn giờ đi xe. Đến khách sạn ở cảnh khu thi trời đã tối.

Phong cảnh trên núi mĩ lệ quanh năm, khu phố ẩm thực giữa núi rất náo nhiệt, sau một ngày tham quan ngắm cảnh, mọi người đều ra ngoài dùng bữa.

Mạc Dư Thâm đặt khách sạn ở ngay trong khu phố ẩm thực, vẫn là khách sạn lần trước đến ở.

Trùng hợp chính là, vẫn là căn phòng lần trước.

Anh nói phục vụ đổi cho anh một căn phòng khác, vụ việc tình một đêm hôm đó như bóng ma tâm lí thoát ẩn thoát hiện trong đầu anh.

Tắm rửa xong, Mạc Dư Thâm thay quần áo xuống lầu.

Bên cạnh khách sạn là một loạt hàng quán đặc sắc, trước cửa cùng bày đầy bàn, mùi thịt nướng lan toả hơn nửa con phố.

Mạc Dư Thâm mua một phần cơm canh và một ít đồ ăn vặt, xách trên tay, dọc theo dãy phố hướng tây là đường đến nhà của lão bà.

Cả ngày nay Hè Gia đều không có gọi cho anh.

Mạc Dư Thâm lấy điện thoại xem thời tiết, hôm nay trời không mưa, khỏi nói cũng biết hôm nay cô đi câu cá, vui quên cả trời đất.

Anh nhăn tin cho Hè Gia: 【Em đang làm gì?】

Mấy phút sau, Hè Gia trả lời lại: 【Đang chờ anh gọi điện thoại cho em nha.】

Sau đó còn gửi thêm một biểu tượng cảm xúc tán tỉnh.

Mạc Dư Thâm: "....."

Nói đến trêu hoa ghẹo nguyệt, không ai bằng cô.

Mạc Dư Thâm bấm gọi điện, rất nhanh Hè Gia liền bắt máy.

"Ông xã."

"Ừm."

Một lời nói đơn giản nhưng lại mang cảm giác vững chãi không tài nào giải thích được.

"Anh đang ở ngoài à?" Hè Gia nghe được tiếng âm thanh ồn ào, còn có tiếng nói chuyện.

Mạc Dư Thâm đi dạo trên phố ẩm thực, "Ra ngoài ăn tối."

Hè Gia: "Em không có ở nhà có phải anh thèm phở rồi đúng không?"

Mạc Dư Thâm không nói nên lời.

Hè Gia không thấy anh trả lời, tiếp tục đùa: "Gọi điện thoại cho em, có phải là nhớ em không~"

Nếu không có tiếng ồn ào, Hè Gia còn tưởng là anh đã cúp máy rồi.

"Ông xã."

"Nói."

Hè Gia: "Là anh kêu em nói em mới nói nha. Một tháng sau em mới về Bắc Kinh, cho anh cô đơn chết luôn."

"...Hè Gia, nói chuyện đàng hoàng nào."

Cô tiếp tục ghẹo anh, "Đều là người lớn cả rồi, anh đừng giả vờ thuần khiết như vậy chứ."

Cô cũng không có ý muốn đề cập chuyện này, chả là vừa rồi ôn tập lại bút ký, cô đọc vài nội dung liên quan đến chuyện sinh hoạt vợ chồng.

Còn có cả câu hỏi "Anh là ai?" "Anh là Mạc Dư Thâm." kia nữa.

Nếu không phải đọc lại bút ký, cô cũng không biết người đàn ông này ở giường, ham muốn chiêm hữu lại mạnh đến như vậy.

Hè Gia đóng bút ký, hỏi: "Còn chưa đến tiệm cơm à?"

"Vẫn đang trên đường."

"Khoảng bao lâu nữa mới đến?"

"Mười phút."

Vậy còn có thể trò chuyện thêm một lát.

Hè Gia nhìn đồng hồ đeo tay, sắp chín giờ rồi.

Trong điện thoại nhất thời không có âm thanh gì.

Hai người nói chuyện câu có câu không.

Hè Gia chợt nhận ra cô và Mạc Dư Thâm đều không có cùng chủ đề gì để trò chuyện. Các cuộc đối thoại giữa hai người trong bút ký của cô là khoảng mười ngày trước. Trước đó cô hoàn toàn không nhớ gì.

Mạc Dư Thâm hỏi: "Hôm nay em có viết kịch bản không?"

"Có viết, viết từ trưa đến tận bây giờ." Nói đến sáng tác là Hè Gia thao thao bất tuyệt.

"Kẻ cho anh nghe đi."

Cục diện lúng túng vừa rồi cứ vậy mà bị phá vỡ.

Ngoại trừ khả năng cưỡi ngựa, thứ khiến Hè Gia tự hào nhất là việc sáng tác kịch bản. Cô nhấp một ngụm nước cho nhuận giọng rồi bắt đầu đọc cho anh nghe.

Bát tri bát giác, đã mười lăm phút trôi qua.

Mạc Dư Thâm nhìn đồ ăn trong tay, sợ bị lạnh.

"Hè Gia." Anh cắt ngang cô.

Hè Gia nhìn thời gian ở trên máy tính, "Anh đến quán ăn rồi à?
Vậy lần sau đọc cho anh nghe tiếp."

Mạc Dư Thâm: "Anh đang đứng ở trước cửa nhà bà."

*

#27032020

ANH VÂN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 22: Người Đàn Ông Có Đôi Mắt Đào Hoa

Trong trí nhớ vụn vặt còn sót lại của cô, Hè Gia chưa bao giờ cảm nhận được kiều kinh hỉ như vậy. Nghĩ đến người đột nhiên xuất hiện, cô chỉ từng viết qua trong kịch bản.

Một lúc sau.

"Ông xã, chờ em hai phút."

Hè Gia thay quần áo, bỏ vài thứ cần thiết đơn giản vào túi, lúc ra ngoài không quên chào lão bà một tiếng.

Phòng của lão bà nằm ở phía bên kia nhà chính, còn chưa đi tới cửa, bà đã tắt đèn, đóng cửa sổ lại.

"Bà ơi?"

Hè Gia nhẹ nhàng gọi.

Đèn lại sáng lên.

"Gia Gia, cháu vào đi, cửa không khóa."

Bà ngồi dậy, choàng áo khoác vào.

Hè Gia vào phòng, lão bà nhìn thấy cô mặc áo khoác còn cầm túi, "Cháu muốn ra ngoài à?"

Hè Gia: "Vâng, ông xã đến đây thăm cháu, vừa tới."

Bà bận bìu cả ngày nên cũng không còn tinh thần gì, "Ngày mai bà chuẩn bị đồ ăn, cháu kêu chồng cháu cùng về ăn cơm."

Hè Gia đáp ứng "Được ạ."

Chờ bà nằm xuống giường, cô tém chăn cho bà rồi tắt đèn rời đi.

Ra khỏi phòng, Hè Gia nhón chân, chạy chầm chậm ra cửa.

Ngoài cửa lớn, Mạc Dư Thâm đang đút một tay vào túi quần, nhìn xa xa ngoài rừng trúc, nghĩ đến một số việc.

"Kítttt" một tiếng, cửa mở ra.

Mạc Dư Thâm còn chưa nhìn rõ mặt đã bị một thân ảnh lao vào trong ngực.

Một tay anh cầm túi đồ ăn, một tay vòng lấy Hè Gia.

Một câu cũng không thừa thãi, Hè Gia ôm mặt Mạc Dư Thâm, tự dâng môi mình lên.

Sau đó cô lại vòng tay ôm cổ anh, tiếp tục hôn.

Trên đường không đèn cũng không trăng. Con đường tối như mực, có hai thân ảnh quần quýt lấy nhau.

Nụ hôn sâu kiểu Pháp.

Cũng không biết là ai bắt đầu trước, cứ dây dưa không nỡ rời.

Hôn xong thì đồ ăn cũng nguội mất.

Mạc Dư Thâm đem túi đồ ăn cho cô, "Hâm nóng lên rồi mới được ăn."

Hè Gia không quan tâm anh nói cái gì, "Còn anh thì sao?"

Lặng im một chút, Mạc Dư Thâm nghĩ một đằng trả lời một nẻo "Về khách sạn."

Hè Gia cố ý nói: "Anh đi thật xa đến đây chỉ vì đưa em túi đồ ăn khuya hai mươi mấy tệ này thôi à?"

Mạc Dư Thâm không nói chuyện, như là ngầm thừa nhận.

Hè Gia cười, vẫy vẫy tay, "Đi đường cẩn thận."

Mạc Dư Thâm: "....."

Hè Gia quay người về hướng cổng lớn. Mạc Dư Thâm vẫn còn đứng im. Cô cứ một bước đi thẳng như vậy, cũng không lo xem anh có dám đi đường tối hay không.

Hè Gia không vào sân, đem cổng khóa lại. Mạc Dư Thâm nhìn cô, thở nhẹ một hơi.

"Cửa khóa rồi, em không vào được." Hè Gia tự biên tự diễn.

Mạc Dư Thâm lấy túi đồ ăn trở về.

Hè Gia nhìn anh, nhịn không được tiếp tục ghẹo người, "Em cũng không tin là anh thật chỉ đến đây để đưa đồ ăn khuya sau đó một mình trở về. Nhịn được rồi?"

Mạc Dư Thâm hiểu "nhịn" trong lời cô nghĩa là gì, anh nói: "Không có gì là không nhịn được."

Vừa rồi ôm hôn như vậy, hai người quả thật đều có cảm giác.

Hè Gia tiếp tục đùa, "Một lần nhịn dài nhất của anh là bao lâu?"

Mạc Dư Thâm: "Hơn hai mươi năm."

Hè Gia: "....."

Hiếm khi anh hề hước như vậy.

Đọc theo đường cũ, hai người cùng trở về khách sạn.

Hè Gia không có chủ động dán anh như trước kia.

Hai người sóng vai bước đi.

Một đoạn đường yên tĩnh, chỉ có tiếng côn trùng kêu vang.

Hè Gia tìm chủ đề trò chuyện, hỏi anh: "Công ty không bận gì à?
Sao đột nhiên anh lại lên núi?"

Mạc Dư Thâm chần chờ mấy giây, trả lời cô: "Ông bà nội quan
tâm đến sức khỏe của em nên nói anh lên đây thăm em."

Hè Gia nhịn không được, cười hai tiếng.

Âm thanh không nhỏ, tiếng cười quanh quẩn trong núi yên tĩnh.

May là Hè Gia còn chưa nhìn thấy được biểu cảm đặc sắc trên
mặt Mạc Dư Thâm.

Hè Gia thật vất vả mới nén cười, "Em vui quá, được ông bà nội
quan tâm như vậy." Dừng lại một chút lại tiếp tục cười lên, "Thật sự
rất vui đó."

Hè Gia trí nhớ không tốt thôi chứ không có ngốc.

Mạc Dư Thâm cuối cùng cũng phản ứng.

Trên đường đi, tiếng cười cứ miên man không dứt.

Đi qua đoạn đường nhỏ này, đến đường vào cảnh khu, ven đường có đèn đường, du khách nối nhau không ngừng. Còn có không ít các cặp đôi tay nắm tay mười ngón đan xen, còn có đôi ôm cả eo.

Mạc Dư Thâm xoay mặt hỏi Hè Gia: "Có mệt hay không?"

Hè Gia nhất thời không bắt kịp sóng não của Mạc Dư Thâm, vô thức trả lời: "Không mệt, em đi quen rồi."

Nửa giây trôi qua.

Mạc Dư Thâm nói: "Mệt thì để anh dắt em đi."

Hè Gia hiểu ý, khéo miệng kéo lên, đưa tay cho anh nắm.

Mạc Dư Thâm nắm lấy, sau đó, mười ngón đan chặt.

Lúc đầu còn có chút cảm giác kì lạ, toàn thân không được tự nhiên.

Mạc Dư Thâm nhớ đến chuyện Quý Thanh Thời nhở vả, anh uyển chuyển hỏi: "Bạn bè trước kia của em, em vẫn còn nhớ chứ."

Hè Gia trả lời: "Diệp Thu. Diễn viên, em đã quen biết từ lâu rồi."

Mạc Dư Thâm giả bộ quên, "Diệp Thu? Bạn gái Quý Thanh Thời?"

Hè Gia thở dài, "Đã chia tay được mấy tháng rồi." Cô hỏi: "Anh không nghe nói à?"

Mạc Dư Thâm: "Đàn ông với nhau không nói mấy chuyện đó."

Cũng đúng, huống hồ Mạc Dư Thâm với Quý Thanh Thời cũng không phải là bạn tâm giao gì.

Mạc Dư Thâm: "Hai người họ chia tay có ảnh hưởng gì đến em không?"

Hè Gia lắc đầu, "Không có. Kỳ thật em cảm giác trong lòng Diệp Thu vẫn còn có anh hai em. Nhưng hôm nay cô ấy nói cô ấy sắp quên được anh hai rồi, thật ra đó là vẫn chưa quên được."

Chuyện tình cảm này đều là anh tình tôi nguyện. Nhưng dường như đã có một ai đó lặng lẽ xâm chiếm trái tim của anh hai cô rồi.

"Không nói đến những chuyện không vui."

Đi đến phố ẩm thực, Hè Gia nói: "Con gái của lão bà cũng có một tiệm cơm trên phố này, không biết tên là gì, nghe nói buôn bán không tệ, từ sáng đến tối nào cũng bận rộn."

Mạc Dư Thâm cũng không biết nói gì, im lặng lắng nghe.

Phố phường dần dần im ắng, các bản hiệu hàng quán bên đường chớp tắt chớp tắt.

Gió thổi, xen lẫn hơi ẩm lạnh buốt.

Hai người cũng không nói chuyện gì nữa, nhất trí hành động, không nhanh không chậm tản bộ về hướng khách sạn.

Vẫn là khách sạn lần trước, Hè Gia nhìn bảng tên, không có ấn tượng.

Mạc Dư Thâm thấy cô nghi hoặc, "Trước kia từng trọ qua."

Hè Gia: "Hai chúng ta?"

"Nếu không thì sao?"

Có người vừa bước ra khỏi sảnh, lại quay lại đi vào cửa hàng tiện lợi ở tầng một khách sạn.

Chu Minh Khiêm bận rộn một đêm, tính xuống dưới ăn khuya liền nhìn thấy Mạc Dư Thâm và Hè Gia đang nói chuyện với nhau, không chú ý thấy anh.

Cũng không có gì muốn mua, anh đứng ở một kệ hàng bất kì nào đó.

Anh không ngạc nhiên khi thấy việc ăn vụng ở ngoài, không ngờ tới Mạc Dư Thâm tính tình lạnh nhạt như vậy mà lại chạy xa xôi ngàn dặm lên núi vì mỹ nhân.

Ứng với câu nói kia, anh hùng khó qua ải mỹ nhân. Nếu Hè Gia sinh ra ở thời cổ đại thì đúng là hồng nhan họa thủy.

Chu Minh Khiêm cũng không quen thân gì với Mạc Dư Thâm, chẳng qua có một cổ đồng trong Tinh Lam là bạn tốt của Mạc Dư Thâm, nên anh và Mạc Dư Thâm cũng gián tiếp có chút quen biết.

Lúc trước khi Khương Thẩm đóng bộ phim đầu tay kia, anh và Mạc Dư Thâm cũng có mấy lần dùng cơm cùng nhau.

Nghe vị cỗ đồng kia nói, Mạc Dư Thâm đã kết hôn. Còn Mạc phu nhân là ai, anh cũng có chút ngóng, nghe đồn là liên hôn.

Chu Minh Khiêm khẳng định Hè Gia không phải Mạc phu nhân vì hồi sáng khi ở nhà của Nhạc lão tiên sinh, Hè Gia không nhận ra ông nội của Mạc Dư Thâm trong ảnh chụp.

Nhưng khi Nhạc lão tiên sinh nhắc đến Mạc Dư Thâm thì Hè Gia lại cười nói đương nhiên biết.

Tổng kết lại thì ra là mối quan hệ này.

Chu Minh Khiêm đứng trước kệ hàng, suy nghĩ không nhúc nhích.

Nhân viên siêu thị đến hỏi anh có cần giúp gì không.

Chu Minh Khiêm: "Để tôi suy nghĩ một chút."

Nhân viên: "....."

Chu Minh Khiêm không có chú ý trên kệ hàng là gì, vẫn đăm chìm trong thế giới của mình.

Nhân viên siêu thị ngó ngó kệ hàng trưng bày hàng loạt các loại băng vệ sinh, quay người đi.

Chu Minh Khiêm xoa mũi, Hè Gia đối với tác phẩm của Nhạc lão tiên sinh, quả nhiên là tâm của Tư Mã Chiêu*.

**"Tâm của Tư Mã Chiêu, ai nhìn cũng thấy", về sau trở thành một câu nói nổi tiếng nói về ý đồ không thể che giấu của một người.
(Nguồn: gg)

Cô đã đến hỏi thăm Nhạc lão tiên sinh không quá một lần, chẳng qua là ngại đề cập đến vấn đề đó, cho dù có nói thì Nhạc lão tiên sinh cũng sẽ không cho mặt mũi.

Công ty tư nhân của Mạc Dư Thâm là nhà đầu tư duy nhất của bộ phim này.

Lại nói, Nhạc gia và Mạc gia lại có giao tình rất sâu.

Hè Gia biết kịch bản sẽ không trùng tuyễn, liền đi đường tắt với Mạc Dư Thâm.

Mạc Dư Thâm trước đó cũng đề cử Khương Thẩm, anh cũng không có ý kiến gì.

Bởi vì anh cảm thấy Khương Thẩm khá phù hợp. Bộ phim đầu tay của Khương Thẩm là do anh đạo diễn, lúc trước chọn cô cũng không có quy tắc ngầm gì.

Mặc dù tính tình của Khương Thẩm không tốt, nhưng khả năng diễn xuất không đùa được đâu. Nhất là cặp mắt sinh động của cô, có thể nắm bắt tâm lý nhân vật rất tốt.

Quay lại Hè Gia, lúc trước bị anh cự tuyệt cái kịch bản lưu luyến ngôi sao gì gì đó, lại là bá đạo tổng tài kịch bản, anh miễn cưỡng lăm mới đọc được đến trang thứ hai.

Trình độ biên kịch, thật là không dám mở miệng nói đến.

Bộ này mà rơi vào tay Hè Gia cải biên thì thành "bom xịt" cũng không có gì là lạ.

Mạc Dư Thâm là thương nhân, đầu tư không phải vì cảm xúc mà là để kiếm tiền. Trước đây, nếu Mạc Dư Thâm thấy kịch bản phù hợp với Khương Thẩm thì mới đề cử, nếu không phù hợp, anh cũng không làm khó làm dễ đoàn làm phim.

Nếu Mạc Dư Thâm bị sắc đẹp của Hè Gia mê hoặc, đưa Hè Gia vào tổ biên kịch thì đúng là có mắt như mù.

Nếu Hè Gia mà cải biên lại bộ này, anh sẽ nghỉ quay luôn.

Trình độ của Hè Gia như vậy, anh không có cách nào hợp tác cùng cô.

Cũng mấy phút trôi qua rồi, Hè Gia và Mạc Dư Thâm chắc cũng vào thang máy rồi, Chu Minh Khiêm kiềm chế lại suy nghĩ, chuẩn bị kiểm ăn, đầu óc bây giờ mới trở lại hiện thực.

Trước mặt là một đồng đồ vật của phái nữ. Trên đầu anh lập tức có một con quạ đen bay qua.

Vừa đi được hai bước, Chu Minh Khiêm lại lùi trở về.

Hè Gia đang mua đồ ở bên quầy thu ngân kia.

Chu Minh Khiêm thở dài một hơi. Thời khắc khó khăn nhất trong cuộc đời này là gặp người quen ngoại tình, mà đằng này, cả hai người anh đều quen.

Ấn tượng đầu tiên mà Hè Gia cho anh là thanh cao không ai bì nổi.

Thì ra thanh cao cũng chỉ đến thế là cùng.

Sắc đẹp của Hè Gia rất ấn tượng, gặp qua là không thể quên.

Nhân viên thu ngân còn nhớ rõ cô, trực tiếp lấy cỡ to nhất đưa cho cô.

Hè Gia trả tiền, cầm lấy rời đi.

Mạc Dư Thâm đứng ở đại sảnh đợi cô, vừa rồi cô đi thẳng đến siêu thị, anh liền biết cô muốn mua gì, quả nhiên. Cũng không biết cái ký ức này bám vào đâu trên người cô mà cô lại có ân tượng với nó sâu sắc như vậy.

Nếu không phải cả người đều cho nhau lần đầu tiên, thì anh đã hoài nghi có phải ai đó thế thân cô không.

"Đi thôi." Hè Gia đến gần, "Lần sau đến đây thăm em, anh nhớ mang theo mấy hộp, ở đây bán mắc lăm."

Mạc Dư Thâm: "....."

Trên lầu là bài hát "Dinh dong" dí dỏm đáng yêu.

Cửa mở.

Mạc Dư Thâm cũng không cất thẻ phòng, đóng cửa lại, tiện tay treo túi đồ ăn trên tay nắm cửa.

Căn phòng đen kịt một màu.

Hai người còn không đủ nghị lực đi vào phòng ngủ, cứ vậy mà ôm hôn nhau. So với vừa nãy ở trước nhà lão bà còn say đắm hơn.

Phút cuối cùng, Mạc Dư Thâm hỏi cô: "Em là của ai?"

"Của Mạc Dư Thâm."

Lúc Hè Gia nói ra câu này, trái tim cô run rẩy.

Không biết là do rung động, hay là do bị anh làm cho chấn động
không nỗi.

Túi đồ ăn khuya nay, hoàn toàn bị quên lãng ở cửa ra vào.

Sáng sớm hôm sau.

Chưa đến sáu giờ, Mạc Dư Thâm đã tỉnh giấc.

Vốn đã có bóng ma tâm lý lẩn trùm trước ở khách sạn này.

Hè Gia đang đưa lưng về phía anh mà ngủ, anh lật cô lại.

Hè Gia mơ mơ màng màng, "Sao vậy?"

Mạc Dư Thâm nhìn cô, "Nhìn xem có biết anh là ai không?"

Hè Gia vùi đầu vào ngực anh, vô thức cọ xát, "Chồng em, Mạc Dư Thâm." Trong lời nói đều là giọng ngái ngủ khàn khàn.

Mạc Dư Thâm: "Ưm ngủ đi."

Ngủ cái rầm á.

Khoảng thời gian này Hè Gia vốn ngủ không được ngon, nếu không phải tối qua vận động nhiệt tình như vậy, cô cũng sẽ không mệt mỏi ngủ yên như thế.

Thời gian vẫn còn sớm.

Hè Gia mặc quần áo, đi ra ngoài tìm túi.

"Không ngủ à?" Mạc Dư Thâm hỏi.

"Ừm."

Tối qua túi xách rớt ở trước cửa, cô nhặt lên rồi lấy bút ký ra, lèn giường ôn tập một chút.

Sợ hôm nay không có chủ đề nói chuyện cùng Mạc Dư Thâm, cô bắt đầu xem lại từ tờ thứ nhất.

Lật qua hai trang, nhìn thấy ghi chép ở khách sạn.

Thì ra cô đã từng ở qua chỗ này, còn nhầm Mạc Dư Thâm thành đối tượng tình một đêm.

Khó trách, vừa rồi anh hỏi cô có biết anh là ai không.

Mạc Dư Thâm vô tình liếc mắt qua trang ghi chép đó. Trên đó vẽ một đôi mắt, ừm, vẽ chẳng ra sao cả, nhưng có chú thích kế bên là "Đôi mắt đào hoa".

Thì ra người ở trong lòng cô có một cặp mắt đào hoa.

Trước mắt Mạc Dư Thâm xuất hiện ra khuôn mặt của vài người, Chu Minh Khiêm, cặp mắt đào hoa. Trình Duy Mặc, cặp mắt đào hoa, Mạc Liêm, cặp mắt đào hoa.

Còn có thư ký Đinh...

Mạc Dư Thâm lại nghĩ đến một người, là Võ Dương, nhũ danh Dương Dương.

Hè Gia vừa hay đọc đến đoạn có đôi mắt đào hoa kia, Mạc Dư Thâm thay cô đóng lại bút ký, "Đừng đọc nữa, nằm đọc không tốt cho mắt."

"Vậy em ngồi dậy đọc."

Mạc Dư Thâm không chịu thua cô, "Chẳng phải em mua một hộp sao, mắc như vậy, không được lãng phí."

Hè Gia: "....."

Còn lại hai cái cũng sử dụng hết.

Hè Gia ngủ đến tận trưa mới dậy, mắt nhìn đồng hồ, gọi điện cho lão bà, "Bà ơi, cháu và ông xã buổi trưa ở lại cảnh khu chơi, không kịp về ăn cơm. Tối nay về ăn với bà sau nhé."

Bà cụ cười cười, "Các cháu trở về cũng không có gì ăn, khoá cửa, ta không ra ngoài được."

Hè Gia nâng trán.

Lão bà cũng từng có tuổi trẻ, là người từng trải nên đều hiểu. Để hai người họ ở cảnh khu chơi nhiều một chút, đến giờ cơm tối hẵng về.

Hè Gia không vội rời giường, lấy gối nhét sau lưng dựa vào giường tiếp tục nhìn bút ký. Đột nhiên cô cau mày, sao lại không nhìn thấy tờ có cắp mắt đào hoa nữa rồi?

Buổi sáng rõ ràng có thấy qua. Cô có ấn tượng mà.

"Ông xã." Cô kêu lên.

Mạc Dư Thâm từ phòng khách đi vào, "Không ngủ nữa à?"

Hè Gia: "Sổ của em sao lại thiếu một trang vậy?"

Mạc Dư Thâm điềm nhiên như không có chuyện gì xảy ra,
"Không ai đụng vào đồ của em, có phải em nhớ nhầm rồi không?"

Hè Gia hốt hoảng. Hắn là như vậy rồi.

Cái trí nhớ này của cô thật là muôn lây mạng người mà.

Sau đó lại tiếp tục nhìn bút ký.

Tờ kia bị Mạc Dư Thâm xé ra, cũng không có ném đi, chính mình giữ lại.

Dù sao cô cũng không nhớ được người đàn ông có cặp mắt đào hoa kia là ai, anh cũng xem như không có chuyện gì xảy ra.

*

Tác giả có lời muốn nói:

Chu Minh Khiêm: Cái trang sửa xe của tôi có còn hay không?

Mạc Dư Thâm: Tạm thời vẫn còn, về sau khó mà nói.

*

Editor có lời muốn nói: Clip đầu chương là bài hát có ở trong chương nha mọi người (o^^(o))。

*

#28032020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 23: Mạc Dư Thâm Yêu Mình Sao?

Mãi đến trưa Hè Gia mới rời giường, bỏ ra hơn một tiếng, ôn tập lại hết toàn bộ nội dung bút ký, có thể đại khái lí giải được mối quan hệ của cô và Mạc Dư Thâm.

"Khi nào anh về?"

Mạc Dư Thâm do dự nửa giây, "Ngày mai." Vốn vé máy bay là ngày hôm nay.

Vậy thì tốt rồi, tối nay cô còn có thể an giấc.

Tâm tình Hè Gia không tệ, cầm quần áo đi vào phòng tắm.

Mạc Dư Thâm ra ngoài phòng khách, đóng kỹ cửa phòng ngủ lại, gọi điện cho thư ký Đinh, nói anh đổi vé sang ngày mai.

Thư ký Đinh nghĩ đến một câu, vui đến quên trời quên đất. Trong đầu lại tung ra một câu, yêu giang sơn càng yêu mỹ nhân.

Thư ký Đinh nhận lệnh.

Mạc Dư Thâm cũng không biết chập mạch gì, giải thích với thư ký Đinh: "Bên này đang đổ mưa, không nhỏ, đi đường núi không an toàn." Nói xong, anh nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bầu trời mây trôi quang đãng.

Thư ký Đinh bây giờ đã quen với việc chuyện gì ông chủ muốn làm cũng giải thích cho mình.

Mạc Dư Thâm hỏi: "Đã đưa tài liệu cho Mạc phu nhân chưa?"

Thư ký Đinh báo cáo, "Đúng tám giờ đưa qua, vừa rồi bảo an dưới lầu gọi tới, Mạc phu nhân đã đến công ty, Mạc đồng cũng đang ở công ty."

Mạc Dư Thâm: "Ừm, có việc gì cứ báo cáo với tôi."

"Được."

Mạc Dư Thâm gác máy.

Ngoài cửa sổ, những đám mây bồng bềnh như kẹo bông gòn đang cuốn theo chiều gió.

Mây bay rất thấp, tưởng chừng như có thể đưa tay chạm đến.

Tranh đấu giữa anh, Mạc Liêm và Mạc phu nhân chỉ mới vừa bắt đầu.

- ---

Văn phòng chủ tịch tập đoàn Mạc thi.

Mạc phu nhân cất giọng chất vấn Mạc đồng, "Hôm qua ông đã biết, tại sao không nói với tôi? Chuyện lớn như vậy, ông cũng giấu kỹ nhỉ! Ông có ý gì, mặc kệ Mạc Liêm, thành toàn chính mình có phải hay không?"

Bà đứng trước bàn làm việc, hùng hổ dọa người.

Mạc đỗng đã rầu rĩ từ hôm qua đến giờ, đêm ngủ cũng không ngon. Ông xoa xoa mi tâm, lạnh lùng nói: "Được rồi, bà nói xong chưa?"

Mạc phu nhân không ngốc, sẽ không àm ĩ với Mạc đỗng ngay lúc này. Bà hầm hừ ngồi xuống ghế, đôi mắt đỏ hoe.

"Những năm này tôi có bao nhiêu ủy khuất, Mạc Liêm chịu bao nhiêu bất công, trong lòng ông còn không rõ hay sao? Có phải bây giờ Mạc Dư Thâm muôn lên trời ông cũng chiều theo nó hay không?"

Mạc phu nhân nghẹn ngào, khóc lóc kể lể.

Lúc trước khi bà kết hôn cùng Mạc đỗng, Mạc lão gia tử cũng có điều kiện, đó là bà và cả nhà mẹ đẻ của bà không ai được bước chân vào Mạc thị làm việc. Cũng không cho phép bà tham gia vào bất cứ quyết sách gì của Mạc thị.

Đến tận bây giờ, ông cụ Mạc vẫn là cổ đông lớn nhất của mạc thị, chỉ là quyền bỏ phiếu tạm thời ủy thác cho Mạc đỗng.

Về phần ông cụ Mạc nghĩ như thế nào, đem cổ phần chia đều cho Mạc Dư Thâm và Mạc Liêm hay cho Mạc Dư Thâm hết, không ai biết trước được.

Bây giờ, Mạc Dư Thâm dám đi nước này, là không coi ông cụ Mạc ra gì, mà có khi là do ông cụ ngầm ngầm đồng ý.

Dù sao mặc kệ thế nào, tình thế trước mắt hoàn toàn bất lợi cho Mạc Liêm.

Nếu Mạc Liêm bị Mạc Dư Thâm lợi dụng, sau này Mạc Liêm khó mà có thể ngồi trong hội đồng quản trị.

Mạc Phu Nhân càng nghĩ càng sợ, bà ẩn nhẫn hơn hai mươi năm nay là lo nghĩ cho tương lai của Mạc Liêm, giờ là thời khắc quyết định, bà không cam tâm.

"Ông nói gì đi chứ."

Nửa ngày sau, Mạc đỗng mới lên tiếng: "Dư Thâm đưa trẻ này, tôi hiểu rõ nó, nó không chấp nhận được Mạc Liêm, nên bây giờ đang chặn hết tất cả đường sống, cứ cho rằng tôi nghỉ hưu sớm thì mục tiêu kế tiếp vẫn sẽ là Mạc Liêm."

Mạc phu nhân: "Vậy ít nhất vẫn còn một cơ hội chứ, nếu ông không cứu Mạc Liêm, nó sẽ bị hội đồng quản trị chất vấn, nó sẽ không thể làm việc ở đây nữa! Nếu như bị ba biết được, ông ấy sẽ tha cho nó sao?"

Nói, nước mắt bà rơi xuống.

"Dù sao thì chuyện này ông không thể không quản, nếu người làm ba như ông cũng mặc kệ thì còn ai có thể giải quyết tình huống này được?."

Mạc đỗng nheo mắt, đau đớn muôn nứt, huyết thái dương sưng lên, ẩn lâu như vậy mà cũng không có tác dụng gì.

Mạc phu nhân giải thích hộ Mạc Liêm: "Đứa nhỏ này, người khác không biết, chẳng lẽ ông còn không hiểu nó? Nó làm gì có ý đồ xấu, còn không phải là do bị Mạc Dư Thâm bứt sao?"

Bà lấy khăn tay lau nước mắt.

"Nếu không phải do Mạc lão gia tử bất công, sao nó có thể làm ra chuyện này chứ?"

"Mạc Liêm và Mạc Dư Thâm đều là những đứa con của Mạc gia, là cháu của ông bà, trái tim đều lương thiện."

Mạc đồng tâm phiền, "Bà có thể để cho tôi yên tĩnh một lát được hay không!"

Mạc phu nhân lúc này mới ngừng nói. Ngồi một chút, văn phòng ngộp ngạt, bà đứng dậy rời đi.

Hôm nay Bắc Kinh gió thổi lớn, tấp vào mặt, đau rát.

Mạc phu nhân bước nhanh xuống bậc thang, trước khi lên xe còn quay lại ngẩng đầu nhìn lên tòa cao ốc Mạc thị.

- ---

Có tiếng mở cửa, Mạc Dư Thâm thu lại suy nghĩ, quay người.

Hè Gia đã tắm rửa qua, lông mi nhuộm một tầng hơi nước, "Đang suy nghĩ gì thế?"

Mạc Dư Thâm: "Chuyện công việc."

Anh nhìn đồng hồ, đã mười hai giờ trưa rồi, bọn họ vẫn chưa ăn sáng.

"Xuống dưới ăn cơm."

Hè Gia lúc sáng có ôn tập bút ký, tối qua Mạc Dư Thâm có mua đồ ăn cho cô. Lúc sau hai người vội quá nhịn không được, thân thể đã ăn no rồi mà bụng thì trống không.

"Chẳng phải tối qua anh có mua đồ ăn sao? Đem xuống sảnh nhờ nhân viên phục vụ hâm nóng lại đi, em muốn ăn cái đó."

Mạc Dư Thâm nhặt quần áo mặc lên, "Anh mua cái mới cho em."

Hè Gia không chịu, trên núi lạnh, một đêm không bị hú được. Hơn nữa đây là lần đầu tiên anh mua đồ ăn cho cô, mặc dù chỉ có hơn hai mươi tết, nhưng ý nghĩa không giống, "Em chỉ muốn ăn đồ tối qua."

Mạc Dư Thâm nhìn cô, không tài nào hiểu nổi. Ký ức mất đi, cô cũng trở nên tùy hứng. Anh đáp ứng, cầm túi đồ ăn kia xuống lầu.

Mạc Dư Thâm không có ý định để cho Hè Gia ăn đồ hôm qua, anh nhờ phục vụ hâm nóng lại, còn mình thì đến tiệm cơm mua một phần mới.

Anh sẽ ăn phần được hâm lại kia.

Mạc Dư Thâm sợ Hè Gia ăn đồ hôm qua, lúc đi mua cơm còn hỏi xin ông chủ ít bột tiêu cay và bột thì là, về khách sạn, rắc lên phần đồ ăn hâm lại.

Hè Gia đang ghi chép lại các ký ức của sáng nay, cửa mở ra, một mùi thơm xông vào mũi.

"Hè Gia." Mạc Dư Thâm mở các túi đồ ăn ra, gọi cô.

"Tới đây." Hè Gia viết xong câu cuối cùng: Đột nhiên có một loại cảm giác sinh hoạt đời sống vợ chồng.

Khách sạn trên núi cũng không tài nào so với khách sạn thành phố được, không có phòng ăn riêng biệt nên hai người dành ngồi trên

bàn trà ở phòng khách ăn tạm.

Hè Gia ăn phần của mình, thỉnh thoảng ngó sang phần của Mạc Dư Thâm, trong đó là thịt cừu nướng thì là, đáng tiếc, còn có một trái ớt, cô uống thuốc nên kị tanh cay.

Buổi chiều.

Hè Gia dẫn Mạc Dư Thâm về nhà lão bà, chân đau nên cô đi rất chậm, giữa đường còn ngồi trên ghế đá nghỉ ngơi.

Hai lần trước anh chỉ đến cửa, hôm nay mới biết trong sân như thế nào. So với sân nhà của Nhạc lão tiên sinh còn rộng rãi hơn.

Chỉ có hai mặt tường, một bên là vách đá, một bên là hồ nước phía xa, không có tường vây kín nên có thể thưởng thức phong cảnh.

Đứng từ hành lang nhà của lão bà nhìn xuống phong cảnh phía dưới, cũng không kém hơn là bao so với chỗ của Nhạc lão tiên sinh.

Trong sân còn có trồng rau xanh, đã được thu hoạch sắp xếp gọn gàng.

Đối với lão bà mà nói, Mạc Dư Thâm là khách quý, như là lần đầu tiên tiếp cháu rể đến nhà.

Buổi chiều bà gọi điện cho con gái, nói là buổi tối đem vài món ăn qua.

Mạc Dư Thâm ngồi ở trên hành lang, thưởng thức trà, tiện thể đọc kịch bản của Hè Gia.

Hè Gia đang ở phòng bếp giúp bà nhặt rau, là chõ rau vừa nãy lấy ở trong vườn.

Lúc nói chuyện phiếm, Hè Gia nói: "Bà ơi, đợi đến khi cháu về Bắc Kinh, bà đi cùng cháu đi, ở đây côn trùng kêu to, tối làm sao ngủ được chứ."

Cô tưởng lão bà mỗi ngày dậy sớm như vậy là bị tiếng côn trùng làm phiền giống cô.

Lão bà cười cười, "Trời lạnh như vậy, ở đâu ra côn trùng mà kêu chứ, tiếng cháu nghe được chắc là tiếng chim hót." Cách nhà bà không xa có một già đình.

Ông cụ nhà đó nuôi không ít chim, sáng sớm sẽ lú ríu lú ríu.

Bà nói: "Ta đã dậy sớm quen rồi, tuổi tác lớn, ngủ cũng không được, nằm trên giường khó chịu, còn không bằng dậy sớm làm chút việc."

Tay của Hè Gia ngưng trệ, cô đã ý thức được vấn đề, lại hỏi, "Chỉ có mùa hè mới có côn trùng kêu thôi à? Những mùa khác thì sao?"

"Mùa hè thì kêu nhiều, mùa thu cũng có nhưng tiếng kêu không to lăm, ở đã quen nên cũng không ảnh hưởng lăm." Lại hỏi Hè Gia: "Lần trước cháu đến, có phải cũng không quen phải không?"

Hè Gia vội khoát tay, "Nhà cháu có vườn hoa, cũng có nhiều côn trùng hay kêu, đã quen rồi à."

Thì ra lỗ tay của cô thật sự có vấn đề.

Trước đó không phải chưa từng nghi ngờ, bất quá vẫn ôm một tia hy vọng trong lòng, trấn an chính mình, là tiếng côn trùng kêu chử không phải ù tai.

Một chút ảo tưởng kia của cô cuối cùng cũng bị phá hủy.

Lão bà bắt đầu rửa rau, múc một gáo nước suối. Tiếp tục nói: "Ở trong núi cả một đời rồi, cũng không muốn đi. Cũng vì chuyện có về Bắc Kinh lại hay không mà ta và chú Lương của con đã àm ĩ biết bao nhiêu trận."

Hè Gia chậm rãi thu lại tâm tình, "Bà ơi, khi nào kịch bản của cháu được quay thành phim, bà đi thăm trường quay, có không ít minh tinh mà bà hay nhìn thấy trên TV đó."

Lão bà cười nói nhất định sẽ đi.

Bà chỉ làm mấy món thức ăn chay hợp khẩu vị của Hè Gia, phần lớn đồ ăn đều thanh đạm. Lão bà biết người trẻ tuổi thích ăn mặn nên nhờ con rể đưa hai món mặn ở tiệm cơm đến.

Người đưa đồ ăn đến là cháu ngoại của lão bà, đã 20 tuổi.

Cháu ngoại vừa vào cửa đã cất giọng gọi bà.

"Tới đây, tới đây." Lão bà từ phòng bếp đi ra Hè Gia cũng theo sát sau.

Cháu ngoại nhìn thấy Mạc Dư Thâm ngồi ở trên hành lang, trừng mắt nhìn, "Là anh à?"

Mạc Dư Thâm cũng nhận ra chàng trai trẻ là ai, bắn một tín hiệu bằng ánh mắt cho cậu ta, nhưng hiển nhiên là cậu ta không hiểu.

Lão bà hỏi: "Các cháu quen nhau à?"

Cháu ngoại: "Vị đại ca này buổi sáng có đến cửa tiệm mua cơm, nếu biết là người quen thì cháu đã không lấy tiền."

Lão bà giới thiệu sơ hai người với nhau.

Cháu ngoại đưa đồ ăn cho bà, "Trong nhà có còn bột tiêu cay không ạ?"

Lão bà lớn tuổi, không ăn cay, "Có phải trong cửa hàng không đủ dùng hay không?"

Cháu ngoại: "Không phải không phải, là vị đại ca này thích ăn cay buổi sáng ăn đồ ngọt còn xin thêm bột tiêu cay và bột thì là."

Mạc Dư Thâm: "....."

Hè Gia nhìn về phía Mạc Dư Thâm, anh cũng đang nhìn cô rồi lặng lẽ thu tầm mắt lại.

Đồ ngọt buổi sáng là cô ăn còn bột tiêu cay là rắc lên phần đồ ăn tối qua.

Đã đến giờ cơm tối, trong cửa hàng còn bận bịu, cháu ngoại cũng không ở lại lâu, "Đại ca đại tỷ hai người ăn nhiều một chút, em đi đây."

Cơm tối rất phong phú, Mạc Dư Thâm ăn thịt nướng thỉnh thoảng còn nhìn Hè Gia vài lần, lần nào cũng đúng lúc Hè Gia đang nhìn anh.

Lão bà bận rộn đến trưa, mệt mỏi. Ăn cơm xong liền đi nghỉ ngơi.

Hè Gia cùng Mạc Dư Thâm tản bộ trở về khách sạn.

"Lớn như vậy, là lần đầu tiên ăn đồ nguội phải không?" Hè Gia hỏi.

Mạc Dư Thâm: "Ừm."

"Hương vị thế nào?"

"Không tệ."

Hè Gia nắm bàn tay trái của anh, đưa lên môi, hôn một cái ở chỗ chiếc nhẫn. "Nghe nói ngón áp út và trái tim có tương thông với nhau, có phải cảm nhận được ám áp không?"

Mạc Dư Thâm không trả lời, nắm tay cô chặt hơn.

Một đoạn đường về an tĩnh.

Mạc Dư Thâm nhìn qua hai bên đường núi, nói xạo: "Ở đây còn trùng nhiều thật."

Hè Gia cười nhạt, phụ họa, "Anh cũng nghe thấy rồi?"

Mạc Dư Thâm: "Ừm."

Xung quanh yên tĩnh, chỉ có tiếng gió thổi rung cây xào xạc.

Trở lại khách sạn, Mạc Dư Thâm đi ra phòng khách, bận công việc.

Thư ký Đinh gửi mail báo cáo, xế chiều hôm nay, Mạc đồng cho gọi các đồng sự trưởng khác đến phòng họp, cụ thể là gì thì không biết.

Còn có, Mạc Liêm chiều nay đã từ Thượng Hải về Bắc Kinh.

Đính kèm trong mail còn có kê khai chi tiết của công ty cố vấn tài chính Mạc Liêm đang dùng.

Trong đó có vài khoản tiền không nhỏ, tất cả đều là đầu tư vào viện mồ côi nào đó.

Thư ký Đinh đặc biệt ghi chú: 【Đã điều tra được, những năm này, Mạc Liêm hằng năm sẽ định kì quyên tiền cho viện mồ côi, đã giúp cho không ít viện mồ côi.】

Mạc Dư Thâm đóng cửa sổ.

Nhân tính, lại phức tạp như vậy.

Điện thoại rung lên, là tin nhắn từ thư ký Đinh: 【Mạc tổng, ở bên kia có còn mưa không? Nếu mưa vẫn chưa ngừng thì để tôi đổi lại vé máy bay.】

Mạc Dư Thâm: 【Ngừng, vừa ngừng.】

Cắt điện thoại, Mạc Dư Thâm xoa xoa mũi.

Trước kia anh tự hào rằng mình là người có nguyên tắc.

Bây giờ thì tu thành chính quả bộ môn nói dối rồi.

Ở phòng ngủ, Hè Gia đang ghi bút ký, ghi chép toàn bộ nội dung xong, cuối cùng cô tự hỏi một vấn đề: Mạc Dư Thâm yêu mình sao?

Yêu. Không yêu.

Ở dưới chữ "yêu", cô vẽ một khuôn mặt tươi cười.

Lúc Mạc Dư Thâm đẩy cửa bước vào, chỉ thấy trên mông cô đang treo một nụ cười.

Hè Gia nghe được động tĩnh, khép sổ lại.

"Ông xã."

"Ừm?"

Hè Gia bước mấy bước đi tới, vòng lấy cổ anh, ở trên mông anh hôn một cái.

Giờ khắc này, Mạc Dư Thâm cảm thấy, nói dối một chút cũng không có gì.

Hôm sau, trời vừa sáng, Mạc Dư Thâm bị đánh thức bởi tiếng mưa rơi bên ngoài.

Trời mưa thật.

Mãi đến chín giờ mà mưa vẫn chưa có dấu hiệu ngừng. Thư ký Đinh mua vé lúc ba giờ rưỡi chiều, ít nhất mươi giờ phải ra sân bay.

Trời mưa to như vậy, tầm nhìn thấp, ô tô đi đường núi rất nguy hiểm.

Mạc Dư Thâm đứng ở cửa sổ nửa ngày, mưa càng rơi càng lớn, phố ảm thực ở dưới cũng không một bóng người.

Anh nhìn dự báo thời tiết, trong ba giờ tới trời đều mưa to.

Lại nhìn ra ngoài trời, trời đất như hợp làm một, mưa rơi xuống đất, tạo thành một tầng sương mù trắng xóa.

Mạc Dư Thâm dành gửi tin nhắn cho thư ký Đinh: 【Hôm nay trời lại mưa.】

Thư ký Đinh: "....."

Anh trả lời lại Mạc Dư Thâm: 【Mạc tổng, vậy để tôi đổi lại vé máy bay.】

Mạc Dư Thâm sợ thư ký Đinh không tin, quay một đoạn video nhỏ trời mưa gửi qua cho anh.

Chứng minh là anh không có xạo. Trời mưa thật mà.

*

Tác giả có lời muốn nói:

Thư ký Đinh: Cái video này cũng không chứng minh được chuyện hôm qua anh không nói dối nha.

*

#29032020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 24: Bởi Vì Người Đàn Ông Này Nên Cô Đã Trở Lại

Mưa mãi đến trưa vẫn chưa ngừng.

Mạc Dư Thâm và Hè Gia trải qua một buổi sáng tốt đẹp ở trên giường. Chính anh cũng không ngờ được lại có ngày mình trở nên phong túng như vậy.

Một lần rồi lại một lần.

Nghỉ giữa hiệp, Mạc Dư Thâm xuống siêu thị dưới tầng một mua thêm một hộp trở về.

Nếu không phải Hè Gia đang uống thuốc trị bệnh, anh còn nghĩ sẽ cùng cô sinh một đứa bé. Suy nghĩ này, khiến chính anh cũng giật nảy mình.

Mạc Dư Thâm về đến phòng.

Hè Gia chợp mắt một lát, nghe thấy tiếng động liền tỉnh.

Ngoài cửa sổ, tiếng mưa rơi còn lớn hơn so với vừa rồi.

Hè Gia hỏi Mạc Dư Thâm: "Có phải mưa sắp ngừng rồi không?"

Mạc Dư Thâm: "Vẫn chưa." Cái khác không nói.

Có thể là do Mạc Dư Thâm sắp về Bắc Kinh, cũng không biết bao giờ mới có thời gian quay lại thăm cô, nên trạng thái của Hè Gia

hôm nay không tồi, cũng không cảm thấy mệt mỏi.

Mỗi lần cô nói câu "Là Mạc Dư Thâm" kia, thân thể và linh hồn đều có thể đạt được cảnh giới cao nhất.

Buổi chiều, trời tạnh mưa.

Mạc Dư Thâm quyết định về Bắc Kinh. Bên kia có một số chuyện không thể tiếp tục trì hoãn.

Ở cửa khách sạn ô tô đến đón anh.

Hè Gia tiễn anh ra xe phát phát tay.

Tay Mạc Dư Thâm đã nắm chốt cửa, anh quay người lại. Hè Gia đi về phía trước mấy bước nhẹ nhàng ôm anh.

Mạc Dư Thâm: "Buổi tối nếu ngại tiếng côn trùng kêu ồn ào, thì cứ gọi cho anh."

Hè Gia gật đầu thúc giục anh, "Nhanh lên xe đi, đến sân bay thì trời đã tối rồi."

Mạc Dư Thâm lần này mở cửa ghế phụ, lái xe nháy nhở, "Mạc tổng, ngài ngồi ở phía sau cho an toàn."

"Không có việc gì." Mạc Dư Thâm vẫn kiên trì ngồi ở ghế phụ.

Ô tô di chuyển.

Mạc Dư Thâm điều chỉnh tư thế ngồi, nhìn qua kính chiếu hậu. Rất nhanh, thân ảnh trong gương càng ngày càng xa, cuối cùng chỉ còn cái chấm đen nhỏ.

Mạc Dư Thâm mới thu lại tầm mắt.

Cùng một con đường cùng một cảnh vật, nhưng tâm tình lúc đến lại không giống lúc đi.

Trời tối, xe chạy tới sân bay.

Trong lúc đợi máy bay, Mạc Dư Thâm nhận được điện thoại và một tin nhắn. Là ông nội gọi tới nói anh buổi tối về nhà cũ một chuyến.

Mạc Dư Thâm: "Ông nội, cháu còn đang ở trên núi, về đến Bắc Kinh đã là hơn 12 giờ."

Ông nội kiên trì: "Mặc kệ trễ đến đâu, cứ về một chuyến."

Còn tin nhắn kia là của mẹ ruột Tần Tô Lan.

Lần cuối cùng liên hệ với mẹ đã là nửa năm trước. Còn gặp mặt là 2 năm trước.

Tần Tô Lan: 【Mẹ đang ở Bắc Kinh, có rãnh thì cùng mẹ ăn cơm một bữa.】

Mạc Dư Thâm: 【Gần đây bận nhiều việc, không có thời gian.】

Tần Tô Lan: 【Vậy thì đợi khi nào con rãnh, nửa năm tới mẹ sẽ đều ở Bắc Kinh nói không chừng sẽ không đi nữa.】

Mạc Dư Thâm không trả lời lại.

Vừa cất điện thoại loa thông báo nhắc nhở chuyến bay về Bắc Kinh tối nay. Mỗi lần đến đây đều về chuyến buổi tối.

Mạc Dư Thâm gửi một tin nhắn giọng nói cho ông nội: 【Ông nội, chuyến bay tối nay về đến nhà cũng gần sáng, ngày mai cháu sẽ qua sớm.】

Ông nội: 【Ta cũng không buồn ngủ, con cứ đến đây.】

Trong sân có xe vào, ông nội đem di động đặt một bên. Người đến là mẹ của Mạc Liêm, một giờ trước đã gọi điện thông báo.

Mạc lão gia dù không có ở tập đoàn nhưng tập đoàn có bất cứ chuyện gì đều không thể qua mặt được ông. Đêm nay mẹ của Mạc Liêm đến, ông đã sớm đoán ra được vì chuyện gì. Mạc Dư Thâm trực tiếp uy hiếp Mạc đồng về hưu, nội bộ công ty đã truyền tai nhau.

Về phần lấy cái gì uy hiếp tạm thời không biết. Ông cũng lười biết. Dù sao thì cũng không phải là chuyển vể vang gì cho cam.

Mấy chục năm nay không có một ngày được thảnh thoái, ông cũng mệt đến hoảng rồi.

Mẹ của Mạc Liêm mang theo một chút quà tặng, "Ba, Mẹ."

Nói chuyện một chút Mạc lão thái thái liền đi lên lầu, bà đối với người con dâu này, từ đầu đến cuối đều không có gì hài lòng lấm, không hiểu sao con trai mình ngày trước đều khăng khăng muốn cưới. Giấu diếm bọn họ đi lãnh chứng.

Lão thái thái biến mất trên bậc thang. Phòng khách an tĩnh lại chỉ còn Mạc lão gia và mẹ của Mạc Liêm.

Mạc lão gia tử cũng chẳng muỐn quang co lòng vòng, "Có lời cứ nói, ta mệt rồi."

Mẹ của Mạc Liêm cũng đã quen với thái độ không thân thiện này của Mạc lão gia tử, mấy năm nay bà đều một mực nhẫn nhịn.

Bà điều chỉnh hô hấp, nói thẳng, "Ba, chuyện của Dư Thâm ba cũng biết sao?"

Mạc lão gia tử cũng không giả vờ hồ đồ nhẹ nhàng gật đầu.

Mẹ của Mạc Liêm: "Nói thế nào cũng là người một nhà, Dư Thâm làm như vậy chẳng phải là để người ngoài chê cười hay sao? Ba của nó cũng đã lớn tuổi rồi, còn ở cái vị trí này bao lâu nữa đâu, không thể chờ đến khi ông ấy nghỉ hưu được hay sao?"

Mạc lão gia tử: "Ngạn ngữ nói rất hay, người không vì mình trời tru đất diệt. Giữa cha con với nhau, nếu không có tình cảm thì không khác gì hai người xa lạ. Nhìn thoáng một chút."

Sắc mặt của bà biến đổi, bà cố gắng áp chế cảm xúc của chính mình. Lời này có giống như là lời của một trưởng bối nên nói hay không.

Lạnh nhạt, hai chữ này phát huy vô cùng tinh tế trên người của Mạc gia. Mạc Dư Thâm là vậy, Mạc lão gia tử cũng là thế. Mạc Liêm cũng có chút ảnh hưởng. Nếu không phải không còn biện pháp khác, bà cũng không tự đến đây chuộc nhục nhã.

Buổi trưa từ tập đoàn Mạc thị đi ra, bà trực tiếp về nhà. Cả một buổi chiều đứng ngồi không yên. Bây giờ Mạc Liêm đã có chỗ ngồi ổn thỏa ở Mạc thị đó là bởi vì có chồng bà đè ép Mạc Dư Thâm. Nhưng nếu lão Mạc từ chức, thì không còn ai có thể quản nổi Mạc Dư Thâm.

Mạc Liêm và Mạc Dư Thâm tranh giành, nhìn trước mắt phần thắng của Mạc Liêm không quá cao. Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là phải về nhà cũ một chuyến, ôm một tia hy vọng, hy vọng lão gia tử có thể chủ trì công đạo, tranh thủ cho Mạc Liêm chút thời gian.

Mẹ của Mạc Liêm trong lòng tức giận nhưng không dám biểu hiện ra ngoài, khẩu khí vẫn rất ôn hòa, "Ba, Mạc Liêm và Mạc Dư Thâm đều là cháu nội của ba, ba không thể mắt nhìn thấy chúng nó đấu nhau mà mặc kệ."

Mạc lão gia tử nhấp một ngụm trà hỏi lại: "Con nói xem ta quản thế nào được?"

Mẹ của Mạc Liêm: "Con biết trong lòng Dư Thâm không thoái mái, đối với Mạc Liêm cũng không vừa ý. Hôm nay nó buộc ba nó từ chức, rõ ràng là muốn khiến Mạc Liêm rời khỏi Mạc thị. Chuyện này không sớm thì muộn cũng sẽ xảy ra."

Ông cụ Mạc từ đầu đến cuối vẫn giữ cái thái độ kia, "Ta đã già rồi, có nói cũng không ai nghe ta. Cứ tuỳ chúng nó liệu sự mà làm."

Bầu không khí cứng đờ.

Mạc lão gia tử tiếp tục châm cho mình một chén trà, xem như không có chuyện gì xảy ra.

Mẹ Mạc còn chưa hết hy vọng, vẫn tranh thủ một chút, mong ông cụ Mạc có thể mềm lòng. Dù sao Mạc Liêm cũng là cháu ruột của ông, bà không tin ông không có chút mềm lòng nào.

"Ba, nói đến cùng thì chuyện này cũng không phải Mạc Liêm sai, mấy năm nay nó một mực chịu ủy khuất, cũng chỉ dám bức dọc trong lòng mà thôi."

Ông cụ Mạc nhìn lá trà trong chén, lá trà xanh biếc, vẫn là trà mà ông bạn già họ Nhạc gửi cho ông.

Thầy Mạc lão không lên tiếng, bà tiếp tục, "Lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, chẳng lẽ ba lại nỡ nhìn hai anh em chúng nó đấu nhau như kẻ thù hay sao. Con cũng đã nghĩ thoáng, bây giờ không cầu gì hơn ngoài một cuộc sống ổn an. Cũng hi vọng hai anh em chúng nó có thể chiều cố lẫn nhau."

Mạc lão gia tử đã gặp qua biết sao nhiêu người, trải qua biết bao nhiêu chuyện, nhưng những lời này thật sự đã khiến ông mềm lòng.

Ông đặt chén trà xuống, nói: "Đúng là cả hai đều là da là thịt, là mu bàn tay thì dễ lộ ở ngoài cho người khác thấy, cần có mặt mũi. Còn lòng bàn tay, mặc dù thịt nhiều hơn nhưng thô ráp, tiếp nhận uỷ khuất cũng nhiều."

Mẹ Mạc không lên tiếng.

Mạc lão gia: "Lúc trước con chọn mu bàn tay, ta đã thành toàn giữ lại mặt mũi cho con và Mạc Liêm, không thể nào bây giờ bắt ta khoét thêm một miếng thịt ở lòng bàn tay đưa cho con. Con đó, đừng quá tham lam như vậy."

Mẹ Mạc há hốc mồm, không phản bác được.

Mạc lão gia chống quai trượng, "Mạc Liêm đúng là không sai, nếu có sai thì cũng là sai khi có người mẹ như con, có nhân át có quả. Không có chuyện cái gì tốt đều bị một người chiếm hết."

Ông cất bước đi về phía cầu thang. "Về sớm một chút đi."

Mẹ Mạc sắc mặt trăng bệt, bà không nghĩ tới ông cụ Mạc thật sự không cho bà chút mặt mũi nào.

Mạc lãi gia tử không về phòng ngủ mà đi đến thư phòng.

Rạng sáng, phố phường yên tĩnh.

Ông cụ Mạc không ngủ, một mực chờ Mạc Dư Thâm đến.

Tàu xe mệt mỏi, khi Mạc Dư Thâm về đến nhà thì trên mặt đã xuất hiện tia rã rời.

Vẫn như cũ, anh rót cho ông nội một ly nước ấm. Sau đó ngồi xuống đối diện ông, chuẩn bị nghe lời răn dạy. Mặc dù là nghe tai này xong rồi nhả tai kia.

Ông nội đưa cho anh một quyển sách, "Hôm nay nhàn rỗi sắp xếp lại giá sách, lại phát hiện ra một quyển sách của Nhạc gia gia cháu, giảng nhân tính, sắc bén thông thấu, nếu cháu có thời gian thì cứ đọc xem."

Mạc Dư Thâm nhận lấy, nào có chuyện sắp xếp lại kệ sách, là ông nội cố ý đưa cho anh.

Ông nội cũng không giảng đạo lý nhiều lời, chỉ nói: "Đối Mạc Liêm, cháu muốn xử lý thế nào, hẳn là có dự tính rồi, ta không xen vào, cũng ủng hộ cháu."

Mạc Dư Thâm không tiếp lời, giả bộ lật một trang xem.

Ông nội Mạc thở dài một hơi, "Cháu và Mạc Liêm đều là những đứa trẻ ngoan, là con trai ta không tốt."

Mạc Dư Thâm nhìn tên sách, trống không.

"Sao lại đi lên núi thế?" Ông nội Mạc đổi chủ đề.

"Hè Gia muốn cháu đi thăm cô ấy." Mạc Dư Thâm khép sách, điềm nhiên nói.

Nghe lời vậy sao.

Ông nội cười, đã mấy ngày nay rồi, trong lòng không được thư thả như bây giờ.

Mạc Dư Thâm uy hiếp Mạc đồng như vậy, cũng chưa hẳn là chuyện xấu.

Ông nội phất tay, "Mau về đi."

Mạc Dư Thâm rời khỏi nhà cũ đã là hai giờ sáng. Anh nhắn cho Hè Gia một tin: 【 Anh đến rồi. 】

Ba ngày sau.

Mạc thị tổ chức một buổi họp báo, Mạc Dư Thâm đích thân chủ trì, tuyên bố tin tức nặng ký:

Sức khoẻ Mạc đồng không tốt, hiện tại đang ở bệnh viện tĩnh dưỡng, không thích hợp công việc lao tâm. Hội đồng quản trị của tập đoàn Mạc thị tạm thời do Lý đồng - phó chủ tịch đương nhiệm đại diện.

Kỳ thật, mọi người đều biết, cái gọi là tạm thời đại diện chỉ là tìm cớ cho Mạc đồng có cái thang đi xuống, cũng là để cho giá cổ phiếu ổn định.

Không bao lâu sẽ chính thức tuyên bố thân thể Mạc đồng không tốt, chính thức chào từ biệt.

Buổi họp báo không cho phóng viên đặt câu hỏi, chỉ có mấy phút liền kết thúc.

Trong bệnh viện, Mạc đỗng cũng đang xem video trực tiếp.

Mẹ Mạc đem đến một tách trà nóng, lấy điện thoại đi, "Đừng xem nữa, càng xem càng bức." Đem trà đặt trên tủ bàn, bắt đầu gọt hoa quả.

Tối qua Mạc đỗng đã vào bệnh viện ở. Nếu không giả vờ giả vịt một chút thì cái mặt này của ông cũng không còn chỗ để. Tối qua ông cuối cùng cũng nhượng bộ.

Nhất trí với Mạc Dư Thâm, ông từ chức chủ tịch, chuyện của Mạc Liêm sẽ xí xoá hết.

Mẹ Mạc đưa trái cây đã gọt xong cho ông. Ông không lấy, làm gì có khẩu vị mà ăn.

Mẹ Mạc có chút thở dài, "Trước đó còn nghĩ Dư Thâm đưa nhỏ này nhất thời tức giận làm càn, không nghĩ tới nó không xem người ba này ra gì. Ông thì hay rồi, ngược lại còn tính giao nửa số cổ phần cho nó. Ông xem nó là xương là thịt, còn người ta thì chưa chắc."

Mạc đỗng nheo mắt lại, "Bớt nói chút được hay không?!"

Mẹ Mạc cũng im lặng

Tin tức của tập đoàn Mạc thị trên mạng rất nhanh liền xếp xuồng. Hết thẩy như chưa có gì xảy ra.

Đề nghị cấp vốn đầu tư nghiên cứu phát triển thuốc mới hôm nay cũng được thông qua.

Mạc Dư Thâm bận rộn mãi đến chín giờ tối mới rãnh nhìn điện thoại một chút. Hè Gia không có liên lạc với anh.

Anh nhìn điện thoại như có điều suy nghĩ, rồi nhắn tin cho cô:
【Tín hiệu bên em không tốt à?】

Rất nhanh, Hè Gia liền nhắn lại: 【 Không có, sao thế?】

Mạc Dư Thâm: 【 Lúc trước có gửi tin nhắn cho em.】

Hè Gi: 【 Em không thấy, khả năng là tín hiệu có vấn đề thật.】 Cô lại hỏi: 【 Anh nhắn gì cho em vậy?】

Thật ra là không có nhắn cái gì.

Mạc Dư Thâm: 【 Cũng không có gì, hai ngày trước ông nội hỏi thăm sức khoẻ của em.】

Hè Gia: 【 Ha ha.】

Chỉ hai chữ này thôi mà khiến Mạc Dư Thâm nhớ lại ngày trước, khi cô gọi điện nói là sẽ về nhà sau anh một phút, điệu cười lúc đó cũng đặc ý như vậy.

Hè Gia sợ anh bận cả ngày, bây giờ mới nói cho anh, 【 Ngày mai em sẽ trở về. Uống mấy đợt trị liệu thuốc Đông y cũng không có tác dụng mấy. Anh hai kêu em về Bắc Kinh, tiếp nhận trị liệu bằng thuốc tây.】

Mạc Dư Thâm: 【Vậy cũng tốt.】

Anh gọi điện cho Quý Thanh Thời, vừa mở miệng liền hỏi: "Anh sắp xếp cho Hè Gia dùng thuốc gì?"

Quý Thanh Thời đơn giản nói qua.

Liên quan đến thuốc men, Mạc Dư Thâm có chút tò mò, không hiểu sao tim lại như bị ai đó bóp nghẹt, "Dùng thuốc đó sẽ sản sinh ra tác dụng phụ."

"Tôi biết. Nhưng nếu không thì phải làm sao bây giờ? Trơ mắt nhìn em ấy bị suy giảm thính lực, cuối cùng cái gì cũng không nghe được?"

Trong điện thoại là trầm mặc kéo dài.

Mạc Dư Thâm nói: "Trung tâm nghiên cứu phát minh của Mạc thị đã bắt đầu nghiên cứu một loại thuốc, đem tác dụng phụ giảm đến mức thấp nhất."

"Em ấy sẽ không đợi được."

"Sẽ."

Chuyến bay của Hè Gia chặng vạng tối mới đáp xuống.

Mạc Dư Thâm có cuộc họp, không thể đi đón nên kêu lái xe đến đón cô rồi đến thẳng tập đoàn Mạc thị.

Ô tô dừng ở trước cửa cao ốc, cô nhắn tin cho Mạc Dư Thâm: 【Leng keng~】

Mạc Dư Thâm: 【Anh sẽ xuống ngay.】 Anh sắp xếp tài liệu gọn gàng lại, vội vàng đi xuống dưới.

Trong thang máy, Mạc Dư Thâm cài nút áo sơ mi trên cùng lại.

Hè Gia nhìn thấy người ra, hạ cửa sổ xe xuống, vẫy vẫy tay với anh.

Mấy ngày không gặp, Mạc Dư Thâm cảm giác Hè Gia gầy đi không ít.

Hè Gia dời qua một bên, cho Mạc Dư Thâm chỗ ngồi xuống.

Cô đưa tay tháo nút áo trên cùng kia ra, "Đóng chặt như vậy không khó chịu à?"

Mạc Dư Thâm nhìn qua cô, không phải cô kêu cài lại sao?

Hè Gia cười, "Em về rồi nên không cần để ý như vậy."

Thật ra, nói trị liệu bằng thuốc tây là trước mắt cứ uống thuốc đã. Có thể gửi thuốc tây lên núi, trên đó không gian thoáng đãng, không khí trong lành, thích hợp dưỡng bệnh.

Nhưng vì người đàn ông này nên cô đã trở lại.

*

Editor có lời muốn nói: Sau khi tham khảo bản dịch ở wikidich, mình thấy bên đó dịch tên của anh hai Hè Gia là Quý Thanh Thời, trong tên có một chữ "时" có thể đọc hán việt là Thời hoặc Thì. Một hồi đắn đo thì tôi quyết định lấy tên Quý Thanh Thời với lý do đọc nghe sang mồm hơn hẳn:)). Đã sửa tên cho các chương trước.

Sắp tới truyện sẽ đi vào giai đoạn nghiêm trọng trong bệnh tình của Hè Gia nên mình sẽ đăng mỗi ngày một chương (trừ chủ nhật) để không bị đứt mạch cảm xúc. Khi nào đến cái khúc ngược tâm tàn

tại ngược thân tàn ác thì tôi đăng một mạch luôn cho nó qua nhanh
nhanh rồi mình lại ngồi ăn cẩu lương tiếp =))).

Thân ái ^ ω ^

*

#29032020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 25: Mạc Dư Thâm Giúp Hè Gia Ghi Bút Ký

Trước tết, Bắc Kinh đồ trộn tuyết thứ hai.

Chu Minh Khiêm đang từ sân bay về công ty, điện thoại rung lên:
【Chu đạo diễn, tôi đang ở Tinh Lam. - Hè Gia.】

Chu Minh Khiêm xoa mi tâm, không trả lời.

Người phụ nữ này phiền phức thật.

Hai ngày trước, Hè Gia gọi điện cho anh, nói có kịch bản tốt, muốn cho anh xem. Cũng không biết cô lấy được số của anh từ đâu.

Ngay từ đầu cô đã thêm WeChat của anh, nhưng anh không chấp nhận.

Qua hôm sau, cô gọi điện cho anh.

Anh cũng không thể từ chối thẳng mặt, liền nói cô gửi bản thảo điện tử vào hòm thư của anh, tiện thể đưa cô địa chỉ mail.

Hè Gia lại nói: Vẫn là gặp mặt rồi đưa đi.

Đoán chừng cô sơ sẩy gửi vào hộp thư của anh, nhiều quá, bản thảo của cô sẽ bị trôi xuống dưới.

Người phụ nữ này cũng không ngốc.

Hè Gia đợi ở Tinh Lam nửa tiếng, lúc này Chu Minh Khiêm mới khoan thai tới chậm. Cô đang ở phòng tiếp khách, thấy vậy anh liền đi qua.

Hôm nay Hè Gia mặc một bộ váy dài màu xanh sẫm, nổi bật trên làn da trắng nõn của cô, sắc mặt trắng bệt như là không khỏe lắm.

Đã nửa tháng trôi qua kể từ lần gặp trên núi. Trông cô gầy đi không ít. Nhìn không giống như là có chủ ý muốn giảm cân.

Chào hỏi qua, Hè Gia đưa kịch bản cho anh xem.

Hè Gia ho một lúc, đưa tay che miệng, "Thật ngại quá."

Chu Minh Khiêm nhìn thấy bộ dáng ốm yếu của cô như vậy, có chút mềm lòng, nhận lấy kịch bản trên tay cô.

Vừa rồi Hè Gia ho khan, Chu Minh Khiêm tưởng cô bị cảm, về sau lại tiếp tục ho một tràng, anh ngẩng đầu hỏi: "Bị cảm?"

Gần đây trời trở lạnh, bị cảm phát sốt cũng là chuyện bình thường.

Hè Gia: "Không phải, là do uống thuốc." Hiện tại cô uống loại thuốc này, có tác dụng phụ không nhỏ, nhất là thời gian gần đây, biểu hiện càng rõ ràng.

Dạ dày không thoải mái, còn có ho khan.

Chu Minh Khiêm gật gật đầu, không hỏi nhiều.

Lúc trước anh có quay một bộ phim, nữ phụ ngoài ý muốn sinh non, sau khi chích thuốc là cứ bị ho khan không ngừng.

Nữ diễn viên đóng vai phụ đó vì để khớp vai diễn mà giảm cân cấp tốc, sắc mặt nhợt nhạt khó coi.

Bây giờ nhìn Hè Gia...

Chu Minh Khiêm nhịn không được suy diễn, nửa tháng trước cô ở trong núi cùng Mạc Dư Thâm, khoảng thời gian này có con chắc cũng bình thường đi?

Người đàn ông như Mạc Dư Thâm vậy mà lại đi tìm tình nhân, còn có con riêng bên ngoài. Chắc là không đến mức đó đâu.

Chu Minh Khiêm nhấn huyệt thái dương, cảm thấy mình điên thật rồi. Sinh hoạt cá nhân của người khác liên quan cái rắm gì đến anh. Anh kiềm chế lại suy nghĩ, bắt đầu xem kịch bản.

Trong lúc đó, Hè Gia luôn bát động thanh sắc nhìn Chu Minh Khiêm. Vừa rồi cô thấy anh nhìn trang bìa đến nửa phút.

Trang bìa thì có gì đâu mà nhìn.

Người đàn ông này, khẳng định là chỉ đang xem lây lệ.

Chu Minh Khiêm có chút ngạc nhiên với đoạn mở đầu của cô, lâu lâu anh cũng có suy nghĩ, không biết nên mở đầu làm sao, nghĩ tới rất nhiều viễn cảnh nhưng lại tự mình phủ định nó.

Cái mở màn này của cô, anh chưa nghĩ tới bao giờ.

Vẫn là loại kịch bản tổng tài sở thích của cô, cải biên cũng được, viết lời thoại cũng không tệ.

Xem một cái là xem luôn không dừng lại, lần nữa ngẩng đầu lên đã là mười một giờ trưa.

Anh như vậy mà đã đọc kịch bản một tiếng rồi.

Chu Minh Khiêm còn nhớ là anh từng lập thời thề sắt son là nếu cô tham gia cải biên bộ này thì anh dẹp quay luôn. Đại khái là bây giờ, anh đang tự mình vả mặt mình.

Hè Gia buông ly nước, "Thế nào?"

Chu Minh Khiêm: "Tạm được." Ngữ khí lãnh đạm.

Anh đóng kịch bản lại, để lên bàn trà.

Bây giờ anh không có cách nào quyết định, "Chờ Nhạc lão tiên sinh đánh giá rồi nói sau."

Hè Gia: "Vậy làm phiền Chu đạo." Cô nhìn đồng hồ đeo tay, sắp đến giờ ăn trưa, mặc kệ thái độ của Chu Minh Khiêm như nào, cô vẫn phải khách khí một chút, "Chu đạo diễn, buổi trưa có rảnh không?"

Chu Minh Khiêm nhắc mí mắt, "Nếu là mòi ăn cơm, lôi kéo làm quen, có tâm tư khác thì không cần bàn gì nữa."

Hè Gia cười cười, âm thầm mắng anh một câu, "Chu đạo, anh hiểu lầm rồi, không phải là tôi tính mòi cơm, nếu buổi trưa anh rảnh thì để tôi đưa anh một kịch bản khác xem thử."

Chu Minh Khiêm: "....."

Hè Gia khoát tay với anh, "Vậy hẹn gặp lại, hi vọng chúng ta có cơ hội hợp tác."

Ra khỏi phòng khách, Hè Gia mặc áo khoác vào, cô lại có thêm một mục tiêu nữa là khiến Chu Minh Khiêm quay kịch bản của mình.

Chu Minh Khiêm cầm kịch bản, bụng ly nước, từ phòng khách bước ra rẽ phải, mắt lại vô thức nhìn bên trái.

Bóng dáng xinh đẹp kia đã đến cửa thang máy rồi.

Người phụ nữ này làm gì không làm. Lại muốn làm tiểu tam.

Lên lầu, xa xa, Chu Minh Khiêm nhìn thấy có hai người đang đứng nói chuyện trước phòng làm việc của anh.

Một người là trợ lý của anh, người còn lại là một nữ sinh chưa biết danh tính.

Văn phòng của anh ở Tinh Lam là làm cho có vậy thôi chứ quanh năm suốt tháng quay phim ngoài trời, căn bản không ai đến phòng làm việc tìm anh.

"Chu đạo." Trợ lý nhìn thấy Chu Minh Khiêm.

Chu Minh Khiêm lướt qua nhìn nữ sinh kia, ừm, nhìn mặt thì không tính là nữ sinh, vẫn là phụ nữ đi? Anh cũng không rõ, nhìn qua rất đơn thuần.

Dáng dấp bình thường. Ánh mắt thanh tịnh.

Nữ sinh cũng kêu lên, "Chu đạo."

Chu Minh Khiêm khẽ vuốt cằm.

Trợ lý: "Chu đạo, người này tới phỏng vấn vị trí trợ lý của anh, là bạn bè để cử, gọi là Dư An."

Chu Minh Khiêm nhớ lại, người trợ lý này của anh muốn kết hôn, đã cùng anh cộng sự mười năm, chưa từng nghỉ ngơi nên anh cho

trợ lý nghỉ hai tháng kết hôn.

Nhưng anh cũng không thể không có trợ lý. Nên người trợ lý hiện tại liền tìm cho anh một trợ lý mới.

Chu Minh Khiêm nghĩ nghĩ, có hai người phụ tá cũng không tệ.

Anh mở cửa văn phòng, để hai người họ tiến vào.

Chu Minh Khiêm đi được hai bước, quay đầu nói với trợ lý: "Đem bản thảo này phô tô một phần giúp tôi, còn bản gốc thì gửi cho Nhạc lão tiên sinh cùng các kịch bản khác."

Trợ lý: "Tôi in ra cũng được."

Chu Minh Khiêm nhàn nhạt nói: "Không có bản điện tử." Người phụ nữ Hề Gia này điên thật rồi, đến bản điện tử cũng không đưa anh.

Trợ lý trồ mắt nửa giây, cầm lấy đem đến phòng photo.

Chu Minh Khiêm không mấy thân thiện bắt chuyện với trợ lý mới, anh tạm thời cũng chưa có gì phân phó cho cô trợ lý nhỏ này, anh hỏi: "Gọi là Dư An?"

Dư An gật đầu, "Quãng đời còn lại, ổn ổn an an."

Chu Minh Khiêm: "Tên không tồi, quãng đời còn lại an ổn." Anh nhảm chán hỏi: "Nhà ở đâu?" Nghe giọng không giống người phương bắc.

Dư An: "Bốn biển là nhà."

Chu Minh Khiêm nhíu mày.

Dư An: "Tôi lớn lên ở viện mồ côi."

Chu Minh Khiêm nhìn Dư An, nụ cười trên khốé miệng cô rất ấm áp. Lúc trước anh không muốn tuyển nữ trợ lý vì có khả năng xảy ra nhiều chuyện loạn thất bát nháo.

Nhìn Dư An như là một cô bé. Đôi mắt đặc biệt tinh khiết.

"Công việc trợ lý này, nói nhàn cũng nhàn, nhưng đôi lúc rất bận rộn, ở cùng với đoàn làm phim, không phân biệt ngày đêm."

Dư An: "Tôi không có vấn đề gì, tôi cũng từng làm qua. Dù sao thì tôi cũng chỉ có một mình, quanh năm suốt tháng ở bên ngoài quay phim cũng không sao."

Cô khao khát công việc này.

Thu nhập cao, nghe nói Chu Minh Khiêm đối xử với cấp dưới của mình cũng không tệ, chỉ là tính tình có chút cường đại.

Đến phỏng vấn vị trí trợ lý này là do quản lý trước giới thiệu.

Lúc trước từ chức, quản lý không duyệt. Nhưng cô vẫn kiên trì tháng sau muốn xin nghỉ.

Công việc trước đây là do bạn trai cũ giới thiệu cho cô, bây giờ chia tay rồi, cô cũng không muốn dính dáng gì tới người cũ nữa.

Quản lý giữ lại cũng vô vọng, không nỡ nhìn cô thất tình mà cũng thất nghiệp. Cô cũng không có nǎng khiếu gì đặc biệt, cũng không có chồng lụng, nên quản lý liền giới thiệu cô vị trí trợ lý này.

Quản lý nói, Chu Minh Khiêm rất tốt, cho dù cô có đi xã giao cùng Chu Minh Khiêm thì anh cũng không để cấp dưới của mình tiếp

rượu thay.

Vừa rồi, Chu Minh Khiêm đã quyết định thu nhận cô trợ lý nhỏ này, ngoan ngoãn, không tâm cơ, "Qua năm mới cô hãy đến đây làm việc."

Dư An cảm kích nói cảm ơn. Cô cũng không vội vã trở về mà đi đến phòng photocopy giúp cậu trợ lý kia.

Chu Minh Khiêm cầm điếu thuốc, đi mở cửa sổ ra.

Người phụ nữ kia vẫn còn chưa đi, đang nghe điện thoại.

Váy dài xanh sẫm, áo khoác màu trắng. Mỹ cảnh cũng không bằng cô.

Hè Gia đang cùng Mạc Dư Thâm nói chuyện điện thoại, anh đang từ công ty đi ra. Trong một tháng này, chỉ cần Mạc Dư Thâm không đi công tác, anh đều ở nhà ăn cơm.

Hè Gia uống thuốc này, tác dụng phụ trên người đặc biệt rõ ràng. Dạ dày khó chịu, suốt ngày ho khan. Bây giờ cô hoàn toàn không có khẩu vị.

Những lúc anh ăn cùng cô, cô mới miễn cưỡng ăn một chút.

"Đúng rồi, ông xã, anh vẫn còn chưa hỏi em chuyện em gặp Chu Minh Khiêm."

"Ừm, vậy hôm nay gặp mặt như nào?"

"Có tám phần hi vọng."

"Vậy chẳng phải còn hai phần không được tuyển sao?"

Hè Gia: "....."

Mạc Dư Thâm cũng cảm thấy mình nói hơi quá, "Ý anh là, em phải chuẩn bị tâm lý tốt cho mọi tình huống."

"Đến đâu rồi?" Anh đổi chủ đề.

Hè Gia lấy chìa khóa xe ra, "Bây giờ về liền."

Cúp điện thoại, Mạc Dư Thâm nhìn qua bên đường, tuyết vẫn chưa tan, ánh nắng chiếu xuống, lấp lánh tỏa sáng.

Nếu Hè Gia được chọn, cô sẽ thường xuyên ở đoàn làm phim với Khương Thẩm.

Mạc Dư Thâm gửi tin nhắn cho Trình Duy Mặc: 【Hỏi Khương Thẩm một chút, khi nào cậu ấy rảnh thì cùng nhau ăn một bữa cơm.】

Trình Duy Mặc thật không dám tin Mạc Dư Thâm sẽ chủ động cầu hòa, thật hiếm thấy.

Hôm qua anh vừa mới nói chuyện với Khương Thẩm, cô đang ở Bắc Kinh, nói muốn nghỉ ngơi một thời gian rồi nhận kịch bản mới.

【Không thành vấn đề, tôi sẽ nói thời gian cụ thể cho cậu sau.】

Mạc Dư Thâm: 【Vẫn là đến nhà hàng của Quý Thanh Thời đi.】

Hè Gia và Mạc Dư Thâm lần lượt về đến nhà. Hè Gia dừng xe ở trước sân, đến khi nào xe của Mạc Dư Thâm đi vào rồi cô mới chậm rãi lái theo sau.

Về chậm hơn anh một phút, đến bây giờ cô vẫn còn mê trò này, chơi chưa biết mệt.

Hè Gia bước nhanh mấy bước đuổi kịp Mạc Dư Thâm, hai người sánh vai vào nhà.

"Mỗi ngày anh đều chạy tới chạy lui như vậy, không phiền à?"

Mạc Dư Thâm: "Chạy mấy năm cũng quen rồi."

Anh nói về Hè Gia, mấy năm nay đều về nhà ăn trưa, đồ ăn ở căn tin công ty ăn không quen.

Đầu bếp đã chuẩn bị xong đồ ăn, đều là các món thanh đạm.

Lúc Hè Gia uống thuốc Đông y, cô phải kỵ tanh cay. Bây giờ có thể ăn rồi, lại không có khẩu vị.

"Em đã uống được sáu tuần thuốc rồi?" Mạc Dư Thâm hỏi.

Hè Gia: "Ừm, hôm nay là ngày thứ bốn mươi hai."

Mạc Dư Thâm nhìn cơm trong chén của cô chỉ có một ít, "Hôm nay ăn cơm xong không cần uống nữa."

Hè Gia hơi ngừng đũa, lại gắp mấy hột cơm cho vào miệng, "Không đổi thuốc, em không uống thuốc bở đâu."

Uống thuốc bở vào sẽ bị béo phì. Cô không thể để mình trở nên béo như vậy.

Mạc Dư Thâm: "Được, vậy chúng ta không uống thuốc bở." Chính anh cũng không ý thức được giọng điệu của mình như đang dỗ con.

Hè Gia gật đầu, cái này thì được.

Mạc Dư Thâm không những buổi trưa về bồi cô ăn cơm, còn bồi cô ngủ trưa. Anh không ngủ, còn đang xử lý công việc.

Có anh ở đây, Hè Gia có thể an giấc.

Hè Gia mấy ngày trước bận cải biên kịch bản, một ngày mươi mấy tiếng làm việc, lúc đó ngủ trưa cũng ngon.

Hôm nay rảnh rỗi, không buồn ngủ.

"Còn chưa ngủ à?" Mạc Dư Thâm hỏi.

Hè Gia xoay người, không buồn ngủ. Cô đứng dậy đi tìm sổ ghi bút ký.

"Lại muốn xem à?"

"Không phải, em muốn ghi chép lại ký ức sáng nay đi Tinh Lam gặp Chu Minh Khiêm."

Mạc Dư Thâm gửi mail xong, đóng giao diện lại.

"Không phải đến tối vẫn nhớ sao?"

Hè Gia: "Dù sao bây giờ cũng không có việc gì làm, đến tối cũng nhàn."

Mạc Dư Thâm như có điều suy nghĩ nhìn cô, đưa tay lấy sổ qua.

Hè Gia còn tưởng anh muốn xem nội dung bên trong, ai ngờ anh lấy một cây bút trong ống đụng bút ra.

Hè Gia không hiểu gì, "Anh muốn làm gì vậy?"

Mạc Dư Thâm: "Em nói, anh ghi." Mạc Dư Thâm ra hiệu cô nghỉ ngơi.

Không cần viết chữ thì đúng ý Hè Gia rồi.

Hè Gia nằm xuống, nhắm mắt lại, một bên áp ủ cảm giác đi ngủ, một bên đem hết tất cả những chuyển xảy ra buổi sáng kể lại cho Mạc Dư Thâm ghi.

Bao gồm cả những đoạn đối thoại với Chu Minh Khiêm mà cô có thể nhớ.

Mạc Dư Thâm chỉ nghe, không viết, thỉnh thoảng còn nhìn Hè Gia.

Hè Gia mất mấy phút nói xong, Mạc Dư Thâm chỉ ghi có đúng một câu trong số: Hôm nay đến Tinh Lam đưa kịch bản cho Chu Minh Khiêm xem và chờ kết quả.

P/s: Cụ thể chi tiết việc đến Tinh Lam có thể hỏi ông xã, anh ấy sợ mình viết chữ mệt mỏi, nên thay mình ghi tạc trong lòng.

*

Tác giả có lời muốn nói:

Thánh ghen: Mạc Dư Thâm.

Thánh suy diễn: Chu Minh Khiêm.

*

#30032020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 26: 【Em Có Phải Là Mối Tình Đầu Của Anh Không? (Bí Mật Quan Sát).】

Hè Gia đợi mấy phút, cho là Mạc Dư Thâm viết xong rồi, cô hỏi:
"Ông xã, viết xong chưa?"

"Xong rồi."

Thật ra đã sớm viết xong.

Mạc Dư Thâm nhìn nội dung của mấy ngày trước, lúc đó đều bận rộn viết kịch bản, nội dung hết một nửa là có liên quan đến kịch bản, nửa còn lại là nhớ anh.

Những câu nói ở trên giường, có thể nhớ được, cô đều ghi vào hết. Những câu đối thoại này chỉ có anh và cô xem mới hiểu.

"Ông xã, mau đưa em xem một chút." Hè Gia không ngủ được, muốn nhìn xem trình độ ghi chép của anh như thế nào.

Mạc Dư Thâm: "Không có gì đẹp."

Hè Gia thương lượng, "Muốn thưởng thức chữ của anh."

Mạc Dư Thâm đứng dậy, đưa sổ cho cô.

Hè Gia xem hết, im lặng ngưng kết.

Xem đi, con người này không đáng tin cậy chút nào, tất cả đều phải dựa vào chính mình.

Cô vén chăn, ngồi dậy.

"Làm gì vậy?" Mạc Dư Thâm hỏi.

Hè Gia giả bộ tức giận, "Anh gạt em mà anh còn hỏi."

Mạc Dư Thâm: "Một số người râu ria, em nhớ kỹ như vậy cũng vô dụng."

Hè Gia ngồi vào bàn làm việc, "Chu Minh Khiêm không phải người râu ria, anh ấy là thần tượng của em."

Mạc Dư Thâm đút hai tay vào túi quần, dựa vào bàn làm việc. Nhìn vẻ mặt thành thật của Hè Gia, anh vỗ vai cô, "Đi ngủ đi, anh sẽ ghi lại."

Hè Gia không tin được anh, lắc đầu.

Đàn ông, tất cả đều không có kiên nhẫn.

Mạc Dư Thâm cũng không ngoại lệ.

Mạc Dư Thâm đoạt bút trên tay cô, "Không lấy lệ." Kỳ thật vừa rồi ghi ít như vậy, không phải là không nhớ được, mà là cảm thấy không cần thiết.

Nếu Hè Gia vẫn khăng khăng cướp bút về, khả năng sẽ giằng co không xong, cô cũng không muốn vì một chút chuyện nhỏ này mà cãi nhau.

Đứng lên, đưa ghế cho Mạc Dư Thâm ngồi, tin anh lần nữa.

Những đoạn đối thoại Hè Gia nói vừa rồi, anh vẫn còn nhớ rõ, cùi đầu ghi ghi chép chép.

Hè Gia nằm ở trên giường, nhắm mắt, thỉnh thoảng vụng trộm hé nhỏ một đường, xem Mạc Dư Thâm có căm chú hay không. Có vẻ như không có lấy lệ, một mực ghi chép.

Mười mấy phút sau, Mạc Dư Thâm cất bút.

"Xong rồi." Anh đưa cho Hè Gia xem.

Hè Gia giả bộ bị đánh thức, "Anh vẫn chưa đi làm à? Mấy giờ rồi?"

Mạc Dư Thâm không vạch trần cô, "Một giờ."

Hè Gia nhìn tờ bút ký kia, bật cười.

Mạc Dư Thâm xoa đầu cô, "Ngủ đi, một giờ rưỡi anh còn có cuộc họp." Anh rời phòng ngủ.

Hè Gia lại nhìn bút ký lần nữa, không nhịn được tiếp tục bật cười.

Những chữ khác đều bình thường, chỉ có ba chữ "Chu Minh Khiêm" là thiếu đi điều muốn lấy kính lúp soi mới thấy được.

Thì ra là ghen.

Hè Gia gửi tin nhắn cho anh: 【Chu Minh Khiêm chỉ là một đạo diễn mà em thường thức. Em chỉ yêu anh.】

Mạc Dư Thâm vừa khéo đi đến sân, quản gia đi tới chào hỏi một tiếng.

Mạc Dư Thâm không nghe thấy, chỉ cúi đầu nhìn điện thoại.

Quản gia sững sốt, ông chủ của mình nhìn chằm chằm điện thoại, trên mặt còn có ý cười. Chắc là vừa ký được một hợp đồng lớn.

Mạc Dư Thâm đi qua gara bên kia, vừa đặt tay lên chốt cửa, lái xe đã vội vàng nhắc nhở anh, "Mạc tổng, có chuyện gì vậy?"

Mạc Dư Thâm hoàn hồn, gật nhẹ đầu, không nói gì, mở cửa xe đằng sau ngồi vào.

Phụ nữ đều là kẻ lừa đảo. Nhưng lại có người tình nguyệt bị lừa.

Anh biết trong lòng cô có người khác, nhưng khi cô nói cô yêu anh, anh lại nguyệt ý tin tưởng.

Điện thoại lại rung lên, Hè Gia gửi đến một tin nhắn khác: 【Anh cũng phải gửi lại cho em chứ. Chỉ cần bốn chữ cuối là được.】

Mạc Dư Thâm: 【Anh chỉ yêu em.】

Hè Gia: 【Đúng rồi, vậy em có phải là mối tình đầu của anh không (bí mật quan sát).】

Mạc Dư Thâm không muốn để cô đắc ý, bắt đầu đánh chữ.

Hè Gia lại gửi qua một tin: 【Anh chính là mối tình đầu của em. Em đã từng hỏi Diệp Thu, trước kia chưa từng yêu đương, sau đó kết hôn cùng anh. Nay giờ em rất yêu anh, anh chính là mối tình đầu của em.】

Mạc Dư Thâm đã gõ một tràng dài, nhìn thấy tin nhắn, anh xoá hết và gửi lại: 【Ừm.】

Hè Gia: 【Ha ha.】

Mỗi lần cô thốt ra hai từ đó, tiếng cười kiêu ngạo của cô lại vờn quanh tai anh.

Hè Gia ngủ không được, tiếp tục đùa: 【Anh khoẻ không, mối tình đâu?】

Mạc Dư Thâm: 【Nhanh ngủ đi.】

Hè Gia: 【Không thú vị! Mất hứng! Không vui!】

Hè Gia không ngủ được. Cô là người không thể chịu được nhàn rỗi, gọi điện cho Võ Dương, nói là chiều ghé câu lạc bộ một chuyến.

Thay quần áo xong, Hè Gia cầm túi xách xuống lầu.

Vừa tới phòng khách, di động của Hè Gia rung lên.

Là Mạc Dư Thâm.

Anh không gửi tin nhắn văn bản, chỉ gửi một biểu tượng người đàn ông màu xanh ôm mặt.

Bởi vì Mạc Dư Thâm là một người lạnh lùng, mà lại gửi một cái biểu cảm ôm mặt như vậy, có chút vụng về.

Hè Gia bối rối mỉm cười.

Quản gia phiền muộn cả buổi trưa. Vừa nãy Mạc Dư Thâm đứng đây nhìn điện thoại mà cười, bây giờ Mạc thiếu phu nhân cũng có động tác tương tự.

Khả năng là song hỉ lâm môn, kịch bản của Mạc thiếu phu nhân được chọn đi?

Hè Gia cất điện thoại, lúc này mới xoay qua quản gia, "Chu thúc, chào buổi chiều."

Quản gia đáp lại, "Còn muốn ra ngoài à?"

Hè Gia: "Đến câu lạc bộ."

Quản gia muốn để lái xe đưa Hè Gia đi nhưng cô không chịu, tự mình lái xe đi.

Võ Dương hôm nay cũng không bận gì, tiêu sái tản bộ chờ Hè Gia.

Hè Gia đền trễ hơn so với thời gian dự định.

"Trên đường kẹt xe?"

"Có một chút."

Võ Dương nhìn Hè Gia, gầy đi không ít, nhưng sắc mặt không tệ.
"Hôm nay tôi có thời gian cho cậu."

Hè Gia: "Gần đây thế nào?"

Võ Dương cũng không trông mong Hè Gia có thể nhớ được chuyện tình cảm thất loạn bát nháo của mình, anh nói về công việc của mình, từng bước từng bước đã quen với cuộc sống hiện tại.

Hè Gia sánh vai đi cùng anh đến sân tập luyện, "Không có hứng thú với công việc của cậu. Cùng bạn gái cũ sao rồi? Còn liên lạc không?"

Võ Dương đóng băng, không ngờ tới cô sẽ nhớ.

Hè Gia vốn đâu có nhớ. Vừa rồi lúc đỡ xe ở câu lạc bộ, cô đã lấy bút ký ra ôn tập lại những đoạn ký ức có Võ Dương.

Võ Dương nghe xong, gật gật đầu, "Mỗi ngày đều phải ghi bút ký, còn phải ôn tập, thật mệt mỏi."

Hè Gia: "Muốn sống như người bình thường thì phải nỗ lực."

Võ Dương nói đến bạn gái trước, từ lúc chia tay đến giờ vẫn chưa gặp lại.

Nghe bạn bè nói, cô đã từ chức rồi. Còn đi đâu thì không ai biết.

Công việc mà bạn gái cũ làm trước kia là do anh giới thiệu cho, chia tay rồi, cô cũng không cần nó nữa.

Về chuyện của bạn gái cũ, anh không đề cập sâu hơn, sợ bị Hè Gia phỉ nhổ.

Anh và bạn gái trước nữa cũng có hợp lại một tháng, rồi cũng chia tay, không tìm lại được cảm giác ngày trước nữa.

Cảnh còn người mất.

Hè Gia hỏi: "Hết buồn chưa?"

Võ Dương: "Cậu tưởng tôi là phụ nữ, coi tình yêu như cơm bữa à?"

Anh không thiếu phụ nữ, nhưng vẫn cảm giác thiếu chút gì đó.

Võ Dương nói sang chuyện khác, "Kịch bản thế nào? Có được đạo diễn coi trong không?"

Hè Gia: "Tự tin tám chín phần."

Vừa nói chuyện, hai người cũng đi đến sân huấn luyện rồi.

Khoảng thời gian này, Hè Gia nhớ nhất là hai thót ngựa bảo bối của cô, ôm lấy bọn chúng.

Thay đồ tập luyện, hai người chạy quanh sân vài vòng. Tiếng vó ngựa lấn át đi âm thanh ù tai.

Ngựa phi nhanh, bụi đất tung bay.

Nhìn từ xa, hai con ngựa như phi nước đại.

Chỉ có ở trên lưng ngựa, Hè Gia mới tạm quên đi hết bệnh tình của mình.

Đoạn đường mười mấy cây số chạy xong. Võ Dương cảm thấy trạng thái của Hè Gia không tồi, "Giải đấu mùa xuân ở Thành Đô sắp tới có muốn đi không?"

Hè Gia siết chặt cương ngựa, lắc đầu, "Có tham gia cũng xếp hạng chót." Chạy có vài vòng vậy mà sau lưng cô đã ướt nhẹp mồ hôi. Bây giờ chạy trên đất bằng cô còn khẩn trương chứ nói gì đến vượt chướng ngại vật.

Võ Dương trấn an cô, "Là do đã hai tháng rồi không cưỡi ngựa, tập luyện thêm vài tháng là có thể khôi phục."

Hè Gia hiểu rõ, đây không phải vấn đề kỹ thuật mà là cô cảm thấy thăng bằng có vấn đề, luyện tập cấp mấy cũng không giải quyết

được.

Cô và Võ Dương chậm rãi cưỡi ngựa vào chuồng. Chuồng ngựa mùa đông, hoàn toàn tiêu điều.

Trận tuyết lớn trước đó cũng đem cỏ lau đè gãy một nửa.

Chạng vạng tối, Mạc Dư Thâm gọi điện nói Hè Gia về nội thành sớm một chút, buổi tối mời người khác ăn cơm.

Hè Gia không nhớ rõ có cùng bạn bè với anh, cô hỏi: "Mời ai?"

Mạc Dư Thâm: "Trình Duy Mặc và Khương Thẩm. Anh mời bọn họ, em ăn ngoài đại sảnh."

Hè Gia:???

Mạc Dư Thâm: "Ở nhà hàng của Quý Thanh Thời. Một mình em ở nhà cũng nhảm chán."

Thì ra là sợ một mình cô ăn cơm buồn chán, cô liền đáp ứng.

Hè Gia không lái xe về nhà, trực tiếp đến nhà hàng.

Mạc Dư Thâm đến sớm hơn cô, đang chờ cô ở bãi giữ xe.

Hè Gia chưa kịp nhìn lại bút ký, hỏi Trình Duy Mặc và Khương Thẩm là ai.

Mạc Dư Thâm: "Bạn từ nhỏ, trong sổ của em cũng có ghi, đầu tháng mười một."

Nhà hàng hôm nay không có khách. Hè Gia không hiểu, nhìn Mạc Dư Thâm.

"Khương Thẩm là diễn viên nổi tiếng."

Khó trách.

"Vậy chút nữa em muốn ký tên."

Mạc Dư Thâm: "Em xem hết bút ký rồi sẽ không muốn nữa."

Hè Gia như có điều suy nghĩ, xem ra cô có xích mích với Khương Thẩm. Cô cũng không hỏi nữa.

Đến phòng ăn, cô ngồi xuống vị trí quen thuộc. Không kịp mở sổ mà trực tiếp mở đến trang có nội dung đầu tháng mười một xem một hồi mới tìm được trang có tên Khương Thẩm.

Xem hết, Hè Gia ngược mắt, "Hôm đó anh không ăn cơm cùng em, còn chọc em tức giận."

Mạc Dư Thâm không lên tiếng, im lặng uống cà phê, bắt đầu nhìn điện thoại.

Một lát sau, điện thoại Hè Gia có tin nhắn tới, là Mạc Dư Thâm gửi thêm một biểu tượng ôm đầu.

Hè Gia: "Gần như vậy, anh cũng không ôm thật một chút. Trong sổ có ghi, hôm đó em thi đấu không được tốt, muốn anh ôm một cái, anh cũng không nhúc nhích, vẫn là em chủ động."

Trầm mặc một chút.

Mạc Dư Thâm định đứng lên thì ngoài cửa phòng ăn truyền đến tiếng nói chuyện.

Trình Duy Mặc và KhuƠng Thám đã đến, phục vụ đang dẫn họ vào.

Hè Gia xoay mặt, người kia chắc là KhuƠng Thám, hôm nay nhà hàng không tiếp ai khác ngoài bốn người bọn họ.

KhuƠng Thám nhìn qua, đầu mày nhíu chặt. Tại sao người phụ nữ phiền phức này cũng đến vậy.

Hè Gia nghiêng mặt nhìn cô một chút, hờ hững thu tầm mắt.

KhuƠng Thám vỗ người Trình Duy Mặc, "Cậu thấy chưa, nhìn cô ta có đáng vẻ gì như là mắt trí nhớ không? Đừng có trùng tôi hung ác như vậy. Còn nhớ rõ ân oán với tôi, tôi không tin tôi có vinh hạnh trở thành một phần ký ức đã mất của cô ta."

Trình Duy Mặc: "Được rồi, bớt nói vài từ đi."

KhuƠng Thám trùng mắt một cái.

Trình Duy Mặc nhìn Hè Gia bên cửa sổ, như là gầy đi không ít.

Người tới, Mạc Dư Thám cũng chuẩn bị vào phòng riêng, sắp xếp cho Hè Gia bên này xong, anh nói nếu cô không ngại thì có thể vào phòng riêng cùng anh.

Hè Gia: "Không đi, ảnh hưởng đến bữa ăn và hệ tiêu hoá của em."

Không cần uống thuốc nên khẩu vị hôm nay của cô không tồi. Vừa rồi đã gọi không ít món.

Mạc Dư Thám nói cô đưa sổ bút ký và bút.

Hè Gia: "Để làm gì?" Nhưng vẫn đưa cho anh.

Mạc Dư Thâm: "Anh cũng không nói chuyện gì nhiều, hầu hết là hai người họ nói, rảnh rồi sẽ bổ sung bút ký cho em. Tối về nhà em chỉ cần ghi chiều nay đến câu lạc bộ cưỡi ngựa là được."

Hè Gia cẩn dặn: "Không cho phép viết lẩy lè."

"Ừm." Viết về chính anh, đương nhiên sẽ không lẩy lè.

Mấy người tiến vào phòng, phục vụ đóng cửa lại.

Khương Thẩm treo áo khoác của mình và Trình Duy Mặc lên giá để đồ, Mạc Dư Thâm cũng muốn treo lên, nhưng cô không cho, chỉ hướng khác.

Mạc Dư Thâm lười so đo với cô, qua chỗ khác treo.

Tâm tình Khương Thẩm hôm nay vốn không tệ, vừa vào cửa nhìn thấy Hè Gia liền bắt đầu tức giận không có chỗ phát tiết.

Cô lười nhác nhìn Mạc Dư Thâm, "Có ý gì đây? Hồng Môn Yến à?"

Trình Duy Mặc rót cho cô ly nước, "Bớt tranh cãi lại đi."

Khương Thẩm trưng anh, ra hiệu anh ngậm miệng.

Mạc Dư Thâm ngồi xuống: "Vẫn chưa hết giận? Ngựa cũng đã cho cậu rồi, so với của Hè Gia cũng đâu có kém."

Nói đến ngựa, hôm qua cô nhận được điện thoại của Võ Dương, nói là câu lạc bộ mua cho cô một thớt ngựa, khi nào có rảnh thì qua xem.

Hôm qua cho ngựa, hôm nay mời cơm.

Chắc chắn có điều bất thường.

Cô và Mạc Dư Thâm đã quen biết nhau hơn hai mươi năm, nào có chuyện anh giác ngộ chân lý chân thành xin lỗi như vậy.

Khương Thẩm khoanh tay, "Nói đi, chuyện gì."

Trình Duy Mặc đại khái cũng đoán được, nhưng không nhiều lời.

Mạc Dư Thâm nhấp mấy ngụm trà, "Biên kịch bộ phim chuyển thể từ tiểu thuyết của Nhạc lão tiên sinh chắc sẽ là Hè Gia."

"Vãi nồi."

Khương Thẩm buột miệng buông những lời thô tục.

Nói xong chính cô cũng ".....". Sao một người ưu nhã như cô lại có thể văng tục như vậy.

Khương Thẩm ho khan hai tiếng, "Kích động quá."

Mạc Dư Thâm tiếp tục: "Về sau cô ấy sẽ ở cùng đoàn làm phim với cậu, cô ấy ký ức không tốt, cậu chiếu cố cô ấy một chút, đừng để cô ấy bị người khác khi dễ."

Khương Thẩm:?

Cô không nghe lầm chứ, nhờ cô chiếu cố người phụ nữ phiền phức kia?

Rõ ràng sức chiến đấu mạnh hết hồn, công phá cả làng giải trí, đoán chừng không ai là đối thủ của Hè Gia. Nhu nhược hối nào mà

bị kinh dě?

Hơn nữa, tại sao cô phải chiếu cố Hè Gia, cô ta bao nhiêu tuổi rồi?

Trình Duy Mặc yên lặng lắng nghe, nhấp vào ngụm trà, suy nghĩ đã bay xa rồi.

Có chút thanh âm xa xôi xuyên vào màng nhĩ.

"Xin chào, tôi là Trình Duy Mặc."

"Xin chào Trình luật sư, tôi là Hè Gia."

Mạc Dư Thâm: "Trước kia cậu đối xử với tôi và Trình Duy Mặc như thế nào thì cứ đối xử với cô ấy như vậy là được."

Khương Thẩm cười lạnh hai tiếng.

Trình Duy Mặc hoàn hồn, tiếp tục uống trà.

Mạc Dư Thâm: "Đây không phải ra lệnh cho cậu, mà là thỉnh cầu cậu giúp chuyện này."

Trình Duy Mặc khẽ giật mình, nhìn Mạc Dư Thâm.

Nụ cười trào phúng trên mặt Khương Thẩm cứng lại, trùng mắt nhìn, còn tưởng mình nghe nhầm.

Cả đời này Mạc Dư Thâm chưa từng cầu xin ai bao giờ. Không đúng, lúc bé có cầu xin một lần, là xin mẹ dẫn anh đi, nhưng mẹ anh không đồng ý.

Từ đó về sau, anh biết cầu người không bằng cầu mình.

Những năm này, anh lại vì người khác mà lần đầu mở miệng thỉnh cầu. Vì cái gì, vẫn là vì Hè Gia.

Khương Thẩm bị chấn kinh.

Mạc Dư Thâm mở sổ đến đầu tháng mười một, đưa cho Khương Thẩm nhìn, "Vừa rồi cô ấy phải nhìn lại cái này mới biết cùng cậu có xích mích, trước đó còn muôn xin chữ ký của cậu."

Khương Thẩm lạnh lùng nhếch miệng.

Mạc Dư Thâm khép sổ lại: "Sau này khi vào đoàn làm phim, sẽ tiếp xúc với rất nhiều người, bút ký cũng càng ngày càng dày. Cô ấy sẽ không thể nhớ được hết ký ức của một ngày, lại không có thời gian ôn tập lại hết những chuyện đã xảy ra. Trong đoàn phim có nhiều phụ nữ, là một nơi phức tạp, không cẩn thận sẽ vô tình đắc tội với người khác, cậu chiếu cố cô ấy một chút."

Thái độ của Khương Thẩm cũng không có kiên quyết như vừa rồi, "Xem tâm tình thế nào."

Mạc Dư Thâm biết Khương Thẩm chỉ là mạnh miệng, chủ đề này dừng tại đây.

Trình Duy Mặc thức thời nói sang chuyện khác, cùng Khương Thẩm nói vài chuyện bạn bè lý thú.

Mạc Dư Thâm đối với mấy chủ đề này không mấy quan tâm, mỗi lần bọn họ nói chuyện phim, anh chỉ có nghe chứ không nói.

Đồ ăn vẫn chưa lên.

Hai người họ ngồi tán gẫu, Mạc Dư Thâm cuối đầu ghi bút ký.

Khi viết đến tên mình, so với ba chữ "Chu Minh Khiêm" kia còn
phóng to gấp năm sáu lần.

*

#31032020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 27: Mạc Dư Thâm Ghen

Buổi trưa ngày đầu năm, Mạc Dư Thâm và Hè Gia về nhà cũ ăn cơm.

Trên đường, Hè Gia bắt đầu làm bài tập, lấy sổ ra.

Mạc Dư Thâm khép sổ lại, cất vào túi của cô, "Không cần nhìn." Mỗi ngày cô đều tồn mấy tiếng đồng hồ để ôn lại nội dung bút ký, anh còn mệt thay cô.

Hè Gia: "Em không còn ấn tượng gì với ông bà nội hết."

Mạc Dư Thâm mở album ảnh trên điện thoại ra đưa cô, "Trong này là video của ông bà nội. Hai người họ biết em không nhớ gì, sẽ không nói những thứ em nghe không hiểu."

Hè Gia thả lỏng không ít, cầm điện thoại di động của anh qua xem.

Xem vài đoạn video, Hè Gia lướt vài tấm nữa thì có một bóng lưng đang ghé vào cửa sổ đập vào mắt.

Hè Gia xoay mặt, "Anh chụp lén em?"

Đuôi lông mày nhướng hết lên.

Mạc Dư Thâm không đả kích cô, gật đầu.

Hè Gia rất hài lòng, "Hóa ra anh thầm mến em." Cô khoe khoang, "Anh cũng có mắt nhìn đấy."

Mạc Dư Thâm chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ, mặc kệ cô tự biên tự diễn.

Ô tô lái vào trong sân, trong đó còn có mấy chiếc xe đang đậu.

Mạc Dư Thâm nhận ra chiếc xe đó, là của ba anh và của Mạc Liêm, anh không biết hôm nay bọn họ cũng tới. Tết những năm trước, chỉ có anh về ăn cơm cùng ông bà.

Mạc Liêm đang nói chuyện điện thoại ở trong xe, vừa cúp máy, đẩy cửa xe xuống.

Hè Gia cũng xuống xe, bốn mắt nhìn nhau, cô kinh ngạc. Vậy mà lại gặp người quen ở nhà ông nội của Mạc Dư Thâm. Thì ra Trái đất cũng không lớn như vậy.

"Đã lâu không gặp." Hè Gia thu lại biếu cảm, mỉm cười chào hỏi.

Mạc Liêm có chút ngoài ý muốn, anh không nghĩ là Hè Gia vẫn còn nhớ rõ mình, nghe nói ký ức của cô không tốt, không nhớ được qua đến ngày thứ hai. "Đã lâu không gặp." Anh cũng không để ý biếu tình gì trên mặt Mạc Dư Thâm.

Anh và Hè Gia đã nhiều năm không gặp. Hồi hai người còn ở nước ngoài, do có cùng vòng tròn bạn bè nên thường ra ngoài chơi.

Hè Gia liên hôn cùng Mạc Dư Thâm, anh cũng có biết, mỗi lần cô về nhà cũ, anh đều không đến nên mới không chạm mặt.

Hè Gia chỉ nhớ được tên tiếng Anh của Mạc Liêm chứ không nhớ được tên tiếng Trung. Cô nhìn Mạc Dư Thâm cầu giúp đỡ.

Ánh mắt Mạc Dư Thâm tĩnh mịch, không chớp mắt nhìn cô.

Hè Gia đọc không hiểu ánh mắt này, "Còn không giới thiệu cho em một chút."

Mạc Dư Thâm vòng qua đuôi xe, nắm tay Hè Gia dắt đi, trực tiếp lướt qua Mạc Liêm.

Mạc Liêm "Ha" một tiếng, không vội vào nhà, châm điếu thuốc.

Hè Gia mụ mị, đợi đi xa rồi, cô hạ giọng hỏi Mạc Dư Thâm: "Anh sao vậy? Người quen của nhà anh, sao anh không chào hỏi?"

Mạc Dư Thâm thật cũng không muốn nói ra, việc xấu trong nhà anh không muốn nhắc đến. Có giải thích, Hè Gia cũng không hiểu những ân oán giữa anh và Mạc Liêm.

"Mạc Liêm là con riêng của ba, lớn hơn anh. Khi ba và mẹ ly hôn, ba tái hôn với mẹ của anh ta."

Hè Gia trố mắt, nửa ngày vẫn chưa tiêu hóa xong.

Thì ra tên tiếng Trung của anh là Mạc Liêm, còn là anh em cùng cha khác mẹ với Mạc Dư Thâm.

Hè Gia nhất thời không biết an ủi anh như thế nào, chỉ biết dùng sức nắm tay anh.

Mạc Dư Thâm nhìn cô, không hiểu, anh liền nhớ đến lần đầu tiên ở khách sạn trên núi, trong nội tâm của cô lúc đó có một người đàn ông có "cặp mắt đào hoa".

Còn có lần đó, khi anh đến bất động sản Mạc thị ở Thượng Hải, Mạc Liêm từng nói qua, "Nghe nói gần đây cậu đang xin vốn đầu tư cho việc nghiên cứu thuốc mới à? Nếu cậu cần xin tôi, tâm trạng tốt thì sẽ bán ân tình cho cậu."

Con người của Mạc Liêm, từ trước đến nay đều máu lạnh vô tình, đặc biệt là những việc liên quan đến anh, Mạc Liêm không bỏ đá xuống giếng đã là nhân từ rồi, làm gì có chuyện hảo tâm giúp đỡ như vậy.

Lúc ấy anh không hiểu, hiện tại nhớ lại, Mạc Liêm không phải giúp anh, mà là giúp Hè Gia.

Hè Gia thấy Mạc Dư Thâm cú nhìn cô, không nói gì, cô dỗ cho anh vui, "Em và Mạc Liêm giao tình cũng không sâu, về sau càng ít gặp mặt."

Mạc Dư Thâm không biết tại sao lại phun một câu: "Giao tình không sâu mà còn nhớ rõ anh ta?"

Lời vừa dứt, Mạc Dư Thâm cũng cảm giác mình thất thố. Sao anh lại có thể thốt ra một câu không có trình độ như vậy?

Anh không nên nói như vậy với Hè Gia. Mặc kệ người cô thích là ai, đó cũng là quá khứ của cô.

Ngày trước, mỗi lần đối mặt với Mạc Liêm và mẹ của anh, anh đều không đổi sắc mặt.

Hôm nay có chút mệt phong độ.

Hè Gia trừng mắt nhìn, cũng cảm thấy ủy khuất, "Làm sao em biết được hết lần này đến lần khác nhớ kỹ anh ấy?"

Ngũ khí của hai người đều không ôn hòa.

Giắc co thì giắc co, nhưng không ai buông tay của đối phương ra.

Hè Gia luôn có thể điều chỉnh lại chính mình rất nhanh, cô hiểu tâm trạng của Mạc Dư Thâm lúc này, xoa xoa ngón tay cái của anh, "Ghen rồi?"

Mạc Dư Thâm làm dịu cảm xúc của mình, hỏi một đằng trả lời một nẻo: "Là anh không tốt, đừng để trong lòng."

Hè Gia cười cười, "Tha thứ cho anh." Một tay ôm cổ anh xuống, hôn lên má anh một cái.

Mạc Dư Thâm nhìn đôi mắt của cô, trong lòng bình thản đi không ít.

Đây là lần đầu tiên hai người xảy ra mâu thuẫn, rất may là đã nhanh chóng giải quyết.

Mạc lão gia tử chồng quái trượng đi ra, nhìn thấy một màn này lại chậm rãi lui vào. Biết chúng nó tình đầu ý hợp, không nghĩ tới còn ân ái như này.

Trước đó nghe được tiếng xe trong sân, đợi mãi vẫn chưa thấy người vào, ông còn tưởng Mạc Dư Thâm mất hưng quay về.

Cả nhà Mạc Liêm đến rồi ông mới biết hôm nay bọn họ cũng tới dùng cơm.

"Sao ông đã về rồi, Dư Thâm đâu?" Bà nội sốt ruột hỏi.

Mạc phu nhân nhìn Mạc đỗng, ông buông mí mắt, nhìn trà trong chén. Bà cũng không đoán được người bạn đời đã chung sống hơn mấy chục năm nay này đang nghĩ gì.

Ở bệnh viện an dưỡng mấy ngày, nếu không phải ông đọc sách thì là trầm mặc. Cùng ông nói chuyện phiếm một chút, ông lại nói cần thanh tĩnh, nói bà bớt lải nhải lại.

Ông nội ngồi xuống, trả lời bà: "Đang nói chuyện với Hề Gia ở bên ngoài."

Bà nội thở phào, dẹp nỗi lo trong lòng qua một bên.

Mạc Dư Thâm và Hề Gia tiến vào, Hề Gia theo Mạc Dư Thâm chào hỏi, anh chỉ nhìn về hướng ông bà nội, phớt lờ những người còn lại.

"Cháu và Hề gia lên thư phòng một chút."

Một phút anh cũng không muốn ở cùng một chỗ với ba anh.

Ông nội phất tay, "Đi đi, chút nữa ăn cơm ta sẽ gọi hai đứa."

Lên lầu, đóng cửa phòng lại, đem tất cả âm thanh bên ngoài tách ra.

"Sao em và Mạc Liêm lại quen biết nhau?" Hỏi ra, Mạc Dư Thâm cảm thấy có chút mất kiên nhẫn, mà không hỏi thì lại khó chịu.

Chi tiết cụ thể Hề Gia không nhớ được, "Là bạn bè thôi, quen nhau lúc học đại học."

Mạc Dư Thâm nhàn nhạt nhìn cô.

Hè Gia: ".....Bây giờ em không nhớ rõ anh ấy lắm."

Mạc Dư Thâm không có trả lời, sợ ngữ khí của mình trở nên kì cục. Với trí nhớ của cô bây giờ, cô cũng không có chủ ý muốn nhớ muôn quen.

Thư phòng có một cái bàn trà, trà buổi sáng ông nội pha vẫn chưa uống hết.

Trong chén có trà nguội, trong bình có trà ấm, Mạc Dư Thâm trực tiếp uống chén trà nguội.

Hè Gia: "Trời lạnh, uống đồ lạnh sẽ không thoải mái."

Mạc Dư Thâm: "Không sao."

Rất nhanh, anh trở nên tỉnh táo.

Hè Gia nhìn bộ dáng của anh, ghen khó chịu như vậy còn làm bộ không có gì.

Cô giải thích, "Em và Mạc Liêm chỉ là bạn bè bình thường, đã quen mấy năm trước rồi nên em vẫn còn nhớ kỹ, chi tiết thì quên gần hết. Nếu em biết anh sớm mấy năm thì chắc chắn cũng sẽ nhớ kỹ anh."

Lý trí của Mạc Dư Thâm quay về, có lẽ bị bóng ma tâm lý xem như là đối tượng tình một đêm kia ám ảnh anh quá sâu, lại thêm một cặp mắt đào hoa, anh có chút nhạy cảm.

Anh có chút hoang mang, mà nói đúng hơn, nó là nút thắt trong lòng anh, hỏi: "Nếu hôm nay không gặp Mạc Liêm, chỉ nhắc đến tên tiếng Anh của anh ta, em có nhớ được dáng dấp của anh ta không?"

Hè Gia gật đầu, có thể.

Mạc Liêm chỉ là người bạn bình thường, giao tình cũng không sâu, cho nên nếu không gặp được thì cũng không có nhớ tới.

Mạc Dư Thâm thở phào, lại rót một chén trà nóng. Cô có thể nhớ được dáng dấp của Mạc Liêm nhưng lại không nhớ ra được cặp mắt đào hoa trong bút ký, vậy thì người đàn ông có cặp mắt đào hoa không phải là Mạc Liêm.

Chỉ cần không phải Mạc Liêm là được.

Chủ đề không vui này tạm thời gác lại.

Hè Gia không có chuyện để làm, lấy sổ ra, ghi lại những chuyện xảy ra vừa rồi.

Trên bàn trà có bày cờ vây, Mạc Dư Thâm đi qua ngồi đánh cờ.

Đến cục diện bế tắc, tiến thoái lưỡng nan.

Mạc Dư Thâm đang tính toán nước đi kế tiếp thì điện thoại reo lên khiến suy nghĩ bị xáo trộn.

Là của mẹ ruột Tần To Lan.

Mạc Dư Thâm không nhận, trực tiếp bấm từ chối.

Rất nhanh, Tần Tô Lan gửi tin nhắn đến: 【Hôm nay mẹ không bận, buổi tối con đưa Gia Gia đến cùng ăn bữa cơm đi, mẹ sẽ tự mình xuống bếp.】

Mạc Dư Thâm: 【Không rảnh, đang ở nhà ông nội.】

Một hồi lâu sau, điện thoại lần nữa rung lên

Tần Tô Lan: 【Con hận mẹ nhiều năm như vậy, thật sự không quan tâm mẹ nữa sao? Mẹ cũng có nỗi khổ tâm riêng của mẹ, sau này con làm ba rồi sẽ hiểu.】

Mạc Dư Thâm không trả lời lại.

Tần Tô Lan: 【Năm mới, chúc con và Gia Gia mọi điều tốt đẹp. Mẹ yêu con.】

Mạc Dư Thâm nhìn thấy bốn chữ cuối cùng, xóa khung chat đi.

Anh nhìn bàn cờ, bây giờ mới phát giác được, ngay từ đầu đã đi sai bước.

Dưới lầu, bà nội gọi họ xuống ăn cơm.

Mạc Dư Thâm sắp xếp lại các quân cờ.

Hè Gia sắp viết xong, Mạc Dư Thâm đi qua vừa đúng lúc cô viết câu: Túi giấm nhỏ nhà mình hôm nay tức giận, tối về sẽ dỗ dành sau.

Cảm giác bên cạnh có người, Hè Gia ngược mắt, Mạc Dư Thâm đang nhìn cô bằng một biểu lộ phức tạp.

Anh chỉ "túi giấm nhỏ", "Sửa một chút."

Hè Gia bảo vệ sổ, "Không sửa, đây là sổ của em, em suy nghĩ sao thì viết như vậy. Về sau không cho anh nhìn lén sổ của em."

Mạc Dư Thâm có chút bất đắc dĩ. Dù sao thì hình tượng của anh trong mắt thư ký Đinh cũng bị hủy rồi, không kém lần này.

"Đi, ăn cơm thôi."

Mạc Dư Thâm xuống lầu. Hè Gia viết xong câu cuối cùng, cất sổ đi, bước nhanh đuổi kịp anh. Cô cao hơn Mạc Dư Thâm một bậc thang nên khoác tay lên vai anh.

Ông bà nội ở phòng ăn nhìn thấy cảnh này, trong lòng vui mừng không thôi.

Bữa cơm hôm nay, bầu không khí có chút gượng gạo.

"Địch và người" gấp nhau, hết sức lóe mắt.

Bất qua, trước mặt ông cụ Mạc, dù là Mạc Dư Thâm hay Mạc phu nhân đều thu liêm lại chút ít, không có dấu mắt nhau.

Trong bữa cơm, Mạc đồng nói với ông cụ Mạc: "Ba, con tính vài năm nữa sẽ quyên tặng cổ phần của mình, nếu không cổ phần sẽ bị phân tán."

Mạc phu nhân dừng đũa, nhìn Mạc đồng.

Ông cụ Mạc gật đầu không nói gì. Chủ đề này cứ vậy mà trôi qua.

Về phần vì sao Mạc đồng lại tặng cổ phần, tặng cho ai, không ai biết.

Trong lòng Mạc phu nhân không yên. Dù sao cổ phần mà Mạc đồng đang sở hữu là tài sản chung của vợ chồng.

Hè Gia lén nhìn Mạc phu nhân, biễm cảm trên mặt bà rất vi diệu.

Mạc Dư Thâm gấp đồ ăn cho cô, ra hiệu cô chuyên tâm ăn cơm.

Bà nội phá vỡ trầm mặc, trò chuyện về kịch bản: "Gia Gia, bạn rộn hai tháng qua, kịch bản thế nào rồi?"

Hè Gia: "Cũng không có vấn đề, sau kì nghỉ sẽ có kết quả ạ."

Bà nội cao hứng, "Ta cũng có weibo, đến lúc đó sẽ tuyên truyền cho cháu. Ta có theo dõi cháu, cũng theo dõi rất nhiều người."

Mấy ngày nay bà chơi weibo, chơi đến si mê, nói thao thao bất tuyệt.

Ông nội chỉ biết bất đắc dĩ im lặng.

Hè Gia hỏi tên weibo của bà nội, nói lát nữa cơm nước xong sẽ theo dõi lại.

Chủ đề nhẹ nhõm như vậy, về sau bữa cơm cũng không đến mức ngượng ngùng.

Mạc Liêm nghe không hiểu đối thoại của Hè Gia và bà nội. Anh chỉ biết Hè Gia là vận động viên cưỡi ngựa, không biết cô còn kiêm luôn nghề biên kịch.

Ăn cơm xong, Mạc Dư Thâm bồi ông nội chơi mấy ván cờ. Có chút phân tâm, mấy lần đều bại dưới tay ông.

Hè Gia thì ở dưới lầu lướt weibo cùng bà nội, thao tác của bà chậm chạp nhưng rất nhiệt tình.

Chiều tà, Mạc Dư Thâm đè xuất trở về.

Ông nội biết buổi trưa anh ăn không ngon, bảo anh và Hè Gia ở lại ăn cơm tối.

Mạc Dư Thâm: "Trở về còn có việc a."

Lúc gần đi, bà nội nói chuyện với Mạc Dư Thâm về Tần Tô Lan, "Mẹ của cháu mấy ngày trước có đến đây thăm bọn ta." Đã mấy năm không đến rồi.

Mạc Dư Thâm không lên tiếng, chỉ gật đầu.

Bà nội vỗ vai mạc Dư Thâm, "Bà ấy dù sao cũng là mẹ của cháu."

Từ khi Tần Tô Lan rời khỏi Mạc gia, cũng chưa từng về lại. Lúc trước khi con trai và Tần Tô Lan ly hôn, bà cũng từng nói, sau này lúc nào muốn gặp con trai thì cứ trở về khi nào cũng được. Nhưng cho tới bây giờ cũng không về.

Năm sinh nhật mười tuổi của Mạc Dư Thâm, bà gọi điện cho Tần Tô Lan nói là Mạc Dư Thâm nhớ mẹ, có thể về đón sinh nhật cùng đứa nhỏ hay không, cũng không mời ai hết.

Tần Tô Lan không về, nói đang ở nước ngoài, tạm thời về được.

Về sau, dần dần cũng mất liên lạc.

Năm cấp ba, Mạc Dư Thâm đã đi du học, ở nước ngoài mấy năm, Tần Tô Lan cũng có đến thăm anh. Còn chuyện mẹ con họ đã nói gì, bà không biết. Nhưng nhìn thái độ của Mạc Dư Thâm bây giờ, hẳn là không được tốt lắm.

Trước đó vài ngày, Tần Tô Lan tới nhà thăm hỏi hai người già bọn họ, nói mấy năm này vất vả cho hai ông bà, nuôi dưỡng Mạc Dư Thâm tốt như vậy.

Tính tình Tân Tô Lan so với trước kia đã ôn hòa đi không ít, có lẽ tuổi tác cao, có một số việc đã nhìn thấu, không có quyết tuyệt như những ngày còn trẻ.

Bà biết, con trai năm đó ngoại tình, còn có con riêng bên ngoài, việc này đã trở thành đả kích trí mạng đối với Tân Tô Lan. Nhất là khi Tân Tô Lan lúc ấy đem hết cả sinh mạng ra để yêu con trai mình, thế mà lại đổi được một kết cục buồn cười như vậy.

Tính tình Tân Tô Lan sī diện. Sau khi ly hôn, bà rời Bắc Kinh, cũng cắt đứt liên lạc với những bạn bè lúc trước.

Bà nội thở dài, nói với Mạc Dư Thâm: "Ngày mai là sinh nhật của mẹ cháu, những năm này đều là một mình trải qua, năm nay ở Bắc Kinh, cũng gần nhau như vậy, cháu với Hè Gia qua gặp bà ấy một chút đi."

Mạc Dư Thâm: "Không rảnh." Anh chuyển chủ đề, "Bà nội, cháu về đây."

Bà cũng không nhiều lời, nghĩ đến công việc anh bận rộn.

Hè Gia ngồi im một bên nghe chuyện quá khứ của anh và mẹ, cũng không biết an ủi ra sao, chỉ biết nhẹ nhàng xoa mu bàn tay của anh.

Từ nhà bà nội đi ra, ô tô một đường chạy yên tĩnh.

Mạc Dư Thâm tựa vào thành ghế nghỉ ngơi, cũng không biết có phải bị Hè Gia ảnh hưởng hay không mà anh lại nghĩ về những ký ức ngày xưa cùng mẹ.

Cái gì cũng nhớ không ra. Chỉ nhớ được cái ngày mà mẹ anh rời đi.

Hè Gia mở ghi âm ra nghe, cái câu "Một đời chỉ yêu một người phụ nữ là Hè Gia." Nghe trăm lần không chán.

Mùa này, trên cây ngô đồng đến lá cũng không có.

Ô tô ngoặt qua con đường đầy cây ngô đồng.

"Ông xã." Hè Gia gọi.

Mạc Dư Thâm vẫn nhắm mắt từ đầu đến cuối, "Ừm." lại hỏi: "Sao vậy?"

Hè Gia: "Lát nữa về nhà, anh có thể ghi lại câu mới cho em không? Em không thích nửa câu đầu."

Mạc Dư Thâm không lên tiếng.

Hè Gia: "Ông xã."

Mạc Dư Thâm: "Ừm."

Hè Gia không rõ, "Anh "ừm" là có ý gì.?"

"Được."

Hè Gia hài lòng, ghé sát vào người anh, nhét tai nghe vào lỗ tai cho anh nghe, "Nghe thật cao hứng."

Mạc Dư Thâm nghe không rõ, lúc đó anh lại buồn nôn như vậy, anh tháo tai nghe, đầy đầy Hè Gia, "Em tự mình nghe đi, anh còn có việc."

Mạc Dư Thâm phân phó lái xe, "Tìm tiệm hoa ngừng lại giúp tôi."

Hè Gia giật tai nghe xuống, "Anh mua hoa cho em à?"

Mạc Dư Thâm: "....." Anh không có ý định đó.

Lái xe dừng xe bên đường, đối diện là một tiệm hoa tươi.

Mạc Dư Thâm xuống xe, Hè Gia vẫn ngồi trên xe, cô hạ cửa sổ xuống, nâng cầm, "Ông xã, em không cần loại đắt tiền, cũng không cần nhiều, chín mươi chín đoá là được."

Bóng lưng Mạc Dư Thâm viết đầy hai chữ "im lặng".

Hè Gia cười.

Vào tiệm hoa, Mạc Dư Thâm mua một bó bách hợp, để lại địa chỉ và số điện thoại cho tiệm hoa sáng mai tám giờ giao đến.

Nhân viên cửa hàng: "Muốn viết lời chúc phúc sao?"

Mạc Dư Thâm có chút giãy dụa, cuối cùng gật đầu. Nhân viên cửa hàng đưa cho anh một tấm thiệp nhỏ nhắn, Mạc Dư Thâm chỉ viết bốn chữ, "Sinh nhật vui vẻ."

Anh đưa thiệp cho nhân viên cửa hàng, lại nói lấy cho anh hoa hồng.

Nhân viên: "Ngài muốn mấy đóa?"

Lặng im một lát, Mạc Dư Thâm: "Trước cho tôi một đóa, số còn lại trong cửa hàng này trước sáu giờ hãy giao đến nhà tôi."

*

#01042020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 28: Hoa Này Không Giống Bình Thường, Đây Gọi Là Hoa Vương

Hè Gia sớm đã đoán được Mạc Dư Thâm đi tiệm hoa là để mua hoa cho Tần Tô Lan. Vừa rồi nói anh mua hoa hồng chỉ là cho anh một cái bậc thang đi xuống.

Không đầy một lúc, trong cửa hàng có người đi tới, trên tay cầm một bông hoa, áo khoác và áo sơ mi trang trọng, trông thật không hài hòa.

Hè Gia vẫn ở trong tư thế kia, tay nâng má tay kia đưa ra ngoài cửa sổ gõ vào thành xe không chút tiết tấu.

Mạc Dư Thâm băng qua đường.

Hè Gia nheo mắt, ung dung nhìn anh, "Chỉ có một bông hoa mà anh cũng dám đưa em."

Mạc Dư Thâm: "Muốn nhiều như vậy làm gì?" Đưa hoa ra cửa sổ cho cô.

Hè Gia không nhận, làm bộ bất mãn, thật ra chỉ muốn đùa anh một chút, muốn thấy bộ dạng khó chịu mà không thể làm gì cô của anh. Đương nhiên, cũng muốn nhìn thấy bộ dạng dễ dàng người khác của anh.

Mạc Dư Thâm tách ngón tay của cô, nhét hoa vào tay cô nhưng Hè Gia nắm chặt tay lại.

Trên phố lớn người đến xe đi, thỉnh thoảng có người đi ngang quay đầu nhìn bọn họ. Có mỗi một bông hồng, keo kiệt như vậy hèn gì cô gái kia tức giận không nhận.

Mạc Dư Thâm không biết dùng chiêu gì dỗ cô, đưa hoa để trước chớp mũi của cô, "Em nhìn một chút, bông hoa này với bông hồng bình thường không giống nhau."

"Chỗ nào không giống?"

"Bông này là hoa vương."

"....."

Hè Gia bật cười.

Tài xế ngồi tay nâng trán, khổ sở nhịn cười, không ngờ đến ông chủ sẽ nói những câu đùòng mạt.

Hè Gia lần nữa ngược mắt nhìn Mạc Dư Thâm, ánh mắt anh nhu hòa, khéo miệng mỉm cười như có như không. Đây là lần đầu tiên cô bắt gặp vẻ mặt này của anh, ôn nhu lại gợi cảm trí mạng.

Trái tim cô nhảy loạn.

Hai tay Hè Gia chống cầm trên khung cửa sổ xe, nhìn anh. Hiếm khi Mạc Dư Thâm có kiên nhẫn tốt như ngày hôm nay, cô không nhận, anh vẫn cầm hoa đứng ở ngoài xe.

Lái xe không chịu được bát cẩu lương này, mượn cơ xuồng xe, đi đến siêu thị tiện lợi bên cạnh.

Chỉ còn có hai người bọ họ, Hè Gia nói chuyện tùy ý hơn, "Ông xã."

Mạc Dư Thâm không lên tiếng, chờ cô nói tiếp.

Hè Gia không nghe được lời đáp, lại gọi một tiếng, "Ông xã."

Mạc Dư Thâm: "Hm?"

Hè Gia: "Trước kia anh có từng cầu hôn em không?"

Mạc Dư Thâm thành thật nói, "Không có." Lần đầu gặp mặt đã quyết định lĩnh chứng. Đêm đó Hè Gia gọi điện cho anh, nói ký trước thỏa thuận ly hôn.

Hôn nhân dưới tình huống đó, đâu cần cầu hôn.

Hè Gia như có điều suy nghĩ, gật gật đầu, "Chọn ngày không bằng nhầm ngày, vậy nhân tiện hôm nay anh cầu hôn em, năm mới tình cảm mới."

Mạc Dư Thâm đương nhiên sẽ không cầu hôn bây giờ, anh không có chút chuẩn bị gì, nơi này cũng không thích hợp, anh lần nữa đưa hoa cho cô, "Không cần thì anh lui, đi mua ly cà phê uống."

Hè Gia: "....."

Mạc Dư Thâm nhìn bông hoa trên tay, "Ít về số lượng như nhiều về ý nghĩa."

Hè Gia giương cằm, ngụ ý hỏi anh ý nghĩa là gì.

Biết rõ còn cố hỏi, Mạc Dư Thâm không nói rõ, nhét hoa vào lòng cô.

Ý nghĩa duy nhất.

Hè Gia ngắt mấy chiếc lá xuống cầm trên tay, cô thích màu xanh sẫm.

Mạc dư Thâm vòng qua cửa khác, ngồi xuống, nhìn cô nắm chặt lá cây trên tay, "Đừng để bị đâm."

"Không đâu." Hè Gia lấy sổ ra, nhìn từ tờ thứ nhất trở đi, cô kẹp một chiếc lá vào những đoạn nội dung ngắn có liên quan đến Mạc Dư Thâm.

"Anh có biết cái này gọi là gì không?" Cô ngẩng đầu.

Mạc Dư Thâm không lên tiếng, đoán không được.

Hè Gia: "Đây gọi là vĩnh hằng, em là duy nhất của anh, anh là vĩnh hằng của em, anh không có lỗ."

Nói chuyện với biên kịch, anh không có khả năng. Cho dù cô có hạ bút thành văn thì anh cũng không thấy chán.

Nhin cô cẩn thận lật sổ, sơ lá kẹp bên trong rơi xuống, anh không hiểu, "Em làm vậy không phiền à?"

Hè Gia lắc đầu, "Cũng giống như lúc em cưỡi ngựa vậy, từng chút đều phải cẩn thận tỉ mỉ, đã quen rồi."

Tài xế đã mua nước về, khởi động xe.

Hè Gia nhờ tài xế tìm một văn phòng phẩm mua thêm vài cuốn sổ. Sau này khi vào đoàn làm phim rồi cần phải nhớ rất nhiều thứ, còn phải phân loại ra.

Cuốn sổ này chỉ dành để viết về Mạc Dư Thâm.

Về đến nhà, Hè Gia liền vội vã sửa chữa lại <Lưu luyến ngôi sao của đại dương>.

Thật ra cái tên ban đầu không phải như vậy. Cô nhìn bản thảo trên máy tính, suy nghĩ một hồi lại đổi tên. Còn vì sao muốn đổi tên thì cô lại không nhớ, không có ghi chép về việc này.

Trước đó khi cải biên tiểu thuyết của Nhạc lão tiên sinh, Hè Gia cũng có chút hiểu biết, bắt đầu sắp xếp lại trình tự kịch bản. Bất quá, vẫn là motif bá đạo tổng tài...

Mạc Dư Thâm ở phòng ngủ chờ một lát, thấy cô không có biểu hiện gì, anh gián tiếp nhắc nhở, "Em không ghi bút ký à?"

Hè Gia xoay mặt, "Không cần."

"Ôn tập một chút cũng được."

"Không cần đâu, em đều nhớ hết." Cô cũng không có thời gian, bây giờ chỉ muốn sửa kịch bản.

Mạc Dư Thâm muốn nói lại thôi. Ở nhà của ông nội, không phải cô nói trở về sẽ dỗ dành anh à? Hóa ra chỉ là tùy tiện nói thôi.

Tại phòng ngủ chờ thêm mấy phút nữa rồi đi xuống lầu.

Ở thư phòng, Mạc Dư Thâm tiến vào trạng thái làm việc, gọi video cho thư ký Đinh, thảo luận về vấn đề của bất động sản Mạc thị.

Thư ký Đinh báo cáo, tỷ lệ bán tồn kho của hai tháng gần đây đã rớt xuống 68%.

Trước khi Mạc Liêm tiếp nhận, tỷ lệ buôn bán tồn kho những năm gần đây chưa bao giờ giảm quá 80%, mà có năm tăng vọt đến 89%.

Hiện tại, hàng tồn kho đang bị tồn đọng.

Thư ký Đinh phân tích một cách khách quan và hợp lý, "Đương nhiên, cũng một phần là vì cuối năm, phòng tiêu thụ đến mùa ế hàng." Bất quá, cho dù là vậy thì mấy năm trước cũng không có ảm đạm như vậy.

Mạc Dư Thâm quan tâm là: "Thái độ của Mạc Liêm hiện tại như thế nào?"

Thư ký Đinh: "Thái độ tích cực hơn chút so với lúc vừa tiếp nhận."

Nếu không phải bất đắc dĩ, Mạc dư thâm căn bản cũng không muốn cùng Mạc Liêm thanh tài cao thấp. Thứ bị tổn hại cuối cùng vẫn là lợi ích của chính mình.

Thư ký Đinh tiếp tục: "Trước đó, dự án mà Mạc Liêm đề cập trong cuộc họp được cho là không phù hợp, tạm thời gác lại."

Đương nhiên, có lẽ là liên quan đến mắt xích tài chính, tạm gác lại, cũng không biết bao giờ mới có thể khởi động.

Mạc Dư Thâm: "Dự án đó không có khả năng để ra tiền."

Tất cả đều tháo dỡ hết, làm sao quy hoạch được.

Im lặng một chút, Mạc Dư Thâm nói đến ba mình, "Sau kì nghỉ, Mạc đồng có thể muốn đem cổ phần của chính mình và quyền bỏ phiếu tặng cho Mạc Liêm."

Thư ký Đinh sững sờ, quên cho phản ứng.

Mạc đỗng là cổ đông thứ hai sau Mạc lão tiên sinh, quyền bỏ phiếu quyết định cũng tương đương với Mạc lão tiên sinh. Cứ như vậy, quyền bỏ phiếu của Mạc Dư Thâm sẽ thấp hơn Mạc Liêm.

Còn về chuyện ông cụ Mạc có phân chia cổ phần của mình bây giờ hay không thì khó mà nói.

Mặc kệ là Mạc lão gia tử hay Mạc đỗng, bọn họ đã lăn lộn cả đời trên thương trường, trong lòng họ nghĩ thế nào, thư ký Đinh không dám đoán bậy.

Không chứng đến Mạc Dư Thâm cũng không đoán được.

Thư ký Đinh âm thầm phân tích, cổ phần trong tay của Mạc đỗng là tài sản vợ chồng, có một nửa là của Mạc phu nhân. Một nửa đó, chắc chắn sẽ cho con trai mình.

Còn một nửa là của Mạc đỗng, cho dù cho Mạc Liêm 50%, còn lại cho Mạc Dư Thâm, thì Mạc Dư Thâm vẫn không chiếm bất kỳ ưu thế nào.

Tranh đoạt hào môn từ trước đến giờ đều không tránh khỏi máu lửa.

Thư ký Đinh tiếp tục báo cáo các công việc bên trung tâm nghiên cứu phát minh được phẩm, có chút tiến triển, nhưng khoảng cách đến thành quả vẫn còn rất xa.

Công ty tư nhân dưới tên Mạc Dư Thâm, thư ký Đinh cũng báo cáo.

Tin tức mới nhất từ phía Tinh Lam đưa đến, Nhạc lão tiên sinh nhìn trúng kịch bản của Hè Gia cải biên.

Lúc Chu Minh Khiêm gửi kịch bản cho Nhạc lão tiên sinh xem, không có đề bắt kì tên của ai, chỉ dán mã số hiệu. Nhạc lão tiên sinh cảm thấy phần cải biên của Hè Gia là bám sát nguyên tác nhất, cũng có hồn nhất.

Sau kì nghỉ, bên Tinh Lam sẽ bắt đầu thông báo truyền thông. Công tác hậu cần quay phim đã được chuẩn bị từ lâu, còn ngày nào bấm máy vẫn chưa quyết định.

Mạc Dư Thâm đã rõ. Cuộc họp kết thúc.

Hè Gia cũng vừa mới biết tin này, trợ lý của Chu Minh Khiêm gọi điện thông báo cho cô.

Thanh giọng nhu hòa, nói cho cô, kịch bản của cô trúng tuyển, sau tết đến Tinh Lam họp mặt.

Hè Gia cảm tạ một phen, hỏi: "Cô họ gì?"

"Không dám xưng họ, gọi tôi Dư An là được."

Hè Gia vẫn chưa gặp Dư An, chỉ nghe giọng thôi đã thấy thích. Chất giọng ôn hòa nhưng không ổn ẻn chảy nước, còn mang theo từ tính.

Lưu dãy số của Dư An, Hè Gia gửi tin nhắn cho Diệp Thu: 【Tớ sắp hợp tác cùng Chu Minh Khiêm, tiện thể trị cái tính phách lối của anh ta.】

Diệp Thu cũng đang rất vui vẻ, nhân vật của cô cũng vừa được thông báo. Vừa rồi gọi điện thoại thông báo cho Hè Gia, kết quả máy bận.

Diệp Thu: 【Tớ diễn vai cô con gái út~.】

Hè Gia: 【Có thật không? Không lừa tớ đây chứ?】

Diệp Thu cũng không còn lạ gì với trí nhớ của Hè Gia, như lần đầu nói với cô: 【Lừa cậu làm gì, là thủ vai thông qua được, trợ lý của Chu Minh Khiêm vừa thông báo cho công ty tớ.】

Hè Gia nghi hoặc: 【Có phải trước đó cậu từng đề cập với tớ không? Tớ quên rồi.】 Cô bắt đầu lật sổ, có thể là trong vòng hai tháng nay, có nhiều thứ ghi nhớ như vậy, không tìm ra.

Diệp Thu: 【Không, muốn cho cậu niềm vui bất ngờ. Chu Minh Khiêm khắc nghiệt như vậy, tớ sợ thủ vai không thành công thì thật mất mặt.】

Hè Gia không hoài nghi, cũng không tiếp tục tìm bút ký.

Lâu rồi cô chưa cao hứng như vậy, mấy tháng sắp tới đều có thể gặp mặt Diệp thu mỗi ngày, tiện thể nhả rãnh* Chu Minh Khiêm

*có thể hiểu là chế nhạo, phá bĩnh, phàn nàn..... hoặc là rãnh quá nhả mấy câu nhảm chán:))). Mình để nguyên như trong convert và nguyên tác raw vì thấy từ này lạ nên cho mọi người biết thêm.
(Nguồn: forum tangthuvien.)

Để điện thoại xuống, cô xuống lầu tìm Mạc Dư Thâm.

"Ông xã."

Chưa xuống đến nơi đã hô lên.

Mạc Dư Thâm tắt máy tính, từ thư phòng đi ra.

Hè Gia đứng ở bậc cầu thang, "Cho anh một cơ hội, tới ôm biên kịch trú danh trong tương lai. Đợi đến khi nào em đoạt giải, em dẫn anh đi thăm đở."

Mạc Dư Thâm nhìn qua, cất bước đi tới nhưng không có ôm cô.

"Hôm nay không có ngủ trưa, bây giờ có buồn ngủ hay không?"

"Có chút."

Mạc Dư Thâm nắm tay cô lên lầu.

Đến phòng ngủ, Mạc Dư Thâm kéo hết rèm cửa vào, đèn cũng tắt nốt.

Lúc này Hè Gia mới rõ, như này là muốn ngủ bù?

Trong lúc đó Hè Gia lên án anh, "Vừa nãy cho anh cơ hội ôm biên kịch giỏi nhất anh cũng không ôm."

Mạc Dư Thâm dùng sức ôm eo cô, "Đây không phải ôm thì là gì?"

Hè Gia mắt không chớ, gọi tên anh.

Mạc Dư Thâm cúi đầu, đem hết những thanh âm còn lại nuốt hết.

Đến lúc an tĩnh lại thì trời cũng đã tối, Hè Gia cũng buồn ngủ.

Mạc Dư Thâm hỏi cô: "Buổi tối bạn bè hẹn ra ngoài chơi, em có muốn di cùng không?"

"Không đi, em cũng không quen bọn họ." Hè Gia xoay người, nhắm mắt ngủ.

Mạc Dư Thâm là ra ngoài gặp mấy người Trình Duy Mặc, nghe nói còn có Quý Thanh Thời.

Điện thoại di động vang lên, là nhân viên tiệm hoa báo hoa đã đến cửa.

Mạc Dư Thâm nói quản gia ra tiếp, anh nhìn về phía Hè Gia: "Dậy đi, xuống dưới lầu nhìn một chút."

"Nhìn cái gì?"

"Kinh hỉ."

Hai giây trôi qua.

Hè Gia vén chăn đứng lên, bằng tốc độ nhanh nhất mặc quần áo vào. Trong lòng hưng phấn nhưng ngoài miệng vẫn nói: "Đã là vợ chồng rồi mà còn làm như vậy làm gì không biết."

Cô cho anh nụ cười nhẹ, "Mặc dù lời này có chút khẩu thị tâm phi."

Mạc Dư Thâm còn có thể nói cái gì?

Mặc vay vào, Hè Gia đơn giản vuốt tóc mấy cái, đi ra ngoài.

Mạc Dư Thâm theo sau lưng cô, vừa rồi cô hô mệt mỏi, hô chân đau, hô xương sống thắt lưng rã rời, thêm một phút nữa là có thể lấy

luôn mang của cô. Ngược lại bây giờ tinh thần phấn chấn 100%.

Chớp mắt một cái cô đã chạy đến cầu thang rồi.

Hè Gia đứng trên cao nhìn xuống biển hoa hồng phía dưới, người ngoài còn tưởng là một vườn hoa hồng. Cô viết nhiều kịch bản tổng tài bá đạo như vậy, nhiều nhất cũng chỉ có 999 đóa hoa hồng.

Cô chưa bao giờ nhìn thấy nhiều hoa đến vậy.

Rung động quá.

Chậm rãi bình tĩnh trở lại.

Hè Gia quay đầu. Mạc Dư Thâm đứng ở sau lưng chậm rãi nhìn cô.

Hè Gia không có ôm anh cũng không có hôn anh. Quên luôn cảm ơn.

Nhiều hoa như vậy, cô bị kinh hỉ làm cho sốc.

"Anh hai em trước kia đều nói em ngây thơ, nói em suy nghĩ hão huyền. Những kịch bản mà em viết ra đều là thè non hẹn biển một người một đời một kiếp. Anh ấy nói trên đời này không có chuyện như vậy. Em cảm thấy thật ra là có chỉ là khó tìm."

Quay người lại nhìn về phía biển hoa kia. Hè Gia không xuống phòng khách mà trở lại phòng ngủ.

Mạc Dư Thâm: "Không xem nữa à?"

"Đi lấy điện thoại chụp hình." Vừa đi vừa nói, bóng lưng vui vẻ kia đã đến cầu thang.

Mạc Dư Thâm nhìn cái áo sơ mi nhăn nhúm trên người mình, trước đó cùng Hè Gia ân ái, cô đã biến nó thành cái dạng này, anh tạm thời chưa thay ra sợ Hè Gia nhìn thấy biển hoa hồng kia sẽ vui mừng ôm anh khóc lóc làm bẩn áo sơ mi của anh.

Kết quả cô còn không thèm nhìn anh.

Rất nhanh Hè Gia cầm điện thoại xuống dưới lầu.

"Ông xã."

"Ừm."

Cũng không quay lại mà xuống lầu luôn.

Mạc Dư Thâm về phòng ngủ đổi quần áo đi ra ngoài. Hè Gia còn đang loay hoay với biển bông hồng. Nhiều bông như vậy, đủ cho cô chơi hết buổi tối.

Đang kì nghỉ, người ở hội sở đặc biệt nhiều. Trình Duy Mặc đến sớm, Quý Thanh Thời cũng đã đến. Mạc Dư Thâm cởi áo khoác để lên lưng ghế sofa.

Quý Thanh Thời rót cho anh một ly rượu.

Mạc Dư Thâm nhớ tới, "Diệp Thu cũng có một vai diễn trong phim mới, vai phụ." Anh cũng vừa nghe thư kí Đinh nói trước đó cũng không chú ý.

Quý Thanh Thời gật đầu.

Diệp Thu diễn xuất bình thường, khả năng không tìm ra được điểm nhấn.

Mạc Dư Thâm nghĩ tới chuyện Quý Thanh Thời nhở, "Đã hỏi giúp anh, Diệp Thu nói sắp quên anh rồi."

Quý Thanh Thời khẽ giật mình, "Cậu hỏi khi nào?"

Mạc Dư Thâm trầm mặt mấy giây, bắt đầu uống rượu, không nói không được, "Nửa tháng trước."

Quý Thanh Thời: "...."

Mạc Dư Thâm: "Lúc đó chỉ lo cho bệnh tình của Hè Gia, quên nói."

Quý Thanh Thời nửa ngày cũng không nói được lời gì.

Mạc Dư Thâm chạm cốc với anh, lấy đó làm áy náy.

Chơi đến khuya, Quý Thanh Thời rời hội sở, nói tên của tiểu khu cho lái xe.

Lái xe nghi hoặc, anh chưa từng nghe đến cái tên tiểu khu này, quay đầu lại xác nhận với Quý Thanh Thời.

Quý Thanh Thời nói vị trí cụ thể.

Lái xe gật đầu, không hỏi nhiều.

Tiểu khu này nằm bên cạnh đường Ngũ Hoàng.

Đêm khuya, không kẹt xe, đi nhanh hơn so với ban ngày.

Quý Thanh Thời cũng không tới tiễu khu này nhiều. Là phòng ở của Diệp Thu. Tiền cát xê quay phim mấy năm nay cô dồn hết vào mua phòng ở. Lúc trước không đủ tiền, cô muốn vay cũng là Hè Gia cho cô vay.

Từ xưa đến nay, cô thiếu tiền cũng chưa bao giờ nói với anh.

Quý Thanh Thời nhớ rõ tòa nhà còn phòng nào tầng nào cũng đã quên.

Xe không vào được, lái xe dừng ở ngay cổng tiễu khu.

Quý Thanh Thời xuống xe gọi điện thoại cho Diệp Thu, không ai tiếp.

Anh gửi tin nhắn: 【Anh đang ở bên ngoài tiễu khu nhà em.】

Vẫn không có hồi đáp.

Diệp Thu vừa kết thúc công việc và đang trên đường về nhà. Cô không biết Quý Thanh Thời nửa đêm đến tìm cô làm gì. Hai người đã nửa năm rồi không có liên lạc với nhau.

Trên đường yên tĩnh, không náo nhiệt như trong nội thành, cảnh sắc bên đường cũng bình thường.

Diệp Thu bỗng nhiên nghỉ đến một khả năng khiến anh tìm cô, trả lời lại: 【Đợi 10 phút, tôi đang ở trên đường.】

Quý Thanh Thời: 【Sao về muộn như vậy?】

Diệp Thu không trả lời.

Thời gian chờ đợi dài dằng dẵng. Quý Thanh Thời đã uống nửa chai nước.

Xe thương vụ dừng lại, Diệp Thu bước xuống, đó là xe công ty, cô không mua xe vì kĩ thuật lái xe rất kém.

Gặp lại, Diệp Thu cũng không nói được đối với anh tận cùng là hận hay oán, cuối cùng vẫn là nhớ.

Cô thu lại biểu lộ, "Vào trong nói đi."

Cửa chính thỉnh thoảng có người ra vào, không tiện.

Quý Thanh Thời nhìn cô, "Vừa kết thúc công việc?"

Diệp Thu không trả lời đi qua phía cổng lớn bên kia.

Quý Thanh Thời theo sát phía sau tiến vào tiểu khu.

Đi đến một nơi cảnh sắc yên tĩnh, Diệp Thu dừng chân "Yên tâm, tôi sẽ không nói với bên ngoài là tôi gặp anh. Sẽ không để cho người anh thích bị mắt mặt, bị truyền thông bôi xấu. Nếu anh đang ở cùng cô ấy, tôi sẽ không cợ nhiệt các người."

Quý Thanh Thời: "Anh chỉ đến thăm em một chút.

"Vậy cảm ơn nhiều." Cô cất bước rời đi.

"Diệp Thu!"

Diệp Thu cũng không quay đầu lại vất vả lăm vết thương mới đóng vảy, vậy mà lại Quý Thanh Thị xé rách. Người Quý Thanh Thị thích là một nhà sản xuất nổi tiếng có nhan sắc có năng lực, fan

hâm mộ so với một diễn viên nhỏ bé như cô nhiều hơn mấy chục lần.

Lại nhìn cô, quay phim nhiều năm, một tác phẩm tiêu biểu cũng không có.

Cô cho rằng anh sẽ không quan tâm đến người khác, chẳng qua người là anh quan tâm không phải là cô mà thôi.

Ánh mắt khi anh nhìn người phụ nữ kia chưa từng xuất hiện trên người cô.

- ---

Kì nghỉ trôi qua thật nhanh

Mùng 4, Tinh Lam công bố đoàn đội của phim truyền hình. Hot search nổi lên như dự tính. Ai biết được người lên Hot search lại là Hè Gia, à không, là nhan sắc của cô lên Hot search.

Ngay từ đầu dân mạng đã hiểu kì bộ phim này sẽ rơi vào tay biên kịch nào. Mở weibo xem xét, liền thấy một câu tóm tắt duy nhất: Cưỡi ngựa hạng nhất, biên kịch hạng ba.

Người này chưa từng tham gia vào bất kì bộ phim truyền hình điện ảnh nào.

Cư dân mạng bắt đầu điều tra Hè Gia, biết cô là một vận động viên cưỡi ngựa anh tu bất phàm.

Cuối cùng bị hấp dẫn bởi khí chất và nhan sắc của cô.

Hot search cũng có mặt trái mặt phải. Đám người trên mạng bắt đầu chất vấn năng lực biên kịch của Hè Gia. Phim còn chưa khai

máy mà đã bị xướng ca đủ kiểu.

Đêm kỉ top Hot search Hè Gia đã chiếm hết năm sáu cái.

Hè Gia mở weibo của mình, mới có hơn một tiếng mà fan hôm mộ của cô đã tăng mấy chục vạn. Nếu lấy tốc độ tăng trưởng như vậy làm chuẩn, sau một đêm sẽ lên ngàn vạn?

Cửa phòng họp mở, Chu Minh Khiêm và trợ lý Dư An bước vào. Hè Gia hôm nay đến công ty họp, đến sớm nên chờ ở phòng họp.

"Chu đạo, chào buổi sáng."

Chu Minh Khiêm không lên tiếng.

Dư An cảm thấy ông chủ của mình quá... không coi ai ra gì, liền tranh thủ thời gian tiếp một câu, "Chị Hè Gia, chào buổi sáng."

Hè Gia đến sớm nên đã tranh thủ ôn tập bút kí, "Dư An?"

"Là em." Dư An cười lộ ra ám áp trong đáy mắt. Có một loại cảm giác tháng năm bình yên.

Hè Gia không hiểu sao lại có hảo cảm với Dư An. Đặt trong làng giải trí, Dư An cũng không gọi là đẹp nghênh nước đổ thành, nhưng lại ưa nhìn. Làn da nhẵn mịn, không trang điểm, trông rất thuần khiết.

Hè Gia đang ngồi vị trí của Chu Minh Khiêm, nhưng cô không biết.

Chu Minh Khiêm còn có chút phong độ, không đuổi cô ra chỗ khác mà ngồi xuống cạnh cô.

Hè Gia không có chủ đề gì trò chuyện cùng Chu Minh Khiêm, cô cúi đầu nhìn điện thoại.

Chu Minh Khiêm nhìn lướt qua sổ tay của Hè Gia, trên đó có viết vài công thức tính toán, bên cạnh còn viết số lượng tăng trưởng fan hâm mộ.

Nhiều người bôi đen cô như vậy, cô còn thoải mái nhàn hạ đếm lượt theo dõi?

Hè Gia treo nụ cười trên môi, cứ liên tục tải lại trang chủ weibo. Mỗi lần đổi mới số liệu lại tăng lên.

Chu Minh Khiêm chuyển mắt từ sổ lên mặt Hè Gia. Người phụ nữ này là một sự tồn tại tài ba.

*

Tác giả có lời muốn nói:

Hè Gia nhìn fan hâm mộ tăng đều, gọi tắt là hút fan.

Giám vương mua một đoá hoa, gọi tắt là hoa vương.

*

Editor có lời muốn nói: Nhiều khi muốn gắn mác chương là H, à thôi H nhẹ nhàng thôi cũng được. Nhưng tác giả không cho editor làm như vậy□□♀.

*

#03042020

ANH VÂN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 29: Mạc Dư Thâm Mở Ánh Chụp

Hôm nay là cuộc họp đầu tiên của đoàn làm phim <Quãng đời còn lại>, Dư An chỉ dự thính, không ngồi vào bàn hội nghị, kéo một cái ghế ngồi đằng sau Chu Minh Khiêm ghi chép.

Cô như có duyên với bộ phim này, chỉ khác tên cô một chữ*.

* 余生 /yúshēng/: dư sinh (quãng đời còn lại)

余安 /yúān/: dư an

Phòng họp rất yên tĩnh, chỉ có ba người bọn họ. Chín giờ mới bắt đầu cuộc họp, bây giờ mới có tám giờ rưỡi.

Ban đầu Chu Minh Khiêm nói Dư An chín giờ kém mươi rồi đến phòng họp. Sau đó đứng bên cửa sổ uống cà phê. Cà phê còn chưa uống xong đã đòi đến phòng họp.

Dư An nhàn rỗi không có chuyện gì làm, ánh mắt không khỏi nhìn Hè Gia nhiều hơn một chút, thật là đẹp chết con người ta rồi. Cô là con gái mà còn không nhịn được muốn nhìn nhiều hơn.

Chu Minh Khiêm ngồi cùng một chỗ với Hè Gia, nhìn cũng rất xứng đôi.

Nhưng là Hè Gia đã kết hôn rồi, trên ngón áp út của cô có đeo nhẫn.

Tám giờ bốn mươi lăm, lần lượt có người tiến vào phòng họp.

Mấy phút sau, các diễn viên chính, và nhà sản xuất đều đã đến đông đủ.

Sau khi Khương Thâm và Hướng Lạc đi vào, hai người không hẹn mà cùng nhìn về phía Hè Gia, cả hai bên đoàn đội của họ đều đã chuẩn bị xong bài tuyên truyền weibo, nhưng bị nhan sắc của Hè Gia đè bẹp, biến họ thành nền.

Người đến đông đủ, đều tự mình ngồi vào chỗ của mình. Tất cả người ở đây đều quen biết nhau, chỉ là không có hàn huyên nhiều.

Chỉ có Hè Gia là cảm thấy xa lạ với tất cả mọi người, đây là lần đầu tiên bọn họ hợp tác cùng nhau, nhưng vừa nãy cô cũng đã tìm hiểu, cũng không cảm thấy xa lạ lắm.

Cuộc họp bắt đầu, Hè Gia nhìn vào ô hiển thị fan hâm mộ, ghi vào sổ một con số.

Giống như có chút cảm giác, bên mặt, Chu Minh Khiêm quả nhiên đang ngó vào sổ của cô, ánh mắt ghét bỏ khinh thường. Cô lập tức che lại vở, trả anh một ánh nhìn không thiện.

Chu Minh Khiêm nhàn nhạt thu lại tầm mắt.

Người phụ nữ này, thật không cứu nổi. Ham hư vinh.

Hè Gia lấy một cây bút từ trong túi xách ra, kẹp ở trong sổ.

Chu Minh Khiêm nhận ra, đó là bút ghi âm.

Ồ, không có gì giả hơn người phụ nữ này nữa. Giả vờ nghiêm túc nhưng chưa chắc nghe được mấy câu.

Phần đầu của cuộc họp, vẫn là đâu ra đấy, bầu không khí càng ngày càng sinh động, thảo luận về nội dung của nhân vật, bạn một câu, tôi một câu, nói lên cách nhìn của mình.

Bất tri bất giác đã mười một giờ rưỡi.

Hè Gia nhận được tin nhắn của Mạc Dư Thâm: 【Hôm nay mấy giờ về nhà?】

Hè Gia: 【Vẫn đang họp.】

Phòng họp càng lúc càng giống một cuộc họp bạn bè. Đồ ăn vặt, trái cây, đồ uống, tất cả đều được mang lên, vừa ăn vừa nói chuyện.

Hè Gia chụp tấm hình gửi cho Mạc Dư Thâm, lại nói: 【Bầu không khí không tồi.】

Mạc Dư Thâm ấn mở ảnh chụp, phóng to nhìn kỹ, 【Em ngồi kế bên Chu Minh Khiêm à?】

Hè Gia: 【Vâng.】

Mạc Dư Thâm trực tiếp bấm xóa tấm hình này. Anh đóng máy tính, cầm áo khoác rời khỏi phòng làm việc, 【Tan họp thì trực tiếp về nhà.】

Hè Gia: 【Buổi trưa ăn ở công ty, buổi chiều phải họp tiếp.】

Không dễ gì mà tất cả diễn viên đều ở cùng một chỗ, nam chính và nữ phụ Hướng Lạc đang quay một phim khác, hôm nay cũng xin nghỉ để đến đây. Chu Minh Khiêm quyết định đem những thứ cần thảo luận nói ra hết.

Diễn vai nam chính là Hoắc Đằng. Thuộc phái thực lực, cũng là đỉnh cấp lưu lượng.

Nữ phụ Hướng Lạc, Hè Gia không có ấn tượng mấy.

Còn nữ chính Khương Thắm, ha ha, đúng là oan gia ngõ hẹp.

Những người khác, cô đều chưa quen biết, từng người từng người ghi vào bút ký.

Bộ phim này do Tinh Lam chế tác, tổng giám đốc chế tác là một người đàn ông trung niên họ Phục.

Hè Gia cũng vừa mới biết, lần này tổ biên kịch có hai người, trừ cô ra, còn một vị, họ Thượng.

Mạc Dư Thắm lại gửi tin nhắn đến: 【Một mình anh ăn cơm không ngon miệng, gọi điện cho anh.】

Hè Gia vội vàng ghi chép, quên trả lời.

Cuộc họp kéo dài một ngày, Hè Gia cảm thấy thật phí sức.

Trước đây, Hè Gia có từng học qua lớp chuyên môn biên kịch, cùng lăm chỉ là đàm binh trên giấy, so với việc vào đoàn phim thật khác xa một trời một vực.

Về đến nhà, Hè Gia vội vàng chỉnh sửa lại bút ký. Trong cuộc họp, tay cô ghi không kịp tốc độ nói của mọi người, đành phải trở về nghe bút ghi âm, vừa nghe vừa đánh chữ, lưu thêm một bản thảo điện tử.

Chân chính bước vào cánh cửa nghề biên kịch rộng lớn này, cô mới phát hiện, khác nghề như cách núi, có quá nhiều thứ cô cần

phải học tập.

Đêm nay Mạc Dư Thâm có buổi xã giao, về đến nhà đã rất trễ rồi mà Hè Gia vẫn còn đang bận rộn.

Nghe được tiếng mở cửa, Hè Gia tắt bút ghi âm, "Ông xã."

"Vẫn còn nhìn bút ký?"

"Muốn hiểu rõ mọi thứ hơn một chút."

Hè Gia đem bút ghi âm giấu vào túi xách, sợ Mạc Dư Thâm lo lắng về bệnh tình của cô. Cô không muốn cho anh biết hiện tại cô phải dựa vào bút ghi âm để kéo dài ký ức.

Mạc Dư Thâm đi tới, mới một ngày không gặp, cô cũng không giống trước kia, đòi anh ôm.

Anh nhìn cô chầm chằm.

Cô thì tập trung nhìn bút ký.

"Tắm rửa rồi đi ngủ đi, không còn sớm nữa." Mạc Dư Thâm khép sổ của cô lại.

Cuốn sổ này mới mua, mà cô đã ghi được hơn mươi trang rồi, trên đó có vẽ không ít sơ đồ tư duy các mối quan hệ.

Hè Gia còn một nửa đoạn ghi âm vẫn chưa nghe xong, đều là nội dung liên quan đến cuộc họp buổi chiều, cô nhất định phải nghe qua một lần, những lời mà Phục Tống và Chu Minh Khiêm nói, cô đều phải ghi nhớ kỹ.

"Ông xã, anh có cần dùng thư phòng không?"

Mạc Dư Thâm: "Không cần."

Hè Gia cầm sổ và máy tính, "Vậy em mượn dùng một chút, anh ngủ trước đi, không cần đợi em."

Mạc Dư Thâm nhìn bóng lưng vội vàng của cô, lời muôn nói bên miệng lại buông.

Hè Gia đem đồ xuống thư phòng, rồi lại xuống tầng một pha một ly cà phê đậm.

Cô sửa sang hết một lượt nội dung của cuộc họp hôm nay, lại tóm tắt lại thông tin của các nhân viên đoàn phim. In ảnh trên mạng ra dán lên sổ rồi ghi chú kế bên.

Làm như này thì ngày mai đến gặp có thể nhận ra mọi người.

Làm xong thì trời đã khuya.

Hè Gia sợ quấy rầy Mạc Dư Thâm, cô tắm rửa ở phòng tắm dưới lầu rồi mới lên phòng ngủ. Không nghĩ đến Mạc Dư Thâm vẫn chưa ngủ, đang dựa vào đầu giường đọc sách.

"Xong rồi?" Mạc Dư Thâm khép sách lại.

Trong lòng Hè Gia không hiểu sao trở nên mềm nhũn, là anh đang chờ cô.

Cô leo lên phía bên kia giường, Mạc Dư Thâm ôm cô vào lòng, cái gì cũng không nói, tắt đèn, "Ngủ đi."

Hè Gia gật đầu, gối lên tay anh, nhích tới nhích lui trong ngực anh.

"Những tìm kiếm tiêu cực trên hot search hôm nay..." Mạc Dư Thâm nói được một nửa liền bị Hè Gia cắt lời, "Em không còn nhớ nữa."

Mắt trí nhớ cũng tốt, không nghĩ không nhớ, hôm sau liền quên.

Một lát sau, Mạc Dư Thâm lại nói: "Tuần sau anh sẽ đi công tác, phải mất nửa tháng, ở nhà nhớ chăm sóc tốt bản thân mình."

Giữa tháng giêng, đoàn phim *<Quãng đời còn lại>* tổ chức nghi thức bấm máy, buổi tối cả đoàn liên hoan với nhau. Hè Gia ngồi cùng một bàn, đối diện với Chu Minh Khiêm.

Trong bữa tiệc, sau khi làm quen, có người hỏi Hè Gia đã kết hôn rồi sao?

Hè Gia do dự nửa giây rồi gật đầu, "Đã kết hôn từ lâu, chồng của tôi là người ngoài giới."

Chu Minh Khiêm ngược mắt liền thấy chiếc nhẫn kia. Cô đeo nó suốt như vậy không cảm thấy mỉa mai à? Không biết chồng cô ta làm gì mà để vợ mình suốt ngày rong chơi bên ngoài.

Đương nhiên, cũng không phải là kết hôn, có thể chiếc nhẫn là Mạc Dư Thâm tặng cô, người cô gọi là chồng thật ra là chồng người khác.

Cả buổi tối Hè Gia và Chu Minh Khiêm cũng không bắt chuyện với nhau câu nào. Cái bộ dáng cao cao tại thượng kia làm cho người ta tắt hứng gợi chuyện.

Công việc của ngày hôm sau rất nhiều nên hậu liên hoan, tất cả mọi người đều nhanh chóng về phòng của mình.

Hè Gia sống ở khách sạn, địa điểm quay phim rất xa nhà, nếu kẹt xe thì phải mất tới hai tiếng để di chuyển. Cô không muốn chạy tới chạy lui nên hôm qua đã đơn giản đóng gói hành lý.

Mạc Dư Thâm đã đặt trước cho cô một phòng, sáng sớm tài xế đã qua đưa thẻ phòng cho cô.

Chu Minh Khiêm và trợ lý cũng vừa đến hôm nay, Hè Gia gặp bọn họ ở bãi đậu xe, đang lấy hành lý.

Hành lý của Hè Gia rất ít, chỉ là một cái vali nhỏ đựng vài bộ đồ và đồ trang điểm. Còn nhìn Chu Minh Khiêm bên kia như đang đi dọn nhà, một vừa hai lứa, còn có cái ba lô.

Chu Minh Khiêm nhìn qua Dư An, buổi sáng lái xe đến đón Dư An rồi mới đón anh. Anh không biết Dư An lại đem nhiều đồ như vậy. Ngay cả những người chỉ hận không thể xoá bỏ một phút để trét phấn lên mặt như Khương Thẩm và Hướng Lạc cũng không có nhiều đồ đặc như vậy.

Dư An có chút chột dạ, giải thích: "Đây đều là toàn bộ gia sản."

Chu Minh Khiêm: "????"

Dư An cắn nhẹ môi, ngượng ngùng nói: "Vừa khéo đến hạn trả phòng, tôi cũng không thuê nữa."

Chu Minh Khiêm cũng đã biết được hoàn cảnh khó khăn của cô, ra hiệu cho tài xế giúp lấy vali xuống.

Dư An nói cảm ơn tài xế, cô đeo cái ba lô lớn và đầy cái vali nhỏ của Chu Minh Khiêm. Nhìn tài xế đầy hai cái vali to đùng như vậy, cô có chút ngượng.

Ở đoàn làm phim mấy tháng, cô cũng không tiếp tục thuê phòng, tiền thuê rất đắt, hiện tại cô cũng không có dư giả nên không thuê nữa.

Trong hai năm làm việc, cô cũng có tiết kiệm được một chút.

Lúc trước khi chia tay bạn trai cũ, cô đem hết quà tặng và tiền thuê nhà anh cho cô ở miễn phí hai năm ra trả hết. Trong đó có một cái túi xách cao bằng nửa năm tiền lương của cô, còn cái nhà kia, cũng nằm trong khu vực có giá thuê rất đắt.

Tiền để dành của cô không đủ, đành phải mượn bạn bè thêm tám ngàn.

Sắp đến Tết nguyên đán, đợi có tiền thưởng rồi cô sẽ đi trả nợ bạn.

Chu Minh Khiêm: "Cô bao nhiêu tuổi?"

Dư An hoàn hồn: "Hai mươi bốn tuổi. Tốt nghiệp được gần hai năm rưỡi rồi."

Chu Minh Khiêm gật đầu, quan tâm hỏi: "Bạn trai ở ngoài giới à?"

"Đã chia tay rồi."

Chu Minh Khiêm cũng không hỏi nhiều, làm ông chủ, chỉ cần hiểu các vấn đề cơ bản là được.

Hè Gia cũng đang chờ thang máy, cô chào hỏi Dư An một tiếng, phớt lờ Chu Minh Khiêm đi. Trên bút ký của cô còn viết rành rành, ngày họp hôm đó anh trực tiếp cho cô ăn bơ.

Cả buổi tối liên hoan hôm nay, cô xem như không thấy anh.

Chu Minh Khiêm liếc nhìn Hè Gia, mấy tháng sắp tới ngày nào cũng phải đối mặt với người phụ nữ phiền phức này, hệ tiêu hoá của anh chắc chắn không làm việc tốt được.

Vào thang máy, Dư An ở tầng 15, Chu Minh Khiêm cầm vali của mình qua bấm cho Dư An tầng 15, bấm tầng 20 cho mình. Anh không hỏi Hè Gia ở tầng mấy, để cô tự bấm.

Kết quả, Hè Gia nhìn số tầng hiển thị trên tường, không có nhấn.

Rất nhanh đến tầng 15, Dư An đi ra, thang máy chỉ còn hai người bọn họ.

Thang lên đến tầng 20, cửa thang máy từ từ mở ra.

Chu Minh Khiêm dựa vào cửa, kéo vali đi ra trước, Hè Gia cất bước theo sau. Tiếng bước chân hoà vào thảm trải trên hành lang. Nhưng Chu Minh Khiêm cứ có cảm giác có người sau lưng.

Hè Gia vẫn luôn đi cách anh hơn mươi mét. Chu Minh Khiêm bỗng nhiên quay người, nhìn thấy Hè Gia lấy thẻ phòng quét khoá mở cửa đi vào.

Hoá ra không chỉ ở cùng một tầng, mà còn ở sát vách.

Vào phòng, Hè Gia tắm trước rồi mới gọi điện thoại cho Mạc Dư Thâm.

Mạc Dư Thâm công tác ở nước ngoài, lệch múi giờ, bên kia mới là buổi trưa nên anh đang nghỉ trưa. Lúc trước mỗi lần nghỉ trưa anh đều tắt chuông điện thoại. Bây giờ điện thoại đang reo lên.

"Xong việc rồi?" Giọng nói xen lẫn mệt mỏi và trầm khàn khi vừa mới tỉnh dậy.

Hè Gia: "Vừa mới về khách sạn sau khi ăn cơm xong. Còn đang tính tăng ca."

"Đừng thức trễ như vậy, mau ngủ sớm đi."

Điện thoại bỗng im ắng vài giây.

Hè Gia nhìn điện thoại, vẫn đang hiển thị cuộc gọi, "Ông xã, sao anh không nói gì?"

Mạc Dư Thâm bất đắc dĩ, tưởng cô chê anh cẩn dặn như mẹ già, bèn nói sang chuyện khác.

Hè Gia nghĩ tín hiệu không tốt, mở loa ngoài.

Mạc Dư Thâm lại lần nữa dặn dò: "Đừng thức khuya tăng ca."

"Biết rồi mà."

Hai người nói vài câu đơn giản rồi cúp máy.

Hè Gia pha một ly cà phê hoà tan, ngồi trước bàn bật máy tính lên.

Cô nhẹ nhàng xoa lỗ tai, thuốc ngừng, tai bắt đầu xuất hiện tiếng ù ù nhỏ.

*

04042020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 30: Vừa Mới Nghĩ Về Túi Giảm Nhỏ Nhà Mình, Anh Liền Xuất Hiện

Sau vài ngày khai mạc <Quãng đời còn lại>, các diễn viên lần lượt vào đoàn làm phim.

Lúc này Hè Gia mới bắt đầu nhức đầu, diễn viên nhiều như vậy, dù là chính hay phụ thì cô đều muốn cùng bọn họ giao lưu trao đổi kịch bản, nên đều phải nhớ kỹ tên của từng người.

Còn có các nhân viên của đoàn làm phim...

Lúc trước cô che giấu Chu Minh Khiêm và Tinh Lam chuyện mình bị mất dần trí nhớ, bây giờ thì khó rồi nhưng vẫn phải kiên trì.

Hè Gia vốn tưởng ở cùng đoàn phim với Diệp Thu thì có thể cùng nhau phóng túng. Ai ngờ số câu mà cô và Diệp Thu có thể trò chuyện với nhau có thể đếm bằng đầu ngón tay.

Cô thì bận bịu không có thời gian nói chuyện phiếm. Diệp Thu bị Chu Minh Khiêm đả kích đến thương tích đầy mình, chỉ cần nghỉ ngơi một cái là Diệp Thu lại cầm kịch bản lên nghiên cứu.

Quay phim đến ngày thứ mười rồi mà Diệp Thu vẫn còn mơ màng. Cảnh quay vừa rồi, *NG đến 31 lần đều chưa đạt. Cô bắt đầu hoài nghi cuộc sống này.

*no good

Chu Minh Khiêm rõ ràng không còn nhẫn nại, "Diệp Thu, bước chân chậm một chút nữa, chậm một chút! Không biết hai chữ "thận trọng" viết như thế nào hả!"

Diệp Thu cảm thấy bước chân mình hướng tới nam chính đủ chậm, có thể là Chu Minh Khiêm vẫn ngại cô đi quá nhanh, bây giờ cô đi đường cũng không dám đi nhanh nữa.

Chu Minh Khiêm bực đến tim đau co thắt, phất phất tay, để cho cô lấy lại cảm giác, quay những phân cảnh khác trước.

Hè Gia ngồi bên cạnh Chu Minh Khiêm, nhìn Diệp Thu trong máy giám sát, tựa hồ vẫn chưa tìm được trạng thái, "Chu đạo, anh nói chuyện ôn hòa một chút thì cô ấy đã nhập vai được rồi."

Ánh mắt Chu Minh Khiêm nhàn nhạt, nhìn cô chầm chằm giống như là đang nói: tôi cần cô dạy chắc?

Hè Gia không truy cứu nữa, bước qua an ủi Diệp Thu.

Ở đoàn làm phim, cô và Diệp Thu cũng không có nhiều cùi chỉ thân mật. Vai diễn này là do Diệp Thu tự mình lấy được, nếu người ngoài biết bọn họ là khuê mật thì lại dèm pha từ phía.

Diệp Thu quay đầu, cười cười, nhận lấy trà sữa Hè Gia chuẩn bị cho mình.

Hè Gia ngồi xuống bậc thang kế bên cô ngồi xuống, "Có tâm sự à?"

Diệp Thu lắc đầu, "Căng thẳng quá thôi. Trước kia chưa từng hợp tác với các đạo diễn và diễn viên lớn nổi tiếng như vậy." Hôm

nay cô có cảnh quay với Hoắc Đằng, có chút câu nệ nên cứ quên lời thoại.

Cô bây giờ như là một diễn viên già mờ.

Hè Gia: "Buổi tối về khách sạn chúng ta cùng nhau ăn cơm đi."

"Về khách sạn thì gọi video cho vị kia nhà cậu đi." Diệp Thu nhã nhặn từ chối.

Diệp Thu không muốn lãng phí thời gian của Hè Gia, ban ngày thì cô dùng bút ghi âm ghi lại nội dung cần nhớ, tối thì sửa sang lại rồi ghi ghi chép chép, ăn bữa cơm cũng tốn thời gian.

Hè Gia: "Xùy... anh ấy cũng rất bận." Cô không có công khai mối quan hệ với Mạc Dư Thâm. Là anh không cho nói, anh nói cơ hội lần này là do cô cố gắng tranh thủ cho chính mình chứ không cần nhờ ai hết.

Công khai thì không biết mọi người xung quanh sẽ dị nghị như thế nào.

Kỳ thật, cô cũng không quan trọng chuyện này lắm.

Diệp Thu vẫn không có ý định ăn cơm, "Tớ không có yếu ớt như vậy, về khách sạn tớ còn muốn tìm những diễn viên khác khớp kịch bản. Cậu về nghỉ ngơi sớm một chút đi."

Hè Gia cũng không khăng khăng kiên trì, yên lặng ngồi cạnh Diệp Thu.

Diệp Thu điều chỉnh trạng thái, tập trung xem lại lời thoại.

Hôm nay bọn họ quay ở làng du lịch, phần diễn vẫn còn nhiều.

Hè Gia ngồi ở ghế dài ven đường, bên kia đang quay cảnh của nam chính và Hướng Lạc.

"Hè Gia." Chu Minh Khiêm gọi cô.

Bên kia đạo diễn vừa hô "cut" thì thợ trang điểm bắt đầu vào chỉnh trang lại cho diễn viên. Hè Gia nhìn lướt qua người đang ngồi trước máy giám sát, không nghĩ tới chu Minh Khiêm cũng đang nhìn cô bằng con mắt không mấy thân thiện.

Cô nhàn nhạt thu lại tầm mắt. Người đàn ông này, có ngày cô phải trị cái tính phách lối của anh ta. Bây giờ cô có chút đồng cảm với Dư An, không biết làm sao cô ấy có thể chịu được cái tính khí táo bạo cuồng kia mỗi ngày như thế nào.

Đúng, táo bạo cuồng dại.

"Hè Gia!" Chu Minh Khiêm nhìn người phụ nữ không cách quá xa kia, tính tình nóng nảy, gọi một lần không nghe, anh đành phải gọi lần nữa.

Bỗng nhiên Diệp Thu quay người, phát hiện Hè Gia đang ngồi cạnh cô, "Gia Gia, Chu Minh Khiêm gọi cậu kìa."

Hè Gia sững sờ, sao cô lại không nghe thấy? Trong lòng có chút bất an, cô vô ý thức xoa xoa lỗ tai, vẫn cứ ù tai như cũ, nhưng Diệp Thu nói cô vẫn nghe mà.

"Hè Gia!!!" Tiếng gầm của Chu Minh Khiêm truyền tới.

Anh đã gọi Hè Gia rất nhiều lần, tất cả mọi người đều nghe thấy chỉ có cô là ngoảnh mặt làm ngơ. Anh nhịn không được, nâng tông giọng cao đến quãng tám.

Hè Gia đến gần, "Chuyện gì?"

Chu Minh Khiêm nhìn bộ dạng lơ đãng của cô, đột nhiên mắt kiêu nhẫn, chỉ một lời thoại trên kịch bản, "Rướm rà!**. Ở trong máy quay, phần đối thoại này không có chút hấp dẫn cũng như là râu ria.

Hè Gia nghiêm túc nhìn một chút, không cảm thấy bất ổn chỗ nào, hơn nữa nhìn cái thái độ và ngữ khí của Chu Minh Khiêm, cộng với việc thính lực đột ngột giảm xuống, làm cho tâm tình của cô nhất thời không được tốt.

Cô nói: "Được rồi, tôi biết rồi. Chu đạo, anh cũng bớt giận một chút, nếu không thì nhìn bình chữa cháy cũng như ngọn lửa, nhìn dùi gà cũng thành rướm rà."

Xung quanh bỗng chốc im bặt. Tất cả mọi người im lặng nhìn nhau. Dám đối đầu với Chu Minh Khiêm, Hè Gia chắc chắn là người đầu tiên.

Khương Thẩm yên tĩnh uống cà phê, biểu cảm như đang xem náo nhiệt.

Mạc Dư Thâm còn sợ Hè Gia ở đoàn làm phim bị khi dễ. Cô không khi dễ người khác đã cảm tạ trời đất rồi.

Khuôn mặt của Chu Minh Khiêm còn lạnh lẽo hơn gió tuyêt mùa đông, anh không nói một lời, cứ như vậy đứng nhìn chằm chằm Hè Gia.

Hiện tại Dư An như đứng trên bàn chông, cô hòa hoãn không khí, tranh thủ đưa ly nước cho Chu Minh Khiêm, anh nhận lấy nhưng ánh mắt lạnh như băng vẫn dừng trên người Hè Gia.

Dư An còn muốn đưa cho Hè Gia một ly nước ấm, ai ngờ vừa nhắc chân liền bị quát lớn. "Dư An, cô đi đâu đấy!" Giọng nói lạnh thấu xương của Chu Minh Khiêm lại vang lên.

Dư An rũ mắt, không dám đi về phía trước.

Chu Minh Khiêm không ngờ tới có ngày mình lại bị một người phụ nữ chê nhạo.

Hơn nữa còn là người ngoài ngành.

Hè Gia cũng không có chút yếu thế nào, chống lại ánh mắt của anh.

Vốn dĩ trong lúc quay phim, kịch bản phải sửa lại là chuyện bình thường, có tăng có giảm. Nhưng phân cảnh này Hè Gia phải mất một ngày một đêm để viết ra mười mấy phiên bản, cuối cùng mới quyết định được.

Kết quả, khẩu khí của Chu Minh Khiêm lại ác liệt như vậy, trước mặt mọi người chê nó rườm rà râu ria.

Nếu cùng cô thảo luận kín một chút, muốn cắt cảnh này đi thì cô cũng không nóng tính như vậy.

Mấy ngày nay Bắc Kinh là âm năm sáu độ, mặc áo lông bên ngoài mà gió vẫn xuyên lạnh thấu xương.

Các nhân viên công tác cũng không nhàn hạ gì, Hè Gia không muốn làm chậm trễ tiến độ quay phim, không tiếp tục tranh chấp cùng Chu Minh Khiêm.

Cô thủ thuyết phục chính mình, Chu Minh Khiêm là đạo diễn, những thứ muốn truyền đạt đều nhiều hơn cô rất nhiều, góc độ thể hiện khác nhau, góc độ diễn giải cũng khác nhau, có cắt cảnh cũng là có lý do.

Một biên kịch khác trong đoàn phim, cô Thượng gọi cô: "Hè Gia, đến đây."

Thấy Hè Gia không có phản ứng, Dư An còn cho rằng cô vẫn đang giận, không để ý tới, nhắc nhở cô: "Chị Hè Gia, cô Thượng gọi chị kia."

Hè Gia trố mắt lần hai.

Cô lập tức gật đầu, cười cười bước qua.

"Cô Thượng, cô không lạnh ạ?"

"Ở với đoàn phim trước kia, điều kiện còn khắc nghiệt hơn ở đây." Cô Thượng đem ghế sang chỗ bên phải tránh gió cho Hè Gia ngồi.

Cô Thượng: "Vừa rồi cô có coi phân cảnh kia, dưới góc độ biên kịch của chúng ta mà nói thì không có gì để bắt bẻ."

Hè Gia cảm kích: "Cảm ơn. Cô quá khen rồi."

Cô Thượng: "Đạo diễn có suy nghĩ của đạo diễn, nhiều khi chúng ta không hiểu được. Sau này, đừng có xung đột chính diện như vậy. Nếu em và Chu đạo đổi chỗ cho nhau, có khi em sẽ còn nổi nóng hơn cậu ta hôm nay. Bộ phim này là tâm huyết của cậu ấy, nên cậu ấy chỉ muốn đem những thứ hoàn hảo nhất đặt vào bộ phim của mình."

"Em đó, vừa nhìn đã biết là bảo bối trong nhà, không thể chịu được một chút ủy khuất, giống y như con gái của cô."

Cô Thượng đã hơn bốn mươi tuổi, đã là mẹ của người ta rồi.

Hè Gia trầm tư: "Về sau em sẽ chú ý."

Mấy ngày này, cô học được rất nhiều thứ từ cô Thượng. Hợp tác với cô Thượng, cô được lợi không ít.

Cô và cô Thượng đã phân công nhau, cô phụ trách suy nghĩ và tình cảm của người trẻ tuổi, cô Thượng thì hiểu rõ lòng người trung niên, so với cô còn mạnh hơn.

Hai người phối hợp rất ăn ý.

Lúc trước cô còn có chút lo ngại, hai bên kịch hợp tác với nhau thế nào cũng xảy ra mâu thuẫn. Nhưng hóa ra là cô lo lắng dư thừa rồi.

Người ở đoàn làm phim này ai ai cũng tốt, đương nhiên trừ Chu Minh Khiêm ra.

Chu Minh Khiêm uống một ly nước, trong lòng bĩnh tĩnh không ít. Anh xoa mi tâm, không nói được tâm trạng lúc này là gì.

Anh đứng dậy, nói với Hướng Lạc và Hoắc Đằng chuẩn bị quay cảnh tiếp theo.

Theo bản năng, anh đánh mắt một vòng quanh phim trường, thấy được thân ảnh kia.

Hè Gia rất nhanh đã điều chỉnh lại tâm trạng thật tốt, tìm một chỗ ấm áp ghi bút ký.

Lúc cô viết đến câu: thính lực của mình đã giảm xuống, tay không tự chủ được run lên.

Ở gần thì không sao, khoảng cách xa một chút, cô không thể nghe được.

Trong lúc thất thần, Võ Dương gửi tin nhắc tới cho cô, nói cuối tuần thăm đoàn phim, hỏi cô có ở đoàn hay không.

Hè Gia: 【Mỗi ngày đều ở phim trường.】

Địa điểm quay phim của bộ phim này có hai nơi, Bắc Kinh và trên núi.

Ở trên núi là chọn luôn quê hương của Nhạc lão tiên sinh, cũng chính là nơi cô dưỡng bệnh.

Ở Bắc Kinh là quay cảnh mùa đông, trên núi quay cảnh mùa xuân. Nếu ở đây quay đúng tiến độ, sau ba tháng cả đoàn có thể dời lên núi tiếp tục.

Nói với Võ Dương thời gian thăm phim trường xong, cô thu lại suy nghĩ, tiếp tục viết viết.

Cách đó không xa, Khương Thẩm đang đọc kịch bản, trời lạnh, trợ lý đưa cho cô một cái chăn bông đắp lên chân, lại đưa túi sưởi ấm cho cô.

Thỉnh thoảng Khương Thẩm lại nhìn Hè Gia bên kia, chớp mũi đã đỏ ửng, tay cũng đã đỏ lên mà vẫn không ngừng ghi ghi chép chép.

Từ lúc khai máy cho tới hôm nay, mới có hơn mười ngày mà cuốn sổ kia đã dày lên hai phần ba rồi. Ở phim trường, trừ lúc Hè

Gia và diễn viên khác thảo luận kịch bản, thời gian còn lại đều dùng để viết viết.

Lúc đầu cô còn nghĩ, mình chỉ cam đoan không để người khác bắt nạt Hè Gia là được, còn cô không có chuyện gì làm thì có thể tìm Hè Gia đấu khẩu vài câu, giết thời gian.

Bây giờ không còn ý nghĩ đó.

Khương Thẩm thả chăn lông ấm áp và túi sưởi lên ghế, cầm kịch bản đi loanh quanh phim trường.

Trợ lý tưởng cô đứng dậy làm ấm người nên cũng không nói nhiều, gấp gọn chăn bông lại.

Chỗ nào có đường là Khương Thẩm đi chỗ đó, có khi còn cùng Hoắc Đằng khớp kịch bản.

Xong rồi cô liền đi tới sau lưng Chu Minh Khiêm. Chu Minh Khiêm vừa khéo đứng lên, nghiêng người xem một cái máy giám sát khác, anh và phó đạo diễn nói vài câu cần chú ý.

Dặn dò xong rồi, Chu Minh Khiêm vừa muôn ngồi xuống, Khương Thẩm liền nhẹ nhàng đem cái ghế ngồi của anh kéo lùi về sau một chút. Chu Minh Khiêm chỉ ngồi lên một phần ba cái ghế, mắt cân bằng, anh giật mình một cái.

Khương Thẩm kịp thời đưa tay đỡ lấy, giả làm người tốt, "Chu đạo, anh cẩn thận một chút."

Chu Minh Khiêm: "Cảm ơn, không sao."

Hôm nay nước lạnh nhét đầy kẽ răng anh rồi.

Trợ lý của Khương Thẩm đưa điện thoại cho cô, có người gọi đến, là Mạc Dư Thâm.

Khương Thẩm đến một nơi yên tĩnh bắt máy, "Có chuyện mau nói." Giọng nói không mấy thân thiện.

Mạc Dư Thâm: "Tôi sẽ đến thăm phim trường, mươi phút nữa tôi id."

Khương Thẩm: "....."

Còn chưa đợi cô lên tiếng nữa thì anh đã cúp máy.

Mạc Dư Thâm đã mươi ngày rồi chưa gặp Hè Gia, buổi chiều vừa bay về Bắc Kinh.

Thư ký Đinh có hỏi anh lúc trên máy bay, hỏi anh có muốn đến thăm đoàn phim của Khương Thẩm.

Mạc Dư Thâm bày đặt nói giọng miễn cưỡng: "Vậy tiện đường đi xem một chút."

Ra khỏi sân bay thư ký Đinh liền gọi điện cho quán cà phê đặt nước, mua hơn hai trăm ly cà phê gửi đến phim trường. Anh lại nói với Mạc Dư Thâm: "Mạc tổng, tôi vẫn chưa gọi cho Mạc thiếu phu nhân, không biết khẩu vị của cô ấy là gì."

Mạc Dư Thâm: "Tôi sẽ mua."

Anh không mua cà phê, sẽ ảnh hưởng đến giấc ngủ của cô, nên mua một ly sữa bò.

Mạc Dư Thâm đi thăm đoàn phim, không thể bình thường hơn được. Những người trong tổ chế tác đều biết Mạc Dư Thâm là nhà

đầu tư cho bộ phim này.

Mỗi lần Mạc Dư Thâm đến, đoàn làm phim đều có ăn hoặc uống.

Bây giờ là cà phê nóng, buổi tối còn tổ chức liên hoan ở khách sạn.

Mạc Dư Thâm và Chu Minh Khiêm lên tiếng chào hỏi, xong rồi ngồi một bên trò chuyện cùng Khương Thẩm.

Anh không thấy Hè Gia, tìm một vòng cũng không thấy người đâu.

"Cô ấy đâu? Không đến phim trường?"

Cái cầm Khương Thẩm nhếch về một hướng, "Ở kia kia."

Mạc Dư Thâm nhìn theo hướng Khương Thẩm chỉ, Hè Gia đang im lặng ngồi ở một nơi hẻo lánh viết gì đó, không giống bút ký, như là sửa kịch bản.

"Mỗi ngày cô ấy đều như vậy?"

Khương Thẩm "Ừm" một tiếng.

"Có người khi dễ cô ấy không?"

"...Ai dám." Xếp chiều nay Chu Minh Khiêm còn tức giận rống lên gọi Hè Gia như vậy, cô cũng coi như là báo thù cho Hè Gia rồi đi.

Mạc Dư Thâm gọi điện thoại cho Hè Gia, bên kia bắt máy rất nhanh.

"Ông xã."

"Ừm." Mạc Dư Thâm nhìn cô, hạ giọng, "Quay đầu."

Hè Gia không nghe thấy, "Alo, anh có nghe được không? Chắc là tín hiệu bên em không được tốt."

Mạc Dư Thâm cúp điện thoại, xung quanh nhiều người, anh không thể lớn tiếng gọi cô được, gửi tin nhắn cho Hè Gia: 【Quay đầu lại.】

Hè Gia quay người, liếc mắt thấy được Mạc Dư Thâm. Khóe miệng liền cong lên.

Khương Thẩm uống mấy ngụm cà phê, nhìn Mạc Dư Thâm rồi lại nhìn Hè Gia, giống như gặp nhau trên đầu Ô Thước, mỗi người ở một đầu cầu nhìn nhau xa xa.

Cô hắng giọng, nhìn Hè Gia bên kia lớn tiếng nói: "Biên kịch Hè, Mạc tổng của chúng ta suy nghĩ chu đáo, muốn tìm hiểu bộ phim này, tôi không sợ không rõ ràng, cô quay đây một chút đi."

Lần này tất cả mọi người đều nghe được.

Chu Minh Khiêm khéo mắt nhìn Mạc Dư Thâm. Người đàn ông này thật là hết thuốc chữa, còn lấy danh nghĩa nhà đầu tư tới đây gặp tình nhân. Khương Thẩm đúng là đồ đàn, vậy mà không biết Mạc Dư Thâm đang lợi dụng mình, còn hấp tấp yểm trợ cho anh ta.

Nhiệm vụ của Khương Thẩm hoàn thành, tới gần Mạc Dư Thâm nói: "Cậu phải xin lỗi tôi chuyện kéo WeChat của tôi vào sổ đen, còn không thì lần sau tôi không có hảo tâm như vậy."

Lại trùng anh một cái.

Hè Gia đi đến.

Khương Thẩm cà cà phê lên đi tìm trợ lý, muốn xem kịch bản.

Hè Gia lúc này thật sự có chút cảm giác tình nhân, cô ngồi xuống, giả bộ gọi: "Mạc tổng."

Mạc Dư Thâm đưa cho cô ly sữa bò vẫn còn nóng, "Vẫn còn ám, cầm lấy sưởi ám tay."

Hè Gia cầm lấy, nói cảm ơn, đưa kịch bản cho anh, Mạc Dư Thâm nhìn thấy được ở chỗ trống trên đầu có một dòng chữ: Vừa mới nghĩ về túi giấm giấm nhỏ nhà mình, anh liền xuất hiện.

*

#06042020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 31: Tra Nam Như Anh Hai Của Tớ Nên Bị Ngược Chết Đi

Ở đoàn làm phim có nhiều phụ nữ nên cũng có nhiều chuyện bát quái. Trong lúc nghỉ ngơi, đương nhiên sẽ tụ cùng một chỗ buôn chuyện. Ánh mắt của các cô luôn không tự chủ được nhìn về phía Hè Gia và Mạc Dư Thâm.

Không biết có phải ảo giác hay không mà có người cảm giác Mạc Dư Thâm thỉnh thoảng sẽ nhìn chằm chằm Hè Gia.

"80% là cô nhìn nhầm rồi."

Lại nhìn qua, Mạc Dư Thâm đang nhìn kịch bản, Hè Gia vẫn đang giảng giải, ngôn ngữ cơ thể của hai người không thể bình thường hơn, không có chút điểm vượt giới hạn nào.

"Đã nói góc độ của cô không đúng nên nhìn nhầm thôi."

"Có lẽ vậy."

Người đàn ông như Mạc Dư Thâm, muốn người phụ nữ như thế nào mà không được, hơn nữa người đẹp cũng đã nhìn đến chán, làm gì có chuyện thất thoát đến mức nhìn chằm chằm một người phụ nữ đã có chồng chứ.

"Không biết Mạc tổng đã kết hôn chưa?"

"Cái này không biết, phải hỏi Khương Thẩm."

Vòng tròn của bọn họ, người bình thường không vào được, những tin tức mà người ngoài biết đều là tin đồn suy đoán. Mạc Dư Thâm đã tháo chiếc nhẫn ra trước khi đến đây nên mọi người đều tưởng anh vẫn còn độc thân.

"Nói chứ nếu biên kịch của chúng ta vẫn còn độc thân thì nhìn hai người họ thật xứng đôi, như có tướng phu thê."

"Cô nói vậy tôi cũng cảm thấy đúng."

Các cô gái trò chuyện sau lưng Chu Minh Khiêm, anh đeo tai nghe lên.

Đây là tướng phu thê giả nhất anh từng nghe.

Hè Gia và Mạc Dư Thâm hàn huyên đôi ba câu, đều có liên quan đến kịch bản, còn chưa nói đến chuyện tư thì Chu Minh Khiêm đã gọi cô đi qua.

"Hè Gia, lại đây một chút."

Kêu lần thứ nhất, Hè Gia không phản ứng.

Chu Minh Khiêm cười lạnh, người phụ nữ này, có kim chủ tới liền bắt đầu hất mặt lên trời.

Mạc Dư Thâm nhìn biểu lộ của Hè Gia, cô không nghe thấy thật, sợ cô nhạy cảm nên anh không nhắc cô.

"Hè Gia."

Hè Gia quay đầu, Mạc Dư Thâm lúc này mới nhắc nhở: "Hình như Chu Minh Khiêm gọi em."

Nhưng thật ra là Hướng Lạc tìm cô, Hướng Lạc có vài đề xuất ý kiến với phần lời thoại của mình, hy vọng sửa đổi.

Mạc Dư Thâm nhìn qua bên kia, người gọi là Hướng Lạc, anh có chút ấn tượng, tháng mười một năm ngoái ở cuộc khi cưỡi ngựa, bọn họ ngồi gần nhau.

Khoảng thời gian đi công tác này, anh thường xuyên gọi video với Hè Gia, bất quá chỉ nhìn thấy mặt, không có cảm thấy cô gầy đi, hôm nay nhìn người thật, phát giác cô gầy đi không ít.

Anh còn chưa hỏi tình hình sức khỏe của cô thì Hướng Lạc đã đến tìm cô.

Hè Gia bước đến, nhìn lời thoại kia một chút, hỏi Chu Minh Khiêm: "Chu đạo, có ý kiến gì."

Chu Minh Khiêm nhẹ nhàng thổi cà phê, nhấp mấy ngụm, không mặn không ngọt nói: "Đừng hỏi tôi, bây giờ tất cả những thứ tôi nhìn thấy đều chướng mắt, bao gồm cả cái này." Anh chỉ ly cà phê.

Người đàn ông có thù tất báo, làm sao ngày trước cô có thể xem anh là thần tượng được vậy?

Hè Gia lười so đo với Chu Minh Khiêm, cô vẫn kiên trì giữ lời thoại của mình, nói với Hướng Lạc: "Không cần đổi đâu, sửa lại sẽ làm thay đổi ý nghĩa."

Hướng Lạc vẫn cảm thấy những lời thoại này có chút... dung tục, làm tổn hại hình tượng. Cô mặc trang phục xinh đẹp như vậy, lại nói ra miệng mấy câu dung tục, quá mất hình tượng.

Hè Gia nhán mạnh: "Đây là từ lóng địa phương dịch qua tiếng phổ thông, không dung tục đâu."

Chu Minh Khiêm đặt ly cà phê qua một bên, muốn quay cảnh mới, anh vẫy vẫy tay, ý bảo Hướng Lạc về nghỉ ngơi đi.

Hướng Lạc vẫn có chút kiên trì, "Chu đạo, anh cũng cảm thấy lời thoại không có vấn đề gì à?" Cô mong rằng Chu Minh Khiêm có thể giống như chiều nay, nói phân cảnh kia như là râu ria không cần thiết.

Nhưng mà, không như mong đợi.

Chu Minh Khiêm giơ ly cà phê lên: "Đang uống thứ phiền phức, khi ăn không nói."

Ý tú rõ ràng, anh đứng về phía Hè Gia.

Hướng Lạc đột nhiên phát hiện, Chu Minh Khiêm chỉ cho phép chính mình hô to gọi nhỏ với Hè Gia, chỉ cho phép bản thân mình có thái độ chất vấn với kịch bản.

Lúc Chu Minh Khiêm rống lên gọi Hè Gia, làm như Hè Gia là người yêu của anh, nhưng phản bội anh, trong chớp mắt đó anh hận không thể đem Hè Gia đẩy vào chỗ chết.

Có thể người khác cũng có ý kiến với lời thoại của mình, ý kiến cũng có đề xuất, nhưng cuối cùng vẫn là lấy Hè Gia làm chuẩn.

Điển hình của một đôi... chó?

Ha ha.

Đàn ông, tất cả đều suy nghĩ bằng nửa thân dưới.

Giống như Chu Minh Khiêm, muốn cái gì có cái đó, không có ngoại lệ.

Hướng Lạc thôi không nói nữa, nếu vẫn khăng khăng giữ ý kiến của mình tức là không cho Chu Minh Khiêm mặt mũi, không cần đắc tội với đạo diễn chỉ vì một lời thoại.

Cái lời thoại cô ý kiến vừa rồi ngày mai mới phải quay, phần diễn của cô hôm nay đều đã hết.

Buổi tối còn có liên hoan nên Hướng Lạc không vội quay về. Thấy Mạc Dư Thâm đang lật xem kịch bản, cô đi sang ngồi, "Mạc tổng, đã lâu không gặp."

Mạc Dư Thâm ngược mắt, gật đầu, không tiếp lời.

Hướng Lạc đã được lĩnh giáo qua thái độ lạnh nhạt của Mạc Dư Thâm, trước đó ở cuộc thi cưỡi ngựa, xin chụp hình cùng anh cũng cự tuyệt. Cô thức thời điều tiết bầu không khí, "Cảm ơn cà phê của anh."

Mạc Dư Thâm: "Khách khí."

Anh tiếp tục nhìn kịch bản, nhưng không có đọc nội dung, anh cảm thấy hứng thú với dòng chữ mà hè Gia đè trên khoảng trống đầu trang, còn lấy điện thoại ra chụp.

Hướng Lạc chủ động bắt chuyện, giọng điệu tuỳ ý: "Hôm nay luật sư Trình không đến cùng anh à?"

Mạc Dư Thâm như có như không "Üm" một tiếng, không có ham muốn trò chuyện.

Hướng Lạc thức thời không lên tiếng nữa, cũng lật kịch bản ra xem. Cô không đi đâu, ngồi im bên cạnh Mạc Dư Thâm.

Mạc Dư Thâm chụp vài tấm trên kịch bản, cất điện thoại, anh ngẩng đầu tìm Hè Gia. Hè Gia đang ngồi bên máy giám sát cùng Chu Minh Khiêm, hai người kề nhau rất gần, cánh tay mơ hồ cũng đụng vào nhau.

Mạc Dư Thâm khép kịch bản, đi qua.

Đây là phân cảnh của Khương Thẩm và Diệp Thu, nhờ Khương Thẩm dẫn diễn, Diệp Thu cũng chầm chậm nhập vai.

Mạc Dư Thâm cầm kịch bản vỗ nhẹ bả vai Hè Gia, Hè Gia quay đầu, "Xem hết rồi?"

"Ừm." Mạc Dư Thâm trả kịch bản cho cô, cũng hờ hững nhìn máy giám thị.

Hè Gia làm bộ khách khí một phen, "Mạc tổng, anh ngồi đi."

Cô đứng lên nhường chỗ, còn tưởng Mạc Dư Thâm sẽ không ngồi, ai ngờ Mạc Dư Thâm nói: "Cảm ơn." Sau đó anh như vậy mà không khách khí ngồi xuống.

Khúc nhạc dạo này trôi đi rất nhanh, Hè Gia cũng không để ý, tiếp tục chuyên môn nhìn máy giám sát. Chu Minh Khiêm cũng thế, nhìn không rời mắt. Tiến vào trạng thái làm việc, anh trở thành một con người khác.

Người đàn ông nghiêm túc làm việc, luôn có một sức hút trí mạng đối với phái nữ.

Đoàn làm phim có không ít phụ nữ đối với Chu Minh Khiêm là hận đến lấy mạng người khác, nhưng yêu cũng là yêu đến điên cuồng.

Mạc Dư Thâm làm gì có hứng thú với màn hình giám sát, cho dù trong màn hình có là Khương Thẩm.

Anh vô ý xoay mặt, nhìn Hề Gia và Chu Minh Khiêm, nhìn hai người họ có cùng một biểu cảm, cùng một động tác.

Hề Gia nghiêm túc xem Diệp Thu diễn, không khỏi vui mừng. Cô vòng qua Chu Minh Khiêm, nhìn một cái máy giám sát khác, là góc độ khác của Diệp Thu.

"Lời thoại này Khương Thẩm có sửa lại một chữ, bất quá hiệu ứng vẫn tốt hơn so với trong kịch bản của tôi."

Chu Minh Khiêm cũng nghĩ như vậy, "Đúng thế." Tính tình Khương Thẩm nóng nảy là vậy, nhưng đối với mỗi cảnh quay và lời thoại đều rất nghiêm túc cẩn thận.

Hề Gia chỉ Diệp Thu trên máy giám sát, "Cuối cùng cũng khóc." Là cái kiểu ẩn nhẫn khóc, nước mắt ở trong hốc mắt nhưng từ đầu đến cuối đều không có giọt nào rơi xuống.

Chu Minh Khiêm: "Đúng, Khương Thẩm dẫn diễn cô ấy không tệ."

Chỉ có lúc này, Chu Minh Khiêm và Hề Gia mới có thể tạm thời quăng sự chán ghét lẫn nhau ra sau đầu, kể cả hiềm khích lúc trước khi thảo luận kịch bản.

Mạc Dư Thâm nhìn Hè Gia, lại nhìn Chu Minh Khiêm, hai người nói chuyện ăn ý, hoàn toàn quên luôn sự tồn tại anh.

"Hè Gia." Anh gọi cô.

Hè Gia: "Hả? Sao vậy."

Không có gì.

Mạc Dư Thâm: "Em qua đây."

Hè Gia cất bước qua, Mạc Dư Thâm chỉ chỉ máy giám sát, "Lúc Khương Thẩm quay phim trông thế nào?"

Hè Gia đánh giá khách quan: "Rất chuyên nghiệp."

Không còn gì để nói, Mạc Dư Thâm cũng không tìm chủ đề, chỉ cần cô đứng cạnh anh là được.

Hè Gia nhìn Khương Thẩm trên máy giám sát, khoảng thời gian này, cái nhìn đối với Khương Thẩm có chút thay đổi.

Ở đoàn phim, ánh mắt của Khương Thẩm vẫn không mấy thân thiện như cũ, nhưng từ đầu đến giờ vẫn chưa có xung đột trong lời nói với cô. Kịch bản có vấn đề, Khương Thẩm cũng sẽ trực tiếp tìm Chu Minh Khiêm thảo luận, không có làm khó cô.

Mãi đến bảy giờ rưỡi tối, đoàn phim mới kết thúc công việc.

Địa điểm liên hoan là ở trong nhà hàng ngay khu du lịch, bọn họ chỉ cần đi bộ qua là tới.

Hè Gia đi cùng Diệp Thu, giơ ngón cái cho biểu hiện vừa rồi của cô.

Cô nói chi tiết: "Trước đó tờ còng lo lắng phân cảnh này đối với cậu mà nói có quá sức hay không, tối hôm qua tờ còng nâng cao độ khó một chút." Cô cũng muốn sửa lại, nhưng lại nghĩ nếu sửa lại sẽ không phô diễn được kỹ năng diễn xuất.

Diệp Thu cần được trau dồi như vậy thì sau này mới có khả năng bạo.

Đã lâu rồi Diệp Thu không có vui như vậy, chí ít thì không có hoàn toàn buông lỏng như hôm nay kể từ sau chia tay. Cô cho Hè Gia một nụ hôn gió.

"Vẫn là cậu yêu tớ nhất."

Hè Gia nói cô cố gắng học tập Khương Thẩm nhiều một chút.

Diệp Thu: "Không phải cậu với cô ấy có ân oán thù hằn à, xóa bỏ rồi hả?"

Hè Gia: "Không, nó vẫn được ghi trong bút ký của tớ."

Diệp Thu cười, tương ái tương sát chính là nói Hè Gia và Khương Thẩm. Trước đó cô cũng không có ân tượng gì tốt với Khương Thẩm, nhưng sau mấy ngày quay chung, cô phát hiện Khương Thẩm hoàn toàn có vốn để kiêu ngạo.

Có tiền có sắc lại có kỹ thuật diễn xuất.

Nếu đổi lại là cô thì cô cũng sẽ đắc ý như vậy.

Hè Gia có mấy lời buồn bực trong lòng, không biết nên nói như thế nào, "Thu, cậu diễn vai tiểu cô nương đó, trong lòng có cảm giác gì?"

Diệp Thu cười nhạt một tiếng, "Cậu đang muốn hỏi tớ có phải lấy cảm xúc từ đoạn tình cảm với anh hai cậu có phải không?" Giọng cô thoái mái, "Hôm nọ anh hai cậu đến tìm tớ."

Hè Gia khẽ dừng lại, "Anh ấy muốn làm gì."

Diệp Thu: "Chỉ đi qua thăm một chút, không có gì đặc biệt, cậu nhìn tớ xem cũng không có kích động như vậy."

Hè Gia bán tín bán nghi, nhìn Diệp Thu chầm chầm cũng không phân biệt được thật giả trong mắt cô, quả nhiên, diễn xuất tiến bộ.

"Cậu tha thứ cho anh ấy?"

Diệp Thu lắc đầu.

Hè Gia thở phào, vậy thì tốt rồi.

Diệp Thu không nhiều lời. Căn bản Quý Thanh Thời cũng không xin lỗi, chứ đừng nói đến việc tha thứ hay không. Sắp tới, bộ phim được sản xuất bởi người phụ nữ mà Quý Thanh Thời thích sấp lên sóng.

Những ngày gần đây, những hot search liên quan đến bộ phim ngày nào cũng có, đều là những tin tích cực.

Nửa năm trước, không biết tài khoản marketing nào đào ra việc đóa hồng trong làng sản xuất phim và Quý gia nhị công tử từng có mối quan hệ yêu đương. Cũng lên hot search một lần.

Sau đó, người phụ nữ kia đăng weibo đáp lại: Tất cả đều là chuyện xưa, mong mọi người tập trung vào phim của tôi.

Đây là trực tiếp thừa nhận đoạn tình cảm đó.

Về sau lại có người đồn đại rằng người phụ nữ đó là người bạn gái duy nhất mà Quý Thanh Thời công khai trong vòng tròn bạn bè.

Việc này đã qua mấy tháng rồi nhưng mỗi lần có hoạt động tuyên truyền gì thì truyền thông đều bát quái, hỏi cô ấy có phải đã hợp lại với Quý Thanh Thời rồi hay không.

Người phụ nữ ấy từ đầu đến cuối chỉ cười không đáp, nói là chỉ trả lời những câu hỏi liên quan đến tác phẩm.

Đêm đó Quý Thanh Thời đến tiểu khu tìm cô, xem chừng là anh sợ cô sẽ tung tin tức tiêu cực về người phụ nữ đó, ảnh hưởng đến doanh thu phòng vé.

Nói cách khác, là sợ cô tìm thấy quân bêu xấu người trong lòng của anh.

"Tra nam như anh hai của tớ nên bị ngược chết đi."

Âm thanh của Hè Gia cắt ngang suy nghĩ của Diệp Thu, cô không trả lời Hè Gia, chỉ nói: "Đừng bởi vì tớ mà bất hòa với anh hai của cậu."

"Diệp Thu." Phía trước người đại diện gọi cô.

Diệp Thu phất tay với Hè Gia, "Rảnh nói chuyện sau."

*

#07042020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 32: 【Mặc Kệ Mưa Gió, Đêm Nay Em Sẽ Về Nhà.】

Đến nhà hàng, những người quen biết nhau đều tụ lại ngồi chung một chỗ.

Hè Gia ngồi bên cạnh cô Thượng, thuận tiện thảo luận kịch bản. Khí chất của cô hơn người, nhan sắc lại xuất chúng, ngoài việc tìm cô để bàn về kịch bản, bình thường cũng ít ai đến trò chuyện cùng cô.

Vị trí bên cạnh cứ như vậy mà trống.

Mạc Dư Thâm nâng bước đi qua, nào biết còn có người nhanh chân hơn.

Chu Minh Khiêm nghĩ Hè Gia và Mạc Dư Thâm chắc chắn muốn tránh khỏi hiềm nghi nên sẽ không ngồi cùng nhau. Anh cứ như vậy mà thoải mái ngồi xuống.

Mạc Dư Thâm nhìn chòng chọc bóng lưng của Chu Minh Khiêm mấy giây, bị Khương Thẩm kéo đi, "Tôi vừa bảo đầu bếp làm thêm một món, cậu chắc chắn sẽ thích."

"Món gì?"

"Mực xào giấm."

"....."

Cuối cùng, Mạc Dư Thâm ngồi ở bàn khác, chỉ có thể thấy được bóng lưng của Hè Gia. Anh cảm thấy cô không còn dán anh nữa, mới hai tuần không gặp, cô đã không giống như trước lúc nào cũng muốn thấy anh.

Trong lúc chờ đồ ăn, Mạc Dư Thâm nhắn tin cho thư ký Đinh:
【Mua vài sấp giấy tập viết.】

Thư ký Đinh xưa nay không hỏi nhiều, lập tức nhận lệnh.

Một bữa cơm ăn xong, Mạc Dư Thâm nhìn qua bàn có Hè Gia không dưới trăm lần. Đồng thời đem Chu Minh Khiêm biến thành trái cây chém một ngàn tám trăm nhát.

Khương Thẩm gấp cho Mạc Dư Thâm một miếng thịt cá, còn cố ý chấm thêm giấm, "Nếm thử đi, tay nghề đầu bếp ở đây không tồi, cố ý gọi cho cậu đấy."

Mạc Dư Thâm liếc xéo Khương Thẩm một chút. Khương Thẩm xem như không thấy, gấp cho mình một miếng thịt cá.

Mạc Dư Thâm gửi tin nhắn cho Hè Gia: 【Đồ ăn tối nay nhiều dầu mỡ, có muốn gọi thêm vài món thanh đạm không?】

Hè Gia: 【Không cần đâu, mấy ngày nay dạ dày hấp thu tốt, khẩu vị cũng không tệ.】 Sau khi ngừng thuốc được một tuần, dạ dày khôi phục hoạt động bình thường, muốn ăn gì cũng được.

Mạc Dư Thâm vẫn có chút lo lắng, nhìn cô còn gầy hơn trước,
【Chú ý đừng ăn nhiều đồ dầu mỡ, có mang theo thuốc dạ dày không?】

Hè Gia: 【Có mang.】

Liên hoan kết thúc, cô Thượng nói với Hè Gia đêm nay Chu Minh Khiêm còn muốn thảo luận kịch bản, cảnh quay ngày mai rất quan trọng nên muốn đem những vấn đề trong kịch bản xử lý hết.

Hè Gia trước giờ đều đặt công việc lên đầu, "Được, chúng ta họp ở đâu?"

Cô Thượng: "Hay là đến phòng của Chu đạo đi, phòng cậu ấy lớn, có phòng khách." Cô nhìn Chu Minh Khiêm trưng cầu ý kiến.

Chu Minh Khiêm làm dấu OK, ước chừng thời gian, anh cầm điều thuốc đi ra ngoài.

Hè Gia chỉ có thể nhắn tin cho Mạc Dư Thâm, nói anh về nhà trước, tối nay cô còn muốn tăng ca.

Mạc Dư Thâm: 【Ở nhà làm thêm cũng được.】

Hè Gia: 【Muốn thảo luận kịch bản.】

Xuyên qua dòng người, Mạc Dư Thâm nhìn thấy Hè Gia, cuối cùng trả lời cô: 【Vậy chú ý nghỉ ngơi, đừng thức khuya.】

Mạc Dư Thâm về nhà còn có cuộc họp video, ngày mai phải đến công ty sớm nên không ngủ lại khách sạn ở đây.

Ô tô rời khỏi làng du lịch, xuyên qua bóng đêm xe chạy băng băng trên đường.

Điện thoại rung lên, Mạc Dư Thâm còn tưởng là Hè Gia, hoá ra là mẹ Tần Tô Lan.

Tần Tô Lan: 【Con đi công tác về chưa?】

Một lúc sau Mạc Dư Thâm mới trả lời lại: 【Rồi.】

Tần Tô Lan cũng không gửi gì thêm, anh cũng không hỏi.

Ngày hôm sau.

Lúc Mạc Dư Thâm đến văn phòng thì đã thấy một chồng giấy tập viết để trên bàn.

Thư ký Đinh đưa lịch trình hôm nay cho Mạc Dư Thâm, chờ phân phó. Mạc Dư Thâm liếc mắt, hôm nay toàn hợp.

Mạc Dư Thâm hỏi: "Bên trung tâm nghiên cứu phát minh thế nào rồi?"

Mới có nửa tháng trôi qua, làm gì có chuyện tiến triển nhanh như vậy. Thư ký Đinh lắc đầu.

Mạc Dư Thâm không có ai để thò lộ, đành nói với thư ký Đinh: "Hè Gia sắp không nghe được nữa."

Thư ký Đinh sững sờ, lần đầu tiên cảm thấy bất lực như vậy, không tiếp lời, mà cũng không biết nên nói gì mới phải.

Mạc Dư Thâm lật văn kiện, đọc không vô, trong đầu đều là những chuyện liên quan đến thính lực của Hè Gia, âm thanh nhỏ một chút cô sẽ không nghe được, gọi điện thoại cho cô luôn là tín hiệu không được tốt.

Thư ký Đinh: "Hôm nay tôi sẽ đến xưởng thuốc một chuyến xem tình hình thế nào."

Mạc Dư Thâm hoàn hồn, ra hiệu thư ký Đinh: "Vậy cậu đi nhanh đi."

Thư ký Đinh đi ra ngoài, đóng cửa phòng lại.

Mạc Dư Thâm thất thần nhìn tài liệu nửa giây, lấy điện thoại di động mở máy tấm hình kịch bản chụp hôm qua ra, là dòng chữ viết tay của Hè Gia, anh bắt đầu đối chiếu, bắt chước chữ viết của cô.

Một ngày họp hành kết thúc, di động cá nhân của Mạc Dư Thâm như bị hư, không có cuộc gọi hay tin nhắn nào đến.

Tan họp, Mạc Dư Thâm gửi tin nhắn cho Hè Gia: 【Vẫn đang bận à?】

Hè Gia: 【Vâng.】

Về văn phòng, Mạc Dư Thâm tìm tờ giấy trắng, viết một dòng chữ lên, là chữ viết của anh, xong rồi chụp gửi qua cho Hè Gia.

Hè Gia không trả lời.

Tiếng gõ cửa vang lên, thư ký Đinh bước vào, "Mạc tổng, dì Tân đang ở dưới lầu, vừa gọi điện cho tôi hỏi anh có đang bận hay không?"

Mạc Dư Thâm không lên tiếng.

Thư ký Đinh còn đang chờ đáp lời.

Mạc Dư Thâm nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã tối. Anh quay đầu, "Để bà ấy lên đây đi."

Tần Tô Lan đã hơn hai mươi năm không bước chân vào tập đoàn Mạc thị, có chút quen thuộc nhưng cũng có chút xa lạ.

Thư ký Đinh tự mình xuống đón, "Dì Tân, đã lâu không gặp."

Tần Tô Lan mỉm cười, "Mấy năm này vất vả cho cậu rồi."

"Chuyện nên làm." Thư ký Đinh lấy tay chặn cửa thang máy, chờ Tần Tô Lan đi vào anh mới nhấn đóng cửa.

Mạc Dư Thâm tự mình pha cho mẹ một ly cà phê. Từ ngày năm mới đến nay, hai bọn họ không có liên lạc gì với nhau ngoại trừ cái tin nhắn tối qua.

Mẹ anh biết lịch trình cụ thể chắc là do hỏi thư ký Đinh.

Tần Tô Lan gõ cửa đi vào, bà tháo kính râm xuống, treo áo khoác lên, "Vừa khéo đi ngang qua đây, thấy văn phòng con vẫn sáng nên mẹ gọi điện hỏi thư ký Đinh."

Tần Tô Lan giải thích.

Văn phòng của Mạc Dư Thâm ở tầng 40, từ ngoài nhìn vào cũng không rõ từng tầng từng số.

Anh đặt ly cà phê trước mặt bà, "Có chuyện gì?"

Quạnh quẽ, giọng điệu giải quyết công việc.

Tần Tô Lan không để ý, "Cũng không có gì, qua đây thăm con một chút. Bó hoa kia mẹ còn chưa cảm ơn, hoa nở vừa đúng lúc rất đẹp. Cảm ơn con."

Mạc Dư Thâm rũ mắt, nhìn khói bốc lên từ tách cà phê, "Hoa là Hè Gia tặng."

Tần Tô Lan: "Con hay Gia Gia tặng cũng như nhau thôi." Bà bưng tách cà phê lên nhẹ nhàng khuấy.

Văn phòng rơi vào trầm mặc.

Tần Tô Lan không biết nên trò chuyện gì với con trai, tựa hồ nói gì cũng là lời thừa thải, cứ ngồi im như vậy cũng tốt.

Hai mẹ con cứ như vậy ngồi im hai mươi phút, cà phê cũng uống xong.

Tần Tô Lan để tách cà phê xuống, "Vậy mẹ không làm phiền con nữa, đợi đến khi nào Gia Gia hết bận, hai đứa qua chỗ mẹ ăn cơm đi."

Mạc Dư Thâm không tỏ thái độ, không nói đi cũng không nói không đi.

Tần Tô Lan đã quen cái thói trầm mặc của anh, bà mặc áo khoác lên, sửa khăn lụa, "Mẹ về đây." Trước khi đi, bà còn nói thêm vài câu, "Mẹ xem tin tức, Gia Gia bây giờ là biên kịch. Nghe nói đoàn phim không phân biệt ngày đêm, bảo nó chú ý một chút, đừng để mệt mỏi."

Mạc Dư Thâm: "Ừm."

Anh tiễn mẹ Tần đến cửa, chân muôn bước ra ngoài nhưng nghĩ lại thôi.

Vào thang máy, Tần Tô Lan muốn lấy kính râm từ trong túi xách ra, nhưng lại thôi, trời cũng đã tối, không cần thiết.

Mấy chục giây sau, còn chưa kịp thắp đèn thì thang máy dừng lại ở tầng trệt.

Trong chớp mắt cửa thang máy mở ra, sắc mặt Tần Tô Lan biến đổi, nhưng rất nhanh lại trở về như bình thường, giống như những con nhạn bay qua không để lại dấu vết. Bà không chớp mắt bước ra khỏi thang máy.

Bên ngoài thang máy, cả Mạc đỗng và Mạc phu nhân đều ngắn người tại chỗ.

Mạc đỗng trở lại làm chút công tác bàn giao, mẹ của Mạc Liêm đi theo tiện thể giúp ông ấy sắp xếp vật dụng trong văn phòng làm việc.

Không ai nghĩ đến cỗ nhân hơn hai mươi năm sẽ gặp lại nhau trong tình cảnh này.

Mẹ Mạc Liêm vẫn còn chưa hết bàng hoàng, mới vừa rồi còn tưởng mình hoa mắt. Bà không nghĩ tới đã hơn hai mươi năm trôi qua rồi mà phong vận của Tần Tô Lan vẫn còn nguyên đó, dáng người cũng không thay đổi là bao.

Năm tháng phai nhòa đã làm mềm đi khía cạnh kiên cường khí thế của Tần Tô Lan thời trẻ, chỉ còn vẻ thong dong ưu nhã lắng đọng lại.

Dù đã hơn năm mươi tuổi nhưng khí chất tự tin tự phụ đó vẫn làm cho người ta chói mắt.

Mạc đỗng quay đầu nhìn bóng lưng kia. Giống như ngày ly hôn hôm ấy, từ cục dân chính bước ra, bà cũng quyết tuyệt bước đi không hề ngoảnh đầu lại.

Từ lúc cửa thang máy mở ra chỉ mới có mấy chục giây, nhưng màn này lại như một thước phim quay chậm, đem thời gian ngược

dòng về 25 năm trước.

"Còn muốn vào nữa hay không?" Mạc phu nhân ẩn nhẫn tức giận.

Mạc đỗng không nghe được âm thanh của Mạc phu nhân, đến khi bóng lưng kia biến mất khỏi đại sảnh, ông mới thu lại tầm mắt, bước vào thang máy.

Mạc phu nhân muốn hỏi ông, vì sao Tần Tô Lan lại quay về, nhưng lời đến miệng lại buông. Hỏi sẽ càng khiến mình khó chịu.

Khóe mắt bà nhìn thấy Mạc đỗng đang thất thần nhìn lên những con số trên tường.

"Sớm không về muộn không đến, liền lựa ngay thời điểm này để trở về, chắc chắn là trở về để đòi ông cổ phần cho Mạc Dư Thâm." Rõ ràng hướng tới lợi ích lại còn ra vẻ thanh cao như vậy.

Mạc đỗng không lên tiếng.

Mãi cho đến khi thang máy dừng lại, bên trong vẫn toàn là im lặng.

Ở trong xe, Tần Tô Lan nghĩ ngợi một hồi lâu. Mười chín tuổi bà đã biết người đàn ông đó, mến nhau, kết hôn, sinh con, ly hôn, rồi rời đi.

Bây giờ đã qua ba, bốn mươi năm.

Nhân sinh cũng chỉ đến thế là cùng.

Bà ngẩng đầu nhìn vị trí văn phòng của Mạc Dư Thâm, sau đó lái xe rời đi.

Mạc Dư Thâm đứng ở cửa sổ nhìn xuống, xe tới xe đi, anh cũng không biết chiếc nào là của Tần Tô Lan.

Đang thất thần, tiếng gõ cửa vang lên, anh còn tưởng là thư ký Đinh.

"Vào đi."

Người đến là Mạc tổng.

Mạc Dư Thâm nhìn thấy ba anh cũng không nói câu gì. Hắn là do gặp lại mẹ anh mà đến.

Mạc đỗng đi thẳng vào vấn đề, "Mẹ của con... bà ấy về từ khi nào?"

Mạc Dư Thâm trả lời: "Có liên quan gì đến ông?"

Mạc đỗng biết ông không được chào đón ở đây, vừa rồi đến công ty tìm phó đỗng, không biết vì cái lí do gì mà lại vào đây. "Bà ấy bây giờ thế nào?"

Thuận miệng hỏi vấn đề này, ông cũng giật mình, bọn họ đều đã già rồi, oán cả đời, cũng hận cả đời.

Mạc Dư Thâm ngồi vào trước máy vi tính, mở hòm thư, không có phản ứng gì với câu hỏi của ông.

Mạc đỗng đứng ở gần cửa, đợi một hồi lâu cũng không đợi được câu trả lời, ông chán nản đóng cửa ra ngoài.

Mạc Dư Thâm không còn việc gì cần xử lý, anh tắt máy tính, gửi tin nhắn cho Hè Gia: 【Biên kịch tương lai nhận giải Oscar vẫn còn đang bận à?】

Hè Gia vừa kết thúc công việc, đêm nay có một cảnh quay nên làm trễ nãi chút thời gian. Cô mở điện thoại, có hai tin nhắn chưa đọc, vừa thấy tin nhắn mới đến nghe giọng điệu thật châm chọc nha.

Cô mở tin thứ nhất, một tin nhắn ảnh.

Là chữ viết tay của Mạc Dư Thâm: Đêm nay còn muốn thảo luận kịch bản cùng Chu Minh Khiêm? - Mạc Dư Thâm.

Xem hết, Hè Gia cười.

Ba chữ "Chu Minh Khiêm" này là dùng cỡ chữ lớn đến mức có thể cạnh tranh với cái bánh xe bò mà viết ra, còn ba chữ "Mạc Dư Thâm" thì thu nhỏ đến mức con kiến cũng phải chào thua, có vẻ rất ủy khuất.

Hè Gia trả lời anh: **【Mặc kệ mưa gió, đêm nay em sẽ về nhà.】**

*

#08042020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 33: Đời Nay Chỉ Yêu Một Người Vợ Là Hè Gia

Hè Gia vừa gửi tin nhắn đi thì Phục tổng đã @ hết toàn bộ nhân viên trong nhóm yêu cầu mười phút sau họp mặt ở phòng Chu Minh Khiêm. Bên trong nhóm này chỉ có những người phụ trách chính.

Phục tổng lại nhắn thêm một tin: 【Không ai được vắng mặt.】

Cây này gửi ba lần liên tiếp.

Hè Gia nhìn tin nhắn vừa gửi cho Mạc Dư Thâm, hận không thể rút về, nhưng đã không kịp.

Mạc Dư Thâm: 【Anh đi đón em.】

Hè Gia: 【...Ông xã, thật xin lỗi, em phải đi họp. Vừa mới nhận được thông báo.】

Xong rồi cô còn chụp màn hình trong nhóm chat gửi cho anh.

Mạc Dư Thâm nhìn chằm chằm màn hình mấy giây mới trả lời cô: 【Không sao, công việc quan trọng.】 Anh cầm áo khoác rời khỏi phòng làm việc.

Phố phường ban đêm tỏa ra ánh sáng lung linh, ồn ào náo nhiệt nhưng cũng cô đơn.

Mạc Dư Thâm lấy tai nghe ra đeo lên, mở ghi âm, phân phó lái xe đi đến nhà cũ Mạc gia.

Nghe ghi âm anh mới đột nhiên nhớ ra, trước đó Hè Gia nói anh ghi âm cho cô một bản mới, chỉ cần ghi lại nửa câu sau, về sau bận bịu công việc cũng quên luôn.

Mãi đến khi vào sân nhà cũ Mạc Dư Thâm mới tháo tai nghe.

Phòng khách không có ai, đèn ở tầng một đều tắt, chỉ có đèn thư phòng là vẫn còn sáng.

Mạc Dư Thâm không vội vào nhà, đứng ở trước cửa mở ghi âm, sắp xếp câu nói kia lại một lần rồi bắt đầu ghi: Đời này chỉ yêu một người vợ là Hè Gia.

Ghi âm tốt rồi, anh gửi cho Hè Gia.

Mạc Dư Thâm không làm phiền dì giúp việc, tự mở cửa đi lên tầng hai.

Gõ cửa, "Ông nội."

"Vào đi." Ông cụ Mạc đang chơi đánh cờ, ông ngủ muộn, rảnh rỗi cũng hay tự mình đánh cờ.

"Hôm nay sao rảnh vậy?"

Mạc Dư Thâm trả lời một nèo: "Hôm qua cháu vừa đi công tác về." Đã hơi hai mươi ngày chưa tới.

Ông cụ Mạc chỉ cái ghế đối diện, "Đánh một bàn?"

"Hôm nay mở họp một ngày, đầu óc có chút choáng váng." Mạc Dư Thâm uyển chuyển từ chối, não không tỉnh, tâm cũng trầm xuống.

Mạc lão gia tử cũng không ép, đoán được Mạc Dư Thâm về đây là muốn tìm yên tĩnh, về sau ông chỉ im lặng đánh cờ của mình.

Mạc Dư Thâm tựa vào ghế sô pha, nhắm mắt dưỡng thần. Sự việc của mấy ngày nay lần lượt ừa tới, bệnh tình của Hè Gia, tiến độ bên trung tâm nghiên cứu thuốc, mẹ, ba, còn có Mạc Liêm.

Mấy ngày trước Trình Duy Mặc có gọi điện hỏi anh tính phản công như thế nào.

Vài ngày trước ba anh có hẹn gặp luật sư bàn chuyện tặng cổ phần và quyền bỏ phiếu, người ngoài không biết được. Trình Duy Mặc còn cố tình nghe ngóng dùm anh nhưng không nhặt được tin tức gì.

Trình Duy Mặc khuyên anh nên gấp ba nói chuyện.

Anh không làm.

Những thứ đó có đoạt về cũng không có ý nghĩa.

Giống như lúc trước mẹ anh khinh thường mẹ Mạc Liêm tranh giành ba của anh vậy anh vậy, cuối cùng bà lựa chọn từ bỏ, tiêu sái rời đi.

Mạc Dư Thâm ở thư phòng nghỉ ngơi nửa tiếng. Ông cụ Mạc đã mệt mỏi, thu lại bàn cờ.

Mạc Dư Thâm mở mắt, nhìn đồng hồ trên tay, "Ông nội, cháu về đây."

Ông nội Mạc quan tâm hỏi: "Gia Gia gần đây thế nào?"

"Cũng tốt, ở đoàn làm phim rất vui vẻ." Mạc Dư Thâm tốt khoe xấu che.

Ông cụ Mạc nói đến mấy tin trên hot search mấy ngày trước, "Bà nội của con đó, mấy ngày nay ngày nào cũng chú ý những thứ này, nhìn thấy người ta nói xấu Gia Gia, bà ấy liền phản bắc, đánh chửi cũng chậm, nửa giờ mà đánh được có một dòng chữ. Còn có lần cùng người ta giằng co cả buổi trưa."

Mạc Dư Thâm: "....."

Ông cụ Mạc vẫy tay, "Về nghỉ ngơi sớm đi."

Từ nhà cũ đi ra cũng không còn sớm, về đến nhà đã hơn nửa đêm.

Mạc Dư Thâm không có chút buồn ngủ nào, lên máy chạy bộ chạy 5 km mới đi ngủ.

Bên Hè Gia cũng vừa mới tan họp, cuộc họp này kéo dài khá lâu.

Cô về phòng cầm chìa khóa, vừa ra tới cửa thì điện thoại vang lên, là Quý Thanh Thời.

"Nửa đêm anh gọi điện làm gì?"

"Chẳng phải em vẫn chưa ngủ sao?"

Hai phút trước Hè Gia còn đăng trạng thái lên vòng bạn bè.

Quý Thanh Thời đang ở nước ngoài, mới vừa đáp chuyến bay mười mấy tiếng.

"Khi nào trở về anh sẽ đi thăm phim trường."

Hè Gia vừa khéo đóng cửa lại, không nghe rõ mấy chữ đầu, chỉ nghe thấy anh nói muốn đến thăm phim trường. "Anh điên à, hơn nửa đêm đi thăm phim trường cái gì. Anh đừng đến đây, em không rảnh, bây giờ còn phải về nhà."

Quý Thanh Thời không khỏi nhíu mày, tính giờ bên kia, "Trễ như vậy rồi còn về nhà nào?"

Hè Gia đi về hướng thang máy, "Chồng em mấy ngày nay có ý kiêng với em, khoảng thời gian này bị em thất sủng, giờ về nhà dỗ dành anh ấy một chút. Anh cũng đừng đến đây, chỉ có thêm phiền."

Quý Thanh Thời cho rằng cô có tài xế nên không quản cô nữa, nói với cô: "Đêm mai anh về đến Bắc Kinh sẽ đi qua thăm em."

Hè Gia không muốn gặp Quý Thanh Thời chút nào, một phần là do Diệp Thu ở đoàn phim. Khó khăn lắm Diệp Thu mới nhập vai được, gián tiếp gặp anh như vậy, diễn xuất chắc chắn sẽ trở lại một đêm trước khi giải phóng.

Hè Gia kiên trì không cho anh đến phim trường, "Tạm thời em không muốn gặp anh."

"Anh muốn gặp em được chưa? Em bây giờ cũng ngon nhỉ, gọi điện thoại không bắt máy, gửi tin nhắn không trả lời, em có nhớ là đã bao lâu rồi chúng ta không cùng nhau ăn cơm không?"

Quý Thanh Thời muốn hút thuốc nhưng khách sạn ở đây cấm hút nên anh chỉ có cách nhịn rồi cho một viên kẹo đường vào miệng ngậm.

Hè Gia nghĩ: "Tết chúng ta không gặp nhau à?"

"Không."

Dù như vậy nhưng Hè Gia vẫn không muốn nhìn thấy anh, "Anh tới phim trường không tiện, em cũng không muốn để người khác biết em có quan hệ với anh, anh cũng đừng gây phiền toái cho em. Em ở đây bận muốn chết, không rảnh gặp anh. Cứ tính vậy đi, thang máy đến rồi, em cúp đây."

Chưa đợi Quý Thanh Thời nói gì cô đã cúp máy.

Hè Gia tự mình lái xe về nội thành, đêm khuya đường vắng không có xe, so với bình thường nhanh hơn nửa tiếng, hai giờ sáng cô đã về đến nhà.

Đèn trong biệt thự đều đã tắt, cô bật đèn pin trong điện thoại đi lên tầng hai, tắm rửa sơ qua rồi cầm khăn lau tóc lên phòng ngủ.

Sợ làm phiền Mạc Dư Thâm, cô mở đèn áp tường phòng ngủ.

Mạc Dư Thâm ngủ không sâu, nghe thấy động tĩnh liền mở mắt, anh nhìn người trước mặt, còn tưởng đang nằm mơ nhưng vẫn hỏi cô: "Sao lại trở về?"

Hè Gia bò lên giường, "Không phải nói gió kê gió, mưa mặc mưa, đêm nay em sẽ về nhà sao?" Cô cúi đầu hôn lên môi anh một cái.

Mạc Dư Thâm lúc này mới tỉnh hẵn, không phải nằm mơ. Anh ôm cô, xoay người. Hè Gia nằm ở dưới, Mạc Dư Thâm vuốt ve gò má của cô.

Có bất mãn, nhưng nhiều hơn là đau lòng.

"Lần sau không cho phép lái xe nửa đêm."

Đây là giới hạn cuối cùng của anh.

Hè Gia gật đầu, đáp ứng anh. Lại dỗ anh, "Quên nghề cũ của em là gì à? Lái xe đối với em mà nói cũng giống như đường đua. À không, đường đất còn dễ đi hơn."

Mạc Dư Thâm tiếp tục xoa tóc cho cô, Hè Gia lấy khăn quăng chõ khác, "Con người này, còn giả vờ đứng đắn, em không tin là bây giờ anh còn tâm tư chật rã lau tóc cho em."

Mạc Dư Thâm bị nói cho á khẩu.

Hè Gia đưa tay tắt đèn, nụ hôn nóng bỏng của Mạc Dư Thâm ập tới.

Ai cũng không nói gì hết, thời gian còn lại đều dùng để giải tỏa nỗi nhớ.

Hết thảy kết thúc, Hè Gia mệt mỏi đi ngủ.

Mạc Dư Thâm không có buồn ngủ, ra ngoài tìm túi xách của cô, lấy sổ đi thư phòng, tiếp tục bắt chước chữ viết của cô.

Hôm sau, Hè Gia muôn 8 giờ về phim trường nên chưa đến 6 giờ đã rời giường. 4 giờ sáng nay cô mới ngủ, tổng cộng ngủ còn chưa được hai tiếng.

Mạc Dư Thâm để tài xế đưa cô đi, anh cũng đi cùng xe.

Ban đầu Hè Gia còn không cho, sợ trễ nãi công việc của anh.

Mạc Dư Thâm kiên trì, "Buổi sáng không có việc gì, lên xe xử lý công việc cũng như nhau cả thôi."

Anh sắp xếp chỗ ngồi đằng sau xe, trải thêm một cái chăn lông và để thêm một cái gối, để cho cô ngủ được thêm hai tiếng,

Hè Gia vừa mở cửa lại nghĩ đến một chuyện, cô quay người vào biệt thự.

Mạc Dư Thâm: "Rớt đồ à?" Anh đi theo sau.

Hè Gia: "Em lấy thêm vài bộ mặc ở nhà, loại mà có thể mặc ở khách sạn ấy." Có lúc cô muốn đi tìm cô Thượng và Diệp Thu, mặc đầm ngủ gợi cảm không tiện mà mặc thêm áo khoác thì phiền phức.

Mạc Dư Thâm: "Lấy đồ dày một chút."

Hè Gia nhìn anh, người đàn ông này chỉ hận không thể lúc nào cũng quần chăn bông lên người cô.

Đến phòng để đồ, Hè Gia đứng trước tủ nhìn ngắm một hồi. Từ lúc kết hôn đến nay, quần áo của cô đều là kiểu gợi cảm, không có cái kiểu nào bảo thủ.

Mạc Dư Thâm mở ra một cái tủ khác, tìm cho cô một bộ, "Mang cái này đi."

Hè Gia: "....."

Đây là "chiến bào" của cô, sau khi kết hôn cũng không mặc lại. Ngày trước cô thích nhất là kiểu này, từ nhỏ đã thích, một bộ đồ ngủ lông mô phỏng ngựa con màu nâu khả ái, có mắt có lỗ tai, còn có đuôi.

Sau này cô cao lên, ngựa con cũng biến thành ngựa thiếu nữ, nhưng kiểu dáng vẫn như cũ.

Mạc Dư Thâm đã bỏ bộ đồ kia vào túi, Hè Gia cũng thuận theo anh. Dù sao thì trong khách sạn cô cũng chỉ qua phòng của Diệp Thu và cô Thượng.

Trên đường đến phim trường, Hè Gia đánh một giấc ngon lành, thong thả lấy lại sức.

Đến làng du lịch vừa đúng tám giờ, Hè Gia vuốt tóc, vội vàng xuống xe, Mạc Dư Thâm không xuống, mắt nhìn bóng lưng vội vàng của cô thăng đèn khi biến mất ở khúc ngoặt.

Hè Gia vào toilet trang điểm, lúc đi ra lại oan gia ngõ hẹp, đụng phải Chu Minh Khiêm.

Chu Minh Khiêm nhìn cô từ trên xuống dưới, trông có vẻ ngủ không được ngon, mí mắt cũng xưng hết lên.

Hè Gia đọc được sự ghét bỏ từ trong ánh mắt của anh, cô cũng liếc anh một cái, tặng anh một ánh mắt cảnh cáo.

Chu Minh Khiêm đột nhiên chất vấn chính mình, vì sao lúc trước lại sửa xe giúp cô, còn nhường chỗ ngồi cho cô.

Chắc là...mắt mù đi?

Buổi sáng Hè Gia vẫn chưa kịp xem lại bút ký, cô tìm chỗ nơi yên tĩnh đọc nhanh, vừa xem vừa nhớ, tận lực khắc sâu vào đầu.

Không đủ thời gian nên cô chỉ ôn nội dung của hai ngày gần đây.

Mỗi ngày trôi qua, bút ký của cô càng trở nên dày hơn. Có quá nhiều thứ cô cần phải ghi nhớ và điều đó làm cho cô cảm thấy khó khăn hơn.

Ngón giữa tay phải cầm bút nhiều đến chai luôn.

Sau khi ôn lại những nội dung có liên quan đến những người quan trọng được ghi trong sổ, cô mở một bản điện tử khác có ghi nội dung liên quan đến công việc rồi tiếp tục đọc.

Chu Minh Khiêm ngồi ở trước máy giám sát, xoay người liền thấy Hè Gia đang vừa đi vừa cúi đầu nhìn điện thoại, thỉnh thoảng còn dõi chiểu với kịch bản trên tay. Người phụ nữ này thật mâu thuẫn kì lạ. Anh đã gặp qua vô số người, nhưng vẫn không thể hiểu cô.

Mấy ngày tiến tổ phim, mắt thường cũng có thể nhận ra là cô gầy đi không ít. Ngoại trừ thái độ đối với anh khá ác liệt thì cô đều đối xử rất dịu dàng và ôn hòa với những người khác.

"Hè mỹ nữ, mau đến đây giúp tôi nói đoạn này một chút." Diệp Thu gọi cô.

Hè Gia cất đồ, "Đoạn nào."

Ngoại trừ Diệp Thu, còn có các diễn viên khác cũng vây lại.

Hè Gia không chỉ nói cho bọn họ ý tưởng biểu đạt tình cảm khi viết đoạn này, còn tự mình làm mẫu cho mọi người xem động tác cơ thể và biễm cảm trên mặt.

Chu Minh Khiêm ngồi trên ghế trước màn hình, không biết ngọn gió nào thổi ánh mắt của anh lên người Hè Gia. Dư An từng nói góc nghiêng của Hè Gia rất đẹp, mà chính diện còn đẹp nghiêng nước nghiêng thành hơn.

Lúc đó anh khít mũi khinh thường.

Người phụ nữ này cũng rất ăn ảnh, diễn lên nhìn cũng rất ấn tượng.

Không biết Hè Gia và mọi người nói đến cái gì, bỗng nhiên cô bật cười. Nhìn qua, tiếng cười vẫn không dừng lại, như là đang cười với anh.

Chu Minh Khiêm nhìn đi chỗ khác, giây tiếp theo anh nhìn qua đó, "Chơi đủ chưa?" Giọng nói lạnh lùng.

Các cô gái đồng loạt phóng ánh mắt bất mãn về phía Chu Minh Khiêm một phen, tản ra.

Hai ngày này, các diễn viên cũng châm rai nhập vai, làm cho tiếng độ quay theo đúng như kế hoạch.

Hôm nay thời tiết rất tốt, trời trong gió nhẹ.

Buổi trưa, Hè Gia tìm chỗ tránh gió phơi nắng, xung quanh không có ai, cô lấy bút ghi âm ra bắt đầu sửa sang lại nội dung.

Đây là những đoạn ghi âm buổi sáng lúc cô Thượng và Chu Minh Khiêm thảo luận.

Chu Minh Khiêm ra xe lấy đồ, đi ngang qua vườn hoa, xa xa nghe được giọng nói của mình, anh giật mình, theo tiếng nói lần qua.

Hè Gia đang bật ghi âm, vừa nghe vừa đánh chữ.

Có đoạn anh nói nhanh trong ghi âm, cô sẽ tạm dừng tua lại.

Hè Gia cảm giác có người sau lưng, quay đầu lại, quả nhiên. Cô trưng mắt một cái, quay đầu tiếp tục đánh chữ.

Chu Minh Khiêm đi tới, "Suốt ngày nhớ những thứ vô dụng này không mệt?"

Hè Gia không ngẩng đầu, "Không mệt, mà còn vui nữa." Bây giờ cô đối với Chu Minh Khiêm không thể trưng ra bộ mặt tốt đẹp được, thần tượng không nổi á.

Hờ.

Chu Minh Khiêm cất bước rời đi, vài bước lại quay đầu, ở đây cũng khá lạnh, dù sao thời tiết cũng đang âm độ, "Đừng có mà lười biếng, về phim trường đi."

Hè Gia không phản ứng, tiếp tục nghe ghi âm của mình.

Chu Minh Khiêm nhắm mắt, *chó cắn Lã Động Tân, anh cũng không thèm quản, ra bãi đỗ xe.

*câu nói lưu truyền trong dân gian là "Cẩu Diểu Lã Động Tân", đại khái ý nghĩa ở đây là hiểu lầm ý tốt của người khác (nguồn: gg)

Các cảnh quay hôm nay rất thuận lợi, sáu giờ tối đã kết thúc công việc, Chu Minh Khiêm tự móc tiền túi khao cả đoàn làm phim ăn lẩu.

Tối qua Hè Gia ngủ không ngon, hôm nay đầu đau muôn nứt nên cô không đi cùng họ.

Dư An liên tục hỏi lại cô, "Chị Hè Gia, chị thật sự không đi à?"

Hè Gia lắc đầu, mệt mỏi chịu không nổi, tai thì ù đến khó chịu, "Em nói với Chu đạo một tiếng, chị về nghỉ ngơi."

Dư An không đành lòng miễn cưỡng, "Vậy chị nghỉ ngơi sớm nha."

Hè Gia về khách sạn, Dư An nhìn theo bóng lưng mảnh khảnh kia, có chút thở dài. Ông chủ hung ác của cô chắc lại sẽ coi chị Hè Gia đang cố tình đối nghịch với mình, không nể mặt anh.

Chu Minh Khiêm từ toilet đi ra nhìn thấy Dư An, không khỏi nhíu mày, "Bị đông lạnh đến ngớ ngẩn luôn rồi hả?"

"Chu đạo, thân thể chị Hè Gia không thoải mái, còn muốn về phòng xem lại kịch bản nên đã về khách sạn rồi. Nhưng chị ấy nói anh mời khách nên chắc chắn phải ăn nhiều, bảo tôi mang về cho chị ấy một phần."

Lần đầu tiên Dư An nói dối, có chút chột dạ.

Chu Minh Khiêm không tiếp lời, cái cầm khẽ héch lên ra hiệu cho cô đến nhà hàng. Anh cầm áo khoác chậm rãi đi.

Dư An chạy bước nhỏ đuôi theo, biểu hiện của ông chủ như vậy, rốt cuộc là tức giận hay là không quan tâm đây?

Hè Gia về đến phòng, gọi đồ ăn đơn giản giải quyết bữa tối, tắm rửa rồi đi ngủ.

Quá mệt mỏi, đầu vừa dính gối cô liền ngủ thiếp đi.

Lần nữa tỉnh lại là do cuộc gọi của Quý Thanh Thời đánh thức.

Hè Gia nhịn không được phát cáu, "Quý Thanh Thời, anh nửa đêm nửa hôm gọi điện làm gì!"

Quý Thanh Thời vừa đáp máy bay là đến thẳng làng du lịch, lúc này đang ở dưới lầu khách sạn, "Xuống đây, anh không có thẻ không lên được. Có mua quà cho em."

"Em xin nhận tấm lòng có được không? Anh thương em một chút, mau về đi."

Quý Thanh Thời uy hiếp cô, "Vậy thì anh sẽ đến thăm phim trường ban ngày?"

Hè Gia bị ồn ào tỉnh cả ngủ, ngủ được bốn tiếng, bây giờ cũng không khó chịu lắm, xem ra Quý Thanh Thời không đạt được mục đích thì sẽ không về.

"Mười phút! Em còn phải thay quần áo."

Cô xốc chăn rời giường.

"Ngủ thật à?" Quý Thanh Thời còn tưởng cô tìm cớ không muốn gặp anh.

"Anh đoán xem."

Hè Gia ấn tắt cuộc gọi, lăn xuống giường.

Cô lười thay áo ngủ, trực tiếp khoác áo khoác lên, quần khăng cỗ ra ngoài. Đã hơn nửa đêm, trời lại lạnh, ở đây là khu ngoại thành, không có nơi nào để đi dạo phố, chắc sẽ không gặp người quen.

Quý Thanh Thời kiên nhẫn chờ dưới lầu. Hôm qua Mạc Dư Thâm gọi điện cho anh, nói thính lực của Hè Gia đã giảm xuống, âm thanh ở xa một chút là không nghe được.

Anh cũng mất luôn tâm trạng công tác, đi suốt đêm trở về.

Trong lòng không yên, muốn gấp cô một chút.

Anh còn không dám nói cho ba mẹ biết tình hình bệnh trạng của Hè Gia đã ngày càng nghiêm trọng vượt tầm kiểm soát.

Cho dù là ba mẹ hay anh cả, ai cũng cho rằng các loại thuốc hiệu quả được phát triển ngày trước có thể giúp Hè Gia duy trì thính lực và thị lực, thậm chí là khả năng cân bằng.

Nhưng có lẽ không được như mong muốn.

Bệnh này của cô, trên thế giới hiếm gặp, chỉ có mấy trăm trường hợp, kho số liệu phân tích về căn bệnh này vẫn luôn trống không.

Mấy tháng này, ba mẹ anh đi thăm không ít người bị bệnh, càng cảm thấy là không có hi vọng chữa khỏi bệnh. Nhưng họ vẫn luôn ôm một tia hy vọng, mong sẽ có kỳ tích.

Cái thân ảnh miễn cưỡng chậm chạp kia cuối cùng cũng xuất hiện.

Quý Thanh Thời mở cửa xe xuống đón, "Không lạnh à?"

Hè Gia: "Lạnh chứ."

"Vậy sao không mặc thêm cái áo khoác nữa?"

"Mặc thêm cái nữa để mệt chết à?"

"....."

Quý Thanh Thời sửa sang lại tóc tai cho cô, cài hết nút áo khoác lên.

Hè Gia đưa tay, "Quà đâu, mau đưa em đây, em còn muốn về phòng ngủ."

Quý Thanh Thời dắt tay cô đi về phía ô tô, "Đã xuống đến đây rồi, vào trong nói hai câu rồi về."

"Một phút một trăm vạn."

"Em còn biết mình họ gì không."

"Họ Quý."

"Lúc này mà còn bày đặt điều kiện."

Hè Gia nghiêng đầu nhìn anh, "Vậy có cho hay không đây."

Quý Thanh Thời nhìn cô: "Trông em rất đẹp."

Hè Gia không vui: "Chẳng phải trước kia anh nói em là người đẹp nhất thế giới này sao."

"Khi đó tuổi trẻ vô tri, không hiểu chuyện, mắt mù."

"....."

Hè Gia nhéo mu bàn tay Quý Thanh Thời.

"Được rồi đừng lộn xộn nữa."

Quý Thanh thời mở cửa xe, nhét cô vào trong, còn mình thì đi vòng qua phía bên kia ngồi vào.

Cửa xe vừa đóng lại, bên ngoài truyền ra tiếng âm thanh nói cười, từng tốp người đang đi về phía khách sạn.

Hè Gia nhìn sang, nguy hiểm thật, vào chậm một phút là bị bọn họ nhìn thấy cô ngồi lên một chiếc xe sang trọng.

Bọn họ vẫn đang trò chuyện, hẳn là liên hoa giờ mới xong.

"Em quen à?" Quý Thanh Thời nhìn người ngoài cửa sổ hỏi.

Hè Gia: "Đều là đồng nghiệp trong đoàn làm phim, đêm nay đạo diễn mời khách, em muốn ngủ bù nên không đi."

Quý Thanh Thời nghe nói là người của đoàn làm phim, lần nữa nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nhiều người quá, anh không nhìn hết được.

Người người lục đục vào khách sạn, Quý Thanh Thời đánh mắt qua, cũng không thấy được thân ảnh quen thuộc đó.

Hè Gia biết anh muốn tìm ai, hùng hăng ho nhẹ hai tiếng, "Còn có người lái xe đến nhà hàng xong lái xe xuống bãi đỗ xe, trực tiếp lên lầu rồi."

Làng du lịch này nói nhỏ không nhỏ, đi đến khu ăn uống cũng mất một đoạn.

Mười mấy phút sau, huyên náo giảm dần, làng du lịch lại khôi phục vẻ yên tĩnh trước đó, bên ngoài không còn một ai, Quý Thanh Thời thu lại tầm mắt.

Trầm mặc một lát, Quý Thanh Thời hỏi Hè Gia, "Gần đây Diệp Thu thế nào?"

Hè Gia: "Muốn biết thì anh đi mà hỏi."

Cô cầm túi quà xuống xe.

Đây là điểm duy nhất khiến cô thất vọng ở Quý Thanh Thời.

Thang máy đến tầng 20, Chu Minh Khiêm vừa bước ra thì một cánh cửa thang máy khác cũng mở, Hề Gia bước ra ngoài.

Hề Gia tay cầm túi quà, miệng còn ngâm nga một ca khúc, là nhạc đệm của <Quãng đời còn lại>, mấy ngày nay ở phim trường thường xuyên bật bài này.

Trước đó Dư An nói cái gì? Thân thể Hề Gia không thoái mái, mệt mỏi nên không đi ăn lẩu mà về phòng nghỉ.

Hoá ra như vậy là không thoái mái.

Hề Gia không chú ý người đằng sau, mở cửa vào phòng.

Trong đêm, lần đầu tiên Chu Minh Khiêm bị mất ngủ.

Buổi tối ăn nhiều lẩu quá. Lần đầu tiên anh không có tiền đồ như vậy, chính mình mời khách vậy mà lại ăn quá no, còn uống thêm vài chén rượu, lúc này dạ dày cứ đau âm ỉ, uống một ly nước ấm rồi mà vẫn không đỡ.

Gió càng thổi lạnh, dạ dày càng đau.

Nửa đêm, xung quanh đây cũng không có tiệm thuốc nào.

Chu Minh Khiêm đành phải xin giúp đỡ bên trong nhóm: 【Ai có thuốc dạ dày? Thuốc giảm đau cũng được.】

Hề Gia vẫn chưa ngủ, đang suy nghĩ về kịch bản. Cô nhìn chằm chằm điện thoại mấy giây, cô có thuốc dạ dày. Trước đó do tác dụng

phụ của thuốc tây quá mạnh nên Mạc Dư Thâm nói bác sĩ kê cho cô thuốc giảm đau dạ dày.

Sau đó ngừng thuốc trị ù tai và chấn thương não, dạ dày cũng dễ chịu trở lại, nhưng trước khi vào đoàn phim, quản gia vẫn chuẩn bị thuốc cho cô đề phòng bất kỳ trường hợp nào.

Cô trả lời: 【Tôi có. Thêm tôi nói chuyện riêng.】

Chu Minh Khiêm: "....."

Sao lại có cảm giác mua bán ở đây nhỉ.

*

Tác giả có lời muốn nói:

Mạc Dư Thâm: Thuốc là anh mua cho em.

Hè Gia: Yên tâm, em sẽ hét giá trên trời.

*

#09042020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 34: Kỷ Niệm Ngày Dụ Được Túi Giảm Nhỏ

Chu Minh Khiêm không có ý định thêm WeChat của Hè Gia. Hơn một tháng trước, Hè Gia chủ động thêm anh để đưa kịch bản cho anh xem, anh không chấp nhận. Bây giờ chỉ vì một liều thuốc mà thêm cô nói chuyện riêng, như vậy thì tự vả mặt mình đến đau luôn rồi.

Chu Minh Khiêm tìm dãy số của Hè Gia gọi qua.

Bị ngắt.

Người phụ nữ này là cõi tình trả thù anh.

Chu Minh Khiêm đợi những người khác trong nhóm ra tay giúp đỡ, nhưng hơn mươi phút trôi qua rồi cũng không có ai nói chuyện.

Không biết có phải là do gió rét hay không mà dạ dày càng ngày càng đau.

Chu Minh Khiêm tạm thời quăng mặt mũi ra sau đầu, chủ động thêm bạn. Bụng bao dạ, chờ lấy được thuốc rồi phải hủy kết bạn với cô, không để cô đắc ý lâu quá lâu.

Sau một lúc Hè Gia mới đồng ý.

Chu Minh Khiêm: 【Tôi qua lấy thuốc?】

Hè Gia gửi một tấm hình qua, 【Muốn loại nào? Thuốc pha loãng, viên nhộng, viên nén, tôi có đủ hết.】

Chu Minh Khiêm: 【Gói pha loãng, loại không đường.】

Hè Gia: 【Muốn mấy gói?】

Chu Minh Khiêm nghĩ ngẫm, hai gói chắc được rồi.

Hè Gia lại nhăn thêm một tin: 【Một gói 20 tệ, miễn trả giá.】

Chu Minh Khiêm: "....."

Khung chat yên tĩnh lại.

Một lúc sau Chu mInh Khiêm mới hiểu được là đầu kia đang đợi đưa tiền rồi mới "giao hàng".

Dạ dày đau âm ỉ, anh lập tức chuyển cho cô 40 tệ. Chứng đó tiền đủ để mua cả một hộp thuốc uống.

Hè Gia thu hòng bao.

Một phút sau, tiếng đập cửa vang lên.

Chu Minh Khiêm ra mở cửa, nhìn thấy người đứng bên ngoài, anh giật cả mình.

Anh nhìn Hè Gia từ trên xuống dưới, cô đang mặc thể loại quần áo gì ngộ nghĩnh vậy?

Hè Gia từ nhỏ đã mặc kiểu quần áo ở nhà như này, cho đến bây giờ cũng đều là đồ do mẹ cô đặt may. Cô mặc cũng đã quen rồi,

thấy ánh mắt kinh ngạc của Chu Minh Khiêm cô cũng không lấy làm lạ, còn đội luôn mũ lên.

Chu Minh Khiêm: "....."

Hóa ra là con ngựa.

Trong ấn tượng của anh, chỉ có trẻ con mới mặc những bộ đồ mô phỏng động vật như vậy, cô...bao nhiêu tuổi rồi?

Hè Gia đưa thuốc cho anh, "Nếu không đủ thì cứ nói tôi bán thêm, lần sau giảm giá cho anh, hai gói 30 tệ."

Chu Minh Khiêm cầm thuốc, vừa định đóng cửa thì Hè Gia đã xoay người. Anh quá ngây thơ rồi, còn có cả đuôi ngựa...

Anh xoa xoa dạ dày, bây giờ không những dạ dày mà ruột gan cũng quằn quại đau.

Uống thuốc xong, Chu Minh Khiêm cảm giác dạ dày từ từ dễ chịu trở lại.

Anh cầm điện thoại qua, muốn xóa bạn Hè Gia.

Nhưng lỡ sau này dạ dày lại đau thì sao?

Cuối cùng, Chu Minh Khiêm ném di động qua một bên, đi ngủ.

Lúc này đã ba giờ sáng.

Hôm sau là cuối tuần. Võ Dương được nghỉ nên đến thăm phim trường. Sợ Hè Gia quên, sáng liền gọi điện báo trước cho cô.

Hè Gia đang ngồi một bên đọc kịch bản, Dư An đưa cho cô một ly trà sữa, trời lạnh, trong phim trường lại không có điều hòa, đoàn phim điều kiện có hạn, chỉ có thể tự sưởi ấm nhau bằng đồ uống nóng.

Hè Gia vừa đọc kịch bản vừa nghe ghi âm vừa nhìn kịch bản, cô giật tai nghe xuống, "Cảm ơn."

Dư An đối xử với cô rất tốt, lúc rảnh rỗi cũng hay ngồi im bên cạnh cô.

Hè Gia rất ít khi nói chuyện phiếm với người khác, cô sợ mất thời gian lại mắc phải lỗi. Nhưng những ký ức nội dung liên quan đến Dư An cô đều đọc qua một lần, Dư An cũng không nói gì nhiều.

"Em bao nhiêu tuổi rồi?" Hè Gia ôm tra sữa bằng hai tay, tán gẫu với Dư An.

Dư An: "Hai mươi ngày nữa là em 25 tuổi rồi."

Hè Gia tính một chút, "Vậy là em sinh vào hôm ba mươi tết?"

Ngoại trừ Chu Minh Khiêm, Dư An không nói với ai trong đoàn làm phim về thân thế của cô, nhưng đối với Hè Gia, cô không đành lòng nói dối: "Em cảm thấy ngày đó rất tốt nên lấy làm ngày sinh nhật, chứ em không biết em sinh ra vào ngày nào."

Hè Gia mông mí không hiểu.

Không phải ai cũng có chứng minh nhân dân sao? Không nhớ được ngày âm thì nhìn ngày dương cũng được mà.

Dư An: "Em lớn lên ở viện mồ côi."

Ngày sinh nhật trên thẻ căn cước của cô là ngày cô được nhặt về, cũng chính là ngày mà cô bị bỏ rơi. Cô không thích ngày đó nên về sau, cô cứ lấy ngày ba mươi tết làm sinh nhật."

Hè Gia bỗng nhiên không biết phải an ủi như thế nào, "Năm nay chúng ta tổ chức sinh nhật ở đoàn phim đi, đến lúc đó chị sẽ mua cho em một cái bánh kem."

Dư An cười "Cảm ơn."

Đang trò chuyện thì điện thoại của Hè Gia vang lên, là Võ Dương.

Võ Dương đã đến phim trường, nhiều người quá, anh không thấy Hè Gia ở đâu. Đây là lần đầu tiên anh đến thăm đoàn phim, có chút bối rối.

Hè Gia quay người, nhìn thấy Võ Dương, cô kêu anh rẽ phải còn mình thì đứng dậy đi thẳng.

Dư An hiểu kì, quay người theo, nhìn thấy người tới, khéo miệng đang cười của cô bỗng ngưng trọng. Vết sẹo chưa lành bỗng nhiên bị xé toạc, loại đau đớn này, cho dù có bận chêt đi sống lại cả ngày cũng không hết được.

Cô biết Hè Gia và Võ Dương là đồng nghiệp trong câu lạc bộ, không nghĩ quan hệ của họ lại tốt như vậy.

Võ Dương cũng nhìn thấy Dư An, dáng người gầy gò lập tức quay đi.

Dư An đứng dậy, "Chị Hè Gia, chị bận việc của chị đi."

Hè Gia gật đầu, giới thiệu Võ Dương, "Là bạn của chị, hôm nay được nghỉ nên đến đây chơi."

Dư An vội vàng rời đi, đến bên cạnh Chu Minh Khiêm.

Chu Minh Khiêm trợn mắt, nhìn cô một chút, "Rốt cuộc cô là trợ lý của ai vậy? Suốt ngày đi bưng trà rót nước cho người khác."

Dư An mím môi, không lên tiếng. Bây giờ suy nghĩ trong đầu cô đều rất hỗn loạn, tất cả đều liên quan đến Võ Dương.

Chu Minh Khiêm cũng đã chú ý tới bên kia, anh làm bộ làm tịch bâng quơ hỏi Dư An: "Người đó là chồng của Hè Gia hả?"

Dư An trả lời: "Không phải. Kia là người phụ trách của câu lạc bộ cưỡi ngựa, đã có bạn gái. Có quan hệ rất tốt với chị Hè Gia, chưa biết đoàn phim ra sao nên hôm nay đến thăm."

Chu Minh Khiêm "Ưm" một tiếng, tiếp tục bận bịu.

Võ Dương đến phim trường vốn là muôn giải sầu. Từ khi Hè Gia không đến câu lạc bộ, không có ai càu nhau anh. Hiếm khi có ngày nghỉ, anh liền đến đây thư giãn.

Ai ngờ gặp được Dư An.

Bây giờ cô đã có công việc mới, trạng thái cũng không tệ.

Trà sữa trong tay Hè Gia không uống, cô đưa cho Võ Dương, "Ày, đến sớm không bằng đúng lúc, trà sữa của tiệm mỹ nữ pha cho tôi, đưa cậu."

Võ Dương nhận lấy, không uống.

Anh ngồi xuống chỗ Dư An vừa ngồi.

Sau đó, Hè Gia nói cái gì, một chữ cũng không nghe lọt, cũng không phụ họa.

Hè Gia nhìn chằm chằm anh, khẽ thở dài.

Buổi sáng cô có ôn tập lại ký ức có liên quan đến Võ Dương, anh và bạn gái cũ chia tay, có vẻ như vẫn chưa thoát khỏi mối quan hệ này.

Võ Dương thất thần nhìn phía trước, cũng không biết mình đang nhìn gì.

Hè Gia vỗ vai anh, "Không có người nào chia tay xong là không vượt qua nổi."

Rõ ràng là một câu an ủi nhưng lại đâm trúng tim đen của Võ Dương.

Lúc Dư An rời đi, anh không có như vậy.

Võ Dương không tiếp lời, Hè Gia cũng không nói gì nữa.

Võ Dương không tự chủ được nhìn qua phía máy giám sát bên kia. Người đàn ông tên Chu Minh Khiêm này anh cũng có biết, hay thấy trên TV, không biết vì sao Dư An lại đứng cạnh anh ta.

"Người kia cũng là diễn viên à?" Võ Dương giả vờ không biết Dư An.

Hè Gia: "Trợ lý của Chu Minh Khiêm."

Võ Dương nhìn sang lần nữa.

Chu Minh Khiêm đưa nửa ly trà sữa trên tay cho Dư An, cô rất tự nhiên cầm lấy.

Võ Dương nhớ ngày trước anh và Dư An cũng như vậy. Mỗi lần anh tăng ca, cô cũng sẽ pha trà sữa rồi đứng bên cạnh anh như vậy.

Dư An thích uống trà sữa. Mà thật ra, cô không thích đồ ngọt.

Bởi vì lúc học cấp ba cô rất muốn uống thử nhưng lại không nỡ mua, thành ra trong lòng sinh ra một loại chấp niệm, tâm tâm niệm niệm chỉ có trà sữa.

Hè Gia thấy Võ Dương vẫn trầm mặc, cô cũng không làm phiền, tiếp tục xem kịch bản của mình.

Trà sữa đã lạnh, Võ Dương vẫn cầm trên tay.

Cứ như vậy mà một tiếng trôi qua.

Hè Gia cất kịch bản đi, "Sao không uống đi, chút nữa lạnh hết bây giờ."

Đã lạnh rồi.

Hè Gia: "Buông bỏ quá khứ, tiến về phía trước. Không có người nào là không vượt qua được. Cậu nhìn tôi xem."

Võ Dương bất chử đè, "Cậu và Mạc Dư Thâm thế nào rồi?"

Hè Gia: "Rất tốt. Rất giống vợ chồng."

Võ Dương gật đầu, cảm khái một câu, "Tầm này năm ngoái cậu còn chưa biết Mạc Dư Thâm." Thời gian chạy nhanh như chó chạy ngoài đồng, tầm này năm ngoái, anh và Dư An vẫn còn rất tốt.

Hè Gia hỏi: "Cậu biết tôi và Mạc Dư Thâm gặp nhau khi nào à?"

Võ Dương gật đầu, lúc đó là ngày thứ nhất sau ngày thi đấu cưỡi ngựa kết thúc. Anh nói ngày cho Hè Gia.

Hè Gia không tài nào nhớ được. Càng không có ấn tượng gì về cái đêm lần đầu tiên dùng cơm cùng Mạc Dư Thâm. Cô mở ghi chú trong điện thoại, lưu lại ngày tháng lần đầu gặp nhau giữa hai người họ.

Hè Gia bị Chu Minh Khiêm kêu qua, một mình Võ Dương ngồi ở đó. Mắt không nhịn được lại nhìn về phía Dư An.

Dư An lúc này không có gì làm nhưng vẫn luôn đứng kế bên Chu Minh Khiêm.

Võ Dương nói với Hè Gia một tiếng, muốn đi ra ngoài hút thuốc.

Anh đang cai thuốc. Mới cai được có hai ngày, không biết có thành công hay không.

Đi ra ngoài, Võ Dương hỏi mượn điện thoại của bảo vệ để gọi cho Dư An. Cô đem hết tất cả phương thức liên lạc của anh chẵn hết.

Điện thoại kết nối.

"Là anh, anh ở bên hồ chờ em. Có chuyện cần nói với em, liên qua đến Hè Gia." Không cho Dư An cơ hội cụ tuyệt, anh lập tức cúp máy.

Liên quan đến Hè Gia, Dư An do dự nửa ngày vẫn quyết định đi qua xem thử.

Ở bên hò, Võ Dương rốt cuộc cũng không nhịn được mà hút một điếu thuốc.

Dư An chạy chậm chậm qua. Nghe được tiếng bước chân, anh quay đầu. Hôm nay Dư An mặc một cái áo lông màu đen giản dị, boots thấp cổ, tóc búi lên, trang điểm nhẹ.

Giống như thiếu nữ mười tám, mười chín tuổi.

Võ Dương rất quen thuộc hình ảnh này.

Lúc mới yêu, thỉnh thoảng anh cũng sẽ đi đón cô tan tầm.

Cô chính là chạy bước nhỏ như vậy từ trong cao ốc đi ra, dừng lại trước mặt anh. Anh đón cô tan tầm, cô thu sủng nhược kinh.

Dư An không giống như những cô gái khác vừa nhìn thấy bạn trai là nhào vào lòng ngực làm nũng.

Cô luôn cẩn thận từng li từng tí, ánh mắt cũng vậy.

Võ Dương thu hồi suy nghĩ, dập điếu thuốc.

Dư An dừng lại, đứng cách Võ Dương hai mét, điều hoà lại hơi thở, "Có gì mau nói, tôi còn có chuyện khác."

Trời rất lạnh, nói ra khói.

Võ Dương: "Công việc mới thế nào, bọn họ đối xử với em có tốt không?"

Dư An gật đầu, đáy lòng có chút chua xót, cô không nói chuyện.

Hai tay Võ Dương đút túi quần, thở dài một hơi, "Thật xin lỗi, Dư An."

Dư An lắc đầu, cô không muốn nghe những thứ này.

Võ Dương: "Sắp đến giao thừa rồi, em..." Không biết phải mở miệng như thế nào. Cô không có nhà, cũng không có nơi nào để đi. "Hôm đó em đến nhà anh ăn cơm đi."

Dư An: "Nếu không có việc gì thì tôi về đây, về sau đừng liên lạc với tôi nữa." Cô xoay người đi.

"Dư An."

Võ Dương gọi cô lại.

Anh không biết phải nói gì.

Lại lấy ra một điếu thuốc ngâm đỡ trên môi.

Dư An dừng bước, một giây sau lại rời đi.

Võ Dương nói đến Hè Gia: "Cô ấy nhìn qua thì có vẻ lạnh lùng nhưng rất dễ kết bạn. Đừng bởi vì anh mà ảnh hưởng đến mối quan hệ này. Cô ấy không biết em là ai, về sau nhờ em chiếu cố cô ấy nhiều một chút."

Dư An không hiểu, xoay người nhìn Võ Dương.

Võ Dương: "Hiện tại Hè Gia không thể cưỡi ngựa được nữa, cô ấy mắc phải một căn bệnh rất kì quái, ký ức sẽ dần bị mất đi. Mặc kệ có xảy ra chuyện gì thì ngày hôm sau cũng sẽ không nhớ rõ. Böyle giờ cô ấy phải dựa vào bút ký mới biết được mọi người ai với ai. Cô ấy cũng thật kiên cường, không muốn nhận sự thương cảm từ

người khác nên luôn một mình gắng gượng. Ngày nào đó nếu cô ấy không nhớ ra em là ai, không chào hỏi em thì em cũng đừng nóng giận. Không phải vì anh mà cô ấy không quan tâm em. Loại bệnh này còn khiến thính lực và thị lực của cô ấy giảm sút. Anh không nên nói với em chuyện này nhưng lại sợ mọi người hiểu lầm cô ấy."

Mãi đến khi trở lại phim trường, Dư An vẫn chưa tiêu hóa được hết những lời Võ Dương vừa nói.

Thỉnh thoảng cô cứ nhìn về hướng có Hè Gia.

Hè Gia mới vừa thảo luận với cô Thượng, bây giờ đang ngồi ghi bút ký.

Trước giờ cô vẫn luôn cảm thấy mình thật bất hạnh. Không biết đến từ nơi nào, tương lai sẽ đi về đâu.

Bây giờ nhìn Hè Gia như vậy, cô cảm thấy khoẻ mạnh sinh hoạt là một điều may mắn biết chừng nào.

Cuối năm đến gần, các cảnh quay của Diệp Thu ở làng du lịch cũng hết. Tiếp đến đợi khi nào lên núi mới có cảnh của cô.

Hè Gia và cô Thượng đêm qua còn tăng ca đến khuya, ngồi thảo luận lại kịch bản trong hai ngày sắp tới. Bên Chu Minh Khiêm cũng không có vấn đề gì nên cô xin nghỉ một hôm.

Tối nay là kỷ niệm tròn một năm cô và Mạc Dư Thâm quen biết nhau. Đêm này năm ngoái là lần đầu tiên bọn họ gặp mặt.

Tiếng đập cửa vang lên.

Hè Gia đang ngồi sắp xếp hành lí, đi qua mở cửa.

"Tớ phải đi rồi, ngày mai bên công ty còn sắp xếp hoạt động." Diệp Thu đến chào Hè Gia một tiếng, xe của công ty đã đến đậu ở trước cổng làng du lịch.

Hè Gia ôm nhẹ cô một cái, "Chờ tớ xong việc, chúng ta đi du lịch đi." Khoảng thời gian này ở đoàn làm phim, cô với Diệp Thu không nói được mấy câu, không phải cô bận lên thì Diệp Thu bận xuống.

Diệp Thu nhìn thấy vali, "Tôi nay về nhà?"

"Ừm, ngày mai không cầm tới phim trường, về nhà nghỉ một ngày." Hè Gia tiếp tục xếp đồ.

Tối mai Diệp Thu muốn tham gia buổi đấu giá từ thiện. Toàn bộ tiền từ thiện đều quyên góp cho viện mồ côi, vừa đúng lúc năm mới, mua cho mấy đứa nhỏ thêm dụng cụ học tập mới.

Diệp Thu hỏi Hè Gia có muốn đi chơi cùng không.

Hè Gia nghĩ đến Dư An, cô không chút nghĩ ngợi đồng ý. Bất quá, lại phải xin lỗi không thể ở cùng túi giấm nhỏ một buổi tối.

Hôm nay kết thúc công việc xong trời bên ngoài đã tối muộn.

Bây giờ sẽ có lái xe chuyên phụ trách đưa đón cô. Mạc Dư Thâm không cho phép cô lái xe khuya.

Còn có mấy ngày nữa thì đến giao thừa, phố lớn nhỏ tràn đầy hương vị Tết.

Hè Gia ghé vào cửa sổ, nhìn người chen chúc bên ngoài. Đang thất thần thì có cuộc gọi đến, là mẹ cô.

Hè Diệp Lam còn đang ở nước ngoài, định 29 tết về Bắc Kinh, "Bảo bối, đến lúc đó mẹ sẽ đến đoàn phim ăn tết với con."

Hè Gia do dự, "Mẹ chỉ cần xuất hiện thoáng qua thôi thì thân phận của con sẽ bại lộ mất."

Hè Diệp Lam: "Con đi làm biên kịch chứ có phải đi núp lùm đâu."

Hè Gia: "....."

"Đã hơn một tháng, cỗ gắng của con ai ai cũng nhìn thấy được nên không cần giấu diếm. Mẹ không nỡ để con ăn tết ở ngoài."

Hè Gia lại uyển chuyển từ chối: "Ở đoàn làm phim rất nóng bức, tất cả mọi người đều không về nhà. Con còn rất mong chờ đón giao thừa cùng bạn họ."

Hè Diệp Lam không đồng ý, kiểu gì cũng phải đến đoàn phim.

Hè Gia không chịu được mẹ mình làm nũng, đành phải đồng ý.

Ô tô đi ngang qua một tiệm bánh, bảng hiệu lắp lánh hiện lên.

Hè Gia nhớ tới: "Mẹ, hôm giao thừa đi thăm phim trường, nhớ đặt dùm con một cái bánh kem. Năm tầng luôn đi."

"Giao thừa mà ai đi ăn bánh kem. Mẹ sẽ tự tay làm sủi cảo cho con ăn."

"Hôm đó là sinh nhật của một tiểu mỹ nữ trong đoàn làm phim của con. Cô ấy mồ côi cha mẹ, con sợ đến đó lại quên. Ngày nào con cũng ghi nhớ sinh nhật của cô ấy."

Trong lòng Hè Diệp Lm có chút khó chịu, "Vậy mẹ sẽ nhớ thay con, năm tầng có đủ không?"

"Đủ rồi đủ rồi. À, mua thêm một ít quà cho cô ấy nữa." Hè Gia nghĩ nghĩ, "Mua ba lô túi xách đi, hằng ngày cô ấy phải mang rất nhiều đồ. Mua thêm một bộ mỹ phẩm dưỡng da nữa."

Hè Diệp Lan hỏi có muôn mua đồ trang điểm luôn không.

Hè Gia: "Da của cô ấy khá tốt, người khác trét mấy lớp phấn cũng không bằng cô ấy trang điểm. Mua thêm mặt nạ dưỡng da là được. Mua thêm vài cây son nữa cũng được. Cô ấy hay son màu đỏ."

Dư An hay tô một chút son môi, màu đậu đỏ rất nhẹ.

Hè Diệp Lam ghi chú từng cái một.

Hai mẹ con hàn huyên một đường, bất tri bất giác đã về đến biệt thự. Xe của Mạc Dư Thâm cũng ở đó.

Hè Gia kết thúc cuộc gọi, vào biệt thự. Cô không vội lên lầu mà đi vào bếp tìm đầu bếp, "Bánh ngọt của tôi sắp được chưa?" Cô nhỏ giọng hỏi.

Đầu bếp: "Cam đoan sẽ ra lò trước mười giờ."

Hè Gia nói lời cảm ơn, đi lên lầu tìm Mạc Dư Thâm.

"Ông xã." Chưa lên tầng hai cô đã bắt đầu hô lên.

"Thư phòng." Mạc Dư Thâm đang bút chìa của Hè Gia, anh nhanh chóng cất giấy bút vào ngăn kéo. Mấy ngày nay hễ có thời gian là anh lại luyện chữ, chỉ viết một câu duy nhất.

Anh đưa thư ký Đinh xem thử, anh ấy nói chữ của anh đã giống chín phần chữ của Hè Gia.

Tiếng bước chân đã ở trước cửa, Hè Gia đẩy cửa bước vào.

Mạc Dư Thâm điềm nhiên như không, nhìn máy tính, "Còn nhớ anh là ai à?"

"Chồng em, Mạc Dư Thâm." Hè Gia vòng ra đằng sau đỡ người xuống lưng anh.

Khoảng thời gian này đều bận bịu ở đoàn làm phim, không để ý đến anh.

Cô thấp giọng dỗ dành anh: "Ngày mai em không phải đến phim trường, ở nhà với anh."

Mạc Dư Thâm nhớ lại thời gian biểu của mình ngày mai, buổi tối có rảnh, "Đi nghe nhạc kịch cùng em nhé?" Nhân lúc cô vẫn còn nghe được.

Hè Gia phóng một ánh mắt xin lỗi cho anh.

Mạc Dư Thâm liền biết cô có sắp xếp khác. "Buổi tối phải về đoàn phim à?"

Hè Gia: "Không phải, đi tham gia buổi đấu giá từ thiện với Diệp Thu." Nói xong, cô nhìn anh chằm chằm. Anh không có biểu lộ gì, cũng không nhìn ra được là vui hay buồn.

Mạc Dư Thâm đứng dậy, lấy bóp tiền từ trong túi áo khoác ra đưa cô một tấm thẻ.

Hè Gia tuyệt nhiên không khách khí, tranh thủ bỏ vào túi xách của mình, "Đây mới chính là việc mà một người chồng tốt nên làm."

Lúc trước Mạc Dư Thâm có cho cô hai tấm thẻ, nhưng cô đều không xài qua. Tối mai đi đấu giá phải cà cho đã, để anh biết là cô rất cần anh.

Mạc Dư Thâm tắt vi tính, về phòng ngủ với Hè Gia.

Hè Gia mở sổ và laptop, lấy bút ghi âm ra. Chiều nay cô vẫn chưa ghi bút ký, ngày mai không cần đến phim trường. Cuối cùng thì cũng được một ngày nhẹ đầu.

"Ông xã, khi nào bạn xong em sẽ bồi anh."

Mạc Dư Thâm mặc kệ cô bận cái gì, chỉ cần ở trong tầm mắt của anh là được.

Hè Gia vội vàng ghi chép, Mạc Dư Thâm ngồi đọc sách. Là quyển sách mà ông nội đưa anh, viết về tình thân và sự tha thứ. Có thể là muốn anh tha thứ cho Tần Tô Lan.

Đọc đến trang cuối cùng, di động Mạc Dư Thâm rung lên.

Tần Tô Lan: 【Năm nay Gia Gia ăn tết ở đoàn làm phim à?】

Nhiều ngày rồi hai người không có liên lạc với nhau kể từ sau hôm mẹ anh đến văn phòng gặp anh.

Mạc Dư Thâm: 【Ừm.】

Trước đó nghe cô nói, năm mới có đồ tuyêt, trong kịch bản cũng có một cảnh quay cùng với tuyêt. Chu Minh Khiêm muốn tuyêt tự nhiên.

Tân Tô Lan: 【Mẹ mới đi thăm ông bà ngoại của còng, vừa từ nước ngoài về. Tết này cũng không bận rộn gì, đến lúc đó mẹ cùng con đi thăm phim trường, đón giao thừa với Gia Gia.】

Mạc Dư Thâm từ chối nhã nhặn: 【Ở đoàn làm phim không ai biết tụi con là vợ chồng.】

Tân Tô Lan: 【Vậy chúng ta đi thăm Khương Thâm, như nhau cả.】

Giấy giưa nửa ngày, Mạc Dư Thâm mới trả lời: 【Trưa hôm đó con về ăn cơm cùng ông bà nội, buổi chiều đi qua đón mẹ.】

Tin nhắn gửi đi, anh vô tình nhẹ nhõm thở ra một hơi.

Điện thoại Hè Gia rung lên, là chuông báo đã đến chín giờ năm mươi lăm.

Cô đóng sổ lại, "Ông xã, chúng ta xuống dưới bếp đi."

Mạc Dư Thâm: "Đói bụng à?"

Hè Gia gật đầu, "Em chưa ăn cơm tốt đã chạy từ phim trường về đây."

"Sao em không nói sớm." Mạc Dư Thâm để sách xuống, theo cô xuống lầu.

Đèn trong phòng khách đều tắt hết, chỉ có đèn áp tường trong phòng ăn ánh vàng, trên bàn bày biện rất nhiều đồ ăn tinh xảo, còn có một chiếc bánh kem sáu tấc xinh xắn.

Toàn bộ tầng một đều không có ai.

Mạc Dư Thâm nhìn về phía Hè Gia, "Hôm nay là ngày gì?" Cũng không phải sinh nhật của anh và cô, càng không phải kỷ niệm lĩnh chứng.

Hè Gia nắm tay anh kéo qua bàn ăn. Cô cắm một cây đèn cầy hình số một lên bánh rồi đốt nó lên.

Ánh sáng ám áp tôn lên ngũ quan duyên dáng động lòng người của cô.

Mạc Dư Thâm nhìn xuýt thắt thần, "Hôm nay là ngày kỷ niệm gì?"

Hè Gia mỉm cười nhẹ nhàng, "Kỷ niệm ngày dụ được túi giấm nhỏ."

Mạc Dư Thâm: "....."

Hè Gia thoi đùa, ngũ khí nghiêm túc: "Mười giờ đêm nay năm trước, anh và em lần đầu gặp nhau ở nhà hàng của anh hai. Đêm đó chúng ta nói cái gì ăn cái gì em đều không nhớ, chỉ có thể dựa vào bút ký. Nhưng mà cũng không có sao."

Cô chỉ chỉ ngọn nến, "Mừng duyên phận một tuổi của chúng ta, anh mau cầu nguyện thổi nến đi."

Mạc Dư Thâm không vội thổi nến. Kéo cô ôm vào ngực.

*

#10042020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 35: "Ông Xã, Anh Phải Dịu Dàng Một Chút Chứ."

Trước đây Mạc Dư Thâm chưa từng cầu nguyện, sinh nhật cũng không. Anh không tin vào những điều này.

Bây giờ Hè Gia kêu anh cầu nguyện, còn phóng ánh mắt chờ đợi của cô cho anh.

Mạc Dư Thâm thành kính ước nguyện, hi vọng quãng đời còn lại, Hè Gia được khỏe mạnh.

Sau đó Hè Gia cùng anh thổi nến.

Lửa tắt, một sợi khói xanh mang theo mùi cháy.

Hè Gia lấy nến ra, cắt hai miếng bánh ngọt, cô ăn miếng lớn, miếng nhỏ cho Mạc Dư Thâm, "Nếu ăn không hết thì để em ăn cho."

Mạc Dư Thâm không thích đồ ngọt, ngày xưa Khương Thẩm mua bánh ngọt cho anh, anh chỉ ăn có hai miếng. Cái bánh này không quá ngọt, anh có thể ăn hết.

Tối nay cô vẫn chưa ôn tập bút ký liên quan đến Mạc Dư Thâm nên bây giờ không biết nên nói chuyện gì.

Bạn cả một ngày ở đoàn phim, lỗ tai cũng ử ử cả một ngày, đầu đau muôn nứt, đến buổi tối thì trí nhớ càng kém. Cô không muốn nhìn bút ký chút nào.

Hai người yên tĩnh ăn bánh ngọt.

Mạc Dư Thâm đánh vỡ trầm mặc, "Em ăn ít thôi, ăn nhiều bơ sẽ khiến dạ dày không thoải mái."

Hè Gia: "Không sao đâu."

"Ngày mai cả đoàn đều nghỉ à?" Mạc Dư Thâm chủ động tìm chủ đề.

Hè Gia: "Làm gì có chuyện đó. Em xin nghỉ đó. Trước đó thức đêm tăng ca làm xong việc hết rồi."

"Về sau đừng thức đêm nhiều như vậy."

"Ừm, lâu lâu thôi."

Phòng ăn lại yên tĩnh trở lại.

Hè Gia ngược mặt, "Nếu anh cảm thấy chán thì có thể kể về công việc của anh cho em nghe, ví dụ như có chuyện gì khiến anh không hài lòng trong công việc không. Đêm nay em sẽ là thùng rác cho anh tâm sự."

Mạc Dư Thâm: "Không có gì không hài lòng."

Hè Gia gật đầu, lại nói: "Những thứ liên quan đến kinh doanh em không hiểu, cũng không giúp gì được cho anh."

Cô múc một miếng bánh kem cho vào miệng, "Sau này khi anh tái giá, vẫn nên tìm một người vợ có thể chia sẻ công việc giúp anh. Giống như ba mẹ em vậy. Mấy năm nay mẹ em thay ba em chia sẻ rất nhiều thứ."

Động tác trên tay Mạc Dư Thâm trì trệ, nhìn Hè Gia. Cô đang ăn kem socola trên bánh, không để ý đến nét mặt của anh.

Hè Gia ăn quá no, một cái bánh vậy mà ăn hết, trái cây cũng ăn thêm không ít.

Lên lầu, Hè Gia đến phòng chứa đồ tìm đồ ngủ, vẫn là hệ liệt ngựa con.

Mạc Dư Thâm pha nước tắm cho cô, vào phòng ngủ lại không thấy người đâu.

"Hè Gia? Vào ngâm bồn đi."

Hè Gia mặc đồ ngủ xong đi ra, "Đợi lát nữa đi, em ăn no quá, tiêu cơm xong rồi ngâm."

Mạc Dư Thâm nhìn quần áo trên người cô, "Trong phòng nóng như vậy mà em còn mặc dày như vậy làm gì?"

Hè Gia cài nút áo lên hết, chỉ chỉ bên ngoài, "Lên sân thượng đi dạo một chút."

Mạc Dư Thâm cũng theo cô lên sân thượng.

Sân thượng rộng mấy chục mét vuông, Hè Gia đi tới đi lui, tản bộ tiêu thực.

Mạc Dư Thâm tựa vào lan can, ánh mắt di chuyển theo bước chân của cô.

Sân thượng là kiểu mở rộng, gió thổi lạnh thấu xương, Hè Gia đội nón lên nốt.

Chân mày Mạc Dư Thâm nhăn lại, nhìn cái sừng dựng đứng trên nón của cô. Ngựa mà cũng có sừng nữa hả? Anh hỏi Hè Gia: "Cái gì trên nón của em vậy?"

Hè Gia: "Bộ này là hệ liệt kỳ lân." Cô cầm cái sừng, nhắm ngay Mạc Dư Thâm, "Nhắm chuẩn, phát xạ."

Mạc Dư Thâm: "....."

Hè Gia tự chơi một mình một lát rồi lại yên tĩnh lại.

Mạc Dư Thâm vẫn không hiểu, hỏi cô kỳ lân là gì.

Hè Gia không nói rõ, "Khi nào anh có con gái rồi chắc sẽ thích những thứ này. Đến lúc đó tự nhiên biết."

Nói đến con gái, trong nội tâm của Mạc Dư Thâm như có một khối mềm mại chạm vào. Anh đưa tay sờ cái sừng đó, "Sau này em có thể cùng con gái mặc đồ đôi."

Hè Gia cầm đuôi ngựa nghịch, đuôi ngựa rất dài, cô cầm nó ở trong tay cọ cọ cái cầm của Mạc Dư Thâm.

Phần đuôi mô phỏng rất thật, lông mềm lại, cọ ở cầm rất ngứa.

Mạc Dư Thâm ngả người ra sau tránh.

Hè Gia lại quần đuôi lên cổ tay mình. Cô như vậy, không sinh được con, lại còn không biết có nguy hiểm đến tính mạng hay không. Không biết có thể ở cùng anh được mấy năm nữa?

Con gái của anh, không nhất định là con gái của cô.

Mạc Dư Thâm nắm chặt cái sừng trên nón cô, dùng sức lắc lắc, "Không nhất thiết phải sinh con gái, con trai cũng được. Chỉ cần là em sinh, trai gái anh đều thích."

Hè Gia cầm đuôi ngựa cọ cọ, đồ ngốc này, còn tưởng cô buồn vì không sinh được con gái.

Cô hòa hoãn không khí, "Yên tâm, em sẽ sinh con gái cho anh. Cho dù sinh ba đứa con trai rồi vẫn sinh thêm một đứa con gái nữa."

Hè Gia để tay của anh lên lan can rồi nằm bò xuống, chổng cằm lên đó.

Mạc Dư Thâm nhớ tới mấy tháng trước, cái ngày cô đến sân bay đón anh, đêm đó anh đến quán bar khuyên Khuông Thẩm đến khuya mới về, cô cũng dựa vào lan can như vậy mà chờ anh.

Đêm nay trăng không sáng, trong sân tịch mịch một màu đen.

Hè Gia nhìn bãі đồ xe nén kia, hoảng hốt bỗng thấy quen thuộc., "Ông xã."

"Sao?"

"Có phải trước kia em cũng thường hay lên sân thượng không?"

"Còn nằm sấp trên lan can nữa."

"Vậy có phải lúc đó anh vẫn chưa về nhà không?"

"Ừm."

Hè Gia gật đầu, vậy thì đúng rồi, "Chắn chắn lúc đó em đang chờ anh về."

Hô hấp của Mạc Dư Thâm có chút đình trệ, Hè Gia nhích gần vào ngực anh, anh thuận thế kéo Hè Gia vào lòng.

Sân thượng cũng tịch mịch như trong sân.

Ai cũng không nói chuyện.

Có một loại cảm giác tháng năm bình yên.

Một lúc sau Mạc Dư Thâm lại hỏi Hè Gia có nghe ghi âm không?

Hè Gia gật đầu, "Nghe hết hai cái, đều thích cả."

Hè Gia hơi ngược mặt lên, đối mặt với Mạc Dư Thâm.

Anh rất tự nhiên cúi xuống hôn cô một cái.

Gió ở sân thượng thổi rất to, Mạc Dư Thâm ôm nửa người Hè Gia, chuyển thân một cái, dựa lưng vào lan can, cản gió cho Hè Gia.

Hè Gia ôm chặt Mạc Dư Thâm, hơi thở trên người anh mang theo tính xâm lược, hấp dẫn từng tế bào trên người cô.

Hô hấp của hai người đều loạn.

Mạc Dư Thâm buông Hè Gia ra, "Về phòng tắm đi."

Hè Gia cảm giác được, anh muốn. Cô cố ý đùa anh, "Em chuẩn bị ngâm bồn tắm một tiếng."

Mạc Dư Thâm liếc cô một cái, "Sao em không ngâm đèn sáng mai luôn đi."

Hè Gia cười, "Ngâm bồn lâu quá không tốt cho da. Em quyết định đi chậm một chút, sáng mai đến phòng tắm rồi ngâm một tiếng."

Nửa ngày nhích một bước nhỏ. Sau đó lại lùi hai bước.

Mạc Dư Thâm nắm chặt đuôi ngựa của cô, túm cô đi vào.

Hè Gia bị anh kéo, đi lùi về, "Ông xã, anh phải dịu dàng một chút chứ."

Nửa tiếng sau, đèn trong phòng ngủ đều tắt.

Hè Gia lúc này mới triệt để lĩnh giáo được Mạc Dư Thâm dịu dàng là như thế nào. Cái loại ôn nhu dùi dắt như vậy, cô xuýt chút nữa là nhịn không được.

Ngày trước, ở phương diện này anh luôn mạnh mẽ bá đạo, mỗi lần như vậy còn không quên nhìn vào mắt cô hỏi cô là của ai.

Nói một câu, chạm thẳng vào đáy lòng.

Đêm nay, mỗi nụ hôn của Mạc Dư Thâm rơi xuống đều rất trêu người.

Anh mút lấy môi cô, thập phần kiên nhẫn.

Hè Gia chống đỡ không vững, trong lòng run lên.

Cô ôm chặt anh, sức mạnh của anh mang lại cho cô một cảm giác an toàn vô danh.

"Ông xã."

"Hm?"

Bình tĩnh trở lại, trên người Hè Gia toàn mồ hôi, cô gói đầu lên tay Mạc Dư Thâm, không sức lực động đậy. Cô cứ lo lắng không thôi, "Ông xã, có khi nào một ngày nào đó em quên luôn chuyện này không?"

"Sẽ không." Mạc Dư Thâm lau mồ hôi trên chóp mũi cho cô, "Bây giờ ký ức của em chỉ có mấy tiếng, nhưng lại nhớ rõ anh xài kích cỡ nào còn gì."

Hè Gia: "....."

"Có hả?" Nói xong chính mình cũng bật cười.

Ngày hôm sau.

Hè Gia ngủ đến tự nhiên tỉnh, không cần ôn tập bút ký, không cần suy nghĩ kịch bản, khiếm khi được thảnh thoảng như vậy.

Buổi sáng Mạc Dư Thâm đến công ty một chuyến, có văn kiện cần chữ ký của anh.

Mấy ngày gần đây, nội bộ công ty cuộn trào sóng ngầm.

Chuyện Mạc đồng tặng cổ phần đã tam sao thất bát truyền ra ngoài.

Thư ký Đinh không đoán được rốt cuộc Mạc đồng muốn làm cái gì. Chuyện tặng cổ phần đã qua được một tháng mà vẫn chưa thấy động tĩnh gì.

Làm cho người khác bàng hoàng.

Tam sao thất bát ngày càng nhiều.

Năm phút trước, thư ký Đinh vừa nhận được cuộc gọi từ trung tâm nghiên cứu và phát triển dược phẩm, cúp điện thoại, anh không dám đi báo cáo với Mạc Dư Thâm.

Mạc Dư Thâm ký xong văn kiện, chút công việc gấp cũng xử lý xong, tắt máy tính chuẩn bị về nhà ăn cơm trưa với Hè Gia.

Thư ký Đinh gõ cửa đi vào, "Mạc tổng, bên trung tâm nghiên cứu vừa mới gọi điện thoại tới."

Mạc Dư Thâm nhìn thư ký Đinh, từ sắc mặt có thể nhìn ra được là tin không tốt. Anh đoán được, "Kết quả thí nghiệm thất bại sao?"

Thư ký Đinh gật đầu.

Mạc Dư Thâm: "Tôi biết rồi, cậu ra ngoài đi." Âm thanh không tránh khỏi khàn khàn.

Anh đứng dậy đi qua ghế sofa tựa lưng vào, từ cửa sổ sát đất nhìn xuống dưới.

Dòng xe cộ nối nhau không đứt, ồn ào náo nhiệt.

Mười hai giờ.

Mạc Dư Thâm cầm áo khoác lên, rời công ty.

Hôm nay đường về tắc nghẽn, Mạc Dư Thâm về nhà có chút muộn. Hè Gia không biết trưa nay anh sẽ về nên cô đã ăn cơm trước, đang nằm nghỉ trên phòng.

Mạc Dư Thâm đẩy cửa phòng ngủ, tiếng nhạc vang ầm trời. Hè Gia đang nằm trên ghế sofa nhìn điện thoại.

Anh đóng cửa lại, đi xuống sân, gọi điện thoại cho Hè Gia.

Hè Gia đứng lên, bật nhỏ âm lượng. Tiếng ù tai càng ngày càng nặng, phải bật nhạc to mới có thể cưỡng chế tiếng ù.

"Alo, ông xã."

Mạc Dư Thâm: "Anh về rồi, buổi chiều đưa em đi dạo phố."

Hè Gia chạy lên sân thượng, Mạc Dư Thâm đang tựa ở cửa xe, cô vẫy vẫy tay với anh, ngắt cuộc gọi, hỏi anh: "Anh không bận à?"

Mạc Dư Thâm gật đầu.

Hè Gia làm một dấu OK, quay người về phòng thay quần áo.

Lần này động tác nhanh nhẹn, chưa đến mươi phút cô đã xuống lầu.

Hôm nay Mạc Dư Thâm lái xe, anh mở cửa phụ cho cô ngồi vào.

Hè Gia: "Hôm nay em không cần mang nǎo ra ngoài, cho nó ở nhà nghỉ ngơi một ngày."

Mạc Dư Thâm: "Được thôi, anh thay em ghi nhớ."

Mạc Dư Thâm không đi trung tâm thương mại, anh chở cô đến một siêu thị lớn gần nhà. Sắp đến tết rồi, siêu thị toàn phát nhạc xuân, trong siêu thị người đến nườm nượp, tất cả đều đi sắm tết.

Hè Gia rất ít khi đi siêu thị, càng không biết trong nhà thiều thứ gì vì cái gì cũng có. "Chúng ta mua gì bây giờ?"

Mạc Dư Thâm cũng không biết, "Người ta mua gì thì chúng ta mua đó."

Hai người họ đi theo một đôi vợ chồng trung niên, bọn họ lấy thứ gì, Hè Gia đều lấy theo cái đó.

Mạc Dư Thâm đầy xe đi sát phía sau Hè Gia.

Trong siêu thị ồn ào. Hè Gia cũng không cảm thấy nôn nóng. Bây giờ cô sợ nhất là những nơi yên tĩnh, trong lỗ tai đều là những tiếng ong ong, bị tiếng ồn ào của mình làm nhiễu đến tâm phiền ý loạn.

Năm giờ, bọn họ thắng lợi từ siêu thị trở về.

Hè Gia về đến nhà liền đi lên lầu, thay lễ phục, trang điểm. Cô và Diệp Thu hẹn gặp nhau lúc 7 giờ.

Ở phòng khách dưới lầu, quản gia nhìn đồng túi lớn túi nhỏ, bình thường trong nhà đều không cần những thứ này.

Mạc Dư Thâm ra hiệu cho quản gia, "Không cần thì tặng cho mọi người."

Anh lại phân phó: "Đem đổi tất cả bóng đèn trong nhà đi, đổi loại tối nhất. Con mắt của Hè Gia sẽ từ từ适应 ánh sáng."

Quản gia gật đầu, không biết nói gì mới phải.

Mạc Dư Thâm ở phòng khách xem TV, nhìn chằm chằm màn hình nhưng nội dung không vào đầu.

Nghe tiếng, anh quay đầu.

Hè Gia mặc đầm dài, giống như tiên nữ.

Cô chỉ cần lén đồ thời thượng một cái là sẽ trở thành tiêu điểm trong đám đông.

Đêm nay chỉ diện đầm dài đơn giản, coi như là khiêm tốn sắc đẹp của mình.

Mạc Dư Thâm tiễn cô đến sân, nói mật khẩu thẻ ngân hàng cho cô, rất đơn giản, Hè Gia rất nhanh liền nhớ kỹ.

"Thích cái gì mua cái đó."

Hè Gia: "Yên tâm, em am hiểu nhất là dùng tiền." Cô vẫy tay.

Ô tô chạy ra khỏi sân, Hè Gia đóng cửa kính lên.

Trên đường, Hè Gia nhận được cuộc gọi từ Chu Minh Khiêm.

Hôm nay Hè Gia không có ôn nội dung bút ký liên quan đến Chu Minh Khiêm nên không có ấn tượng gì về thái độ ác liệt đối với anh mấy ngày trước. Hiện tại cô chỉ nhớ Chu Minh Khiêm là đạo diễn mà cô yêu thích.

Vì vậy mà ngũ khí nói chuyện của cô rất tốt, "Chào anh, Chu đạo diễn."

Chu Minh Khiêm sững sờ, anh không quen Hè Gia ôn hòa như vậy, không biết cô lại đang diễn trò gì. Anh không có thời gian tào lao với cô "Có đang bận không?"

Hè Gia: "Không bận."

Chu Minh vào vấn đề chính, ngày mai muốn thêm một cảnh quay, anh muốn thêm kịch bản, nói buổi tối Hè Gia suy nghĩ sửa đổi cho tốt, sáng mai mở họp.

Hè Gia hỏi, phương hướng thay đổi là gì.

Chu Minh Khiêm nói cho cô những suy nghĩ của mình, cả tác dụng của cảnh được thêm.

Hè Gia nhớ kỹ, "Về nhà tôi sẽ sửa."

Chu Minh Khiêm hết hồn, nếu là trước kia, anh chỉ cần chất vấn kịch bản của cô thì cô sẽ xù lông với anh, tranh chấp giằng co một phen.

Hôm nay lại dễ nói chuyện như vậy, đây là lần đầu tiên.

Cúp máy, Hè Gia suy nghĩ nên sửa như thế nào.

Bất tri bất giác đã đến khách sạn tổ chức hội đấu giá.

Diệp Thu đến sớm hơn Hè Gia, cô còn phải đi thảm đỏ, còn có khâu chụp ảnh ký tên nên không có đi vào cùng Hè Gia, hai người hẹn gặp bên trong.

Lúc Hè Gia đi vào lại gặp phải Mạc Liêm. Ký ức của cô đối với Mạc Liêm vẫn luôn dừng lại ở lúc học đại học, còn nhớ tên tiếng Anh của anh.

Mạc Liêm cũng nhìn thấy Hè Gia, anh ngừng chân.

Buổi tiệc tối nay được tổ chức bởi quỹ từ thiện của công ty Mạc Liêm. Là ông chủ nên tối nay anh cũng có mặt. Bất quá, không ai biết mối quan hệ của anh với quỹ từ thiện.

"Đã lâu không gặp." Hè Gia mỉm cười đi tới.

Mạc Liêm: "Chỉ có một mình à?"

Hè Gia: "Đến đây với bạn, cô ấy đang đi thăm đở." Cô hỏi, "Anh về nước khi nào?"

Mạc Liêm: "Hơn một năm trước."

Hai người sóng vai bước vào sảnh.

Thư ký của Mạc Liêm nhìn chằm chằm Hè Gia, cô muốn nhắc anh là người này có liên quan đến Mạc Dư Thâm.

Không biết Hè Gia có phải mang ý dò xét đến đây không.

Thư ký nhìn về phía Mạc Liêm, mấy lần muốn nói lại thôi.

Mạc Liêm thấy được nhưng không tiếp ánh mắt của thư ký, tiếp tục nói chuyện phiếm với Hè Gia.

Thư ký thu lại ánh mắt, chỉ cần làm tốt bỗn phận của mình là được. Cô theo sau Mạc Liêm vào sảnh.

Vị trí của Mạc Liêm ở phía trước, xung quanh là các nhân viên công tác, không có người nước ngoài, "Ngồi cùng tôi ở đây không? Đã lâu rồi chúng ta cũng không gặp."

Hè Gia hiếm khi gặp lại được bạn cũ, còn có thể nhớ rõ người đó, "Được, chút tôi sẽ đi tìm bạn sau."

Mạc Liêm đưa cho Hè Gia một tách cà phê, "Bây giờ em đang làm gì? Vẫn làm huấn luyện viên à?"

Hè Gia lắc đầu, "Đổi nghề làm biên kịch."

Thật ra Mạc Liêm biết, anh giả bộ như lần đầu nghe nói, "Không tôi, biên kịch cũng rất thích hợp với em. Chẳng phải trước kia em

luôn muốn làm biên kịch sao."

Hè Gia hỏi anh: "Còn anh thì sao? Sao lại trở về? Quan hệ với chú dì đã vẫn hồi được chưa?"

Mạc Liêm cầm tách cà phê lên, không nói gì.

Ngày trước anh có tâm sự với cô một chút hoàn cảnh của mình, không ngờ đến là cô vẫn còn nhớ.

Hè Gia thấy anh trầm mặc, "Anh vẫn còn hận bọn họ à?"

Mạc Liêm hoàn hồn, cười nhạt, thanh âm trầm thấp, "Vốn dĩ chưa từng yêu."

Hàng trước gần sân khấu, tiếng âm nhạc ồn ào vang lên. Hè Gia xoa xoa lỗ tai, không nghe thấy vừa rồi Mạc Liêm nói gì. Nhưng cô nhìn thấy Mạc Liêm mở miệng nói mấy chữ. Chắc là tiếng nhạc ảnh hưởng đến thính lực của cô.

Hè Gia chỉ chỉ lỗ tai, "Thính lực của tôi bị suy giảm, sắp không nghe được gì nữa."

Mạc Liêm khẽ giật mình, nhích ghế đến gần chỗ cô, nói lớn: "Về nước không liên quan đến bọn họ."

Lần này Hè Gia nghe được, "Trở về là tốt."

Mạc Liêm không nói gì, anh về nước là có liên quan đến tập đoàn Mạc thị, liên quan đến Mạc Dư Thâm.

Hè Gia nhẹ nhàng khuấy cà phê, không nói thêm lời thừa thãi nào, cô cũng không nhớ được những chuyện khác liên quan đến Mạc Liêm.

Mạc Liêm cũng trầm mặc.

Anh nhìn lên sân khấu, chủ đề của hội đấu giá đang được phát trên amnf hình lớn.

Chỉ có những lúc này, anh mới cảm giác được mình còn sót lại một chút lương tri thiện lành. Ngoài những lúc đó ra, nội tâm của anh đều bị u ám ti tiện chiếm đóng.

Không thể dung nạp cái khác vào.

Hè Gia gửi tin nhắn cho Diệp Thu: 【Cậu vào sảnh tiệc chưa? Tớ đi tìm cậu.】

Hiện tại Diệp Thu đang giằng co với người đại diện trong phòng chờ, không có chú ý đến tin nhắn trên điện thoại.

"Diệp Thu, cô có thể đừng có hăng hách vô cớ tự đề cao bản thân mình có được không?! Cô đóng phim bao nhiêu năm rồi có được một tác phẩm ra hồn nào chưa?"

Người đại diện càng nói càng tức: "Cô tưởng mình vẫn còn mười tám hai mươi tuổi hả? Còn có nhiều thanh xuân để lãng phí sao. Cô đã hai mươi sáu rồi!"

Diệp Thu nhìn chằm chằm một góc trên ghế sofa, không lên tiếng. Nhưng biểu lộ trên mặt và ánh mắt đã nói lên tất cả, cô không chấp nhận sắp xếp của người đại diện cho mình.

Người đại diện tranh thủ lấy cho cô được một vai diễn, là nữ hai. Từ khi cô đóng phim đến bây giờ mới được diễn đến nữ phụ hai.

Nhưng nhà sản xuất rất có thể là Sở Sam, cô không muốn nhận bộ này.

Sở Sam, đóa hồng trong làng sản xuất phim, cũng chính là người trong lòng Quý Thanh Thời.

Ánh mắt người đại diện như muốn ăn tươi nuốt sống cô, "Nếu không phải nhờ quan hệ tìm đến Sở Sam, cô nghĩ cô có cửa cầm kịch bản của cô ấy hả?"

Diệp Thu không tiếp lời.

Người đại diện nhìn đồng hồ đeo tay, đã đến giờ khai tiệc. Cô cho Diệp Thu một túi hậu thư, "Cô cũng có thể giờ tính tình trẻ con không nhận. Nhưng sau này công ty cũng sẽ cắt giảm tài nguyên của cô. Hợp đồng của cô với công ty còn năm năm nữa là đến hạn. Cô cũng có thể cầm hợp đồng đi kiện, nhưng cô đền nổi không? Sau này cô không tài nguyên không diễn xuất, năm năm sau còn ai nhớ đến cô nữa."

Người đại diện cầm túi xách lên, "Tự mình suy nghĩ đi!" Nói xong cô xoay người đi.

"Rầm" một tiếng, cửa phòng nghỉ đóng lại.

*

#11042020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 36: Nhận Nhầm Người Trong Tiệc Rượu

Diệp Thu khoanh tay, quay đầu nhìn cửa sổ. Bầu trời mênh mông một màu đen.

Lời nói bén nhọn của người đại diện khi nãy cứ quanh quẩn bên tai cô.

Điện thoại trong túi vang lên, Diệp Thu hoàn hồn, là Hề Gia gọi tới.

Diệp Thu hít sâu một cái, điều chỉnh tốt tâm trạng.

"Alo, Gia Gia. Tớ đang ở phòng nghỉ trang điểm lại, bây giờ lập tức đến tìm cậu."

Diệp Thu lấy cái gương trang điểm ra, vén một lọn tóc ra sau tai, không còn vấn đề gì, cô mở cửa đi ra ngoài.

Diệp Thu đến chỗ ngồi được sắp xếp, người đại diện đã đi, vừa khéo còn dư một chỗ trống cho Hề Gia ngồi, không cần phải kê thêm ghế.

Đầu giá bắt đầu, mặc kệ Hề Gia có thích hay không, cô không ngừng giơ bảng, liên tiếp mua mấy món.

Diệp Thu cũng mua một món, 25 vạn thành giao.

Hề Gia vốn định giơ bảng tăng giá lại bị Diệp Thu chặn lại.

"Hai chúng ta, tớ mua cũng như cậu mua mà." Hè Gia xót tiền thay Diệp Thu. Cô chỉ là một diễn viên tuyển mười tám nhở bé, cát xê cũng không bao nhiêu, về đến tay cũng không còn nhiều.

Diệp Thu: "Trong tay tớ còn ít tiền tiết kiệm, không sao đâu."

Hè Gia: "Cậu không mua xe hả?"

Diệp Thu lắc đầu, kỹ thuật lái xe của cô không tốt, không mua.

Lần trước lấy xe của công ty đến câu lạc bộ tìm Hè Gia, ai ngờ Hè Gia lại lên núi. Lúc đó cô cứ chạy vòng vòng không đích đến, không tập trung vội né xe khác mà lao vào hàng rào bên đường.

Lúc ấy sau lưng cô mồ hôi ướt nhẹp, quần áo ướt đẫm. Túi khí bung ra, mặt mày bê bết mau, cô tưởng mình sắp chết đến nơi.

Khoảng khắc ấy, người cuối cùng mà cô muốn gặp nhất chính là Quý Thanh Thời.

Sau lần tai nạn xe cô đó, não bị chấn động nhẹ, chỉ có người đại diện biết.

Cô không nói cho bất kì ai kể cả ba mẹ.

Trong lúc các cô đang nói chuyện trên trời dưới đất, lại có món mới được đem lên đấu giá.

Là một bức tranh vẽ một con ngựa con. Là trẻ con vẽ.

Diệp Thu muốn giơ bảng thì bị Hè Gia ngăn lại, "Cậu mua cho tớ hả?"

Diệp Thu liếc mắt, "Đừng có tự mình đa tình. Tớ mua về ngắm được chưa."

"Xùy, dẹp đi." Hè Gia không nhường Diệp Thu, giơ bảng của mình lên.

Một bức tranh do trẻ con vẽ, cuối cùng được mua với giá 15 vạn. Đôi phương còn tăng giá nữa.

Hè Gia nhìn qua hướng bên đó, chỉ thấy được một bóng lưng, cô không biết là ai. Chắc là người kia cũng thích ngựa con, cô cũng đã mua nhiều rồi nên không tranh nữa.

Cuối cùng, 18 vạn thành giao, Tân Tô Lan thành công mua được bức tranh kia.

Đêm nay Tân Tô Lan cùng một nhóm bạn đến đây, bà cũng nhìn thấy Hè Gia.

Người bạn không hiểu, "Sao bà lại còn tranh với con dâu của mình nữa vậy."

Tân Tô Lan: "Chính là mua cho Gia Gia."

Buổi đấu giá kết thúc trong nửa tiếng, phần sau là tiệc rượu.

Tối nay Hè Gia thu hoạch tương đối khá, tổng cộng mua năm món, tất cả đều quẹt thẻ của Mạc Dư Thâm. Làm xong thủ tục, cô viết địa chỉ nhà để người ta giao tới.

Diệp Thu kéo tay Hè Gia, "Hai chúng ta lâu rồi không uống rượu."

Vừa dứt lời thì điện thoại vang lên, là người đại diện gọi tới.

Diệp Thu đưa Hè Gia ly rượu của mình, nói: "Tớ đi nghe điện thoại vài phút sau quay lại."

Cô vội vàng rời khỏi sảnh tiệc, đến một nơi yên tĩnh nghe máy.

Người đại diện vừa nhận được điện thoại của trợ lý của Sở Sam, nói diễn viên xế chiều mai đến tìm phó đạo diễn thử vai. Vừa cúp điện thoại bên kia thì cô liền gọi cho Diệp Thu.

"Rốt cuộc cô nghĩ như thế nào, có diễn hay không thì nói một tiếng, không diễn thì để tôi thay người."

"Còn về phần hậu quả thì cô tự lo đi. Ở trong cái giới này không có gì là không xảy ra được. Đâu có thiếu người muốn chen chân vào diễn. Cô có nhiều tinh lực và tiền tài để đền hợp đồng không? Được thôi, cô lui một vạn bước, cô được tự do, nhưng sau này ai dám ký hợp đồng với cô. Cô còn có thể luân quẩn trong cái giới này được nữa không?"

"Đến lúc đó trên mạng đổi trắng thay đen, huyên náo xôn xao. Ba mẹ cô lúc đó còn phải đi theo cô chăm sóc cô. Thân thích cũng không dám ngắn mặt nhận người."

"Cô muốn kiêu ngạo thì cô phải có tư cách cái đã!"

"Diệp Thu, cô không phải mới vào nghề, có mấy lời tôi không cần nói nữa."

Diệp Thu trầm mặc, móng tay găm hết vào da thịt.

Đã từng, cô đã từng cho rằng nếu mình thật thà, không tranh giành với ai thì có thể sống một cuộc đời giản đơn, làm những thứ mình thích, còn có thể tự nuôi sống chính mình.

Nhưng mà hiện thực không phải màu hồng như vậy.

"Diệp Thu!" Người đại diện không còn kiên nhẫn nữa.

Rốt cuộc Diệp Thu cũng bị thực tế đánh gãy cái eo, "Biết rồi, ngày mai sẽ đến đúng giờ."

Cô thả lỏng bàn tay, nắm ngón đã hằn vết lênh da thịt.

Lúc này tại sảnh tiệc.

Hè Gia không quen bắt cứ ai, tất nhiên cũng có vài người chào hỏi cô, cô gật đầu nhẹ mỉm cười.

"Gia Gia."

Có người gọi cô từ phía sau.

Hè Gia nhấp một ngụm rượu đỏ, xoay người.

Có hai dì tuổi trung niên đi đến, khí chất nền nã, tướng mạo thanh thoát.

Hè Gia nhìn rất lạ mắt, chắc là bạn của ba mẹ cô. Nếu là thân thích trong nhà thì cô hẳn có ấn tượng rồi.

Tần Tô Lan đi đến, "Sao chỉ có mình con vậy, Dư Thâm đâu?"

Hè Gia lên tiếng chào hỏi trước, "Chào dì."

Khoé miệng cười của Tần Tô Lan nháy mắt cứng đờ, nhưng cũng rất nhanh thu lại biểu lộ.

Bạn của Tần Tô Lan nhịn không được, nhìn bà: "Bà đó, có phải làm mẹ chồng không đúng cách rồi không, bà có đưa phí sửa miệng chưa?"

Tần Tô Lan cố gắng cho Hè Gia một bậc thang đi xuống, "Hồi đó giờ Gia Gia đã quen gọi là dì rồi. Không sao, cũng chỉ là một cách xưng hô thôi mà."

Người bạn vỗ bả vai Tần Tô Lan, "Bà cũng thật rộng lượng, còn mua cả tranh tặng nó, thế mà kết quả đây..." Thở dài một hơi rồi rời đi.

Chỉ còn lại mẹ chồng nàng dâu hai người họ.

Hè Gia bối rối, bất tri bấy giác nhận ra đây là mẹ của Mạc Dư Thâm. Nhìn kỹ một chút đúng là cảm thấy đầu mày của hai người có mấy phần giống nhau.

Hè Gia xin lỗi, "Mẹ, con xin lỗi, con không nhớ rõ." Cô không biết Tần Tô Lan có biết bệnh tình của mình không, cũng không biết biết được bao nhiêu.

Tần Tô Lan cũng từng nghe ông bà nội Mạc nói về bệnh tình của Hè Gia. Nói trí nhớ của Hè Gia không tốt, không nhớ được lâu. Nào biết đã nghiêm trọng như vậy.

Tần Tô Lan mỉm cười, "Không sao, qua kia ngồi với mẹ một lát đi."

Hè Gia gật đầu, cô kéo tay của Tần Tô Lan vào khu nghỉ ngơi.

Tần Tô Lan mỉm cười hỏi, "Dư Thâm đâu, sao nó không đến cùng con."

Hè Gia: "Anh ấy bận nhiều việc. Con đi chơi cùng bạn." Cô cũng lấy làm lạ, vì sao Mạc Dư Thâm không tới cùng cô.

Tần Tô Lan đổi ly rượu trong tay Hè Gia thành ly nước ấm, "Còn không tốt cho da." Bà nhìn Hè Gia, cô gầy đi không ít.

Lúc Hè Gia và Mạc Dư Thâm lĩnh chứng, bà có gặp qua Hè Gia. Chớp mắt một cái đã hơn mươi tháng.

Cô không biết nên trò chuyện gì với Tần Tô Lan, hôm nay cô không mang theo bút ký, không ôn lại nên không có chủ đề gì để nói.

"Mẹ, mẹ cứ tuỳ ý tán gẫu đi, con sẽ tiếp theo những gì con nhớ."

"Không nhớ được cũng không sao. Ngược lại mẹ còn muốn giống con, đem ân oán nửa đời trước quên hết đi. Nhưng lại không được như vậy."

Bà vỗ mu bàn tay Hè Gia, "Không cần tự khổ đến mức sinh bệnh, quên đi cũng là phúc khí."

Hè Gia cười yếu ớt, dùng sức gật đầu.

Mặc dù cô không biết ân oán nửa đời trước của bà là gì.

Hè Gia và Tần Tô Lan hàn huyên một hồi, toàn nói chuyện râu ria, nói về chủ đề đau giá tối nay, lại nói đến mấy bộ phim.

Mấy phút trôi qua cũng thật nhanh, Diệp Thu đến tìm cô.

Tần Tô Lan cũng đứng dậy, "Mẹ cũng đi tìm bạn đây."

Hè Gia áy nấy, "Hay là để con đi cùng mẹ, giải thích với bạn của mẹ một chút là do con bị bệnh mới không nhớ ra mẹ."

Tần Tô Lan khoát tay, "Trước kia mẹ yêu nhất là mặt mũi, luôn sống cho hài lòng ánh mắt của người khác. Bây giờ cảm thấy thứ vô dụng nhất chính là mặt mũi."

Bà sửa sang lại tóc tai cho cô, "Không sao đâu, đừng để trong lòng. Sắp tới giao thừa mẹ sẽ đến đoàn phim đón tết cùng con."

Bà nhàn nhạt cười, gật đầu với Diệp Thu coi như chào hỏi rồi nén bước ưu nhã rời đi.

Diệp Thu nhìn không chớp mắt, "Kia là mẹ của Mạc Dư Thâm à?"

Hè Gia: "Ừm."

Diệp Thu: "Trông bà ấy thật thanh tao."

Hè Gia và Diệp Thu ai cũng mang tâm sự riêng nhưng không ai kể khổ với ai. Cả hai người đều giả vờ cao hứng.

Tần Tô Lan không đi tìm bạn mà rời khỏi sảnh tiệc, đi ra xe. Bà gọi điện cho Mạc Dư Thâm, đơn giản nói chuyện vừa rồi cho Mạc Dư Thâm.

Im lặng nửa ngày.

Mạc Dư Thâm: "Con biết rồi."

Tần Tô Lan: "Chắc chắn trong lòng Gia Gia rất khó chịu, bắt đầu cảm thấy mình vô dụng. Con an ủi con bé tốt một chút."

Cúp điện thoại, Mạc Dư Thâm không còn tâm trạng để đọc sách.

Tiệc từ thiện đêm nay là công ty dưới tên Mạc Liêm tổ chức. Anh biết nên không có đưa cô đi, mà cũng không cản cô.

Có Diệp Thu đi cùng, anh cũng yên tâm. Không ngờ mẹ anh cũng tới.

Mạc Dư Thâm muốn gọi cho Hè Gia, bấm số rồi nhưng lại không cuối cùng không nói máy.

Đối với Hè Gia mà nói, không có ký ức cũng không sao, không nghe được cũng không sao, ôm đau tra tấn cô cũng im lặng chịu đựng. Cô một mình cố gắng gấp trăm lần người bình thường chỉ để được sống một cuộc sống như người bình thường.

Giống như một tháng nay ở đoàn phim, nếu là người khác thì chắc đã bỏ cuộc từ lâu rồi. Nhưng có cố gắng như vậy cũng không tự lừa mình dối người được.

Căn bệnh này sẽ luôn khiến cô cảm thấy mình là gánh nặng của người khác. Chuyện này đối cô là một đả kích trí mạng.

Mười một giờ Hè Gia mới từ tiệc rượu đi ra, ra xe, cô gọi điện cho Mạc Dư Thâm.

"Ông xã."

"Ừm. Xong rồi à?"

Ngũ khí Hè Gia không có vui vẻ như lúc đi. "Đang trên đường về."

Nghe được giọng nói của Mạc Dư Thâm, trong lòng cô bình tĩnh không ít. Giống như con thuyền nhỏ lênh đênh giữa biển cả, cuối

cùng cõng cập bờ.

"À đúng rồi, tối nay em gặp mẹ, mẹ anh đó."

Mạc Dư Thâm giả bộ kinh ngạc, "Mẹ cũng đến à?"

Hè Gia: "Ừm, đi cùng với bạn của mẹ. Lúc đó em không thấy mẹ, là mẹ thấy em rồi đến chở em."

Mạc Dư Thâm: "Đã mấy tháng rồi anh không gặp mẹ. Ba mẹ anh đã ly hôn từ lâu, sau đó ba anh lấy người phụ nữ mình đã ngoại tình."

Chỉ mấy câu đơn giản khái quát được ân oán nửa đời trước của mẹ chồng cô.

Từ trong lời nói của Mạc Dư Thâm, cô nghĩ rằng mẹ chồng vẫn chưa nói chuyện tối nay cho Mạc Dư Thâm biết. Cô cũng không muốn để Mạc Dư Thâm thêm phiền não.

Mạc Dư Thâm: "Có phải mệt lắm không? Sao giọng nói em yếu ớt vậy?"

"Không mệt." Hè Gia ngồi thẳng, lấy lại tinh thần, vớ đại một lý do, "Hôm nay có rất nhiều người nổi tiếng, ai cũng được đi thảm đỏ, em lại không đủ tư cách để đi."

Mạc Dư Thâm: "Một tấm thảm đỏ thôi có gì đáng tiếc đâu. Nếu em đi bộ trên đó, đi không vững rồi đạp lên váy vấp té thì sao."

Hè Gia: "....."

Cô bật cười.

Con người này thật đúng là già mồm.

Nói chuyện với Mạc Dư Thâm một lát mà trong lòng cô thoải mái lên rất nhiều.

Bên kia Mạc Dư Thâm có chuyện bận, hai người cúp máy.

Hè Gia dựa vào cửa sổ, nhìn ngắm phố phường không ngừng thay đổi bên ngoài. Cô vẫn cho rằng mình có thể ứng phó được, vẫn cho rằng mình cố gắng nhiều chút nữa sẽ sống cuộc sống như người bình thường.

Sau này những bữa tiệc như vậy cô nên ít tham gia lại, tránh lại gây khó xử cho người khác.

Ô tô dừng lại trong sân, tài xế quay đầu nói với Hè Gia: "Mạc thiếu phu nhân, đã đến rồi."

Hè Gia hoàn hồn, đẩy cửa xuống xe.

Đèn trên sân thượng sáng rực.

Có một thân ảnh rắn chắc mạnh mẽ đang tựa trên lan can, đợi cô về nhà.

"Ông xã."

"Uhm."

*

Spoil: "Bà xã."

*

#13042020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 37: Hè Gia Quên Yêu Cầu Sửa Kịch Bản Của Chu Minh Khiêm

Hè Gia tắm sơ qua rồi ngồi vào bàn làm việc như bình thường.

Mạc Dư Thâm hối cô đi ngủ.

Hè Gia: "Anh ngủ trước đi." Vốn cho rằng hôm nay có thể thả lỏng, không cần ôn lại nội dung trong bút ký, ai ngờ trong tiệc rượu lại xảy ra tình huống khó xử như vậy.

Cô xoa xoa lỗ tai, nhổ mẩy giọt thuốc nhỏ mắt. Mấy ngày gần đây thức đêm nhiều, mắt không được thoải mái.

Mạc Dư Thâm tựa ở đầu giường, im lặng nhìn Hè Gia hoàn thành hết những động tác này.

Anh vẫn tự cho là không có việc gì là mình làm không được, cho đến khi xuất hiện bệnh tình của Hè Gia.

Hè Gia sắp xếp lại những chuyện xảy ra tối nay, ấn tượng nhất là gặp Mạc Liêm ở tiệc rượu. Còn về phần Chu Minh Khiêm gọi điện yêu cầu cô sửa kịch bản, cô quên mất.

"Tôi nay em còn gặp được bạn cũ, quen nhau từ thời đọc sách ấy."

Hè Gia vừa nhớ lại nói.

Mạc Dư Thâm đoán được là Mạc Liêm, anh không nhiều lời, chỉ "Ừm" một tiếng đáp lại.

Hè Gia lầm bầm nói: "Con người anh ấy rất mâu thuẫn. Bạn em nói anh ấy rất tàn nhẫn, nhưng cũng đam mê từ thiện, nhất là đối với những đứa trẻ mồ côi."

Nói rồi cô lắc đầu, không thể hiểu được.

"Chắc là khi còn nhỏ, mẹ của anh ấy đối xử với anh ấy lạnh nhạt bạo lực. Ba anh ấy chắc cũng không tốt hơn là bao."

Mạc Dư Thâm nhìn Hè Gia, cô đã quen Mạc Liêm từ mấy năm trước rồi nên bây giờ vẫn còn nhớ kỹ.

"Còn chưa viết xong?" Anh thúc giục.

Hè Gia: "Mới vừa viết được có mấy dòng."

Mạc Dư Thâm nhàn nhạt nói: "Mấy dòng rồi còn chưa đủ? Chuẩn bị viết một cái tự truyện mấy chục ngàn chữ cho anh ta luôn hả?"

Hè Gia: "....." Cô quay người.

Mạc Dư Thâm thuận tay cầm cuốn sách trên tủ đầu giường, điềm nhiên như không có gì mở ra đọc.

Hè Gia cười, túi giấm nhỏ lại ghen. "Quyển sách kia anh đọc lần này là lần thứ bao nhiêu rồi?"

Mạc Dư Thâm không ngẩng đầu, "Trong sách có nhan như ngọc*. Em viết của em, anh xem của anh."

*Từ ngày xưa, người ta coi chuyện đọc sách là một việc thú vị, đọc sách là cuộc khám phá hào hứng, là niềm say sưa bay bổng của trí tưởng tượng: "Thư trung kim ngọc vô vàn", "Thư trung hữu nữ nhan như ngọc. Câu trên đại ý là trong sách có người con gái nhan sắc như châu ngọc khiến cho con người chìm đắm mãi. Mà câu này cũng có mục đích là khiến người ta đọc nhiều sách hơn vì nghĩ trong sách có mỹ nhân. (Nguồn: GG)

"Ha ha."

"....."

Hè Gia xoay chỗ khác, tiếp tục ghi chép.

Mạc Dư Thâm để sách về tủ đầu giường, nhìn bóng lưng của cô. Thỉnh thoảng còn run lên.

Anh biết, cô nhịn không được đang cười lên, vì cái câu "Trong sách có mỹ nhân" kia.

"Hè Gia."

"Ơi."

Cô quay lại lần nữa. Cô lập tức đổi khuôn mặt nghiêm túc.

"Sao vậy?" Cô thấy trong tay anh trống không, "Nhan như ngọc trong sách của anh đâu?" Biểu cảm không giả vờ được nữa, bật cười.

Mạc Dư Thâm đi qua bế cô lên.

Hè Gia ném bút lên bàn, vòng tay qua cô anh.

Cô không nhớ được trước kia anh có từng bế cô kiểu công chúa như này không, dù sao thì bây giờ cô cảm giác như đây là lần đầu tiên.

Trái tim đập loạn.

Mạc Dư Thâm thả cô trên giường, "Ngủ đi, mai em còn muôn dậy sớm mà."

Hè Gia, "Em vẫn chưa ghi xong. Trong tiệc rượu có vài việc em phải ghi lại."

Mạc Dư Thâm nhìn cô, "Em nói, anh viết."

Chuyện xảy ra với mẹ chồng, cô không muốn anh biết.

"Em có một bí mật nho nhỏ không thể để người khác biết."

"Nếu là bí mật thì em quên đi sẽ an toàn hơn còn gì?"

Hè Gia không nói nên lời.

Mạc Dư Thâm tắt đèn, hôn lên người cô, cả người cũng đè lên.

Hơ, mới vừa rồi còn ghen, bây giờ đã muôn. Hè Gia cũng không mắt hưng, phối hợp với anh.

Anh đã đi đến cuối con đường dẫn đến trái tim của người phụ nữ rồi.

Không bật đèn, đôi mắt Hè Gia dễ chịu không ít, nhìn Mạc Dư Thâm, cô bị xoáy sâu vào đôi mắt tinh mịch của anh.

Hơi thở Mạc Dư Thâm nóng rực, thủ thi bên tai của cô, "Bà xã."

Chớp mắt một cái, đầu óc Hè Gia trống rỗng.

Đêm an tĩnh, căn phòng cũng từ từ bình tĩnh lại.

Mạc Dư Thâm ôm Hè Gia, rất nhanh, hô hấp của cô đều đều. Anh rời giường vào phòng tắm dội nước rồi lên giường. Hè Gia trở mình lăn đến bên giường.

Mạc Dư Thâm muốn ôm cô vào lòng, bị Hè Gia đẹp một cái. Cô rất không kiên nhẫn nhưng ngủ nhìn rất thỏa mãn. Mạc Dư Thâm cũng không cử động nữa, để kệ cô.

Rất nhanh, Mạc Dư Thâm cũng chìm vào giấc ngủ.

Đợi nửa phút sau, Hè Gia xoay người, thanh âm rất nhỏ, "Ông xã?"

Không ai trả lời.

Hè Gia cẩn thận từng li từng tí vén chăn lên, sợ đánh thức anh.

Cô đi chân trần, nhón chân lên, cầm bút và sổ đi thư phòng.

Hồi nãy cô buồn ngủ mở mắt không ra, xém chút nữa là đi tìm Chu Công đánh cờ luôn rồi nhưng vẫn cố gắng chống cự con buồn ngủ đến bây giờ.

Ở tiệc rượu, cô lén chụp hai tấm hình của mẹ chồng, in ra.

Hè Gia không biết mẹ chồng cô tên gì, cô nhắn tin cho Quý Thanh Thời, 【Mẹ chồng em tên là gì? Anh nói hết những thứ anh biết cho em đi.】

Quý Thanh Thời gọi điện cho cô nhưng cô không nhận.

Bây giờ lỗ tai của Hè Gia không được thoải mái, có khi nghe không rõ, 【Mạc Dư Thâm đang ngủ, anh gửi tin nhắn cho em đi.】

Quý Thanh Thời muốn hỏi cô mấy giờ rồi còn chưa ngủ.

【Bây giờ mấy giờ rồi? Không muốn sống nữa hả?】

Hè Gia nói dối: 【Hôm nay em nghỉ, ngủ cả ngày rồi nên bây giờ không buồn ngủ.】

Quý Thanh Thời tin.

Hè Gia thở dài, ngày mai lại bắt đầu một ngày bận rộn khác ở đoàn làm phim. Trí nhớ của cô thì càng ngày càng ngắn nhưng những chuyện cần nhớ thì ngày càng nhiều.

Rất nhanh, Quý Thanh Thời gửi cho cô một file tài liệu mấy trang, không chỉ có Tần Tô Lan còn có Mạc đồng và Mạc phu nhân và Mạc Liêm.

Tất cả đều có ảnh chụp, còn có "ân oán nửa đời trước" của nhau.

Xem hết, Hè Gia gõ đầu.

Khó trách đêm nay Mạc Dư Thâm ghen, còn muốn cô hai lần.

Liên tục ngáp mấy cái, Hè Gia đến toilet rửa mặt bằng nước lạnh, quay lại tiếp tục làm việc.

Cô ghi chú hết tất cả thông tin vào bút ký, ảnh cũng in ra rồi dán bên cạnh. Cô lưu hết ảnh chụp lại rồi lưu trữ vài iCloud.

Trong iCloud có vài thư mục,

Trong này có bao gồm các thông tin của những nhân viên chủ chốt trong đoàn làm phim, còn có cả Dư An.

Mỗi buổi sáng cô đều xem lại một lần, để đến khi gặp mọi người cũng không phải bối rối.

Bây giờ trong mục còn có thêm bốn người, là mẹ chồng cô và ba người nhà Mạc Liêm kia.

Điện thoại lại rung lên, Quý Thanh Thời: 【Ngủ sớm đi, không buồn ngủ cũng không được thức đêm. Tối mai anh đi thăm em.】

Hè Gia không chú ý đến tin nhắn đến.

Quý Thanh Thời đợi một hồi vẫn không thấy trả lời. Anh tắt điện thoại.

"Em gái à?" Sở Sam hỏi. Anh nhìn điện thoại nửa tiếng rồi, giống như đang chỉnh lý tài liệu gì đó. Ngoại trừ đối với Hè Gia, anh không có kiên nhẫn như vậy với người khác.

Quý Thanh Thời "Ùm" một tiếng, cầm ly rượu lên.

Tiệc tùng vẫn còn tiếp tục, náo nhiệt đên cuồng.

Đêm nay là tiệc chia tay độc thân của một người bạn, Sở Sam cũng được mời tới.

Sở Sam nhìn anh, "Bộ phim sắp tới của em, bên công ty quản lý của Diệp Thu nhờ người móc nối quan hệ, tranh thủ cho cô ấy một vai. Em vốn nghĩ không cho."

Cô muốn nói lại thôi.

Quý Thanh Thời, "Vậy thì đừng cho. Không cần miễn cưỡng chính bản thân mình."

Ly nước trái cây bên môi Sở Sam khụng lại, sau đó cô lại nhấp một ngụm.

Cô nghe không hiểu ý tú trong câu nói này của Quý Thanh Thời.

Sở Sam đặt ly nước trái cây xuống, nhìn đồng hồ đeo tay. Ánh sáng mập mờ, nhìn không rõ là mấy giờ, cô nói: "Anh còn muộn ở đây chơi một lát à? Ngày mai có việc, em về trước đây."

Quý Thanh Thời gật đầu, "Đi đường cẩn thận."

Sở Sam nhìn Quý Thanh Thời, anh đang rũ mắt nhìn rượu trong ly. Cô cầm áo khoác lên, đi tìm chủ tiệc đánh tiếng chào hỏi.

Mãi đến ba giờ rưỡi sáng, Quý Thanh Thời mới từ hội sở đi ra.

Anh tựa lên cửa xe, rút một điếu thuốc ra.

Có tin nhắn đến, là Hè Gia: 【Anh không cần tới thăm em, em không có thời gian. Ngủ ngon.】

Cô vẫn còn chưa ngủ.

Quý Thanh Thời: 【Mấy nay thời tiết lạnh thêm vài độ, anh mua cho em mấy cái áo ấm, tối mai qua đưa.】

Hè Gia: 【Anh để lái xe đưa qua là được.】

Quý Thanh Thời không trả lời. Một giây sau anh bị sặc khói thuốc.

Hè Gia không có tâm tư buôn chuyện với Quý Thanh Thời. Cô bật chế độ im lặng, rón rén quay về phòng ngủ, lén giường xích lại gần Mạc Dư Thâm.

Mạc Dư Thâm đưa tay kéo cô ôm vào lòng.

Áo ngủ của cô có hơi lạnh. Rất nhanh, sự ấm áp trong ngực anh bao phủ hết người cô.

Sáu giờ sáng, trời còn chưa sáng hẳn thì báo thức của Hè Gia đã kêu lên.

Mạc Dư Thâm tắt chuông, ôm Hè Gia vào ngực, muốn để cô ngủ thêm một chút nữa.

Hè Gia đầy đầy anh, "Anh không buông là em bị trễ giờ đó."

Mạc Dư Thâm vuốt ve gò má cô, cặp mắt sưng vù. Đêm qua anh cũng không ngủ được. Anh biết cô lén lút đi bỗng bút ký, ba giờ rưỡi mới ngủ mà sáu giờ đã dậy rồi.

Mới ngủ được có hai tiếng rưỡi.

Nếu anh ở khách sạn bên làng du lịch, cô không cần phải chạy tới chạy lui, có thể ngủ thêm hai tiếng mà ngày nào cũng có thể nhìn thấy anh.

Hè Gia dậy, Mạc Dư Thâm cũng rời giường. Anh nói Hè Gia, "Bắt đầu từ tối nay anh sẽ đến làng du lịch ở, anh sẽ ở phòng khách sạn khác, buổi tối xong việc em cứ qua tìm anh."

Hè Gia nhìn anh, "Vậy anh phải mất hai tiếng đi làm lận."

Mạc Dư Thâm đến phòng chứa đồ tìm quần áo, "Trên xe xử lý công việc cũng vậy, không ảnh hưởng."

Anh nói lí do: "Vợ chồng sống xa nhau sẽ ảnh hưởng đến sinh hoạt."

Hè Gia gật đầu, "Sợ em ngủ không ngon à?"

Mạc Dư Thâm: "Là anh sợ mình ngủ không ngon. Cũng đâu thể tối nào cũng cầm sách tìm mỹ nhân được."

Anh đóng cửa phòng tắm, âm thanh nhỏ dần.

Đơn giản giải quyết bữa sáng, hai người tách ra ai làm việc này.

Sáng nay Mạc Dư Thâm nhận được tin nhắn của thư ký Đinh, trước mặt Hè Gia anh không mở ra xem.

Lên xe, anh gọi cho thư ký Đinh.

Mới có sáu giờ rưỡi, trời còn chưa sáng hẳn mà thư ký Đinh đã chạy đến công ty.

Mạc Dư Thâm: "Còn tin tức nào khác không?"

"Vẫn chưa có. Nhưng thư ký Đỗng bên kia nói Mạc đồng đã tặng cho Mạc Liêm một nửa số cổ phần trong tay mình. Sắp tới sẽ thông báo trong cuộc họp quản trị. Còn cổ phần của Mạc phu nhân do bà ấy giữ hay Mạc đồng giữ vẫn chưa biết. Tôi nghĩ chỉ có Mạc đồng và luật sư biết."

Mạc Dư Thâm không nói chuyện, ánh mắt tĩnh mịch.

Anh không biết cuối cùng ba mình muốn làm gì. Anh nghĩ như vậy nhưng có khi không phải như vậy.

Thư ký Đinh: "Bây giờ chúng ta cùng Lý đồng nhất trí hành động, số cổ phần trong tay Mạc Liêm tạm thời không tạo thành uy hiếp đối với chúng ta."

Anh dùng hai chữ "tạm thời".

Mà cũng chỉ có thể tạm thời.

Đầu năm tới, hội đồng quản trị sẽ thay máu.

Mạc đồng chọn thời điểm này để tặng cổ phần cho Mạc Liêm, hẳn là muốn bắt đầu cho Mạc Liêm.

Nếu bọn họ ở thế bị động, việc nghiên cứu bên xưởng thuốc kia cũng bị đình trệ.

Mạc Dư Thâm: "Đừng buông lỏng cảnh giác bên phía Mạc phu nhân."

"Đã rõ."

Mạc Dư Thâm không nhiều lời nữa, gác máy.

Tối qua mẹ anh gọi điện nói cho anh nghe chuyện của Hè Gia, rồi sẵn tiện hỏi anh chuyện cổ phần công ty, hỏi anh nghĩ như thế nào?

Anh không lên tiếng.

Tần Tô Lan: Nên là của con thì chính là của con, không cần tỏ ra hào phóng. Mẹ hồi hận nhất chính là khi xưa tiêu sái ra đi, một đồng

cũng không lấy. Sớm biết có chuyện như ngày hôm nay, ngày đó mẹ phải lấy một nửa tài sản để dành cho con.

Sắp bảy giờ, trời cũng sáng lên.

Xe trên đường dần nhiều lên. Ngồi trên xe, Hè Gia ôn lại bút ký, đặt biệt là nội dung liên quan đến Chu Minh Khiêm. Cô phải nhớ cho kỹ.

Hoá ra thái độ của anh đối với cô lại ác liệt như vậy.

Còn nói lời kịch của cô là vô vị.

Dừng xe ở bãi, Hè Gia gấp phải Dư An.

Dư An cầm chìa khoá xe, đeo túi, trông có vẻ như muốn đi ra ngoài.

"Chị Hè Gia, chào buổi sáng."

Dư An mở khoá xe, chào hỏi Hè Gia.

"Chào buổi sáng tiểu mỹ nữ." Hè Gia mỉm cười, "Sáng sớm đã đi ra ngoài rồi à?"

Dư An gật đầu, "Vào nội thành mua cho Chu đạo ít đồ."

Chủ yếu là mua vài hộp thuốc dự trữ.

Đêm qua Chu Minh Khiêm quay đến muộn, cảm lạnh còn đau dạ dày. Gói thuốc giảm đau dạ dày chỉ còn một gói, anh nói muốn lấy nó làm đạo cụ quay phim nên không uống. Vì vậy hôm nay kêu cô đi mua nhiều một chút.

Lúc cô chuẩn bị đi, Chu Minh Khiêm còn chụp gói thuốc gửi qua, kêu cô mua giống y chang như vậy.

Hè Gia khoá xe, đi qua chỗ Dư An.

Đến gần, Dư An mới thấy rõ. Tối qua chấn chấn Hè Gia thức khuya sửa kịch bản, quầng mắt đen, trong mắt còn có tia máu.

"Hôm nay em đi siêu thị, có cần em mua giúp chị mấy gói cà phê không?"

Hè Gia cảm ơn, "Không cần đâu. Chị có rồi."

Mỗi sáng đoàn phim đều mở họp, không còn sớm, Hè Gia đi trước.

Dư An nhìn bóng lưng vội vã của Hè Gia.

Phim trường có một phòng họp đơn giản, lúc Hè Gia vào, Khương Thẩm vẫn chưa đến. Cô quét mắt nhìn Chu Minh Khiêm rồi hờ hững thu mắt lại.

Cái ánh mắt kia, Chu Minh Khiêm nhận rõ mồn một.

Người phụ nữ này, cái đáng vẻ giọng điệu ôn nhu hôm qua chắc chắn là giả vờ, sao anh có thể tin được.

*

#14042020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 38: Công Việc Không Phải Là Thứ Cô Có Thể Giờ Thói Đại Tiểu Thư!

"Sao Khương Thẩm vẫn chưa tới?" Chu Minh Khiêm nhìn đồng hồ đeo tay, nói.

Có người nói: "Chắc là không được khỏe."

Tối qua Khương Thẩm quay cảnh đêm, quay đến hai giờ rưỡi mới xong. Chu đạo thì bị cảm lạnh, đau dạ dày, Khương Thẩm cũng hít không ít khí lạnh, xem chừng bị cảm lạnh rồi.

Chu Minh Khiêm: "Không đợi cô ấy nữa." Anh nhìn Hướng Lạc, "Lát nữa cô nói lại với Khương Thẩm nội dung cuộc họp hôm nay."

Hướng Lạc "Ừm" một tiếng. Mặc dù không tình nguyện nhưng cũng không dám phản bác Chu Minh Khiêm.

Chu Minh Khiêm ra hiệu cho Hè Gia, "Mau in kịch bản đã sửa ra cho mỗi người một phần đi."

Hè Gia choáng váng, không hiểu nhìn Chu Minh Khiêm.

Bút ký ngày hôm trước và của ngày hôm qua cô đều đã đọc lại rồi, đâu có ai kêu cô sửa kịch bản đâu.

Chẳng lẽ trước đó vài ngày, Chu Minh Khiêm có yêu cầu cô sửa kịch bản?

Cũng không đúng, cô sẽ không kéo dài công việc đến ngày thứ hai.

Chu Minh Khiêm thấy Hè Gia không quan tâm lại không lên tiếng, khí nóng trên người anh bắt đầu sục sôi.

Làm phiền nhiều người ở đây như vậy, Chu Minh Khiêm cố gắng đè ép cơn giận của mình, "Hè đại biêん kịch! Đì in tất cả kịch bản đã được sửa ra! Nếu cô không muốn đi in thì mau gửi file vào trong nhóm đi!"

Anh gằn từng chữ.

Tất cả mọi người đều nhìn ra được, Chu Minh Khiêm tức giận rồi, còn là loại tức giận không hề nhẹ.

Hè Gia biết mình đã quên, nhưng vẫn muốn làm rõ, "Chu đạo, anh yêu cầu tôi sửa kịch bản lúc nào?" Cô thật sự muốn biết Chu Minh Khiêm phân phó nhiệm vụ cho cô khi nào.

Cô không có một chút ấn tượng nào, trên bút ký cũng không có ghi lại.

Nhưng những lời này rơi vào tai Chu Minh Khiêm lại thành một ý tứ khác, như thể hỏi: Anh kêu tôi sửa kịch bản hồi nào!?

Chu Minh Khiêm cười lạnh một tiếng.

Đến mức này rồi mà vẫn còn già mồm giảo biện không thừa nhận.

Cũng đúng. Làm sao có thể trông cậy giới hạn của người phụ nữ này được.

Có giới hạn sẽ không chen chân vào cuộc hôn nhân của người khác.

May sao, hôm qua lúc gọi điện cho Hè Gia, mọi người cũng có mặt ở phòng họp.

Ân tượng của cô Thượng đối với Hè Gia rất tốt, bà nhìn người cũng coi như là chuẩn. Hè Gia không phải người tự cao tự đại, không phải cô gái không biết trời cao đất dày, hẳn là có lý do riêng.

"Hôm qua tầm sáu giờ chiều, Chu đạo có gọi điện thoại cho em. Có phải em uống rượu với bạn, uống nhiều quá nên quên rồi không."

Chu Minh Khiêm phất tay, "Cô Thượng, cô không cần tìm lí do giải vây cho cô ta. Cô ta không phải quên mà là cố tình khiến tôi khó xử."

Lần trước, anh nói kịch bản của cô vô vị.

Hôm nay cô lại dùng phương thức này đánh trả.

Cô biết Mạc Dư Thâm là nhà đầu tư của bộ phim này nên không kiêng nể ai cả.

Cô Thượng còn muốn nói thêm vài lời nhưng bị Chu Minh Khiêm dừng động tác ngăn lại, bà cũng coi như thôi.

Hè Gia tranh thủ lấy điện thoại ra kiểm tra lại nhật ký cuộc gọi. Chiều qua lúc 6 giờ 15 phút, Chu Minh Khiêm có gọi cho cô, cuộc trò chuyện dài tận 9 phút 23 giây..

Xem ra, anh nói không ít.

Trí nhớ của cô bây giờ đã không thể kéo dài được quá sáu tiếng.

Hè Gia không để ý bệnh tình của mình, nhìn về phía Chu Minh Khiêm, "Chu đạo, tôi quên rồi."

"Ồ."

Chu Minh Khiêm chỉ phát ra một tiếng chửu đầy khinh thường và trào phúng.

Hiển nhiên là không tin lời giải thích của cô.

Chu Minh Khiêm khép lại tập tài liệu họp của mình, dùng sức ném lên bàn "bụp" một tiếng.

Hướng Lạc và mấy người khác quay đầu nhìn nhau.

Bọn họ cũng không đồng tình với Hè Gia, đây là bỗn phận công việc của cô. Ban đầu nhìn quầng thâm mắt của Hè Gia, bọn họ còn tưởng cô thức đêm viết kịch bản.

Hóa ra là đi chơi đến tận khuya.

Chu Minh Khiêm một tay vuốt mũi, một tay xoa dạ dày, "Cô có biết mấy người bọn họ đã bận rộn cả đêm để dựng cảnh tạm thời, bố trí đạo cụ, tất cả chỉ vì một cảnh hôm nay. Kết quả, cô chỉ nhẹ nhàng nói một câu là cô quên."

"Hè Gia, cô đối với tôi có ý kiến, có thể, nhưng xin cô đừng có đem cảm xúc cá nhân vào công việc! Công việc này, nếu cô muốn làm thì hãy nghiêm túc mà làm. Còn không muốn làm thì nghỉ đi, đừng làm chậm trễ mọi người."

Hè Gia cầm sổ, "Thật xin lỗi."

Chu Minh Khiêm không có biểu cảm gì, anh không nhìn ra được áy náy trong lời nói của Hè Gia.

Anh đầy chồng tài liệu mình có ra, ra hiệu với Hướng Lạc, "Mỗi người một phần." lại nói với cô Thượng, "Đây là tối qua em suy nghĩ ra được."

Vì không muốn chậm trễ tiến độ quay, anh kết hợp nguyên tác, lên ý tưởng cho cảnh quay và đạo cụ, còn về phần lời kịch, khả năng là anh không viết tỉ mỉ được như Hè Gia.

Vốn anh muốn xem bản của Hè Gia, sau đó đối chiếu kết hợp với bản của anh, như vậy có khi tạo ra một tràng cảnh ấn tượng.

Bây giờ thì không cần nữa.

Chu Minh Khiêm tiếp tục nói với cô Thượng, "Không còn vấn đề gì nữa thì để mọi người làm quen với kịch bản đi, mười một giờ bắt đầu quay."

Phòng họp nháy mắt yên tĩnh lại.

Hè Gia thu dọn đồ đạc, đi ra bên hồ.

Gió lạnh thấu xương.

Trên mặt hồ mơ hồ như có một tầng băng mỏng.

Mấy ngày nay không khí lạnh tràn về, nhiệt độ cũng hạ xuống mười độ.

Hè Gia đặt máy tính trên ghế dài ven hồ, hít sâu mấy hơi, tâm tình mới bình tĩnh lại đôi chút.

Cô gửi tin nhắn cho cô Thượng, nhờ bà nói đơn giản nội dung hôm qua lúc Chu Minh Khiêm gọi cho cô.

Cô Thượng quan tâm hỏi: 【Hè Gia, em không nhớ thật à?】

Hè Gia: 【Hôm qua uống rượu với bạn, say quá nên không có ấn tượng lắm.】

Cô Thượng thở dài, nói chi tiết cảnh Chu Minh Khiêm muôn quay hôm nay cho Hè Gia biết.

Hè Gia cảm kích. Lên ý tưởng trong đầu một phen rồi bắt đầu viết.

Nửa tiếng sau, tay cũng run hết lên.

Chỉ có ở ngoài trời lạnh, đầu óc mới có thể tỉnh táo, tạp âm trong lỗ tai mới không quấy nhiễu cô.

10 giờ 20 phút, viết xong một cảnh.

Hè Gia đứng lên, nhảy tại chỗ vài cái. Tay chân đã đóng băng đến mức không còn cảm giác gì.

Thả lỏng một chút, cô ngồi xổm xuống, đọc lại cảnh vừa viết ra, đặc biệt là phần lời thoại. Cẩn thận tỉ mỉ, không còn vấn đề gì.

Cô kết nối máy in rồi bấm in.

Trong văn phòng, Chu Minh Khiêm đang nói đơn giản cảnh diễn hôm nay cho một diễn viên. Đột nhiên máy in sau lưng vang lên tiếng động, anh xoay người.

Một tờ rồi một tờ được in ra.

Chu Minh Khiêm giải thích với diễn viên bên này xong, ngồi vào bàn lấy một chồng giấy từ máy in ra. Là kịch bản.

Hè Gia đi vào, chớp mũi đã đỏ tấy lên.

Chu Minh Khiêm nhìn qua.

Hè Gia thấy anh đã lấy kịch bản, cô không đi đến chỗ máy in nữa, tìm một chỗ ngồi xuống ôn lại bút ký.

Chu Minh Khiêm thu tầm mắt, nhìn chầm chằm kịch bản. Anh giật mình nửa giây, sắp xếp lại suy nghĩ của mình rồi lại nhìn từ đầu. Anh lập tức đến phòng họp.

Các diễn viên đang khớp lời thoại với nhau.

"Khoan học thuộc đã." Chu Minh Khiêm đưa kịch bản trong tay tới, "Lấy bản này làm chuẩn đi."

Chu Minh Khiêm không ở lại, đi ra trường quay.

Vừa rồi Hè Gia có viết thêm một chi tiết đạo cụ nhỏ, là một túi giấy đựng thuốc.

Bản anh viết là thuốc pha loãng.

Đối chiếu lại với nguyên tác, túi giấy đựng thuốc mang cảm giác hoài cổ hơn.

Dư An đã đi nội thành, nhất thời chưa về được. Bình thường, túi giấy đựng thuốc là thuốc theo toa ở bệnh viện.

Lần trước anh đau dạ dày, Hè Gia chụp mấy loại thuốc gửi cho anh, trong đó có viên nén và một túi giấy rất nhỏ của bệnh viện.

Chu Minh Khiêm đang ngồi trước máy giám sát, thỉnh thoảng nhìn sang phía Hè Gia.

Người phụ nữ nãy, tính tình và tài năng thật bất đồng.

Chính cô là người viết ra đạo cụ này, đáng lẽ phải chuẩn bị kỹ càng chứ, đằng này lại ngồi một góc kia nhìn sổ.

Thật ra hỏi mượn đạo cụ từ Hè Gia là công việc của tổ đạo cụ, không cần anh phải tự mình qua hỏi.

Chu Minh Khiêm nhìn người phụ trách tổ đạo cụ đang bận bịu. Hôm qua bọn họ cũng làm việc cả đêm.

"Hè Gia." Chu Minh Khiêm quyết định nhận phần việc này thay tổ đạo cụ.

Không ai trả lời anh.

Chu Minh Khiêm ổn định hô hấp, "Hè Gia." Giọng nói không khỏi nâng lên.

Mặt Chu Minh Khiêm không có biểu tình gì, nhìn Hè Gia bên kia.

Những người khác đều nghe được, chỉ có Hè Gia là không ngẩng đầu, một mực ngồi im viết chữ.

Nhờ có người bên cạnh nhắc nhở, **Mỹ biên, Chu đạo gọi chị kìa."

*Mỹ biên: biên tập, biên kịch, biên... xinh đẹp

Liên tiếp nhắc nhở hai lần.

Âm thanh không nhỏ, Chu minh Khiêm đứng cách năm sáu mét
vẫn còn nghe được.

Này là mới cho cô một màu mà đã đòi mở phường nhuộm*.

*đại khái ý là chỉ những người không biết tự lượng sức mình.

Chu Minh Khiêm mắt mờ, chậm chạp bước qua, "Hè Gia, đây là
công việc, không phải là thứ mà cô có thể giờ thoi đại tiểu thư đùa
giỡn!"

Hè Gia ngẩng đầu, ánh mắt lạnh nhạt. Không biết dây thần kinh
nào của anh bị ghép sai nữa. Cô không so đo, "Có phải cần sửa
kịch bản nữa không? Chỗ nào, để tôi sửa."

Chu Minh Khiêm tay đút túi quần, không nói một lời, đáy mắt
cuồn cuộn trào sóng.

Hai người im lặng giằng co.

Chu Minh Khiêm phá vỡ trầm mặc, "Hè Gia, kịch bản là bốn phận
của cô. Trước mười một giờ cô có thể viết ra được vài cảnh cũng
coi như là tạm thời giải quyết được vấn đề. Đừng nghĩ mình lập
được công lao lớn gì!"

"Còn nữa, tôi gọi cô là có chuyện cần bàn. Đừng có tự giả câm
giả điếc. Tự cô xem lại mình đi!"

Tay cầm bút của Hè Gia khẽ run. Vừa rồi anh có gọi cô sao?

Cái gì cô cũng không nghe thấy.

Phim trường không ồn ào, khoảng cách giữa cô và máy giám
sát bên kia cũng không tính là xa.

Hè Gia nhìn về phía Chu Minh Khiêm, "Vừa rồi tôi bận ghi bút ký, không nghe rõ. Mai mốt anh gọi to một chút."

Chu Minh Khiêm cười giấu.

Giọng nói của anh còn chưa đủ lớn à? Hay muôn lần sau cầm loa gọi luôn?

Mỗi lần như vậy cô đều lôi bút ký ra làm cơ.

Anh nhếch môi, "Suốt ngày nhớ những thứ vô dụng này làm gì, có thể nghiêm túc làm việc được không?"

Nói xong, xoay người rời đi.

Chu Minh Khiêm tìm tòi trưởng tổ đạo cụ, nói là muốn đổi đạo cụ, kêu anh tìm Hè Gia hỏi mượn.

Tổ trưởng đáp ứng.

Chu Minh Khiêm chống nạnh, âm thầm hít sâu mấy hơi. Dạ dày lại đau.

Anh quay người, không tự chủ được lại nhìn về hướng Hè Gia.

Hè Gia đang nhìn sổ trên đùi mình đến thắt thần, sau đó cô lại nâng mí mắt, lật ra một trang mới, tiếp tục ghi chép.

Tổ trưởng đạo cụ đi qua, không biết nói như thế nào với Hè Gia.

Hè Gia mỉm cười gật đầu. Cô khép sổ, nhưng quên mất trên đùi còn một quyển khác, lúc đứng dậy, quyển sổ trên đùi rơi xuống.

Đồ bên trong sổ rơi hết ra ngoài. Là cánh và lá hoa hồng.

Hè Gia ngồi xổm xuống, nhặt từng cái lái, từng cánh hoa lén, đặt trong lòng bàn tay lau lau rồi kẹp vào trong sổ.

Chu Minh Khiêm thu tầm mắt, nhìn máy giám sát.

Anh ngậm điếu thuốc trên miệng, cầm bật lửa đi ra ngoài.

Hè Gia đi ở phía trước anh, cầm chìa khóa trong tay. Chắc là ra xe lấy túi thuốc.

Chu Minh Khiêm không đi xa, đến một cái lều cạnh hồ, châm thuốc.

Chỗ lều này nằm trên con đường duy nhất từ bãi đỗ xe về phim trường.

Hút xong một điếu, Chu Minh Khiêm vứt tàn thuốc, xoay người nhìn ra bãi đỗ xe nhưng không thấy ai. Anh vô thức nhìn thêm một lần nữa, thấy Hè Gia đi đường vòng, từ một con đường nhỏ khác vào trường quay.

Cả ngày hôm đó, ngoại trừ lúc thảo luận kịch bản, Hè Gia và Chu Minh Khiêm không có nói chuyện gì với nhau. Cô cũng không đi đâu, im lặng ngồi trước máy giám sát.

Dư An trở về vào buổi trưa nên không biết sáng đã xảy ra chuyện gì. Cả buổi chiều, cô cứ cảm thấy Hè Gia và Chu Minh Khiêm như khắc nhau.

Hai người ai cũng trầm mặc, không nói chuyện với nhau.

Dư An pha cho hè Gia một ly trà sữa vị khoai môn, hương thơm ngọt ngào.

"Chị Hè Gia."

Hè Gia cười cười, "Cảm ơn."

Nhìn thấy đôi mắt ấm áp của Dư An, thế giới như trở nên tốt đẹp hơn. Cô không cần đôi mặt với con người tự mãn kia.

Hôm nay lúc kết thúc công việc đã là tám giờ tối. Cảnh quay thuận lợi hơn cả dự kiến.

Hè Gia không cùng đoàn phim ăn cơm tối, cô đeo một cái túi toàn sổ năng trĩu đi về khách sạn. Cô muốn gọi điện thoại cho Mạc Dư Thâm nhưng lại sợ quấy rầy công việc của anh.

Anh nói tối nay sẽ đến ở làng du lịch mà đến giờ vẫn chưa thấy tin tức gì.

Chắc là bạn quá nênn quên rồi.

Lúc ăn cơm, Dư An không thấy Hè Gia, cô gửi tin nhắn: 【Chị Hè Gia, sao chị không ăn cơm tối? Hay em mang về cho chị một phần nhé?】

Hè Gia: 【Không cần đâu, cảm ơn em.】

Cô cất di động vào túi, lấy thẻ phòng mở cửa.

Đẩy cửa ra, Hè Gia liền giật mình. Phòng khách sáng rực, ở khe đựng thẻ còn có một cái thẻ khác.

Phòng khách còn có mùi cơm chín.

"Ông xã?" Hè Gia mừng rỡ.

"Ờm."

Mạc Dư Thâm từ phòng ngủ đi ra. Anh đã tắm rửa và thay bộ đồ mặc ở nhà, ra hiệu cho cô, "Rửa tay đi rồi ăn cơm."

Hè Gia không có đi rửa tay, trực tiếp nhào vào lòng Mạc Dư Thâm, ôm chặt anh, "Em nhớ anh."

*

#15042020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 39: Mạc Dư Thâm Nghỉ Bệnh Hai Tháng

Mạc Dư Thâm cảm giác được Hè Gia bị ủy khuất. Bận bịu cả một ngày dài, thể xác và tinh thần của cô vô cùng mệt mỏi. Anh không hỏi gì, nhẹ nhàng xoa lưng cô.

Hè Gia rất nhanh lại khôi phục trạng thái, những thứ không thoải mái toàn bộ bị ném ra sau đầu.

"Em còn tưởng anh không tới."

Nói rồi cô đi rửa tay.

"Nếu không đến thì anh đã báo trước cho em."

Mạc Dư Thâm hâm nóng lại thức ăn rồi cùng ngồi ăn với cô.

Hôm nay anh gọi điện cho Khương Thẩm, hỏi trạng thái của Hè Gia như thế nào, tối qua cô mới ngủ được có hai tiếng. Ai biết được Khương Thẩm đang ở bệnh viện, đêm qua phát sốt, lại bị viêm dạ dày cấp, nhập viện rồi.

"Mấy ngày nay nhiệt độ hạ xuống thấp, mặc nhiều quần áo một chút, đừng để bị cảm lạnh." Mạc Dư Thâm dặn dò cô.

Hè Gia: "Không có chuyện đó đâu. Thể chất em tốt lắm."

Nói rồi cô quay mặt ra chỗ khác, hắt xì một cái.

Hè Gia vụng trộm nhìn về phía Mạc Dư Thâm, anh cũng đang nhìn cô. Anh không trách cô, múc cho cô một chén canh nóng, "Uống nhiều một chút."

Đêm nay Hè Gia rất nghe lời, anh nói cái gì thì là cái đó, cơm ăn không ít, canh cũng uống rất nhiều, thân thể cũng ấm áp lên.

Sau bữa cơm, Hè Gia không để ý đến Mạc Dư Thâm nữa, cô vùi đầu vào ghi bút ký, trau chuốt lại kịch bản.

Cô sợ ký ức lại nảy sinh sai lầm, sẽ lọt mắt thông tin quan trọng nên nghe lại toàn bộ ghi âm của chiều nay.

Mười mấy đoạn ghi âm, phải mất hai tiếng mới nghe xong.

Hè Gia vùi đầu vào công việc, hoàn toàn quên mất Mạc Dư Thâm ở bên cạnh.

Mạc Dư Thâm cũng không quấy rầy cô, xử lý xong chuyện của công ty rồi xem tin tức.

Trước kia anh chưa từng chú ý đến bản tin giải trí.

Từ khi làm biên kịch, Hè Gia lên hot search nhiều nên anh cũng đánh mắt qua bảng tin giải trí hai lần một ngày.

Hôm nay trên hot search gặp người quen, là Quý Thanh Thời.

Lòng hiếu kì thúc đẩy, Mạc Dư Thâm bấm vài xem.

Thì ra tối qua Quý Thanh Thời tham gia tiệc chia tay độc thân, ngồi cùng một chỗ với Sở Sam, bị chụp hình lại. Cư dân mạng lại bán đưa buôn chuyện, suy đoán đủ điều.

Hai người thật ra chưa dứt tình.

Ảnh chụp là của người tổ chức tiệc đăng lên weibo của mình, Quý Thanh Thời và Sở Sam bị cư dân mạng tinh mắt phát hiện.

Mạc Dư Thâm chụp màn hình lại gửi cho Quý Thanh Thời, cái gì cũng không nói thêm.

Rất nhanh, Quý Thanh Thời trả lời: 【Cậu trả nên nhiều chuyện từ hồi nào vậy?】

Mạc Dư Thâm rảnh quá đâm chán: 【Em đang chơi điện thoại của Mạc Dư Thâm.】

Quý Thanh Thời: "....." Thì ra là Hè Gia.

【Hôm nay em được nghỉ nữa à?】

Mạc Dư Thâm: 【Không có, Mạc Dư Thâm đến phim trường thăm em.】

Quý Thanh Thời: 【Anh mới từ công ty ra, để anh đến đưa em áo lông.】

Mạc Dư Thâm: 【Không cần đến, em có, mặc không hết. Mạc Dư Thâm mua cho em rất nhiều, ngắn dài mỏng dày có đủ.】

Quý Thanh Thời do dự một lát, bệnh tình của Hè Gia mỗi ngày một nặng thêm, anh không đến thăm thì trong lòng không thoải mái. Nhưng có Mạc Dư Thâm ở đó thì thôi vậy.

Bây giờ anh đi qua thì còn phá thời gian của đôi này.

Anh phân phó lái xe, không đi làng du lịch nữa, về nhà.

Mạc Dư Thâm chờ một chút mà không thấy Quý Thanh Thời trả lời lại. Anh gửi lại cái chụp màn hình vừa nãy qua.

Quý Thanh Thời xoa xoa mũi, cô vẫn chưa chịu dừng. Anh nói: 【Tin lá cải như vậy mà em cũng tin à?】

Mạc Dư Thâm gửi qua một cái gif hình ngựa con, rồi lại gửi thêm một nấm cỏ kèm một dấu chấm hỏi.

Quý Thanh Thời nhìn nữa ngày mới hiểu được, này là đang hỏi anh muốn nhai lại cỏ hả? 【Hè Gia, em nói chuyện dễ hiểu một chút đi! Từ khi nào mà em nói chuyện khó hiểu như vậy!?】

Thực tế là Mạc Dư Thâm rảnh rỗi sinh nông nỗi, làm như vậy để giết thời gian. Anh lại gửi lại cái gif lần nữa, còn chưa kịp gửi nấm cỏ và dấu chấm hỏi thì Quý Thanh Thời đã gửi đến: 【Anh không có cái đam mê đó.】

Nói bóng nói gió là không có nhai lại cỏ cũ.

Khóe miệng Mạc Dư Thâm giương lên, tìm một cái hình túi xách gửi qua, kèm đó là một ký hiệu (), sau đó lại tìm một cái hình ảnh lá cây gửi qua.

Quý Thanh Thời hiểu rõ, ý tú là: Bao gồm cả Diệp Thu?

Anh không nhai lại cỏ cũ, bao gồm cả Diệp Thu?

Quý Thanh Thời không trả lời mà gửi: 【Em nói xem?】

Mạc Dư Thâm: 【Em nói, anh là người đàn ông có nguyên tắc, chắc chắn sẽ không ngựa quen đường cũ.】

Quý Thanh Thời không đáp lại. Mạc Dư Thâm cũng không hỏi nữa.

Gần mươi một giờ đêm, Hè Gia hoàn thành xong công việc, còn xem lại nội dung tin nhắn và nhật ký cuộc gọi một lần để chắc chắn mình không bỏ sót thứ gì.

Xong rồi cô lấy quyền sổ bị rớt hôm nay ra, mấy cánh hoa và lá bị rơi ra ngoài chưa kịp kẹp lại.

Hè Gia đọc từng trang bút ký, chỗ nào có tên Mạc Dư Thâm cô đều thả một cánh hoa vào đó.

Đọc lại những chuyện đã trải qua với Mạc Dư Thâm, khói miệng cô từ đầu đến cuối đều giương lên. Mặc dù không có một chút ấn tượng nào.

Gần mươi một giờ rưỡi, cô đã kẹp xong hết cánh hoa vào sổ, tắt máy tính, cất sổ vào trong túi.

Nghe được âm thanh tắt máy tính, Mạc Dư Thâm đứng dậy đến bên cạnh cô, "Xong rồi?"

Lúc này Hè Gia mới trở lại hiện thực, gật gật đầu, ánh mắt áy náy. Anh qua đây thăm cô mà cô lại để anh bơ vơ một mình.

Mạc Dư Thâm nghĩ ngợi, trưng cầu ý kiến cô: "Hay là tuyển một trợ lý cho em, hằng ngày giúp em ghi bút ký, như vậy thì em sẽ nhàn hơn một chút."

Hè Gia không cần nghĩ ngợi mà lắc đầu, "Chuyện đơn giản như vậy, em không muốn tuyển trợ lý, qua một thời gian sau chẳng phải

em biết thành một người vô dụng sao." Dừng một chút, "Cái gì cũng dựa vào trợ lý, em không có cảm giác an toàn."

Lúc Mạc Dư Thâm mới vừa nói ra liền hối hận. Anh không nên phủ định cô như vậy, càng không nên xem nhẹ nhiệt tình và động lực của cô. Cưỡi ngựa là sinh mạng của cô vậy mà cô cũng đã từ bỏ.

Bây giờ chỉ còn có biện kít mới khiến cho cô cảm thấy mình làm việc có ích.

"Anh chỉ nói vậy thôi, vì sợ em mệt mỏi." Mạc Dư Thâm giải thích, nhưng lại càng vụng.

"Ông xã." Hè Gia nhìn Mạc Dư Thâm.

Mạc Dư Thâm đổi mặt với cô, "Hm?"

Hè Gia mím môi một cái, "Tình trạng của em bây giờ có phải gắn thêm phiền phức cho anh không? Anh xem, bây giờ anh phải mất bốn tiếng đồng hồ cả đi cả về. Về sau em cũng không có thời gian nói chuyện với anh."

Cơ bản nhất là những chuyện phát sinh ở công ty khiến anh phiền lòng, cô không có cách nào chia sẻ cùng anh được.

Mạc Dư Thâm: "Là anh cho em thêm phiền toái, anh đến làm phiền em khi em đang làm việc."

Hè Gia lắc đầu.

Cô tự cảm thấy bây giờ cảm xúc của mình đang rất tiêu cực, không nói nhiều nữa, "Ông xã, em đi tắm đã, nói chuyện với anh

sau."

Mạc Dư Thâm tìm một bộ đồ ngủ cho cô, xoa xoa mái tóc của cô.

Hè Gia hôn lên má của anh một cái, cười cười đi vào phòng tắm.

Mạc Dư Thâm nhìn bóng lưng của cô, cô đơn.

Chuyện phát sinh hôm nay đã đả kích sự tin cậy của cô.

Ở tiệc rượu tối qua, cô không nhận ra mẹ chồng, khiến mẹ xấu hổ trước mặt bạn bè, cô đã bị đả kích bắt đầu hoài nghi phủ định chính bản thân mình.

Về nhà ghi bút ký đến rạng sáng.

Không có cách nào sinh con, không biết bệnh tình rốt cuộc sẽ đi đến bước nào.

Thính lực và thị lực đều đang giảm xuống.

Cứ tưởng có thể đảm nhiệm vị trí biên kịch nhưng hết lần này đến lần khác chịu đả kích.

Mấy tháng qua, những niềm tin mà cô chống cự dần dần sụp đổ.

Vào một thời khắc nào đó nó sẽ giết cô.

Dòng nước chảy ào ào trong phòng tắm. Hè Gia đứng dưới vòi hoa sen, nhắm mắt, để cho nước ấm chảy xuống thật lâu.

Mạc Dư Thâm tắt hết đèn trong phòng, chỉ chừa lại cái đèn ngủ ấm áp.

Nửa tiếng sau Hè Gia mới bước ra ngoài.

Mạc Dư Thâm: "Để anh sấy tóc cho em."

Hè Gia: "Đã làm khô rồi."

Vừa rồi Mạc Dư Thâm thất thần, không chú ý đến tiếng máy sấy tóc. Anh cầm quần áo mặc trong nhà đưa Hè Gia, "Mặc vào đi, chúng ta lên tầng trên ở."

Tầng này có Chu Minh Khiêm, không tiện lăm.

Hè Gia mặc quần áo xong, Mạc Dư Thâm nhìn thấy, "Cái này không có sừng à?"

Hè Gia cười: "Bộ này không nằm trong hệ liệt kỳ lân." Nhưng mà có một cái đuôi bảy sắc cầu vồng. Cô cầm đuôi ngựa, vừa đi vừa cọ cọ mặt Mạc Dư Thâm.

Hiếm khi tâm tình của cô tốt lên, anh mặc kệ để cô quậy phá.

"Chơi xong chưa?"

"Ừm."

Hè Gia thả đuôi ngựa ra.

Mạc Dư Thâm mặc áo khoác vào, nắm tay Hè Gia rời đi.

Thang máy có người nên đợi chuyến sau.

Hè Gia cầm đuôi ngựa vòng qua eo Mạc Dư Thâm, cuốn hai người vào một chỗ. Vào thang máy rồi cô vẫn còn ôm chặt anh.

Vào trong phòng, lên đến giường, từ đầu đến cuối cô đều ôm chặt anh như thể sợ anh đi mất.

Đêm nay Mạc Dư Thâm chẳng hề làm gì, biết cô mệt nên anh chỉ ôm cô vào ngực, "Ngủ đi."

Ngày hôm sau, năm giờ rưỡi Mạc Dư Thâm đã rời giường.

Từ làng du lịch đến tập đoàn phải mất hai tiếng đi xe.

Thư ký Đinh gửi tin nhắn cho anh trong đêm, hôm nay, có khả năng Mạc đồng sẽ công khai việc tặng cổ phần.

Mạc Dư Thâm rửa mặt xong, thay quần áo, trước khi đi còn đến bên giường nhìn Hè Gia.

Giống như có cảm giác, Hè Gia mở mắt, mơ hồ hai giây, "Ông xã."

Mạc Dư Thâm đắp kín chăn cho cô, "Cứ ngủ đi, trời vẫn còn sớm, anh đã đặt chuông lúc bảy giờ rưỡi cho em rồi."

Hè Gia ôm Mạc Dư Thâm một cái, ôm thật lâu.

Mạc Dư Thâm cọ vào trán của cô, "Sao vậy?"

Hè Gia buông anh ra, "Anh đi nhanh đi, gặp lại sau."

Cô chuyển mình, không nhìn anh nữa.

Tiếng bước chân rời đi, cửa phòng đóng lại.

Hè Gia mở mắt ra, nhìn chầm chầm màn cửa, không có một tia sáng.

Bỗng nhiên cửa phòng lại mở.

Hè Gia quay người.

Mạc Dư Thâm cởi áo khoác ném qua một bên, bắt đầu cởi nút áo sơ mi.

"Sao anh không đi công ty? Còn muốn ngủ nướng à?"

"Ừm."

Mạc Dư Thâm cởi hết quần áo, xốc chăn nằm xuống, kéo Hè Gia vào trong ngực đặt dưới thân mình.

Hè Gia lúc này mới hiểu, anh không có ý định ngủ thêm.

Mạc Dư Thâm vừa đi ra ngoài liền quay lại. Anh luôn có cảm giác không đúng chỗ nào, cảm thấy cô hoàn toàn không có cảm giác an toàn.

Đêm qua anh sợ cô mệt mỏi cả ngày nên mới không muốn cô.

Khi khoảng cách của hai người bằng không, cả thể xác lẫn tinh thần của Hè Gia đều được lấp đầy.

Mạc Dư Thâm ngậm lấy môi cô, nhẹ nhàng hôn.

Lần ân ái này cực điểm ôn nhu nhưng lại rút cạn sức lực của hai người.

Nếu không phải đến công ty, Mạc Dư Thâm cũng muốn nghỉ một lát. Anh tắm sơ qua rồi vội vàng rời đi.

Lúc này đã bảy giờ.

Hè Gia vừa mệt vừa khó chịu.

Đầu đau muối nỗi, tạp âm trong lỗ tai còn to hơn so với ngày hôm qua.

Cô đi tắm qua rồi về phòng của mình.

Ngồi trước bàn trang điểm thất thần một hồi.

Hôm nay mây che cả mặt trời, bầu không khí âm trầm, gió bắc lạnh thấu xương, dường như tuyết sắp về.

Hè Gia gọi điện cho Quý Thanh Thời, cô mở loa ngoài.

"Alo, anh hai."

Quý Thanh Thời dậy sớm, chuẩn bị đến công ty. "Tối nay anh mang quần áo qua cho em." Anh nghĩ rằng Hè Gia gọi điện tới kiểm chuyện với anh.

Hôm qua cô ở cùng Mạc Dư Thâm nên anh không quấy rầy.

Hè Gia: "Anh nói lớn một chút nữa đi, em nghe không được."

Quý Thanh Thời rùng mình một cái, giọng nói của anh đã to lấm rồi. Mấy ngày trước gọi cho cô, cô vẫn còn nghe được.

Hè Gia nói thẳng lý do mình gọi điện: "Anh hai, thuốc tây mà anh cho em uống lần trước, cứ tiếp tục đi. Em nghe không được nữa, sáng hôm nay Mạc Dư Thâm dựa gần em như vậy mà em cũng không nghe được anh ấy nói gì."

Hai tay Quý Thanh Thời không khỏi nắm chặt. Loại thuốc đó có tác dụng phụ rất rõ ràng trên người của Hè Gia, nhất là đối với dạ

dày.

"Em sẽ chịu không nổi."

Hè Gia: "Anh hai, em muốn nghe giọng nói của Mạc Dư Thâm. Bây giờ đến điện thoại em cũng không dám gọi cho anh ấy, trong điện thoại, em không thể nghe được anh ấy nói cái gì."

Cô trấn an Quý Thanh Thời: "Không sao đâu, dạ dày không thoái mái thì vừa khéo ăn ít một chút để giảm cân. Ở đoàn làm phim của em có vài cô gái suốt ngày lo chuyện cân nặng đến phát sầu, đói muốn ăn lăm nhưng vẫn phải kiên trì."

Thanh âm Quý Thanh Thời khàn khàn, "Gia Gia, cái này không giống."

"Giống."

Hè Gia nhìn giờ, "Không nói nữa, em phải đi làm đây. Đúng rồi, đừng nói với Mạc Dư Thâm chuyện em tiếp tục uống thuốc, em không muốn anh ấy phải lo lắng."

Trong điện thoại là một mảnh trầm mặc.

"Em cũng không biết có thể ở cùng anh ấy được bao lâu nữa." Hè Gia âm thầm hít một hơi thật sâu. "Anh hai."

"Sao?"

"Từ nhỏ đến lớn em chưa từng xin anh việc gì, hôm nay em xin anh một chuyện. Nếu một ngày nào đó em hoàn toàn không thể nghe được nữa, ai cũng không nhớ rõ, nhìn bút ký cũng không nhớ

được, khi đó anh giúp em chủ động đe đơn ly hôn với Mạc Dư
Thâm, đừng để liên lụy anh ấy. Em không cần bắt cứ tài sản gì hết."

Quý Thanh Thời không lên tiếng.

"Anh hai? Là anh không nói gì hay do âm thanh nhỏ?"

Quý Thanh Thời không thể nói được cảm xúc lúc này là gì. Có
một loại đau đớn xe nát anh.

"Nếu anh không nói gì thì em đã tìm anh cả, em nói với anh ấy là
anh khi dễ em."

"Anh đồng ý với em."

Hè Gia cúp điện thoại, vừa nãy khi nói chuyện với Quý Thanh
Thì, cô có ghi âm lại. Thời Gian không còn sớm, cô bắt đầu ôn lại
bút ký.

Trong nhóm có thông báo, hôm nay quay lúc tám giờ, gác lại buổi
họp sáng.

Hè Gia nhanh chóng xem lại bút ký, trên đường đi đến phim
trường cũng không nhàn rỗi, vừa đi vừa xem.

Đến trường quay, các nhân viên cơ bản đã đến đủ. Chu Minh
Khiêm vẫn chưa tới, có mấy nhân viên rảnh rỗi, mở điện thoại xem
bát quái, thảo luận về tin tức kinh tế tài chính sáng nay.

Sở dĩ mọi người quan tâm là vì có liên quan đến nhà đầu tư của
bộ phim này, Mạc Dư Thâm.

"Vừa rồi tập đoàn Mạc thị chính thức công bố, Mạc đồng tặng
nửa số cổ phần trong tay mình cho Mạc Liêm. Các thủ tục thay đổi

chủ sở hữu cổ phần đã hoàn thành."

Hè Gia đang xem lại những ghi chép liên quan đến Mạc Liêm, là anh cùng cha khác mẹ với Mạc Dư Thâm. Là đứa con ngoài giá thú của Mạc đồng.

Bây giờ Mạc đồng tặng nửa số cổ phần cho Mạc Liêm, điều này thật làm tổn thương Mạc Dư Thâm.

Còn nửa còn lại, nói không chừng cũng là của Mạc Liêm, chia đôi như vậy chẳng qua là để làm dịu dư luận.

Hè Gia đi ra bên ngoài, muốn gọi điện cho Mạc Dư Thâm nhưng lại lo chính mình không nghe được gì, sợ anh phiền lòng nên cô gửi tin nhắn cho anh: 【*ôm một cái*】

Gửi một biểu tượng người tí hon màu xanh.

Rất nhanh, Mạc Dư Thâm gửi lại một cái gif ôm nhau.

Anh nói: 【Không có chuyện gì, em đừng xem mấy tin trên mạng.】

Hè Gia: 【Mấy cái cổ phần bé tí, không có gì lớn lao, em có tiền, tất cả tiền của em đều cho anh.】

Mạc Dư Thâm cười.

"Đến lúc này mà cậu còn cười được à?" Lý đồng nháy một ngụm trà.

Mạc Dư Thâm cất điện thoại, "Chẳng lẽ lại khóc?"

Lý đồng: "....."

Mạc Dư Thâm trở lại chuyện chính, "Chiều nay tôi sẽ không đến công ty, tất cả đều đã được sắp xếp ổn thỏa, có chuyện gì thì ngài cứ trực tiếp phân phó cho thư ký Đinh. Bên xưởng thuốc cũng sẽ báo cáo với thư ký Đinh.

Lý đồng liên tục xác nhận: "Liệu có lừa được không?"

Mạc Dư Thâm không trả lời. Trên đời này không có gì là tuyệt đối. Nhưng đã là đồ của anh thì không ai có thể lấy đi, bao gồm cả Mạc Liêm.

Lý đồng vẫn có chút lo lắng, "Cậu rời đi dễ dàng như vậy, nếu có khâu nào ở giữa xảy ra rủi ro, muốn quay lại cũng khó."

Mẫu chốt bây giờ là phía Mạc Liêm sẽ không dễ dàng dừng tay lại, từ bỏ ý đồ.

Chiêu lấy lùi làm tiến này của Mạc Dư Thâm quả thật nguy hiểm.

Lý đồng hỏi: "Mạc lão gia tử có thái độ gì với cách làm của cậu không?"

Mạc Dư Thâm: "Ông nội xưa nay luôn mặc kệ tôi làm việc."

Hiện tại Lý đồng cũng nhìn không thấu. Không biết Mạc lão gia bên kia muốn làm cái gì.

Bây giờ Mạc thị gió thổi mưa phun, cuồn cuộn sóng ngầm.

Ở thời điểm mẫu chốt như vậy mà Mạc Dư Thâm tạm thời rút lui, đoán chừng nội bộ tập đoàn sẽ xôn xao một trận. Tin tức này chỉ có người trong tập đoàn biết, không truyền ra ngoài, chủ yếu để cho Mạc Liêm biết là được.

Lý đỗng buông ly nước xuống, hỏi thẳng: "Cậu xin nghỉ bệnh hai tháng, ngoại trừ tạo một cái giả tượng quấy nhiễu Mạc Liêm, có phải hay không còn ẩn tình khác?"

Mạc Dư Thâm cười cười: "Đã là ẩn tình rồi mà ngài còn hỏi?"

Lý đỗng nghẹn, ông thường xuyên bị Mạc Dư Thâm làm cho nghẹn họng không nói nên lời, "Cậu tính đi bệnh viện dưỡng bệnh hay ra nước ngoài?"

Mạc Dư Thâm: "Đi du lịch một tháng ở ngoại thành Bắc Kinh, một tháng lên núi."

Lý đỗng vẫn như đang lọt trong sương mù, "Cậu sắp xếp sao ổn thỏa là được."

Mạc Dư Thâm nhìn đồng hồ đeo tay, sắp mười giờ, lát nữa còn có một cuộc họp cấp cao, anh rời khỏi văn phòng chủ tịch.

Thư ký Đinh vẫn chờ ở bên ngoài nãy giờ. Mạc Dư Thâm đi ra, hai người cùng nhau xuống lầu.

"Mạc tổng, bên Quý tổng vẫn tiếp tục lấy thuốc." Mười phút trước, Quý Thanh Thời gọi điện cho anh, nói anh chuyển lời đến Mạc Dư Thâm một tiếng, Hè Gia tiếp tục dùng thuốc. Chính cô không chịu được lỗ tai khó chịu.

Bước chân Mạc Dư Thâm trì trệ, gật đầu.

Thư ký Đinh: "Bên trung tâm nghiên cứu cũng đang tăng ca mỗi ngày."

Mạc Dư Thâm: "Hai tháng sắp tới vất vả cho cậu rồi."

"Đó là công việc của tôi."

Mười giờ.

Trong phòng họp của tập đoàn Mạc thị, tất cả các cổ đông trong tập đoàn đều có mặt đầy đủ.

Lý do duyên đó một tin tức, vì Mạc Dư Thâm không được khỏe, nghỉ bệnh hai tháng. Trong lúc nghỉ ngơi, tất cả công việc đều thông qua phó tổng xử lý.

Lời vừa dứt, phòng họp yên tĩnh đến mức cây kim rơi cũng nghe thấy.

Tin tức đến quá đột ngột, tất cả mọi người đều không kịp phản ứng.

Buổi sáng, tin tức chủ sở hữu cổ phần thay đổi.

Lúc này mới có mấy tiếng trôi qua thôi mà Mạc Dư Thâm lại xin nghỉ bệnh.

Mạc Liêm nhìn về phía Mạc Dư Thâm. Mạc Dư Thâm hững hờ, đang viết gì đó trên sổ.

Không chỉ Mạc Liêm, mà những người khác cũng không hiểu rõ cuộc Mạc Dư Thâm muốn làm gì.

Bọn họ suy đoán, có lẽ Mạc Dư Thâm dùng phương thức này để im lặng kháng nghị với Mạc đồng, cũng là tạo áp lực dư luận lên người Mạc đồng.

Làm đến bước này, đây là muốn quan hệ cha con càng thêm ác liệt?

Chẳng phải vừa khéo hợp ý Mạc Liêm?

Cuộc họp hôm nay là cuộc họp ngắn nhất trong lịch sử. Chưa đến nửa tiếng đã tan họp.

Mạc Dư Thâm gấp được Mạc liêm ở thang máy. Mạc Liêm đang hút thuốc lá, hút được một nửa, rõ ràng là đang chờ anh.

Thư ký Đinh biết ý rời đi trước.

Mạc Liêm chỉ nghĩ đến được một lý do duy nhất khiến Mạc Dư Thâm làm như vậy, "Cậu làm như vậy là để bức ông nội chia tài sản?"

Mạc Dư Thâm: "Anh nghĩ như vậy cũng được." Anh nhấn thang máy.

Lúc này, tại phòng họp của <Quăng đời còn lại>

Hôm nay nhà sản xuất của bộ phim, Phục tổng cũng tham gia họp sáng, các nhân viên chủ chốt đều có mặt trừ Khương Thẩm.

Khương Thẩm nhập viện, sốt cao không hạ, nói buổi tối sẽ cố gắng trở lại, không làm chậm tiến độ quay phim.

Phục tổng nhìn về phía Chu Minh Khiêm, "Nói với Khương Thẩm một tiếng, không cần gấp, chậm hai ba ngày cũng không sao, sức khỏe quan trọng nhất."

Chu Minh Khiêm gật đầu "Được".

Sau đó, Phục tổng tuyên bố một tin tức, "Công ty vừa nhận thêm một dự án làm phim tài liệu. Tôi bận rộn ở cả hai đầu nhưng mọi

người không cần lo lắng, bên phía nhà đầu tư đã sắp xếp một nhà sản xuất mới tới."

Tất cả mọi người nhìn về phía Phục tổng.

Chu Minh Khiêm xoay bút trong tay, "Ai?"

Phục tổng: "Mạc tổng, Mạc Dư Thâm."

*

#16042020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 40: Buổi Chiều Là Có Thể Nhìn Thấy Anh

Tại thời điểm Mạc đồng tặng cổ phần cho Mạc Liêm, Mạc Dư Thâm lại xin nghỉ bệnh hai tháng, tin này đã lan truyền rộng rãi trong nội bộ tập đoàn làm dấy lên bao xôn xao nghị luận.

Nội bộ truyền ra ngoài, phía truyền thông cũng nghe phong phanh được không ít.

Vừa hay bên phía đoàn đội của <Quang đời còn lại> tung ra tin tức Mạc Dư Thâm sẽ đến làm nhà sản xuất cho bộ phim. Tin này đã đến tai các kênh truyền thông.

Hiện tại, bên kinh tế tài chính phỏng đoán, Mạc Dư Thâm xin nghỉ bệnh vậy mà lại đến đoàn phim có điều kiện đơn sơ làm nhà sản xuất cho thấy sức khoẻ của anh không có vấn đề gì.

Sức khoẻ không tốt là giả, Mạc thị không chứa được anh mới là thật.

Mạc Dư Thâm chủ động nghỉ bệnh, thế mà dưới ngòi bút của truyền thông lại thành: Tập đoàn Mạc thị tước bỏ quyền lợi và gạt Mạc Dư Thâm rời khỏi trung tâm quyền lực.

Hiện tại Mạc đồng và Mạc Liêm đã đứng trên cùng một chiếc thuyền.

Tin tức vừa được đưa ra, cổ phiếu của Mạc thị lập tức biến động trên diện rộng.

Mạc Liêm xem hết những tin tức mà thư ký tổng hợp lại, im lặng ngồi nhìn màn hình vi tính.

Trước kia cho dù anh có không hợp với Mạc thị như thế nào thì vẫn lấy lợi ích Mạc thị làm trọng, sẽ không để cho Mạc thị đứng đầu mũi nhọn dư luận khiến cho sàn chứng khoán bị mất ổn định.

Xem ra Mạc Dư Thâm còn tàn nhẫn hơn cả anh. Tự biên tự diễn một trò hay.

Những tin tức này nhìn đã biết được người ta sắp xếp trước để tăng áp lực dư luận lên Mạc thị.

Thư ký: "Bên bộ phận PR đã bắt đầu xử lý những tin tức tiêu cực."

Mạc Liêm đã chuẩn bị sẵn tâm lý rằng những tin tức tiêu cực này sẽ không bị đàm áp hết trong ngày hôm nay.

Mấy năm nay Mạc Liêm ở nước ngoài giàu tài, im lặng chiến đấu trên thương trường. Còn Mạc Dư Thâm thì sống những ngày tháng bình lặng luyện binh chờ ngày bão tới.

Mạc Liêm ra hiệu thư ký: "Cô ra ngoài bận tiếp đi."

Thư ký còn có chuyện cần nói. Thật ra cô không muốn nói ra nhưng nếu không báo cáo thì Mạc Liêm sẽ trách cô thất trách. "Mạc tổng."

Mạc Liêm đang xem email, những đứa trẻ ở cô nhi viện gửi thiệp chúc mừng năm mới cho anh, đến mấy chục cái.

Trong đó có một cô gái bắt đầu từ năm cấp 3 đã gửi thiệp mừng năm mới cho anh, năm nào cũng gửi đến năm nay là năm thứ mười rồi.

Anh cũng không biết đáng dấp cô gái này ra sao, có lẽ đã từng gặp qua nhưng không có ấn tượng mấy vì ở cô nhi viện có quá nhiều đứa trẻ mồ côi.

Cô gái này mỗi năm đều chúc phúc rất đơn giản: Chúc ngài năm mới vui vẻ, thân thể khoẻ mạnh, sự nghiệp thuận lợi, vạn sự như ý. Cảm ơn ngài. — Dư An.

Anh chỉ biết cô gọi là Dư An.

"Mạc tổng." Thư ký thấy anh không lên tiếng lại gọi lần nữa.

Lúc này anh mới hỏi: "Còn chuyện gì?"

Thư ký: "Khương tiểu thư nhập viện rồi, hình như là viêm dạ dày cấp. Đêm qua trợ lý của cô ấy vừa mới đăng lên weibo."

Mạc Liêm đang gõ chữ, ngón tay bỗng nhiên đình trệ một chút rồi tiếp tục động tác.

Cái gì cũng không nói.

Thư ký vẫn đang chờ Mạc Liêm phân phó, nhưng đợi nửa ngày cũng không thấy anh nói gì, cô cũng không hiểu ý của ông chủ nhà mình.

Gửi mail xong, Mạc Liêm tiếp tục trả lời mười mấy cái thiệp điện tử còn lại.

Khép máy tính lại, Mạc Liêm rốt cuộc cũng mở miệng nhưng lại nói chính sự: "Tôi sẽ tự mình giải quyết các tin tiêu cực trên mạng. Cuộc họp video bên Mạc thị sẽ hoãn đến tối."

Thư ký: "Được, vậy tôi đi thông báo."

Thư ký vừa đi đến cửa thì có tiếng gỗ cửa vang lên. Là Mạc phu nhân, mẹ Mạc Liêm.

Thư ký: "Chào Mạc phu nhân."

Mạc phu nhân khẽ gật đầu.

Thư ký nhìn Mạc Liêm lần nữa rồi đóng cửa ra ngoài.

Mạc Liêm gọi điện thoại cho ai đó: "Tôi sẽ đến chỗ của cậu uống tách trà trong vòng một tiếng nữa." Cúp điện thoại, anh cũng không nhìn mẹ mình một lần nào.

Mạc phu nhân vội vã đến đây là do thấy được tin tức trên mạng. Bà gọi điện thoại cho Mạc Liêm nhưng anh không có nhận. Ngồi ở nhà không yên nên đến công ty một chuyến.

Mạc đỗng chỉ tặng cho Mạc Liêm một nửa cổ phần, so với số cổ phần trong tay Mạc Dư Thâm không chênh lệch là mấy, hiện tại vẫn chưa chiếm ưu thế gì.

Bà trấn an con trai: "Mạc Dư Thâm hôm nay diễn một màn này là đang buộc ba con và ông nội tỏ thái độ rõ ràng. Con đừng để ý những tin tức thất loạn bát tao trên mạng."

"Số cổ phần còn lại của ba con sóm muộn giờ cũng thuộc về con thôi."

Từ đầu đến cuối Mạc Liêm đều không tiếp lời, anh mở két sắt lấy một túi văn kiện ra.

Mạc phu nhân chỉ có thể tự độc thoại: "Không phải Mạc Dư Thâm xin nghỉ để tỏ bất mãn với chuyện này sao, nó xin phép dễ dàng như vậy, nhưng hai tháng sau muộn về lại là chuyện khác. Tháng ba này sẽ thay đổi nhiệm kỳ mới của hội đồng quản trị."

Nói xong điểm chính rồi bà dừng.

Mạc Liêm mặc áo khoác vào, cầm túi văn kiện lên rời đi.

Thái độ bình tĩnh từ nãy đến giờ của Mạc phu nhân nháy mắt sụp đổ. Giữa bà và con trai, không biết rõt cuộc là ai đã nợ ai.

Mạc Liêm vào thang máy, nhìn chính mình trong kính cửa. Nhớ về mấy năm trước, Khương Thẩm dùng một câu để hình dung anh: Con chim săn mồi nham hiểm.

Anh mở điện thoại, đăng nhập weibo.

Khương Thẩm đang nằm trên top hot search.

Thang máy đi xuống bãi xe, cửa từ từ mở ra, âm thanh quen thuộc từ bên ngoài truyền đến.

"Yên tâm, viêm dạ dày cấp không làm cậu chết được đâu."

Mạc Liêm bước ra khỏi thang máy, Mạc Dư Thâm cũng vừa khéo bước ra khỏi cái thang máy chuyên dụng khác. Hai người nhìn nhau một cái rồi hờ hững thu lại tầm mắt.

Một người đi hướng bên trái, một người đi hướng bên phải.

Mạc Dư Thâm: "Ừm, biết rồi. Một hồi mang qua cho cậu."

Mạc Liêm liếc nhìn Mạc Dư Thâm mở cửa xe đi lên.

Mạc Dư Thâm cúp điện thoại, phân phó lái xe tìm một cửa hàng bán cháo.

Trên đường, Mạc Dư Thâm nhận được điện thoại của Ông nội, nói anh về nhà cũ một chuyến.

Mạc Dư Thâm phải đến bệnh viện: "Cháu đi thăm Khương Thẩm trước, cậu ấy nhập viện rồi."

Ông nội: "Vậy khi nào thăm bệnh xong thì về nhà ta."

Mạc Dư Thâm chần chờ một lát nhưng vẫn đáp ứng.

Vừa mới kết thúc cuộc trò chuyện, tin nhắn của Hè Gia liền đến, chỉ có mấy chữ: 【La la la là la lá la.】

Cách một cái màn hình mà vẫn nhìn ra được tâm trạng hưng phấn của cô.

Khóe môi Mạc Dư Thâm cong lên, trả lời cô: 【Buổi chiều là có thể nhìn thấy anh.】

Trong lòng Hè Gia có chút phức tạp, vui vì có thể nhìn thấy anh mỗi ngày, nhưng lại sợ làm trễ nãi công việc của anh. Bây giờ truyền thông đều đưa tin là anh xin nghỉ phép, không còn đường khác để lui.

Điều duy nhất cô có thể làm cho anh lúc này là giữ vững trạng thái thật tốt. Viết cho xong kịch bản và không đem bất kỳ rắc rối nào đến đoàn phim nữa.

【Anh đến rồi không cần phải đặc biệt chiếu cố em.】

Mạc Dư Thâm: 【Không cho em thương lượng cửa sau, ở phim trường, anh chính là sếp của em.】

Hè Gia thở phào, như vậy thì được.

Đi đến bệnh viện mất nửa tiếng đồng hồ, lại mất thêm mười phút đậu xe. Cháo mà Mạc Dư Thâm mua cho Khương Thẩm đã sớm nguội hết.

Hai ngày nay Khương Thẩm bị giày vò đến mức cả người gầy sọp đi.

Nhin thấy Mạc Dư Thâm đến, cô nheo mắt lại, không thể không phàn nàn: "Hôm qua tôi đã nhập viện rồi mà đến hôm nay cậu mới đến thăm, lương tâm của cậu đi du xuân rồi phải không?"

Mạc Dư Thâm đưa cháo và đồ ăn cho trợ lý của Khương Thẩm, "Đi hâm lại đi." Sau đó nhìn về phía Khương Thẩm: "Hôm qua có tới thì cậu cũng chưa ăn được gì."

Khương Thẩm: "....." Đâm chọt có thể giết chết người khác.

Cô trợn mắt trừng anh một cái.

Cô vẫn còn chưa tính sổ những lời anh nói vừa nãy trong điện thoại.

Lúc nói chuyện điện thoại, cô nói là đau muộn chét đi được. Kết quả Mạc Dư Thâm lại phu một câu: Yên tâm, viêm dạ dày không làm chết cậu được đâu.

"Xùy, mau xin lỗi tôi nhanh lên, cậu nói cái gì trong điện thoại hả!?"

Mạc Dư Thâm không thèm để ý, đó là đang an ủi cô, vậy là cô lại bắt đầu kiêm chuyện.

Tin tức hôm nay, Khương Thẩm cũng có đọc, biết anh bận bịu. Xem chừng tâm tình cũng không tốt hơn là bao nên không cùng anh so đo nữa.

Cô muốn quan tâm hỏi han một chút nhưng lại không biết nên mở lời như thế nào.

Cái tên Mạc Liêm quả thật quá phiền lòng. Là cái gai trong lòng Mạc Dư Thâm hơn hai mươi năm nay, lại càng ngày càng sâu. Cô cũng không chủ động đề cập.

Mạc Dư Thâm quan tâm hỏi cô thân thể thế nào, bao giờ xuất viện.

Khương Thẩm đã làm chậm tiến độ quay phim hai ngày, mấy ngày nay lại có một diễn viên khách mời là người mẫu đến, vừa khéo có cảnh diễn cùng cô nhưng chỉ ở đoàn phim có ba ngày.

Cô tính đêm nay xuất viện.

Mạc Dư Thâm nhíu mày, "Bộ phim này sao lại có người mẫu?"

Lời đến bên môi rồi Khương Thẩm đột nhiên nhịn xuống. Trong bộ phim này, người đóng vai ba của cô có cơ hội đi ra nước ngoài bồi dưỡng hai năm. Trong khoảng thời gian đó ngoại tình nên sinh ra một đứa con ngoài giá thú.

Lớn lên ở nước ngoài, sau đó về nước tiến vào giới người mẫu.

Tác phẩm của Nhạc lão tiên sinh đó, cầu huyết một rỗ nhưng tàn nhẫn cũng một thau. Người mẫu trong bộ phim này cũng giống như Mạc Dư Thâm và Mạc Liêm.

Khương Thẩm hùa theo nói: "Người mẫu trong phim đó rất cao, diễn viên bình thường không cao đến vậy nên mời người mẫu thật đến đóng."

"Cậu muốn đi làm nhà sản xuất?" Cô đổi chủ đề, hỏi.

Mạc Dư Thâm: "Ừm."

Khương Thẩm hiếm khi thận trọng hỏi thăm: "Vậy còn công ty thì sao? Cậu còn quay lại không?"

Mạc Dư Thâm: "Trái đất mất đi một người vẫn xoay chuyển bình thường chứ đừng nói đến công ty."

Khương Thẩm và Mạc Dư Thâm là cùng một kiểu người, sẽ không đi an ủi người khác.

Cô hiếm khi nói mấy câu trấn an người khác: "Con cái và ba mẹ cũng có duyên phận, cậu và chú Mạc không có duyên, cũng không cần miễn cưỡng, yêu đứa nào cho đứa đó."

Mạc Dư Thâm nhìn Khương Thẩm, cuối cùng thì cô cũng có thể nói được một câu nghiêm túc.

Nhưng mà, chưa đến hai giây sau, cô nói: "Cậu đến đoàn phim coi như cũng gia tăng sự náo nhiệt. Đến lúc đó không biết có bao nhiêu mỹ nữ nửa đêm gõ cửa. Coi chừng vị đại tiểu thư kiêu căng nhà cậu đánh chết cậu."

Trợ lý đã hâm cháo và đồ ăn xong bụng đến.

Khương Thẩm hỏi: "Buổi chiều có bận không?"

"Bận." Mạc Dư Thâm đứng lên, "Cậu từ từ ăn."

Sau đó rời phòng bệnh.

Khương Thẩm thậm chí không còn sức lực để mắng anh. Uống công năm xưa móc tim móc phổi ra đối xử tốt với anh.

Từ bệnh viện đi ra, Mạc Dư Thâm đến thẳng nhà ông nội.

Lần nữa đi ngang qua con đường có hàng cây ngô đồng, lá đã trụi xơ hết.

Mạc Dư Thâm còn tưởng rằng ông nội gọi đến là để chất vấn vì sao anh xin nghỉ, ai ngờ ông lại đưa anh hai cái bao lì xì.

"Đây là tiền mừng tuổi sớm cho cháu và Gia Gia."

Mạc Dư Thâm không nhận, "Chúng cháu đều lớn cả rồi, cần gì tiền mừng tuổi."

Ông nội: "Cho thì cháu cứ cầm lấy."

Mạc Dư Thâm nhận.

Bao lì xì thật mỏng. Bên trong không phải là tiền. Mở ra thì là chi phiếu. Số tiền bên trên đủ để mua một căn hộ cao cấp xa hoa đầy đủ tiện nghi.

Bao lì xì của Hè Gia cũng giống như anh.

Mạc Dư Thâm không thiếu tiền. Mấy năm nay các công ty và khoản đầu tư dưới tên anh không kém gì số cổ phần anh có ở Mạc thị.

Ông nội: "Biết cháu có tiền rồi."

Mạc Dư Thâm không từ chối nữa, bỏ bao lì xì vào túi.

Ông nội Mạc lại đưa anh thêm hai hộp lá trà, "Ở đoàn phim rảnh rồi thì lấy ra uống."

Mạc Dư Thâm nhìn ông, trong lời có ý. Ông biết anh sẽ đến đoàn phim thế mà không hỏi một câu liên quan gì đến việc nghỉ bệnh.

Mạc Dư Thâm hỏi: "Bà nội đâu ạ?"

Ông nội chỉ trên lầu, "Ở thư phòng. Đang làm cái *bảng cỗ vũ gì đó cho Gia Gia."

*gọi là banner chắc mấy cô dễ hiểu hơn =))))

Mạc Dư Thâm: "....."

Lại ngồi thêm một lát, Mạc Dư Thâm nhìn đồng hồ.

Ông nội Mạc hiểu ý, anh là đang muốn chạy rồi. "Bạn thì đi đi. Nghe nói đoàn làm phim không nghỉ tết. Cháu không cần về nhà ăn cơm cùng ta và bà nội. Qua tết đến ăn sau."

Hôm nay Mạc đồng ý tặng cho Mạc Liêm một nửa số cổ phần của mình, ông vẫn giữ nửa còn lại. Điều này khiến cho tình cha con của Mạc Dư Thâm và Mạc đồng càng trầm trọng thêm.

Ông nội Mạc hiểu được tâm trạng của Mạc Dư Thâm. Anh sẽ không muốn gặp mặt ba mình nên cứ để anh ăn cơm tất niên bên ngoài đi.

Ông nội Mạc lại nói nhiều thêm một câu: "Đến gặp mẹ cháu nếu có thời gian đi."

Mạc Dư Thâm gật đầu.

Ông nội Mạc vẫn là nhịn không được, nói chuyện liên quan đến việc nghỉ bệnh của anh: "Dư Thâm à, cháu làm như vậy thật quá nguy hiểm."

Mạc Dư Thâm: "Như vậy mới thắng được. Rủi ro càng cao thì lợi nhuận càng nhiều."

Ông nội Mạc: "Có phải một phần liên quan đến bệnh tình của Gia Gia không?"

Mạc Dư Thâm không tiếp lời, châm thêm trà nóng cho ông.

Ông nội Mạc có chút thở dài.

Trước kia ông cảm thấy Mạc Dư Thâm khiếm khuyết tình cảm, điều đó cũng không đến nỗi xấu. Có người ấm áp quan tâm đến

anh, anh cũng có thể học lại cách quan tâm người khác.

Bây giờ không còn gì để bàn cãi nữa. Không biết là chuyện tốt hay xấu.

Mạc Dư Thâm buông ám trà, "Nhân lúc cô ấy còn biết rõ chính mình là ai, có quan hệ gì với cháu, cháu muốn ở cùng cô ấy lâu một chút. Nói không chừng qua mấy tháng nữa, cô ấy liền không nhớ được cháu là ai. Khi đó có ở bên cạnh bồ bạn với cô cũng vô nghĩa."

Đến lúc đó, cho dù có thắng Mạc Liêm. Mạc thị chỉ còn một mình anh, nhưng anh có thể làm gì?

Những thành công đó không có ai chia sẻ cùng anh.

*

#18042020

ANH VÂN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 41: Dáng Dấp Mặc Dư Thâm Cứng Chỉ Đến Thể Là Cùng

Nhiệm vụ quay chụp hôm nay hoàn thành sớm, có thể là do trời lạnh, trạng thái của các diễn viên không tệ lắm. Cơ bản đều diễn một lần là qua, đến xê chiều hai giờ rưỡi, toàn bộ cảnh hôm nay đều quay xong.

Cô Thượng nói đùa: "Ham muốn sống sót khiến cho diễn xuất bùng nổ."

Hôm nay bên ngoài có lẽ hạ xuống âm mưu i độ. Gió thổi, rét lớn, lại còn quay ngoại cảnh, không thể mặc nhiều quần áo nên ai ai cũng rùng mình buộc bản thân diễn tốt trong lần đầu tiên.

Kết thúc công việc, cả đoàn phim về phòng làm việc xếp hàng lấy nước nóng.

Hè Gia cũng ở ngoài trời nửa ngày, về đến phòng tay chân đã mất hết cảm giác, cầm bút còn không vững. Cô sợ mình lại quên mất nên cắn răng ghi lại bút ký.

Chu Minh Khiêm an bài nhiệm vụ dựng cảnh. Dự báo thời tiết nói đêm giao thừa có tuyết, lúc đó còn phải quay cảnh đêm, qua hôm sau còn phải quay cảnh với tuyết.

Mấy ngày kế tiếp đều là các cảnh quay quan trọng.

Chu Minh Khiêm cầm loa nói chuyện: "Uống chút nước ấm làm nóng cơ thể, mười phút sau tiếp tục làm việc." Trời rất lạnh, mọi người tụ lại một chỗ có thể sưởi ấm cho nhau.

Hè Gia cũng đặt sổ xuống và đi cùng họ.

Cô thảo luận với tổ trưởng tổ đạo cụ vài chi tiết, đeo khẩu trang nói chuyện, lông mi mờ hờ đọng một tầng sương.

Dư An trang bị đầy đủ, rót nước nóng vào túi chườm nóng cho Hè Gia

Lúc này gió thổi lớn.

Gió mùa đông ở Bắc Kinh, thổi cái là khiến cho con người ta tuyệt vọng, đặc biệt là ở vùng ngoại thành, không có gì cản gió lại.

Dư An lùi về sau nghịch gió.

Mặc áo lông dày như vậy mà vẫn bị thổi cho lạnh thấu xương.

"Chị Hè Gia, cho chị, ủ trong ngực cho ấm."

Hè Gia không nhận, "Còn em thì sao."

Dư An chỉ trong ngực của mình, "Em cũng có một cái. Hôm qua em đi siêu thị mua hai cái." Hôm nay lạnh thật sự, vừa rồi nhân lúc nghỉ ngơi, cô chạy về khách sạn lấy túi chườm nóng.

Hè Gia cười, "Cảm ơn em." Cô nhận lấy rồi nhét vào bên trong áo lông. Một dòng ấm áp truyền đến dạ dày, dễ chịu rất nhiều. Hiện tại, Dư An chính là một liều thuốc của cô. Giống như nắng ấm mùa đông.

Bên ngoài gió bắc thổi lồng lộng, Hè Gia nói Dư An đi vào trong lều.

Dư An lắc đầu, cô không sợ lạnh.

Ông chủ của cô vẫn còn đang ở ngoài sắp xếp công việc, sao cô có thể đi vào trong hưởng ấm áp được chứ.

Hè Gia còn chuyện cần bàn với tổ đạo cụ, Dư An cũng không quấy rầy, đứng im bên cạnh Chu Minh Khiêm.

Chu Minh Khiêm xoay mặt, "Cô tới đây làm gì, vướng tay vướng chân, mau đi vào trong lều."

Dư An không đi, lùi về sau mấy bước những vẫn đứng bên cạnh anh.

Cô tuyệt đối không lạnh, mặc dù thỉnh thoảng vẫn rùng mình vài cái. Hôm qua công ty phát tiền lương, trừ hết thuế đi là còn hơn một vạn năm ngàn. Cao hơn so với kỳ vọng của cô không ít.

Tiền thiếp nợ bạn cô cũng đã trả.

Chu Minh Khiêm cho cô một bao lì xì, nói là tiền anh tự trích ra thưởng cuối năm. Cô chỉ mới làm được một tháng, làm sao dám cầm tiền thưởng, cô không nhận.

Chu Minh Khiêm: Tôi nhiều tiền, không tiêu để phí.

Thật ra là cố tình đưa cho cô.

Cô nhận. Sáu ngàn sáu trăm tệ.

Có một công việc an ổn, trong túi còn có tiền, tự nhiên sẽ không lạnh.

Chu Minh Khiêm thấy cô vẫn chưa đi, tắt loa phóng thanh, hỏi cô: "Cô lén lén lút lút đưa Hè Gia cái gì vậy?" Cô để ở trong người, anh không nhìn rõ.

Dư An: "Túi chườm nóng."

Chu Minh Khiêm gật đầu, "Rất ám sao?"

Dư An: "Âm, so với bao tay còn áp áp hơn nhiều."

"Vậy mua cho tôi một cái."

"....."

Chu Minh Khiêm cầm loa phóng thanh tiếp tục làm việc.

Có một chi tiết anh cảm thấy không ổn, đi tìm Hè Gia. Đây đều là dựng cảnh dựa theo kịch bản của Hè Gia.

Hè Gia đang cùng tổ trưởng đạo cụ thảo luận: "Cái tivi đen trắng đó đặt ở phía tay phải, như thế thì lúc hai người xô đánh nhau mới đẩy ngã cái tivi được."

Hè Gia hỏi tổ trưởng: "Nghe nói cái tivi trắng đen này phải đào rất nhiều nhà dài mới đem về được đúng không?"

Tổ trưởng: "Cũng không phải. Chu đạo yêu cầu rất cao, đặc biệt là các chi tiết đạo cụ. Số các diễn viên không thể hoàn thành trong một lần. Nếu tivi bị hỏng mà cảm xúc lời thoại của diễn viên không tốt thì phải làm lại. Tivi cũng sẽ được thay mới hoàn toàn."

Nói đến ti vi trắng đen, cô mơ hồ nhìn thấy ở đâu đó rồi nhưng không thể nhớ được ở đâu.

"Hè Gia, đến đây." Chu Minh Khiêm cách Hè Gia hai mét hét to trong loa phóng thanh.

To đến mức này rồi thì cô không thể lấy cơ là không nghe được đi?

Hè Gia quay người, con mắt trừng lớn. Cái tên Chu Minh Khiêm thần kinh này!

Chu Minh Khiêm cười lạnh một tiếng. Từ lúc họp buổi sáng xong, Phụ tổng thông báo Mạc Dư Thâm sẽ kiêm nhà sản xuất của bộ phim, người phụ nữ này liền bắt đầu không xem ai ra gì.

Đến tận chiều cũng không liếc nhìn anh lần nào.

Hai tháng tiếp theo, Mạc Dư Thâm sinh hoạt ở đoàn phim, chẳng phải cho cô cái đà lấn tới khi dễ người khác sao?

Hè Gia đứng tại chỗ, không có ý muốn bước qua.

"Có chỗ cần cải biên." Chu Minh Khiêm mặt không đổi sắc nói.

Hè Gia từ tốn đi qua, "Đâu?"

Chu Minh chỉ vào chỗ dựng cảnh kia, "Quá thô ráp, không mỹ quan, nhìn qua ống kính không có mỹ cảm."

Anh nói ý nghĩ của mình.

Hè Gia: "Vậy dựng lại theo lời anh nói đi."

Tổ trưởng tổ đạo cụ trợn mắt nhìn Chu Minh Khiêm, có chút không dám tin. Anh cộng tác với Chu Minh Khiêm đã sáu năm rồi, chưa từng thấy Chu Minh Khiêm sẽ đi thương lượng với biên kịch về vấn đề này. Từ trước đến nay đều là anh một mình quyết định, chưa từng thảo luận cùng người khác. Đương nhiên cái năng lực tự phụ đó luôn có khả năng khiến cho người khác bội phục.

Từ đó, không ai phản bác anh nữa.

Nhưng hôm nay, đến một chi tiết nhỏ như vậy mà cũng tìm Hè Gia thương lượng, đúng là hiếm thấy.

Chu Minh Khiêm dặn dò bọn họ, "Mấy ngày nay gió lớn, còn có tuyết rơi, nhớ dựng chắc một chút, bảo đảm an toàn."

"Yên tâm, không thành vấn đề."

Banden mãi đến khi trời tối mới xong.

Ngày mai là giao thừa, mọi người đang bàn nhau xem nên làm cơm đoàn vân như thế nào, hỏi ý kiến Chu Minh Khiêm.

Đêm giao thừa vẫn phải làm việc.

Chu Minh Khiêm: "Buổi sáng quay phim, buổi chiều tất cả cùng nhau làm sủi cảo, buổi tối lên tiệc, đêm còn phải quay một cảnh nữa. Mọi người vất vả một chút."

Dư An là vui vẻ nhất, cuối cùng cũng không phải ăn tết một mình. Cô am hiểu nhất là làm đồ ăn, làm sủi cảo cũng vậy, làm nhân bánh, nhào bột mỳ làm da sủi cảo.

Cô chủ động xin ra đầu tuyến: "Chu đạo, cơm tất niên ngày mai để tôi làm cho, sáu món ăn và sủi cảo."

Chu Minh Khiêm nhìn cô từ trên xuống dưới, "Châu chấu không thể đá xe."

Đoàn phim có hơn ba trăm người, cứ cho ngày mai có cỗ mẩy chục người về nhà ăn Tết thì cũng còn ít nhất hai trăm hai mươi, ba mươi mẩy người.

Cô lại còn to mồm muốn làm sáu món ăn.

Cô trợ lý nhỏ này, uống trà sữa nhiều quá, đường dinh đặc đầu không tinh táo, bắt đầu nói nhảm.

"Bị đông cứng đến ngu người luôn rồi hả?"

Dư An: "Tôi không có ngốc, cũng không khoác lác. Thật đó."

Chu Minh Khiêm: "...." Còn rất dũng dạc trả lời anh.

Dư An: "Sủi cảo thì chắc chắn không gói được nhiều như vậy, đến lúc đó mọi người cùng nhau gói, đồ ăn thi tôi có thể làm, đến lúc đó ngài sắp xếp cho tôi thêm vài trợ lý là được."

"Đúng rồi, còn đồ dùng nhà bếp nữa." Cô bổ sung.

Đoàn phim không thiếu đồ dùng nhà bếp, bọn họ có một cái xe di động chuyên dùng làm bếp, cái gì cần đều có.

Lần này quay ở ngoại ô Bắc Kinh, toàn kêu thức ăn nhanh. Ở mấy lần quay ở mấy chỗ xa xôi khác như là vùng núi hay thảo nguyên, thức ăn nhanh không tới được nên đành phải tự làm cơm ăn.

Chu Minh Khiêm: "Không có nguyên liệu thì làm bằng niềm tin à?"

Dư An: "Vậy để tôi đi mua, siêu thị chắc vẫn chưa đóng cửa đâu."

Chu Minh Khiêm suy nghĩ một lát, cũng không đả kích sự nhiệt tình của cô. Sắp xếp tài xế đưa cô đi và gọi thêm vài người tới xách đồ.

Bọn họ vừa nghe được ngày mai có đồ ngon để ăn liền tranh giành nhau đi mua đồ. Đặc biệt là mấy cô gái nhỏ, thích náo nhiệt, trùng trùng điệp điệp tạo thành một hạm đội tiến nội thành.

Mấy cô gái hay lúi rúi nhất đã đi hết, trong lèu yên tĩnh trở lại.

Chu Minh Khiêm vô thức nhìn đến một góc hẻo lánh kia, là chỗ mà Hè Gia thường ngồi ghi bút ký.

Hè Gia lại đang ghi bút ký.

Từ đầu đến cuối Chu Minh Khiêm đều không nghĩ ra, mỗi ngày viết viết viết, rốt cuộc là viết có gì tốt? Luyện chữ à?

Hè Gia đeo tai nghe, mở ra đoạn ghi âm vừa rồi nghe lại một lần. Từng chữ từng chữ so sách lại với đoạn hội thoại mà cô nghe được.

Không khác biệt lắm.

Điện thoại có tin nhắn đến, là mẹ cô, Diệp Hè Lam: 【Bảo bối, mẹ mới vừa hạ cánh, ngày mai đến thăm con. Muốn cái gì, thiếu cái gì, buổi tối liệt kê ra gửi cho mẹ.】

Hè Gia: 【Vâng, chút về con sẽ suy nghĩ thật kỹ.】

Cô nhìn giờ, sắp sáu giờ rồi mà Mạc Dư Thâm vẫn chưa đến.
Anh nói buổi chiều là có thể gặp được anh mà.

【Ông xã.】

【Üm, đang trên đường.】

Hè Gia an tâm.

Gần bảy giờ, Mạc Dư Thâm mới đến. Anh về nhà lấy thêm một ít thứ, rồi lại đến trung tâm thương mại một chuyến nên mới đến trễ hai tiếng.

Mạc Dư Thâm vừa đến, lập tức thu hút ánh mắt của mấy người "nhan khống". Trở thành tâm điểm của trường quay.

Mười mấy phút sau Hè Gia mới chú ý tới Mạc Dư Thâm, cô ngẩng đầu, đối mắt với anh mắt ôn hòa của anh. Áo sơ mi trắng, áo khoác đen mặc trên người anh mang đến cảm giác lạnh, khó tiếp cận, và cấm dục.

Nhưng đối với cô thì lại là ấm áp.

Cô nhìn anh mỉm cười.

Có một loại cảm giác yêu đương vụng trộm, rất kích thích.

Chớp mắt một cái, thế giới yên tĩnh của cô cảm giác được sự tồn tại của anh

Mạc Dư Thâm ngồi một chỗ cùng Chu Minh Khiêm, hai người trò chuyện làm ăn.

Chu Minh Khiêm nhấp mấy ngụm trà sữa, anh không ăn được trân châu, miễn cưỡng nuốt xuống.

Người bên cạnh mắt đi qua mày ở lại, anh cũng chỉ có thể giả mù.

"Giao thừa ngày mai có kế hoạch gì không?" Mạc Dư Thâm hỏi.

Chu Minh Khiêm: "Tự làm cơm, trong đêm còn phải quay một cảnh." Khách mời người mẫu kia chỉ ở đoàn làm phim ba ngày. Ba ngày sau phải ra nước ngoài tham dự tuần lễ thời trang.

Nên chỉ có thể quay suốt đêm.

Hai người họ đang trò chuyện thì tổ trang phục cầm máy bộ quần áo tới, "Chu đạo, chỉ có thể mượn được máy bộ này, so với yêu cầu kịch bản vẫn khác xa."

Trang phục trong bộ phim là của những thương hiệu xa xỉ của những năm thập niên 90. Bọn họ tìm đến giám đốc của một thương hiệu châu Á những vẫn không mượn được.

"Hè Gia." Chu Minh Khiêm kêu lên.

Không người trả lời.

Mạc Dư Thâm đứng dậy, bước nhanh qua, "Đang làm việc à?"

Hè Gia ngược mắt, mỉm cười, "Sao thế?"

Mạc Dư Thâm: "Trang phục có vấn đề, em qua xem thử một chút."

Hè Gia cất sổ, cùng Mạc Dư Thâm đi qua.

Chu Minh Khiêm im lặng nhìn hai người. Hóa ra còn có thể bí mật hẹn hò như vậy. Một người giả vờ không nghe thấy và một người chạy qua nhắc nhở.

Không có chút sơ hở.

Tổ trưởng tổ trang phục đưa quần áo cho Hè Gia xem, "Đây là những bộ cho người mẫu mặc, không đạt được đến yêu cầu cao của cô." Lại gấp đang nghỉ tết, mượn cũng rất khó.

Hè Gia: "Mẹ tôi có tất cả kiểu dáng kinh điển của nhãn hiệu này, ngày mai bà ấy tới thăm ban, tôi sẽ dặn bà ấy mang theo."

Tổ trưởng trang phục thở phào, "Còn phụ kiện thì sao?"

Hè Gia: "Không thành vấn đề." Việc mà Hè nữ sĩ yêu thích nhất chính là sưu tầm trang sức.

Cứu nguy kịp thời, tổ trưởng trang phục cảm tạ một phen, tiếp tục làm việc của mình.

Chu Minh Khiêm càng không hiểu. Ba mươi năm trước, có thể mặc những bộ quần áo xa xỉ như vậy chắc chắn là người có tiền. Nếu điều kiện gia đình không tệ vậy cô cứ không danh phận mà đi theo Mạc Dư Thâm là có mưu đồ gì?

Dáng người Mạc Dư Thâm đẹp mắt?

Chu Minh Khiêm liếc qua Mạc Dư Thâm, hờ, dáng dấp cũng chỉ đến thế là cùng.

*

#19042020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 42: Ba Người Chen Nhau Trên Một Cái Ghế Dài

Sáng ngày giao thừa, năm giờ rưỡi Hè Gia đã rời giường.

Hôm nay bảy giờ rưỡi bắt đầu quay để kịp xế chiều làm cơm tất niên, cô muốn ôn tập bút ký và xem lại kịch bản quay hôm nay.

Chuông báo thức vang lên hai tiếng, Hè Gia vội vàng tắt đi, sơ đánh thức Mạc Dư Thâm.

Mạc Dư Thâm đã tỉnh, "Ngủ thêm chút nữa đi."

Hè Gia lại tham lam hít hơi thở thuộc về anh thêm năm phút nữa.

"Ông xã, hơi thở trên người anh rất khác với những người đàn ông khác, em nhắm mắt cũng có thể nhận ra anh."

Mạc Dư Thâm không lên tiếng. Đây là câu nói bịa đặt kinh điển nhất.

Lần đầu tiên ở khách sạn trên núi chẵng phải cô còn nhầm anh thành đối tượng tình một đêm sao?

Lúc đó cô rõ ràng mở to mắt nhìn anh, đã vậy hai người cùng chung chǎn gói cả một đêm, chẵng lẽ không có hơi thở của anh?

"Không tin à?" Hè Gia ngẩng đầu hỏi.

Mạc Dư Thâm không trả lời mà hỏi lại: "Khác với những người khác? Những người khác là ai?"

Hè Gia: "Ba em, anh cả, anh hai. Còn những người đàn ông khác chưa từng ôm qua, không biết." Nói rồi cô duỗi người một cái.

Thời gian không đủ cho cô dùng.

Một mình Mạc Dư Thâm trên giường cũng không ngủ được, dậy theo cô.

Hè Gia kéo màn cửa sổ ra, muốn xem thời tiết hôm nay thế nào, nhìn ra ngoài, cô không khỏi hưng phấn, "Ông xã, tuyết rơi rồi, anh mau lại đây xem."

Cô mở toàn bộ màn cửa.

Công trình kiến trúc của làng du lịch đều được khoác lên mình chiếc áo màu trắng mêtênh mang, tất cả cây cối cũng đọng lại một tầng tuyết trắng.

Trong vòng một đêm mà cả đất trời đều là tuyết.

Tuyết vẫn còn rơi.

Mạc Dư Thâm hỏi cô, "Đi xuống nặn người tuyết với em nhé?" Cô kích động như vậy chắc là muốn chơi tuyết rồi.

Hè Gia nào có tâm tình đi nặn người tuyết, cô chạy đến bên giường, lấy điện thoại gọi cho ai đó.

Đầu bên kia, Chu Minh Khiêm đang ngủ say, bị tiếng chuông dồn dập đánh thức. Đêm qua anh xử lý hết công việc tồn đọng xong đã là ba giờ sáng.

Lúc này mới hơn năm giờ, anh còn chưa ngủ được ba tiếng.

Chu Minh Khiêm có tật xấu tức giận khi bị đánh thức, cả đoàn làm phim đều biết, chỉ có Hè Gia không biết.

"Hè Gia, cô làm cái gì vậy! Cô có biết bây giờ là mấy giờ không hả!?"

Hè Gia mở loa ngoài, tiếng rống này đã làm kinh động đến Mạc Dư Thâm.

Mạc Dư Thâm thật muốn cầm điện thoại qua nói với Chu Minh Khiêm một câu: Là tôi, Mạc Dư Thâm.

Dọa chết anh luôn.

Hè Gia còn chưa kịp ôn lại bút ký nên tại thời điểm này, Chu Minh Khiêm vẫn là thần tượng của cô, là vị đạo diễn mà cô thích.

Cô không so đo anh hô to gọi nhỏ, giọng nói bình thản: "Chu đạo, tuyết rơi rồi, còn đọng lại nữa. Bây giờ vẫn còn rơi, trời chưa sáng, vừa khéo đúng cảnh mà chúng ta muốn quay."

Chu Minh Khiêm giật mình, còn tưởng mình đang nằm mơ, Hè Gia trở nên ôn hòa như vậy từ khi nào vậy?

"Chu đạo?"

Hè Gia cho rằng Chu Minh Khiêm đã trả lời nhưng do cô không nghe thấy nên mới gọi lại.

Chu Minh Khiêm: "Biết rồi." Cuộc điện thoại này làm anh tỉnh táo lên không ít, ngồi dậy, "Sao cô dậy sớm vậy?" Hỏi xong, anh chợt phát hiện hình như mình bị bệnh.

Vẽ vời hỏi thăm làm gì không biết.

Hè Gia: "Xem kịch bản." Cô không nói chuyện mình ôn tập bút ký.

Chu Minh Khiêm cúp điện thoại. Anh càng ngày càng không hiểu người phụ nữ này.

Đi đến bên cửa sổ, anh kéo màn cửa ra, giật mình. Đây chính là khung cảnh mà anh muôn.

Dự báo thời tiết cũng không chuẩn như vậy.

Tuyết lớn sắp đến.

Anh gọi điện thoại cho Dư An, nói cô thông báo cho tất cả mọi người, sáu giờ rưỡi tập hợp phim trường.

Hè Gia nhận được thông báo trong nhóm, sáu giờ rưỡi bắt đầu. Cô dùng tốc độ nhanh nhất để rửa mặt, vừa chải tóc vừa ôn lại bút ký.

6 giờ 15 phút, Chu Minh Khiêm đã chuẩn bị xong, đun nước sôi đổ vào túi chườm nóng. Tối qua Dư An đi siêu thị săn tiện mua thêm cho anh một cái.

Đây là lần đầu tiên anh sử dụng thứ này, nhìn có chút đáng tin.

Cầm theo túi chườm nóng, anh đi ra ngoài.

Hè Gia vừa vặn từ thang máy đi ra, vội chạy về phòng của mình, hôm nay tuyết rơi, cô muốn đổi túi chống thấm nước đựng sổ

Vừa khéo đổi mặt với Chu Minh Khiêm, cô trùng mắt liếc Chu Minh Khiêm một cái, một chút hảo cảm cũng không cho anh, quẹt

thẻ vào phòng.

Chu Minh Khiêm: "....."

Tâm tình bất định, sớm muộn gì anh cũng bị người phụ nữ này bức chết.

Hè Gia mới vừa bỏ ra nửa tiếng ôn lại những ký ức liên quan đến Chu Minh Khiêm.

Chu Minh Khiêm đến phim trường, các nhân viên cũng lục đục tới. Mạc Dư Thâm cũng ở đó, đang nói chuyện với Khương Thẩm. Khương Thẩm vẫn còn chưa khỏi hẳn, nhận được thông báo cũng vội vàng chạy tới.

Đó cũng chính là lý do anh nguyện ý hợp tác cùng Mạc Dư Thâm và Khương Thẩm.

Dư An vội vàng chạy đến, nhìn thấy các tổ quay đã bắt đầu chuẩn bị, nhẹ nhàng thở hắt ra. Ngày lạnh nhất, hơn năm giờ đã rời giường. Mẫu chốt là đêm qua hai, ba giờ bọn họ mới ngủ. Cô còn lo lắng mọi người sẽ dậy không nổi.

Xem ra lời nói của Chu Minh Khiêm khá quyền lực.

Ngoại cảnh quay hôm nay là quay trên đồng tuyết.

Sáu giờ rưỡi sáng, trời còn chưa sáng hẳn. Dựa vào kịch bản thì phải quay buổi tối, chiều tà sắp tối, nhưng bọn họ không thể đợi đến tối được, lỡ đâu tuyết ngừng rơi lại không quay được.

Mạc Dư Thâm cũng đứng bên ngoài, đứng cạnh Hè Gia: "Có lạnh không?"

Hè Gia lắc đầu, cô không có thời gian nói chuyện phiếm, soi đèn pin tiếp tục ôn bút ký. Những nội dung liên quan đến các nhân viên cốt cán của đoàn phim cô chỉ mới đọc của Chu Minh Khiêm, vẫn chưa kịp đọc những người khác.

Gió lớn tuyet lạnh, cho dù có mặc dày như vậy cũng sẽ đông cứng trong chốc lát.

Người phụ trách trường quay nói; "Mạc tổng, ngài vào trong lều đi cho âm."

Mạc Dư Thâm: "Không cần đâu, mọi người cứ tiếp tục bận đi."

Bởi vì Mạc Dư Thâm cũng bị đông cứng ở đây nên tất cả mọi người có thêm động lực làm việc.

Hướng Lạc không tự chủ được nhìn về phía Mạc Dư Thâm. Sự quyết rũ của người đàn ông này như một bức tường chắn hết mọi cơn gió lạnh.

Mấy cô gái còn độc thân trong đoàn phim đều động tâm với Mạc Dư Thâm.

Những người đã từng đặt tay lên ngực trái thè thót chỉ yêu một mình Chu Minh Khiêm bây giờ đang lặng lẽ vượt tường.

Thỉnh thoảng Mạc Dư Thâm lại xoay qua nhìn Hè Gia. Cô vẫn đứng im trong tư thế như vậy, trên người như đọng lại một lớp tuyết mỏng.

Hè Gia dùng tốc độ nhanh nhất để xem lại nội dung liên quan đến những diễn viên quay phim sáng nay. Tay đã đông cứng lại, đeo bao tay cũng vô dụng.

Cô cất sổ, ngồi vào trước máy giám thị.

Cảnh quay này là Khương Thẩm và Hướng Lạc đối diễn. Hai người sau khi biết được chân tướng, phát sinh tranh chấp. Ở ngay bên bờ vực cuồng loạn, chồng cự không nỗi, sau đó đánh nhau.

Cái loại giằng xé này là do yêu lớn hơn hận.

Tình nghĩa chị em hơn hai mươi năm của bọn họ kết thúc vì một người đàn ông.

Sau khi cắn xé nhau, hai người đều phải diễn xuất bằng ánh mắt. Tình cảm phức tạp yêu lớn hơn hận chỉ có thể dùng ánh mắt và biểu cảm để truyền đạt.

Hai người cáu xé phát tiết xong, tóc dài của Hướng Lạc bung ra, khoé miệng bị cào rách. Cô đứng thẫn thờ trong trời tuyết nửa phút, sau đó cúi xuống nhặt dây buộc tóc quấn tóc lại, không quay đầu lại mà đi thẳng.

Còn Khương Thẩm, sau khi đánh nhau kiệt sức thì nằm trên tuyết một cách nhẹ nhõm nhưng bên trong là nỗi tuyệt vọng trống rỗng.

Ở trong kịch bản, đây là cuộc gặp mặt cuối cùng trong cuộc đời này giữa hai người họ.

Lúc Hè Gia viết kịch bản, vốn là muốn để Khương Thẩm nằm trong tuyết một phút để ống kính đặc tả.

Mỗi cái biểu cảm và ánh mắt đều không giống nhau.

Nhưng bây giờ Khương Thẩm còn chưa hết bệnh, ăn mặc lại đơn giản như vậy. Sợ cô không chồng cự nỗi.

Hè Gia nói với Chu Minh Khiêm: "Đổi thành hai mươi giây đi."

Chu Minh Khiêm suy nghĩ một lát rồi đồng ý. Anh đi qua chỗ Khương Thẩm và Hướng Lạc nói sơ qua về phân cảnh tiếp theo. Đặc biệt nhấn mạnh không cần nằm lâu quá.

Ánh mắt Khương Thẩm vượt qua rất nhiều người nhìn vào Hè Gia, rồi lại liếc qua Mạc Dư Thâm một cái mới tiếp tục cùng người quay phim nói thêm vài câu.

Lúc quay cảnh này, Hè Gia nhìn máy giám thị chầm chầm không chớp mắt.

Không biết có phải do Khương Thẩm và Hướng Lạc đều có mâu thuẫn ngoài đời với nhau hay không mà cả hai người diễn như không diễn, cáu xé nhau như thật, chỉ mấy giây mà đã nhập vai được.

Ở phân đoạn cuối cùng khi Khương Thẩm nằm trong tuyết, cô không ngồi dậy sau hai mươi giây. Hè Gia nhìn đồng hồ, cô đã nằm 1 phút 25 giây.

Cả người Khương Thẩm đều tê liệt, trợ lý và người đại diện nhanh chóng đỡ cô dậy rồi trùm quần áo dày lên người cô.

Phản diễn của Khương Thẩm đã kết thúc, cô về nhà ăn cơm tất niên, tối mới trở lại. Xe đã chờ sẵn ở ngoài.

Đi ngang qua Hè Gia, Hè Gia ngẩng đầu, hai người đối mắt với nhau hai giây rồi hờ hững thu lại tầm mắt.

Mạc Dư Thâm có điện thoại gọi tới, là mẹ của anh. Anh đi cách phim trường mấy chục mét, tìm nơi không người nghe điện thoại.

Tần Tô Lan: "Chiều nay mấy giờ con đến đón mẹ? Mẹ có cần chuẩn bị cái gì không?"

Mạc Dư Thâm: "Con đang ở phim trường rồi, trưa nay sẽ không ăn cơm tất niên cùng ông bà nội, bây giờ con không đi được, sẽ kêu lái xe đến đón mẹ."

Về phần nên chuẩn bị cái gì, anh cũng không biết.

"Đoàn làm phim có người nấu cơm rồi."

Tần Tô Lan: "Vậy mẹ mang theo tạp dề làm sủi cảo cho các con ăn."

Mạc Dư Thâm đã hơn hai mươi năm rồi chưa được ăn lại sủi cảo Tần Tô Lan làm, anh cũng sớm quên luôn mùi vị. Những ngày gần đây rảnh rỗi, anh cũng có cố gắng nhớ lại những chuyện hồi bé, nhưng cái gì cũng không nhớ ra được.

Trong điện thoại nhất thời lâm vào yên tĩnh.

Tần Tô Lan phác giác, con trai vẫn còn hận mình, bà đánh võ trầm mặc, "Thẩm Thẩm thích ăn gì, để mẹ mang qua cho nó."

Mạc Dư Thâm: "Khuong Thẩm về nhà ăn cơm rồi."

Tần Tô Lan: "Vậy xem như mẹ đến thăm phim trường của con đi."

Hai người không còn lời gì để nói. Mạc Dư Thâm lấy cơ bận, kết thúc cuộc trò chuyện.

Anh sắp xếp lái xe đi đón mẹ. Đây là lần giao thừa thứ nhất anh đón cùng mẹ của mình từ sau khi ba mẹ anh ly hôn.

Mạc Dư Thâm trầm mặc nhìn chằm chằm bóng lưng của Hè Gia đến nỗi có người đi đến mà anh cũng không biết.

Phần diễn của Hướng Lạc hôm nay cũng đã kết thúc, cô đang nói chuyện điện thoại, đưa điện thoại ra xa một chút, "Mạc tổng."

Mạc Dư Thâm hoàn hồn, gật đầu.

Trong điện thoại: "Lạc Lạc? Sao con lại ăn tết ở đoàn phim chứ? Ăn cũng ăn không ngon. Về nhà đi, mẹ sẽ làm đồ ăn ngon cho con. Trong nhà còn ấm áp nữa."

Hướng Lạc: "Mẹ, sao con có thể về được. Tất cả mọi người đều chịu lạnh ở phim trường, nhà sản xuất, đạo diễn, biên kịch, đều ở đây. Cũng rất náo nhiệt."

Mẹ Hướng bất đắc dĩ, "Gia đình chúng ta ba người mà lại chia ba nơi ăn cơm tất niên."

"Ba con đâu? Giao thừa còn không về nghỉ ngơi à?"

"Chủ động xin đi trực ban, nói cái gì mà người trẻ tuổi phải về đoàn viên cùng gia đình. Con người này con còn không rõ nữa hay sao, lúc nào cũng suy nghĩ cho người khác, chưa từng cân nhắc đến cảm thụ của mẹ."

Hướng Lạc và trợ lý đi xa, không còn nghe tiếng trong điện thoại nữa.

Có vài người đi ngang qua Mạc Dư Thâm chào hỏi "Mạc tổng."

Mạc Dư Thâm gật đầu, đi về phía Hè Gia.

Hôm nay Dư An không có đi ra ngoài, cô và mấy cô gái nhỏ đang chuẩn bị làm cơm tất niên. Nhưng vẫn không quên pha trà sữa cho Hè Gia. Cô pha hai ly cho Chu Minh Khiêm một ly, Hè Gia một ly.

Con đường bằng đá bây giờ lại bị tuyết bao phủ. Dư An cầm hai ly trà sữa từng li từng tí bước đi.

Trước máy giám sát còn có thêm một người nữa, là Mạc Dư Thâm.

Có sếp lớn ở đây, cô cần phải ưu tiên sếp lớn trước.

Dư An đưa ly trà sữa truyền thống cho Mạc Dư Thâm, "Mạc tổng, uống một ly trà sữa cho ấm đi."

Mạc Dư Thâm xoay người, hơi do dự một chút, đang suy nghĩ làm sao từ chối đồ người khác giới cho mình.

Dư An đưa ly kia cho Hè Gia: "Chị Hè Gia." Ly của Hè Gia là hương khoai môn.

"Cảm ơn thân ái." Tay Hè Gia đã đông thành một khối băng, cô cầm trà sữa làm ấm tay.

Dư An nghiêng người, xoay túi áo lông đến trước mặt Hè Gia, "Đã cho nước sôi vào túi chườm cho chị rồi, biết ngay là chị sẽ quên mang theo."

Buổi sáng Hè Gia vội vàng ôn lại bút ký nên quên mang theo túi chườm nóng.

Hè Gia lấy túi chườm nóng trong túi Dư An, vừa lòng thoả ý dương mi với cô.

Mạc Dư Thâm nhìn Hè Gia và Dư An có vẻ thân nhau như vậy, anh liền nhận ly trà sữa này của Dư An, "Cảm ơn."

Dư An: "Không cần khách sáo."

Chu Minh Khiêm nhìn hai ly trà sữa trên tay Mạc Dư Thâm và Hè Gia bằng đôi con ngươi sâu thẳm sau đó nhìn vào mặt Dư An.

Nuôi không quen con *bạch nhãn lang nhỏ này.

*nghĩa là sói mắt trắng — từ mạng của TQ chỉ mấy người vong ơn bội nghĩa.

Đối xử với cô tốt như nào, cho cô nhiều tiền thưởng như nào cũng vô dụng.

Trong lòng cô chỉ có chị Hè Gia của cô thôi.

Bây giờ Mạc Dư Thâm đến đoàn phim, đến trà sữa anh cũng không có tư cách uống.

Mà điểm mấu chốt là trà sữa vẫn dùng tiền của anh mua!

Chu Minh Khiêm ho nhẹ hai tiếng. Dư An hiểu ý, cười hì hì: "Chu đạo, lập tức pha thêm một ly cho ngài."

Chu Minh Khiêm tin cô, biến thành "hòn vọng trà sữa".

Dư An vừa trở về xe nhà bếp di động thì có người gọi cô đến trợ giúp. Dư An đi vào giúp, không có trở ra lại. Pha trà sữa cái gì chứ, cô sớm quăng ra sau đầu rồi.

Chu Minh Khiêm thuỷ chung đợi mười mấy phút vẫn không thấy người đâu.

Hương trà sữa bên cạnh cứ quanh quẩn bên mũi.

Bình thường Chu Minh Khiêm cũng không yêu thích trà sữa đến vậy. Dư An pha cho anh một ly thì anh miễn cưỡng uống. Không pha thì cũng không nhớ tới.

Hôm nay không biết bị gì mà bỗng nhiên thèm một ngụm.

Hè Gia ôm trà sữa bằng hai tay, thỉnh thoảng hít một hơi, vẫn không quên quay đầu nhìn Mạc Dư Thâm cười, "Mạc tổng, ngài có muốn ngồi nghỉ một chút không?"

Mạc Dư Thâm sớm đã muôn ngồi xuống. Hôm nay bọn họ ngồi trên một băng ghế dài, Chu Minh Khiêm và Hè Gia vẫn luôn ngồi trên đó nên anh không tiện ngồi xuống.

Hè Gia đứng lên nhường chỗ.

Lúc Mạc Dư Thâm đi vòng qua cô, Hè Gia dùng thân thể cản trở, lấy ly trà sữa của Mạc Dư Thâm rồi đẩy ly của mình sang cho anh.

Trà sữa trao đổi.

Hè Gia cắn nhẹ ống hút, là cái mà Mạc Dư Thâm đã dùng qua.

Mạc Dư Thâm bây giờ đã quen với việc bị cô trêu chọc. Anh ngồi xuống.

Chu Minh Khiêm liếc mắt liền phát hiện ly trà sữa trong tay Mạc Dư Thâm là hương khoai môn.

Mạc Dư Thâm nhích vào giữa ghế, ra hiệu cho cô, "Em cũng ngồi đi."

Ba người chen nhau trên một cái ghế dài. Chu Minh Khiêm bị đẩy ra rìa, anh rất muốn rống lên một câu: Đến, đến, đến, vị trí của tôi cho luôn hai người, các người lên làm đạo diễn luôn đi.

*

#19042020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 43: Hè Gia Là Quý Gia Tam Công Chúa, Là Vợ Của Mạc Dư Thâm

Tất cả các cảnh quay hôm nay đều xong trước mười một giờ.

Tất cả nhân viên hoàn tất công việc, về phim trường.

Hè Gia đã đóng cứng lại, đứng tại chỗ một lát mới chậm chạp vào lều.

Mạc Dư Thâm đi rất chậm chờ cô.

Hè Gia đuổi theo, đi cách Mạc Dư Thâm một mét.

Mạc Dư Thâm đi ở phía trước, chắn gió cho Hè Gia.

Hè Gia đi phía sau lưng anh, giãm lên những bước chân in dấu trên tuyết của anh.

Một đoạn đường ngắn mà lại chứng kiến thước phim tình cảm quay chậm của họ.

Trong phim trường nào nhiệt, Phục tổng cũng tới. Anh không thể đón giao thừa cùng mọi người nên đến đưa chút quà và đồ ăn vặt, lại phát cho nhân viên mỗi người một cái lì xì.

Đây là tiền tư nhân của Mạc Dư Thâm, đại cổ đông sắp xếp cho Phục tổng mang phúc lợi tới.

Hôm nay chỉ mới ở phim trường có một buổi sáng mà Mạc Dư
Thâm đã cảm thấy khó khăn.

Phục tổng còn phải về nhà nên không ở lại lâu, vừa đi đến cửa
thì Chu Minh Khiêm đến. Chu Minh Khiêm đưa một điếu thuốc cho
Phục tổng, trong phim trường nhiều phụ nữ, bọn họ đi ra ngoài hút.

Phục tổng: "Hợp tác với Mạc Dư Thâm thế nào?"

Ngoại trừ chen ghé, đoạt trà sữa, để cho người ta chán ghét thì
không còn gì để chê.

Chu Minh Khiêm nhả khói thuốc, "Cũng được."

Có thể là trời lạnh, lại do không được uống trà sữa, Chu Minh
Khiêm đầu óc chập mạch, bát quái một câu: "Nghe nói Mạc Dư
Thâm kết hôn, bên nhà vợ cậu ta là ai vậy?"

Phục tổng cũng chỉ mới nghe đại cỗ đồng nói sơ qua một lần,
anh nhíu mày suy nghĩ, "Hình như là Quý gia?" Sau đó xác định,
"Đúng đúng, Mạc gia và Quý gia là thông gia."

Phục tổng sợ Chu Minh Khiêm không biết, nói tên một người,
"Quý Thanh Thời, chắc cậu biết?"

Chu Minh Khiêm gật đầu. Thời gian trước thường leo hot search
xấu cùng với Sở Sam. Anh không chỉ biết Quý Thanh Thời mà còn
từng gặp qua mẹ của Quý Thanh Thời.

Quý Chính Hà và ba anh có từng hợp tác qua, mấy năm trước kỷ
niệm ba mươi năm kết hôn của ba mẹ anh, Quý Chính Hà và phu
nhân cũng có tham dự.

Quý gia có ba người con, hai nam một nữ.

Anh chỉ mới gặp qua Quý Thanh Thời.

Phục tổng nhả khỏi thuốc, nói tiếp, "Người kết hôn cùng Mạc Dư
Thâm là em gái của Quý Thanh Thời, Quý gia tam công chúa. Nghe
nói là mỹ nữ, học bá khôi tự nhiên, tốt nghiệp Ivy League."

Chu Minh Khiêm hít một hơi thuốc. Cho nên, Mạc Dư Thâm tìm
Hè Gia là có mưu đồ gì? Do cô giỏi văn? Có thể viết kịch bản?

Hút xong một điếu thuốc, Phục tổng về nhà.

Chu Minh Khiêm tắt thuốc, ném vào thùng rác.

Tuyết vẫn còn đọng, vẫn còn rơi.

Đoàn làm phim nghênh đón một vị khách đầu tiên đến thăm ban.

Tần Tô Lan mang theo túi lớn túi nhỏ tiến vào phim trường.

Mạc Dư Thâm ra đón bà, trước mặt mọi người, anh vẫn rất giữ
mặt mũi cho mẹ mình, nhận lấy mấy cái túi trên tay bà, "Mẹ, sao mẹ
mang nhiều đồ vậy?" Ngữ khí ôn hòa.

Tần Tô Lan có chút hoảng hốt, bà cũng lâu rồi chưa nghe Mạc
Dư Thâm gọi mẹ nhẹ nhàng ôn hòa như vậy. "Đoàn phim các con
nhiều người, mọi người cứ chia ra mà ăn." Giọng nói khàn khàn xen
lẫn kích động.

Đã nhiều năm rồi, không có việc gì khiến cho bà có cảm xúc trập
trùng như thế. Ngay cả hôm ở Mạc thị gặp được Mạc đồng và mẹ
Mạc Liêm, bà cũng không có thắt thối như vậy.

Mạc Dư Thâm giới thiệu từng nhân viên cốt cán của đoàn phim cho Tần Tô Lan.

Hè Gia nghịch ngợm, lúc bắt tay Tần Tô Lan còn nghịch ngợm khều khều lòng bàn tay của Tần Tô Lan.

Tần Tô Lan cười cười, "Dì là fan hâm mộ của con đó, rảnh rỗi nên làm một cái bảng cổ vũ cho con."

Chu Minh Khiêm liếc qua, nếu Tần Tô Lan biết Hè Gia chen chân vào cuộc hôn nhân của con trai bà thì chắc chắn sẽ thoát fan, còn biến thành antifan nữa.

Tần Tô Lan tới mới có mấy phút mà mấy cô gái trong đoàn phim đã trợn mắt há mồm, quên luôn nhào bột mì làm sủi cảo.

Mẹ chồng quốc dân của các cô lại trẻ như vậy, khí chất cách xa các cô cả một dãy ngân hà.

Tần Tô Lan cởi áo khoác, mặc tạp dề vào.

Chiếc tạp dề bình thường mặc lên người Tần Tô Lan lại mang theo một cảm giác xa xỉ phẩm.

"Dì cùng các con làm sủi cảo."

Mấy cô gái kích động, không hẹ mà cùng nhường chỗ ngồi, "Dì, dì ngồi đây đi ạ."

Hè Gia cũng muốn đi qua nghịch bột mì, muốn gói mấy cái sủi cảo cho Mạc Dư Thâm ăn nhưng cô còn phải ghi bút ký, nếu không buổi chiều sẽ quên mất.

Cô thu tầm mắt lại, vùi đầu tiếp tục viết.

Mạc Dư Thâm phân phát đồ ăn vặt Tần Tô Lan mua cho mọi người.

Chu Minh Khiêm vẫn đang hờ hững đọc kịch bản, nửa ngày mới đọc xong một tờ. Đi đến trước mặt Chu Minh Khiêm, Mạc Dư Thâm ném lên bàn một gói đồ ăn nhỏ.

Chu Minh Khiêm: "....."

Đủ nhét kẽ răng?

Mạc Dư Thâm hoàn toàn coi nhẹ ánh mắt bất mãn của Chu Minh Khiêm, anh đưa túi đồ ăn vặt cho người khác rồi nói: "Đi phát cho mọi người đi."

Anh cầm một gói khoai tây chiên đi tìm Hè Gia.

"Nghỉ chút đi."

Hè Gia ngược mắt, "Mạc tổng." Giọng nói giống như lúc gọi "ông xã", mười phần nũng nịu.

Mạc Dư Thâm ngồi xuống cạnh cô, đưa gói khoai tây chiên cho cô.

Hè Gia lắc đầu, bây giờ cô đang uống thuốc, khoai tây chiên gì chứ, đối với cô bây giờ không có sức hấp dẫn, không muốn ăn.

Mạc Dư Thâm vừa rồi nhìn thấy được ánh mắt của cô thủy chung đặt lên bàn sủi cảo, "Đừng nhớ nữa, đi qua làm sủi cảo đi."

Hè Gia lắc đầu.

Mạc Dư Thâm hạ giọng: "Tôi về anh viết cho em, hôm nay giao thừa, tặng cho em một món quà, viết bút ký giúp em một lần."

Hè Gia nhìn qua Mạc Dư Thâm, nếu không phải ngại nhiều người ở đây, cô đã sớm hôn anh một cái. Hôm nay giao thừa, cho bản thân phóng túng một lần đi.

Cô cât sổ, đi nghịch bột.

Điện thoại Mạc Dư Thâm vang lên, có điện thoại đến, anh đi ra khỏi phim trường.

Là thư ký Đinh gọi báo cáo công việc. Hôm nay anh vẫn đi làm bình thường.

Hôm qua tập đoàn Mạc thị đã cho nhân viên nghỉ Tết, Mạc Dư Thâm: "Mấy giờ rồi, sao cậu còn ở công ty?"

Thư ký Đinh: "Về nhà cũng không có việc gì làm còn bị mẹ tôi lải nhải." Anh nói đến thị trường chứng khoán, bắt đầu từ ngày mai nghỉ một tuần.

Vừa khéo đủ thời gian cho bọn họ chuẩn bị.

Mạc Dư Thâm: "Ngày mở cửa thị trường đầu tiên lập tức mua vào. Về nguồn tiền thì cứ để cho Mạc Liêm điều tra đi, đừng để anh ta dễ dàng tra ra được, chúng ta kéo dài được bao nhiêu hay bấy nhiêu."

Thư ký Đinh: "Được, tôi hiểu rồi."

Bây giờ anh phải đánh vào công ty tư nhân của Mạc Liêm, ràng buộc tinh lực của anh ta, để cho anh ta không có thời gian xen vào

chuyên trung tâm nghiên cứu phát triển thuốc bên kia.

Hết tháng hai, đầu tháng ba hội đồng quản trị sẽ thay nhiệm kỳ mới, Mạc Liêm càng không có thời gian.

Mạc Dư Thâm không nhịn được hỏi thêm một câu: "Bên trung tâm nghiên cứu thế nào rồi?"

Trầm mặc, thư ký Đinh: "Mọi người đang dần kiệt sức rồi."

Mạc Dư Thâm "Üm" một tiếng.

Thư ký Đinh gọi cuộc điện thoại này đến còn muốn báo cáo một tin tức quan trọng, anh thăm dò được, Bắc Kinh có một đoàn đội đang nghiên cứu phát minh một loại thuốc thần kinh hoàn toàn mới.

Kết quả như thế nào vẫn chưa biết, tất cả các giai đoạn đều được giữ bí mật.

Mạc Dư Thâm: "Ai là lãnh đạo?"

Thư ký Đinh: "Hướng giáo sư, chuyên gia ngoại thần kinh nổi tiếng. Người này rất khó hẹn, cũng chưa từng xã giao, chuyên tâm bầu bạn với phòng thí nghiệm."

Mạc Dư Thâm không biết Hướng giáo sư, chỉ có thể qua năm tìm người hẹn gặp mặt.

Sau bốn năm tháng nữa, anh chỉ có thể trợ mắt nhìn Hè Gia ngày càng suy sụp, cái gì cũng không làm được nữa.

Mạc Dư Thâm nói: "Về nhà sớm đón giao thừa cùng chú dì đi."

Thư ký Đinh: "Một lát nữa sẽ về." Anh muốn trấn an Mạc tổng hai câu, nhưng nghĩ lại là đàn ông ai lại sướt mướt như vậy.

Mạc Dư Thâm bỏ tay vào túi, mới vừa đi ra ngoài gọi có cuộc điện thoại thôi mà tay đã không chịu lạnh nổi, Hè Gia còn luôn một mình ngồi viết như vậy.

Đứng thêm một lúc nữa rồi anh vào bên trong tìm Hè Gia.

Hè Gia đang ngồi bên cạnh Tần Tô Lan, nghiêm túc học làm sủi cảo.

"Mẹ..." Cô tranh thủ sửa miệng, "Dì, con muốn gói vài cái kiểu khác với mấy cái đang gói kia."

Tần Tô Lan gói hết một cái, làm mẫu cho Hè Gia nhìn, "Bóp thành đường viền như thế này, ngày xưa Dư Thâm rất thích chọn mấy cái sủi cảo có hoa văn như này ăn."

Hè Gia hỏi: "Mấy cái có viền có nhân khác ạ?"

"Giống nhau. Nó cảm thấy lạ mắt."

Hè Gia cầm chày cán bột, từ cán lá sủi cảo đến gói sủi cảo, tự một mình hoàn thành. Bất quá sủi cảo nhìn không có tròn trịa, đứng cũng đứng không nổi, mềm oặt đổ xuống.

Tần Tô Lan nhìn thấy cười, "Vừa nhìn là biết của con gói rồi, không cần làm ký hiệu."

Hè Gia gói tổng cộng mười cái, đặt ở mép bàn. Cô đứng dậy đi đến phòng bếp tìm Dư An, "Dư An." Cô đứng ở cửa nhỏ giọng gọi.

Dư An quay người. Hè Gia ngoắc ngoắc ngón tay kêu cô lại.

Hè Gia lau tay lên tấp dè, chạy qua, "Chị Hè Gia, có chuyện gì vậy?"

Hè Gia nhỏ giọng, "Lát nữa khi nào nấu sủi cảo, em nấu riêng cho chị mấy cái có đường viền đứng không nồi kia giúp chị, nấu hết nhé."

Hè Gia làm một dấu "OK".

Hè Gia đưa mắt, ra hiệu cho Dư An bận tiếp.

Cô bỏ hai tay vào túi, ngâm nga ca khúc chủ đề về phim trường. Âm thanh không thể nghe rõ vì cô bị ù tai, nhưng mặc kệ, hôm nay tâm trạng cô rất tốt.

Ở phía bên kia một trận ồn ào.

Hè Gia nhìn sang, là mẹ, tài xế, còn có nhân viên cửa hàng bánh.

"Mẹ."

Bởi vì thính lực Hè Gia giảm xuống nên giọng nói "bình thường" của cô vào tai người khác lại rất lớn. Âm thanh vui vẻ này truyền đi khắp muôn nơi trong phim trường.

Tất cả mọi người đều nhìn qua.

Chu Minh Khiêm còn tưởng rằng minh hoa mắt, ấn ấn mũi, nhìn sang lần nữa, không sai, người đến là Quý phu nhân.

Hè Diệp Lam đã năm tháng rồi không gặp Hè Gia, bình thường đều là gọi video, bà ôm lấy con gái, "Sao lại gầy đi như vậy chứ."

Hè Gia tựa cằm lên vai mẹ Quý, giọng nói nhẹ nhàng làm nũng:
"Đang giảm cân mà."

Hè Diệp Lam buôn Hè Gia ra, sờ sờ gò má của cô, "Hôm nay mẹ
sẽ làm cho con mấy món con thích, ăn nhiều một chút."

Mạc Dư Thâm và Tần Tô Lan đều đi qua, trước đó Tần Tô Lan
đã liên lạc trước với Hè Diệp Lam, cả hai đứa nhỏ đều giả bộ không
biết nhau nên người lớn cũng phải giả vờ phối hợp.

Hai người như bạn bè bình thường lên tiếng chào hỏi.

Tần Tô Lan hỏi: "Bà mua bánh ngọt làm gì thế?"

Hè Diệp Lam: "Gia Gia nói hôm nay là sinh nhật của một cô gái
nhỏ trong đoàn phim."

Hè Gia gọi Dư An đến, hỏi cô bánh ngọt nên để đâu.

Dư An mắt chữ A mồm chữ O, kinh ngạc không nói nên lời.

Hè Gia đội nón sinh nhật lên cho Dư An, "Sinh nhật vui vẻ, chúc
em càng ngày càng xinh đẹp."

Hốc mắt Dư An đỏ lên. Người khác nhớ được ngày sinh nhật của
cô thì không có gì lạ, nhưng đối với Hè Gia lại là một điều khó khăn.
Mỗi ngày cô đều ghi tạc ngày sinh nhật của Dư An vào sổ.

"Không cho phép khóc, không được khóc. Sắp sang năm mới rồi,
không được rơi nước mắt."

Dư An nuốt ngược nước mắt trở về, "Đặt ở giữa đi, chỗ mà em
dễ dàng nhìn thấy ấy. Em đi xào rau tiếp."

Quay người, cô vẫn không khống chế cảm xúc được mà rơi lệ.

Từ lúc hiểu chuyện, cô không có khóc bao giờ. Bởi vì có khóc đến đau thấu tâm can cũng không ai an ủi mình.

Về sau, cho dù có bao nhiêu khó khăn, cô cũng không khóc. Lúc chia tay Võ Dương, đau đớn là thế, cô cũng không cho phép chính mình rơi một giọt nước mắt nào.

Hôm nay nhịn không được.

Bây giờ đoàn làm phim mới biết hôm nay là sinh nhật của Dư An. Có người đề nghị tặng cho Dư An một cái bao lì xì.

Bọn họ lập một nhóm, cũng không có nhiều để cho, mỗi người góp một ít được một bao lì xì 999 tệ.

Lì xì cho Dư An xong, bọn họ bắt đầu đoạt lì xì trong nhóm.

Chỉ có Chu Minh Khiêm là không nói một lời, dùng sức xoa huyệt thái dương. Mẹ của Hè Gia là Quý phu nhân, vậy thì Hè Gia chính là Quý gia tam công chúa, là vợ của Mạc Dư Thâm.

Chu Minh Khiêm đứng dậy tìm ly rượu. À không, anh lấy hai cái ly giấy rót rượu trắng vào, cầm một ly trên tay.

Mỗi tay cầm một cái ly, cung ly một cái.

Một ly kính mình, một ly kính sự ngu xuẩn của mình.

Sau đó đổ hay ly rượu vào một cái ly khác, ngửa đầu, uống một hơi cạn sạch.

*

#20042020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 44: Mạc Dư Thâm Và Chu Minh Khiêm Đụng Áo

Editor có lời muốn nói: Phúc lợi 30/4, tặng một chương~.

Mùng một đầu năm.

Chu Minh Khiêm cho mọi người phúc lợi đầu năm, mười một giờ trưa bắt đầu quay. Mọi người có thể ngủ nướng thêm mấy tiếng.

Lại là một năm mới.

Sáng sớm tuyết đã ngừng rơi, trời quang mây tạnh.

Chu Minh Khiêm ngủ không được nên không muốn để người khác ngủ. Anh bắt đầu phát lì xì ở trong nhóm, còn phát không ngừng nghỉ.

Dư An nhịn không được nhăn tin hỏi anh: 【Chu đạo, có phải ngài có chuyện gì cao hứng không?】

Cao hứng cái rắm!

Nhờ sự ngu ngốc của mình mà một mình uất ức từ năm ngoái đến năm nay. Anh luôn tự cho mình EQ cao, vậy mà lại chết trong tay Hè Gia ngay đêm giao thừa.

Dư An sợ điện thoại anh bị dính virus, nhắc nhở anh: 【Chu đạo, nãy giờ ngài phát hơn một vạn rồi.】

Chu Minh Khiêm trả lời Dư An: 【Tôi nhiều tiền.】

Dư An: "....."

Dư An cũng đọc không ít tin bát quái về Chu Minh Khiêm trên mạng. Có người đào ra Chu Minh Khiêm là con trai duy nhất của một ông trùm trang sức.

Nhưng mà vẫn không có ai chứng thực.

Dư An chưa từng hỏi nhiều việc tư của ông chủ nhà mình, gửi một cái gif cảm ơn. Vừa nãy cô cũng đoạt được hơn mấy trăm tệ.

Bây giờ tinh táo lại, Dư An nhìn qua chỗ quà sinh nhật của mình. Hè Gia và dì Hè mua cho cô rất nhiều quà, quần áo, mỹ phẩm, cái gì cần đều có.

Tối hôm qua cô còn nhận được một lời chúc sinh nhật từ một số lạ. Cô không trả lời vì biết đó chắc chắn là Võ Dương. Ngoại trừ anh ra, không ai biết ngày sinh nhật này của cô.

Vật đổi sao dời, cảnh còn người mất.

Lúc thổi nến ước nguyện, cô ước rằng Hè Gia có thể hồi phục hết bệnh.

Chu Minh Khiêm vốn muốn cùng cô trợ lý "bạch nhãn lang" của mình trò chuyện thêm hai câu, ai ngờ mẹ anh gọi đến.

"Chu đạo, có phải năm nay anh lại tiếp tục cô đơn phải không?"

"....."

"Anh cũng hơn ba mươi rồi. Anh tính sống hết đời với cái máy giám sát luôn phải không?"

"Đoàn làm phim các anh không có cô gái xinh đẹp nào hả?"

Chu Minh Khiêm một mực im lặng nghe mẹ mình thao thao mắng tuyệt mười mấy phút. Bị cắn nhắn một trận, Chu Minh Khiêm cúp điện thoại, tiếp tục phát lì xì.

Khương Thẩm bị động tĩnh trong nhóm đánh thức. Cô không giành lì xì, gửi một tin chúc mừng năm mới cho Trình Duy Mặc.

Trình Duy Mặc gọi điện thoại qua, "Hôm nay không quay à?"

Khương Thẩm: "Buổi trưa mới quay."

Cô rời giường, kéo màn cửa ra, ánh nắng chiếu xuống nền tuyệt lấp lánh chói mắt, cô đưa lưng về phía cửa sổ phơi nắng.

"Đang bận gì à?" Cô tán gẫu với Trình Duy Mặc.

Trình Duy Mặc trả lời một nèo: "Lát nữa đi chúc tết." Anh đang xem một tấm hình trong ví. Vừa rồi lấy ra, bây giờ lại nhét vào lại.

Khương Thẩm ôm một cánh tay, "Tôi vào đoàn lâu như vậy rồi mà cậu vẫn chưa đến thăm ban lần nào."

Trình Duy Mặc: "Cuối năm bận rộn."

Lý do lý trấu. Ngày trước dù có bận mấy anh cũng sẽ thăm ban cô. Khương Thẩm: "Tôi không mong rằng ba người chúng ta cứ càng chạy càng xa nhau."

Trình Duy Mặc cười cười, "Có phải cậu nhập vai sâu quá rồi không? Từ khi nào lại trở nên tâm trạng như vậy? Mấy ngày cuối năm có nhiều bản án chung một phiên toà. Bạn đến mức nhà cũng không về được, nào có thời gian đi thăm ban. Qua mấy ngày nữa tôi sẽ đến thăm cậu."

Khương Thẩm tạm thời tin anh.

Khoảng thời gian này, Trình Duy Mặc và Mạc Dư Thâm không có hẹn nhau cùng ăn cơm, qua tết cũng không tụ tập, cô không biết có chuyện gì xảy ra. Không dám hỏi Mạc Dư Thâm, sợ anh phát hiện ra điều dị thường.

Vấn đề nằm ở chỗ Trình Duy Mặc, anh không muốn ăn cơm cùng bọn họ.

"Mạc Dư Thâm đến đoàn phim rồi, cậu có biết tình hình gì bên Mạc thị không?"

"Yên tâm, tôi và thư ký Đinh vẫn luôn bận rộn chuyện của cậu ấy."

Khương Thẩm uống một viên thuốc an thần. Cô không hiểu biết nhiều về kinh doanh nên không hỏi nhiều. Cô nói sơ qua cảnh quay sáng hôm qua cho Trình Duy Mặc nghe.

Nhân vật của cô và Hướng Lạc là bạn chơi với nhau từ nhỏ, tình chị em khuê mật hơn hai mươi năm, cuối cùng vì một người đàn ông mà kết thúc, mang oán hận theo suốt quãng đời còn lại.

Vừa rồi Trình Duy Mặc nói cô nhập vai quá sâu, thật ra không phải vậy.

Lúc ấy cô nằm trên đống tuyết, nội tâm thống khổ tuyệt vọng này cô thật không mong sẽ phát sinh trên bất kỳ người nào kể cả Trình Duy Mặc hay Mạc Dư Thâm.

"Bệnh tình của Hè Gia đã ngày một nặng thêm. Tôi hi vọng cậu và Mạc Dư Thâm vẫn sẽ giống như trước kia, không xuất hiện khúc mắt nào. Chúng ta biết nhau sắp được ba mươi năm rồi."

Trình Duy Mặc: "Khương Thẩm, khi nào cậu quay xong bộ phim này?"

Khương Thẩm: "Tầm cuối tháng ba, làm sao?"

Trình Duy Mặc: "Đến lúc đó tôi đưa cậu ra ngoài chơi. Cậu nhập vai sâu quá rồi."

Khương Thẩm không chịu thua nhận, "Nhập cái đầu cậu!" Hung hăng cúp điện thoại.

Cô quay người, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Năm mới cũng như năm cũ, không có gì khác biệt.

Chín giờ.

Dưới lầu đã có người chơi ném tuyết.

Hè Gia vẫn còn chưa dậy. Đêm qua cô đặt báo thức lúc tám giờ vậy mà bị Mạc Dư Thâm tắt đi trước khi ngủ.

Mạc Dư Thâm đã sớm tỉnh, vẫn luôn nằm nhìn Hè Gia.

Tối hôm qua anh ăn hết sủi cảo cô gói. 12 giờ, cô còn cho anh một nụ hôn.

Điện thoại reo, Mạc Dư Thâm nhanh chóng cầm lên, vô ý thức muốn nhấn từ chối nhưng ngón tay lại chậm chạp không làm. Là dãy số của ba anh.

Dãy số này đã mấy năm rồi không hiển thị trên màn hình.

Lần cuối cùng gọi điện với ba anh đã là mấy năm trước.

Sau này anh về Mạc thị, cũng chỉ nói hai câu với ba mình trong buổi họp. Còn lại cơ bản không giao lưu cùng nhau.

Ngày đầu năm mới, anh không biết mục đích của ông gọi cho mình là gì, nhưng chắc không phải ân cần thăm hỏi.

Hai giây sau, anh nhấn từ chối.

Hè Gia mơ mơ màng màng, động tĩnh nhỏ của Mạc Dư Thâm đã đánh thức cô.

"Ông xã, chúc mừng năm mới."

"Ngủ thêm chút nữa đi."

Hè Gia hỏi anh mấy giờ.

"Sắp chín giờ rồi."

Hè Gia bỗng nhiên bật dậy, mười một giờ quay, cô còn không có thời gian đọc lại bút ký á.

"Ông xã, anh ngủ đi, em không kịp rồi." Cô chạy chầm chậm vào toilet.

Mạc Dư Thâm cũng rời giường, đi lấy quần áo muộn măc hôm nay. Của anh là áo lông màu đen, của Hè Gia là màu trắng.

Kiểu dáng giống nhau. Là đồ đôi.

Sau khi bắt đầu làm việc, mùa đông đến anh cũng không mặc áo lông mà chỉ toàn mặc áo khoác.

Nhưng đoàn phim quá lạnh.

Hôm anh đến làng du lịch, trước đó có đi trung tâm thương mại mua quần áo tết cho Hè Gia, săn tiện mua cho mình vài bộ, kiểu dáng giống nhau.

Nhân viên tư vấn nói đây là mẫu xu hướng năm nay, bên trong có nhiều nhung nên giữ ấm rất tốt.

Anh lại mua cho Hè Gia thêm một cái đầm len màu xanh sẫm.

Hè Gia rửa mặt xong, từ toilet đi ra thấy quần áo trên ghế. Cô nhìn Mạc Dư Thâm, "Đây là đồ em mua cho anh à?"

"Đừng tự dát vàng lên mặt mình." Mạc Dư Thâm đưa đầm len cho cô nói cô mặc vào.

Hè Gia thắc mắc hỏi: "Anh cũng biết đi dạo phố nữa hả?"

Mạc Dư Thâm: "Không biết. Nhưng anh biết xài tiền."

Hè Gia cười, hai tay dùng sức xoa xoa mặt của anh. Không có thời gian lộn xộn, cô mặc đầm vào. Kiểu dáng có chút thô nhưng vẫn ấm áp.

Mạc Dư Thâm đưa áo lông cho cô. Hè Gia không chịu, trong phòng nóng, cô không muốn mặc.

"Thử một chút." Anh muốn xem hiệu quả như nào.

Ngày đó lúc mua, anh cũng tưởng tượng trong đầu cô mặc lên sẽ ra sao, hắn là rất đẹp.

Hè Gia đến bên cửa sổ, mở cửa ra thông gió.

Dưới lầu có không ít người đang nặn người tuyết. Còn có các cô gái nhỏ đang chơi ném tuyết.

Cửa sổ mở ra, âm thanh vui sướng lọt vào tai.

Âm thanh này vào tai Mạc Dư Thâm là rộn ràng cởi mở, nhưng vào tai Hè Gia lại là tạp âm hỗn độn.

Mạc Dư Thâm đưa áo lông cho cô, khép cửa sổ lại một chút.

Hè Gia thích chơi tuyết, cũng thích trượt tuyết. Cô bỗng quay người hỏi Mạc Dư Thâm: "Có phải em với anh từng đi trượt tuyết cùng nhau không?"

Mạc Dư Thâm lắc đầu, hai người họ chưa từng đi trượt tuyết.

Vậy là không phải Mạc Dư Thâm. Cô mơ hồ cảm giác có một bóng người trượt tuyết cùng cô nhưng lại không có ảnh tượng gì. Chắc là Quý Thanh Thời đi.

Hè Gia mặc thử áo, dáng dài đến bắp chân. Nháy mắt ấm áp dễ chịu nhưng do trong phòng có hơi nóng nên cũng nhanh đỏ mồ hôi.

Mạc Dư Thâm: "Thử túi xem."

Hè Gia đút tay vào túi, mò được cái gì đó như là phong thư. Cô lấy ra, là hai cái bao lì xì.

Mặc Dư Thâm: "Tiền mừng tuổi. Một cái là của ông bà nội cho em, một cái của anh cho em." Cái ông nội cho anh anh cũng cho Hè Gia luôn.

Hè Gia mở ra, là hai tấm chi phiếu. Số tiền trên đó rất được lòng cô. Khoé miệng giường lên bốn mươi lăm độ, bước nhanh qua sô pha bỏ vài bóp tiền.

Mặc Dư Thâm: "....."

Bất đắc dĩ quay đầu nhìn cô. Còn tưởng rằng cô sẽ vui vẻ cho anh một cái ôm.

Mặc dù ký ức càng ngày càng giảm, nhưng có hai thứ từ đầu đến cuối cô vẫn ghi tạc trong lòng.

Niềm đam mê với tiền.

Còn có kích cỡ đồ anh dùng.

Hè Gia buông bao lì xì, mở sổ lật đến trang cuối cùng. Trong này đều ghi chép về tài chính cá nhân của cô, có bao nhiêu tấm thẻ đều đập vào mắt.

Hôm nay lại thêm hai tấm chi phiếu.

Bắt đầu từ hôm qua cô đã ngo ngoe nhận được lì xì của ba, mẹ, còn có của anh cả và anh hai.

Ghi lại sổ sách, Hè Gia lật ra trang trước xem lại bút ký, rất đơn giản, mấy phút là xem xong.

Mạc Dư Thâm đi qua, tựa ở mép bàn, giả bộ tinh bơ nói: "Hôm qua trời lạnh mà em viết cũng không tệ."

Hè Gia nhìn sổ, cảm thấy cũng được. Chỉ là dấu chấm câu không giống như thói quen thường ngày của cô lắm. Khả năng là do hôm qua lạnh tê tái, tay đông cứng lại nên giản lược nói tóm tắt. Vài chi tiết cũng tịnh giảm bớt.

Mạc Dư Thâm thấy cô không nghi ngờ gì thì an tâm thở phào.

Mấy tờ bút ký này là anh ghi cho cô sau khi cô ngủ.

Tập luyện một thời gian dài, nét bút cũng coi như giàn giống với của cô, có thể lừa người được. Chỉ có một câu mà anh vẫn luôn luyện ngày qua ngày. Luyện xong liền xé toang giấy vứt đi.

Hè Gia xuống phim trường sớm mười phút, tất cả cũng đã đến.

Ngày đầu tiên năm mới, ngoại trừ diễn viên mặc đồ diễn ra thì mọi người ai cũng mặc quần áo mới, tâm tình cũng tốt lên.

Cô Thượng đang nói đến chuyện ngày bé. Ngày xưa trẻ con mong nhất là tết về vì đến tết sẽ có áo bông để mặc. Không giống bây giờ, quần áo nhiều quá mặc không hết.

"Chị Hè Gia, chúc mừng năm mới."

Dư An mặc một cái áo lông đỏ truyền thống Trung Quốc, trông rất xinh đẹp phấn khởi. Cô có một làn da trắng, không biết là người đẹp vì lụa hay lụa đẹp vì người.

Rất đẹp mắt.

Quần áo này là một trong những món quà mà dì Hè mua cho cô.

Không biết ai nói một câu: "Mỹ biên, cô mặc đồ đôi cùng với Chu đạo nha."

Lời vừa dứt, mọi người không hẹn mà cùng nhìn về phía Chu Minh Khiêm, rồi lại nhìn Hè Gia.

Nhìn đi, ngoại trừ nhan sắc không giống nhau thì kiểu dáng quần áo giống nhau y đúc.

Đây là mẫu chủ đề năm nay của một hãng quần áo xa xỉ đó.

Thường thì người ta gọi nó là tác phẩm chủ đề là do nó khác những mẫu bình thường khác, nhìn một cái là nhớ ngay. Nhưng tác động trực quan của sản phẩm chủ đề là đánh vào sự tò mò của người mua, nói cách khác, cũng không có gì đặc biệt.

Hè Gia dùng sắc đẹp hoa nhường ngọt ngào của mình để nâng cấp vẻ đẹp của cái áo lông này.

Chu Minh Khiêm nhìn ra chỗ khác, vuốt vuốt cái bật lụa. Thật muốn cởi đồ trên người ra. Ai muốn mặc đồ đôi với cô chứ.

Hè Gia cũng lạnh mặt nhìn Chu Minh Khiêm, con người chán ghét này.

Loại tình huống này đúng là có chút xấu hổ.

Dư An hoà hoãn không khí, "Đây đều là quần áo mà những người đẹp và có tiền mới dám mua."

Đúng lúc này, Mạc Dư Thâm xuất hiện.

Mọi người còn buồn cười hơn. Có người nhịn không được bật cười.

Quả nhiên mẫu này năm nay là "hot item".

Mạc Dư Thâm và Chu Minh Khiêm đụng áo, giống nhau y đúc.

Hai người có chiều cao xêm nhau, không nhìn mặt thì còn tưởng là anh em sinh đôi, ba mẹ mua quần áo theo lối cho mặc.

*

#20042020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 45: Hè Gia Ôm Sai Người

Bầu không khí có chút xấu hổ.

"Lão đại" và "lão nhị" của đoàn phim, ai cũng không dám trêu đùa.

Chu Minh Khiêm nhìn đồng hồ đeo tay, bắt đầu phân phó bọn họ khởi công. Cái áo này anh coi như mặc lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng, hôm nay mặc xong cất đi luôn.

Chu Minh Khiêm và Mạc Dư Thâm một trước một sau đi ra ngoài.

Hè Gia bị Dư An gọi qua: "Chị Hè Gia, chờ một chút."

Dư An dúi cho cô cái bao đựng túi chườm nóng. Tối qua về khách sạn cô cũng không có chuyện gì làm, hưng phấn ngủ không được nên dùng khăn quàng cổ cũ may thành một cái túi có size đựng được tiền và túi chườm.

Kiểu này có thể đeo trên cổ, không cần dùng tay ôm.

Hè Gia cởi áo khoác, đeo túi chườm lên, giống như khi còn bé, gánh nước trên lưng.

"Thế nào?" Dư An lui lại mấy bước, hiệu quả không tồi.

Hè Gia cảm thấy thú vị, tự sướng hai tám. Mặc áo khoác rồi đi đến hiện trường quay phim.

Các cảnh quay hôm nay đều liên quan đến con gái riêng của nhân vật ba Khương Thẩm, chính là vai diễn của người mẫu.

Hè Gia không muốn để Mạc Dư Thâm thấy cảnh này, sợ đâm vào nỗi đau của anh. Cô lấy ra một cuốn sổ mới, đi tìm Mạc Dư Thâm.

Mạc Dư Thâm và Chu Minh Khiêm đang ở bên cạnh máy giám thị, hai người mặt đồ giống nhau, rất dễ nhận nhầm.

Hè Gia đến bên cạnh Mạc Dư Thâm, "Mạc tổng."

Mạc Dư Thâm nhìn chằm chằm máy giám thị, nhưng lực chú ý không nằm trên màn hình. Ngẫu nhiên anh cũng nhìn qua dò xét quần áo trên người Chu Minh Khiêm. Lần đầu tiên mặc đồ đôi vậy mà bị Chu Minh Khiêm khuấy đục hết.

Ngày đầu tiên năm mới, tình cảm cứ như vậy mà bị người khác "chen chân".

"Mạc tổng." Hè Gia lại gọi một lần nữa.

Mạc Dư Thâm xoay mặt, "Có chuyện gì?"

Hè Gia đưa sổ cho anh, lật đến trang tiêu đề có viết một dòng chữ: Ông xã, có thể giúp em sửa sang lại ghi âm không? Buổi chiều em cần dùng. Yêu anh — Sắc Sắc.

Sắc Sắc?

Mạc Dư Thâm chỉ hai chữ cuối cùng kia, "Là nghĩa gì?"

Hè Gia: "Là bút danh khi gửi bản thảo hồi em còn đi học."

Mạc Dư Thâm gật đầu, lấy sổ.

Hè Gia lại lấy cây bút ghi âm từ trong túi ra, trực tiếp nhét vào túi anh, "Vậy làm phiền Mạc tổng." Còn tặng anh thêm cái nháy mắt.

Người không biết còn tưởng rằng cô đang rất cao hứng.

Mạc Dư Thâm nhìn khóe miệng tươi cười của cô. Bây giờ cô đang phải uống thuốc, dạ dày khó chịu, đau đầu ù tai vậy mà còn giả vờ vui vẻ như vậy.

Mạc Dư Thâm đi tìm một nơi yên tĩnh nghe ghi âm, ghi bút ký.

Chu Minh Khiêm quay đầu nhìn lại tổng thể, vậy mà lại đụng ánh mắt của Hè Gia.

Cô nheo mắt lại, ánh mắt cực kì không chút thân thiện.

Chu Minh Khiêm di chuyển tầm mắt, không phản ứng.

Bây giờ anh không biết nên tìm lý do nào để bắt mẫn với cô.

Tối qua về khách sạn, anh suy nghĩ cả đêm, từ đầu đến cuối đều không hiểu vì cái gì mà ở nhà Nhạc lão tiên sinh, Hè Gia lại không nhận ra ông cụ Mạc trong ảnh chụp.

Có ý không biết?

Vậy cũng đâu cần thiết.

Bởi vì không ai hỏi cô có biết người trên ảnh là ai không.

Khả năng là biên kịch khôi tự nhiên có một bộ não khác người.

Giấu đầu lòi đuôi*.

*Nguyên tắc là "Nơi đây không bạc" theo như baidu thì câu này có nghĩa đại loại là muốn giấu diếm nhưng không thành công còn khiến sự che giấu bị bại lộ. Kiểu lạy ông tôi ở bụi này.

Chu Minh Khiêm thu hồi suy nghĩ, mở nắp chai soda. Hôm nay không uống trà sữa, mang nước từ phòng đến, còn là nước mới vừa lấy từ trong tủ lạnh ra.

Nước lạnh, tĩnh não.

Di động Hè Gia vang lên, là Võ Dương gọi tới. Cô đi ra xa nghe máy.

Hôm nay ánh mặt trời không tồi, nhưng gió lạnh so với hôm qua cũng không giảm bớt.

Hè Gia tìm chỗ trước đó dựng cảnh tránh gió, ngôi nhà gỗ bị phủ đầy tuyết, giống như nhà nấm.

"Dương Dương, chúc mừng năm mới."

Võ Dương: "Cậu đang ở ngoài?"

"Sao cậu biết?"

"Nghe được tiếng gió thổi." Đầu tiên Võ Dương chúc Tết, nói nhăng nói cuội vài câu rồi bắt đầu vào chuyện chính.

Cuối tháng năm, Thượng Hải tổ chức một tour thi đấu, rất long trọng. Đến lúc đó <Quảng đời còn lại> đã đóng máy, cũng có đủ thời gian huấn luyện, anh hi vọng Hè Gia sẽ dự thi. Mặc kệ thắng thua

thú tự như thế nào, chính là mong cô tìm lại được cảm giác thi đấu trên lưng ngựa.

"Tham gia đi, tôi ghi danh cho cậu."

Hề Gia không lên tiếng.

Cô cũng muốn tham gia. Nhưng cô biết, cơ thể của cô không cho phép. Không còn là vấn đề thứ hạng nào mà rủi ro ngã ngựa rất cao.

"Chờ khi nào đóng máy, tôi đến câu lạc bộ tìm cậu chơi." Nếu như khi đó, cô vẫn còn nhớ kỹ, vẫn còn có thể cưỡi ngựa.

Võ Dương: "Nhớ mỗi ngày viết tên tôi một lần."

"Yên tâm, không quên được cậu."

Võ Dương còn muốn hỏi Dư An gần đây thế nào, những lời đó lại như xương mắc ở cổ họng. Anh biết, Dư An sẽ không tha thứ cho anh. Những thứ tình cảm vô danh không xác định khi mất đi rồi mới bắt đầu nuối tiếc.

Đã trễ rồi.

"Ngoài trời gió lớn, mau về trường quay đi."

"Ừm."

Cứ như vậy cúp máy.

Bên cạnh có cái cọc gỗ, Hề Gia ngồi xuống. Gió lùa vào nhà gỗ, không chút ấm áp. Cô ngồi nhớ kỹ lại ước định vừa rồi với Võ Dương.

Tù nhở cô đã bắt đầu cưỡi ngựa. Ngày đầu tiên bắt đầu sáng tác cũng chính là ngày cô lấy được giải thưởng cuộc thi đấu cưỡi ngựa dành cho thiếu niên.

Cưỡi ngựa bần bạn với cô cả tuổi thanh xuân, cô chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày cô sẽ rời xa nó.

Hè Gia cất bút ký, đeo túi lên lưng.

Bỗng nhiên bên ngoài có một trận gió lớn, tiếp theo là "rầm" một tiếng.

Sau đó là âm thanh hét lên khàn khàn kiệt sức.

Trường quay đột ngột yên tĩnh.

Mọi người ngây người một giây. Có người phản ứng kịp thời kêu lên: Hè Gia đang ở trong nhà gỗ, bị đè xuống dưới rồi!

Tay cầm loa phóng thanh của Chu Minh Khiêm run lên, ném loa đi chạy về hướng căn nhà gỗ.

Có mấy người tò đao cụ chạy đến trước, nhà gỗ kết cấu vẫn còn tốt, không bị sập. Nỗi lòng lo lắng cũng được buông xuồng.

Tiếng đỗ kia đến từ một tấm thép, ngã xuống nện vào nhà gỗ, có mấy tấm gỗ ván bị rơi một bên.

Hè Gia ở trong nhà gỗ, hắn là không bị thương.

"Có bị đập vào người không?" Tỗ trưởng tò đao cụ quan tâm hỏi.

Hè Gia gật gật đầu, rồi lại lắc đầu. Böyle giờ cô vẫn còn đang trong cơn hoảng loạn.

Tỗ trưởng nhìn vào bên trong, không có tấm gỗ nào rót xuống.
Có thể Hè Gia bị một khối tuyết rơi xuống đầu nên nhất thời bị dọa
cho kinh sợ.

Hè Gia vịn vào người bên cạnh đứng lên, chân vẫn còn run rẩy.

Vừa rồi cô còn tưởng là căn nhà bị sập.

Xung quanh nháy mắt đen kịt một màu, cái gì cô cũng không nhìn thấy.

Nhìn lại thì căn nhà không bị sập, còn có ánh nắng chiếu vào,
làm gì có màu đen.

Đó chính là do mắt cô có vấn đề.

Trong chớp mắt ấy, cái gì cô cũng không nhìn thấy.

Chu Minh Khiêm và Mạc Dư Thâm đều chạy về hướng bên này,
còn may, sợ bóng sợ gió một phen.

Chu Minh Khiêm nhịn không được, trách người phụ trách, "Ngày
đó tôi nói mấy người thế nào hả?! Gió lớn tuyết lớn, dựng cành kiên
cố một chút. Các người không rõ phải không!"

Tất cả mọi người im lặng không lên tiếng.

Đang nói, Mạc Dư Thâm và Chu Minh Khiêm đều đã đến nhà gỗ.

Đột nhiên Hè Gia không thể khống chế được cảm xúc, chạy về
phía Chu Minh Khiêm. Ngay khoảnh khắc Chu Minh Khiêm đang
phát hỏa, Hè Gia nhào vào lòng ôm chặt lấy anh.

"Sao bây giờ anh mới tới."

Ủy khuất, sợ hãi.

Như một khúc gỗ cứu mạng, cô ôm chặt anh không buông.

Mạc Dư Thâm nghĩ Hề Gia sẽ chạy lại ôm anh, nhưng không.

Chu Minh Khiêm ngốc đặc. Cả người cứng đờ.

Rất nhanh, anh thành công chèn ép một loại tình cảm vô cùng sống động nào đó xuống.

Gió lớn, lạnh thấu xương.

Còn có cái tên họ Mạc bên cạnh đang phóng một ánh mắt sắc bén chém anh 8891 nhát.

Chu Minh Khiêm muốn cạy tay của Hề Gia ra nhưng hai bàn tay của cô như dán lại bằng keo dán sắt, tách không ra. Bả vai cô khẽ run như là đang khóc.

Người phụ nữ này lại yêu đuối như vậy hả. Chẳng qua chỉ là tuyệt nện vào đầu thôi mà, còn nũng nịu như vậy?

Anh nghiêm túc hoài nghi có phải cô đang trả thù mình không.

Được, cô thành công rồi.

Nhẹ nhàng một câu "Sao bây giờ anh mới tới", cùng một cái ôm gõ không ra, hoàn toàn hạ gục anh giơ cờ trắng đầu hàng.

Bây giờ anh có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch tội.

Hôm nay anh lại vô tình mặc "đồ đôi", khẳng định Mạc Dư Thâm
sẽ cho rằng anh và Hè Gia có cái tình cảm gì không đứng đắn.

Đương nhiên còn một loại khả năng, hôm nay anh đụng áo với
Mạc Dư Thâm, cô nhất thời hoảng sợ nên nhận nhầm người.

Mặc kệ loại nào thì Mạc Dư Thâm đã coi anh là cái định trong
mắt, cái gai trong thịt rồi.

"Hè Gia, cô bình tĩnh một chút, không sao rồi."

Giờ khắc này Hè Gia mới tỉnh táo lại.

Đây không phải là... giọng nói của Chu Minh Khiêm sao?

Đến từ đỉnh đầu cô.

Cái hơi thở này... thật lạ lẫm.

Moe!

Ôm nhầm người rồi.

Túi giấm nhỏ nhà cô lại được dịp ngâm mình trong bình giấm rồi.

Một giây sau, Hè Gia lùi về sau thoát khỏi lòng ngực Chu Minh
Khiêm, hai tay che mặt, lau nước mắt.

Cô lại không có tiền đồ mà rơi nước mắt như vậy.

Nếu không thể nhìn được nữa, cô sẽ không có cách nào ghi lại
bút ký, càng không thể đọc lại.

Nhất thời có chút suy sụp.

Nhưng nhanh chóng trán định bản thân lại.

Hè Gia qua phải mấy bước, không dám nhìn vào mắt của Mạc Dư Thâm, cô tựa trán của mình lên ngực anh, sau đó duỗi móng vuốt ôm lấy anh.

Mạc Dư Thâm nhìn người trong ngực, lúc này mới yên tâm.

Bên này xảy ra sự cố nhưng không ai bị thương, cả đoàn phim đều kéo đến vây quanh, người trong người ngoài, ai nấy nhìn đều sững sờ. Đây đang là loại tình huống gì vậy?

Bị kinh sợ nên có thể ôm đan ông tìm kiếm an ủi?

Tổ trưởng tổ đạo cụ cũng ngạc nhiên. May sao Hè Gia là Quý gia tam công chúa, nếu đổi thành những người phụ nữ khác thì đã bị cho là lợi dụng cơ hội ôm áp trai đẹp.

Tổ trưởng có ấn tượng không tệ với Hè Gia, hắn là vừa nãy bị doạ sợ một trận thật.

Anh giải vây cho Hè Gia: "Mọi người ai về làm việc nãy đi. Hè Gia vừa rồi bị tẩm gỗ nện vào đầu, đầu óc vẫn còn chưa tỉnh táo lại."

Thì ra là thế.

Vừa khéo trước đó có người hét to Hè Gia bị đè trong căn nhà gỗ.

Các cô tin tưởng không còn nghi ngờ gì.

Mạc Dư Thâm nói với cô Thương, "Việc ở trường quay buổi chiều làm phiền cô rồi. Tôi mang biên kịch Hè đi bệnh viện kiểm tra."

Cô Thượng: "Đây là công việc của tôi, hai người mau đi đi. Vẫn đề nǎo bộ không thể xem nhẹ được."

Mạc Dư Thâm dẫn Hề Gia đi.

Mãi đến khi lên xe, Hề Gia vẫn không dám nhìn Mạc Dư Thâm.

Hề Gia không muôn đi bệnh viện, nói là không có việc gì.

Mạc Dư Thâm: "Chụp phim xem sao. Có khi em bị cái gì đó nện vào đầu thật." Một khối tuyết nện vào đầu, khối lượng cũng không tính là nhỏ.

Anh không yên tâm nếu không đến bệnh viện kiểm tra.

"Thực sự không cần mà."

Mạc Dư Thâm không lên tiếng.

Bầu không khí giằng co.

Hiện tại Hề Gia sợ nhất là đến bệnh viện, sợ bác sĩ nói bệnh tình của cô đã nghiêm trọng lên, sợ bác sĩ nói bệnh của cô còn có thêm biến chứng.

Cô bài xích đến bệnh viện.

"Đầu năm đầu tháng, không có bác sĩ nào làm việc đâu."

Mạc Dư Thâm: "Ngày nào cũng có bác sĩ trực ban." Mạc Dư Thâm phân phó tài xế cho xe chạy.

Tài xế hỏi: "Mạc tổng, đi bệnh viện nào?"

Mạc Dư Thâm xoa xoa mi tâm. Hôm qua thư ký Đinh có nói cho anh tên bệnh viện mà Hướng giáo sư làm việc. Vừa rồi bị chuyện của Hè Gia doạ một trận, đại não nhất thời hỗn loạn.

Mấy năm này, Hướng giáo sư cơ bản không khám chữa bệnh, chỉ tham gia vài ca phẫu thuật phức tạp. Thời gian còn lại đều dành để nghiên cứu.

Phòng khám đó hầu hết đều là học trò của Hướng giáo sư. Đã là bác sĩ được đào tạo bởi giáo sư thì chắc hẳn không tệ.

Bình tĩnh nửa khắc, Mạc Dư Thâm nhớ được tên bệnh viện, nói cho tài xế.

Tài xế khởi động xe rời đi, cảm giác được trong xe áp suất thấp, anh tự động kéo vách ngăn lên. Trong xe tách biệt hai không gian trước sau.

Buồng sau yên tĩnh đến cây kim rơi cũng nghe được.

Hè Gia không biết nên giải thích làm sao. Từ nhà gỗ đi ra, ký ức của cô bắt đầu xuất hiện sai lệch. Rõ ràng Mạc Dư Thâm đang ở trước mắt vậy mà cô lại không nhận ra.

Sự sai lệch này có nghĩa là bệnh tình của cô càng trầm trọng. Cô cũng không biết được sau này có phát sinh thêm biến chứng gì.

Buổi sáng xem lại bút ký, trên đó có ghi ở khách sạn trên núi, cô xem Mạc Dư Thâm là đối tượng tình một đêm, tiếp đó là khả năng giữ thăng bằng và thính lực của cô lần lượt có vấn đề.

Mạc Dư Thâm nhìn sang: "Lúc đó em không nhận ra anh, chỉ biết mỗi Chu Minh Khiêm?"

Hè Gia hoàn hồn, lắc đầu, "Đầu óc trống không, ai cũng không nhận ra."

Mạc Dư Thâm không biết tiếp lời như thế nào. Anh không hiểu cũng không biết, anh và Chu Minh Khiêm mặc áo giống nhau, chiều cao cũng tương tự, sao lúc đó cô lại chạy đến chỗ Chu Minh Khiêm?

Trong xe rời vào trầm mặc.

Trong ngực Hè Gia còn cất cái túi chườm nóng, cô lấy ra đặt ngay tim Mạc Dư Thâm, "Em chỉ yêu một người chồng là Mạc Dư Thâm mà thôi." Sau đó dùng ngón tay khều khều lòng bàn tay anh.

Mạc Dư Thâm có muôn tức giận cũng không nỡ. Anh nắm chặt ngón tay cô, "Không giận."

Đầu ngón tay của Hè Gia cảm nhận được một dòng chảy ấm áp.

Vào khoảng khắc ôn nhu này, Hè Gia muốn ôm Mạc Dư Thâm, an ủi anh. Kết quả, Mạc Dư Thâm nhìn như hờ hững nhưng lại trầm giọng hỏi một câu: "Có phải trong mắt phụ nữ các em, Chu Minh Khiêm nhìn đẹp trai hơn anh phải không?"

Hè Gia: "....."

Cô xuýt chút nữa không nhịn được phụt cười.

Kiềm chế.

Hai giây sau, vẫn là cười đến nghiêng trời ngả đất.

*

#21042020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 46: Hướng Giáo Sư Chỉ Có Một Đứa Con Gái Gọi Là Hướng Lạc

Đầu năm đầu tháng mà người đến bệnh viện cũng không ít.

Trước tiên Mạc Dư Thâm vào nhà thuốc mua khẩu trang cho anh và Hề Gia đeo lên. Người đến bệnh viện phần lớn đều vội vàng, thần sắc lo lắng, không ai chú ý đến bọn họ.

Đây là lần đầu tiên Mạc Dư Thâm đăng ký trực tiếp gặp bác sĩ khám chứ không khám dịch vụ. Hề Gia thì khỏi phải nói, cả hai người đều không có kinh nghiệm khám dịch vụ nên trực tiếp tìm bác sĩ.

Nhân viên công tác hỏi muốn khám khoa nào, muốn tìm bác sĩ chuyên khoa nào.

Mạc Dư Thâm: "Hướng giáo sư của khoa ngoại thần kinh hôm nay có khám bệnh không?"

Nhân viên công tác gật đầu, đăng ký cho anh.

Mạc Dư Thâm đưa cho nhân viên thẻ căn cước của Hề Gia.

Chuyện Hướng giáo sư trực ban là điều duy nhất khiến anh hài lòng trong ngày hôm nay.

Từ sáng đến giờ không có việc gì khiến anh cao hứng. Sáng thì đụng áo với Chu Minh Khiêm, sau thì Hề Gia ôm nhầm người. Vào

trong xe thì Hè Gia cười cả một đường bởi vì vấn đề ai đẹp trai hơn ai làm anh ghen như tuyệt vọng.

Hai người đi thang máy lên khoa ngoại thần kinh ở lầu sáu.

Hè Gia hiếu kì: "Anh biết Hướng giáo sư à?"

Mạc Dư Thâm: "Không quen nhưng biết."

Hắn là một vị giáo sư bác sĩ rất nổi tiếng đến nỗi người qua đường cũng biết.

Thang máy nhiều người, Hè Gia không nói chuyện nữa, im lặng đi theo Mạc Dư Thâm.

Mạc Dư Thâm nắm tay Hè Gia kéo cô lên phía trước, sợ mọi người va trúng cô.

Hai người họ xếp hàng lấy số. Phía trước còn có năm người.

Mạc Dư Thâm ngồi xuống ở khu chờ khám, Hè Gia tò mò Hướng giáo sư là ai nên đọc bảng giới thiệu bác sĩ dán trên tường. Hướng giáo sư chừng năm mươi tuổi, dựa vào hình chụp thì hắn là một người nghiêm túc, cẩn thận.

Mạc Dư Thâm thấy Hè Gia nhìn chăm chú trên tường, anh đứng dậy đi qua.

Trong trí nhớ của Hè Gia, người có họ Hướng mà cô biết là Hướng Lạc. Cô vô tình nói với Mạc Dư Thâm: "Ai họ Hướng cũng mắt to như vậy à? Hướng Lạc cũng thế."

Mạc Dư Thâm nhìn hình chụp trên tường, khẽ nhíu mày.

Anh gửi tin nhắn cho thư ký Đinh: 【Hỏi thăm một chút về con cái của Hướng giáo sư đi.】

Thư ký Đinh: 【Được, tôi sẽ hỏi thăm.】

Rất nhanh, hai người họ được gọi vào.

Mạc Dư Thâm nói sơ qua tình huống hôm nay với Hướng giáo sư. Hiếm khi Hướng giáo sư ngồi xem bệnh, anh chủ động yêu cầu kiểm tra não bộ một lần.

Xem bệnh hai phút mà xếp hàng kiểm tra chụp phim muôn hết hai tiếng.

Trong lúc đợi kết quả, Mạc Dư Thâm đưa Hè Gia ra ngoài đi dạo, không khí bên ngoài rất tốt.

Hai người đan chặt mười ngón, không có mục đích gì đi dọc theo vỉa hè.

Mạc Dư Thâm chưa từng nghĩ tới có ngày mình sẽ nắm tay một người phụ nữ dạo bước trên đường.

Hè Gia nhìn xung quanh một chút, "Chỗ này em không quen."

Không phải không quen, mà là quên.

Mạc Dư Thâm: "Dẫn em đến một nơi."

"Đi đâu?"

"Đến rồi biết."

Xuyên qua một con hẻm nhỏ, đi về phía trước hơn trăm mét, rẽ trái là đến một con đường không rộng lắm, trên đường thưa thớt người qua lại, thỉnh thoảng mới có ô tô chạy qua.

Lùm cây ven đường đọng lại một tầng tuyết.

Hai bên cây ngô đồng đã đậm nhánh óng ánh.

Hè Gia nhớ con đường cây ngô đồng này. Cô đã từng đi qua. Nếu Mạc Dư Thâm cũng biết vậy thì chắc chắn anh cũng từng đi qua nơi này.

Mạc Dư Thâm chỉ chỉ phía trước, "Rẽ ngoặt, đi thêm một đoạn nữa là đến nhà ông bà nội."

Khó trách cô cảm thấy quen thuộc với con đường này.

Từ nhỏ Mạc Dư Thâm đã cùng Khương Thẩm và Trình Duy Mặc chơi ở chỗ này, hơn hai mươi năm qua đi, cây cối đã rợp bóng mát còn những bức tường thì đã lốm đốm cũ mục.

Mạc Dư Thâm nắm tay cô đi về hướng ngược lại nhà ông bà. Hè Gia đề nghị đến nhà ông bà nội chúc Tết. Xem lại bút ký, cô vẫn chưa đi thăm ông bà nội.

Mạc Dư Thâm tìm cớ: "Hai ông bà chưa chắc ở nhà." Là anh không muốn đi, lỡ đâu cả nhà Mạc Liêm cũng ở đó.

Hè Gia cũng đoán được là anh không muốn đi nên cũng không miễn cưỡng.

Đi đến cuối đường cây ngô đồng, giao đường lớn, Hè Gia mới nhận ra đây là đâu.

Cô chỉ phía trước, "Qua thêm một cái ngã tư nữa, có một cửa hàng khoai nướng, rất nổi tiếng trên mạng. Có một lần Dương Dương mua khoai ở đó mang đến câu lạc bộ, ăn là ghiền. Chúng ta đi qua xem một chút, không biết hôm nay có bán không."

Mạc Dư Thâm cũng biết cửa hàng đó, anh tính nói với Hè Gia là không bán đâu, chủ tiệm không thiếu tiền.

Nhưng dù sao cũng rảnh, đi cùng với cô thêm một đoạn nữa.

Vận khí không tệ, hôm nay cửa hàng có bán.

Hè Gia nhìn vào trong cửa hàng, trông tiệm là một người đàn ông trẻ tuổi, nhìn khí chất này khá giống Mạc Dư Thâm. Mặc áo tây quần âu mà sao đi bán khoai lang nướng vậy?

Mạc Dư Thâm nhìn người trong tiệm, im lặng.

Hè Gia khều tay Mạc Dư Thâm, "Đi vào đi, em muốn ăn."

Mạc Dư Thâm: "Người đàn ông này bị mù sổ, anh ta không biết dùng cân điện tử."

Hè Gia xoay mặt: "Anh biết ông chủ này?"

Mạc Dư Thâm "Ùm" một tiếng rồi nói: "Rất nổi tiếng trên mạng."

Hè Gia: "....." Kiến thức của cô quá hạn hẹp rồi, bây giờ đàn ông cũng trở nên nổi tiếng trên mạng như vậy hả? Bát quá với giá trị nhan sắc và khí chất này thì có khi còn đứng đầu bảng người người nổi tiếng.

Mạc Dư Thâm đi vào, cửa tự động cảm ứng: "Hoan nghênh quang lâm."

Mạc Dư Thâm bị âm thanh này làm cho giật mình. Anh nhìn người đàn ông trước quầy thu ngân, "Cậu không thể để tiếng chuông cửa này nhỏ được chút à?"

Người đàn ông vẫn đang bấm máy tính tính toán sổ sách, nâng mí mắt, "Không phải âm thanh to mà do bị quần áo trên người cậu dọa sợ."

Hè Gia xích lại thì thầm bên tai Mạc Dư Thâm: "Anh biết người nỗi tiếng này à?"

Bởi vì thính lực của Hè Gia hạ xuống mà tiếng "thì thầm" của cô vào tai người đàn ông lại thành tiếng "không được nhỏ cho lắm".

Anh nhìn Mạc Dư Thâm một chút.

Người đàn ông này cũng không phải người nỗi tiếng trên mạng gì. Là bạn của anh.

Mạc Dư Thâm nhìn về phía người bạn này, "Chẳng phải sáng nay còn nói ở trong nhóm là muốn tăng ca làm việc sao. Là đến đây tăng ca à?"

Bằng hữu để máy tính qua một bên, nhàn nhạt nói: "Cậu tiêu tiền của tôi rồi, nếu tôi không làm thêm giờ thì sống làm sao đây. Nhìn đi, cậu còn có áo mới để mặc, tôi còn phải mặc đồ năm ngoái."

Mạc Dư Thâm cạn lời.

Vì đối phó với Mạc Liêm, công ty cổ phần tài chính thu mua công ty tư nhân của Mạc Liêm có một nửa là của người bạn này.

Mạc Dư Thâm giới thiệu cho Hè Gia, nói với cô một cái tên.

Hè Gia chào hỏi, nói với Mạc Dư Thâm, "Hai người trò chuyện đi, em đi dạo một chút."

Mạc Dư Thâm cẩn dặn: "Đừng đi xa quá."

Hè Gia gật đầu, ra khỏi cửa hàng.

Bằng hữu cất sổ sách đi, "Bệnh tình của Hè Gia bây giờ đã nghiêm trọng hơn trước đây, không nhận ra tôi nữa."

Mạc Dư Thâm: "Ừm."

Bằng hữu hỏi sao không ở phim trường mà lại rảnh rỗi dẫn vợ đi dạo.

Mạc Dư Thâm: "Đưa Hè Gia đến bệnh viện kiểm tra, ở đoàn phim nhiều người ngộp ngạt, đưa cô ấy ra ngoài dạo chơi." Anh hỏi: "Em gái cậu thì sao? Tình trạng thế nào rồi?"

Bằng hữu: "Không khác bao, giống như Hè Gia vậy."

Ở Bắc Kinh có hai trường hợp bị bệnh như vậy, một là Hè Gia, hai là em họ của người bạn này.

Thuốc mà Hè Gia đang uống là do phòng thí nghiệm người bạn này đầu tư điều chế ra, tác dụng phụ lớn nhưng vẫn chưa có đột phá nào.

Mạc Dư Thâm: "Hôm nay tôi gặp được Hướng giáo sư. Nếu có cơ hội, ba nhà chúng ta hợp tác cùng nghiên cứu, chắc chắn sẽ có bước tiến lớn."

Bằng hữu: "Khó nói, Hướng giáo sư sẽ không dễ dàng đáp ứng."

Mạc Dư Thâm: "Tôi sẽ nghĩ biện pháp khác."

Chuông báo điện thoại vang lên, anh phải về lấy kết quả phim chụp.

Mạc Dư Thâm chỉ lò nướng, "Lựa cho tôi mấy củ ngon một chút."

Người bạn này lấy vài củ khoai nướng để lên cân điện tử, tùy ý nói một giá, "Hai trăm."

Mạc Dư Thâm: "Sao cậu không đi cướp ngân hàng luôn đi." Anh cầm khoai nướng rời đi.

Hè Gia đang đứng bên cạnh tiệm, đưa lưng về phía gió, vừa đi tại chỗ vừa đậm chân sưởi ấm.

Mạc Dư Thâm từ trong cửa hàng đi ra, "Sao em không đi dạo? Có lạnh không?"

Hè Gia sợ anh không tìm thấy cô. Cô nhìn trong tay Mạc Dư Thâm, anh không mua khoai cho cô!

Mạc Dư Thâm vỗ vỗ túi áo lông, "Ở đây."

Quần áo măr như vậy mà anh lại dùng để ủ khoai cho nóng, Hè Gia: "Một hồi đều là mùi khoai nướng, ngày mai làm sao mặc được nữa?"

Mạc Dư Thâm dự định quay về sẽ cất cái áo này đi. Anh không có cách nào chịu đựng việc "đụng hàng" với Chu Minh Khiêm.

Hai người trở về bằng đường cũ.

Hè Gia tán gẫu về ông chủ trẻ tuổi của hàng khoai vừa nãy, bây giờ không có mấy người nguyện ý làm việc nặng nhọc này.

Mạc Dư Thâm: "Em thật sự nghĩ cậu ta là chủ tiệm?"

"Không phải sao?"

"Cậu ta là ông chủ ngân hàng đầu tư."

"....."

Mạc Dư Thâm: "Cái tiệm đó là ba vợ của cậu ta mở, cậu ta rảnh rồi sinh nông nỗi nên đến phụ."

Hai vợ chồng người bạn này của anh từ năm cấp ba đã bắt đầu hẹn hò, sau kết hôn với nhau. Ba vợ của cậu ấy chỉ là một người bình thường, trước kia từng làm lái xe, cũng từng bán khoai lang nướng nên sau đó mới mở cái tiệm này.

Hè Gia: "Mối tình đầu. Vượt qua khoảng cách để yêu nhau?"

Mạc Dư Thâm gật đầu.

Hè Gia kéo tay Mạc Dư Thâm: "Chúng ta cũng giống như họ vậy, đều là kết hôn cùng mối tình đầu của mình."

Mạc Dư Thâm không xác định được mối tình đầu của cô có phải là anh hay không. Nếu cô đã nói vậy thì cứ cho là vậy đi.

Hè Gia bỏ tay vào túi áo đựng khoai của Mạc Dư Thâm. Khoai mới ra lò, ấm áp dễ chịu, cô cầm trong tay để sưởi ấm.

Ngày hôm nay của cô và Mạc Dư Thâm trôi qua rất bình thường, trong không khí như còn phảng phất mùi pháo hoa.

Thỉnh thoảng, Hè Gia quay đầu nhìn cửa tiệm kia. Đến đầu đường cây ngô đồng, không còn nhìn thấy tiệm khoai nướng nữa.

Đi mấy bước, vẫn ngoay đầu lại nhìn.

Mạc Dư Thâm: "Em nhìn gì vậy?"

Hè Gia lắc đầu: "Không có gì."

Cô muốn nhìn con đường đã đi cùng Mạc Dư Thâm thêm nhiều lần, hy vọng có thể nhớ kỹ nó, nhớ kỹ ngày hôm nay, người đàn ông bên cạnh đã mua khoai nướng cho cô.

Đến bệnh viện, lấy kết quả, Mạc Dư Thâm dẫn Hè Gia đến tìm Hướng giáo sư.

Hướng giáo sư nhìn ảnh chụp, mi tâm càng nhíu càng chặt, ông ngẩng mặt nói với trợ lý thực tập, "Cậu đưa bệnh nhân vào xem ảnh chụp đi."

Trợ lý thực tập lập tức hiểu ý, giáo sư muốn nói về bệnh tình, không muốn để bệnh nhân biết. Anh đứng dậy, cầm chìa khóa, nói với Hè Gia đi vào văn phòng bên trong.

Mạc Dư Thâm phối hợp, "Tôi đi cùng được không?"

Trợ lý thực tập: "Xin người nhà ở lại."

Trợ lý thực tập đưa Hè Gia vào phòng, đóng cửa lại.

Hướng giáo sư nhìn về phía Mạc Dư Thâm, "Bệnh nhân có quan hệ gì với cậu?"

"Vợ của tôi."

"Tình huống của cô ấy tương đối phức tạp."

Mạc Dư Thâm nói cho Hướng chủ nhiệm biết về bệnh tình của Hè Gia, "Hôm nay tôi kiểm tra là vì cô ấy bị vật nặng nén vào đầu, sợ bệnh tình tệ hơn."

Hướng chủ nhiệm tiếp tục xem ảnh chụp.

Mạc Dư Thâm kiên nhẫn chờ đợi. Vì không biết rõ đối phương ra sao nên anh không chủ động giới thiệu mình.

Hướng giáo sư một tay nhấp chuột, một tay xoa cằm, biểu tình rất phức tạp, "Não bộ của vợ cậu bị tổn thương nhưng không nhìn thấy được vết thương." Điều này quả thật rất khó chữa trị.

Ông chỉ vào một chỗ nào đó cho Mạc Dư Thâm nhìn, "Chỗ này đã chèn vào dây thần kinh thị giác. Có phải thính lực của cô ấy cũng không còn được như xưa nữa phải không?"

Mạc Dư Thâm: "Vâng." Anh nói về ký ức của Hè Gia: "Ký ức của cô ấy rất kỳ lạ, lúc thì ấn tượng sâu sắc, lúc thì lập tức quên đi. Cô ấy còn nhận nhầm người nữa."

Hướng giáo sư: "Ký ức của đại não luôn là vấn đề nan giải của khoa học." Cái khác, ông không nhiều lời. Ông đã hành y ba mươi năm, chỉ gặp đúng hai ca bệnh dạng này.

Một người là con gái Tưởng gia, thứ hai là Hè Gia.

Hướng giáo sư không có phương án trị liệu tốt, ông đề nghị Mạc Dư Thâm, "Cậu có thể tìm người nghe ngóng, ở Bắc Kinh cũng có một trường hợp như thế này. Nhà người này có một xưởng nghiên

cứu thuốc, cũng có phòng thí nghiệm. Nghe nói thuốc bên đó có thể tạm thời khống chế bệnh tinh."

Cũng chỉ có thể khống chế, về phần hiệu quả điều trị thì khó mà nói.

Chưa đầy một lúc thì trợ lý thực tập đã đưa Hè Gia ra. Hướng giáo sư vẫn còn không ít bệnh nhân chờ khám, Mạc Dư Thâ cũng không trì hoãn thêm, đưa Hè Gia rời đi.

Trên đường về, Hè Gia bắt đầu ăn khoai nướng.

Mạc Dư Thâm lấy phim chụp ra nhìn, anh có xem cũng không hiểu. Thuốc mà Hướng giáo sư đề cử là thuốc mà Hè Gia đang uống. Có thể Hè Gia đã mẫn cảm với loại thuốc đó rồi nên hiệu quả trị liệu quá mức thấp.

Trở lại phim trường, trời sắp tối, mọi người cũng đang thu dọn lại đồ đạc.

Mọi người quan tâm Hè Gia, cô lắc lắc kết quả chụp CT não trong tay, "Không có gì, chỉ bị chấn động não nhẹ, nghỉ ngơi mấy ngày là khỏi."

Dư An lo lắng muôn chêt, sợ nếu Hè Gia bị tẩm gỗ nện vào đầu thật thì bệnh tinh càng tệ hơn. Cô không thể giúp gì được cho Hè Gia, chỉ có thể pha đồ nóng cho cô uống hằng ngày.

"Chị Hè Gia."

Lần này không phải trà sữa mà là nước trái cây.

"Cảm ơn em."

Thần sắc Hè Gia nhẹ nhõm, cầm nước trái cây đi đến hiện trường quay phim.

Bóng đêm hạng xuống, làng du lịch trở nên lạnh lẽo và yên tĩnh.

Trong lỗ tai của Hè Gia giống như đang trẩy hội linh đình. Cô đeo tai nghe vào, mở ghi âm mà Mạc Dư Thâm đã ghi cho cô, mở tiếng lớn nhất.

Mạc Dư Thâm không đi theo Hè Gia, thư ký Đinh gọi điện thoại tới, anh tìm một chỗ không người nghe.

Buổi chiều, thư ký Đinh đã thăm dò được con cái của Hướng giáo sư.

Hướng giáo sư chỉ có một đứa con gái gọi là Hướng Lạc. Chính là Hướng Lạc trong đoàn phim của bọn họ.

Mạc Dư Thâm nhìn qua ánh chiều tà le lói, "Ừm, tôi biết rồi, vất vả cho cậu."

Cúp máy, anh đi tìm Chu Minh Khiêm. Chu Minh Khiêm biết phần diễn của Hướng Lạc mỗi ngày, anh phải nhanh chóng hẹn gặp Hướng Lạc. Đây là con đường tắt nhanh nhất đưa đến cơ hội ngồi xuống nói chuyện hợp tác với Hướng giáo sư.

Trước máy giám thị có ba người, cô Thượng, Hè Gia và một người đàn ông.

Xa xa, dưới màn đêm tối, chỉ lộ ra được vài góc nhìn không rõ đằng sau cái ghế. Mạc Dư Thâm nhất thời không nhận ra, tưởng đó là phó đạo diễn.

Người kia bơi trong cái áo khoác màu xanh quân đội. Lưỡi nháy dựa vào lưng ghế, không có hình dạng chỉnh tề, nhìn có chút lôi thôi.

Mạc Dư Thâm vô ý thức nhìn xung quanh, tưởng rằng Chu Minh Khiêm đang thảo luận cảnh quay với diễn viên nhưng nhìn một vòng cũng không nhìn thấy người mặc quần áo giống anh đâu.

Đến gần, Mạc Dư Thâm không nhìn người đàn ông kia mà hỏi cô Thượng, "Chu đạo đi đâu rồi?"

Còn chưa đợi cô Thượng lên tiếng thì bên cạnh đã phát ra tiếng ho nhẹ, "Khu khu."

Mạc Dư Thâm nhìn sang, người đàn ông mặc áo khoác màu xanh pha vàng kiểu quân đội đang nhìn anh bằng một cặp mắt ai oán, "Tìm tôi có chuyện gì?"

Mạc Dư Thâm: "....."

Hóa ra người ngồi trên ghế là Chu Minh Khiêm.

*

Editor có lời muốn nói: Nhiều khi ông chủ ngân hàng đầu tư giàu không phải là do làm ông chủ mà là do làm cameo ở quá nhiều bộ truyện =))).

Cho những bạn chưa biết thì vị bằng hữu này có tên thật là Tưởng Bách Xuyên, nam chính trong truyện <Làm thế nào để ngừng nhớ anh> (hoàn) và là nam cameo ở hầu hết tất cả các bộ truyện của Mộng Tiêu Nhị:))).

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 47: Chỉ Cần Điều Kiện Này Không Khiến Hè Gia Khổ Tâm

Đến khi về lại phòng khách sạn rồi mà Mạc Dư Thâm vẫn luôn nghĩ tới ánh mắt ai oán của Chu Minh Khiêm.

Hè Gia ngã trên sô pha cười không ngừng nghỉ.

Ở trường quay, trước mặt có Chu Minh Khiêm nên cô không thể bật cười. Cô không nghĩ tới Chu Minh Khiêm sẽ tự tay phá hỏng tượng của mình.

Hè Gia nhắm mắt, các tế bào đều đang mệt mỏi đình công, "Ông xã, em mệt nên nhắm mắt nghỉ ngơi một chút, mười một giờ anh gọi em dậy để ghi bút ký nhé."

Mạc Dư Thâm kéo cô khỏi ghế sô pha kêu cô đi tắm rửa. "Lên giường mà ngủ, nằm như vậy rất dễ cảm lạnh."

Mạc Dư Thâm nửa ngồi trước ghế sô pha, Hè Gia thuận thế ôm anh, tựa cằm lên vai anh, "Thật ra hôm nay em cũng có đi dạo ở một cử tiệm." Lúc mà anh và bạn mình nói chuyện trời đất.

Mạc Dư Thâm: "Mua cái gì?"

Hè Gia lấy ra một hộp từ túi quần, ném lên tay Mạc Dư Thâm.

Mạc Dư Thâm bật cười.

Kích cỡ lớn nhất.

Hè Gia dùng gò má của mình cọ cọ mặt anh, "Ông xã, em thật sự chỉ yêu anh, chỉ nhớ mỗi anh, cũng chỉ có một mình anh. Nếu em không nhớ được, anh cũng đừng khổ sở có được không?"

"Không."

Mạc Dư Thâm ôm bả vai gầy gò của cô, "Lần sau còn nhận nhầm người nữa thì em trực tiếp kéo em về."

"Cái này thì được."

Mạc Dư Thâm thấp giọng hỏi cô: "Có đói bụng không?"

Hè Gia ngạc nhiên, chẳng phải mới ăn cơm ở dưới lầu sao? Mới nửa tiếng trôi qua thôi mà.

Mạc Dư Thâm lại ném cái hộp kia vào tay cô.

Hè Gia nháy mắt hiểu ý, ở trên môi của anh hôn xuống.

Mạc Dư Thâm bế cô lên, trực tiếp đi vào phòng tắm.

Lúc này Hè Gia không mệt cũng hết buồn ngủ, tinh thần không tệ, đủ các loại trêu chọc. Mạc Dư Thâm cảm thấy cái tên Sắc Sắc này trừ cô ra thì không thể là ai khác.

Đêm dài.

Hè Gia ngủ, biểu lộ rất thỏa mãn.

Trước khi ngủ, Hè Gia đặt chuông báo thức sáng sớm mai dậy để ghi bút ký nhưng bị Mạc Dư Thâm tắt đi.

Mạc Dư Thâm cầm kịch bản và bút ký của Hè Gia ra phòng khách, tắt đèn phòng ngủ lại.

Anh tìm thấy số điện thoại của Hướng Lạc trong thông tin tổ phim, trực tiếp gọi điện qua.

"Chào cô, là tôi, Mạc Dư Thâm, mạo muội quấy rầy."

Hướng Lạc phản ứng chậm nửa nhịp, không dám tin là Mạc Dư Thâm gọi điện cho mình, nhưng trong điện thoại quả thật chính là giọng nói của Mạc Dư Thâm.

"Chào Mạc tổng, anh có gì phân phó sao?"

Cô không khỏi khẩn trương.

Để phòng tránh hiểu lầm không cần thiết, Mạc Dư Thâm nói rõ ý định của mình, "Xưởng thuốc của Mạc thị có ý muốn hợp tác cùng Hướng giáo sư, muốn thông qua cô bắc cầu giật dây."

Hướng Lạc từ từ bình tĩnh lại, thì ra là như vậy.

Cảm tình của cô đối với Mạc Dư Thâm vẫn luôn trập trùng. Kể từ lần đầu tiên gặp mặt, cô đã động tâm rồi.

Ở khán đài tại cuộc thi cưỡi ngựa, anh không hề lưu tình mà cự tuyệt mong muốn chụp hình với cô, lòng tự trọng của cô sụp đổ một chút. Khoảng thời gian đó cô còn có chút thành kiến với anh.

Gặp lại tại phim trường của <Quãng đời còn lại>, lúc anh thăm ban Khương Thẩm. Cô chủ động lại bắt chuyện với anh nhưng thái độ của anh lãnh đạm.

Hảo cảm của cô dành cho anh bị hao mòn gần hết sắp không còn nữa.

Nhưng có thể là do cái hôm anh đột nhiên tiến tổ dưới chức danh nhà sản xuất của bộ phim. Ngày hôm đó anh cũng giống như những người khác, đứng ở nơi băng thiên tuyêt địa nhìn máy giám sát suốt cả buổi.

Cảm tình của cô dành cho anh càng khắc sâu hơn. Chớp mắt một cái, sự quyến rũ của anh có thể cản hết mọi gió lạnh. Vì thế mà cô đã dốc toàn lực cho cảnh quay đấu xé lẫn nhau với Khương Thâm.

Chỉ vì muốn biểu hiện tốt một chút ở trước mặt anh.

Dù là, chưa chắc anh đã nhìn thấy.

Thỉnh thoảng cô cũng sẽ gọi anh một tiếng, chỉ nói một câu "Mạc tổng" mà cô cũng có thể vui vẻ cả nửa ngày.

"Chiều mai cô không có cảnh quay nào, nếu tiện thì chúng ta gặp nhau rồi nói." Âm thanh từ tính của Mạc Dư Thâm từ đầu kia truyền tới.

Suy nghĩ của Hướng Lạc bị đánh gãy, cô lấy lại bình tĩnh: "Vậy được."

Mạc Dư Thâm hẹn gặp mặt ở nhà hàng của Quý Thanh Thời, sớm đã đặt bàn trước.

Ngày hôm sau, buổi chiều, trước khi đi, Mạc Dư Thâm nói rõ với Hè Gia rằng anh sẽ rời khỏi đoàn phim nửa ngày. Có hẹn cùng Hướng Lạc đàm luận vì Hướng Lạc là con gái của Hướng giáo sư.

Phương hướng nghiên cứu của giáo sư giống như Mạc thị nên hi vọng có thể thúc đẩy hợp tác cùng nhau.

Hè Gia ghi vào bút ký, "Anh sợ em ghen à?"

Mạc Dư Thâm hỏi lại, "Vậy em có ăn giấm hay không?"

Hè Gia ghi lại, rồi hôn anh một cái, "Đã ném qua, rất chua."

Mạc Dư Thâm cầm áo khoác lên rời đi.

Vì não của Hè Gia "bị chấn động" nên buổi trưa đều về phòng "nghỉ ngơi" một tiếng. Tận dụng thời gian rảnh rỗi, cô nghe lại ghi âm buổi sáng rồi bỏ sung bút ký.

Ở Bắc Kinh vẫn còn mấy cảnh nữa là kết thúc, cuối tuần này bọn họ sẽ đi lên núi quay tiếp.

Lên núi, không khí tốt, thích hợp dưỡng bệnh. Trên núi còn có lão bà và Nhạc lão tiên sinh, nói không chừng còn làm dịu đi cơn nhức đầu của cô.

Nghĩ như vậy, Hè Gia liền vẽ lên sổ năm cái bong bóng rồi tô năm màu sắc khác nhau.

Thời gian không còn nhiều, Hè Gia đeo túi lên đi đến phim trường. Trên đường đi rảnh rỗi, cô nhẫn tin hỏi Diệp Thu đang bận cái gì.

Diệp Thu đang đọc lời thoại, cô đã tiến tổ phim, là bộ phim mà Sở Sam chế tác.

Trước thực tế, cô vẫn phải cuối thấp đầu.

Diệp Thu trả lời Hè Gia: 【Đang bận kiếm tiền. Chờ tớ kiếm đủ rồi, cậu cũng hết bận, chúng ta cùng nhau du ngoạn nhân gian.】

Hè Gia: 【Đang đi sự kiện hay là quay show thực tế?】

Diệp Thu không nói cho Hè Gia biết cô vào đoàn phim của Sở Sam. Cô không biết liệu Hè Gia có còn nhớ người tên Sở Sam này không. 【Quay phim, lại quay tiếp thêm một bộ. Dù gì cũng đang rảnh.】

Hè Gia: 【Cậu đã bao lâu rồi chưa nghỉ ngơi?】

Diệp Thu cũng không nhớ.

Hè Gia: 【Đợi <Quãng đời còn lại> đóng máy, chúng ta đi đâu đó một thời gian đi. Có khi cậu sẽ "ngoại tình" với công việc khác đấy. Cũng có người rồi sẽ đam mê với những thứ khác.】

Nói đến tình duyên, Diệp Thu muốn nói cho Hè Gia chuyện này, 【Gia Gia, khả năng là có người theo đuổi tớ. Tớ cũng không chắc lắm.】

Hè Gia kích động: 【Ai?】 . Chắc hẳn không phải Quý Thanh Thời, một người đàn ông tự phụ như anh ấy chả bao giờ theo đuổi người khác.

Diệp Thu: 【Hoắc Đằng.】

Hoắc Đằng chính là nam chính của <Quãng đời còn lại>. Mỗi ngày Hè Gia đều gặp anh, diễn viên phái thực lực, ảnh đế, còn là đỉnh cấp lưu lượng.

Diệp Thu có không ít cảnh diễn chung với Hoắc Đằng. Cảnh diễn chung lần trước, do cô quá khẩn trương nên NG mãi hơn ba mươi lần mà vẫn chưa qua, bị Chu Minh Khiêm mắng đến mức hoài nghi nhân sinh.

Sau khi kết thúc công việc trở về, Hoắc Đằng chủ động tìm cô tập thoại, còn chỉ điểm cho cô nhiều thứ.

Phần diễn của cô kết thúc, tạm biệt đoàn phim, ngày nào Hoắc Đằng cũng nhăn tin hỏi thăm. Đêm giao thừa, anh gọi điện thoại cho cô.

Cô cũng không ngốc, biết được hàm ý của một người đàn ông khi gọi điện cho một người phụ nữ vào lúc 12 giờ là gì.

Cuộc gọi đó vây mà kéo dài hơn một tiếng đồng hồ. Điều là những câu hỏi thăm thường ngày. Hoắc Đằng còn hỏi cô ở đoàn phim mới như thế nào, có bị uỷ khuất gì hay không?

Nói đến uỷ khuất, cô cũng không biết nên định nghĩa như thế nào. Có thể là uỷ khuất nhưng cũng có thể là do cô quá nhạy cảm.

Sở Sam biết cô và Quý Thanh Thời từng ở bên nhau nên ánh mắt khi nhìn cô rất lạnh nhạt, còn mang theo khinh thường.

Vì vậy cô luôn cố gắng cho vai diễn hiện tại này, cô không muốn bị khinh thường.

Ngày hôm qua có một cảnh mà cô chỉ cần diễn một lần là qua. Đạo diễn rất ít khi khen người khác mà lại cho cô một ngón cái. Đối với cô mà nói đó là một niềm tự hào lớn.

Lúc đó Sở Sam cũng có mặt. Sau đó Sở Sam đến ngồi bên cạnh cô: "Không tồi, bảo trì trạng thái này cho tốt. Các cô gái vẫn phải nêu nhờ thực lực của mình mà đi lên. Đi đường tắt sẽ té rất thảm."

Nói rồi cô dừng lại một chút, "Dù sao thì người đàn ông như Quý Thanh Thời sẽ không nghiêm túc, cửa của Quý gia cũng rất cao, muốn gả vào cũng phải sút đầu mě trán."

Cô biết Sở Sam có ý gì, khoảng thời gian ở cùng với Quý Thanh Thời căn bản chỉ là chơi đùa, cô không nên coi là thật.

Từ khi chia tay đến giờ, cô đã không còn xoắn xuýt để tâm Quý Thanh Thời đối với cô rốt cuộc có một chút cảm tình nào hay không. Hay chỉ đơn giản là muốn tìm bạn giường.

Điện thoại lại rung lên, Hè Gia nhắn tới: 【Hai phút nữa là tờ nhìn thấy Hoắc Đằng rồi. Tờ sẽ thay cậu quan sát thật tốt, nếu là một người đàn ông chân chính thì cứ thuận theo tự nhiên mà yêu đương một lần, để cho anh hai của tờ hối hận chết.】

Mạc Dư Thâm mất một tiếng rưỡi đến nhà hàng, Hướng Lạc cũng đúng hẹn mà tới.

Hướng Lạc mỉm cười nhạt gật đầu. Hôm nay Mạc Dư Thâm không mặc áo khoác lông mà đổi thành áo khoác gió, làm cho dáng người càng thêm đĩnh đạc, cao ráo.

Ở đoàn phim <Quãng đời còn lại> của các cô có tam đại nam thần.

Hoắc Đằng, người đàn ông có nhan sắc ấm áp, là người chồng quốc dân.

Chu Minh Khiêm, bông hoa cao lãnh phẫn liệt, khi yêu anh là yêu đến mức hận không thể móc tim ra tặng, nhưng khi hận cũng là hận đến ngược thấu tâm can.

Còn lại là Mạc Dư Thâm, người đàn ông chín chắn, trầm ổn nhàn không thấu nhưng lại khiến người khác khao khát gần gũi.

Thiện cảm của cô đối với Hoắc Đằng và Chu Minh Khiêm như cái duyên của người qua đường bình thường. Nhưng đối với Mạc Dư Thâm lại khác.

Mấy năm trước khi mà cô và Khương Thẩm hợp tác quay phim, lúc anh đi thăm ban Khương Thẩm, cô vừa gặp đã cảm mến, đến giờ vẫn nhớ mãi không quên.

Mạc Dư Thâm không nhờ quản lý xếp phòng riêng mà ngồi ngay đại sảnh vị trí gần cửa sổ, gọi hai tách cà phê.

Đây là lần đầu tiên Hướng Lạc ở riêng một chỗ với Mạc Dư Thâm nên không tránh khỏi có chút khẩn trương.

Cô khuấy nhẹ cà phê, che giấu tâm tình nhỏ bé này.

Mạc Dư Thâm đi thẳng vào vấn đề, "Hôm qua tôi đưa Hè Gia đi bệnh viện khám, chính là đến nhờ Hướng giáo sư xem bệnh."

Hướng Lạc có chút không hiểu. Anh muốn cùng Hướng giáo sư hợp tác thì tại sao lại lấy Hè Gia làm mồi đầu?

Mạc Dư Thâm tiếp tục nói đến bệnh tình của Hè Gia, không sót một chi tiết nào.

Nghe xong, Hướng Lạc trợn mắt há mồm.

Cô biết loại bệnh này, trước kia từng nghe ba nhắc qua một lần, Bắc Kinh cũng có một trường hợp. Lúc đó cô cảm thấy thật huyền huyễn, mắt trí nhớ mang tính lựa chọn cô chỉ mới thấy qua trong kịch bản.

Không nghĩ tới bây giờ bên cạnh mình cũng có người bị bệnh như vậy.

Vậy là một tháng rưỡi qua, Hè Gia đều dựa vào bút ký để giao lưu cùng bạn họ?

Cô khó mà tưởng tượng được.

Khó trách, Hè Gia mỗi ngày đều ngồi viết viết viết, chưa bao giờ ngừng lại. Có khi Chu Minh Khiêm gọi cô, cô cũng không để ý.

Thì ra là do nghe không được.

Mạc Dư Thâm: "Trung tâm nghiên cứu phát triển dược phẩm của Mạc thị muốn hợp tác cùng đoàn đội nghiên cứu của Hướng giáo sư. Đến lúc đó sẽ nói rõ chi tiết phương thức hợp tác."

Hướng Lạc có chút cảm giác kỳ lạ, chuyện hợp tác này liên quan gì đến Hè Gia?

"Mạc tổng, ngài và Quý gia có giao tình không tệ nhỉ?"

Mạc Dư Thâm không giấu diếm gì nữa, "Hè Gia là vợ tôi."

Muỗng cà phê trong tay Hướng Lạc cầm không chắc, rơi xuống chén văng tung toé mấy giọt cà phê. Cô nhanh chóng dùng khăn giấy lau đi.

Cô khô ngòi mình lại thất thố như vậy.

Anh thế mà đã kết hôn rồi, vợ của anh chính là Hè Gia.

Có bất ngờ, nhưng cũng hợp tình hợp lý.

Hướng Lạc mất nửa phút đồng hồ tiêu hoá những lời vừa rồi. Hiện tại trong đầu có hàng trăm suy nghĩ, trong lòng có hàng ngàn loại cảm xúc.

Người cô thích, đã kết hôn.

Khóc trách lần đó ở khán đài anh không muốn chụp hình chung, vì vợ của anh đang ở ngay dưới sân thi đấu.

Hướng Lạc nhìn Mạc Dư Thâm: "Vậy anh đến đoàn phim cũng là vì Hè Gia?"

Mạc Dư Thâm không lên tiếng.

Hướng Lạc hiểu, đây là ngầm thừa nhận.

Một lúc sau, cô mới mỉm cười nói: "Anh đến tìm tôi giúp đỡ e rằng có chút nguy hiểm." Anh hắn nhìn ra được cô có ý với anh.

Mạc Dư Thâm: "Vậy phải thử một chút mới biết."

Hướng Lạc sắp xếp lại suy nghĩ, "Hôm qua Hè Gia ôm nhầm người cũng do bệnh tình chuyển biến phức tạp lên?"

Mạc Dư Thâm gật đầu, có lẽ thị lực cũng có vấn đề.

Hương Lạc nhấp cà phê, đây là hương vị cô thích nhất nhưng hôm nay lại đắng đến mức khó nuốt xuống.

Mặc dù hôm qua Mạc Dư Thâm đã nói rõ trong điện thoại là muốn nhờ cô bắc cầu giật dây hợp tác cùng ba cô. Nhưng cô cũng hưng phấn đến mắt ngủ một đêm.

Có thể ở riêng một chỗ với người mình thích, mặc kệ vì chuyện gì thì vẫn là một bước khởi đầu tốt, chí ít về sau còn có cơ hội tiếp xúc với Mạc Dư Thâm.

Ai ngờ, có kinh nhưng không có hỉ.

Trong đại sảnh chỉ có hai người bọn họ và phục vụ đứng ở cửa.

Im lặng, Hương Lạc thậm chí còn nghe được hơi thở của mình.

Bầu không khí trầm mặc. Mạc Dư Thâm cũng không gọi chủ đề.

Hương Lạc ngẩng đầu, "Tôi sẽ không giúp không công, có điều kiện."

Mạc Dư Thâm: "Chỉ cần điều kiện này không khiến Hè Gia khổ tâm, còn lại tuỳ cô quyết."

Hương Lạc chỉ là hiếu kỳ: "Nếu phải chọn giữa Hè Gia và sức khoẻ của Hè Gia thì sao?"

Bình thường Mạc Dư Thâm sẽ không trả lời những vấn đề nhảm chán này, nhưng hôm nay không còn cách nào khác, "Cái trước."

Hướng Lạc nhấp cà phê, rõ ràng là nóng nhưng nuốt xuống lại lạnh băng. Có trò chuyện tiếp cũng không còn ý nghĩa gì. Anh đã rất thảng thắn rồi.

Cô không cần phải tự tìm khó xử cho mình. Ba cô thường nói, là con gái thì mặc kệ có chuyện gì cũng không được ném sự kiêu hãnh của mình đi.

Hướng Lạc: "Cũng không phải chuyện gì khó, không liên quan đến Hè Gia. Tôi cũng không đến mức so đo với người bị bệnh."

Mạc Dư Thâm ra hiệu cô nói. Nếu không liên quan đến Hè Gia thì không có gì là anh không làm được.

Hướng Lạc sảng khoái nói: "Tôi sẽ về bắc cầu giật dây cho anh, còn về chuyện có hợp tác thành công hay không thì không phải do tôi quyết định. Nếu thành công thì anh nói với đoàn đội của KhuƠng Thẩm chủ động lấy lòng tôi trên weibo, mỗi tháng ít nhất tương tác bốn lần, hai lần chia sẻ lại bài viết và hai lần để lại bình luận."

Mạc Dư Thâm: "....."

Mạch não của phụ nữ đều như vậy sao?

*

Tác giả có lời muốn nói:

Mạc Dư Thâm: Phụ nữ đều luôn như vậy sao? Công việc nam chính này cũng khó đảm nhận quá. Tôi quá khổ rồi!

Chu Minh Khiêm: Anh thật sự không muốn làm nam chính nữa?

Mạc Dư Thâm: Đùa cậu thôi.

*

Editor có lời muốn nói:

Trình Duy Mặc: Người anh thích, đã kết hôn rồi.

Hương Lạc: Người cô thích, đã kết hôn rồi.

*

#24042020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 48: Lát Nữa Làm Hô Hấp Nhân Tạo Cho Chu Đạo Các Cô Đi

Cuối tháng hai, đoàn làm phim chuyển lên núi.

Cả đoàn ở lại khách sạn ngay trên khu phố ẩm thực, nơi mà Chu Minh Khiêm từng ở qua.

Đúng là cả đời khó quên, anh đã chứng kiến chuyện "ngoại tình" của Hè Gia và Mạc Dư Thâm ở đây, còn đứng trọn mươi phút trước kệ hàng bán đồ phụ nữ trong cửa hàng tiện lợi này.

Các tràng cảnh đã được dựng xong trước khi bọn họ tới. Hè Gia đi dạo một vòng, mô phỏng khá tốt, có cảm giác như đang đi trong nhà của lão bà và Nhạc lão tiên sinh.

Vốn Chu Minh Khiêm nhìn trúng nhà của Nhạc lão tiên sinh, muốn mượn làm hiện trường quay phim nhưng lại sợ quấy rầy ông nghỉ ngơi nên đành dựng tạm một căn nhà giống như của ông cụ Nhạc bên hồ.

Cảnh dựng ở bên hồ, chính là cái hồ mà lần trước Chu Minh Khiêm cùng Nhạc lão tiên sinh câu cá. Anh bị cảnh sắc nơi đây mê hoặc.

Vùng nước này khoáng đạt (rộng rãi), hai bên là núi non trùng trùng điệp điệp, sương trắng mờ mịt hoàn toàn không nhìn thấy điểm đầu điểm cuối.

Bên bờ có mấy chiếc thuyền nhỏ đang đỗ.

Ban đầu vùng nước này không có thuyền, vì nước sâu, cảnh khu không cho đặt thuyền. Nhưng vì đoàn phim cần dùng đến nên phải tự mua rồi vận chuyển đến đây.

Để quay được ở trong núi, Nhạc lão tiên sinh đã hỗ trợ rất nhiều để xin giấy phép.

Ngày khai máy đầu tiên trên núi, có một phân cảnh quay trên hồ.

Chu Minh Khiêm mang theo người quay và hai biên kịch ra hồ lấy cảnh, quay phim thì đang chụp poster tuyên truyền, Chu Minh Khiêm không chờ anh nữa mà ra hiệu cho cô Thượng và Hè Gia cùng lên thuyền, "Chờ cậu ta làm xong rồi đi thuyền khác đến."

Mạc Dư Thâm thấy trên thuyền còn chỗ trống nên nói với Chu Minh Khiêm: "Tôi cũng đi xem."

Chu Minh Khiêm thầm nghĩ, anh thì hiểu cái gì mà xem. Nhưng cũng không thể không cho anh đi.

Dư An đề nghị: "Chèo thuyền du ngoạn trên hồ thì phải phối hợp với âm nhạc mới có mỹ vị."

Hoắc Đằng: "Vậy tôi sẽ phối nhạc."

Dư An nhớ tới Hoắc Đằng tinh thông hết các nhạc cụ, sáo cũng biết thổi. Trên núi rất thích hợp thổi sáo.

Trợ lý của Hoắc Đằng đã lấy sáo ra, còn lắp xong micro.

Mấy người Chu Minh Khiêm cũng lên thuyền. Chu Minh Khiêm chọn loại thuyền chạy bằng điện, có bốn chỗ ngồi, cũng có mái chèo

để cho diễn viên quay phim. Anh không chọn loại thô sơ có mái chèo thông thường. Còn có một du thuyền cỡ lớn để quay phim.

Bốn chỗ ngồi tương tự như chỗ ngồi xe hơi. Hàng thứ nhất bên trái là ghế lái, bên cạnh là phó lái, hàng dưới là chỗ ngồi ngắm cảnh.

Cô Thượng phương hướng không tốt, không biết lái thuyền nên chủ động ngồi ghế phụ. Hè Gia ngồi ở đằng sau, Mạc Dư Thâm thấy vậy cũng theo sau luôn.

Sắc mặt của Chu Minh Khiêm kém chút nữa là xanh như mặt hồ này.

Cái gì cũng đến tay anh làm, ngay cả việc lái thuyền. Nếu như thuyền này là thuyền độc mộc thô sơ có mái chèo thì anh chính là "thuyền nương" chèo thuyền cho bọn họ. Hai người phía sau kia thật sự coi anh thành người làm miễn phí còn mình thì ung dung ngắm cảnh.

Còn có người ở trên bờ kia, Hoắc Đằng, bắt đầu phô diễn tài nghệ của mình.

Chu Minh Khiêm nghĩ rất cuộc mình có cái tài nghệ gì. Tính tình nóng nảy? Mắng người hay như hát?

Dẹp cái suy nghĩ đó đi, anh bắt đầu cho thuyền chạy.

Nước hồ trong như cái gương, soi lên trời xanh mây trắng, phản chiếu hai dãy núi trùng điệp ở hai bên. Rừng cây trên núi tươi tốt làm nổi bật màu xanh lục của nước hồ.

Đằng xa kia là mây mù lượn lờ, núi rừng như ẩn như hiện.

Trên bờ Hoắc Đằng vẫn đang thổi sáo, âm thanh uyển chuyển du dương.

Thuyền đi sóng biếc trên mặt hồ như người đi trong tranh.

Nhân viên đoàn phim trước đó còn hâm mộ Chu Minh Khiêm bọn họ vì được đi du ngoạn trên mặt hồ, giờ thì lại bị tiếng sáo của Hoắc Đằng làm cho u mê, mấy đóa hoa si kia thì khỏi phải nói, như say như dại.

Mọi người nhao nhao lấy điện thoại ra quay lại. Hè Gia cũng tiện thể quay lại một đoạn. Diệp Thu vẫn chưa tiến tổ lại nên cô quay gửi cho Diệp Thu nghe.

Mạc Dư Thâm vẫn luôn nhìn Hè Gia, cô quay Hoắc Đằng làm gì? Một phút trôi qua rồi mà vẫn chưa quay xong.

Mạc Dư Thâm đưa tay lên chặn camera lại, ánh mắt như có như không nhìn mặt hồ, xem phong cảnh.

Hè Gia cười, người này lại ghen rồi. Có cô Thượng ngồi ngay trước mặt nên không thể dùng lời nói mà dùng cách này để biểu đạt bất mãn.

Hè Gia quay xong, gửi qua cho Diệp Thu: 【Người đàn ông ám áp bên cây sáo.】

Rồi cô đưa cho Mạc Dư Thâm xem nhật ký trò chuyện giữ hai người.

Mạc Dư Thâm đã hiểu, hóa ra là Hoắc Đằng thích Diệp Thu. Cho nên, một tháng nay rốt cuộc Quý Thanh Thời đang vội vàng cái gì?

Có ăn lại cỏ cũ hay không đây.

Hè Gia cất điện thoại, lấy sổ ra.

Mạc Dư Thâm: "Đừng nhớ nữa, xem phong cảnh đi."

Hè Gia: "Vừa nhìn vừa ghi nhớ."

Trên thuyền còn có người, Mạc Dư Thâm không nói gì nữa. Nếu mỗi ngày đều cùng cô du ngoạn trên mặt hồ thì không biết bệnh tình của cô có dịu đi không.

Ngày đó hẹn với Hướng Lạc, cô đồng ý thay anh hẹn Hướng giáo sư.

Một tuần trôi qua rồi, bên Hướng Lạc vẫn chưa thấy động tĩnh gì, anh cũng không thúc giục.

Vừa rồi trên bờ còn gặp phải Hướng Lạc, cô vẫn lên tiếng chào hỏi anh như thường, còn những chuyện liên quan đến Hướng giáo sư thì không đề cập một lời. Có lẽ Hướng giáo sư vẫn đang suy nghĩ.

Chu Minh Khiêm lái thuyền ngày càng xa bờ, tiếng sáo vẫn còn vang vọng giữa rừng núi. Trên thuyền đặc biệt yên tĩnh, hòa làm một với khung cảnh tĩnh lặng của non nước.

Cô Thượng không khỏi cảm thán, "Thế ngoại đào nguyên, nhân gian tiên cảnh.*"

*Câu này có thể hiểu là thiên đường chốn nhân gian nhưng convert hay quá nên mình để luôn.

Chu Minh Khiêm nói tiếp, "Lần trước lên núi là em đã không muốn rời đi rồi."

Cô Thượng: "Lát nữa về phải sửa lại kịch bản, lúc đó ngồi tưởng tượng viễn vông mấy cảnh sắc này hoàn toàn không có chút cảm giác." Bây giờ bị phong cảnh trước mặt làm cho rung động.

Cô nhìn ra xa, giữa sườn núi có vài hộ gia đình tường trắng ngói xanh, chắc là đang làm đồ ăn, trên ống khói có khói xanh rải rác.

"Cô nghĩ đến một lời bài hát."

Chu Minh Khiêm thuận miệng hỏi: "Là câu gì?"

Cô Thượng: "Kìa khói bếp nhà ai vương vấn ngàn dặm trên sông."*

*Trích lời bài hát "Sứ thanh hoa" của Jay Chou:">>> (Đã dán link bài hát đầu trang, phút thứ 1:05)

Chu Minh Khiêm cười, "Cô cũng nghe những bài của niên đại tụi em nữa à?"

Anh nói chuyện hồi còn đi học, rất nhiều bạn bè anh đều viết câu "Trời xanh chờ mưa bụi"* lên sổ lưu bút. Mọi người đều biết câu này nghĩa là gì.

**"Trời xanh chờ mưa bụi, còn em thì chờ người" là câu trước của câu "Kìa khói bếp nhà ai vương vấn vạn dặm trên sông."

Cô Thượng: "Vậy còn câu? Cũng ghi câu này lên sổ à?"

Chu Minh Khiêm lắc đầu, "Khi đó em không muốn chờ ai." Điều là nữ sinh xếp hàng theo đuổi anh. Gần như mỗi ngày đều nhận được

thu tình.

Nhiều năm như vậy, nói bao nhiêu chuyện yêu đương, giao lưu với mấy người bạn gái, anh cũng không nhớ rõ, không có thời gian suy nghĩ nhưng thứ này. Nhưng thứ cảm tình này còn không bằng phim ảnh thực tế.

Cô Thượng đùa: "Ý của em là bây giờ có người để chờ rồi?"

Chu Minh Khiêm xuýt nghẹn, lập tức cười nhạt, "Chờ <Quãng đời còn lại>"

Cô Thượng thức thời dừng chủ đề, nghiêng người về sau nói chuyện với Hè Gia, "Em xem phong cảnh này, có muốn sửa đổi kịch bản gì không?"

Hè Gia gật đầu, "Nhiều nữa là天堂 khác."

Mặc dù đã ở trên núi vài tháng, cảnh hồ hằng ngày đều xem, bên bờ thủy vực cùng thường xuyên vào câu cá nhưng cuối cùng cũng là cảnh ngoại nhân.

Bây giờ đi ngồi thuyền du ngoạn trên mặt hồ hoàn toàn khác với đi dạo bên cạnh hồ. Hè Gia viết lại suy nghĩ lúc này vào trong sổ.

Cô Thượng thấy Hè Gia vội vàng ghi nhớ, cảm thấy lãng phí cảnh đẹp, "Khoan đổi kịch bản đã, hoàn toàn cảm nhận hòa mình vào phong cảnh có lẽ sẽ có linh cảm khác."

Hè Gia xoa xoa mắt, gật đầu, cất sổ vào túi.

Sổ trong túi của cô càng ngày càng nhiều, đến giờ đã có sáu cuốn.

Trong túi còn có sách của Nhạc lão tiên sinh, một chòng kịch bản thật dày, ô dù và bình nước.

Một ngày ôn lại bút ký làm bả vai mỏi nhừ.

Mạc Dư Thâm thấy cô kéo khóa túi xong rồi, anh lấy túi đặt lên trên đùi, sau đó đan chặt mười ngón tay với cô.

Hè Gia tìm lại được cảm giác yêu đương vụng trộm, rất kích thích.

Cô vào Mạc Dư Thâm đối mặt mấy giây, cho anh một cái nháy mắt rồi nhìn phía bên kia hồ, khép miệng từ đầu đến cuối vẫn luôn cong lên.

Đi lòng vòng trên mặt hồ nửa tiếng, Chu Minh Khiêm cũng chốt được vài khung cảnh, quay đầu đi về.

Cô Thượng lúc này rảnh rỗi, cầm điện thoại tự sướng vài tấm. Nhìn lại ảnh chụp bị dính hai người đằng sau, còn có mười ngón đan chặt nhau.

Cô Thượng sững sờ, Hè Gia và Mạc Dư Thâm?

Cô cũng không kịp nghĩ nhiều, đây không phải chuyện cô cần quan tâm. Cô xóa hai tấm hình trước đó rồi chụp lại.

Khi chụp lại, cô vô thức né hai người đằng sau ra.

Vào bờ, thợ chụp ảnh và trợ lý cũng đã làm xong việc của mình, đang chờ lấy ảnh.

Cô Thượng và Mạc Dư Thâm đều xuống thuyền, nhân viên công tác đưa tay muốn đỡ Hè Gia xuống.

Hè Gia khoát khoát tay, "Tôi sẽ đi thêm một chuyến nữa."

Vừa rồi ngồi cùng một chỗ với Mạc Dư Thâm làm cô phân tâm, chưa kịp chọn cảnh. Lần này phải nghiêm túc làm việc.

Mạc Dư Thâm có điện thoại công việc đêm, anh đi đến dưới gốc cây nghe. Ngồi trên băng ghế mà ngày trước anh cùng Hè Gia ngồi câu cá.

Nghe thư ký Đinh báo cáo công việc nhưng ánh mắt của anh từ đầu đến cuối đều dán lên người Hè Gia.

Hè Gia lấy điện thoại và sổ ra, đặt túi ở chỗ trống kế bên.

Người quay phim nói với Chu Minh Khiêm: "Chu đạo, anh đi cùng chúng tôi chuyến nữa săn tiệc bàn bạc luôn."

Trợ lý quay phim lái thuyền, để Chu Minh Khiêm ngồi phía sau.

Chu Minh Khiêm chuyển xuống phía sau, thấy Hè Gia vẫn mải mê nhìn bút ký, mí mắt không nâng lên. Anh đành phải mang túi của cô đặt ra boong thuyền đằng sau.

Vừa rồi Mạc Dư Thâm vẫn luôn giữ túi xách cho cô nhưng anh thì không có khả năng làm những thứ này.

Người quay phim lên thuyền cuối cùng, trên vai còng khiêng camera.

Camera man là người cao lớn đô con, gần một trăm ký. Lúc lên thuyền, hai nhân viên giữ thuyền còn cười trêu: "Cậu kiềm chế một chút."

Muốn kiềm chế cũng không được, người đàn ông vừa bước lên thuyền là thân thuyền lập tức lung lay bất ổn.

"Tủm" một tiếng, có cái gì rơi xuống dưới nước.

Chu Minh Khiêm rảnh rồi, một thay vịn thành thuyền, một tay cầm điện thoại lướt.

Dư An hét lên: "Chị Hè Gia, túi của chị rơi xuống nước rồi!"

Hè Gia bỗng nhiên quay đầu, Chu Minh Khiêm cũng choáng váng, anh nhanh chóng nhìn ra đằng sau, rỗng tuếch.

Nhân viên công tác: "Hồ nước này sâu, ở rìa đã sâu năm sáu mét rồi, bên trong còn sâu hơn."

Chu Minh Khiêm nhìn Hè Gia: "Tôi đền cho cô mấy đồ vật trong túi."

Hè Gia trưng mắt, lạnh lùng nhìn anh, ánh mắt sắc bén chém anh thành 7749 nhát, "Anh đền nổi sao?!" Cô đứng lên, để điện thoại và sổ lại chỗ ngồi, bắt đầu cởi áo khoác.

Cuối tháng hai trên núi không gọi là lạnh nhưng cũng không mấy ấm áp.

Hè Gia mặc một cái áo len và áo khoác. Cô cởi áo khoác ngoài ra, áo len cũng cởi. Sau đó đá phăng giày và búi gọn tóc lên.

Mi tâm của Chu Minh Khiêm nhảy một cái, "Hè Gia, cô muốn làm cái gì?!"

Thật ra anh đã ý thức được là cô muốn xuống nước vớt túi lên, "Nước này rất sâu cô có biết không! Cái gì mà lại quan trọng hơn

mạng người hả!"

"Những thứ đó đều quan trọng hơn mạng sống của tôi!" Hè Gia rống lên với Chu Minh Khiêm. Vừa rồi cô chủ quan, không nên để anh đặt túi ở boong thuyền phía sau.

Chu Minh Khiêm cũng biết bơi nhưng chỉ có thể bơi trong hồ bơi. Ở ngoài thủy vực sâu hun hút, anh chưa xuống dưới đó bao giờ. Đầu óc anh coi như vẫn còn tinh táo, đồ vật không có sinh mệnh nhưng con người thì có.

Bình thường trong túi cũng chỉ đơn giản có sách, bút ký, bình nước và túi trang điểm, cũng không có gì đáng tiền, không ảnh hưởng đến công việc của cô.

Nói đến giá trị chính là quyển sách của Nhạc lão tiên sinh kia.

Cùng lăm thì anh tự thân đến cửa, xin Nhạc lão tiên sinh một bản khác cho cô.

Lại nói: "Túi rơi xuống nước, đồ cũng ướt hết rồi có khi không sử dụng được nữa, cô vớt lên cũng đâu có ý nghĩa gì?"

Hè Gia: "Đó là túi chống nước!" Cô chỉ hận không thể một cước đạp Chu Minh Khiêm xuống hồ.

Lúc này, người trong đoàn phim nghe được động tĩnh đã nhao nhao vây quanh lại đây.

Hè Gia nhịn không được, vẫn là đạp Chu Minh Khiêm một cái nhưng là hướng vào trong khoang thuyền mà đạp, sau đó giẫm lên chỗ ngồi nhảy xuống nước.

"Hè Gia! Con mẹ nó cô muốn chết phải không?!"

Chu Minh Khiêm hoảng hồn.

Anh sợ cô không thích ứng được với nhiệt độ nước này sẽ bị chuột rút.

Người ở trên bờ, mặc kệ là nhân viên công tác hay quay phim đều là biết bơi sương sương, xuống nước sâu cũng mắt cá mạng, nổi không lên, chỉ có thể lo lắng suông.

Bọn họ ở trên bờ la lên: "Ai bơi tốt mau xuống cứu người đi! Hè Gia nhảy xuống nước rồi."

Bây giờ cái gì Chu Minh Khiêm cũng không để ý tới, cởi áo khoác nhảy xuống dưới.

Chết thì chết. Coi như anh nợ Hè Gia.

Từ lần đầu tiên gặp người phụ nữ này, anh chưa bao giờ cao hứng.

Hướng Lạc cũng chạy chậm tới, thấy Mạc Dư Thâm thần sắc bình tĩnh, không nhanh không chậm đi qua phía đó, "Mạc tổng, sao ngài không nhanh đi cứu người?"

Mạc Dư Thâm: "Không sao."

Anh nói với mấy người trên bờ: "Không cần xuống dưới, mọi người không ai bơi giỏi bằng Hè Gia đâu."

Từ năm cấp ba Hè Gia đã bắt đầu đi du học, bơi lội là môn bắt buộc, mà vốn Hè Gia cũng không sợ nước.

Mạc Dư Thâm quay đầu tìm Dư An, "Cô có thể sơ cấp cứu không?"

Dư An gật đầu, hắn là có thể đi.

Mạc Dư Thâm: "Lát nữa làm hô hấp nhân tạo cho Chu đạo của các cô đi."

Dư An: "....."

Chu đạo như đồ ăn vậy sao?

*

#25042020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 49: Mạc Dư Thâm Ôm Hè Gia Trước Mặt Mọi Người

Dư An vốn còn trông cậy vào ông chủ của mình làm anh hùng cứu mỹ nhân, kết quả lại là mỹ nhân cứu...à mà thôi. Làm trợ lý của anh, trong nháy mắt mặt mũi cũng không còn.

Nhưng nghe được Hè Gia bơi rất giỏi nên trong lòng cô cũng yên tâm.

Lúc mà Hè Gia nhảy xuống hồ kia, cô vô cùng hồi hận vì đã nói cho Hè Gia biết túi rơi xuống nước. Chỉ là một cái túi mà thôi, làm sao quan trọng bằng mạng sống chứ.

Hơn ba mươi giây sau, bên bờ có động tĩnh.

Hè Gia kéo Chu Minh Khiêm, Chu Minh Khiêm lộ đầu trên mặt nước, mở miệng lớn hít thở.

Người trên bờ túm hai người họ kéo lên. Mạc Dư Thâm cởi áo khoác muối choàng lên người Hè Gia nhưng bị Hè Gia đẩy ra. Hiện tại cô không cảm thấy lạnh, cũng không có thời gian mặc quần áo vào, trong túi của cô toàn là nước, sách sổ gì cũng ướt hết.

Vốn là túi chống thấm nước nên không có gì đáng ngại. Cho dù có thấm qua khóa kéo thì cũng chịu được một hai phút ngắn ngủi. Trong nước có áp suất nên sẽ không thấm ướt hết nhanh như vậy.

Ai ngờ vừa rồi lúc cô lấy điện thoại ra, chưa kéo hết khóa, vẫn còn một đoạn ngắn bị hở nên nước từ lỗ hở chui vào, làm ướt hết tất cả đồ đạc.

Hè Gia mở túi lấy năm cuốn sổ và cuốn sách của Nhạc lão tiên sinh ra đặt trên bãi cỏ, "Chu Minh Khiêm, anh đèn sách cho tôi!!"

Không kịp chỉ trích nhiều nữa, cô đưa Mạc Dư Thâm một cuốn, "Mạc tổng, giúp tôi tách từng trang ra, đừng để nó dính lại với nhau."

Hè Gia nhìn lướt qua đám người, thấy Hướng Lạc và Khương Thẩm. Ở đoàn phim này chỉ có hai người này là biết quan hệ giữa cô và Mạc Dư Thâm, cũng biết về bệnh tình của cô.

Cô đưa cho mỗi người một quyển, "Giúp tôi một chút, cảm ơn, một tờ cũng không thể dính lại được, đây là mạng sống của tôi, được không?"

Hướng Lạc giật mình, cầm một quyển sổ ướt nhẹp, thụ sảng như đọc kinh.

Trợ lý lại àn, "Để em làm cho."

Hướng Lạc khoát khoát tay, bệnh của Hè Gia cô chỉ mới nói cho ba mẹ, cũng chưa từng đề cập qua với bất kỳ ai bao gồm cả người đại diện và trợ lý.

Khương Thẩm cũng nhanh chóng lau khô, mặc dù cực kỳ không tình nguyện nhưng nể tình Mạc Dư Thâm nên cô vẫn nghiêm túc lau từng tờ, tìm thứ gì đó tách ra rồi thấm nước.

Vẫn may, là bút chống trôi mực nên không bị loang. Lúc trước Hè Gia chọn loại bút này là để phòng thời gian lâu ngày sẽ bị bay màu,

không ngờ bây giờ đã có tác dụng rồi.

Bởi vì khúc nhạc đệm ngoài ý muốn này mà các nhân viên cốt cán của đoàn phim đều bận rộn.

Người quay phim và trợ lý cũng không chậm trễ nữa, lên thuyền đi lấy cảnh. Còn Chu Minh Khiêm đã ướt đẫm thành như thế kia nên quay phi cũng không gọi anh đi cùng nữa, chờ quay về họp sau.

Dư An từ lều giữ trang phục cầm ra hai cái khăn lông, một cái ném cho Chu Minh Khiêm, một cái bọc lên người Hè Gia. "Chị Hè Gia, em làm giúp chị, chị đi thay quần áo đi, nếu không sẽ bị cảm lạnh mất."

Hè Gia không có thời gian, cô sợ mấy trang giấy dính vào nhau, bóc không ra.

Dư An tản tóc của Hè Gia ra, lau tóc cho cô.

Chu Minh Khiêm nhìn qua Dư An, cô đối với anh và Hè Gia luôn luôn phân biệt mà đối đãi.

Chu Minh Khiêm nhặt cuốn sách trên bãi cỏ lên, dùng chăn lông lau bìa, lật ra trang tên sách. Chữ ký bằng bút máy của Nhạc lão tiên sinh trên đó bị ngâm nước nên đã nhòe mờ đi.

Anh từng thấy qua chữ ký này, lần đó khi anh giúp cô sửa xe, Hè Gia lấy ra khoe trước mặt anh. Lấy đó anh chỉ liếc mắt một cái, chỉ chú ý chữ ký của Nhạc lão tiên sinh. Còn cụ thể ông viết cái gì thì anh không thấy.

Hôm nay mới thấy được, là một câu chúc phúc: Nguyện cho Gia Gia của chúng ta khỏe mạnh, vui vẻ, bình an.

Chu Minh Khiêm nhìn thấy hai chữ khỏe mạnh, anh nhớ lại lúc đó Hè Gia nói bị đau nửa đầu gì đó, chắc là như vậy. Anh vừa lau sách, vừa đi đến lều dựng.

Chỗ nào anh đi qua đều lưu lại một dấu chân ướt đẫm.

Chu Minh Khiêm phát giác trong đoàn làm phim này không có ai tốt, lúc anh lên bờ, ai cũng nhìn anh mà cười, còn ánh mắt khi nhìn Hè Gia lại hoàn toàn trái ngược, là sùng bái.

Chỉ có cô Thượng là quan tâm anh: "Chu đạo, mau đi thay quần áo đi."

Chu Minh Khiêm gật đầu, anh không thể sinh bệnh, sẽ làm chậm trễ tiến độ quay phim.

Buổi sáng không có cảnh gì cần quay, mọi người tụ tập bên hồ tán gẫu, đương nhiên Chu Minh Khiêm trở thành chủ đề tiêu khiển của các cô.

Các cô cũng không quên thúc giục Hè Gia: "Mỹ tiên, mau đi thay quần áo ướt ra đi."

Hè Gia ngoài miệng đáp ứng nhưng lại không có hành động gì.

Mạc Dư Thâm dùng chính áo khoác của mình thấm nước, thỉnh thoảng nhìn qua Hè Gia, toàn thân cô ướt đẫm, trong mùa này mà không phòng ngừa cẩn thận thì cảm lạnh là chuyện đương nhiên.

Anh đi qua, lấy sổ từ trong tay cô, "Đi thay quần áo trước."

Hè Gia: "Không được!"

Cuốn đó vốn là bút ký riêng của cô và Mạc Dư Thâm, mặc dù cô vẽ không ra gì, vẽ đồ vật đều là tượng trưng nhưng chí ít thì cô xem hiểu. Đó không dù bút chì trôi vẽ mà là dùng bút chì màu.

Mạc Dư Thâm: "Anh cam đoan sẽ phục hồi như cũ cho em." Nếu không được, anh sẽ viết tay lại cho cô một bản.

Nhin thái độ kiên quyết của Mạc Dư Thâm, ánh mắt đã lạnh đi, Hè Gia cũng không tranh chấp cùng anh nữa, vội vàng đi với Dư An vào ảnh lều thay quần áo.

Dư An ở phía sau kêu lên: "Chị Hè Gia, mang giày vào đây."

Hè Gia không để ý tới.

Dư An không ngờ Hè Gia lại có thảy chạy nhanh như một tia chớp như vậy.

Mạc Dư Thâm đặt sổ của cô lên băng ghế đá, nhân viên công tác đưa anh khăn lông và khăn giấy để lau khô, mỗi một tờ lau xong đều dùng lá cây ngăn ra.

Quyển sổ mà Hướng Lạc cầm là quyển, đều là những ghi chép liên quan đến các nhân viên cốt cán của đoàn làm phim, còn có người nhà Mạc Dư Thâm.

Cô thấy được tờ của chính mình, dùng miệng thổi thổi.

Hè Gia dán ảnh của cô lên, cũng là mấy tấm mà cô tương đối thích.

Không chỉ dán ảnh ở nhiều góc độ khác nhau mà còn ghi chú lại những tác phẩm mà cô tham gia mấy năm nay, tỉ lệ người xem, lấy

được giải thưởng gì, còn có phân tích chi tiết tính cách nhân vật của cô.

Những tác phẩm bị vùi dập giữa chợ cũng được Hè Gia liệt kê ra, phân tích vì sao không thể nổi và nhân vật của cô thất bại ở đâu.

Lúc Hè Gia cài biên bộ <Quăng đời còn lại>, cô đã suy nghĩ sao cho Hướng Lạc phô được ưu điểm và che đi khuyết điểm của mình. Ngay cả màu sắc và kiểu dáng trang phục cũng làm nổi bật lên khí chất của cô.

Trong đó có phân cảnh cô và Khương Thẩm cát xe lẩn nhau, cuối cảnh cô chỉ cần quay người đi thẳng, không ngoảnh đầu lại.

Bên cạnh Hè Gia còn ghi chú rõ: Hướng Lạc không thể quay đầu, cảm xúc trống rỗng trong ánh mắt không nhất thiết phải phô diễn, sẽ làm giảm kỹ năng diễn xuất của cô. Cô là diễn viên múa ba lê, bóng lưng kiêu ngạo cô đơn rất thích hợp với cô.

"Chị Hướng." Trợ lý đưa cô một cái khăn sạch khác, đem cái khăn ướt kia vắt khô phơi sang một bên.

Hướng Lạc hoàn hồn, nhận lấy, tiếp tục lau khô.

Bỗng nhiên cô dừng lại, lấy điện thoại di động ra chụp bìa sổ một tấm.

Từ ảnh chụp có thể nhìn ra sổ bị ướt đẫm.

Cô gửi anh chụp cho trợ lý của ba mình: 【Chờ ba tôi từ phòng thí nghiệm đi ra, cậu chuyển cái này cho ông ấy xem. Chờ đợi làm tôi thật sự lo lắng. Tôi đang ở bên hồ, hai phút trước tôi đã ném cuốn sổ xuống hồ. Nếu mọi người còn mãi chần chờ không cho tôi

một câu trả lời rõ ràng, bắt tôi chờ thêm thì sợ lần tới thứ được vót từ dưới hò lén chính là tôi.】

Trợ lý: 【...Được, trưa nay tôi sẽ đưa cho thầy xem.】

Hướng Lạc thở dài một hơi. Hi vọng hôm nay ba có thể cho cô một câu trả lời chắc chắn. Ngày đó nói chuyện này với ba thật lâu, ba cũng đáp ứng, nói sẽ cân nhắc thật kỹ.

Đã hơn một tuần qua mà cô vẫn chưa nhận được câu trả lời nào.

Cô không thể tưởng tượng được mỗi ngày Hề Gia phải nhìn nhiều tư liệu như vậy, còn muốn học thuộc lòng, tốn biết bao nhiêu thời gian, lại còn phải cần nghị lực như thế nào.

Nếu đổi lại là cô thì cô không làm được như vậy.

Hướng Lạc xoay mặt nhìn Mạc Dư Thâm bên kia, anh nửa ngồi trước băng ghế, nghiêm túc lau bút ký cho Hề Gia. Đây là lần đầu tiên cô thấy một mặt ôn hòa này của anh.

Tất cả những sắc bén lạnh đậm thường ngày đè thu liêm lại.

Điện thoại Mạc Dư Thâm rung lên, một tin nhắn đến từ số lạ: 【Ông xã, em phải về khách sạn một chuyến, ở đây không có nội y, anh lau khô sổ giúp em nhé. Đây là điện thoại của Dư An, của em vẫn còn ở trên thuyền.】

Mạc Dư Thâm: 【Ngâm nước nóng đi. Không cần phải gấp, còn nhiều thời gian. Buổi sáng không có cảnh quay nào, buổi trưa anh sẽ lên thuyền đi dạo cùng em.】

Hè Gia: 【Yêu anh. Không cần trả lời lại, em phải trả điện thoại cho Dư An rồi.】

Gửi xong, Hè Gia xóa tin nhắn đi.

Dư An không đi về cùng, lái xe đưa Hè Gia và Chu Minh Khiêm về khách sạn.

Trên xe, Hè Gia một mực trừng mắt nhìn Chu Minh Khiêm.

Con người này thành sự không có bại sự có thừa. Nếu không phải hôm nay anh xuống dưới quầy rồi cô thì cô đã tìm được túi sớm hơn mười giây, sổ sách cũng không đến nỗi ướt nhẹp thành ra như vậy.

Chu Minh Khiêm nắm chặt tay vịn, không lên tiếng, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thực tế là anh đâu có phá cô. Chính anh có thể tự mình bơi lên nhưng cô cứ nhất quyết túm anh theo.

Hè Gia xoa xoa lỗ tai, đạo này lại bắt đầu bị ù tai. Nhưng từ lúc ở dưới nước lên, lỗ tai cô dễ chịu đi không ít, các tạp âm thường ngày cũng giảm đi đáng kể.

Chẳng lẽ là do áp lực nước?

Trong chớp mắt cô có một ý nghĩ hoang đường, nếu sống ở dưới nước luôn thì lỗ tai của cô sẽ không khó chịu nữa. Mặc dù không thể cản được thính lực hạ xuống nhưng chí ít khiến lỗ tai dễ chịu đi.

"Quyển sách kia tôi sẽ đèn cho cô, những tổn thất trong bọc cũng liệt kê ra đi, tôi đèn." Chu Minh Khiêm xoay mặt, nói với Hè Gia.

Hè Gia không nghe được, vẫn đang nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ nghĩ về bệnh tình của mình.

"Hè Gia." Chu Minh Khiêm làm sai trước nên ngữ khí nhẫn nại thêm mấy phần.

Nhưng vẫn không ai đáp lại.

"Hè Gia!" Chu Minh Khiêm ản nhẫn, giọng nói cao thêm một tông.

Hè Gia mơ hồ nghe được có tiếng gọi cô, cô quay người nhìn Chu Minh Khiêm từ trên xuống dưới, "Có gì thì mau nói!"

Chu Minh Khiêm ổn định hơi thở, khuyên bảo chính mình không nên chấp nhặt với người phụ nữ này. Anh lặp lại lời vừa rồi một lần nữa, nói cô buổi tối liệt kê ra gửi cho anh.

Hè Gia: "Những cuốn bút ký kia đối với tôi mà nói đều là vô giá, anh đền nỗi sao?" Cô cũng lười so kèo miệng lưỡi với anh, xoay mặt đi nhìn cảnh trên đường.

Bận đi bận về cũng mất hơn một tiếng.

Lúc Hè Gia về lại bên hồ đã hơn mươi giờ, ánh nắng vừa khéo chiếu sáng tốt. Mấy cuốn sổ của cô đều được tắm nắng trên ghế đá, mỗi trang cũng được cách ra.

Mạc Dư Thâm đứng một bên trông coi bút ký cho cô, thỉnh thoảng lật giấy.

Bên hồ có gió, anh dùng mảnh cục đá nhỏ chèn lại. Có một trang lọt vào tầm mắt, có tên của anh nên anh đọc từ đầu.

Đây là một đoạn độc thoại của Hè Gia viết tối qua:

Thính lực lại giảm xuống.

Vừa rồi lúc ăn cơm dưới lầu, ngồi đối diện với Mạc Dư Thâm, tôi nhìn thấy anh ấy mở miệng nói chuyện nhưng lại không thể nghe được anh nói cái gì.

Hi vọng là do cửa tiệm ồn ào.

<Quãng đời còn lại> đã đi được một nữa, khoảng một tháng nữa sẽ đóng máy. Thời gian ở cùng với Mạc Dư Thâm ngày càng ít đi.

Buổi tối chúng tôi đến nhà thăm lão bà, tôi đã cố gắng đi chậm thật chậm nhưng cuối cùng vẫn đến. Lão bà hỏi tôi bao giờ thì tổ chức đám cưới, nhân lúc bà còn có thể đi được, sẵn tiên đến Bắc Kinh chơi một chuyến.

Tôi nói là chờ khi nào hết bận.

Thật ra, hôn lễ sẽ không được cử hành. Tôi cũng muốn mặc váy cưới, cũng muốn để Mạc Dư Thâm dắt tay đi qua thảm đỏ thật dài. Nhưng với tình trạng của tôi hiện tại thì không biết có thể đi cùng anh được bao lâu nữa.

Anh hai nói bệnh của tôi không nguy hiểm đến tính mạng. Cứ coi như lời anh hai nói là thật thì tôi cũng hiểu qua mấy tháng nữa, lúc mà bệnh tình chuyển biến tệ nhất thì tôi sẽ không khác gì đồ đần.

Tôi không muốn để cho người khác dè bỉu nghị luận sau lưng, nói Mạc Dư Thâm vì lợi ích liên hôn mà cưới một đồ đần.

Hôn nhân giữa hai chúng tôi không có bất kỳ trao đổi lợi ích nào, cùng lăm chỉ xem là một liên minh mạnh mẽ nhưng người ngoài sẽ

không tin điều đó. Bây giờ Mạc Liêm và anh đều đang tranh giành Mạc thị, sẽ không ai nghĩ đây là một cuộc hôn nhân thuần túy.

Một người như anh xứng đáng được nhận những thứ tốt hơn.

Không biết sau này anh sẽ tìm một người vợ như thế nào, sẽ sinh mấy đứa bé, chắc chắn anh sẽ là một người chồng tốt, một người cha hiền. Đến lúc đó anh sẽ không còn nhớ nhiều về tôi nữa.

Ngày mai còn phải ra hồ lấy cảnh sớm. Hi vọng tên đạo diễn họ Chu cuồng bạo kia uống phải thuốc sô.

Ngủ ngon.

Mạc Dư Thâm nhìn trang này thật lâu. Sau đó anh gửi tin nhắn cho Hè Gia: 【Khi nào em mới về?】

Hè Gia mới vừa nhận được điện thoại của mình từ Dư An, vừa mở khóa ra thì có tin nhắn đến.

Hè Gia: 【Quay lại.】

Mạc Dư Thâm quay lại nhìn thấy Hè Gia đã đến trường quay. Mạc Dư Thâm cất điện thoại, gọi Khương Thẩm: "Cậu qua đây lật giấy đi."

Anh đi về hướng Hè Gia.

Bên cạnh đều là người của đoàn phim, Hè Gia khách khí chào hỏi Mạc Dư Thâm: "Mạc tổng."

Mạc Dư Thâm không lên tiếng, đưa tay ôm cô vào lòng.

Tất cả mọi người xung quanh đều hóa đá.

*

#26042020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 50: Mạc Dư Thâm Cứng Thường Xuyên Tự Lừa Mình Đối Người

Hè Gia vô thức muốn đẩy anh ra nhưng một giây sau trên trán cô có thêm một nụ hôn nóng hổi.

"Anh như vậy thì biết bao nhiêu cỗ găng của em đều đỗ sông đỗ biển." Hè Gia nhéo eo Mạc Dư Thâm một cái. Chính cô cũng không phát giác được ngũ khí của mình lộ ra nhiều phần nũng nịu.

Bị nhiều người chăm chú nhìn như vậy, lỗ tai Hè Gia ửng đỏ, cũng lâu rồi chưa vui vẻ như vậy.

Mạc Dư Thâm rũ mắt, "Tất cả sổ đều đã được lau khô phơi nắng rồi."

Hè Gia gật đầu, một mực nhìn nút áo sơ mi của anh, cảm xúc tuôn trào vẫn còn chưa bình tĩnh được. Kiểu tình tiết bá đạo tổng tài chỉ xuất hiện trong kịch bản của cô bây giờ lại phát sinh trên người cô.

Nếu cô nhớ lâu được một chút thì tốt rồi, một màn này, cô sẽ lưu giữ trong hồi ức thật lâu, đến lúc già đi.

"Ông xã." Hè Gia bỗng nhiên ngẩng đầu, ôm cổ Mạc Dư Thâm, kiêng chân hôn lên môi anh. Đây là lần đầu tiên cô chủ động hôn sâu như vậy.

Người xung quanh bấy giờ mới kịp thời phản ứng, thì ra người chồng ngoài vòng giải trí của Hè Gia là Mạc Dư Thâm. Có người kích động hét lên ồn ào.

Mấy đóa hoa si âm thầm rơi lệ, còn có người buôn chuyện quay lại video.

Hè Gia không thấy xấu hổ, một nụ hôn kết thúc, cô tiêu sái lùi ra sau và đi xem các bảo bối của mình.

Hôn ở trước mặt nhiều người như vậy, Mạc Dư Thâm vẫn có chút mắt tự nhiên, cũng chỉ có thể giả bộ bình tĩnh, "Tôi nay tôi mời khách, tùy mọi người chọn một tiệm trên phố ẩm thực." Dừng một chút, "Video cũng đừng phát tán ra ngoài."

Có người nói đùa, "Mạc tổng, vậy anh cũng phải cho chúng tôi phí bit miệng nha. Một bữa cơm không đủ."

Bên này thì cười toe toét, bên chỗ máy giám thị thì đặc biệt quạnh quẽ.

Chu Minh Khiêm đang nhìn kịch bản.

Dư An thấy anh nửa ngày cũng không lật trang, chắc là đang suy nghĩ về cảnh đó.

Dư An rót một ly trà sữa đưa qua, nhỏ giọng hỏi: "Chu đạo, có phải anh biết Hè Gia và Mạc tổng là vợ chồng từ lâu rồi không?"

Chu Minh Khiêm trợn mắt, "Cô trở nên bát quái như vậy từ khi nào vậy?"

Dư An cười gượng một tiếng, "Vì tôi đang vui nha." Cô vui cho Hè Gia.

Chu Minh Khiêm rốt cuộc cũng lật sang trang. Cảnh gì anh cũng chả biết, đọc không vào.

Anh nghiêng đầu nhìn Dư An, "Chuyện vợ chồng nhà người ta thì có liên quan gì đến cô mà vui với chả buồn?"

Lo chuyện bao đồng.

Dư An cắn nhẹ môi, không phản bác ông chủ của mình. Tâm tình của sếp đang không được tốt, nói cái gì thì chính là cái đó đi.

Ly trà sữa trên bàn vẫn chưa ai đụng vô. Dư An đưa lại cho anh, "Chu đạo, đồ ngọt khiến tâm tình tốt hơn đó."

Chu Minh Khiêm không vui, quan sát cô: "Con mắt nào của cô thấy tâm tình tôi không được tốt?"

Dư An trưng mắt nhìn, không phản bác. Chỉ có thể tự bịa nói dối: "Là tôi tâm tình không tốt, nam thần Mạc Dư Thâm là hoa thơm đã có chủ. Tất cả các cô gái còn độc thân trong đoàn phim này đều tâm tình không tốt."

Trà sữa, cô tự lấy uống luôn.

Về sau Dư An cũng không nói nhiều nữa, yên tĩnh ngồi cạnh Chu Minh Khiêm chờ phân phó.

Chu Minh Khiêm khép kịch bản lại, nhìn Dư An, "Cô cho rằng tôi thích Hè Gia nên tâm tình không tốt?"

Dư An liên tục xua tay, "Tôi đâu có nghĩ như vậy." Là anh tự nói ra nha.

Chu Minh Khiêm: "....." Hôm nay uống nước lạnh buốt hết cả răng. Anh gõ kịch bản lên đầu Dư An rồi cất bước đi về phía hồ.

Dư An im lặng, lấy kịch bản trên đầu xuống đặt qua một bên. Cô cho người đàn ông thất tình này một phút đồng tình, không chấp nhặt với anh.

Chu Minh Khiêm nói nhân viên công tác kéo một chiếc thuyền ra cho anh, anh chạy ra chỗ người quay phim để tụ họp xác định khung cảnh cuối cùng.

Hè Gia đang ở đó cẩn thận chăm sóc những bão bối của cô. Hôm nay những bí mật của cô đều bị bại lộ dưới ánh mặt trời. Mà vận khí cũng được, ánh sáng tốt nên đến buổi chiều là có thể khô rồi.

Vừa ngẩng đầu đã thấy Chu Minh Khiêm chuẩn bị lên thuyền, "Chu đạo, chờ tôi một chút." Rõ ràng là âm thanh mình phát ra nhưng lại nghe rất xa lạ.

Chu Minh Khiêm: "Làm gì?" Ngữ khí của anh hoàn toàn vô sỉ như trước đây.

Hè Gia nhìn thấy Chu Minh Khiêm mở miệng nhưng ở gần như vậy mà cô vẫn không nghe được Chu Minh Khiêm nói gì. Lỗ tai ngập ngạt. Dưới đáy lòng cô âm thầm hít sâu, cực lực khiến bản thân bình tĩnh trở lại. "Chờ tôi một chút, tôi cũng đi."

Cô quay người gọi Mạc Dư Thâm: "Ông xã, anh trông bút ký giúp em nhé." Cô đeo balo lầy ở khán sạn lên rồi đi thẳng đến chiếc

thuyền nhỏ ven bờ.

Khương Thẩm ngồi ở băng ghế đá bên cạnh, đưa lưng về phía mặt trời đọc lời thoại.

Bên cạnh là sổ của Hè Gia, một trận gió thổi qua làm bay các trang giấy.

"Hôm nay não vào nước à?" Khương Thẩm ngửa đầu, nhắm mắt lại. Không hiểu Mạc Dư Thâm muốn làm gì.

Cô ché nhạo Mạc Dư Thâm: "Tôi nhớ người xuống nước là Chu Minh Khiêm chứ có phải cậu đâu, cậu thêm nào nhiệt làm gì? Trước đó chẳng phải nói là không công khai vì không muốn người khác dì nghị sau lưng Hè Gia sao? Bây giờ thì không sợ bị dì nghị nữa hả?"

Lúc đó Mạc Dư Thâm cũng vì cân nhắc chuyện này mà không công khai.

Một tháng rưỡi này, thực lực của Hè Gia thế nào ai cũng đã nhìn thấy.

Quan hệ giữa anh và Hè Gia đối với nghề biên kịch này của cô mà nói bất quá cũng chỉ là dệt hoa trên gấm. Nhưng đối với một người mắc bệnh như cô thì đây chính là cảm giác an toàn, là một túi sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Mạc Dư Thâm khom lưng lấy một cục đá chèn sổ lại.

Khương Thẩm vẫn một mực đợi Mạc Dư Thâm trả lời nhưng nửa ngày cũng không thấy anh lên tiếng.

Cách đó không xa, Hướng Lạc đang đứng ở rìa hồ nghịch nước.

Vừa rồi Hè Gia từ dưới nước lên, toàn thân ướt đẫm nhưng không thấy Hè Gia tỏ ra bị lạnh gì nên cô cũng tháo giày, ngồi bên bờ muôn thử một chút.

Chân vừa cho vào nước cô đã bị đông một cái cho giật mình.

Nước trên núi đặc biệt lạnh thấu xương.

Hè Gia vừa rồi ướt như chuột lột vậy mà vẫn chịu đựng được.

Hướng Lạc nhắc chân, không dám dính nước nữa.

Lơ đãng xoay mặt, thân ảnh của Mạc Dư Thâm lọt vào mắt. Anh vẫn đang kiên nhẫn hong khô bút ký của Hè Gia.

Ông tay áo sơ mi sắn lên lộ ra cánh tay rắn chắc.

Vừa rồi động tác kéo Hè Gia ôm vào trong ngực như vậy có biết bao nhiêu cường thế tàn sát hết các nữ hoa si ở đây. Mấy ngày trước còn có vài cô gái YY* nói không biết được Mạc Dư Thâm ôm vào lòng là cảm giác gì.

*YY: tự sướng (không phải tự sướng chụp hình đâu nhe.)

Hướng Lạc thất thần trong nháy mắt, Khương Thẩm vừa vặn nhìn qua, ánh mắt hai người giao nhau. Đáy mắt của Khương Thẩm đều là xem thường, không chút nào che giấu.

Hướng Lạc nhẹ nhàng "A" một tiếng, không có biểu tình gì thu lại ánh mắt.

Lần đầu tiên hai người hợp tác chính là ở bộ phim đầu tay của Khương Thẩm, quan hệ không tệ, còn thường xuyên hẹn nhau đi uống trà. Lúc đó cô diễn nữ chính, Khương Thẩm diễn nữ hai.

Phim truyền hình phát sóng, nhân vật của Khương Thẩm đột nhiên bạo theo sau đó là các tin tức tiêu cực cũng xuất hiện. Có tin đồn rằng Khương Thẩm chèn ép phiên vị, cắt giảm thời lượng lên hình của nữ chính.

Sau đó Khương Thẩm nổi tiếng, cô bị cho là đã tìm người bôi đen Khương Thẩm.

Sau đó nữa Khương Thẩm và phòng làm việc hủy theo dõi cô. Càng tìm chứng cứ vạch trần, càng chứng minh cô vu hãm Khương Thẩm.

Khoảng thời gian đó hình tượng của cô sụp đổ rất nhiều, các bộ phim của cô cũng bị vùi dập giữa chợ, nhân khí tuột dốc không phanh.

Lại về sau, cô khởi kiện hết những bình luận ác ý bôi nhọ, một năm sau thắng kiện nhưng cư dân mạng đã không còn quan tâm chuyện này nữa.

Cô và Khương Thẩm đã sớm tận bạn rồi.*

*không còn cơ hội làm bạn với nhau nữa.

<Quãng đời còn lại> khai máy, cô và Khương Thẩm cùng tổ. Chuyện năm xưa nhắc lại, mọi người chỉ nhớ là cô bôi đen Khương Thẩm, không nhìn lại vụ kiện năm đó.

Nhưng căn bản là Khương Thẩm vẫn không tìn, không tin cô năm đó không bỏ đá xuống giếng.

Hướng Lạc lại để chân chìm xuống hồ nước, nước lạnh thâm thấu từ lòng bàn chân đi lên.

Cô chụp một tấm, định gửi cho trợ lý của ba mình. Còn chưa kịp bấm gửi thì đã nhận được tin nhắn trả lời của ba.

Điện thoại của Mạc Dư Thâm vang lên, là Hướng Lạc gọi đến. Anh nói Khương Thẩm: "Đừng có nhìn chằm chằm vào kịch bản, cách mấy phút phải tách giấy đấy."

Anh cầm điện thoại đi ra rừng cây không có ai, nghe máy: "Nói thế nào?"

Hướng Lạc: "Ba tôi đồng ý gặp anh. Thứ hai anh đến gặp ông ấy đi. Tôi sẽ gửi số điện thoại của ông ấy cho anh, nhưng cuối cùng có thể đàm phán thành công hay không thì tôi không thể bảo đảm."

Dù điều kiện có khắc nghiệt đến đâu anh cũng sẽ đồng ý.

Hướng Lạc còn muốn nói, cho dù có hợp tác với nhau thì khi nào mới có thể đưa ra kết quả lâm sàng vẫn còn là một ẩn số. Có lẽ một năm, có lẽ ba năm.

Còn có lẽ cuối cùng vẫn không có kết quả gì.

Bệnh của Hề Gia có thể đợi được đến lúc đó không?

Lời đến bên miệng nhưng Hướng Lạc lại không nói ra.

Âm thanh của Mạc Dư Thâm truyền đến: "Cảm ơn."

Hướng Lạc nhắc nhở Mạc Dư Thâm: "Nếu thành công, đừng quên điều kiện anh đã đáp ứng với tôi." Cô liếc về phía Khương Thẩm.

Mạc Dư Thâm "Ùm" một tiếng, cúp máy.

Để Khương Thẩm chủ động lấy lòng Hướng Lạc quản thật khó như lên trời.

WeChat của Khương Thẩm vẫn còn nằm trong sổ đen của anh. Hè Gia chưa lên tiếng, anh cũng không dám đưa nó ra ngoài.

Cân nhẫn nửa ngày vẫn là không tìm được phương hướng nào.

Mạc Dư Thâm gọi điện thoại cho Trình Duy Mặc, nói rõ đầu đuôi sự việc cho anh. Đại khái là bây giờ chỉ có mặt mũi Trình Duy Mặc mới được Khương Thẩm thương tình nể nang mấy phần.

Trình Duy Mặc nâng trán, trước kia Võ Dương từng hình dung Khương Thẩm là cậu ông trời. Muốn để cô chủ động lấy lòng người khác chẳng khác gì muốn lấy mạng của cô.

Trình Duy Mặc: "Đến lúc đó tôi tính kế với Khương Thẩm một chút."

*Nguyên tắc "sáo lộ" là một thuật ngữ của võ thuật TQ, sau lại được cư dân mạng lấy ra dùng chỉ những hành động mặt dày vô sỉ nịnh hót hối lộ, bày mưu tính kế..... (Nguồn: gg)

Mạc Dư Thâm: "...Như vậy có được không?"

Trình Duy Mặc: "Đây chẳng phải là thời khắc máu chốt để tận dụng tình bạn từ thưở thơ ấu sao?"

Không còn cách nào khác. Hai người quyết định như vậy. Dù sao thì trước kia Khương Thẩm và Trình Duy Mặc cũng từng bẫy anh, anh và Khương Thẩm cũng từng bẫy Trình Duy Mặc. Cái này cứ coi như và vòng tuần hoàn đi.

Trình Duy Mặc: "Khuênh Thám ở đoàn làm phim thế nào?"

Anh hỏi một vấn đề không đầu không đuôi.

Mạc Dư Thâm: "Cũng được. Tính tình thu liễm không ít. Cũng chưa có mẫu thuẫn gì với Hề Gia."

Trình Duy Mặc dãy giua nửa khắc rốt cuộc cũng hỏi: "Hề Gia thì sao?"

Mạc Dư Thâm: "Chỉ có thể đứng gần cô ấy mới nghe được người khác nói cái gì." Anh nhìn ra mặt hồ.

Ánh nắng chiếu xuống đem mây mù tản ra hết. Thuyền đã lướt xa trên mặt hồ nháy mắt chỉ còn lại một chấm đen.

Giữa núi đồi lấp ló có một ống khói đang nhả một sợi khói xanh.

Trình Duy Mặc: "Hợp tác cùng Hướng giáo sư, nói không chừng sẽ có tin tốt nhanh thôi."

Mạc Dư Thâm cũng thường xuyên tự lừa mình dối người như vậy.

Buổi tối liên hoan kết thúc, về khách sạn.

Mạc Dư Thâm mở cửa phòng, Hề Gia không ở trong. Tối nay cô không đi liên hoan, nói muốn đến nhà lão bà ăn cơm, còn nói sẽ về trước chín giờ.

Anh gửi tin nhắn cho Hề Gia: 【Về đến đâu rồi?】

Hè Gia lập tức trả lời lại: 【Về ngay đây.】

Hè Gia đang đứng trước cửa của một cửa hàng trên giao lộ, vừa rồi tuỳ ý đi dạo một chút liền đi đến đây.

Về đến phòng, có tiếng nước chảy truyền từ phòng tắm, Mạc Dư Thâm đang tắm.

Hè Gia bắt đầu sắp xếp hành lý của mình. Cô xếp hết tất cả vật dụng cá nhân của mình vào.

Mạc Dư Thâm từ phòng tắm đi ra, thấy cô ăn mặc chỉnh tề, "Em còn muốn ra ngoài à?"

Hè Gia đi tới ôm anh, ánh mắt áy náy, "Em muốn đến ở cùng bà mấy ngày, không chừng đầu tháng sau là em phải về Bắc Kinh rồi. Những cảnh ở trên núi phần lớn đều là do cô Thượng chủ đạo, cô ấy nắm rõ tâm tình của người lớn trong lòng bàn tay. Còn về phần của thanh niên tụi em thì em sẽ trau chuốt lại nhanh thôi."

Mạc Dư Thâm nhìn vào mắt cô, quan hệ đã công khai nhưng cô lại chọn đến nhà bà ở. Chắc là đã không còn nghe được bao nhiêu nữa, vì vậy mà cô không muốn ở cùng với bất kỳ ai.

Bao gồm cả anh.

Đến nhà bà còn có nguyên nhân khác, nhân lúc cô vẫn còn nghe được chút chút, cô phải nhanh chóng thâu đêm sửa chữa kịch bản, làm phân tích. Cô muốn hoàn thành sớm để không làm trễ nải tiến độ quay chụp.

Mạc Dư Thâm gật đầu, giọng nói rất lớn: "Bầu bạn với bà nhiều một chút. Đến lúc đóng máy rồi cũng không biết bao giờ mới quay

lại được."

Hè Gia: "Cảm ơn ông xã." Cô thu hồi tất cả mong manh của mình, quay người kéo vali đi.

Mạc Dư Thâm theo cô đến nhà lão bà.

Hè Gia không biết nên trò chuyện gì với Mạc Dư Thâm. Cho dù có nói gì thì cô cũng nghe không rõ. Giống như mặt hồ và nhà gỗ, cách vài dặm.

Không biết có phải là do hôm nay nhảy xuống nước hay không mà lỗ tai của cô trở nên ngập ngạt, giống như lối đi bị đóng lại.

Tối nay lúc mọi người ăn liên hoan, cô lấy cớ đến nhà bà nên không tham gia. Thật ra là cô đến bệnh viện cảnh khu một chuyến.

Bác sĩ nói trong lỗ tai cô không có nước, nói cô đến bệnh viện huyện chụp thử xem nguyên nhân là gì.

Trong thâm tâm cô biết rõ điều này là do biến dị của não.

Ban đầu lúc ra khỏi nước, lỗ tai của cô rõ ràng dễ chịu đi không ít, không còn chói tai như trước. Nhưng thật ra đây chỉ là khúc nhạc đệm cho sự tồi tệ sắp tới, không phải bớt ù tai mà cô bắt đầu không nghe được nữa.

"Ông xã, em nói chuyện điện thoại với Diệp Thu một lát."

Mạc Dư Thâm gật đầu, anh giữ khoảng cách đi phía sau cô.

Hè Gia đeo tai nghe lên, mở đoạn ghi âm của Mạc Dư Thâm, bật âm lượng to nhất. Sau đó tự độc thoại giải bộ như đang nói chuyện

phiếm với Diệp Thu. Phần lớn nội dung đều liên quan đến Hoắc Đằng.

Đêm nay trăng thanh gió mát. Trên đường thỉnh thoảng có vài du khách đi sượt qua nhau.

Cái bóng của Mạc Dư Thâm và Hề Gia tách ra trên đường thẳng, đến khúc ngoặt lại chồng lên nhau rồi rất nhanh là tách ra.

Hai cái bóng cứ đụng chạm như vậy cho đến khi tới trước cửa nhà bà.

*

#27042020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 51: Anh Không Buông Bỏ Được Cô, Càng Không Thể Rời Xa Cô

Mạc Dư Thâm xách vali của Hè Gia vào trong phòng, bà đang ngủ nên anh không quấy rầy, cũng không ở lại lâu.

Hè Gia tiễn anh tới cửa, ôm lấy anh, "Hôm nay là ngày hạnh phúc nhất mà em từng có."

Mạc Dư Thâm biết cô đang nói chuyện gì, hôm nay anh công khai thân phận của cô với đoàn làm phim.

Anh nắm chặt tay của cô, vòng qua bên hông mình, "Chờ phim đóng máy, chúng ta xin nghỉ phép, tìm một nhà thờ ở nơi mà em muốn đến."

Hè Gia mỉm cười, dùng sức gật đầu.

Cô không nỡ để anh về khách sạn ngay, tìm chủ đề nói với anh vài câu. Cô ghé vào tim của anh, cách môi anh rất gần, có thể nghe được anh nói cái gì.

"Hôm nay lúc em nhảy xuống hồ vớt túi xách anh cũng không lo cho em?"

Mạc Dư Thâm dán vào lỗ tai cô: "Biết em bơi rất giỏi."

Hè Gia ngửa đầu nhìn anh: "Sao anh biết?"

Mạc Dư Thâm đờ đẫn một lúc, "Lúc kết hôn em có nói qua với anh."

Thì ra là vậy. Còn tưởng rằng anh âm thầm tìm hiểu cô. Dù sao thì trong bút ký nửa năm gần đây của cô không có ghi gì về vấn đề này.

Những chuyện liên quan đến cô của trước kia, hai người rất ít trò chuyện. Quá khứ của anh cô cũng chỉ biết được đôi chút, đều là thông qua người khác đề cập hai lời ba câu.

"Năm em học cấp ba xuýt chút nữa là vào đội bơi lội của trường rồi, nhưng vì đụng lịch huấn luyện cưỡi ngựa nên từ bỏ. Nhưng hình như sau này cũng thường xuyên bơi lội, cụ thể thì không nhớ rõ."

Cô nói những sự việc trước kia mà cô còn nhớ. Rồi phát hiện chỉ nhớ được đại khái, những chi tiết thì đã mơ mơ hồ hồ.

Hè Gia ở trong ngực Mạc Dư Thâm một lát, thời gian không còn sớm, cô buông anh ra, "Về sớm một chút."

Mười một giờ Mạc Dư Thâm còn có cuộc họp video liên qua đến nhiệm kỳ mới của hội đồng quản trị tháng ba này, anh không thể trì hoãn thêm.

Hè Gia nhìn chằm chằm Mạc Dư Thâm cho đến khi cái bóng của anh rẽ ngoặt, cô khóa cửa lại, vào nhà tiếp tục bận việc của mình.

Mãi cho đến khi trời rạng sáng, đèn trong phòng cô mới tắt.

Mấy ngày liên tiếp đều như vậy.

Sau sáu ngày khai máy trên núi, vừa khéo nay là cuối tuần.

Buổi chiều Mạc Dư Thâm sẽ về Bắc Kinh, anh đã hẹn gặp
Hướng giáo sư vào xế chiều ngày mai.

Mấy ngày nay Hè Gia bận quá, không có thời gian để ý đến anh.
Cô chỉ tập trung vào ghi bút ký, sửa kịch bản. Ở phim trường thì cô
cũng đeo tai nghe lên, như vậy thì sẽ không ai đến tìm cô nói
chuyện phiếm.

Cô vẫn luôn tự chạy đua với bản thân, anh không quấy rầy cô.

Buổi tối kết thúc công việc, anh về khách sạn, cô về nhà lão bà.
Thỉnh thoảng hai người sẽ nói chuyện phiếm vài câu, đều là gửi tin
nhắn.

Tối qua anh nói với cô hôm nay về Bắc Kinh. Sáng nay anh
không đến đoàn phim mà trực tiếp ra sân bay.

Hè Gia đặt giờ, lúc điện thoại báo chuông, cô gửi tin nhắn cho
Mạc Dư Thâm: 【Ông xã, lên đường bình an, đến nơi thì nói em.】

Mạc Dư Thâm: 【Ừm, đừng làm việc quá sức.】

Hè Gia: 【Anh yên tâm làm việc đi, không cần lo cho em.】

Cô nhìn màn hình điện thoại mãi đến khi nó tự tắt đi.

"Cô Thượng." Cô gọi một tiếng.

Tiếng gọi này là bình thường đối với cô nhưng lại khiến người
bên cạnh giật mình, nhất là Chu Minh Khiêm đang khoa trương xoa
xoá tim.

Cô Thượng đi tới, Hè Gia in kịch bản và những lời muốn nói đưa
cô, "Bản điện tử em đã gửi vào hộp thư của cô rồi, đây là bản đã

qua sửa chữa, nếu có vấn đề gì thì cô cứ gửi mail hoặc gửi WeChat cho em, ngày mai em về Bắc Kinh."

Không chỉ có cô Thượng mà ngay cả Chu Minh Khiêm cũng khẽ giật mình.

Cô Thượng không rõ lắm, "Sao lại gấp vậy?" Có lẽ trong nhà có chuyện gì, sáng nay Mạc Dư Thâm cũng về Bắc Kinh rồi.

Hè Gia cười nhẹ, thực tế là cô không nghe được cô Thượng nói gì, "Tháng năm có một cuộc thi cưỡi ngựa, em phải về luyện tập. Cảm ơn hai tháng này đã chiêu đãi chăm sóc em."

Cô chỉ chỉ kịch bản, "Cô xem còn chỗ nào cần đổi không?"

Cô Thượng nhìn kịch bản, cô thường xuyên cùng đoàn làm phim họp họp tán tán, đã sớm tập thành thói quen. Dù sao mọi người đều ở Bắc Kinh, đến lúc đó có thể liên lạc qua điện thoại, không cần phải sượt mướt như vậy.

Hè Gia và các nhân viên khác trong đoàn phim cũng không tính là quen thuộc, chỉ đơn giản nói lời chào ở trong nhóm.

Chu Minh Khiêm: "Sao lại không nói trước một tiếng?"

Hè Gia không nghe thấy, không đáp lại.

Chu Minh Khiêm nhìn sườn mặt của cô mấy giây, "Hè Gia, cô có ý kiến với tôi thì nói chứ đừng có giả vờ câm điếc ở đây!"

Hè Gia cúi đầu nhìn sổ, vẫn không có phản ứng gì như cũ.

Chính Chu Minh Khiêm cũng cảm thấy vô nghĩa, thu lại tầm mắt.

Anh châm một điếu thuốc. Mấy giây sau khói thuốc lượn lờ.

Bèo nước gặp nhau mà thôi.

Thuốc hút được một nửa, Chu Minh Khiêm dập tắt, tiếp tục nhìn máy giám thị.

Hè Gia lại đeo tai nghe lên, gửi tin nhắn cho Quý Thanh Thời:

【Anh hai, sáng nay em đã không còn nghe được nữa, ngày mai em về Bắc Kinh, anh đến đón em.】

Cô vốn muốn ở lâu thêm hai ngày, mời mọi người bữa cơm chia tay, rồi đi thăm Nhạc lão tiên sinh.

Nhưng kế hoạch vĩnh viễn không đuổi kịp biến hóa. Những nỗ lực mà cô vẫn luôn chèo chống bấy lâu nay như một sợi dây cung bị kéo căng đứt đoạn.

Thế giới này náo nhiệt nhưng một chút cũng không liên quan đến cô. Cô không muốn ở lại thêm một khắc nào nữa, cô muốn ở một mình.

Mấy ngày này người chịu thiệt nhất là Mạc Dư Thâm, cô không để ý đến anh. Bây giờ trí nhớ của cô đã không thể kéo dài quá bốn tiếng, những những thứ cần phải nhớ lại quá nhiều, 24 tiếng một ngày là không đủ dùng đối với cô. Thâm chí cả thời gian ngủ cũng không đủ.

Cũng may, tất cả mọi thứ cũng coi như ổn thoã.

Buổi chiều Hè Gia về khách sạn, không ở lại phim trường.

Dư An ngồi ở trên ghế đá bên hồ, đối mặt với bờ hồ lạnh ngắt. Cô biết, Hè Gia đã không nghe được nữa. Cô chào Hè Gia nhưng Hè Gia không đáp lại.

Cô khỗ sở từ hôm qua đến bây giờ.

"Dư An!" Chu Minh Khiêm gọi cô.

Dư An lấy hai tay ấn hốc mắt, chạy bước nhỏ qua.

Chu Minh Khiêm đưa ly cà phê cho cô, "Quá đắng."

Dư An: "Tôi đi cho thêm đường."

Thực tế thì đây đã là cà phê sữa cho thêm đường.

Chạng vạng tối, Hè Gia đã thu xếp xong hành lí, cô ngồi trên hành lang nhà lão bà thật lâu, cuối cùng vẫn quyết định đi thăm Nhạc lão tiên sinh một chút.

Lần này từ biệt, sẽ không còn lần sau.

Một đường đi đến trạm xe buýt của canh khu, lên xe náo nhiệt nhưng thế giới của cô một mực yên tĩnh.

Ở cuối con đường đá màu xanh, Nhạc lão tiên sinh đang tỉa cây trong sân.

"Nhạc gia gia."

Đứng ở đầu đường, cô gọi ông.

Nhạc lão tiên sinh theo tiếng nhìn qua, không rõ có phải Hè Gia hay không.

Hôm qua lão bà gọi điện cho ông, nói Hè Gia triệt để không nghe được nữa. Ông nghĩ Hè Gia sẽ không đến gặp ông nhưng cô vẫn tới.

Nhạc lão tiên sinh vẫy tay với cô.

Vào trong sân, ông lấy cho cô một cái ghế đầu, "Mệt không?"

Hè Gia chỉ chỉ lỗ tai, "Ông ơi, cháu không nghe được ông nói gì." Cô mỉm cười nhẹ nhàng.

Nhạc lão tiên sinh dùng nhánh cây mới vừa tỉa viết xuống đất: Vừa hay, lỗ tai của ta cũng nghẽn ngang, hai ông cháu ta đều có hai cái lỗ tai thanh tịnh.

Khóe miệng mỉm cười, cô biết ông không bị lãng tai, chỉ là đang an ủi cô thôi.

Nhạc lão tiên sinh lau chữ viết đi rồi ghi thêm một câu nữa: Sau này chúng ta dùng tâm nghe âm thanh.

Ngày ấy, Hè Gia ở nhà Nhạc lão tiên sinh đến khi màn đêm buông xuống

Lúc Hè Gia về đến Bắc Kinh đã là chạng vạng tối.

Quý Thanh Thờ chờ ở cửa ra, anh gọi điện thoại cho Mạc Dư Thâm, không ai nhận. Anh gửi tin nhắn cho Mạc Dư Thâm: 【Tôi đang đón Gia Gia, em ấy chắc sẽ không về biệt thự bên kia của cậu đâu, tối nay có muốn đến thăm không?】

Hai mươi phút trôi qua cũng không ai trả lời.

Hè Gia kéo vali đi ra, Quý Thanh Thời cất điện thoại, bước lên đón cô.

Quý Thanh Thời không thể chịu được việc Hè Gia hoàn toàn không nghe được nữa, đem cô ôm vào lòng. Sáng hôm qua nhận được tin nhắn của cô, cả ngày hôm đó anh không thể bình tĩnh lại được.

Sảnh chờ kẻ đến người đi, Hè Gia ghét bỏ đầy Quý Thanh Thời ra, "Em khó khăn lắm mới thanh lọc được đôi tai của mình, cũng không bị ù tai nữa, rất vui nha."

Quý Thanh Thời dùng sức xoa đầu của cô.

Nhin bìe ngoài cô có bao nhiêu nhẹ nhõm thì nội tâm lại có bấy nhiêu khổ sở.

Tài xế đầy hành lý nên đi trước. Quý Thanh Thời dắt tay Hè Gia đi, Hè Gia bất đắc dĩ, "Anh hai, em không phải hai tuổi."

Quý Thanh Thời không lên tiếng, dắt cô đi về phía trước. Nếu cô hai tuổi thì tốt rồi, khi đó cô có thể nghe được. Mẹ anh sau khi biết Hè Gia triệt để không nghe được nữa thì ở nhà khóc một ngày, hôm nay gọi điện cho anh vừa nói vừa khóc.

Lên xe, Hè Gia ôm đầu lặng lẽ quan sát Quý Thanh Thời, "Tra nam! Đáng bị Diệp Thu ngược cho lén bờ xuống ruộng. Đúng rồi, Diệp Thu sẽ bắt đầu một mối quan hệ mới, anh có chua hay không?"

Quý Thanh thời không chớp mắt nhìn cô, "Em nói lại lần nữa." Lời vừa dứt, anh lại ý thức được là cô không nghe được.

Hè Gia bắt đầu ngâm nga ca khúc chủ đề của <Quãng đờ i còn lại.>

Thanh âm của cô quanh quẩn trong xe.

Hát được một nửa, Hè Gia dừng lại, "Đúng rồi, đây là bài hát của người đàn ông thích Diệp Thu hát đấy."

Lần này Quý Thanh Thời không lên tiếng nữa.

Hè Gia tiếp tục hát nhưng lại quên mất là mình đang hát đến đâu. Cô xoay mặt, nói chuyện nghiêm túc với Quý Thanh Thời: "Anh hai, em muốn ly hôn với Mạc Dư Thâm. Anh đã đồng ý giúp em."

Quý Thanh Thời biết sự vui vẻ của cô vừa nãy chỉ là che đậy nỗi lòng bất an.

Hè Gia tựa vào đầu vai của Quý Thanh Thời, nhắm mắt lại nghỉ ngơi một lát. Nửa ngày sau mới nói khẽ: "Thân thể em sắp bước vào trạng thái tồi tệ nhất. Em muốn nhân lúc còn tỉnh táo, cùng anh ấy ra tòa ly hôn. Em không muốn anh ấy nhìn thấy dáng vẻ biến thành đồ ngốc của em. Anh đồng ý với em rồi đấy."

Yên tĩnh hồi lâu.

Hè Gia: "Anh hai, em mệt rồi." Thể xác tinh thần đều mệt rồi.

Quý Thanh Thời vỗ nhẹ đầu của cô, ra hiệu cô ngủ một lát. Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, điện thoại vang lên, là Mạc Dư Thâm.

Bây giờ Hè Gia nghe không được nên anh trực tiếp nhận máy.

Mạc Dư Thâm mới nói chuyện bàn bạc với Hướng giáo sư xong, cũng không đến nỗi tệ, ông cũng có ý muốn hợp tác. Anh biết Hè

Gia đã về vì Khương Thâm nói với anh.

"Hai người đang ở đâu?"

Quý Thanh Thời: "Đang trên đường về nhà tôi." Dừng mấy giây, anh cũng không giấu diếm, "Hè Gia muốn ly hôn cùng cậu."

Giọng nói của Mạc Dư Thâm có chút khàn khàn, "Tôi đoán được."

Quý Thanh Thời không biết nên nói gì.

Mạc Dư Thâm: "Cô ấy đột nhiên nghe không được nữa, trong lòng khẳng định sụp đổ. Cô ấy muốn làm gì thì anh cứ chiều theo cô ấy. Nếu muốn ly hôn thì anh nói cô ấy đến văn phòng luật tìm Trình Duy Mặc phát thảo thỏa thuận ly hôn."

Quý Thanh Thời không biết nên diễn tả cảm xúc lúc này là gì.

Anh tôn trọng lựa chọn của Mạc Dư Thâm, tình trạng của Hè Gia như vậy, sau này, ngoại trừ người nhà ra thì cũng không ai đủ kiến nhẫn để chăm sóc cô.

Hôn nhân cũng không có ý nghĩa gì với anh.

Nếu định sẵn là kết thúc thì cứ kết thúc đi.

Giọng nói của Mạc Dư Thâm lại truyền tới: "Ngày hẹn đi cục dân chính, anh cho cô ấy uống chút thuốc ngủ để cho cô ấy ngủ lâu một chút, đợi lúc cô ấy tỉnh lại, anh nói là hai chúng tôi đã ly hôn. Tôi sẽ bồi sung lại bút ký, cô ấy tự nhiên sẽ tin."

Quý Thanh Thời âm thầm thở dài, buông nỗi lo lắng trong lòng xuống. Anh cũng ích kỷ, hi vọng Mạc Dư Thâm sẽ không buông tay

cô.

"Cậu đã suy nghĩ kỹ?" Quý Thanh Thời không hi vọng Mạc Dư Thâm chỉ là nhất thời không đành lòng. Bệnh này của Hè Gia có lẽ năm sáu năm sau sẽ có chuyển biến tốt lên.

Nhưng những người mà ba mẹ anh đã đi thăm cũng có trường hợp chuyển biến xấu đi. Anh cũng không dám cam đoan cuối cùng có thể khôi phục được hay không.

Mạc Dư Thâm: "Tôi cũng không phải mươi mấy tuổi, biết chính bản thân mình đang làm gì."

Cái Quý Thanh Thời lo lắng chính là: "Người bình thường không bắt chước được chữ viết của Gia Gia. Chữ của mình thay đổi một chút thôi em ấy cũng có thể nhận ra." Bây giờ mới luyện chữ viết của cô e là không kịp.

Mạc Dư Thâm: "Tôi có thể viết được chữ của cô ấy, không khác nhau lăm." Anh đã ngờ tới sẽ có ngày hôm nay. Từ lúc cô bắt đầu bị ủ tai, anh đã nghĩ đến.

Mấy tháng này, anh một mực luyện một câu kia: Tôi và Mạc Dư Thâm đã ly hôn.

Cũng không biết bắt đầu từ lúc nào mà anh không thể buông bỏ được cô, càng không thể rời xa cô.

Cứ coi như sau này cô không nhớ được anh, vậy anh sẽ dùng một thân phận khác bước vào đời cô một lần nữa.

*

Editor có lời muốn nói: Chuẩn bị khăn giấy nha các thân ái.

*

#28042020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 52: Cô Nhớ Mạc Dư Thâm

Mạc Dư Thâm cúp điện thoại, đi ra khỏi toà nhà.

Tối nay thư ký Đinh kiêm luôn chức lái xe, chạy xe qua đây. Nhìn nét mặt của Mạc Dư Thâm, anh không tài nào đoán ra được rốt cuộc có đạt thành hợp tác hay không.

Mạc Dư Thâm ngồi lên xe.

Thư kính Đinh nhìn anh qua kính chiếu hậu, "Mạc tổng, đi đâu?"

Mạc Dư Thâm có hơi khụng lại, "Đến chỗ mẹ tôi đi."

Ngoài dự đoán của thư ký Đinh, chẳng lẽ tối nay hợp tác không thành rồi? Anh cũng không hỏi nhiều.

Mạc Dư Thâm lúc này mới nhớ tới nói cho thư ký Đinh: "Bàn bạc cũng được."

Thư ký Đinh thở phào, khởi động xe. Anh vừa mới nhận được một tin xấu, nếu Mạc Dư Thâm không đàm phán thành công thì anh cũng không biết nên báo cáo như thế nào.

Tin xấu này thật quá đau lòng.

"Mạc tổng, Mạc đãng lại hẹn với luật sư."

Mạc Dư Thâm đang thản thờ ngoài cửa sổ, không nghe thấy thư ký Đinh nói gì.

"Mạc tổng."

Mạc Dư Thâm hoàn hồn, "Chuyện gì?"

"Mạc đồng lại hẹn luật sư, chắc là muốn đem số cổ phần còn lại cho Mạc Liêm." Nếu như tin này là thật thì số cổ phần của Mạc Liêm sẽ vượt qua Mạc Dư Thâm.

Mạc Dư Thâm nhất trí hành động với Lý đồng, quyền bỏ phiếu tạm thời vượt qua Mạc Liêm nhưng đây không phải là kế lâu dài.

Ai biết được nhiệm kỳ mới bắt đầu, Mạc đồng sẽ toan tính điều gì. Có lẽ là nhượng hết số cổ phần trong tay mình cho Mạc Liêm. Lúc đó khó phân thắng bại.

Mạc Dư Thâm tựa hồ như chuyện không liên quan đến mình, "Đồ của ông ấy, ông ấy muốn cho ai thì cho, đó là quyền của ông ấy."

Thư ký Đinh không biết nên nói tiếp như thế nào, quyết định chuyên tâm lái xe. Cái này không đơn giản chỉ là cổ phần mà phía sau còn là tình phụ tử. Hiện giờ cũng sắp mất rồi.

Trong xe đặc biệt yên tĩnh, Mạc Dư Thâm mở hé cửa sổ xe.

Đầu tháng ba, tiết trời mùa xuân se lạnh.

Xe đến xe đi, âm thanh ồn ào tấp nập truyề vào trong khoang xe. Dù cho trời có lạnh thì Mạc Dư Thâm vẫn cảm thấy thoải mái.

Lúc trước mua một chiếc xe cao cấp đơn giản vì muốn tận hưởng sự yên tĩnh dễ chịu. Bây giờ ngược lại cảm thấy tĩnh lặng

không còn nằm trong phạm vi thoái mái của anh nữa.

Anh không thể tưởng tượng được đến tột cùng Hề Gia có bao nhiêu khó chịu. Sự khác biệt khi bị cô lập với thế giới là gì.

Đến dưới lầu chỗ Tần Tô Lan, Mạc Dư Thâm xuống xe, bảo thư ký Đinh về trước.

Thư ký Đinh hỏi: "Sáng mai tôi sẽ đón ngài ở đâu?"

Biệt thự, anh tạm thời không muốn về, quá hoang vắng. Còn ở đâu thì anh cũng chưa biết, "Không cần đón, mai tôi có chuyện khác cần xử lý."

Thư ký Đinh cũng vội vàng đến hò đò rồi, hiện tại Mạc Dư Thâm vẫn còn đang nghỉ phép, vẫn sẽ chưa quay lại làm việc.

Thư ký Đinh chưa vội về ngay, nói nhiều thêm một câu: "Bên phía Hướng giáo sư, chúng ta nên cố gắng đạt thành hợp tác trước nhiệm kỳ mới."

Sau nhiệm kỳ mới, nói không chừng Mạc thị sẽ đổi chủ.

Trung tâm nghiên cứu hợp tác cùng nhóm nghiên cứu của Hướng giáo sư thì hẳn bên phía giáo sư sẽ được hưởng lợi nhiều hơn. Đến lúc đó phương án hợp tác sẽ khó mà thông qua thẩm duyệt.

Mạc Dư Thâm đương nhiên biết, cũng đã lên nhiều kế hoạch dự phòng rồi.

Tần Tô Lan không biết Mạc Dư Thâm sẽ đến, có chút khẩn trương không biết nên làm thế nào. Bà vội vàng pha cà phê cho Mạc

Dư Thâm, đưng trong một cái ly mới.

Đây là bộ ly đôi mang từ nước ngoài về. Vốn là quà gấp mặt cho anh và Hè Gia nhưng mãi mà Mạc Dư Thâm vẫn chưa đến dùng cơm nên ly cũng bị lãng quên luôn.

Cà phê pha xong, Tân Tô Lan mang ra.

Mạc Dư Thâm tựa trên ghế sô pha như là đang ngủ thiếp đi.

Tân Tô Lan nhìn con trai, đau lòng ngập tràn. Còn nhớ mấy năm trước khi anh bắt đầu lập nghiệp, cho dù có mệt mỏi đến đâu thì anh cũng chưa bao giờ ở trước mặt bất kỳ người nào lộ ra nửa tia rã rời.

Về sau về Mạc thị làm việc, áp lực cao như đỉnh núi nhưng cũng chưa thấy anh kiệt sức như vậy.

Cô cũng vừa mới biết được chuyện Hè Gia không nghe được. Mấy ngày này bà thường xuyên hỏi thăm Khương Thẩm tình hình của Hè Gia, nhưng cũng chỉ có thể lo lắng suông chứ không giúp đỡ được gì.

Mạc Dư Thâm ngủ không sâu. Nghe được tiếng bước chân, ảnh choàng tỉnh giấc, nhìn khung cảnh xung quanh xa lạ, có chút hoảng hốt.

"Đây là cà phê mẹ nhờ bạn mua từ nước ngoài về, ném thử đi."

Thì ra anh đang ở chỗ mẹ. Mạc Dư Thâm ngồi thẳng, nhận lấy cà phê.

Tân Tô Lan biết anh vì bệnh tình của Hè Gia mà sầu nên bà cố gắng chuyển chủ đề, hỏi tình hình công ty gần đây thế nào, còn có

hai tuần nữa là hội đồng quản trị bắt đầu một nhiệm kỳ mới.

Mạc Dư Thâm: "Chắc được khoảng năm, sáu mươi phần trăm."

Mấy năm này, đây là lần đầu tiên mẹ con bọn họ có thể ngồi xuống cùng nhau nói chuyện về Mạc thị.

Tần Tô Lan: "Vậy chắc không có vấn đề." Bà hiểu con trai mình, cho dù chỉ năm được năm phần thắng thì anh cũng sẽ liều mạng.

Phòng khách chớp mắt trầm mặc.

Mạc Dư Thâm nói đến ba mình: "Lúc ăn tết ông ấy có gọi cho con, hẳn là nghĩ con sẽ mở miệng xin cỗ phần." Anh cũng không thiết tha gì mấy thứ đó.

Vốn hay tay của Tần Tô Lan đan lại đặt trên đầu gối, nghe những lời này, hai tay bà vô thứ siết chặt. Đây là điểm cầm kỵ của Mạc Dư Thâm.

Anh rất hiếm khi trò chuyện của Mạc đồng với bà. Bây giờ lại nói nhẹ nhàng như vậy giống như là đang tâm sự.

Trước bệnh tình của Hè Gia, tình cha con của họ như một ly nước lạnh, nhạt nhẽo.

Tần Tô Lan muốn làm gì đó thay con trai, "Chờ khi nào Gia Gia rảnh, mẹ sẽ tìm con bé thảo kịch bản. Đem chuyện xưa nói cho nó, để con bé viết thành kịch bản, nếu có khả năng thì mẹ sẽ đầu tư thành phim."

Hẹn Hè Gia thảo kịch bản, cô sẽ cảm giác được mình có thể làm việc, cảm nhận được bản thân không vô dụng. Đây là thứ duy nhất

bà có thể làm thay con trai trai mình.

Mạc Dư Thâm nhấp một ngụm cà phê, "Thảo kịch bản gì? Mẹ và lão chồng trước bá đạo tổng tài?"

Tần Tô Lan: "....."

Cuối cùng bị tức cười.

Đã nhiều năm rồi bà chưa cười nhiều như vậy.

Kể cả khi Mạc Dư Thâm lơ đãng trêu chọc quá khứ mà bà không muốn nhắc tới cũng trở nên nhẹ nhàng.

Tần Tô Lan: "Con ở cùng với Hè Gia có vẻ sáng sủa lên nhiều." Cũng trở nên thú vị, cái kịch bản vừa rồi vừa nghe liền biết đây là phong cách của Hè Gia.

Mạc Dư Thâm: "Nếu muốn thảo kịch bản thì mẹ liên hệ với Quý Thanh Thời hẹn Hè Gia, lấy một thân phận mới xa lạ tiếp cận cô ấy. Chúng con sắp ly hôn rồi."

Khoé miệng cười của Tần Tô Lan cứng đờ, "Sao lại ly hôn?"

Mạc Dư Thâm đơn giản kể lại sự việc cho bà.

Tần Tô Lan chậm rãi tiêu hoá, tưởng anh sẽ ly hôn thật. Mặc dù Hè Gia bị bệnh, tương lai không biết ra sao nhưng bà biết khi con trai bà ở bên Hè Gia, nó đã rất hạnh phúc, niềm hạnh phúc đó xuất phát từ đáy lòng.

Cách để cho một người có thể sống bên nhau trọn đời chính là lắng nghe bằng tâm.

Tần Tô Lan hỏi số điện thoại của Quý Thanh Thời, lưu lại.

Thời gian không còn sớm, cà phê cũng đã uống xong.

Mạc Dư Thâm đặt tách cà phê xuống, dãy giua mấy giây rồi nói:
"Mấy ngày giả ly hôn này, con sẽ ở đây."

Tần Tô Lan sững sờ nửa giây, "Được được được, mẹ đi dọn dẹp phòng ngủ và thư phòng cho con."

Tần Tô Lan không quay rầy Mạc Dư Thâm nữa, đi lên lầu.

Nghĩ đến việc ở cùng với con trai, sự bĩnh tĩnh của bà liền biến mất. Khoảng khắc đó, bà không dám hi vọng xa vời rằng con trai sẽ chủ động đến ở cùng bà.

Mạc Dư Thâm cầm chìa khoá xe của mẹ đi xuống lầu, anh gửi tin nhắn: 【Con về lấy ít đồ.】

Mạc Dư Thâm không về nhà, anh nói quản gia thu xếp quần áo rồi đưa qua.

Anh đến nhà ông nội một chuyến, trò chuyện cùng ông. Ông nội luôn có một ước nguyện hèn mọn là khi còn sống, có thể thấy anh tha thứ cho mẹ của mình.

Mới mười giờ tối, Hè Gia đã nằm lên giường. Đây là lần đầu tiên cô ngủ sớm như vậy suốt hai tháng nay.

Tắt đèn, thế giới dường như chỉ còn mình cô.

Đây là chung cư của Quý Thanh Thời. Ban đầu cô còn muốn về phòng trọ mình ở nhưng Quý Thanh Thời không chịu, anh nói anh ở đây một mình quạnh quẽ, nói cô ở lại với anh.

Trần trọc, nửa tiếng trôi qua rồi mà Hè Gia vẫn không buồn ngủ. Cô bật đèn, đeo tai nghe và mở ghi âm của Mạc Dư Thâm ra.

Khoảng khắc cô mở khoá điện thoại, cô mới ý thức được là mình nghe không được.

Cô mở âm lượng tối đa, tai nghe cũng bật mức lớn nhất nhưng vẫn không nghe thấy âm thanh gì.

Hè Gia nhắm mắt, cố gắng hình dung giọng nói của Mạc Dư Thâm, nhưng trong đầu đều là trống rỗng.

Cô nhớ Mạc Dư Thâm.

Hè Gia đi rửa mặt, từ từ bình tĩnh lại. Mát xa cho mắt xong, cô đi tìm Quý Thanh Thời.

Trước khi đi ngủ, Quý Thanh Thời nói với cô Mạc Dư Thâm đồng ý ly hôn, nói cô ngày mai đến tìm luật sư Trình Duy Mặc làm một bản thỏa thuận ly hôn.

Còn lại, Quý Thanh Thời không nói.

Cô không biết, Mạc Dư Thâm không giống cô, không thể từ bỏ đoạn hôn nhân này.

Cô đưa hết những đồ vật của mình cho Quý Thanh Thời cất, mặt khẩu cũng đổi rồi đưa cho Quý Thanh Thời.

Quý Thanh Thời mua cho cô một cuốn sổ mới, nói ngày mai sẽ bắt đầu một ngày mới, dùng bút ký mới, những chuyện cũ trước kia đều quên hết đi.

Cô cũng dự định sẽ quên hết, cô sợ nếu đọc lại những cái bút ký kia, cô sẽ không nhịn được mà nhớ về Mạc Dư Thâm, sẽ không nhịn được mà đi tìm anh. Dây dưa không dứt không phải là phong cách của cô.

Nhưng mà hiện tại cô có chút không quyết đoán.

Hè Gia gõ cửa phòng Quý Thanh Thời, "Anh hai."

Quý Thanh Thời không ở trong phòng ngủ, anh đang ở thư phòng, nghe được tiếng "anh hai" lớn như vậy, anh đi ra, "Ở đây này." Nói xong lại khó chịu một phen. Cô nghe không được.

【Sao còn chưa ngủ?】 Anh gửi tin nhắn cho cô.

Hè Gia nhìn điện thoại, hồi lại: 【Tìm anh có việc, mở cửa đi.】

Quý Thanh Thời: 【Quay lại.】

Hè Gia quay người, Quý Thanh Thời đi tới.

Hè Gia: "Anh hai, trước anh trả cho em cuốn sổ của Mạc Dư Thâm, đêm mai em trả lại cho anh. Em muốn xem lại một chút, đợi đến ngày ly hôn xong, em lại quên anh ấy có được không?"

Quá nhiều cảm xúc phức tạp kẹt ở cổ họng khiến Quý Thanh Thời không thể thở. Anh dùng sức gật đầu, ra hiệu Hè Gia theo anh đến thư phòng.

Mấy cuốn sổ đó anh đều cất trong két sắt.

Quý Thanh Thời cũng không biết cuốn nào chuyên ghi chép về Mạc Dư Thâm và cô nên để cho cô tự tìm.

Hè Gia nhanh chóng nhìn ra được, cô rút cuốn thứ hai từ dưới lên, cẩn thận từng li từng tí cầm lấy, bên trong có cánh hoa và lá hoa hồng, cô sợ rơi.

Quý Thanh Thời đánh chữ gửi cho cô: 【Hay là không ly hôn nữa. Anh gọi điện cho Mạc Dư Thâm nói chuyện, cậu ấy sẽ hiểu thôi.】

Hè Gia lắc đầu, "Anh hai, ngủ ngon." Cô cầm sổ đi.

Lúc ra khỏi phòng còn tiện tay lấy cuộn băng keo hai mặt trên bàn Quý Thanh Thời đi.

Về phòng ngủ, Hè Gia lật cuốn sổ mới ra, lấy cánh hoa và lá từ sổ cũ dán lên sổ mới.

Đây là bông hồng đầu tiên Mạc Dư Thâm tặng cô.

Sau này anh sẽ thích một người khác, sẽ tặng cho người ấy hoa tươi. Nhưng lần đầu tiên anh tặng hoa cho người khác là cho cô.

Hè Gia vuốt ve cánh hoa, tự an ủi bản thân.

Cô lấy bút chì, viết một chữ "Mạc" lên cánh hoa.

Đợi đến lúc cô hoàn toàn không nhớ được nữa, không biết khi đó cô có cảm nhận được chữ "Mạc" này là họ của người đàn ông mà cô yêu hay không.

Mấy năm này, cô thường viết kịch bản về những màn gương vỡ lại lành hay là cửu biệt trùng phùng. Cô biết vì thực tế không tồn tại

nên cô luôn viết về một kết cục viên mãn.

<Quãng đời còn lại> của Nhạc lão tiên sinh mới là hiện thực.

Nói tách là tách, khi gặp lại thì ai cũng có gia đình, có cuộc sống riêng của mình. Những yêu hận tình thù, những tiếc nuối và không cam lòng đều chôn ở quá khứ.

Hè Gia tựa vào đầu giường, bắt đầu xem từ tờ đầu tiên. Từng câu từng chữ đều là mã hoá ký ức giữa cô và Mạc Dư Thâm. Bây giờ chỉ có thể dựa và câu chữ này để hình dung về hồi ức.

Nhin nội dung ghi chép, cô không ý thức được khoé miệng mình đang mỉm cười.

Có một tờ, Mạc Dư Thâm viết tên của mình rất lớn, còn tên của Chu Minh Khiêm thì viết nhỏ đến mức thiêu điếu phải soi bằng kính lúp.

Còn có một tờ thì hoàn toàn ngược lại, ba chữ "Mạc Dư Thâm" như ba hạt vừng nhỏ xíu, nhìn từ xa như là ba dấu chấm đen nhỏ.

Đọc đến trang cuối, cô lại không nhịn được mà đọc lại từ đầu.

Đọc tới đọc lui bất giác đã đọc đến lần thứ năm.

Cô hi vọng có thể nhớ kỹ Mạc Dư Thâm, dù một chút thôi cũng được.

Ngoài cửa sổ, bầu trời trắng xoá.

Hè Gia tựa vào đầu giường híp mắt một lát. Tỉnh dậy, tiếp tục xem bút ký.

Điện thoại rung lên, Quý Thanh Thời gửi tin nhắn cho cô: 【Hôm nay Trình Duy Mặc có phiên tòa, chặng vạng tối mới về văn phòng luật. Sáu giờ em đi tìm cậu ấy. Nhớ là tối nay phải đem trả bút ký cho anh.】

Hè Gia lật sổ nhìn, trên đó ghi hôm nay cô sẽ đến văn phòng luật ký tên lên giấy ly hôn, ngày mai sẽ đến cục dân chính ly hôn với Mạc Dư Thâm.

Cô lấy bút chì, lật ra giữa sổ viết ở cuối trang một chữ "Dư" nhỏ. Sau đó lại lật thêm mấy trang nữa viết một chữ "Thâm" lí nhí.

*

#28042020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 53: Chúc Mạc Dư Thâm Cả Đời Nay Cô Độc! :)

Hè Gia xem bút ký đến tận trưa. Tối qua thức trắng cả đêm, đến trưa thì cô không thể chịu được nữa, mí mắt như cắn hai cục chì. Cô pha hai tách cà phê uống vào.

Vô dụng.

Buổi tối phải trả lại sổ cho anh hai, cô không nỡ lãng phí thời gian ngủ. Nhưng buồn ngủ muốn chết, nhịn không nỗi.

Trước đó trên núi thức đêm một tuần, thè lực tiêu hao. Hè Gia đến phòng giữ đồ tìm một cái khăn lụa, một đầu buột một đầu lén cổ tay, đầu còn lại buột lên thân điện thoại. Cô đặt báo thức hai tiếng sau kêu, cách ba phút kêu một lần.

Trước khi ngủ, cô cầu nguyện hi vọng trong mơ có thể nghe được giọng nói của Mạc Dư Thâm, còn hi vọng Mạc Dư Thâm sẽ ôm cô một cái.

Một giấc này nhanh như một cái chớp mắt.

Mệt mỏi, không mộng mị.

Điện thoại rung vang lên, kéo theo tay cô.

Hè Gia giật mình. Mở mắt ra là một căn phòng xa lạ, chiếc giường xa lạ, cái gì cũng không quen thuộc.

Ngoài cửa sổ là trời xanh mây trắng.

Hè Gia định thần, nhìn quanh căn phòng một lượt, trên tủ đầu giường có một mảnh giấy, trên đó ghi đi khoảng thời gian này cô ở nhà anh hai.

Hóa ra đây là nhà của Quý Thanh Thời.

Điện thoại lại vang lên. Hè Gia tắt chuông báo.

Mới ngủ có hai tiếng mà có quá trời tin nhắn Wechat đến, hầu hết là owe trong nhóm của đoàn phim <Quāng đời còn lại>.

Hè Gia tháo khăn lụa ra, nhìn chầm chàm màn hình mãi đến khi con mắt mờ đi. Cô rời khỏi nhóm. Sau đó cô xóa bỏ từng liên lạc một, rồi cuối cùng xóa đến tên Mạc Dư Thâm.

Lúc bấy giờ xác nhận, đầu ngón tay run lên.

Nhưng vẫn chọn xóa.

Sau này cô hẳn sẽ ra nước ngoài. Đến một nơi không liên quan đến cuộc sống hiện tại, Một nơi không có Mạc Dư Thâm.

Hè Gia mất mười mấy phút để xóa hết các liên hệ gần đây, trong danh bạ chỉ còn người nhà, Diệp Thu và Võ Dương. Giống như trở lại khaonrg thời gian đầu ở nước ngoài của cô.

Đến trưa Chu Minh Khiêm mới thấy Hè Gia đã thoát nhóm. Những tin tức bên trong anh cũng mấy để ý mặc dù quản trị viên là anh. Bình thường anh cũng không nói chuyện phiếm trong nhóm.

Hôm nay vừa mở ra đã đập vào mắt dòng chúc nhỏ.

Cô thế mà lại rời khỏi nhóm.

Đoàn phim vẫn còn chưa tan đâu.

Người phụ nữ này rốt cuộc có bao nhiêu tuyệt tình vậy hả. Tùy hứng, tự phụ!

Chu Minh Khiêm tfm tài khoản của Hè Gia, gửi qua: [Hè Gia, cô mấy tuổi rồi hả?! Vẫn chưa cầu kỉnh xong phải không!]

Kết quả không gửi được.

Hóa ra anh cũng bị Hè Gia xóa bạn luôn.

Chu Minh Khiêm nửa ngày rồi vẫn chưa bình tĩnh lại được. Anh xoa xoa dạ dày, hôm qua đã bắt đầu đau, uống thuốc cũng vô dụng.

Dư An thấy Chu Minh Khiêm lại xoa dạ dày, cô rót cho anh ly nước nóng, "Chu đạo, uống nước nóng cho dễ chịu."

Chu Minh Khiêm khoát khoát tay, không muộn.

Uống thuốc cũng vô dụng thì nói gì uống nước ấm.

Trong lòng Dư An tự nhủ, không phải anh đau dạ dày mà là đau lòng.

Chu Minh Khiêm nhìn chằm chằm Dư An, muốn hỏi cô có bị hè Gia xóa bạn không. Lời đến miệng rồi nhưng khô nói ra.

Anh so đo cái đó làm gì.

Dư An: "Chu đạo, có chuyện gì vậy?"

Chu Minh Khiêm: "Có phải cô mua thuốc có vấn đề không?"

Dư An: "....."

Người này tẩu hỏa nhập ma rồi.

Dư An không trả lời cái vấn đề ngốc ngếch này. Tình cảm nam nữ trẻ tuổi, thống khổ nhất là thời khắc chia ly. Cô đã từng nếm qua mùi vị đó, hiểu được tâm tình của anh bây giờ.

Dư An lấy điện thoại mở bài hát chủ đề của <Quãng đời còn lại> lên. Lúc Hè Gia còn ở đoàn phim, cô thích nhất là bài này, thỉnh thoảng còn ngâm nga theo lời. Hi vọng ca khúc này có thể làm dịu cơn "đau dạ dày" của Chu Minh Khiêm.

- ---

Năm giờ chiều.

Hè Gia ra khỏi nhà, đi đến văn phòng luật.

Người tên Trình Duy Mặc này, cô không có chút ký ức.

Trình Duy Mặc về văn phòng luật sớm hơn Hè Gia, anh nói trợ lý pha cho Hè Gia tách cà phê, cũng nói rõ tỉ lệ đường sữa.

Anh cầm bật lửa và thuốc lá đi ra ngoài.

Trợ lý nhíu mày. Không lẽ hôm nay biện hộ không thuận lợi?
Nhưng trong nhóm báo tin là thắng mà.

Trình Duy Mặc rất ít khi hút thuốc, ngoại trừ lúc tăng ca buồn ngủ muôn mạng người.

Tối qua Mạc Duy Thâm gọi điện cho anh, lại muốn làm một thư ly hôn, anh vừa định khuyên thì Mạc Duy Thâm đã nói tiếp, Hè Gia hoàn toàn không nghe được nữa.

Một cái chớp mắt, người không nghe được gì chính là anh.

Hè Gia đúng hẹn mà tới. Cửa phòng làm việc rộng mở nhưng cô vẫn theo phép mà gõ cửa.

Trình Duy Mặc xoay mặt, hoảng hốt nửa giây, vội vàng đứng lên.

Hôm nay Hè Gia mặc một cái áo len dài dệt kim hở cổ màu xám nhạt phối với váy trắng, tóc dài tự nhiên xõa. Anh vận như vậy, so với lúc trên lưng ngựa thiếu đi mấy phần hoang dã nhưng nhiều hơn mấy phần nhã nhặn.

"Ngài là luật sư Trình?"

Trình Duy Mặc gật đầu.

Hè Gia mỉm cười, "Xin chào, tôi là Hè Gia." Cô bước vào.

Trình Duy Mặc bưng cà phê ra cho cô, ra hiệu cô ngồi. Anh đóng cửa ban công, ngồi vào bàn máy tính.

Hè Gia nhìn Trình Duy Mặc, có một cảm giác quen thuộc kỳ lạ.

"Luật sư Trình, mạo muội hỏi một câu, trước đây chúng ta có từng biết nhau rồi sao?"

Trình Duy Mặc dừng nửa giây, lắc đầu.

Hè Gia đứng dậy khỏi ghế sofa, ngồi vào cái ghế đối diện bàn làm việc của Trình Duy Mặc. Cô và anh phải dựa vào chữ viết để

giao lưu.

Trình Duy Mặc đã chuẩn bị sẵn một chồng giấy trắng chèn dưới bàn phím.

Hè Gia sợ Trình Duy Mặc bận bịu, làm trễ ải công việc của anh nên cô nói ngắn gọn ý nguyện ly hôn của mình. Về phần tài sản chung của vợ chồng thì cô không cầm theo bất cứ thứ gì.

"Đúng rồi, còn có vài thớt ngựa là chồng tôi tặng, tôi muốn giữ lại."

"Suýt nữa thì quên nói, chồng của tôi là Mạc Dư Thâm. Vụ ly hôn này của tôi và anh ấy mong anh giữ bí mật, đừng nói ra ngoài."

Trình Duy Mặc vẫn luôn đánh chữ, nhìn vào màn hình chăm đến mức không biết trên đó viết gì.

Trước đó anh đã từng soạn một bản thỏa thuận ly hôn cho hai người, bây giờ chỉ cần chỉnh sửa sơ lại rồi in ra.

Trình Duy Mặc đưa bản hiệp nghị ly hôn cho cô, lại viết thêm một câu trên giấy trống: Nhìn xem có chỗ nào không thích hợp để tôi sửa.

Đọc xong, Hè Gia gật đầu, "Cảm ơn." Cô nghiêm túc xem một hồi lâu.

Hai tờ giấy, từng chữ từng chữ đều như là một con dao sắc nhọn.

Hè Gia nhìn bản thỏa thuận, Trình Duy Mặc nhìn vào màn hình vi tính.

"Luật sư Trình."

Trình Duy Mặc hoàn hồn, nhìn cô, vô thức hỏi: "Có chỗ nào cần sửa?"

Hè Gia: "Thật ngại quá, tôi nghe không được."

Trình Duy Mặc: "Thật xin lỗi." Anh viết lên giấy: [Có chỗ nào cần sửa?]

Hè Gia chỉ vào ngày tháng ghi ở cuối, "Hôm nay tôi đến ký tên những..." Cô có chút thận thùng, "Có thể đổi thành ngày mai không? Ngày mai chúng tôi mới đến cục dân chính ly hôn, hôm nay vẫn còn là vợ chồng."

Trình Duy Mặc vừa rồi thất thần nên mới ghi ngày hôm nay. Chỉ là một cái ngày mà thôi nhưng đối với cô mà nói, sửa lại, hôm nay cố vẫn là người vợ hợp pháp của Mạc Dư Thâm.

Trình Duy Mặc gật đầu, lúc đổi tay còn run run gõ rồi xóa.

Anh lại in ra thêm một bản nữa.

Trình Duy Mặc đưa bút cho hè Gia, chỉ vào nơi cần cô ký.

Hè Gia hạ bút, nhưng cứ ngập ngừng.

Trình Duy Mặc đã từng thấy cô ký tên, chữ ký rồng bay phượng múa, rất xinh đẹp.

Hè Gia nhấp một ngụm cà phê, lúc này mới hạ bút. Mỗi một nét viết xuống như là đang khắc chữ, viết rất chậm. Đến chữ "Gia" cuối cùng, còn một bộ "khẩu" thì cứ chần chừ mãi không viết.

Ngòi bút không ngừng run lên.

Giống như ngày hôm đó khi đi thăm lão bà, mặc kệ có đi chậm cỡ nào thì cuối cùng vẫn đến nơi.

"Lách tách".

Ở khoảng trống trên giấy xuất hiện một vệt ướt nhỏ như hạt đậu nành rồi mau chóng biến mất.

Hè Gia nhanh chóng lấy ống tay áo lau đi, viết nốt bộ khẩu kia.

Trình Duy Mặc lấy lại đơn ly hôn, Hè Gia vội vàng níu lại, cô lau khói mắt, "Tôi vẫn còn chưa đóng dấu tay mà, đóng một cái đi."

đóng thêm một cái, kéo dài thời gian thêm mấy phút.

Trình Duy Mặc rút một tờ khăn giấy cho cô.

Hè Gia cầm lấy, "Cảm ơn anh."

"Luật sư Trình, không làm phiền anh nữa." Hè Gia cáo từ. Cô kéo kéo cổ áo len, có thể là do tối trở lạnh. Cô nghĩ vậy.

Trình Duy Mặc đứng dậy, đưa cô ra ngoài.

Hè Gia không nghe được, không biết phía sau có người.

Trình Duy Mặc vẫn giữ một khoảng cách với cô, đưa cô đến thang máy. Từ đầu đến cuối cô đều không quay người, đắm chìm bên trong thế giới bi thương của mình.

Cửa thang máy từ từ mở ra, rồi đóng lại.

Trình Duy mặc về văn phòng. Anh đóng cửa sổ bật điều hòa, rót thêm một ly nước nóng uống.

Mạc Dư Thâm gọi điện đến, "Hè Gia đi chưa?"

Trình Duy Mặc: "Vừa đi. Đang muốn gọi điện cho cậu nói chuyện này." Cách một lúc, "Lúc ký tên, Hè Gia còn cố tình kéo dài mười mấy phút, cuối cùng còn rơi nước mắt."

Trình Duy Mặc nhìn điện thoại, vẫn đang hiển thị cuộc gọi.

"Đem thư ký hôn hủy đi." Mạc Dư Thâm cúp máy.

Trình Duy Mặc mở máy cắt giấy, đem hủy hết.

Dưới lầu, Hè Gia quay đầu nhìn văn phòng luật. Cô tưởng Mạc Dư Thâm hôm nay sáu giờ cũng tới, cô còn có thể gặp anh một chút.

Anh không xuất hiện, chắc là không muốn gặp cô.

Hè Gia nói với lái xe là cô muốn đi dạo. Lái xe đồng ý, đỗ xe rồi đi theo Hè Gia.

Bắc Kinh có quá nhiều đường, một cái rồi lại một cái.

Hè Gia đi hơn ba tiếng, xe trên đường cũng dần ít đi.

Đã qua bốn tiếng kể từ lúc cô ôn lại bút ký, bây giờ thứ duy nhất liên quan đến Mạc Dư Thâm mà cô có thể nhớ là đơn ly hôn ở văn phòng luật kia.

Đi qua một con hẻm nhỏ, lại đi thêm mấy chục mét nữa có một lối ngoặt nhỏ. Hai bên đường đầy ắp cây ngô đồng, nhú ra một chút mầm non.

Hè Gia nhìn xung quanh, có vẻ như đã đi qua rồi nhưng lạo không nhớ rõ.

Không có mục đích đi đến đầu đường, rẽ ra đường lớn, cô có chút ấn tượng. Đây là đường đến nhà Quý Thanh Thời. Mấy năm trước công đã từng đi qua nhiều lần.

Đi lên phía trước một chút là gặp một cái giao lộ, chỗ đó có một tiệm khoai nướng.

Tiệm khoai nướng mười giờ đóng cửa, Hè Gia đến vừa sát nút, 9 giờ 50 phút. Khoai hôm nay đã bán hết, ông chủ đang kéo cửa cuốn xuống.

"Ông chủ chờ một chút." Hè Gia chạy chậm qua.

Chủ tiệm là một người đàn ông trung niên, nhìn thấy một cô gái chạy đến, ông lại đẩy cửa lên. "Ông chủ xin lỗi nói: "Cô gái, khoai hôm nay bán hết rồi, nếu cháu muốn ăn thì ngày mai chú sẽ giữ lại cho cháu."

Hè Gia chạy đến gần, ổn định lại hô hấp, "Ông chủ, cháu muốn mua ít khoai nướng."

Ông chủ lặp lại lời vừa nói lại lần nữa.

Hè Gia: "Thật ngại quá, cháu bị điếc, không nghe được. Chú cho cháu một củ nhỏ thôi cũng được."

Ông chủ sững sờ, ngây người mấy giây, ra hiệu cho cô vào tiệm.

Hè Gia lấy điện thoại ra chuẩn bị quét mã trả tiền.

Ông chủ không có sẵn giấy trắng, viết lên cuốn sổ sách: Hôm nay khoai nướng bán sạch rồi. Chỗ chú chỉ còn một củ nhỏ này, tặng cháu. Ngày mai đến chú sẽ giữ cho vài củ.

Ông chủ đưa sổ cho Hè Gia, trong lò nướng chỉ còn lại một nhô xíu, ông bỏ vào túi giấy đưa cho Hè Gia.

Hè Gia muôn trả tiền nhưng ông chủ xua tay.

"Cảm ơn chú."

Hè Gia cầm củ khoai nhỏ trong tay, bỏ vào túi.

Trên đường xe tới xe đi. Hè Gia nhìn chằm chằm con đường giống như đang xem một bộ phim câm. Cô đi dọc lại theo đường cũ, bất giác lại quay trở về con đường ngô đồng cũ.

Trước đó là lái xe đi theo sau cô, bây giờ đổi thành một chiếc xe. Mạc Dư Thâm ngồi bên trong, nhìn chằm chằm người ngoài cửa sổ. Anh đi theo từ cửa hàng khoai nướng.

Mạc Dư Thâm gọi điện cho Quý Thanh Thời, nói anh ngày mai giới thiệu Tần Tô Ian cho Hè Gia. Cứ tiếp tục như vậy, cô sẽ không tài nào dứt ra khỏi thế giới bi thương của mình được.

Quý Thanh Thời: "Gia Gia đâu?"

Mạc Dư Thâm: "Đang đi dạo bên ngoài, em đang đi theo cô ấy, không sao."

Quý Thanh thời hỏi anh: "Buổi tối cậu có qua không?"

Mạc Dư Thâm nhìn bóng người ở ngoài, phản ứng chậm chạp, hồi sau mới đáp lại, "Qua, anh cho Hè Gia uống thêm thuốc ngủ, liều

lượng nhiều một chút để cô ấy được ngủ ngon. em sẽ qua bồ sung bút ký cho cô ấy."

Mười một giờ, Hè Gia trở lại chung cư của Quý Thanh Thời.

Quý Thanh Thời làm cơm cho cô, Hè Gia không ăn được bao nhiêu, Quý Thanh Thời ngửi thấy mùi khoai nướng trên người cô, nhàn nhạt ngọt thơm.

Trong túi áo len phình lên, chắc là túi khoai nướng.

[Không ăn nữa?] Quý Thanh Thời thấy Hè Gia bỏ đũa xuống, hỏi cô.

Hè Gia nhìn xong, "Ăn no rồi, ah hai, em lên lầu ngủ đây."

Quý Thanh Thời: [Chờ chút, vẫn còn chưa uống thuốc đâu.]

Hè Gia quên mất phải uống thuốc gì, Quý Thanh Thời đưa cô máy viên. Hè Gia còn tưởng thuốc trị bệnh nên lấy nước ấm uống hết.

Hè Gia lên lầu, Quý Thanh Thời ngồi ở dưới phòng ăn chờ một hồi lâu. Hiện tại cô vẫn còn nhớ rõ Mạc Dư Thâm là chồng cô, cô muốn ly hôn với Mạc Dư Thâm vì không muốn liên lụy đến anh.

Không có cách nào quên được, Một ngày nhớ là một ngày bi thương đối với cô.

Mấy phút sau, hè Gia xuống lầu, trong tay còn cầm thêm mấy bộ váy, "Anh hai, anh nhìn xem cái nào được, có thể mai là ngày cuối cùng em gặp Mạc Dư Thâm rồi."

Quý Thanh thời tiện tay chỉ một cái.

Hè Gia quyết định sẽ mặc một cái khác. Thảm mỹ của Quý Thanh Thời trước giờ đều chẳng ra sao cả.

Uống thuốc vào, đêm nay Hè Gia không trằn trọc mà rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Quý Thanh thời lên phòng gọi cô, không tỉnh, anh thu gom quần áo cất vào phòng giữ đồ.

Mạc Dư Thâm lúc này mới đi vào, anh ngồi bên mép giường, tháo chiếc nhẫn của Hè Gia xuống, đặt một chỗ với chiếc nhẫn của anh. Anh cầm tay cô, ở chỗ hàn của ngón tay đeo nhẫn hôn một cái.

"Viết nhanh đi." Quý Thanh thời chỉ trên bàn.

Mạc Dư Thâm ngồi vào bàn, lật sổ mới của Hè Gia ra, viết ở trang thứ hai một câu: Tôi và Mạc Dư Thâm đã ly hôn.

Sau này, anh không cần phải luyện thêm câu nói này nữa.

Mạc Dư Thâm lại lấy một tờ giấy note, dùng bút màu viết một câu: Chúc Mạc Dư Thâm cả đời này cô độc!:)

Viết xong, anh dùng băng keo hai mặt dán lên đầu giường của Hè Gia.

Quý Thanh Thời nhìn giấy trên tường đại khái là bóc cũng không ra, bóc ra cũng sẽ lưu lại vết băng keo. Anh không nhịn được, "Mạc Dư Thâm, cậu làm gì vậy? Đây không phải tường nhà cậu!"

*

#29042020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 54: Chu Minh Khiêm Biết Hè Gia Bị Bệnh

Mạc Dư Thâm quyết định biến nơi này thành nhà mình, anh nói Quý Thanh Thời đi chỗ khác ở. Khoảng thời gian Hè Gia vẫn còn sót lại chút ký ức này, anh sẽ ở đây mỗi đêm.

Quý Thanh Thời: "Cậu có ý gì?"

Mạc Dư Thâm đóng cuốn sổ lại, tắt đèn bàn, "Mỗi tối anh cho Hè Gia uống thuốc ngủ, tăng liều lượng một chút, đảm bảo đầu vừa dính gối là ngủ đi. Như vậy cô ấy sẽ không có thời gian suy nghĩ lung tung."

Quý Thanh Thời không đồng ý, uống nhiều không tốt cho hệ thần kinh. Sau này cũng chỉ có thể dựa vào thuốc ngủ mới có thể vào giấc.

Mạc Dư Thâm: "Nếu không uống thì cả đêm cô ấy sẽ trằn trọc ngủ không được, cuối cùng còn dẫn đến trầm cảm." Không phải Mạc Dư Thâm chưa suy tính đến cái lợi cái hại.

Quý Thanh Thời không nói gì nữa, hai tay chống hông nhìn người trên giường.

Giờ phút này Hè Gia mới an ổn ngủ.

Quý Thanh Thời nói chi tiết: "Lúc Gia Gia vừa phá bệnh, tôi cũng có đi tìm một bác sĩ tâm lý, sợ em ấy nghĩ quẩn."

Bác sỹ cũng không cần đến.

Cô so với anh tưởng còn kiên cường hơn nhiều. Đổi lại là đàn ông như anh, anh cũng cảm thấy hổ thẹn.

Mạc Dư Thâm: "Ngày mai anh nói cho cô ấy là có người hẹn thảo kịch bản. Đừng để cho cô ấy rảnh rồi, sẽ sinh ra cảm giác mình là người vô dụng."

Quý Thanh Thời gật gật đầu, đứng ở bên giường một lát.

Từ khi bị bệnh, cô rất ít khi yên tĩnh buông lỏng bản thân như vậy.

Như một đứa trẻ đang ngủ.

Đến bây giờ anh vẫn còn nhớ dáng vẻ hồi nhỏ của cô.

Từ khi sinh ra, cô đã đứng ở đỉnh kim tự tháp mà người người cố gắng cả đời cũng không mấy ai lên được. Thông minh, xinh đẹp, người nhà yêu thương. Từ nhỏ tới lớn một đường đè bếp người khác.

Trước khi cô phát bệnh, anh còn nghĩ Thượng đế ban cho cô hết tất cả ân sủng của mình. Bây giờ thời gian đang từng chút lấy đi những vinh quang và sức khoẻ của cô khiến cô không tài nào bắt kịp.

Rốt cuộc là làm sao cô có thể vượt qua những sợ hãi và bất lực mỗi ngày như vậy?

Quý Thanh Thời khom lưng, tém chǎn cho cô chu đáo rồi cúi đầu muốn hôn lên trán của cô. Còn chưa kịp hôn đã bị một lực đạo túm lên ném ra đằng sau.

Mạc Dư Thâm: "Anh đi làm việc của mình đi."

Quý Thanh Thời: "....."

Quý Thanh Thời bị đuổi ra khỏi phòng ngủ. Mạc Dư Thâm khoá trái cửa lại.

Anh im lặng nhìn chằm chằm cửa phòng ngủ. Lần đầu tiên anh hôn Hè Gia không chừng Mạc Dư Thâm vẫn còn đang mặc tã giấy đấy.

Quý Thanh Thời còn nhiều căn hộ khác, phòng ở dưới lầu cũng có thể ở nhưng anh không thể sống cùng một người đàn ông khác dưới một mái hiên được.

Anh suy nghĩ một chút nên đến ở căn nào để lấy thẻ gác cổng. Đột nhiên bước chân ngừng lại mấy giây rồi đi xuống thư phòng ở tầng hai.

Trong ngăn kéo có một tấm thẻ gác cổng ở tiểu khu trên đường Ngũ Hoàng.

Trước khi chia tay, Diệp Thu có cho anh một tấm, sau khi chia tay lại quên trả lại. Sau vẫn không trả.

Quý Thanh Thời cất thẻ gác cổng cùng hành lý, quyết định đến chung cư gần công ty ở.

Trước kia anh và Diệp Thu cũng từng ở chỗ này một thời gian, nơi này gần phim trường ngày trước của cô. Sau chia tay anh cũng không đến nữa.

Chung cư hơn ba mươi tầng, đứng trên sân thượng tắt đèn, tắt cả cảnh đêm đều thu vào đáy mắt. Anh và Diệp Thu còn không ít lần thân mật trên sân thượng.

Quý Thanh Thời xoa mũi, chắc là lâu rồi chưa được gần hơi phụ nữ nên mới tự nhiên nhớ tới những chuyện này.

Hút xong một điếu thuốc, Quý Thanh Thời quay lại phòng ngủ, cất đồ vào tủ, tấm thẻ gác cổng kia nằm trong lưỡi va li.

Quý Thanh Thời giữ tấm thẻ bằng ba ngón tay, chăm chú nhìn nửa ngày trời.

Người gọi là Hoắc Đằng nghe nói là đang theo đuổi cô, nói không chừng còn xác định mối quan hệ rồi. Thẻ gác cổng này có giữ lại cũng vô dụng, hôm nào anh đến đoàn làm phim trả cô.

- ----

Mạc Dư Thâm trở về biệt thự một chuyến, xếp cho Hè Gia một va li quần áo xuân hạ. Quý Thanh Thời cũng có mua quần áo cho Hè Gia nhưng vì anh có một cặp mắt "nghệ thuật đỉnh cao" nên quần áo mua rồi cũng mặc không được.

Hôm nay Hè Gia mặc áo len dệt kim hở cổ màu xám phối váy trắng, vốn sắc mặt cô đã tái nhợt rồi, mặc như vậy nhìn còn không có chút sức sống nào.

Đồ ở nhà theo hệ liệt ngựa con anh cũng cầm theo ba bộ. Bộ có đuôi cầu vòng và sừng kỳ lân anh cũng cất vào va li.

Quần áo sắp xếp xong, Mạc Dư Thâm mới nhớ tới đồ quan trọng vẫn chưa mang theo.

Ngăn kéo tủ đầu giường toàn là đồ dùng kế hoạch hóa giá đình. Hộp nào hộp nấy đều là cỡ lớn nhất, tất cả đều là Hè Gia mua cho anh, lúc nhét vào tay còn nói: Ông xã, em chỉ yêu mình anh thôi.

Lúc Mạc Dư Thâm về đến căn hộ của Quý Thanh Thời đã là ba giờ sáng. Bận rộn cả một đêm anh cũng không thấy mệt mỏi.

Mạc Dư Thâm để hành lý ở phòng khách, thu xếp xong xuôi. Còn mấy cái hộp kia thì Mạc Dư Thâm để trong ngăn kéo tủ đầu giường của Hè Gia. Không biết sau này cô có nhớ được đã đừng tặng quà này cho anh không.

Tắt đèn phòng ngủ, Mạc Dư Thâm kéo Hè Gia vào lòng.

Đã liên tiếp bảy tám ngày Hè Gia không ngủ ngon, bây giờ lại uống thuốc ngủ nên dù trời có sập xuống cô cũng không dậy nổi nhưng lại có cảm giác có người ôm cô.

Mí mắt như đeo chì, không mở ra được, không biết là do đang nằm mơ hay là thật.

Cái ôm này quá quen thuộc. Hơi thở cũng vậy.

Được hôn, cảm giác trên môi rất chân thật.

Cô gọi một tiếng, "Ông xã."

Cô xem như đang nằm mơ.

"Ông xã, anh lặp lại câu nói kia lần nữa đi, nói lớn một chút. Hôm nay em muốn nghe ghi âm của anh nhưng không nghe được. Chỉ có thể nghe trong mơ thôi."

Trong lòng Mạc Dư Thâm như thể bị vật nặng gõ mẩy lèn. Anh chỉ có thể dùng nụ hôn để lấp đầy những mất mát và bồn chồn trong lòng cô.

Hè Gia nhắm mắt, có một giấc mộng xuân, rất chân thật. Trong mơ cô được Mạc Dư Thâm ôm và hôn như thật vậy.

Mộng tỉnh người tan, bên cạnh trống rỗng, căn phòng xung quanh cũng lạ lẫm.

Trên đầu giường có dán một tờ giấy, nhìn qua câu nói kia, khói miệng cô giương lên, rất nhẹ. Cô hẳn là bị nhân cách phân liệt rồi, thế mà lại nói Mạc Dư Thâm như vậy.

Hè Gia rời giường, ngón tay chạm lên tờ giấy, do dự nửa ngày vẫn là không gỡ xuống.

Ngón áp út trống rỗng, trên sổ mới có ghi một câu: Tôi và Mạc Dư Thâm đã ly hôn.

Hè Gia ngồi trước bàn, nhìn ngoài cửa sổ, ánh mắt trống rỗng.

Hai tiếng sau cô mới đứng lên, trên đùi cuối cùng cũng có lực.

Dì giúp việc trong nhà làm cho Hè Gia vài món thanh đạm và cháo. Hè Gia chỉ ăn được mấy miếng, cô gửi tin nhắn cho Quý Thanh Thời: 【Anh hai, buổi chiều em đến câu lạc bộ tìm Dương Dương.】

Quý Thanh Thời: 【Về sớm một chút, có chuyện cần nhờ em giúp.】

Hè Gia: 【Em?】

Quý Thanh Thời: 【Ừm, khoác loác đồn xa nói em là biên kịch nổi tiếng, có một người bạn tìm anh nói muốn hẹn em thảo kịch bản, em giúp anh một chút.】

Hè Gia: 【Hay là thôi đi, em không nghe được người khác nói chuyện, đến lúc phải giao lưu bằng chữ viết thì lại làm mất mặt anh. Anh nói người ta là em đang ở nước ngoài ngày đêm luyện tập đi.】

Quý Thanh Thời: 【Anh phải họp rồi, tôi về nói sau, nhớ về sớm.】

Hè Gia không trực tiếp từ chối.

Cô cũng muốn tìm chút chuyện làm nhưng lại sợ khiến Quý Thanh thời khó xử. Thôi thì tối nói sau.

Hè Gia đổi một bộ váy sáng sửa, đi câu lạc bộ.

Võ Dương đã sớm chờ ở cửa, vác theo một cái bảng trên vai, tay thì cầm bút lông.

Hè Gia bước từ trên xe xuống, nhìn bộ dạng lơ đãng không bị ràng buộc của anh chẳng hiểu sao lại buồn cười.

Trên bảng trắng viết: Hoan nghênh lãnh đạo đến thị sát.

Hè Gia vỗ vỗ vai anh, "Cuối năm thường gấp đôi."

Võ Dương lại xóa đi rồi viết tiếp: Muốn đi thị sát ở đâu trước?

Hè Gia: "Đến bờ sông nhìn chút đi."

Hai người không nhanh không chậm dạo bước về phía bờ sông.

Bụi cỏ đuôi chó khô héo năm nào bây giờ đã mọc xanh um tùm bên đường.

Hè Gia lắc lắc ngón áp út trước mặt Võ Dương, "Tôi ly hôn rồi. Vừa mới hôm qua. Một lát nữa tôi muốn cưỡi ngựa vài vòng ăn mừng độc thân."

Chân Võ Dương như bị đóng xuồng đất, Hè Gia đã đi trước năm, sáu mét rồi mà anh vẫn còn đứng im tại chỗ. Không biết nên viết gì lên bảng.

"Hôm nay cậu phải gửi tôi cái túi đấy." Hè Gia quay mặt nhưng không thấy người đâu.

"Dương Dương." Hè Gia quay đầu hô.

Võ Dương giơ bảng trong tay lên.

Khoé miệng Hè Gia giương lên.

Trên bảng ghi: Nữ thần tự do.

Hè Gia tiếp tục đi về hướng bờ sông, Võ Dương đuổi theo.

Hè Gia như là đang tự nói một mình: "Tất cả bút ký cũ của tôi đều đưa cho anh hai giữ rồi, mật khẩu iCloud cũng đưa anh ấy. Trong danh bạ cũng chỉ còn có người nhà, cậu và Diệp Thu. Cuộc sống của tôi đã bắt đầu lại từ hôm qua.

"Vừa rồi trên đường đi, tôi mở ghi chú điện thoại lên, bên trong vẫn còn vài ghi chú. Ở đoàn làm phim có một cô gái tên là Dư An, đối xử với tôi đặc biệt tốt. Cô ấy là cô nhi, sinh nhật vào ba mươi

tết. Tôi có nhắm cho Quý Thanh Thời rồi, bảo anh ấy thay tôi chiếu cố Dư An một chút."

Nếu ngày nào đó tôi không ở đâu thì cô ấy có thể thay tôi chăm sóc mẹ mình."

"Ba con ngựa kia còn phải nhờ cậu chăm sóc cho chúng nó thật tốt."

Bước chân Võ Dương lại khụng lại.

Hè Gia không làm phiền anh nữa, một mình đi đến bờ sông.

Võ Dương đi đến gò đất, có thể thấy Hè Gia từ trên cao. Cô ngồi xổm trên bậc thang nghịch nước.

Sau mươi hai giờ, ánh nắng chiếu toàn bộ xuống chuồng ngựa, bờ sông và gò đất, nhưng lại không có một tia ấm áp nào.

Võ Dương lấy điện thoại di động ra, cân nhắc hồi lâu vẫn là gửi tin nhắn cho Dư An. Đây là số đầu năm mới đổi để chúc mừng sinh nhật cô.

【Cảm ơn đã chăm sóc cho Hè Gia. Nhớ tự chăm sóc bản thân.】

Dư An vốn không muốn trả lời nhưng đây là đường dây duy nhất có thể biết được bệnh tình của Hè Gia. Cô hỏi: 【Chị Hè Gia bây giờ thế nào rồi?】

Võ Dương: 【Hoàn toàn không nghe được nữa, ly hôn với Mạc Dư Thâm rồi.】

Dư An nhìn chằm chằm hàng chữ kia thất thần thật lâu.

"Dư An! Nước quá nóng!" Chu Minh Khiêm lại đau dạ dày, so với hôm qua còn đau hơn. Cơm hôm nay cũng không ăn được.

Gọi một lần mà Dư An vẫn chưa có biểu hiện gì.

Chu Minh Khiêm xoay mặt, nhìn cô trợ lý nhỏ từ trên xuống dưới. Bây giờ cô đã học được chiêu của Hè Gia rồi, không thèm động gì đến lời anh nói.

"Dư An!"

Dư An đang đắm chìm trong thế giới bi thương của mình. Nguyện vọng sinh nhật mới trôi qua chưa đến một tháng vậy mà đã trôi dạt vào hố đen.

Chu Minh Khiêm nhìn chằm chằm đôi mắt của Dư An, bi thương, ngốc đặc.

Cô không có người thân, không bị ràng buộc, thứ duy nhất phải lo nghĩ là tiền. Thẻ bị trộm hay là ngân hàng gửi tin nhắn đến đòi nợ?

Chu Minh Khiêm đứng dậy nhìn qua điện thoại của cô.

Sau đó biểu lộ của anh cũng giống y chang Dư An.

Chu Minh Khiêm không quan tâm Hè Gia có phải đã ly hôn rồi hay không, không có liên quan đến anh, cái anh muốn biết là ý túc của nửa câu đầu.

Cái gì gọi là hoàn toàn không nghe được nữa?

Chu Minh Khiêm ngồi xuống, ra hiệu cho Dư An, "Ngồi xuống nói."

Không nói không được, đây cũng không phải là bí mật.

Dư An: "Trước khi tiến tổ thì chị Hè Gia đã bị bệnh rồi."

Chu Minh Khiêm: "Đau nửa đầu?"

Dư An lắc đầu, nói hết những thứ mình biết cho Chu Minh Khiêm nghe, không thiếu một chữ.

Càng về sau, Chu Minh Khiêm càng không muốn nghe, bắt đầu sinh ra tâm lý bài xích.

Anh không muốn biết, mỗi ngày cô viết viết viết không phải là do không có chuyện gì làm.

Anh cũng không muốn biết vì ký ức của cô kéo dài không lâu nên cô mới quên chuyện sửa kịch bản.

Anh càng không muốn biết bởi vì cô không nghe được nên mới không lên tiếng trả lời anh.

Chu Minh Khiêm tựa vào ghế, nhắm mắt lại.

Nếu người mất trí nhớ là anh thì tốt biết bao. Như vậy thì anh có thể quên trước kia anh khịt mũi coi thường Hè Gia như thế nào, trào phúng đả kích cô ra sao, còn trước mặt mọi người lớn tiếng chỉ trích cô chẳng ra làm sao.

Giờ phút này anh giống như đang nằm trên bàn mổ, đang phẫu thuật nửa chừng thì hết thuốc mê, sống không bằng chết.

"Chu đạo."

Bên kia, Hướng Lạc và Hoắc Đằng đã diễn xong nhưng không thấy Chu Minh Khiêm có bất kỳ động tĩnh gì. Có người gọi Chu Minh Khiêm, không biết cảnh này có qua được không, chờ anh lên tiếng.

Dư An cất điện thoại, vỗ vỗ Chu Minh Khiêm, "Chu đạo, hô ngừng đi."

Chu Minh Khiêm gật đầu, mở mắt, chống vào tay vịn ghế ngồi dậy.

Phục tổng tới, thấy sắc mặt của Chu Minh Khiêm không tốt, "Sao vậy?"

Không đợi Chu Minh Khiêm mở miệng, Dư An đã lên tiếng cướp lời, "Phục tổng, hai ngày nay Chu đạo ăn cơm không ngon, uống thuốc cũng không khỏe. Tôi cảm thấy hay là về Bắc Kinh xem một chút, cứ như vậy tiếp tục cũng không hay."

Phục tổng trách cứ: "Sao lại không nói sớm!"

Dư An mím môi, "Chu đạo không cho tôi nói, sợ làm chậm trễ tiến độ quay."

Phục tổng và Chu Minh Khiêm đã hợp tác nhiều năm nên ông hiểu rõ anh. Quay phim chính là sinh mạng của Chu Minh Khiêm, nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì Chu Minh Khiêm sẽ không thắn ở trường quay.

Trạng thái bây giờ rõ ràng là không nhịn được nữa.

Phục tổng tự làm chủ, bảo Dư An đi đặt vé máy bay về Bắc Kinh cho Chu Minh Khiêm.

Chu Minh Khiêm xoa xoa dạ dày, "Không cần lăm chuyện như vậy, không cần về Bắc Kinh. Ngày mai tôi đến bệnh viện huyện kiểm tra."

Dư An: "Vé đặt xong rồi. Chu đạo, vẫn nên về Bắc Kinh khám, điều kiện ở đây không tốt như ở Bắc Kinh." Chủ yếu là ở Bắc Kinh có một liều thuốc tốt.

Thuốc vào bệnh khỏi.

*

Editor có lời muốn nói: Cảm ơn tác giả đã tạo ra một anh nam phụ bên ngoài độc mồm bên trong đau dạ dày để độc giả không phải xoắn xuýt giành giụt nam phụ. Vì nam phụ là của nữ phụ hoho ;)))

*

#30042020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 55: Em Cũng Khoẻ. Cũng Không Thức Khuya

Quý Thanh Thời nhờ cô giúp chuyện kịch bản nhưng Hè Gia vẫn có chút do dự. Ăn xong một bữa cơm rồi mà cô vẫn còn chưa quyết định xong.

Quý Thanh Thời: 【Chuyện mà người dì này gặp phải thật không như bình thường. Dì ấy kết hôn cùng mối tình đầu của mình, không lâu sau thì người chồng đi ngoại tình, còn sinh ra một đứa con ngoài giá thú. Thậm chí con riêng còn lớn hơn con của dì ấy một tuổi. Sau khi ly hôn dì ấy còn mang theo một đứa trẻ to xác bên mình*, sau đó trầm cảm và phải uống thuốc trị liệu một thời gian dài. Bây giờ dì ấy cần người tâm sự.】

*Nguyên tác 巨婴 /jù yīng/, là một từ phổ biến trong tiếng Trung Quốc. Nghĩa gốc có nghĩa là một em bé khổng lồ. Hiện nay nó thường được sử dụng để mô tả người lớn chưa trưởng thành. Người lớn bị mắc kẹt tinh thần ở cấp độ trẻ sơ sinh có thể được gọi là trẻ sơ sinh khổng lồ. Em bé khổng lồ có rất nhiều tâm lý khủng khiếp, một trong số đó là chứng hoang tưởng. Họ không thể chấp nhận cách đối xử mà họ không mong đợi, và họ sẽ rơi vào trầm cảm khi gặp phải tình huống này, họ không thể chấp nhận thất bại, và nếu họ gặp thất bại Trái tim sẽ tan vỡ. (Nguồn: baidu)

Hè Gia nhìn tin nhắn, vô cùng xoắn xuýt mâu thuẫn.

Quý Thanh Thời: 【Có lẽ em là người thích hợp để tâm sự. Cho dù dì ấy có nói hết ân oán nữa đờị trước thì em cũng quên hết vào hôm sau, dì ấy cũng sẽ không mang gánh nặng tâm lý nữa. Gia Gia, xem như là vì đứa trẻ to xác kia, em giúp dì ấy đi.】

Hè Gia ngẩng đầu hỏi: "Đứa trẻ to xác? Là ý gì?"

Quý Thanh Thời: 【Con của dì ấy có xu hướng tự phong bế bản thân, không nói chuyện với ai hết.】

Hè Gia: 【Để em suy nghĩ thêm.】 Trong nội tâm cô vẫn còn đau khổ chưa thoát ra được. Bây giờ khó mà tìm được trạng thái tốt để đi an ủi người khác.

Quý Thanh Thời gật đầu, không miễn cưỡng thêm. Anh lấy mấy viên thuốc đưa cho Hè Gia.

Hè Gia uống thuốc, uống thêm mấy ngụm nước nữa. Cô nhìn chầm chằm ly nước, lặng im một lát, "Lúc chiều đi đến câu lạc bộ, em không tài nào nhớ được dáng dấp của Mạc Dư Thâm ra sao. Mãi đến bây giờ vẫn chưa nhớ ra."

Tiếng vó ngựa, cô không nghe được.

Người cô yêu, cô cũng không nhớ nổi dáng hình.

Những thứ quan trọng nhất đối với sinh mạng của cô đều lần lượt mất đi.

Hè Gia buông ly nước, đi lên lầu.

Quý Thanh Thời thất thần nhìn cầu thang trống không, lọ thuốc cũng quên đóng nắp.

Anh ngồi ở phòng ăn nửa ngày mãi đến khi Mạc Dư Thâm về.

Mạc Dư Thâm mới vừa từ nhà của mẹ anh về. Anh cùng mẹ đã bàn xong khi gặp Hè Gia thì nên nói cái gì. Mẹ nói muốn soạn bài, không có thời gian nấu cơm nên bà kêu anh đi ra ăn tiệm. Anh vội vàng chạy qua đây, cũng không lo lắng gì.

Trên bàn vẫn còn đồ Hè Gia ăn thừa, anh cầm lên đi hâm lại.

Quý Thanh Thời vặn nắp lọ thuốc "Gia Gia không còn nhớ cậu trông ra sao nữa." Điều này đồng nghĩa với việc trí nhớ của cô không còn bao nhiêu nữa, bệnh tình suy yếu, còn nhanh hơn trong dự tính.

Có tiền thì sao chừ.

Không cứu được cô.

Chỉ có thể trợ mắt nhìn cô từng chút tuyệt vọng.

Tay mở lò vi sóng của Mạc Dư Thâm dừng ở giữa không trung.

Quý Thanh Thời: "Khả năng là em ấy không đợi được thuốc nghiên cứu mới."

"Sẽ không." Mạc Dư Thâm đóng lò vi sóng.

Quý Thanh Thời cũng tự lừa mình mỗi ngày như vậy, lừa cũng mấy tháng rồi. Khoảng thời gian này anh không muốn trời tối đi hay sáng lên mà chỉ muốn thời gian đứng yên một chỗ.

"Chuyện đối phó với Mạc Liêm cậu thiếu hay cần bao nhiêu tiền thì cứ nói tôi." Quý Thanh Thời đổi chủ đề.

Mạc Dư Thâm quay đầu hỏi Quý Thanh Thời: "Cái này dùng như thế nào?" Anh chỉ cái lò vi sóng.

Quý Thanh Thời: "....."

Thế thời thay đổi, anh cũng không biết làm sao.

Nói cậu ta là đứa trẻ to xác quả không sai tí nào.

Quý Thanh Thời vào bếp bấm vài nút.

Mạc Dư Thâm tiếp tục đè tài kia, "Không cần, bên em không thiếu tiền."

Giằng co giữa anh và Mạc Liêm đã đến hồi gây cấn.

Ý đồ của Mạc Liêm là dùng xưởng thuốc ràng buộc anh, yêu cầu anh từ bỏ quyền quản lý của Mạc thị và rời khỏi hội đồng quản trị. Anh thì thu mua cổ phần công ty tư nhân của Mạc liêm, bức Mạc Liêm từ bỏ ý đồ với xưởng thuốc.

Ai cũng không nhượng bộ, đóng băng ở ngay đó.

Quý Thanh Thời: "Bàn bạc với Hướng giáo sư thế nào?"

Hôm nay Mạc Dư Thâm lại gặp mặt Hướng giáo sư để bàn về thỏa thuận hợp tác, nhưng điều kiện rất hà khắc. Anh hiểu đây không phải công lao riêng của Hướng giáo sư mà là tâm huyết của cả một nhóm nghiên cứu.

Điều kiện hà khắc như vậy e là rất khó thông qua hội đồng quản trị, còn có ba anh và Mạc Liêm.

Quý Thanh Thời: "Cậu nhầm vào điểm yếu của anh ta ra tay là được."

Mạc Dư Thâm: "Người như anh ta không có điểm yếu."

Quý Thanh Thời không tin. Là người thì chắc chắn sẽ có điểm yếu, chẳng qua là do Mạc Dư Thâm chán ghét sự tồn tại của Mạc Liêm nên những thứ liên quan đến Mạc Liêm cậu ấy đều không thèm liếc mắt.

"Việc này để tôi điều tra."

Quý Thanh Thời đưa Mạc Dư Thâm lọ thuốc ngủ, "Nhớ cho Gia Gia uống, tôi phải đi công tác mấy ngày."

Mạc Dư Thâm cầm lọ thuốc, thuận miệng hỏi một câu: "Đi đâu?"

Quý Thanh Thời liếc anh, "Đi đâu cũng phải báo cáo cho cậu nữa hả?" Anh cầm áo khoác lên rời đi.

Mạc Dư Thâm ăn hết đồ ăn Hè Gia để thừa lại, chén canh cô uống được một nữa anh cũng uống nốt. Thức ăn của cô đã nhạt đến mức không có dầu muối.

Dì giúp việc từ trên lầu xuống, nói với Mạc Dư Thâm là Hè Gia đã ngủ. Bà vừa ở trên lầu nói chuyện cùng Hè Gia vài câu, dù sao thì cũng là đứa trẻ một tay bà phụ nuôi nấng.

Không cần ngôn ngữ cũng có thể giao tiếp.

Vì Hè Gia uống thuốc ngủ nên rất nhanh đã chìm vào giấc, bà đẩy nhẹ Hè Gia nhưng cô cũng không tỉnh lại, lúc này mới yên tâm xuống lầu.

Mạc Dư Thâm: "Dì, trong canh không có một miếng muối nào. Bây giờ Hè Gia ăn thanh đạm đến vậy sao?" Lần trước khi cô còn uống thuốc cũ, cho dù có thanh đạm nhưng vẫn có nêm gia vị.

Dì giúp việc có chút thở dài, "Thuốc mà Gia Gia uống bây giờ không tốt cho mấy cơ quan bên trong nên không thể ăn nhiều muối, nó sẽ không chuyển hóa được."

Mạc Dư Thâm gật đầu, cảm thấy canh vừa nuốt xuống kia có vị mặn kinh người.

Điện thoại di động vang lên, Mạc Dư Thâm đi lên lầu.

Tên hiển thị là "Mạc Liêm".

Đây là lần thứ hai Mạc Liêm chủ động gọi cho anh.

Đi đến tầng hai, Mạc Dư Thâm nhận máy.

Mạc Liêm: "Nói điều kiện của cậu đi." Cứ tiếp tục như vậy thì công ty tư nhân của anh đều bị Mạc Dư Thâm nuốt hết. Đó là con đường lui duy nhất của anh, không thể bỏ.

Mạc Dư Thâm: "Anh rời khỏi Mạc thị."

"Hừ." Mạc Liêm cúp điện thoại.

Mạc Dư Thâm chặn luôn dãy số đó, anh không muốn cho Mạc Liêm bất kỳ cơ hội nào.

Đến phòng ngủ, Mạc Dư Thâm nương theo ánh sáng điện thoại, mở đèn bàn, điều chỉnh ánh sáng đến mức mờ nhất, miễn cưỡng mới thấy được người trên giường.

Hôm nay nhiệt độ không thấp, Hè Gia không đắp chăn, cả người đều lộ ra ngoài. Cô mặc bộ đồ kỳ lân, nón cũng đội lên.

Cô nằm nghiêng, co mình trên giường, nhìn thật giống ngựa con.

Mạc Dư Thâm đi qua, nắm đuôi của cô nhẹ nhàng kéo.

Mí mắt Hè Gia giật giật, quá nặng, không mở mắt ra được, cô tiếp tục ngủ.

Mạc Dư Thâm cúi người ngậm lấy cánh môi cô hôn mấy giây.

Hè Gia muôn đẩy ra nhưng tay không nháu lên nỗi.

Mạc Dư Thâm cẩn thận từng li từng tí kéo cô lên đùi, trêu cô một chút. Hè Gia cảm nhận được vòng ôm ấm áp, không tự chủ dựa vào ngực Mạc Dư Thâm cọ sát, trong tiềm thức, cô gọi: "Ông xã."

Biết là cô nghe không được như Mạc Dư Thâm vẫn trả lời như cũ: "Ừm."

Anh vuốt ve gò má cô, so với trước kia gầy đi không ít.

Nhớ đến mấy cánh hoa hồng trong sổ mới của cô, anh lấy son môi vẽ một đóa hồng lên mu bàn tay cô.

Hè Gia cảm thấy ngựa ngứa, muốn gãi nhưng bị Mạc Dư Thâm đè tay lại.

"Ông xã."

Mạc Dư Thâm lại trả lời bên tai cô: "Ừm."

Mạc Dư Thâm ôm Hè Gia một lúc rồi mới thả cô trở lại giường, đắp kín chăn cho cô.

Anh ngồi trước bàn bỗng sung sút ký cho Hè Gia.

【Trưa mai có hẹn với dì Tân dùng cơm. Anh hai nói dì Tân sống thật không dễ dàng, cần mình giúp, mình đã đồng ý.

P/s: Mình còn muốn đổi xử thật tốt với con trai của dì Tân.】

Mạc Dư Thâm lại lấy thêm một tờ giấy note, dùng bút màu viết:

【Hi vọng đêm nay lại nằm mộng đẹp. Trong mơ đem Mạc Dư Thâm lăn giường, ha ha ha, la la la.】

Anh dùng băng keo hai mặt dán ở đầu giường.

Dán xong rồi anh lại ghi thêm một câu vào sổ: 【Cái đồ tra nam Quý Thanh Thời không cho mình dán giấy lên tường! Mình cứ dán! Sau này mỗi ngày đều dán một tờ!】

Xong xuôi hết, Mạc Dư Thâm tắt đèn, kéo cô ôm vào lòng.

Hè Gia vội vàng ôm cổ Mạc Dư Thâm, sợ khi vừa mở mắt, mộng tỉnh, bên cạnh không có ai.

Cô cũng rất muốn mở mắt ra nhưng do quá buồn ngủ.

Chỉ có môi lưỡi dây dưa cô mới cảm giác Mạc Dư Thâm là của cô, chưa từng rời đi.

Mạc Dư Thâm cũng vậy.

Sợ cô quên anh.

Mặc dù ngày ấy sớm hay muộn đều sẽ tới.

Ngày hôm sau.

Hè Gia ngủ đến tự nhiên tỉnh. Rèm che nắng đã kéo ra, chỉ còn một lớp màn cửa mỏng. Ánh nắng xuyên qua màn nhàn nhạt soi trên nệm.

Hè Gia nhìn trên tường, thấy 【Hi vọng đêm nay lại nằm mộng đẹp. Trong mơ đêm Mạc Dư Thâm lăn giường, ha ha ha, la la la.】 Khóe miệng không khỏi vểnh lên.

Cô mơ một giấc mơ rất chân thật. Cô mơ thấy Mạc Dư Thâm, anh ôm cô, còn hôn cô.

Hè Gia đi chân trần xuống giường, lấy một tờ giấy note. Đột nhiên thấy trên mu bàn tay mình có một đóa hoa hồng, bị cọ nhòe đi không ít, chỉ mơ hồ nhìn thấy hình dáng. Sao trên tay cô lại có hoa hồng?

Cái nghi vấn này từ đầu đến cuối Hè Gia vẫn không biết được. Mãi đến sau đó cô cũng không nhớ rõ.

Hè Gia viết trên giấy: 【Mặc dù chỉ là ôm nhưng cũng xem như là ngủ cùng nhau đi. Giấc mơ trở thành sự thật:) la la la, ha ha ha.】 Cô lại dùng băng keo hai mặt dán phía dưới cái note hôm qua.

Hè Gia nhìn chầm chằm mấy cái note một lát rồi ngồi lại trước bàn xem lại bút ký.

Nội dung hôm qua không nhiều, xế chiều đến câu lạc bộ tìm Võ Dương cưỡi ngựa, về nhà thì hàn huyên chuyện dì Tần hẹn thảo kịch bản.

Cô nhìn chằm chằm mấy dòng chữ phía dưới, mi tâm cau lại, cô đồng ý với Quý Thanh Thời là sẽ viết kịch bản cho dì Tân rồi?

Chắc là vậy.

Nhưng cô đâu có viết như vậy.

Còn nữa, sao cô lại muôn đối xử tốt với con trai của dì Tân?

Là một đứa trẻ đáng yêu?

Chắc là vậy đi.

Nhìn thấy dòng cuối cùng, cô không khỏi nhíu mày. cái đồ tra nam Quý Thanh Thời này.

Buổi trưa còn hẹn dì Tân ăn cơm nên cô đi rửa mặt.

Hè Gia và Tân Tô lan hẹn nhau ở nhà hàng của Quý Thanh Thời. Đối với cái nhà hàng này cô vẫn có ký ức nên đi đường khá quen thuộc.

Lái xe dừng ở ngã tư, trước khi xuống xe hè Gia còn phân phó: "Không cần quay lại đón tôi, buổi chiều tôi muốn đi dạo Bắc Kinh."

Bất cứ khi nào lái xe cũng sảng khoái đáp ứng yêu cầu của cô, cô nói cái gì thì chính là cái đó.

Hè Gia đi về phía nhà hàng, vì không nghe được nên cô đặc biệt cẩn thận, thỉnh thoảng nhìn ra đường sau xem có xe tới hay không.

Lần thứ hai quay mặt, bước chân của Hè Gia dừng lại.

Cái bóng lưng kia có chút quen thuộc.

Không biết làm sao mà chân của Hè Gia không nghe sai khiến, xoay người đi chậm về phía đó, "Tiên sinh, chờ một chút."

Nghe được âm thanh quen tai, Mạc Liêm quay đầu, là Hè Gia.

Hè Gia chạy tới, hơi thở bất ổn, nhìn khuôn mặt của người đàn ông cô có chút giật mình. Cho dù khuôn mặt của Mạc Dư Thâm đã mơ hồ trong đầu cô, chỉ còn sót lại chút đáng dấp, nhưng đôi với người ở trước mắt, cô không có xúc động muôn ôm.

Mặc dù bóng lưng của người đàn ông này có đôi phần tương tự như của Mạc Dư Thâm nhưng đây không phải người cô muốn tìm.

"Thật có lỗi, tôi nhận nhầm người." Hè Gia khẽ khom người.

Gần đây Mạc Liêm không chú ý đến Hè Gia nên không biết tình trạng của cô như thế nào. Anh cũng có chuẩn bị sẵn tâm lý việc cô sẽ không nhận ra anh, nhưng vẫn hỏi một câu: "Không nhớ ra tôi nữa rồi?"

Hè Gia nhìn thấy người đối diện mở miệng, "Thật ngại quá, tôi không nghe được." Cô chỉ lỗ tai, lần nữa gật đầu xin lỗi rồi quay người đi.

Hôm nay Mạc Liêm có hẹn đàm luận nên đến một nhà hàng gần đây dùng cơm. Bóng lưng của Hè Gia biến mất, anh cũng xoay mặt đi.

Hè Gia vuốt mái tóc rối bời, đầu óc nhão như bột. Cứ xem như vừa rồi là Mạc Dư Thâm thì cô chạy lại làm gì chứ. Bây giờ cô chỉ nhớ mỗi cái tên Mạc Dư Thâm, nhớ được anh là chồng cô. Dù gì thì cô cũng sắp quên luôn anh, cảm giác sợ hãi ấy chưa bao giờ ngừng lại.

Cách thời gian hẹn còn sớm, Hè Gia đến toilet rửa tay sửa soạn lại, đến khúc ngoặt cuối hành lang, một thân ảnh bất ngờ lọt vào tầm mắt.

Bước chân vừa nâng lên lại hạ xuống.

Mạc Dư Thâm cũng trổ mắt nửa khắc. Mặc dù sáng sớm vừa tách ra nhưng đều là khi cô ngủ say anh mới ở bên cạnh. Cũng đã lâu rồi hai người chưa gặp nhau trong tình trạng tinh táo như vậy.

Hè Gia mở miệng, trong cổ nghẹn ngào một lần, "Xin chào, ngại họ Mạc phải không?"

Mạc Dư Thâm gật đầu.

Cái gật đầu cho Hè Gia thêm dũng khí, chắc là không nhận nhầm người nữa, "Mạc Dư Thâm?"

Mạc Dư Thâm nhìn cô, gật đầu lần nữa.

Hè Gia thật không biết tiếp tục nói gì. Trước kia lúc viết kịch bản, đặc biệt là cửu biệt trùng phùng, cô luôn cảm thấy khi xa cách lâu ngày gặp lại mà lại hỏi câu "Gần đây thế nào?" thật là không có ý nghĩa.

Sau đó cô cũng nghĩ ra được thêm rất nhiều câu nói mở đầu. Lại chốt nhận ra, cửu biệt trùng phùng cũng chỉ có câu này để bắt đầu hàn huyên.

Hè Gia đặt tay trong túi, cổ gắng tỏ ra tự nhiên nhất có thể kèm theo câu chào hỏi thông thường, "Gần đây thế nào?"

Mạc Dư Thâm vẫn là gật đầu.

Hè Gia: "Em cũng khoẻ. Cũng không thức khuya." Không cần lo cho em.

*

#01052020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 56: Anh Vẫn Chờ Em Về Nhà

Hè Gia muốn nói thêm vài câu với Mạc Dư Thâm, muốn kéo dài cuộc gặp mặt này thêm mấy phút. Tạm dừng mấy giây, cô lại không biết nên nói gì tiếp.

Trừ nhớ kỹ việc bọn họ đã ly hôn, ngoài ra không còn gì khác.

Hè Gia cứ nhìn khuôn mặt của Mạc Dư Thâm, hi vọng có thể nhớ thêm được mấy tiếng. Chờ ánh mắt của Mạc Dư Thâm hướng tới, bốn mắt nhìn nhau, cô lại khẽ dời tầm mắt.

Hè Gia chỉ chỉ hướng toilet và không nói gì thêm.

Mạc Dư Thâm gật đầu.

Hè Gia xoay người. Đến cái động tác quay người đi thôi mà cô cũng làm chậm nhất có thể, đến khi hoàn toàn xoay lưng với Mạc Dư Thâm rồi cô còn quay đầu nhìn anh thêm một lần.

Mạc Dư Thâm không có rời đi, đứng ở cửa sổ trên hành lang.

Vừa rồi anh đưa mẹ tới, không vội rời đi. Anh dự định "vô tình gặp gỡ" với cô nhưng không ngờ lại sớm như vậy.

Hè Gia đứng ở bồn rửa mặt sửa soạn lại một chút, điều chỉnh cảm xúc thật tốt rồi mới đi ra.

Bên cửa sổ, có một thân ảnh mạnh mẽ rắn rỏi, cô chỉ cần nhìn một chút là biết.

"Mạc Dư Thâm."

Cô lại có thể gọi tên của anh, có thể nói chuyện với anh thêm vài câu.

Mạc Dư Thâm quay đầu mỉm cười.

Giây tiếp theo, Hè Gia cảm thấy tâm tình của mình tốt lên rất nhiều.

"Anh có chuyện gì sao?"

Cô nghĩ anh đang cố tình đợi cô.

Mạc Dư Thâm gõ vài chữ trên điện thoại và đưa cô xem: 【Đợi bạn, cậu ấy đang trong toilet.】

Hóa ra chỉ là trùng hợp.

Hè Gia mơ hồ nhớ rằng ngày xưa mỗi lần nữ sinh mà đi toilet chung với nhau đều tụ nhau một khói trở về. Không nghĩ tới đàn ông cũng làm như vậy.

Lúc cô và Diệp Thu còn đi học, là bạn cùng bàn nên mỗi lần đi toilet đều dắt díu nhau đi chung.

Hè Gia nghĩ vậy thì đứng cùng anh thêm năm phút vậy. Dù sao cách thời gian hẹn với dì Tần vẫn còn sớm.

Mạc Dư Thâm cũng cố gắng tìm chủ đề để cô đứng cùng anh lâu thêm một chút.

【Trời sắp ám trở lại, có cần anh xếp một ít ván trong nhà
đem qua cho em không?】

Hè Gia nhìn hai chữ "trong nhà" này, đáy lòng ngập tràn chua xót.
Cô hỏi: "Lúc ly hôn em không mang theo đồ gì đi hết sao?"

Mạc Dư Thâm: 【Üm, chia kịp mang. Ngày đó anh phải đi công
tác.】

Khó trách.

Hè Gia: "Không cần, đồ đạc đó anh cứ xử lý đi. Em còn rất nhiều
quần áo, mặc cũng không hết."

Mạc Dư Thâm: 【Những thứ đó đều quý cả, ném đi lại tiếc. Tạm
thời cứ để ở nhà, chờ khi nào em rảnh thì qua thu xếp lại, hoặc chờ
khi nào anh rảnh cũng được. Không gấp.】

Cái chủ đề không có chút giá trị dinh dưỡng như vậy mà hai
người lại nói say sưa ngon lành.

Hè Gia quyết định mau chóng lấy đồ của mình đi, nếu anh thích
người phụ nữ khác, không chừng sẽ còn đưa về nhà, "Vậy ngày mai
đi."

Mạc Dư Thâm tiếp tục dông dài: 【Không cần vội. Để mấy năm
cũng được. Anh cũng không có ý định bỏ.】

Hè Gia nhìn điện thoại, lại nhìn Mạc Dư Thâm, trong lòng vừa vui
vẻ vừa khổ sở.

Về mặt tình cảm cô cũng không hào sảng chút nào. Biết mình bị
bệnh nhưng vẫn tìm cách níu kéo một chút thời gian, muốn kéo dài

cuộc gặp gỡ này.

Nhưng bây giờ không còn cách nào kéo dài được nữa.

Mạc Dư Thâm: 【Đến lúc anh tái giá, đoán chừng có không ít người không bỏ vào mắt.】

Hè Gia bị chọc cười.

Điều kiện anh như vậy, lại là người tốt, có biết bao nhiêu người nguyện ý gả cho anh. Cô cũng nửa đùa nửa thật: "Bây giờ anh đang trách em khiến anh tái giá à?"

Mạc Dư Thâm: 【Trước khi lĩnh chứng cùng em, anh đã biết có ngày sẽ ly hôn.】

Hè Gia không hiểu, nghi hoặc nhìn anh.

"Lúc ấy em đã phát bệnh rồi sao?" Đây là lý do duy nhất cô có thể nghĩ tới.

Mạc Dư Thâm: 【Bị đau đầu nhưng không tra ra được nguyên nhân. Nó không quá nghiêm trọng.】

Hè Gia nhớ không được nguyên nhân khác.

Mạc Dư Thâm: 【Trước khi cưới em đã ký hợp đồng ly hôn với anh, nửa năm sau ly hôn.】

Hè Gia bật thốt: "Tại sao chứ?"

Mạc Dư Thâm cũng muốn biết vì cái gì. Cưới còn chưa biết kết quả mà cô đã muốn ký đơn ly hôn. Ký thì ký thôi. Lúc ấy anh không có thời gian cho chuyện tình cảm, chỉ muốn đối phó với Mạc Liêm.

Về phần vì sao lại ký đơn ly hôn trước, là do trong lòng cô có người khác chứ còn cái gì.

Hè Gia thấy anh không đánh chữ, không trả lời, cô hỏi lại lần nữa: Vì sao em lại chủ động muốn ký hợp đồng ly hôn?"

Mạc Dư Thâm nói bùa: 【Có thể em sợ anh sẽ ly hôn em nên em dục cầm cổ túng đi*?】

*Muốn bắt là phải thả.

Hè Gia: "Anh ở đó mà tự mãn đi."

Mạc Dư Thâm: 【Anh không nghĩ tới chuyện ly hôn, lúc nào cũng vậy.】

Hè Gia không dám nhìn vào Mạc Dư Thâm, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn xe cô trên đường, muốn bao nhiêu náo nhiệt thì có bấy nhiêu.

"Duyên phận giữa người với người luôn tồn tại điểm kết thúc."

Mạc Dư Thâm muốn đổi cái đề tại nặng nề nay đi, hỏi cô: 【Thứ sáu thuần này rảnh không? Anh đưa em đến gặp Hướng giáo sư xem lỗ tai.】

Hè Gia lắc đầu, cô không biết Hướng giáo sư là ai nhưng hắn là một vị bác sĩ nổi tiếng, "Không cần phải phí thời gian, vô dụng thôi."

Nếu có một tia hy vọng thì Quý Thanh Thời đã đưa cô đi bệnh viện rồi.

Hè Gia: "Em bây giờ đã không còn chút thính lực nào, anh cũng biết đây vốn không phải là vấn đề của lỗ tai mà là do não bộ. Cho dù

có giải phẫu hay uống thuốc thì cũng không giải quyết được."

Mạc Dư Thâm biết cô sẽ không theo anh đến bệnh viện, anh chỉ muốn nói thêm vài câu với cô.

Điện thoại Hè Gia vang lên, là chuông báo giờ hẹn với dì Tân sắp đến.

Dù có tiếc cõi nào thì vẫn phải nói lời tạm biệt.

Hè Gia tắt chuông báo, "Em có hẹn thảo kịch bản."

Mạc Dư Thâm: 【Em bận đi.】

Aanh lại gõ thêm một dòng chữ: 【Em ghi lại số điện thoại và địa chỉ biệt thự để nhớ kỹ một chút, sau này khi khỏi bệnh rồi thì nhớ để tìm anh. Anh vẫn luôn ở đây, không chuyển nhà cũng không đổi số điện thoại. Em cố gắng một chút, mau chóng hết bệnh. Đúng rồi, đừng đợi đến lúc anh già rồi mới đi tìm anh, lúc đó không có cách nào sinh con đâu.】

Hốc mắt Hè Gia đỏ lên, khóe miệng giương lên một đường cong mơ hồ.

Mạc Dư Thâm viết dãy số và địa chỉ xong, ra hiệu cho Hè Gia ghi lại.

Hè Gia biết mình không dùng tới nhưng vẫn lưu lại một chút ảo tưởng nho nhỏ và một điều ước không bao giờ thành hiện thực.

Cô cầm điện thoại ghi lại.

Mạc Dư Thâm tiếp tục đánh chữ: 【Sau này cứ cho là không nhìn thấy gì, không nghe được nữa thì cũng đừng bỏ cuộc. Anh vẫn

luôn chờ em về nhà.】

Hè Gia âm thầm hít sâu, "Em phải đi đây, lần đầu hẹn không thể đến trễ được.

Mạc Dư Thâm: 【Anh chờ bạn xếp hàng trong nhà vệ sinh nam.】

Trong mắt Hè Gia lấp lánh, xem đến câu kia lại bật cười. "Cảm ơn anh." Lúc này cô mới biết là anh đợi cô.

Không có ai trong toilet nam hết.

Mạc Dư Thâm lấy lại điện thoại di động, đưa tay xoa xoa đầu cô. Âm áp trong lòng bàn tay anh từ đỉnh đầu đi xuống gò má cô, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của cô.

Mạc Dư Thâm bước lên phía trước hai bước, một nụ hôn nóng ướt rơi xuống.

Hè Gia mặt đỏ tim run đầy anh ra. Đầu cũng không dám ngẩng lên, bước nhanh rời đi.

Mạc Dư Thâm cũng không đuổi theo, điện thoại di động vang lên, là Mạc Liêm.

"Mạc Dư Thâm, cậu lại giờ trò."

Người mà anh có hẹn hôm nay lại bất thình lình đổi ý, không còn ý định hợp tác.

Mặc dù đã nói rõ lý do không hợp tác nữa nhưng trong lòng ai cũng biết rõ là phía sau có người nhúng tay vào.

Ngữ khí của Mạc Dư Thâm vẫn không có chút tình cảm như cũ:
"Vậy thì sao?"

Mạc Liêm: "Nếu ngay cả ranh giới cơ bản cuối cùng cậu cũng vượt thì đừng trách tôi không thủ hạ lưu tình."

Mạc Dư Thâm: "Loại người như anh còn có ranh giới cuối cùng sao. Nhờ anh chuyên lời giúp tôi đến người kia, nếu vẫn còn quây rầy mẹ tôi thì anh sẽ nhận hậu quả. Hôm nay anh hợp tác thất bại chỉ là cảnh cáo. Lần sau không có dễ nói chuyện như vậy."

Chưa chờ Mạc liêm nói cái gì anh đã thảng thừng cúp điện thoại.

Hôm qua anh mới biết mẹ của Mạc Liêm sợ Mạc đồng quay lại tìm Tần Tô Lan, lại sợ quan hệ giữa mẹ anh và ông bà nội đã giảng hòa, ông bà nội sẽ đền bù cổ phần công ty cho mẹ anh nên là bà ta liền nghĩ đủ trò để mẹ anh rời khỏi Bắc Kinh.

Ở đầu kia, Mạc Liêm bị cúp điện thoại, trong lòng giống như có cái gai. Anh không thể tin được mẹ mình tuổi đã cao rồi mà vẫn còn làm ra những chuyện như vậy.

Bên tai lại vang lên câu nói của Khương thầm trước kia: Anh và mẹ anh giống y chang nhau vậy. Bản thân tâm tôi đã dành, còn luôn cho người khác tâm tôi giống hai người. Cái gene di truyền này thật quá đáng sợ.

Tần Tô Lan ngồi ở phòng ăn hơn nửa tiếng rồi Hè Gia mới tới.

"Chàodì Tần, con là Hè Gia."

Tần Tô Lan mỉm cười, ra hiệu cô ngồi.

Chỗ Hè Gia ngồi có sẵn một cái laptop, là Quý Thanh Thời bảo người chuẩn bị cho cô.

Tần Tô Lan và Hè Gia thêm bạn nhau đẽ dẽ trò chuyện.

Tần Tô Lan: 【Dì đánh chữ, con cứ nói là được.】

Hè Gia sợ tiếng nói của mình quá lớn, bị người xung quanh nghe được sẽ không hay. Cô nói: "Con và dì đều đánh chữ, chúng ta coi như hai người bạn trên mạng nói chuyện phiếm với nhau."

Tần Tô Lan cảm thấy như vậy cũng không tệ, có mấy lời bà đẽ trong lòng đã hơn hai mươi năm đều không nói ra miệng. Bà nhìn vàng mắt đỏ hoe của Hè Gia: 【Gia Gia, làm sao vậy? Hay chút nữa rồi nói chuyện nhé?】

Hè Gia không né tránh: 【Con vừa mới gặp được chồng cũ. Quan hệ hai bạn con rất tốt. Con rất yêu anh ấy, anh đối với con cũng rất tốt. Sau khi nhìn thấy anh ấy...con có chút buồn, nhưng mọi thứ đều ổn.】

Tần Tô Lan: 【Tình cảm tốt như vậy, thật đáng tiếc.】

Hè Gia: 【Bệnh này của con cũng giống như căn bệnh Alzheimer của người già, cuối cùng đều biến thành đồ ngốc, nếu còn ở bên nhau thì sẽ biến thành gánh nặng của anh ấy. Sau khi rời đi, khoảng thời gian đầu có lẽ sẽ gian nan. Nhưng thời gian là bài thuốc tốt, anh ấy sẽ từ từ quên con, sẽ có một cuộc sống mới.】

Đầu ngón tay Tần Tô Lan đặt trên bàn phím nhưng không biết phải nói gì.

Hè Gia không nói thêm chuyện riêng của mình nữa.

Trước lúc hẹn, cô có xem lại bút ký. Quý Thanh Thời nói là người chồng tình đầu của bà ngoại tình, con riêng còn lớn hơn con bà một tuổi. Bà không chịu được việc này mà trầm cảm.

Còn có một đứa trẻ to xác nữa.

Hè Gia: 【Dì ơi, dì nói yêu cầu về kịch bản của dì đi.】

Tần Tô Lan: 【Có biết vì sao dì tìm con thảo kịch bản không?】

Hè Gia đùa: 【Bởi vì con là tiểu khả ái có thể giữ bí mật rất tốt.】

Tần Tô Lan cười, rốt cuộc thì bà đã biết vì sao Mạc Dư Thâm lại sáng sửa lên nhiều như vậy.

Hè Gia: 【Dì nói đi, con sẽ đọc.】

Tần Tô Lan: 【Bởi vì con trai của dì cũng mắc bệnh giống như con. Đã hai năm rồi nó chưa cùng ai giao lưu hết, có khi nhiều ngày trôi qua cũng nói một câu nào. Trước kia nó rất ưu tú nhưng lại không chịu được việc mình không còn ký ức nào hết, cảm thấy mình không còn thứ gì nữa. Nếu nó cũng lạc quan giống con thì tốt biết mấy.】

【Bởi vì căn bệnh này mà nó không thể tìm được bạn gái, cảm thấy mình sẽ trở thành gánh nợ của người ta.】

Hè Gia sốc. Không ngờ dì Tần lại khổ như vậy.

Tần Tô Lan: 【Con trai dì sang năm đã là ba mươi rồi nhưng cũng chưa yêu đương ai bao giờ. Dì biết con cũng giống nó nên muốn tìm hiểu thêm từ con, hi vọng có thể khuyên bảo nó. Cái gì dì

cũng không sợ, chỉ sợ sau này về già sẽ không còn ai chăm sóc nó nữa. Một mình nó thì phải làm sao đây.】

Nơi đáy lòng mẫn cảm nhất của Hè Gia bị xúc động, cô hiểu rõ sự bất lực của dì Tân ngay lúc này: 【Dì ơi, nếu con có thể giúp gì được thì dì cứ nói. Nhân tiện thì con trai của dì trước kia làm gì vậy?】

Tân Tô Lan: 【Làm âm nhạc, nó hát rất hay.】

Hè Gia: 【Anh ấy cũng không nghe được giống như con sao?】

Tân Tô Lan: 【Miễn cưỡng có thể nghe được, chỉ là ký ức không còn, cuồng học phát không ra tiếng, cũng không hát được nữa.】

Cô có thể nói được nhưng không thể nghe, còn người kia thì nghe được nhưng lại không thể nói, 【Dì à, dì yên tâm, trước khi con biến thành đồ ngốc thì con sẽ tận lực khuyên bảo anh ấy.】

Tân Tô Lan cảm kích không thôi, 【Đúng rồi Gia Gia, dì cũng muốn viết thêm những thứ mà con trai đã trải qua vào kịch bản, dì cảm thấy thật hổ thẹn vì đã không làm tròn bổn phận của người mẹ. Từ nhỏ nó đã sống cùng ông bà nội, dì đối với nó cái gì cũng không biết, khả năng là phải nhờ con giúp dì tìm hiểu nó.】

Hè Gia đáp ứng, trong quá trình tiếp xúc, cô hi vọng có thể kéo anh trở về từ thế giới kép kín của mình.

Hè Gia: 【Không thành vấn đề. Đến lúc đó dì nhớ nhắc con, con sợ quên.】

Tân Tô Lan: 【Con trai dì gọi là Tân Giám Giám, con ghi nhớ trước một chút.】

Hè Gia: "....."

Tần Tô Lan nín cười, 【Giắm Giắm là nhũ danh của nó.】

*

Editor có lời muốn nói: Vậy là chuỗi chương theo mình thấy là "ngược tâm tàn tạ, ngược xác tàn ác" đã xong. Hy vọng mọi người thích cơn mưa chương mới này bằng cách thả sao hoắc lâu lâu thả miếng comment chotoi dzui nha hờ hờ.

Bỏ khăn giấy xuống và lấy cái xô để đựng cẩu lương vì súng mới chỉ có hơn mà không có kém.

*

#02052020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 57: Trước Kia Em Đều Thích Về Nhà Sau Anh Một Phút

Hè Gia cũng không hỏi tên thật của Giảm Giảm là gì, chắc là theo họ ba, sau cũng không đổi tên. Dì Tần không muốn nhắc đến cái tên đó.

Vậy thì cứ gọi Giảm Giảm đi.

Tần Tô Lan: 【Con trai dì không giỏi giao tiếp, lại thêm hai năm sinh bệnh, có khi con nói nửa ngày trời mà nó cũng không nói một câu. Đến lúc đó lại cực cho con rồi.】

Hè Gia an ủi Tần Tô Lan: 【Dì ơi, như vậy cũng không sao, dù sao con cũng không nghe được~ Con đoán lúc đó không phải con giúp Giảm Giảm mà là Giảm Giảm nghe con lải nhãi. Anh ấy chưa chê con phiền là may rồi.】

Tần Tô Lan thầm nghĩ, nó cầu còn không được.

Cũng không thể nói về Giảm Giảm mãi được, Hè Gia sẽ sinh nghi. Bà bắt đầu nói về chuyện của mình. Chuyện đã qua hai mươi ba năm, bây giờ cũng không biết nên bắt đầu từ đâu.

【Là ông ấy theo đuổi dì, mà thật ra là dì cũng thầm mến ông ấy.】

Hè Gia nhìn màn hình. Dì Tần đánh chữ rất chậm, những đau đớn đó đã cách nhiều năm rồi, bây giờ nhắc lại như đang xé toạc

vết thương ra.

Cứ gõ được một từ là trái tim của Tần Tô Lan lại nhói thêm một cái. Nhưng nói ra với Hè Gia, nội tâm của bà lại trở nên nhẹ nhõm hơn nhiều.

Tôi qua Mạc Dư Thâm cũng có nói là nếu không muốn kể chuyện trước kia thì cứ tuỳ ý bịa đại cho Hè Gia viết là được. Bây giờ đổi ý không bịa nữa, kể luôn chuyện của chính mình.

Nói ra sẽ nhẹ nhõm hơn.

Cũng không cần tự dằn vặt bản thân mình.

Hơn một tiếng, Tần Tô Lan đánh ra được hơn một ngàn ba trăm chữ. Sau khi nói ra, trong lòng cũng không có buồn như ngày trước.

Hè Gia và Tần Tô Lan tạm nghỉ một lát, ăn một bữa đơn giản rồi tiếp tục trò chuyện.

Quý Thanh Thời nói rất đúng, giúp người như giúp mình. Cả buổi chiều, cô không có thời gian đắm chìm vào bi thương, an ủi Tần Tô Lan còn không kịp. Cô còn muốn ghi lại vào bút ký, ghi tâm tình của mình giờ phút này và những thiết lập câu từ nhân vật vào.

Tần Tô Lan có một yêu cầu nhỏ, bà không muốn người khác biết đây là chuyện xưa của bà.

Hè Gia đáp ứng, cô sẽ tạo thêm vài nhân vật làm nền.

Đến sáu giờ, bà nhận được tin nhắn của Mạc Dư Thâm: 【Hai người vẫn chưa trò chuyện xong à? Con đang ở nhà hàng dưới

lần.】 Người anh hẹn cũng đã bàn bạc xong mà hai người vẫn còn chưa kết thúc.

Tần Tô Lan: 【Xong ngay.】

Tần Tô Lan và Hè Gia hẹn giờ lần sau gặp lại rồi chào tạm biệt nhau.

Bà gửi tin nhắn cho Mạc Dư Thâm: 【Gia Gia ra rồi.】

Đã hơn sáu tiếng trôi qua, Hè Gia không còn nhớ đã gặp Mạc Dư Thâm ở hành lang.

Mấy phút sau, Hè Gia ra khỏi sảnh, Mạc Dư Thâm làm bộ như vừa bước vào nhà hàng dùng cơm để "vô tình gặp gỡ". Đột nhiên điện thoại Hè Gia vang lên nên cô không chú ý người đối diện.

Hai người đi sượt qua nhau.

Mạc Dư Thâm: "....." Anh quay người, nhìn bóng lưng của Hè Gia.

Tần Tô Lan đi tới vỗ vai con trai mình, "Tiếp tục."

Mạc Dư Thâm nhanh chóng chạy tới trước mặt Hè Gia để chép thêm cuộc gặp ngẫu nhiên.

Tần Tô Lan nhìn bóng lưng đang chạy của con trai mình. Áo sơ mi quần tay và hành động lúc này của anh hoàn toàn không có chút hài hoà nào. Đây đều là mấy hành vi ngây thơ của thiếu niên mươi mấy tuổi mới biết yêu mà.

Con trai bà lại chậm chục năm.

Hè Gia vẫn cúi đầu nhìn điện thoại, thỉnh thoảng mới ngẩng đầu lên nhìn đường. Đến bụi cỏ ven đường thì nhận được lời mời gọi video của Võ Dương.

Võ Dương chĩa máy ảnh vào mấy con ngựa của Hè Gia, cô mỉm cười, vẫy tay với mấy con ngựa, "Các tiểu bảo bối, tiểu tiên nữ của mấy đứa ở đây này."

Mạc Dư Thâm không mong chờ người con gái đang nhìn chằm chằm màn hình kia có thể ngược lên nhìn mình. Hai người lại đi ngang qua nhau, anh liếc nhìn màn hình di động. Trong video là ở chuồng ngựa.

Không cần nghĩ cũng biết cô đang nói chuyện với Võ Dương.

Anh gọi cho Võ Dương, lần thứ nhất bị ngắt máy.

Anh gọi qua lần thứ hai.

Võ Dương vẫn không nhận, nhưng nói với Hè Gia: 【Sếp lớn gọi, lát nữa nói chuyện sau.】

Mạc Dư Thâm gọi đến lần thứ ba Võ Dương mới bắt máy: "Mạc tổng."

Âm thanh lãnh đạm của Mạc Dư Thâm truyền đến: "Trước mười giờ tối gửi cho tôi báo cáo quý một của câu lạc bộ."

Võ Dương: "....."

Có khổ mà không thể nói. Phòng tài chính đã tan làm rồi nha.

Mạc Dư Thâm cũng không có ý định kêu các phòng ban tăng ca, "Làm một bản báo cáo đơn giản được rồi, không cần báo cáo tài

chính."

"Được, vậy tôi sẽ gửi vào hòm thư của ngài trước mười giờ."

Võ Dương cào tóc. Đây chính là hậu quả của việc không trả lời điện thoại của xếp ngay lập tức.

Nếu anh nói với Mạc Dư Thâm vừa rồi anh gọi video cho Hè Gia để cho cô coi mấy tiểu bảo bối của cô thì chắc Mạc Dư Thâm sẽ không làm khó anh như vậy.

Bây giờ Mạc Dư Thâm và Hè Gia đã ly hôn, anh cũng không muốn đề cập lại vết thương lòng này.

Mạc Dư Thâm: "Trước mười giờ đêm mai là được."

Võ Dương sững sờ, "Được."

Mạc Dư Thâm tùy ý hỏi thêm vài câu về tình hình gần đây của câu lạc bộ, Võ Dương trả lời từng cái.

Anh còn muốn vô tình gặp gỡ với Hè Gia nên không có thời gian nghe nhiều như vậy, vội vàng cúp máy.

Võ Dương không hiểu gì hết, anh còn tưởng Mạc Dư Thâm sẽ hỏi anh vài câu liên quan đến Hè Gia nhưng không có.

Hè Gia không ngồi xe, cô bảo lái xe về trước, một mình đi dọc vỉa hè đi dạo không có mục đích. Nhìn biển người chen chúc, cô đặc biệt nhớ Mạc Dư Thâm.

Không biết lúc này anh đang làm gì. Đang ở cùng ai.

Lúc rẽ ngoặt, cô không cẩn thận đụng vào người đi đối diện.

"Thật xin lỗi." Lời vừa dứt, bước chân cô cũng theo đó mà khụng lại.

Mạc Dư Thâm đang diễn vai vội vàng đi đâu đó, bên tai còn áp điện thoại.

Qua mấy giây, Mạc Dư Thâm buông điện thoại xuống. Còn chưa đợi Hè Gia nói chuyện, Mạc Dư Thâm đã lấy thẻ cẩn cước trong ví tiền ra đưa cho cô nhìn.

Mạc Dư Thâm.

Hè Gia không nhớ được đã bao nhiêu ngày rồi chưa gặp anh, cảm giác như đã qua một thế kỷ vậy. Cô mỉm cười nhẹ, giọng nói không hiểu sao có chút khàn khàn: "Đã lâu không gặp." Cô trả thẻ cẩn cước lại cho anh.

Mạc Dư Thâm gật đầu, bình tĩnh nhìn cô.

Hè Gia: "Anh có hẹn với ai sao?"

Mạc Dư Thâm: 【Ừm, có hẹn với đối tác kinh doanh.】

Hè Gia thúc giục anh: "Vậy thì mau đi đi, đừng đến trễ." Nói rồi vẫy vây tay với anh.

Mạc Dư Thâm không vội đi, lại đánh chữ hỏi cô: 【Gần đây thế nào?】

Hè Gia: "Rất tốt, vừa nhận được kịch bản mới." Vận khí cũng không tệ, vừa nghĩ đến anh là liền gấp được anh.

Mạc Dư Thâm: 【Anh cũng rất tốt, cũng không thức khuya.】

Hè Gia nghĩ, anh nói như vậy chắc là do ngày xưa cô bảo anh không được thức đêm.

Mạc Dư Thâm: 【Em cũng đừng liều mạng làm việc thâu đêm, đối xử với bản thân tốt một chút. Cho dù có khó khăn như thế nào thì cũng đừng bỏ cuộc. Anh vẫn sẽ chờ đến khi em nghe được, rồi lái xe về nhà. Trước kia em đều thích về nhà sau anh một phút.】

【Anh cũng không phải cố ý chờ em đâu. Dù sao thì sau ly hôn cũng rất khó tìm đối tượng mới.】

Hè Gia nhịn khóc, mỉm cười. Trước mắt có một màn hơi nước pha lẫn ánh đèn xe khiến mọi thứ trước mặt cô trở nên đầy màu sắc.

Mạc Dư Thâm: 【Anh đi đây.】

Hè Gia gật đầu, vẫy tay tạm biệt anh một lần nữa.

Cô đi về phía trước, nhìn chằm chằm bóng lưng của anh cho đến khi bóng lưng ấy biến mất.

Điện thoại Hè Gia rung lên, Võ Dương gửi tin nhắn đến: 【Gia Gia, cậu đang ở đâu? Tôi về nội thành đây.】

Hè Gia cũng không rõ đây là đường gì, xung quanh đây đều không hiển thị tên đường nên cô gửi một cái định vị qua, 【Ở đây.】

Võ Dương: 【Cách nhà tôi rất gần, cậu đừng đi lung tung, tôi đến tìm cậu ăn cơm.】

Hè Gia: 【Tôi muốn đi dạo một mình.】

Võ Dương cũng không miễn cưỡng, 【Ừm, vậy về nhà sớm đi.
Ngày mai không bận thì đến câu lạc bộ tìm tôi.】 Anh gửi định vị của
Hè Gia qua cho Dư An.

Năm phút trước, Dư An nhắn anh nói là Chu Minh Khiêm có
chuyện cần tìm Hè Gia nhưng không liên lạc được, nhờ anh giúp.
Anh do dự thật lâu vẫn là đồng ý.

Chu Minh Khiêm nhận được một ảnh chụp màn hình, cũng không
nói gì. Anh hỏi Dư An số của Võ Dương, tự mình gọi qua, "Có thể
giúp tôi hẹn Hè Gia một chút được không?"

Võ Dương thảng thăng cự tuyệt: "Thật ngại quá, không thể. Nếu
không phải nỗi mặt Dư An thì tôi cũng không gửi định vị qua cho.
Cô ấy đã xóa hết phương thức liên lạc của các người rồi, tôn trọng
cô ấy một chút không được sao? Còn nữa, lần sau đến cái định vị
tôi cũng sẽ không cho."

Chu Minh Khiêm không còn cách nào khác, đành phải chạy xe
theo cái định vị bé xíu kia.

Anh dừng xe và đi bộ xuống vỉa hè cho dễ tìm.

Hè Gia đi không có mục đích rõ ràng, đến ngã tư có nhiều lối rẽ
như vậy, anh cũng không biết cô ngoặt đường nào, chỉ có thể tìm
từng con đường.

Từ sáu giờ đi đến chín giờ rưỡi.

Chu Minh Khiêm đi đến tê chân, dạ dày cũng đau đến kiệt sức
nhưng vẫn không tìm được Hè Gia.

Chu Minh Khiêm đứng giữa ngã tư, trên đường đều người là người nhưng vẫn không thấy thân ảnh kia.

Đi ngang qua tiệm khoai nướng, Chu Minh Khiêm đi vào.

Cửa hàng sắp đóng cửa, ông chủ ngẩng đầu, vừa định nói hôm nay bán hết rồi thì lại sửa miệng: "Minh Khiêm, hôm nay sao rảnh đến đây vậy?"

"Chú Tô." Chu Minh Khiêm chào hỏi, cởi áo khoác. Anh đều quen con gái và con rể của chú Tô. Trước kia còn từng đến nhà ăn sủi cảo.

Ông chủ rót cho anh một ly nước, "Chú đọc báo, thấy mấy đứa đang ở trong núi quay phim, sao con lại về Bắc Kinh rồi."

Chu Minh Khiêm: "Công ty có việc, ngày mai con lại lên núi." Anh uống nửa ly nước, vừa đói vừa mệt. "Chú Tô, chú còn gì ăn không cho con xin một ít. Cái gì cũng được."

Không kén cá chọn canh.

Ông chủ: "Trong tiệm cũng không còn gì ăn được, để cháu đi mua cho con."

Chu Minh Khiêm khoát tay, anh ăn không vào mấy món dầu mỡ kia, "Khoai lang cũng được ạ."

Khoai lang còn một củ, nhưng là, "Chú chừa lại cho một cô gái, không biết con bé có tới hay không. Nếu đến mười giờ con bé không đến thì cho con ăn."

Chu Minh Khiêm: "....." Cũng được đi. Chờ thêm hai mươi phút nữa không nhầm nhò gì.

Anh lại ống nửa ly nước còn lại.

Ông chủ bắt đầu dọn dẹp cửa tiệm, chuẩn bị đóng cửa về nhà.

Chu Minh Khiêm tùy ý trò chuyện: "Chú Tô, cô gái kia không biết có tới hay không, sao chú còn giữ lại làm gì?"

Ông chủ: "Chú đã đồng ý với người ta sẽ chừa lại một củ rồi."

"Ông chủ, còn khoai lang không?" Ngoài cửa, Hè Gia hỏi. Cô đi tới đi lui liền đi tới con đường này. Không nghĩ tới tiệm khoai lang nướng vẫn còn mở.

Cô không có chút khẩu vị gì, cũng không cảm thấy đói nhưng vẫn muốn mua một củ.

Ông chủ vẫy tay với Hè Gia, ra hiệu cô vào. Ông quay đầu nhìn Chu Minh Khiêm, "Con xem, người ta đến rồi kìa."

Chu Minh Khiêm nghe được giọng nói quen thuộc, quay đầu dõi mắt với cô. Hè Gia giống như đang nhìn một người xa lạ, ánh mắt cũng không dừng lại lâu trên người anh.

Hè Gia cho rằng đây là con trai của ông chủ. Cô mở điện thoại, chuẩn bị quét mã thanh toán.

Chủ tiệm bỏ khoai vào túi cho cô rồi viết trên giấy: Hôm nay chú chừa cho con cái lớn. Nếu ngày mai còn muốn ăn nữa thì để chú chừa thêm cho.

Hè Gia mộng mị, hôm qua cô có tới hả? Chắc là vậy, nếu không thì làm sao ông chủ biết cô không nghe được mà viết ra giấy, còn cần "chừa lại".

Hè Gia nhìn phía ông chủ, đầu tiên nói lời cảm ơn, rồi lại chỉ đầu của mình, "Ông chủ, ký ức của con không tốt, trong đầu có bệnh, chuyện hôm qua cũng quên hết rồi. Cảm ơn chú chừa khoai, Ngày mai..."

Cô ngừng một chút, "Con không biết mai có đèn nữa hay không, có thể sẽ không còn nhớ được con đường này."

Ông chủ: 【Vậy mỗi ngày chú đều giữ lại cho con, nói không chừng nào náo đó nhớ lại tới.】

Hè Gia: "Cảm ơn chú, không cần chừa đâu ạ." Cô hỏi: "Bao nhiêu tiền vậy chú?"

Ông chủ tùy ý nói đại một số, chưa đến một nửa số tiền.

Hè Gia quét mã trả tiền, nói cảm ơn lần nữa rồi rời đi.

Chu Minh Khiêm buông cốc nước, theo sát cô. Anh giúp cô mở cửa thủy tinh, muôn cô nhìn thẳng vài hai mắt của anh lâu một chút, cô gắng có thể nhớ được anh là ai.

Hè Gia khẽ gật đầu, "Cảm ơn. Cảm ơn anh và chú."

Một chút cô cũng không nhớ được anh là ai. Chu Minh Khiêm quay người nói với ông chủ, "Chú Tô, con còn có việc, hôm khác lại đến thăm chú." Rồi anh đuổi theo.

"Ây, Minh Khiêm..."

Chu Minh Khiêm đã ra khỏi cửa tiệm, không nghe thấy ông chủ nói gì.

Chu Minh Khiêm đi sau lưng Hè Gia, anh cũng không biết mình muốn làm gì. Cô đã quên anh là ai, bây giờ hai người không khác gì người dưng.

Lái xe kiêm người phụ trách an toàn cho Hè Gia biết Chu Minh Khiêm nên không đến cản.

Mãi đi đến đường cây ngô đồng, Chu Minh Khiêm cảm thấy lạnh mới nhớ tới áo khoác đã để quên trong tiệm khoai nướng, điện thoại cũng ở bên trong áo khoác.

Ở trên chuyến bay về Bắc Kinh, anh đã suy nghĩ rất nhiều lời xin lỗi, cũng đã ghi xuống nhưng mãi do dự không biết nên gửi cho cô bản nào để không làm mất mặt mình, không để cho cô được đắc ý quá lâu.

Bây giờ một câu cũng không dùng được.

Trong một giây, anh có suy nghĩ muốn đến ôm cô và nói: Hè Gia, không phải cô dỗng dạc nói chờ tôi đến cửa cầu cô đưa kịch bản cho tôi quay sao?

Bây giờ cô như thế này thì chúng ta làm sao quay được đây.

*

#03052020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 58: Mong Răng Ngày Nào Đó Chúng Ta Có Thể Cứu Biệt Trùng Phùng

Chu Minh Khiêm theo đường cũ trở về đã là 11 giờ 30 phút.

Cửa hàng khoai nướng vẫn chưa đóng cửa, đèn vẫn sáng rực.

Chu Minh Khiêm bước nhanh vào cửa hàng, ông chủ vừa xem video vừa đợi anh, "Biết con sẽ về đây mà."

"Chú Tô, thật ngại quá, làm trễ thời gian về nhà của chú rồi."

Ông chủ đóng cửa cuốn lại, "Đi lên lầu, chú làm cái gì đó cho con ăn." Vừa nãy ông đến một siêu thị gần đây mua ít nguyên liệu nấu ăn về.

Cửa hàng có hai tầng, lầu dưới bán khoai nướng, lầu trên có một phòng nghỉ đơn giản và một phòng bếp nhỏ.

Bàn ăn đơn giản, một cái bàn và bốn cái ghế.

Chu Minh Khiêm ngồi trước bàn ăn, lạnh run người.

Ông chủ thỉnh thoảng liếc nhìn anh, lắc đầu.

Cho đến khi bát mì sợi nhỏ được nấu xong, bốn phía cung tràn ngập hương thơm khiến Chu Minh Khiêm hoàn hồn.

"Ném thử tay nghề của chú đi."

Ông chủ đặt tô mì xuống trước mặt Chu Minh Khiêm, lấy đũa đưa cho anh.

Ở phim trường Chu Minh Khiêm cũng thường xuyên ăn mì tôm, đều là lấy nước nóng trưng mì chứ không cầu kì thêm rau thêm củ.

Tô mì trước mắt sắc sỡ hương vị có đủ. Màu xanh của rau, màu đỏ của cà chua, màu hồng của lạp xưởng xông khói, còn có màu trắng pha vàng của trứng trần nước sôi.

"Mau ăn lúc nóng đi." Ông chủ thúc giục.

Đã lâu rồi Chu Minh Khiêm không cảm nhận loại ấm áp như đang ở nhà này. Vì không muốn nghe mẹ mình cằn nhằn nên một năm cũng không về nhà được mấy lần.

Lần cuối cùng ăn đồ ăn nhà làm là đêm giao thừa, thức ăn mà Dư An nấu. Hương vị cũng tựa như tô mì này.

Ông chủ lại rót cho anh thêm một ly nước ấm.

Chu Minh Khiêm bỗng nhiên ngẩng đầu, "Chú Tô, vừa nãy con đuổi theo cô gái mua khoai nướng đó. Tuổi cũng không nhỏ, đã kết hôn. Cô ấy tên là Hè Gia."

Ông chủ: "Lúc con đi ra ngoài thì chú đã đoán được con quen người ta rồi. Con bé không nhớ ra con nữa à?"

Chu Minh Khiêm nói không nên lời, chỉ có thể gật đầu. Anh cúi đầu ăn mì.

Phòng ăn nho nhỏ yên tĩnh lại.

Ông chủ cũng không hỏi nhiều, đặt ly nước vào tay Chu Minh Khiêm, "Ăn từ từ thôi."

Trầm mặc, Chu Minh Khiêm thấp giọng nói, "Cô ấy là biên kịch của đoàn phim tụi con. Trước đó con còn mắng cô ấy giả vờ câm điếc." Có thể là bị nghẹn thức anh nên anh trở nên nghẹn ngào.

Anh vuốt vuốt lòng ngực.

Ông chủ cũng không an ủi anh nữa, nghĩ nửa ngày mới nói: "Người không biết không có tội."

Chu Minh Khiêm lắc đầu: "Lúc ấy cô ấy có nói là không nghe thấy nhưng con không tin."

Ông chủ cũng không biết nên nói gì mới được, dứt khoát im lặng. Ăn xong một tô mì, Chu Minh Khiêm cảm thấy dạ dày ấm hơn nhưng cũng đau hơn.

Chạng vạng tối hôm sau, Chu Minh Khiêm mới về đoàn làm phim trên núi.

Mọi người đều quan tâm hỏi Chu Minh Khiêm thế nào, anh khoát khoát tay, nói mọi người ai làm việc nấy. Anh lấy kịch bản đi phân tích cảnh quay với diễn viên.

Dư An nhìn ra được từ sắc mặt của Chu Minh Khiêm, anh xuất sơn không thuận lợi. Cô rót một ly trà sữa vị khoai môn mà Hè Gia yêu thích nhất.

Chờ Chu Minh Khiêm ngồi vào máy giám thị, Dư An đưa trà sữa cho anh.

Chu Minh Khiêm liếc nhìn nó, không nhận.

Dư An đặt lên bàn, "Vị trà sữa này tốt cho dạ dày." Cô đoán mò một phen.

Hồi lâu sau, Chu Minh Khiêm mới lên tiếng: "Cô ấy không nhận ra tôi." Anh châm điếu thuốc.

Dư An khẽ giật mình. Cầm ly trà sữa lên tự mình uống. Lúc nuốt xuống, bên trong toàn là vị đắng chát. Bây giờ nguyện vọng sinh nhật mỗi năm chỉ hy vọng Hè Gia còn sống.

Mãi cho đến buổi tối, chỉ có khi phân tích cảnh quay với diễn viên Chu Minh Khiêm mới ở trạng thái bình thường, thời gian còn lại đều trầm mặc đắm chìm vào thế giới đầy tâm sự của mình.

Cũng không chửi người như thường lệ.

Diệp Thu có cảnh diễn chung với Hoắc Đằng, không biết vì lí do gì mà Diệp Thu mãi vẫn chưa nhập vai được. Chu minh Khiêm nhẫn nại làm mẫu cho cô ba lần.

Diễn lại, vẫn là NG.

Nếu là trước đây thì Diệp Thu sớm đã bị Chu Minh Khiêm mắng cho lèn bờ xuống ruộng. Hôm nay lại làm mẫu cho cô ba bốn lần mà không có trách cứ gì.

Dư An không biết Chu Minh Khiêm có phải là yêu ai yêu cả đường đi lối về mà đối xử tốt với Diệp Thu hay không. Hay anh vẫn đang tự mình xoáy mình trong dằn vặt tự trách.

Cô quyết định lấy bi thương trị bi thương. Hi vọng anh sớm ngày giải thoát.

Sáu giờ tối kết thúc công việc, Chu Minh Khiêm ngồi cùng xe với Dư An.

Trên đường về khách sạn, Dư An lấy điện thoại mở nhạc, mở một bài có giai điệu bi thương nhẹ nhàng.

Chu Minh Khiêm đỡ đầu, nhìn ra cảnh ngoài cửa, suy nghĩ bay cao bay xa. Tối hôm qua, anh vẫn luôn đi sau lưng Hè Gia, đưa cô đến trước cổng chung cư.

Cô không ăn khoai nướng, từ đầu đến cuối đều cầm tay.

Tiếng âm nhạc quá lớn. Chu Minh Khiêm ngại ồn, ra hiệu Dư An vặn nhỏ âm thanh lại.

Dư An đáp ứng, vặn nhỏ lại nhưng cũng không khác gì ban đầu.

Chu Minh Khiêm xoa xoa lỗ tai, còn tưởng là do trong lòng bực bội. Anh quay người hỏi Dư An: "Đây là bài gì?"

Dư An: "<Tự làm khổ mình*>"

[There should be a GIF or video here. Update the app now to see it.]

Chu Minh Khiêm: "....."

Trong tay vừa khéo cầm kịch bản, anh vỗ nhẹ lên đầu Dư An mấy cái, "Lá gan mập ra rồi nhỉ, còn dám cà khịa sếp của mình."

Dư An chỉnh lại tóc. Không so đo với ông già bên ngoài thất tình bên trong đau dạ dày bên cạnh. Cô nói: "Lúc tôi chia tay tôi cũng lặp đi lặp lại cuộc sống độc thân bình thường rồi đạt đến đây thôi."

Chu Minh Khiêm nhìn cô từ trên xuống dưới, có chút ấn tượng. Trước khi tiến tớ, cô nhìn như mới chia tay với bạn trai.

"Bạn trai cũ làm nghề gì?"

Dư An mím môi: "Võ Dương."

Chu Minh Khiêm nhất thời nghẹn lời.

Người tên Võ Dương này nhìn có vẻ như là hoa hoa công tử, có tiền có sắc. Cô trợ lý nhỏ ngây thơ này của anh.... ừ thì chia tay cũng là sớm muộn thôi.

"Hôm đó làm cô khó xử rồi." Anh xin lỗi nói.

Nếu anh biết Võ Dương là người bạn trai cũ cô không muốn nhắc đến thì anh đã không nhờ cô tìm Võ Dương xin phương thức liên lạc của Hè Gia.

Giọng nói Dư An khẽ khàng, "Không có gì. Căn bản tôi cũng muốn biết tình hình của chị Hè Gia gần đây."

Bây giờ ngược lại lại là Chu Minh Khiêm an ủi Dư An: "Chia tay thì chia tay thôi. Đây cũng không phải chuyện xấu. Một đời người dài vậy mà chỉ yêu một người đàn ông thì thật nhảm chán."

Dư An: "....." Cô ho nhẹ hai tiếng, không biết làm sao trả lời tiếp vấn đề này.

Trong xe chỉ có tiếng nhạc, bài hát kia được phát lại lần nữa.

Chu Minh Khiêm nhấn mi tâm, khả năng nǎo bị ngập nước nên mới cùng cô trợ lý nhỏ đơn thuần nói những lời này. Anh điều tiết lại bầu không khí ngập ngạt.

"Trước đó ở trên mạng chẳng phải có một câu được lưu truyền rộng rãi, gì mà tạm biệt thì tạm biệt...."

Dư An: "Tạm biệt thì tạm biệt, người tiếp theo sẽ tốt hơn. Chia tay thì chia tay, cuộc tình tiếp theo sẽ dài hơn."

Chu Minh Khiêm: "Ừ đấy."

Sau đó, không ai nói gì nữa.

Người sép như anh, suy cho cùng thì cũng là sép nam, không nên thảo luận cùng trợ lý khác phái về những chuyện tình cảm riêng tư như vậy quá nhiều.

Tiếng âm nhạc vờn quanh trong xe.

Dạ dày chữa Chu Minh Khiêm lại ngày càng đau.

Lúc này, ở Bắc Kinh.

Hôm nay Mạc Dư Thâm về sớm, dì trong nhà gọi điện cho anh nói Hè Gia có ra ngoài lúc chập tối. Ở nhà viết kịch bản cả ngày nên cô muốn ra ngoài đi dạo.

Mạc Dư Thâm mua một bó hoa hồng, cắm vào bình hoa rồi đem vào phòng ngủ của Hè Gia.

Hương thơm nhàn nhạt bay lung tung trong nhà.

Vào phòng ngủ, bước chân của Mạc Dư Thâm đình trệ. Những tờ giấy note dán đầu giường đều bị bóc ra hết.

Có một suy nghĩ không hay nỗi lên lại bị anh đè cho xuống dưới.

Mạc Dư Thâm đóng cửa phòng ngủ, vội vàng đi xuống lầu, "Dì ơi."

Dì giúp việc đang ở trong phòng bếp nấu cơm cho mạc Dư Thâm, "Dư Thâm, làm sao vậy?" Bà từ phòng bếp đi ra.

Mạc Dư Thâm: "Dì có biết vì sao Hè Gia lại gỡ hết những tờ giấy dán ở đầu giường không ạ?"

Dì giúp việc lắc đầu, biểu cảm mơ hồ. Bà không biết.

Mạc Dư Thâm nói không cần làm cơm. Anh cầm chìa khóa xe lên đi ra ngoài. Hỏi tài xế vị trí cụ thể, anh lái xe đến đó.

Hôm nay Hè Gia không ngồi xe, nhưng lái xe vẫn một mực đi theo. Đi được hai tiếng, sắp tới nhà hàng của Quý Thanh Thời.

Một đường đi Hè Gia đều đeo tai nghe, tiện tay ấn một đoạn ghi âm, chính là cái mà Mạc Dư Thâm ghi âm cho cô câu nói kia, nhưng cô nghe không được, cũng không biết nội dung bên trong là gì.

Hôm nay khí trời rất tốt, trời trong gió nhẹ, nhiệt độ đang tăng trở lại.

Cây liễu trong công viên có màu xanh tươi, nụ hoa cây hải đường thì có màu hồng.

Trong công viên, có cặp đôi đan chặt mười ngón tay tản bộ, thỉnh thoảng cười đùa.

Hè Gia chăm chú nhìn vài lần. Nhiều năm về trước, có phải dì Tần và chồng trước cũng vui vẻ như thế này hay không?

Còn cô thì sao?

Cô có từng thích ai chưa? Có từng cùng người mình thích đi dạo trên từng con đường giống như vậy không?

Không biết.

Cái gì cũng không nhớ được.

Hè Gia qua công viên, đi đến một ngã tư phía trước. Dựa vào cảm giác quen thuộc, cô rẽ trái.

Đến trước nhà hàng của Quý Thanh Thời, cô ngừng bước.

Chắc là cô hay ăn cơm ở đây.

Hè Gia đi vào.

Mạc Dư Thâm tới nhà hàng trước năm phút so với Hè Gia. Anh chờ ở sảnh, thấy cô đi vào, anh cũng đi ra để vô tình gặp gỡ.

Ánh mắt Hè Gia khẽ lướt qua mặt của Mạc Dư Thâm nhưng không dừng lại.

Bước chân Mạc Dư Thâm cứng đờ. Anh chần chừ mấy giây rồi xoay người lại.

Hè Gia chờ thang máy, Mạc Dư Thâm thì leo thang bộ đến phòng ăn bên trên, anh lần nữa tạo ra cuộc gặp mặt ngẫu nhiên với cô.

Lần này Mạc Dư Thâm lấy quyển tạp chí trong nhà hàng, kẹp thẻ cẩn cước của mình ở giữa, đến nơi cách Hè Gia vài mét, anh cô ý làm rơi thẻ xuống.

Hai người sượt qua vai nhau.

Hè Gia thấy thẻ rơi, khom lưng nhặt lên. Chắc là của người đàn ông vừa rồi. Cô quay người, "Tiên sinh, chờ một chút."

Mạc Dư Thâm dừng lại, mong cô nói một câu: "Đã lâu không gặp."

Hè Gia đi tới, "Thẻ cẩn cước của ngài bị rơi."

Mạc Dư Thâm còn giả vờ nghi ngờ, làm bộ lục túi.

Hè Gia nhìn ảnh trên thẻ cẩn cước rồi lại nhìn người đàn ông trước mặt, không khác nhau mấy. Mạc Dư Thâm, cái tên thật dễ nghe. Cô trả thẻ cẩn cước cho Mạc Dư Thâm.

Mạc Dư Thâm nhận lấy, "Cảm ơn."

Hè Gia đoán được anh đương nhiên nói cảm ơn rồi, cô mỉm cười quay đi.

Mạc Dư Thâm dùng sức vuốt thẻ cẩn cước. Trước mặt mờ mịt hư ảo. Cô không nhớ được anh, không nhớ tên của anh, cũng không nhớ ra anh là chồng cô nữa.

Cái gì cũng không nhớ được.

Mạc Dư Thâm đứng thẫn thờ một hồi mới rời khỏi nhà hàng.

Về lại chung cư của Quý Thanh Thời, Mạc Dư Thâm nói với dì giúp việc là sẽ về nhà ở, nhờ bà chăm sóc cho Hè Gia thật tốt.

Dì vội hỏi: "Sao vậy? Có phải công ty bạn lầm phải không?"

Mạc Dư Thâm: "Hè Gia không còn nhớ được là mình từng kết hôn."

Anh đi lên phòng Hè Gia, mở sổ xé cái trang "Tôi và Mạc Dư Thâm đã ly hôn" đi.

Mạc Dư Thâm gửi tin nhắn cho Quý Thanh Thời: 【Hè Gia không còn nhớ em là ai nữa.】

Quý Thanh Thời đang hút thuốc ở sân, không trả lời.

Người tiếp theo Hè Gia quen, có lẽ là anh.

Quý Thanh Thời dập điếu thuốc, hỏi Hè Gia: 【Gia, đang ở đâu?】

Lúc bấy giờ, đầu ngón tay còn run lẩy.

Rất nhanh, Hè Gia trả lời lại: 【Vừa ăn cơm xong, em đi dạo một chút.】

Hè Gia từ nhà hàng đi ra, đi dọc theo hướng bắc.

Đầu xuân, gió thổi lên mặt, trong cái lạnh cũng có chút ấm áp.

Hè Gia lấy điện thoại di động ra, trong danh bạ không đến mươi liên hệ. Cô vẫn còn nhớ rõ người nhà, thế nhưng cô đã quên người tên là Diệp Thu.

Võ Dương là người trong câu lạc bộ cưỡi ngựa, cô có chút ấn tượng.

Hè Gia xóa sổ của Diệp Thu, gửi cho Võ Dương một tin nhắn thoại: 【Dương Dương, mấy thớt ngựa kia đưa cậu, nhớ chăm sóc bọn chúng thật tốt. Có khả năng ngày mai tôi sẽ quên mất cậu là ai. Đừng buồn. Mong rằng ngày nào đó chúng ta có thể cửu biệt trùng phùng. Đến lúc đó tôi tham gia thi đấu lại đem về cho cậu mấy cái huy chương. Đừng trả lời lại.】

Sau đó cũng xóa phương thức liên lạc của Võ Dương luôn.

Cắt điện thoại di động, cô tiếp tục đi về phía trước.

Trên đường cây ngô đồng, nhánh cây đâm chồi lộ ra một lá mầm nhỏ.

Đã 10 giờ 20 phút mà tiệm khoai nướng vẫn mở cửa.

Hè Gia đi vào, "Ông chủ, vẫn còn khoai chứ?"

Ông chủ gật đầu, giải bộ như không biết cô, "Còn."

Hè Gia: "Cho con một củ to một chút. Ông chủ, con không nghe được, chút viết giá tiền lên giấy giúp con nhé."

Ông chủ cân cho cô xong rồi bỏ vào túi giấy cho cô, trên giấy có ghi giá tiền.

Hè Gia trả tiền, cầm khoai nướng đi, "Cảm ơn chú."

Chủ tiệm cười ôn hòa, gật đầu.

Hè Gia rời đi.

Ông chủ nhìn theo ra ngoài, có chút thở dài rồi chuẩn bị dọn dẹp về nhà.

Hè Gia lần nữa đi đến đường cây ngô đồng.

Mạc Dư Thâm dừng xe ven đường, hạ cửa sổ xuống.

Rất nhanh, Hè Gia đi lướt qua xe của anh.

Mùi thơm ngọt của khoai lang nướng bay vào trong xe.

Mạc Dư Thâm đưa mắt nhìn bóng lưng của Hè Gia cho đến khi nó biến mất trong màn đêm. Anh vẫn luôn ôm một ảo tưởng, ảo tưởng Hè Gia sẽ quên anh sau kỷ niệm bên nhau tròn một năm của họ.

Cách ngày kỷ niệm chỉ còn có hơn hai mươi ngày.

Anh không cần nhiều thời gian, chỉ cần hơn hai mươi ngày nữa là được.

Nhưng bây giờ cũng không thể chờ đến ngày đó.

*

04052020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 59: Giảm Giảm Này Nhìn Có Chút Đẹp Trai Nha

Giữa tháng ba, kịch bản đã viết được không ít.

Quý Thanh Thời mới quyết định lúc này đi công tác, vé cũng đã đặt xong. Trước đó vài ngày, anh vẫn không yên tâm để Hè Gia ở lại một mình, vẫn luôn ở Bắc Kinh.

Mấy ngày hôm nay của Hè Gia trôi qua rất đơn giản. Ban ngày cô tâm sự với Tân Tô Lan trên mạng, đọc lại kịch bản trước đó rồi lại mắt thêm mấy tiếng viết nội dung mới. Buổi tối thì ra ngoài đi dạo, đi mấy tiếng liền. Mỗi lần đi về đều cầm theo một củ khoai nướng.

Nhưng nghe dì giúp việc nói, bắt đầu từ hôm qua thì Hè Gia đã đi tay không trở về, khoai cũng quên mua.

Buổi tối, Quý Thanh Thời về nhà xem Hè Gia.

Hè Gia đang ở trong phòng ngủ. Anh đem một ít trái cây lên,
【Mở cửa.】

【Không khoá.】

Quý Thanh Thời đi vào, Hè Gia xoay người hỏi, "Không tăng ca
hả?"

【Công việc không quan trọng bằng em.】

Hè Gia ngẩng đầu, nhéch môi, "Anh không biết xấu hổ từ khi nào vậy hả?"

Quý Thanh Thời: 【Ngày mai anh phải đi công tác, mất hai ngày mới về được. Có chuyện gì thì nhắn tin cho anh biết.】

Hè Gia: "Đi đâu."

Quý Thanh Thời: "Đi bằng máy bay, rất xa."

Hè Gia thấy Quý Thanh Thời đang nói một đằng trả lời một nẻo, "Không nói là không xong đâu đấy."

Quý Thanh Thời muốn đưa cô ra ngoài một chút, 【Hay là em đi cùng anh đi.】

Hè Gia lắc đầu, chỉ máy tính, "Ngày mai dì Tần mời em đến nhà làm khách. Chẳng phải dì ấy có một đứa con trai bị bệnh sao, em qua đó làm công tác tư tưởng cho anh ấy. Tên anh ấy cũng khá đặc biệt, gọi là Tần Giấm Giấm."

Quý Thanh Thời: "....."

Hè Gia nhét một quả dâu tây vào miệng rồi tiếp tục viết kịch bản.

Quý Thanh Thời tự mép bàn nhìn chằm chằm Hè Gia nửa ngày, vẫn là quyết định đưa cô đi công tác cùng. Không phải khi không mà anh đến đó.

【Gia, ngày kia đi công tác với anh.】

Hè Gia: "Không rảnh, em vội giao bản thảo kiếm tiền. Anh mau đi, đừng làm phiền em."

Quý Thanh Thời: 【Nơi anh đến công tác lần này thích hợp cho em tìm linh cảm sáng tác. Ngòi mài đao cũng không mất kỹ thuật đốn củi.】

Hè Gia xòe tay, Quý Thanh Thời lấy ra một tấm thẻ đưa cô.

"Bên trong có bao nhiêu tiền?"

【Không ít hơn bảy số.】

Tính toán một phen, Hè Gia quyết định đi công tác cùng Quý Thanh Thời.

Quý Thanh Thời gửi tin nhắn cho thư ký nói đổi lại vé vào hôm kia và đặt thêm một vé, sau đó anh gửi số căn cước của Hè Gia qua.

Thư ký nhận được tin nhắn, đặt lại vé xong rồi lại gửi một cái ảnh chụp màn hình hot search cho Quý Thanh Thời.

Hôm qua, <Quãng đời còn lại> mở cửa cho phóng viên tham quan. Lúc ấy vừa khéo đến cảnh diễn chung của Diệp Thu và Hoắc Đằng. Hoắc Đằng đang bế Diệp Thu kiễu công chúa.

Quý Thanh Thời xóa cái ảnh chụp màn hình đó. Trong lòng có chút bực bội, anh hỏi Hè Gia: 【Khi nào xong? Anh cùng em đi dạo.】

Hè Gia đang viết đến mấu chốt cuộc đói thoại lại bị Quý Thanh Thời cắt ngang.

"Quý Thanh Thời anh có phiền hay không vậy hả. Muốn đi dạo thì anh tự đi một mình đi, em không rảnh!" Cô nhét dĩa trái cây vào lòng

Quý Thanh Thời rồi đẩy anh ra ngoài cửa, "Đừng làm phiền, em phải viết kịch bản."

Sau đó khóa trái cửa phòng lại.

Quý Thanh Thời nhìn chằm chằm cửa phòng. Bây giờ đến cả đi dạo cô cũng quên.

Mười giờ tối, Hè Gia làm xong bản thảo ngày hôm nay, đọc lại một lần, cô tương đối hài lòng.

Khung chat sáng lên, Tần Tô Lan: 【Gia Gia, ngày mai mấy giờ con tới? Chúng ta cùng làm sủi cảo ăn nhé.】

Hè Gia: 【Chín giờ sáng được không dì?】

Tần Tô Lan: 【Không cần vội. Con cứ ngủ thêm một lát đi.】

Hè Gia hỏi: 【Dì ơi, Giấm Giấm sáng tác những thể loại nhạc gì vậy ạ? Con muốn tìm hiểu một chút.】

Cái này đúng làm khó Tần Tô Lan. Mạc Dư Thâm làm gì biết sáng tác nhạc. Bà quay đầu nhìn con trai quần chúng ở phòng khách, anh đang ngồi coi video.

Là video thư ký Đinh quay lúc Hè Gia thi đấu.

Tần Tô Lan: 【Bây giờ nó từ chối thảo luận tất cả những thứ liên quan đến âm nhạc. Khoảng thời gian này chuyển sang đam mê chụp ảnh.】

Hè Gia: 【Chụp ảnh cũng không tệ, ít ra còn có cái sở thích. Vậy dì ngủ sớm một chút, ngày mai gặp.】

Cuối cùng cũng ứng phó được. Chúc nhau ngủ ngon, Tân Tô Lan thoát khung chat.

Bà ra ngoài tìm Mạc Dư Thâm, nói rõ tình huống, "Mẹ nói với Gia Gia là trong khoảng thời gian này con thích chụp ảnh. Như vậy thì hai đứa cũng không cần giao lưu nhiều, vừa khéo có thể đưa Gia Gia ra ngoài chụp ảnh."

Mạc Dư Thâm tắt video, chủ ý này không tệ.

Tân Tô Lan đề nghị; "Vậy con tìm hiểu về chụp choẹt một chút đi."

Mạc Dư Thân nói được.

Tân Tô Lan còn muốn hỏi anh về chuyện tập đoàn và chuyện hợp tác cùng Hướng giáo sư. Rốt cuộc hội đồng quản trị nói gì về dự án này.

Mạc Dư Thâm tắt máy ảnh, dựa vào sô pha nhắm mắt dưỡng thần, Tân Tô Lan nuốt những lời định hỏi xuống.

"Mệt thì đi ngủ sớm một chút."

"Không buồn ngủ."

Tân Tô Lan lấy tấm chăn mỏng đắp lên cho anh, còn bà ngồi bên cạnh đọc sách.

Mạc Dư Thâm có điện thoại, là bạn anh gọi tới.

Ba vợ của người bạn này nhờ anh hỏi thăm tình hình của Hè Gia: "Đêm nay Hè Gia lại không tới mua khoai nướng, ba tôi lo lắng cho cô ấy nên nhờ tôi hỏi thăm."

Bà vợ không biết anh và Mạc Dư Thâm quen nhau, đầu tiên là hỏi Chu Minh Khiêm nhưng Chu Minh Khiêm không có phương thức liên lạc của Hè Gia nên nhờ anh hỗ trợ.

Mạc Dư Thâm: "Cô ấy không còn nhớ rõ gì nữa. Cảm ơn chú Tô giúp tôi. Nói chú Tô không cần chữa khoai cho Hè Gia, cô ấy chắc sẽ không đến nữa."

Bằng hữu trầm mặc mấy giây, "Chuyện hợp tác với Hướng giáo sư đến đâu rồi?"

Mạc Dư Thâm: "Phương án hợp tác không thông qua."

Những người theo phe Mạc Liêm đều nhất trí bỏ phiếu chống.

Nhưng tạm thời vẫn không ảnh hưởng đến tiến độ nghiên cứu của Hướng giáo sư, tuy vậy vẫn không thể kéo dài lâu hơn được nữa. Hai đội nghiên cứu có thể hợp tác bù trừ hỗ trợ lẫn nhau nhưng không có hợp tác chính thức, cả hai nhóm đều không xuất ra lá át chủ bài của mình.

Mạc Dư Thâm nói đến chủ đề khác: "Cậu là người trong nghề nghiệp ảnh, đề cử cho tôi một loại để chụp ảnh ngoại cảnh cho Hè Gia."

Bằng hữu: "Nhiệm kỳ mới sắp đến rồi mà cậu còn có tâm tư đi chụp ảnh nữa hả?"

Mạc Dư Thâm: "Không ảnh hưởng." Nếu không phải bận tâm cảm thụ của ông nội, anh đã sớm rút cùi dưới đáy nòi, yêu cầu Mạc Liêm rời khỏi hội đồng quản trị.

Ông nội hi vọng anh có thể để Mạc thị bình an vượt qua kiếp nạn này. Ông nội ví cuộc chiến tranh giành cổ phần của anh và Mạc Liêm là một kiếp nạn.

Trước khi cúp máy, Mạc Dư Thâm nói bằng hữu chuyền lời cảm ơn đến chú Tô giúp anh.

Tần Tô Lan đặt sách qua một bên, thấy Mạc Dư Thâm để điện thoại xuống, bà mới lên tiếng, "Mẹ muốn trao đổi với con một vấn đề, tất cả đều nghe theo con."

Mạc Dư Thâm đã đoán được tám chín phần, ra hiệu cho Tần Tô Lan nói.

Tần Tô Lan: "Ba con mấy hôm trước nhắn tin hẹn gặp mặt, nói là thương lượng về vấn đề công ty. Mẹ nghĩ chắc là có liên quan đến chuyện cổ phần Mạc thị."

Mạc Dư Thâm không hề nghĩ ngợi mà trả lời: "Không đi. Hai mươi lăm năm trước cũng không thèm tiền của ông ấy, bây giờ có tuổi rồi còn đòi tiền của ông ấy làm gì? Thanh cao của mẹ đâu rồi? Mẹ muốn đi gặp ông ấy thì đi, còn mấy cái cổ phần đó con không thèm."

Tần Tô Lan: "Vậy mẹ không đi." Bà không thể để con trai mất thoải mái.

Về phần có hay không cũng không quan trọng.

Tần Tô Lan: "Tuổi trẻ lúc ấy lòng dạ cao, ra đi không thèm một phân tiền. Bây giờ lớn tuổi, ngược lại trở nên thực tế. Loại người này nói gì đến thanh cao. Phải dùng tiền bù đắp lại cảm tình đã bị mất."

Mạc Dư Thâm: "Vậy mẹ nói Hè Gia viết cho mẹ một cái kịch bản xuyên không đi. Xuyên về thời trước khi ly hôn với ông chồng trước cẩn bã."

Tần Tô Lan bật cười, tâm tình tốt lên không ít.

"Ngủ ngon." Mạc Dư Thâm cầm máy ảnh đứng dậy.

Tần Tô Lan: "Ngủ ngon."

Mạc Dư Thâm về phòng, đi đến phòng giữ quần áo tìm đồ mặc cho ngày mai. Cuối cùng anh chọn áo sơ mi đen, mặc màu đen thể hiện tâm trạng kiềm chế. Như vậy có thể lụm được sự đồng cảm của Hè Gia.

Hè Gia cũng chưa ngủ, cũng đang chọn đồ mặc cho ngày mai.

Cô lấy một cái đầm màu trắng, trông có vẻ nhẹ nhàng, nhìn như là chị gái nhà bên đưa Tần Giảm Giảm thoát khỏi thế giới khép kín.

Hè Gia dặn dì trong nhà bảy giờ sáng mai gọi cô dậy. Viết xong lịch trình cho ngày mai rồi cô để ở đầu giường.

Tắt đèn, nhắm mắt.

Một mình cô chìm vào thế giới cô độc của mình, không nhìn thấy điểm đầu điểm cuối, chung quanh không một ai.

Sáng sớm hôm sau, dì giúp việc đúng giờ gọi Hè Gia dậy.

Hè Gia vẫn giống như trước kia, thức dậy liền đọc lại bút ký.

Trên đường đến nhà Tần Tô Lan, cô đọc lại một lần những ghi chép nói chuyện phiếm với Tần Tô Lan.

Không biết Giảm Giảm này dáng dấp như thế nào nhỉ.

Trên đường, Hè Gia ghé vào tiệm hoa mua một bó bách hợp cho Tân Tô Lan.

Tân Tô Lan nhìn hoa bách hợp, chợt nghĩ đến ngày sinh nhật hôm ấy, Mạc Dư Thâm mua hoa tặng sinh nhật cho bà.

Hè Gia không nhìn thấy người nào khác trong nhà, hỏi: "Giảm Giảm không có ở nhà hả dì?"

Tân Tô Lan: 【Ra ngoài rồi, mỗi ngày đều cầm máy ảnh ra ngoài đi dạo.】

"Rất tốt."

Hè Gia cảm thấy trong nhà Tân Tô Lan trang trí rất đặc biệt. Có một cái màn hình chiếu lớn trên tường sau TV trong phòng khách, nhìn không hài hòa với nền tường chút nào.

Tân Tô Lan bật màn hình và nâng bàn trà lên. Bàn trà có một độ cao phù hợp, có hai cái máy tính mỗi bên.

Tân Tô Lan ngồi trước một cái laptop, 【Bình thường dì đều nói chuyện với con trai như vậy. Cái trước mặt con là cái Giảm Giảm dùng, nhưng là nó rất ít khi nói chuyện với dì. Nó vẫn còn oán dì lúc ly hôn không tranh quyền nuôi dưỡng nó.】

Hè Gia: "Dì ơi, thật ra cũng là vì anh ấy thương dì nên mới oán dì không muốn anh ấy."

Tân Tô Lan: 【Hi vọng như lời con nói. Đúng rồi, phòng ăn của dì cũng rất đặc biệt, cũng gắn màn hình nên con đừng ngạc nhiên

quá.】

Hè Gia quay người nhìn phòng ăn bên kia. Trên mặt tường cũng có treo một cái máy chiếu lớn cỡ một trăm tấc. Trên bàn ăn cũng có hai cái laptop.

Hè Gia thu tầm mắt, "Cuồng học của Giảm Giảm bây giờ... không thể phát ra tiếng sao?"

Tần Tô Lan: 【Mấy ngày này cơ bản là không có tiếng.】

Đột nhiên Hè Gia cảm thấy khó chịu. Có một loại cảm giác mất mát.

Trong sổ cô có ghi chép, ngoài Giảm Giảm ra, ở Bắc Kinh còn có một trường hợp mắc bệnh giống cô. Nữ sinh đó là đôi mắt có vấn đề. Thế giới muôn màu muôn vẻ nhưng trong đôi mắt của nữ sinh đó chỉ có hai màu trắng đen, mà thị lực còn dần bị giảm xuống.

Hè Gia an ủi Tần Tô Lan: "Dì à, bây giờ Giảm Giảm thích chụp ảnh cũng là một khởi đầu tốt. Dì đừng lo lắng. Dì nhìn con xem, cái gì cũng không nghe được còn có thể viết kịch bản cho dì."

Tần Tô Lan: 【Dì thật sự rất cảm ơn con. Cảm ơn con nguyện ý giúp dì. Nếu không dì cũng không biết phải làm sao.】

Lúc này chuông cửa vang lên, kèm theo đó là tiếng mở khóa vân tay.

Tần Tô Lan: 【Giảm Giảm về rồi.】

Hè Gia vô thức nhìn về phía cửa.

Cửa mở ra, một dáng người đàn ông mặc áo sơ mi đen thảng thompson đập vào mắt cô. Khuất bóng nên Hè Gia không nhìn thấy rõ dáng người ra sao, cũng không tiện nhìn chằm chằm vào người ta.

Mạc Dư Thâm đã ba ngày rồi không gặp Hè Gia, cảm giác như cách ba thu vậy.

Tân Tô Lan đánh chữ lên màn hình: 【Giới thiệu cho hai đứa một chút, đây là Gia Gia, bạn vong niên* của mẹ, cũng là biên kịch mà mẹ mời tới.】

*Bạn vong niên /忘年交/: Là tình bạn không giới hạn và cách biệt về tuổi tác (nguồn: baidu)

【Gia Gia, đây là Giảm Giảm.】

Mạc Dư Thâm: "....."

Giảm Giảm gì chứ?

Hè Gia đứng dậy mỉm cười, "Chào anh, tôi là Hè Gia."

Mạc Dư Thâm gật gật đầu.

Anh phải nhớ kỹ thân phận mới của mình, mặt không được có chút biểu tình gì cũng không được nói một lời nào.

Lúc này Hè Gia mới thấy rõ người đàn ông trước mặt.

Gợi cảm, cẩm dục, đầy hormone nam tính.

Trong đầu cô bỗng chốc xuất hiện ra nhiều từ như vậy.

Giảm Giảm này nhìn có chút đẹp trai nha.

*

Tác giả có lời muốn nói:

Sắc Sắc: Tôi là ai? Tôi đang ở đâu? Tôi đang làm gì? *che mặt*.

*

#05052020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 60: Trao Đổi Bản Sao Thẻ Căn Cước

Đáng lẽ Mạc Dư Thâm phải đi về phòng, biểu hiện chán ghét ra mặt khi ở cùng với người lạ theo kịch bản mà anh và Tần Tô Lan đã chép ra trước đó.

Nhưng bây giờ anh không chỉ ngồi ở phòng khách hờ hững xem hình vừa chụp trên máy cơ mà thỉnh thoảng còn liếc nhìn Hè Gia mấy cái.

Hè Gia cũng ngồi cách đó không xa, đối diện Mạc Dư Thâm. Anh mắt không tự chủ được mà quan sát anh.

Có một cái chớp mắt, ánh mắt hai người chưa kịp rời khỏi đối phương mà chạm nhau.

Ngay lập tức cả hai đều điềm nhiên như không mà thu lại tầm mắt.

Trong phòng khách, mập mờ biến thành bụi bay tứ tung.

Hè Gia cầm cuốn sách của Tần Tô Lan lên xem để che giấu tâm tình hồi hộp và hơi thở rối loạn của mình. Đường như cô và Tân Giảm Giảm có phản ứng hóa học với nhau.

Cô nghĩ chắc là do cô và Giảm Giảm đồng bệnh tương liên, gặp sắc khởi ý nên cảm mến nhau từ cái nhìn đầu tiên.

Cứ cho là vậy đi.

Hè Gia lật đại một tờ, nhìn không hiểu gì. Cô lật sang trang đọc một cách máy móc.

Hè Gia lật bìa sách xem, là <Quãng đời còn lại>, một trong những tác phẩm tiêu biểu của Nhạc lão tiên sinh. Có vẻ như cô từng đọc qua vì cảm giác rất quen thuộc.

Ánh mắt của Mạc Dư Thâm lần nữa bò tới.

"Thân trọng một chút, đừng để lộ tẩy." Tần Tô Lan nhắc nhở con trai mình. "Ánh mắt của con thiếu điều muốn nuốt Hè Gia vào bụng."

Mạc Dư Thâm: "....." Anh cầm máy ảnh đi về phòng.

Hè Gia nhìn theo bóng lưng của Mạc Dư Thâm, cửa đóng lại, cái gì cũng không thấy nữa. Nhưng chẳng hiểu sao cô có chút cảm giác mất mát.

Cô và Tần Giảm Giảm chỉ mới gặp nhau lần đầu mà thôi. Cho dù có gặp sắc khởi ý, anh có đi về phòng thì cô cũng không nên có cảm giác mất mát thất thố như vậy được.

Hè Gia không nhớ được hôm đó khi cô nhặt thẻ căn cước của Mạc Dư Thâm ở nhà hàng, cô cũng cảm thấy người đàn ông này vóc dáng không tệ. Trong lòng cũng dâng một chút xíu cảm giác buồn man mác không rõ, nhưng lúc đó cô còn bận đắm chìm vào bi thương của mình.

Tần Tô Lan đem trái cây đến mời Hè Gia, cô hoàn hồn, "Cảm ơndì Tần."

【Tính cách con trai dì là vậy đấy, không để ý đến ai hết, con đừng để trong lòng.】

Hè Gia thầm nghĩ, cô để trong lòng làm gì chứ. "Giắm Giắm rất tốt."

Tần Tô Lan tạo cơ hội cho đôi chim cu, "Vừa nãy chắc nó chụp nhiều ảnh lắm, con có thể lên xem một chút. Böyle giờ chỉ có khi nói đến nghiệp ảnh nó mới có thể nói vài câu với người khác."

Quá hợp ý Hè Gia luôn.

Mạc Dư Thâm đang xử lý email trên máy tính thì có tiếng gõ cửa.

"Là tôi, Hè Gia."

Mạc Dư Thâm đóng giao diện, mở máy ảnh.

"Tần Giắm Giắm?"

Không thấy người mở cửa, Hè Gia gọi tên anh.

Mạc Dư Thâm: "....."

Cái tiên này thật khiến người khác khổ sở.

"Tần Giắm Giắm? Tôi là Hè Gia."

Mạc Dư Thâm đứng dậy mở cửa.

Nháy mắt cửa mở, ánh mắt hai người lại đụng vào nhau.

Hè Gia thoảng dời mắt một chút, lướt qua anh rồi bình tĩnh nói:
"Dì Tần nói anh rất thích chụp ảnh. Tôi có thể thường thức tác phẩm

của anh được không?"

Mạc Dư Thâm mở cửa rộng hơn cho cô vào.

Hè Gia không tuỳ ý nhìn lung tung phòng của anh, trực tiếp ngồi vào ghế.

Hai cái ghế rất gần nhau, Hè Gia cảm nhận được một hơi thở ôn nhàn.

Mạc Dư Thâm làm gì biết chụp ảnh. Vừa rồi dưới lâu loẹt xoẹt chụp vài tấm, góc cũng không canh cho chuẩn. Còn không biết hình có nhìn được không.

Anh kết nối máy ảnh với máy tính.

Ảnh chụp vẫn chưa mở ra, bầu không khí có chút ngập ngạt. Hè Gia chủ động tìm chủ đề, "Anh học chụp ảnh được bao lâu rồi?"

Mạc Dư Thâm bật tài liệu trống trên máy tính lên, 【Hơn một tháng.】

Cô tuỳ ý hỏi, "Sao anh lại thích chụp ảnh vậy?"

【Nuôi sống chính mình.】

Hè Gia ngập ngừng một lúc mới hiểu được. Anh muốn học cái nghè để sau này dì Tân có già đi thì vẫn nuôi được chính mình.

Ảnh mở ra.

Hè Gia xem vài tấm, trong lòng không khỏi thở dài một hơi. Trình độ như vậy e là không thể tự nuôi được mình.

Hè Gia động viên anh: "Chụp không tồi." Cô đưa ra một gợi ý nhỏ, "Nếu có người mẫu kết hợp cùng phong cảnh thì sẽ mang lại hiệu quả thị giác tốt hơn."

Mạc Dư Thâm im lặng tựa vào ghế.

Hè Gia thấy anh im lặng, không biết mình có nói sai câu gì không.

Sau giây lát, Mạc Dư Thâm đánh chữ, "Không quen ai là người mẫu."

Hè Gia cảm thấy điều kiện của mình cũng không tệ, dù là chiều cao hay dáng người thì cũng được tám điểm.

Cô chủ động đề nghị: "Nếu không thì chúng ta hợp tác với nhau. Tôi làm người mẫu cho anh." Dừng một chút rồi thì thào nói, "Tiền kiếm được chúng ta chia đôi."

Ánh mắt Mạc Dư Thâm rơi trên mặt Hè Gia. Đúng là có máu mề tiề từ trong tuỷ, đến lúc này mà vẫn không quên nhắc tiền.

Hè Gia nhìn không hiểu ánh mắt này của Mạc Dư Thâm. Cô nhượng bộ, "Không thì anh sáu tôi bốn cũng được nha."

Mạc Dư Thâm không mói nên lời, bắt đầu soạn thảo một bản hợp đồng hợp tác, còn viết y như thật.

Hè Gia nhìn nội dung trên màn hình, vậy là anh đồng ý lời đề nghị của cô rồi. Như vậy thì tốt, anh có thể kiếm tiền mà cô cũng có thể lưu giữ chút kỷ niệm nhân lúc chưa hoàn toàn mất hết ký ức.

Mạc Dư Thâm hỏi cô: 【Tên cô viết như thế nào? Hè Giai*?】

Hè Gia: "Gia** trong lễ hội."

*佳 /Jiā/: có nghĩa là tốt đẹp.

**嘉 /Jiā/ trong 嘉年华 /Jiāniánhuá/: Lễ hội.

Mới vừa tiếp xúc không lâu, cô phát hiện Tân Giảm Giảm cũng không trầm mặc khép kín như lời dì Tân nói. Chắc là do Giảm Giảm hận dì Tân nên không muốn nói nhiều.

Mạc Dư Thâm in bản hợp đồng ra thành hai phần, ký tên đóng dấu. Sau đó photo thẻ căn cước của mình ra rồi ghi phương thức liên lạc lên đó đưa cho Hè Gia.

Hè Gia nhìn kỹ bản sao thẻ căn cước, "Anh gọi là Mạc Dư Thâm?"

Mạc Dư Thâm gật đầu.

Thì ra anh theo họ ba, cái tên Tân Giảm Giảm này chỉ là nhũ danh. Vẫn là cái tên Mạc Dư Thâm này nghe êm tai.

Mạc Dư Thâm dặn cô: 【Đem bản hợp đồng và sao chép căn cước của tôi theo bên mình, nói không chừng ngày mai cô lại quên mất mình từng hợp tác với tôi. Không kiểm được tiền thì đừng có mắng tôi đấy.】

Hè Gia lập tức ghi vào sổ, cất kỹ bản sao căn cước của anh.

Mạc Dư Thâm: 【Mỗi ngày cô nhìn bản sao căn cước của tôi nhiều một chút, đừng quên tôi là đối tác của cô là được.】

Hè Gia gật đầu, nội tâm thầm tính toán.

"Căn cước của tôi cũng photo một bản cho anh, mỗi ngày nhìn nhiều một chút. Tránh việc tôi nhớ anh là ai những anh lại không

nhớ ra tôi, làm chậm trễ hợp tác." Nói rồi cô đưa thẻ căn cước của mình cho Mạc Dư Thâm.

Một chút tâm tư nhỏ trong đáy mắt này của cô vẫn như trước kia. Mạc Dư Thâm tìm lại được một chút quen thuộc. Anh photo thẻ căn cước của Hè Gia thành hai bản.

Hai người trao đổi bản sao thẻ căn cước và phương thức liên lạc với nhau. Mạc Dư Thâm dán keo hai mặt lên rồi dán ngay tại đầu giường.

Hè Gia: "....."

Tai có chút ửng đỏ.

Cô nghĩ, về nhà cũng phải làm như vậy, cũng phải dán bản sao thẻ căn cước của Mạc Dư Thâm lên đầu giường, trước khi ngủ và sau khi rời giường đều có thể nhìn thấy.

Gần mươi hai giờ rưỡi, hai người vẫn còn chưa có ý định xuống lầu ăn cơm.

Tần Tô Lan nhìn sủi cảo trên bàn, không ăn sẽ lạnh mất.

Dì giúp việc trong nhà: "Hay để tôi bỏ vào tủ lạnh, khi nào hai đứa nó ăn rồi đem ra nấu lại."

Tần Tô Lan vẫn quyết định gọi bọn họ ra, "Gia Gia phải uống thuốc, không thể để lỡ giờ thuốc được."

Bà cất bước đi lên phòng Mạc Dư Thâm.

Hè Gia bối rối. Cô mơ hồ nhớ là cô muốn qua đây phụ dì Tần làm sủi cảo. Kết quả lại quá tập trung tinh thần lên Giấm Giấm mà ném

hết mấy cái khác ra sau đầu.

Nhưng là Giấm Giấm nguyện ý hợp tác cùng cô, so với làm sủi cảo còn quan trọng hơn. Bản thân cũng có chút an ủi.

Bây giờ sức ăn của Hè Gia rất nhỏ, khẩu vị cũng không tốt.

Mạc Dư Thâm vì muốn cho cô ăn nhiều một chút mà nhân lúc Tần Tô Lan không chú ý, anh gấp mấy cái qua chén Hè Gia rồi dùng điện thoại đánh chữ: 【Giúp tôi một chút, tôi ăn không hết nhưng lại không muốn để mẹ tôi lo lắng.】

Hè Gia nghĩ Mạc Dư Thâm cũng giống như cô, vì uống thuốc mà dẫn đến khẩu vị không tốt.

Lấy lại điện thoại, Mạc Dư Thâm lại gấp hai cái bỏ qua chén cô.

Hè Gia có chút giật mình, không dám ngẩng đầu nhìn Tần Tô Lan. Nhưng có một chút ngọt ngào nho nhỏ đang chạy khắp người cô.

Sau bữa ăn, Hè Gia uống thuốc. Thuốc này có thành phần tương đối ổn, sau khi ngủ dậy cô có thể bớt đau đầu và đau dạ dày.

Hè Gia ngồi trên ghế sofa, đợi dì Tần tiếp tục tâm sự để thảo kích bản. Nhưng cơn buồn ngủ ập tới, kiểu gì cũng không nhắc được mí mắt lên.

Sau đó cô lấy tay đỡ đầu, ngồi đọc sách, dần dần ngủ thiếp đi.

Tần Tô Lan cầm chăn bông đến muốn đắp lên cho Hè Gia.

Mạc Dư Thâm khoát khoát tay, "Để cô ấy lên giường con ngủ, ngủ ở đây không thoải mái."

Tần Tô Lan lo lắng hỏi: "Vậy sau khi tỉnh dậy phải làm sao đây? Đây là lần đầu tiên con bé đến nhà mình, chắc chắn nó cũng cảm thấy kì quái vì sao mình lại nằm trên giường đàn ông."

Mạc Dư Thâm: "Bây giờ cô ấy đã không còn nhớ rõ những chuyện buổi sáng. Đợi cô ấy tỉnh lại, con sẽ nói với cô ấy chúng con bên nhau đã gần một năm, cũng đã gặp qua người lớn trong nhà và đính hôn với nhau."

Tần Tô Lan: "Như vậy có nhanh quá không?"

"Không nhanh." Mạc Dư Thâm sợ rằng tốc độ của anh không đuổi kịp tốc độ bệnh biến của cô.

Hôm nay trước khi gặp mặt, Mạc Dư Thâm còn sợ Hè Gia không có cảm giác với anh, như vậy thì sẽ khó tiếp xúc hơn. Anh cũng không biết nên làm gì để lấy lòng cô.

Cũng còn may.

Cô có hảo cảm với anh. Cũng thích ở cùng với anh.

Tần Tô Lan vẫn cảm thấy không ổn: "Con nói hai đứa đã bên nhau gần một năm, con bé sẽ không tin đâu."

Mạc Dư Thâm ôm Hè Gia, tựa cằm vào trán của cô, nhẹ nhàng cọ xát.

Hè Gia vô thức cọ cọ trọng lòng anh, không bài xích hơi thở trong lồng ngực của anh.

Mạc Dư Thâm nói với Tần Tô Lan: "Con sẽ sửa lại bút ký cho Hè Gia. Bỏ đoạn nói chuyện phiếm của hai người. Sự đau khổ trên

người cô ấy con không thể giúp được, chỉ có thể ở bên cạnh chăm sóc cô ấy. Nếu không, khi đối mặt với những mắt mát này, cô ấy sẽ sợ."

Tần Tô Lan cầm túi của Hè Gia đi theo Mạc Dư Thâm về phòng ngủ. Bây giờ thì bà đã hiểu vì sao Hè Gia kiên trì muốn ly hôn.

Trước đó Hè Gia nói với bà: Dì à, nếu con không ly hôn, đến lúc đó không những trở thành gánh nặng của chồng trước mà anh ấy cũng sẽ càng ngày càng khổ sở.

Mạc Dư Thâm cẩn thận từng li từng tí đặt Hè Gia xuống giường, cô không khỏi nhíu mày. Mạc Dư Thâm nhẹ nhàng xoa ấn đường cho cô.

"Có phải do uống thuốc nên không thoải mái không?" Tần Tô Lan hỏi.

Mạc Dư Thâm "Ừm" một tiếng. Đặt cách tay dưới đầu cho cô gối lên.

Tần Tô Lan ở đây cũng không giúp gì được, đặt túi hè Gia lên, "Xếp chiều mẹ đi dạo phố mua cho Hè Gia một ít váy đầm thích hợp chụp hình mùa xuân."

Mạc Dư Thâm vẫn luôn ôm Hè Gia đến khi cơn khó chịu này qua đi anh mới rút cánh tay ra.

Chân mày của Hè Gia lại nhíu vào.

Mạc Dư Thâm cúi người, đặt lên trán cô một nụ hôn.

Tiếp theo phải làm không ít việc. Anh vốn định cùng Hè Gia ở chung một khoảng thời gian rồi mới chậm rãi phát triển tình cảm.

Kế hoạch mĩ mãn không đuổi kịp biến hóa, nhưng ít ra đây cũng là biến hóa tốt.

Cô vẫn còn thích anh nên mọi thứ đều trơn tru dễ làm.

Mạc Dư Thâm gọi điện cho Quý Thanh Thời nói anh thu xếp đồ của Hè Gia chuyển về biệt thự.

Quý Thanh Thời không hiểu gì hết.

Mạc Dư Thâm: "Tôi nay em sẽ đưa Hè Gia về nhà."

Quý Thanh Thời: "?" Anh đang họp, đi ra khỏi phòng.

"Gia Gia không nhận ra cậu, sao có thể đồng ý về nhà cùng cậu chứ? Cậu đừng cưỡng cầu, sẽ khiến cho con bé không thoải mái, làm bệnh tình chuyển xấu."

Mạc Dư Thâm mở bút ký của Hè Gia ra, xé mấy trang trước đi, "Đã biết nhau rồi, cô ấy còn có hảo cảm với em. Đợi cô ấy tỉnh lại em sẽ nói em là vị hôn phu của cô ấy, ở chung với nhau là bình thường.

Quý Thanh Thời không dám tin.

Mạc Dư Thâm: "Trước đó Hè Gia muốn ly hôn là bởi vì em là người bình thường. Nay giờ em xuất hiện với một thân phận mới, mắc bệnh giống cô ấy, cô ấy sẽ không có gánh nặng trong lòng. Về biệt thự bên kia em còn có thể chăm sóc cô ấy."

"Không nói nữa, em còn phải bỗ sung bút ký khoảng thời gian này."

Mạc Dư Thâm vừa tính cúp điện thoại lại nhớ ra có việc cần nhờ Quý Thanh Thời: "Nếu Hè Gia gọi điện đến hỏi anh chứng thực, anh cứ nói là chúng em yêu đương được gần một năm, tình cảm rất tốt, đã gặp qua người lớn trong nhà và đính hôn. Mọi trạng thái của em bây giờ đều là do công lao của cô ấy, vì vậy mà em không thể rời xa Hè Gia."

Quý Thanh Thời lấy điếu thuốc ra rồi lại nhét trở về. Trăm ngàn lời cảm kích cũng không bằng ba chữ, "Vất vả rồi."

Đứng bên cửa cô một lúc.

Quý Thanh Thời gọi điện cho anh cả, "Em quyết định dừng tất cả hợp tác với Mạc thị, lý do là nội bộ Mạc thị hỗn loạn, không để ý kinh doanh, tương lai không chắc chắn. Sau khi thay mới nhiệm kỳ của hội đồng quản trị, nếu vẫn là Mạc Dư Thâm và Lý đồng lãnh đạo thì sẽ khôi phục hợp tác."

*

#06052020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 61: Không Có Gì Quan Trọng Bằng Cô

Bên chỗ anh cả đang là ba giờ sáng, lúc anh nghe Quý Thanh Thời nói những lời này còn tưởng mình đang nằm mơ.

Anh bình tĩnh một chút, "Buổi trưa em uống rượu hả?"

Quý Thanh Thời: "Đang tỉnh táo."

Anh cả: "Vậy em có biết việc dừng hợp tác như là con dao hai lưỡi, bên phía chúng ta cũng sẽ tổn thất rất nhiều."

Quý Thanh Thời vuốt vuốt hộp thuốc lá, "Nếu hội đồng quản trị có chất vấn thì một mình em chịu trách nhiệm hết."

Trong điện thoại an tĩnh mấy giây.

Đây là lần đầu tiên Quý Thanh Thời xử lý theo cảm tính trên phương diện làm ăn. Anh biết, nếu tạm dừng hợp tác, tổn thất không chỉ có mỗi tiền, kéo theo là loạt các phản ứng dây chuyền bất ngờ. Đối với tập đoàn nhà anh cũng là một loại mạo hiểm, hậu quả không thể đo lường.

Trước kia hợp tác cùng Mạc thị là để hai bên cùng có lợi. Bao gồm cả trước kia khi Mạc Dư Thâm bị Mạc đồng bắt rời khỏi bất động sản Mạc thị, anh vẫn tiếp tục hợp tác cùng Mạc Liêm.

Anh là đàn ông, đương nhiên phải thực tế một chút, tiền thật hơn tình cảm.

Khi Hè Gia bị bệnh, cô và Mạc Dư Thâm cũng có ngày duyên tàn. Lúc đó có tiền mới có cảm giác an toàn, vì vậy mà anh muốn kiếm thêm chút tiền cho Hè Gia chữa bệnh. Nghiên cứu phát minh thuốc mới kia là một cái động không đáy.

Vừa rồi anh mới cảm thấy, những kịch bản mà Hè Gia viết trước kia cũng không phải không thực tế. Có lẽ trên đời này đúng là có một loại người sẽ không rời không bỏ bất cứ lúc nào.

Tựa như Mạc Dư Thâm đối với Hè Gia.

Bây giờ kẻ thù của Mạc Dư Thâm ở mọi phía nhưng ở thời điểm mấu chốt này anh lại muốn chăm sóc cho Hè Gia. Đổi thành người khác thì đã sớm từ bỏ lâu rồi.

Việc duy nhất anh có thể giúp Mạc Dư Thâm bây giờ là tạm dừng hợp tác, gây áp lực lên các cổ đông của tập đoàn Mạc thị.

Nếu những người theo phe Mạc Liêm đều nhất trí ngáng chân Mạc Dư Thâm trong nhiệm kỳ sắp tới, tập đoàn Quý gia sẽ chấm dứt hợp tác với tập đoàn Mạc thị.

Như vậy thì các cổ đông của Mạc thị sẽ biết cân nhắc lợi hại, không để Mạc Liêm muốn làm gì thì làm.

Âm thanh của anh cả truyền đến, "Sao đột nhiên lại xử trí theo cảm tính vậy?"

Quý Thanh Thời: "Nếu không phải một nửa tinh lực của Mạc Dư Thâm bây giờ dành cho Hè Gia thì cuộc chiến tranh giành cổ phần

của Mạc Dư Thâm và Mạc Liêm cũng không trở nên bị động như vậy. Nói gì đi nữa thì cũng là người nhà, bây giờ em chỉ muốn Gia Gia được vui vẻ. Còn sau này con bé và Mạc Dư Thâm có ở cùng nhau được không thì tính sau."

Anh cả có hơi trầm mặc, cuối cùng vẫn đồng ý, "Em nhớ tự mình theo dõi xử lý, sớm khôi phục hợp tác." Anh hỏi: "Gia đâu?"

"Đang ở cùng Mạc Dư Thâm, tâm tình con bé bây giờ không tệ lăm, chỉ là cái gì cũng không nhớ được nữa."

Quý Thanh Thời nói sơ qua tình hình hai ngày nay của Hè Gia, "Anh không về thăm nó một cái à?"

"Tạm thời không rảnh. Trung tâm nghiên cứu phát minh của Tưởng gia ở Thụy Sỹ có đột phá mới. Anh đến xem một chút. Nói không chừng lần này sẽ không có nhiều tác dụng phụ."

Anh cả dặn dò Quý Thanh Thời: "Giúp anh chăm sóc tốt cho Hè Gia."

Quý Thanh Thời đáp được. Từ lúc Hè Gia sinh bệnh, anh vẫn luôn ở trong nước chăm sóc cô, còn anh cả và ba mẹ anh thì bôn ba đây đó để nghe ngóng tin tức mới nhất từ các bệnh viện trên thế giới.

Từ lúc ăn tết đến giờ, anh cả cũng chưa về thăm Hè Gia, một tay bận chuyện công ty, một tay bận tìm kiếm các phương án trị liệu. Hè Gia cũng không nghe thấy, thỉnh thoảng sẽ gọi video cho anh cả.

Kết thúc cuộc gọi, cuộc họp bên này cũng kết thúc.

Thư ký cầm laptop của anh tới, "Quý tổng, có tin tức. Điểm yếu của Mạc liêm chính là Khương Thẩm. Cụ thể hơn thì tôi đã gửi và hòm thư của ngài."

Quý Thanh Thời gật đầu, nói một câu vất vả rồi. Thì ra là Khương Thẩm. Vấn đề này anh phải suy xét kỹ hơn.

Hè Gia ngủ đến ba giờ chiều mới tỉnh.

Mạc Dư Thâm đã bỗng sung lại bút ký cho cô, hợp đồng hợp tác chụp ảnh cũng sửa lại, chọn lọc lại nội dung nói chuyện của cô và mẹ rồi xóa bỏ ngày, chỉ lưu lại đối thoại. Sau đó thảo thành văn bản, đóng thành sách.

Hè Gia mở mắt ra, xung quanh là gian phòng xa lạ, trong phòng chỉ có một mình cô.

Cô rời giường, đảo mắt quanh phòng một vòng. Đầu giường dán hai bản photo cẩn cước, một cái là của cô, một cái là của Mạc Dư Thâm.

Hè Gia nhíu mày, Mạc Dư Thâm là ai?

Trên tủ đầu giường có bút ký, cô lật xem từ tờ đầu tiên.

Thì ra Mạc Dư Thâm là vị hôn phu của cô, nhũ danh là Tần Giấm Giấm. Hai người bên nhau đã được gần một năm. Giấm Giấm bị bệnh giống cô, chính cô là người kéo Giấm Giấm thoát khỏi trạng thái phong bế khép kín.

Hai người tương thân tương ái, sau đó xác định quan hệ.

Cô rất yêu Giảm Giảm, Giảm Giảm cũng rất yêu cô.

Hiện tại Giảm Giảm sáng sủa hơn so với trước kia, nhưng anh vẫn không có cảm giác an toàn, sợ ngày nào đó cô rời xa anh.

Hè Gia xem lại ghi chép nội dung cuộc đối thoại, đại khái hiểu được chuyện gì đó.

Hóa ra cô vàdì Tần quen nhau trước, là biên kịch mà dì Tần mời tới.

Hè Gia gửi tin nhắn cho Quý Thanh Thời, hỏi anh tình cảm giữa cô và Mạc Dư Thâm là như thế nào. Lúc này mới phát hiện trên ngón áp út có cái nhẫn kim cương.

Quý Thanh Thời dựa theo căn dặn của Mạc Dư Thâm, một chữ cũng không thiếu mà nói cho Hè Gia.

Hè Gia yên tâm, lại có chút áy náy. Cô ngủ xong một giấc liền không nhớ ra Mạc Dư Thâm là vị hôn phu của mình. Cô đến phòng rửa tay chỉnh trang lại tóc tai rồi đi xuống lầu tìm Mạc Dư Thâm.

Trước đó có làm công tác tư tưởng rồi nên khi thấy Mạc Dư Thâm ngồi ở phòng khách, cô cũng không thấy lạ lẫm lǎm.

Ngược lại còn có chút vui mừng. Hoá ra vị hôn phu của cô lại đẹp trai như vậy, còn đẹp hơn so với hình trên thẻ căn cước. Đúng gu thẩm mỹ của cô.

Mạc Dư Thâm đánh chữ, 【Còn nhớ anh là ai không?】

Hè Gia cười, "Mạc Dư Thâm, bạn trai của em."

Mạc Dư Thâm: 【Em vẫn luôn gọi anh là ông xã.】

Hè Gia: "Ồ."

Mạc Dư Thâm đứng dậy, đưa tay ra hiệu cô bước qua.

Chẳng hiểu sao Hè Gia có chút khẩn trương. Rõ ràng trong bút ký có ghi cô thích Giảm Giảm, thích được anh ôm và hôn. Cô thả lỏng tâm tình của mình, "Cho anh một cơ hội ôm em."

Mạc Dư Thâm bước mấy bước qua, động tác nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

Ngay từ đầu Hè Gia không thể nói rõ chút bối rối trong lòng mình. Đối với cô mà nói, ngoại trừ biết anh là vị hôn phu của mình, Mạc Dư Thâm chẳng khác gì người xa lạ.

Mạc Dư Thâm không tiến thêm một bước thân mật nào, cứ như vậy ôm cô vào lòng, dán mặt cô vào tim mình.

Bầu không khí ấm áp, Hè Gia cũng không còn khẩn trương nữa, thả lỏng chính mình. Tay chân như có ký ức với cái ôm này của Mạc Dư Thâm, cô lấy tay ôm eo anh.

Mạc Dư Thâm xoa xoa tóc Hè Gia, kéo cô qua sô pha ngồi.

【Cho em xem video.】

Hè Gia: "Video gì?"

【Rất nhiều.】

Anh mở một cái quay lúc cô thi đấu.

Hè Gia chỉ nhớ trước kia mình rất thích cưỡi ngựa, còn thi đấu cái gì thì cô đã không còn ấn tượng. Lần nữa nhìn thấy chính

mình trên lưng ngựa, cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Cái này được quay vào trận đấu tháng mười một năm ngoái.

"Anh quay à?"

Mạc Dư Thâm ngập ngừng nửa giây mới gật đầu.

Thật ra là do thư ký Đinh quay. Như thư ký quay thì cũng là ông chủ quay đi.

Xem hết một cái video, Mạc Dư Thâm tắt máy ảnh, mở album ảnh trong điện thoại.

Đây là lúc đang quay trên núi. Trong video, hai người đan chặt mươi ngón tay, thỉnh thoảng cô còn vụng trộm nhìn Mạc Dư Thâm, còn nháy mắt với anh.

Video rất ngắn, được quay chưa đến một phút. Lúc ấy còn có cô Thượng và Chu Minh Khiêm ngồi phía trước nên anh không tiện quay nhiều.

Hè Gia bấm xem lại video. Lúc đó cô có bao nhiêu vui vẻ mới có một đôi mắt biết cười như vậy. "Mỗi ngày anh đều cho em xem như thế này à?"

Mạc Dư Thâm: 【Không xem thì em không biết anh là ai, trong lòng sinh ra bài xích.】

"Trí nhớ của anh dài hơn em có phải không?" Hè Gia hỏi Mạc Dư Thâm.

Mạc Dư Thâm: 【Tình trạng của anh giống như em nửa năm trước. Có cái thì ấn tượng khắc sâu, có cái thì quên ngay ngày hôm

sau. Những thứ liên quan đến em anh đều nhớ. Mỗi ngày đều nhin rất nhiều, sợ quên.】

Hè Gia nhìn qua Mạc Dư Thâm, hai người đối mặt mấy giây. Cô chủ động ôm cổ Mạc Dư Thâm, anh thuận thế cúi xuống hôn cô.

Khoảng khắc này, đây cũng được xem là nụ hôn đầu tiên của Hè Gia. Khẩn trương dâng lên đến cổ họng của cô.

Ngoại trừ ngọt ngào và động tâm, không còn gì khác.

Giống như ghi chép trong vở, cô rất yêu anh.

Một nụ hôn mà khiến nhịp tim của cả hai người đều loạn.

Mạc Dư Thâm: 【Chúng ta về nhà.】

Hè Gia không hiểu, đây không phải nhà mình hay sao?

Mạc Dư Thâm: 【Đây là chung cư mẹ anh ở. Bình thường chúng ta đều ở biệt thự, hôm nay qua ăn cơm cùng bà ấy. Mẹ có mua cho em vài bộ đồ du xuân chụp hình, chúng ta còn muốn khởi nghiệp. Có phải quên rồi không?】

Vừa nãy Hè Gia cũng thấy bản hợp đồng đó. Tất cả thu nhập đều thuộc về cô, sau đó cô sẽ cho Mạc Dư Thâm tiền tiêu vặt.

Mạc Dư Thâm tắt máy tính.

Suốt đường ra khỏi chung cư, Mạc Dư Thâm một mực nắm tay Hè Gia. Về đến biệt thự, Hè Gia phát hiện xe của mình nằm trong sân. Bảng số xe chính là sinh nhật của cô. Anh cả đã tặng cho cô chiếc xe này vào lễ thành nhân năm mười tám tuổi của cô.

Cô vẫn còn nhớ rõ.

Trong phòng ngủ, trên bàn làm việc có bút ký của cô, ly cà phê, còn có bút chì màu và băng keo hai mặt.

Trên đầu giường có bày khung ảnh của cô.

Những bộ đồ ngủ hệ liệt ngựa con cũng bày ở cuối giường.

Hè Gia càng tin là cô vẫn luôn ở đây.

Điện thoại Mạc Dư Thâm vang lên, là thư ký Đinh, anh bấm từ chối. Sau đó thư ký Đinh gửi tin nhắn tới, sáu giờ có cuộc họp video.

Thư ký Đinh: 【Lý đồng cỗ ý căn dặn anh nhất định phải tham gia.】

Mạc Dư Thâm: 【Biết rồi.】

Hè Gia mở túi, bên trong có bản sao thẻ căn cước của Mạc Dư Thâm. Cô vẫn còn nhớ rõ Giảm Giảm dán bản sao của cô lên đầu giường ở nhà dì Tân.

Cô cũng dán bản sao này lên đầu giường bằng băng keo hai mặt rồi ghi chú thêm: Chồng của tôi, Mạc Dư Thâm. Chúng tôi bên nhau gần được một năm.

Hè Gia nhìn chằm chằm thẻ căn cước nửa ngày, lại viết thêm một câu trên chỗ trống: 【Đời này chỉ yêu một người chồng là Mạc Dư Thâm.】

Mạc Dư Thâm đi tới, ôm Hè Gia. Anh đánh chữ trên điện thoại di động: 【Anh đi xuống thư phòng làm việc. Anh khách nhở chụp vẫn chưa sửa xong.】

Hè Gia nhó ra bây giờ anh đang là thợ chụp ảnh, "Mau đi đi. Em cũng muốn tiếp tục viết kịch bản." Cô thơm lên má anh một cái.

Mạc Dư Thâm nhìn thấy đáy mắt của cô lại vui vẻ như trước kia, tất cả rã rời của anh cũng biến mất không thấy tăm hơi.

Mấy ngày trước Lý đồng cũng gọi điện nói anh: Hè Gia bây giờ cần cậu ở bên cả ngày, mà Mạc thị cũng cần 80% tinh lực của cậu. Cá và tay gấu không thể có được cả hai*. Cậu không thể ôm đùm cả Hè Gia và Mạc thị vào người được, được cái này thì mất cái kia. Cậu suy nghĩ cho kỹ.

*Không thể có hai thứ cùng một lúc.

Bây giờ thứ tự của Hè Gia và Mạc thị trong lòng anh là, Hè Gia > Mạc thị.

Không có gì quan trọng bằng cô.

*

#07052020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 62: Nếu Người Bị Bệnh Là Anh, Hè Gia Sẽ Không Rời Xa Anh

Một cuộc họp video này nói đến tận mười giờ rưỡi, trong đó hết một nửa thời gian là Lý đồng làm công tác tư tưởng cho Mạc Dư Thâm quay về công ty.

Ý của Lý đồng là: Cậu muốn chăm sóc Hè Gia những cũng không thể xem thường mà rời khỏi Mạc thị. Xe đến trước núi sẽ có đường đi, huống hồ còn tôi ở trên đỉnh núi.

Chính câu nói cuối cùng kia của Lý đồng đã khiến Mạc Dư Thâm cảm động. Lý đồng không phải người của Mạc gia, không cần dấn thân vào bãi đầm lầy này. Nhưng vì bảo vệ anh mà ông đã tự cuốn mình vào trận chiến.

Mạc Dư Thâm: "Tôi giành bảy phần tinh lực cho Hè Gia nhưng vẫn còn ba phần cho Mạc thị."

Lý đồng: "Cũng được. Vẫn tốt hơn là cậu rời khỏi Mạc thị."

Trước khi họp video kết thúc, Lý đồng nói đùa: "Gần đây tôi có nghe một bài hát cổ, muốn giới thiệu cho cậu một chút."

Mạc Dư Thâm: "Là bài gì?"

Lý đồng: "Yêu giang sơn càng yêu mỹ nhân."

Mạc Dư Thâm cười cười.

Kết thúc video, Mạc Dư Thâm về phòng ngủ trên lầu.

Hè Gia mặc bộ đồ cầu vồng ngồi ở đầu giường nhìn thẻ cẩn cước của Mạc Dư Thâm. Cô không nghe được gì ở sau lưng cho đến khi Mạc Dư Thâm ôm cô từ phía sau, Hè Gia quay đầu: "Ông xã."

Mạc Dư Thâm gật đầu. Anh mở màn hình chiêu trên tường, kết nối với điện thoại.

Lúc này Hè Gia mới chú ý tới phía đối diện có một màn hình chiêu, "Chuẩn bị cho em à?"

Mạc Dư Thâm: 【Cũng là chuẩn bị cho chính anh.】

Hè Gia suýt nữa quên mất cuống họng của anh không thể phát ra tiếng.

Mạc Dư Thâm tắm rửa xong, ôm Hè Gia vào lòng. Hai người thông qua màn hình chiêu mà nói chuyện với nhau.

Hè Gia: "Xế chiều mai anh hai em đưa em đi công tác cùng, anh ấy nói chỗ đó thích hợp để em tìm linh cảm sáng tác. Trước đó em cũng đã đồng ý rồi."

Cô không nỡ bỏ Mạc Dư Thâm ở nhà một mình: "Em là anh phải ở nhà mấy ngày rồi."

Mạc Dư Thâm biết Quý Thanh Thời muốn đưa cô đi đâu, anh tạm thời đáp ứng cô: 【Anh đi cùng em. Anh không thể xa em được.】

Hè Gia dán lưng vào lòng ngực anh, "Vậy em dẫn anh theo cùng."

Mạc Dư Thâm tắt màn hình chiếu, mở camera điện thoại đưa cho Hè Gia. Hè Gia đoán: "Quay lại video của chúng ta trước khi ngủ để mai nhìn à?"

Mạc Dư Thâm gật đầu. Hè Gia chĩa ống kính vào mình và Mạc Dư Thâm, cô ngẩng đầu, Mạc Dư Thâm ngậm lấy môi của cô hôn mấy giây rồi tách ra.

Hè Gia nhìn ống kính vãy tay nói: "Ngủ ngon."

Tắt điện thoại, Hè Gia ngồi lên eo Mạc Dư Thâm, đối diện với anh. Cô nói: "Cứ cho rằng ngày mai tỉnh lại em không nhớ anh là ai, nhưng chỉ bằng khuôn mặt này em vẫn cho phép anh nằm cạnh em."

Mạc Dư Thâm mỉm cười. Máu sắc nữ không lệch đi đâu được. Trước kia cô cũng từng nói câu này.

Anh ôm mặt Hè Gia, ra hiệu cô nhìn môi mình, "Đi ngủ." Anh lặp lại hai lần.

Hè Gia nghiêm túc nhìn, cô không chắc lắm: "Đi ngủ."

Mạc Dư Thâm gật đầu, cho cô một ngón tay cái.

Đột nhiên Hè Gia cảm thấy phấn chấn, phương pháp này không tồi. Sau này cô và Mạc Dư Thâm có thể dựa vào khẩu hình miệng để nói chuyện. Cô năn nỉ: "Ông xã, chúng ta luyện thêm một chút nữa đi."

Mạc Dư Thâm: "Anh-yêu-Hè-Gia."

Hè Gia nhìn không hiểu. Mạc Dư Thâm lặp lại hết năm lần cô vẫn chưa biết nó là gì. Mạc Dư Thâm vừa nói, vừa dùng tay chỉ mình, sau đó làm một cái trái tim rồi chỉ cô.

Hè Gia: "Anh yêu em." Nói ra lại cảm thấy không đúng, hình như có bốn chữ. "Anh yêu Hè Gia?"

Mạc Dư Thâm cười, gật đầu rồi lặp lại lần nữa.

Đã biết là chữ gì nên bây giờ cô nhìn khẩu hình miệng của Mạc Dư Thâm cảm thấy rất đơn giản.

Mạc Dư Thâm: "Đi ngủ, ngủ ngon."

Hè Gia: "Đi ngủ, làm - tình yêu?

Mạc Dư Thâm: "....."

Hè Gia ôm cổ anh, cười ha ha, "Em nói có đúng hay không hả?"

Mạc Dư Thâm với tay tắt đèn, lấy một hộp từ trong ngăn kéo nhét vào tay Hè Gia. Hè Gia liền biết đó là gì, "Cõi lớn nhất à?"

Mạc Dư Thâm chặn môi của cô lại, không cho cô nói chuyện.

Có quá nhiều thứ dường như là khắc sâu trong từng tế bào, chỉ cần một chút dạo đầu là đã vượt khỏi tầm kiểm soát. Mạc Dư Thâm cảm thấy có một số thói quen nhỏ của cô vốn không hề thay đổi.

Quần lấp anh mà làm nũng hết như lúc ban đầu.

Đêm muộn, mang theo một sự thỏa mãn không nói nên lời, Hè Gia chìm vào giấc ngủ.

Mạc Dư Thâm rời giường, cầm điện thoại đi lên sân thượng.

Anh gọi điện nói với Quý Thanh Thời là ngày mai Hè Gia sẽ không đi công tác.

Quý Thanh Thời vừa chuẩn bị ngủ thì bị câu này của Mạc Dư Thâm đánh bay đi cơn buồn ngủ. "Tôi mang Gia Gia qua đó thả lỏng, trên núi thích hợp dưỡng bệnh."

Mạc Dư Thâm vẫn không đồng ý, "Bây giờ cô ấy không thích hợp đến những nơi đông người, cô ấy sẽ bị áp lực. Anh muốn nhai lại cỗ cũ thì tự mình đi đi."

Quý Thanh Thời bị nghẹn, nhất thời không nói nên lời.

Mạc Dư Thâm: "Em ở nhà cùng cô ấy."

Quý Thanh Thời vẫn không yên lòng, "Với tình trạng hiện tại của Gia Gia không thể giao cho người khác. Cho dù có là người phụ trách an toàn cho con bé thì khi nó ở một mình, thân thể đau đớn, nghe không được gì, nó sẽ suy nghĩ lung tung. Con bé chịu ủy khuất thì cậu hối hận vô dụng thôi."

Mạc Dư Thâm vẫn nói lại: "Em ở nhà cùng cô ấy."

Quý Thanh Thời: "Ban ngày cậu đến công ty thì Hè Gia phải làm sao đây? Cậu cũng không thể đưa con bé đi làm cùng."

Mạc Dư Thâm khép hờ mắt, nói có một câu với người này thôi mà cũng tốn sức. Mạc Dư Thâm lặp lại từng chữ rõ ràng: "Em nói, em ở nhà cùng Hè Gia!"

Anh lặp lại lần nữa: "Ở nhà cùng cô ấy."

Quý Thanh Thời khẽ giật mình, hôm qua lúc Mạc Dư Thâm nói đưa Hề Gia về biệt thự để tiện chăm sóc, anh tưởng là chăm vào buổi tối.

"Cậu mặc kệ chuyện công ty à?"

"Buổi tối quản. Lúc Hề Gia nghỉ trưa thì em bay lên không xử lý công việc."

Quý Thanh Thời nhất thời không biết nói gì tiếp. Mạc Dư Thâm đã phá hết mọi ấn tượng của anh với Mạc Dư Thâm. Trước đó vì đối phó với Mạc Liêm mà Mạc Dư Thâm tự đả thương mình mười phần chỉ để công kích được tám phần của đối thủ. Không từ thủ đoạn nào.

Bây giờ đến Mạc thị cũng từ bỏ.

"Còn nữa, anh có muốn quay đầu nhai lại cỏ thì cũng đừng lấy Hề Gia làm cớ."

"... Con mắt nào của cậu thấy tôi muốn nhai cỏ cũ?" Quý Thanh thời cúp điện thoại. Anh nhìn thẻ gác cổng trên tủ đầu giường, chẳng qua là anh không muốn giữ lại thứ không nên giữ thôi mà.

Quý Thanh Thời gửi tin nhắn cho thư ký: 【Hủy vé máy bay ngày mai đi. Mai mua thêm vài chậu cây giúp tôi.】

Mạc Dư Thâm đứng ở sân thượng thêm một lát, vừa tính về phòng thì chuông điện thoại lại vang, là Hướng giáo sư gọi đến. Nửa đêm yên tĩnh, tiếng chuông này dường như có chút gấp gáp.

Mạc Dư Thâm nín thở, sợ có tin xấu đến, "Hướng giáo sư, khuya rồi sao ngài còn chưa nghỉ?"

Hướng giáo sư đi thẳng vào vấn đề, "Ngày mai cậu đưa Hè Gia đến chụp lại não để so với lần trước. Sau đó dựa theo so sánh mà rút ra tham số."

Mạc Dư Thâm nhanh chóng hỏi lại: "Có phải có phát hiện gì mới không?"

Hướng giáo sư ngập ngừng nửa giây, "Thử xem có thể khôi phục lại một chút thính lực nào hay không, nhưng cậu cũng đừng ôm hi vọng quá nhiều."

Mạc Dư Thâm cảm kích: "Ngài vất vả rồi, cảm ơn ngài."

Hướng giáo sư nửa đùa nửa thật: "Không còn cách nào khác. Con gái tôi thỉnh thoảng ngồi bên hồ gửi cho tôi vài tấm hình bảo tôi tự xem xét mà làm."

Bên Hướng giáo sư còn có việc bận, anh không tiện nói thêm. Hai người cúp máy.

Mạc Dư Thâm mệt ngủ, hưng phấn đến mệt ngủ.

Hướng giáo sư cho anh một tia hi vọng, mặt dù xa vời nhưng vẫn đáng mong chờ. Anh gửi tin nhắn cho Hướng Lạc: 【Cảm ơn cô. Nhờ cô nói với Hướng giáo sư nghỉ ngơi nhiều một chút.】

Người anh mắc nợ ân tình không nhiều, Hướng Lạc là một trong số đó.

Đêm nay Hướng Lạc có một cảnh diễn đêm, vừa trở về khách sạn sau khi kết thúc công việc, 【Cảm ơn trên mặt chữ không đủ to. Nhớ nói Khuêng Thẩm theo dõi tôi:)】

Vừa nhắc đến hai chữ Khương Thẩm là Mạc Dư Thâm hết cả buồn ngủ.

Ngày hôm sau.

Hè Gia ngủ đến tự nhiên tỉnh, tám giờ mới mở mắt. Tỉnh dậy, cô chết lặng mười giây. Cô thế mà lại nằm trong ngực của một người đàn ông, đã vậy hai người còn đang tiếp xúc rất thân mật.

Cô đang ở đâu?

Cô đã làm gì?

Người trong lòng cưa quậy làm Mạc Dư Thâm tỉnh.

Đáy mắt Hè Gia rõ ràng rất khẩn trương, vô thức cô đưa tay lên đầy anh ra.

Mạc Dư Thâm cọ xát cằm mình lên trán cô. Với tay lấy đồ trên tủ đầu giường.

Hè Gia: "Vì sao tôi lại ở đây?"

Mạc Dư Thâm buông cô ra, đưa bút ký cho cô đọc. Trên mặt bị dính một lọn tóc, anh đưa tay nhẹ nhàng vén ra sau tai cho cô.

Hè Gia xem bút ký. Hoá ra người này là vị hôn phu của cô. Cô xoay mặt nhìn đầu giường, **【Đời này chỉ yêu một người chồng là Mạc Dư Thâm.】**

Đây là bút tích của cô.

Mạc Dư Thâm mở video trong điện thoại đưa cho cô, là đoạn video tối qua quay trước khi ngủ.

Trong video cô và Mạc Dư Thâm ôm hôn thân mật như vậy, cách một màn hình mà vẫn cảm nhận được sự ngọt ngào.

Mạc Dư Thâm chỉ vào sọt rác đầu giường, rồi lại chỉ cái hộp còn một cái ở trên tủ. Hè Gia có thể cảm nhận được cơ thể của mình có chút kỳ lạ, xương sống thắt lưng và cả đồ vật ở trong sọt rác đều la hét cho cô biết tối qua có bao nhiêu kích thích điên cuồng.

Mạc Dư Thâm ở bên cạnh cùng cô ôn lại hết tất cả bút ký, video và giấy note.

Một tiếng trôi qua.

Trong lòng Hè Gia đã thiết lập xong tư tưởng, lúc này mới lại gần ôm lấy Mạc Dư Thâm, "Ông xã, mỗi ngày đều tồn gần một tiếng đồng hồ cùng em ôn lại những thứ này, anh có phiền hay không?"

Giống như tối qua, Mạc Dư Thâm bảo cô nhìn môi mình, "Không phiền."

Hè Gia: "Không phiền?"

Mạc Dư Thâm lại cho cô thêm một ngón tay cái. Hai người đứng dậy đi rửa mặt. Lúc thay quần áo, Hè Gia dựa vào vòng tay của Mạc Dư Thâm khiến cả hai đều có phản ứng. Một cái còng dư tối hôm qua cũng dùng nốt.

Dạng giao lưu như thế này khiến cho tình cảm càng trở nên sâu sắc hơn là giao tiếp bằng lời. Từ phòng ngủ đi ra, Hè Gia vẫn luôn dính lấy Mạc Dư Thâm.

Trang trí trong biệt thự cũng khá giống với nhà của Tần Tô Lan, trên tường có màn hình chiếu, trên bàn trà có laptop.

"Ăn xong chúng ta đi chụp ảnh à?" Hè Gia hỏi.

Mạc Dư Thâm: 【Đi bệnh viện trước. Chúng ta phải đi chụp CT não, bác sĩ nói em có hi vọng khôi phục thính lực, anh có hi vọng nói chuyện lại được.】

Hè Gia còn tưởng mình nhìn nhầm, cô đi đến trước màn hình kề sát mặt vào đọc đi đọc lại từng chữ, chắc chắn mình không bị hoa mắt. Cô quay lại: "Ông xã, cho em thêm nửa chén cháo."

Có một niềm vui không thể nói thành lời.

Mạc Dư Thâm tự mình lái xe đưa cô đến bệnh viện, anh đi đường vòng đến đường cây ngô đồng.

Một đêm trôi qua, nhánh cây ngô đồng đã đậm chồi ra lá bay phát phơ trong gió.

Ở sảnh lớn bệnh viện, Mạc Dư Thâm đụng phải người anh không muốn gặp nhất.

Mạc đỗng đang vội vàng đi về phía thang máy, bỗng nhiên thấy Mạc Dư Thâm nên ông dừng lại, "Dư Thâm." Có nhiều người ở đây nên ông không tiện gọi cả họ.

Mạc Dư Thâm nắm tay Hè Gia, mắt nhắm tai ngơ bỏ qua ông.

Mạc đỗng đến thăm mẹ Mạc Liêm. Sáng nay lúc bà đọc xong tin tức, đột nhiên nói trái tim không khoẻ nên kêu tài xế chở bà đến bệnh viện. Sau khi ông đi bàn chuyện xong rồi đến thẳng bệnh viện. Bây giờ vẫn không biết tình trạng mẹ Mạc Liêm như thế nào.

Mạc Dư Thâm không có ý muốn chào hỏi, anh thở hắt ra một hơi rồi đi qua.

Hè Gia thấy Mạc Dư Thâm ngập ngừng, cô hỏi: "Làm sao vậy?"

Mạc Dư Thâm: 【Ba anh.】

Hè Gia đã đọc hết bút ký buổi sáng nên biết vì ba anh ngoại tình mới khiến cho dì Tần đau khổ như vậy.

Hè Gia: "Vậy tìm một nơi ít người nói chuyện đi."

Ba người tìm một chỗ ít người.

Kiểu gì Mạc đồng cũng không ngờ tới được Mạc Dư Thâm sẽ liên minh với Quý gia làm khó hội đồng quản trị của Mạc thị.

Mạc thị và Quý gia là bạn hợp tác lâu năm, bây giờ Quý gia chủ động đình chỉ hợp tác khiến cho Mạc thị trở nên lao đao.

"Con làm như vậy chẳng khác nào giết gà lấy trứng." Mạc đồng nghiến răng nói. Mạc Dư Thâm và Mạc Liêm có tranh giành thế nào thì cũng là chuyện nhà, bây giờ Quý gia cũng vào cuộc khiến mọi thứ không thể lường trước được.

"Tham vọng của Quý gia không thể lường trước được. Nhỡ đâu Quý Thanh Thời ngoài mặt giúp đỡ con nhưng sau lưng lại âm thầm đổi chủ Mạc thị, đến lúc đó con có kiểm soát được không?!" Ông thở hắt ra một hơi, "Mạc Dư Thâm, con hờ đồ rồi con có biết hay không!"

Mạc Dư Thâm hời hợi nói một câu, "Tôi còn chờ đến lúc đó. Tôi tha chắp tay dâng Mạc thị cho Quý gia chứ không để lại cho Mạc Liêm làm chủ."

Sau đó anh nắm tay kéo Hè Gia đi.

Mạc đỗng đóng băng tại chỗ, ngực đau nhói không thể thở.

Sáng giờ Mạc Dư Thâm chỉ lo cho Hè Gia nên chưa có thời gian đọc tin tức kinh tế sáng nay, chưa biết chuyện gì đang xảy ra.

Anh đưa Hè Gia đến khoa ngoại thần kinh tìm trợ lý của Hướng giáo sư. Ở đó có người chuyên dẫn Hè Gia đi kiểm tra.

Lúc này anh mới rảnh nhìn điện thoại. Quyết định của Quý Thanh Thời hoàn toàn vượt quá dự liệu của anh.

Lý đỗng gọi điện đến, nghe giọng có vẻ nhẹ nhõm không ít, "Tôi vừa tiếp điện thoại của Quý Thanh Thời. Cậu ấy nói khi nào khôi phục hợp tác đều do tôi làm chủ, cậu ấy cũng không tham gia bất kỳ quyết định nào của Mạc thị. Vì anh vợ này của cậu cũng thâm tường đấy." Tạm dừng một chút, "Cũng là phần thưởng cho sự cố gắng của cậu."

Mạc Dư Thâm: "Tôi không nghĩ nhiều như vậy. Tôi và Hè Gia là vợ chồng, vốn nên ở bên cạnh cô ấy." Anh chỉ biết, nếu người bị bệnh là anh thì Hè Gia sẽ không bao giờ rời xa anh.

*

Editor có lời muốn nói: Video nhạc đầu chương là bài "Yêu giang sơn càng yêu mỹ nhân."

*

#07052020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 63: "Ông Xã, Ngày Mai Chúng Ta Làm Gì?" - 【Chơi.】

Buổi trưa, văn phòng của Quý Thanh Thời nghênh đón một vị khách quý.

Quý Thanh Thời đoán chắc chắn Mạc Liêm sẽ đến, đã sớm dặn dò thư ký pha cà phê, còn pha loại最强 nhất.

"Ném thử đi, loại cà phê này chỉ dùng để mời khách quý hiếm khi gặp." Quý Thanh Thời nhàn nhã nói rồi ngồi xuống đối diện với Mạc Liêm, hai chân tự nhiên vắt chéo.

Mạc Liêm chỉ ngửi mùi đã biết khó mà nuốt xuống. Anh nhẹ nhàng khuấy.

Bầu không khí căng cứng.

Mạc Liêm chưa bao giờ thỏa hiệp với ai chuyện gì nhưng ngay lúc này Quý gia lại rút cùi dưới đáy nồi khiến cho kế hoạch của anh loạn hết cả lên. Bất đắc dĩ anh mới phải chủ động đi cầu hòa.

"Quý tổng, tôi và anh không cần khách khí nữa. Nói điều kiện của anh đi."

Quý Thanh Thời nhàn nhạt nói: "Nhìn trúng Mạc thị, sợ anh không bỏ được."

Động tác trên tay của Mạc Liêm khẽ dừng lại, nụ cười không nằm trong đáy mắt, "Anh biết nói đùa như vậy từ khi nào vậy?"

Quý Thanh Thời: "Bị em gái lây bệnh."

Mạc Liêm không nói gì nữa, cầm tách cà phê nhấp một ngụm. Rõ ràng là bỏ thêm rau đắng vào cà phê. Böyle giờ thái độ của Quý Thanh Thời rất rõ ràng, anh không thể dùng chân thành mà nói chuyện.

Mạc Liêm thăm dò lần nữa, "Chỉ là một cái quyết định phê duyệt dự án nghiên cứu mà thôi."

Ý tại ngôn ngoại, Mạc Dư Thâm có thể lấy danh nghĩa chữa bệnh cho Hè Gia mà thu được sự ủng hộ của Quý gia.

Mạc Liêm nói tiếp: "Một năm này Quý gia cũng đã rất nhiều tiền vào trung tâm nghiên cứu phát minh ở Thụy Sỹ nhưng cuối cùng chẳng phải đều xuôi theo dòng nước hết sao? Cho dù có hợp tác với Hướng giáo sư thì thuốc mới cũng không có hi vọng."

Quý Thanh Thời: "Mạc tổng, chắc là do anh ở nước ngoài khá lâu nên quên mất nước ta có câu thành ngữ "Vẽ bánh khi đói*". Hiện giờ em gái tôi chính là cần cái bánh mà Mạc Dư Thâm vẽ cho nó. Cho dù có bị Mạc Dư Thâm lợi dụng thì tôi cũng tự nguyện sa vào."

*画饼充饥/huà bǐng chōng jī/: vẽ bánh khi đói, ý chỉ khi lâm vào tình cảnh khó khăn thì tưởng tượng ra những thứ tốt đẹp để an ủi chính bản thân mình hoặc người khác. (Nguồn: baidu.)

Nói đến như vậy rồi, có bàn bạc thêm cũng vô nghĩa.

Vốn Quý Thanh Thời cũng muốn hẹn Mạc Liêm nhưng anh lại tự đến cửa, vì vậy anh mượn hôm nay cho Mạc Liêm một cơ hội, "Anh và Mạc Dư Thâm tranh nhau thế nào cũng là chuyện của Mạc thị, tôi không có quyền can thiệp."

Lời nói xoay chuyển: "Cách làm bây giờ của anh có ảnh hưởng đến sức khỏe của em gái tôi. Tôi vẫn hi vọng anh có thể cân nhắc kỹ lưỡng lại chuyện hợp tác giữa trung tâm nghiên cứu Mạc thị và Hướng giáo sư."

Mạc Liêm im lặng không lên tiếng, thưởng thức cà phê.

Quý Thanh Thời lên tiếng lần nữa: "Mỗi người đều có một giới hạn cuối cùng của mình. Giới hạn cuối cùng của tôi là Gia Gia, cũng giống như của anh là Khương Thẩm vậy."

Mạc Liêm bỗng nhiên ngẩng đầu, không hề chớp mắt nhìn Quý Thanh Thời.

Quý Thanh Thời: "Nếu không phải lâm vào bước đường cùng thì tôi cũng sẽ không dám vào ranh giới cuối cùng của anh. Hi vọng anh cũng vậy."

Uy hiếp một cách trần trụi. Đáy mắt Quý Thanh Thời lộ ra tia lạnh lẽo.

Mạc Liêm không tài nào nghĩ tới bí mật mà mình luôn dồn ở đáy lòng hầu như không một ai biết lại bị Quý Thanh Thời tra ra được.

Quý Thanh Thời: "Anh vẫn nên cảm ơn em gái tôi. Nếu không phải vì con bé thì Mạc Dư Thâm vẫn sẽ là một người thủ đoạn đầy mình, anh nghĩ anh còn cơ hội ở lại Mạc thị sao?"

Uống xong một ly cà phê, Mạc Liêm cáo từ.

Thư ký gõ cửa đi vào đưa hai chậu hoa. Lá cây xanh ngắt vẫn còn đọng lại mấy giọt nước.

"Quý tổng, chậu hoa mà ngài muốn."

Quý Thanh Thời tựa ở ghế sofa, gật đầu, ra hiệu thư ký đặt lên bàn.

Thư ký cũng không nhiều lời, đóng cửa ra ngoài.

Quý Thanh Thời nhìn chằm chằm chậu hoa trên bàn trà đến thất thần. Tiếng gõ cửa vang lên lần nữa, còn chưa đợi anh lên tiếng thì cửa bị đẩy ra, là một vị khách không mời mà đến.

Mạc Dư Thâm mang theo hai điếu thuốc đến. Lần trước khi Quý Thanh Thời đến Mạc thị cũng có mang thuốc đến cho, anh có qua có lại thôi.

Quý Thanh Thời hút thuốc, "Một bao thuốc cậu cũng không mang đến được?"

Mạc Dư Thâm: "Ai nói?" Anh lấy ra hai cái bật lửa, "Mua thuốc nên ông chủ cho thêm hai cái bật lửa."

Quý Thanh Thời tức đến mức đau dạ dày. Anh xoa xoa bụng, "Gia đùu?"

"Uống thuốc, ngủ trưa rồi." Nhân lúc cô ngủ, anh ra ngoài đi dạo. Quý Thanh Thời giúp anh một tay nhưng hai chữ "cảm ơn" lại quá nhẹ nhàng. Cho nên anh dứt khoát khỏi đề cập đến.

Mạc Dư Thâm nhìn đồng hồ đeo tay, có ý chế nhạo, "Chẳng phải buổi chiều anh phải đi công tác sao? Sao giờ vẫn chưa ra sân bay?"

Quý Thanh Thời không phản ứng. Đúng là có chút đau dạ dày, anh đứng dậy rót ly nước nóng.

Mạc Dư Thâm nhìn chậu hoa trên bàn, định bụng mang về cho Hè Gia chơi, anh bỏ thuốc ra khỏi cái bao rồi bỏ chậu cây vào.

"Mạc Dư Thâm cậu tính làm gì!" Quý Thanh Thời nhanh chân đi tới giựt cái bao đi.

Mạc Dư Thâm im lặng quan sát Quý Thanh Thời. Chỉ là đồ vật không đến mấy chục đồng thôi mà phản ứng như là ai đòi mạng anh. "Ai tặng cho anh?"

Quý Thanh Thời: "Vừa nhờ thư ký mua."

Mạc Dư Thâm không hiểu nhưng cũng không hỏi thêm.

Buổi chiều anh còn muốn đưa Hè Gia đi dạo phố, không ở lại lâu.

Quý Thanh Thời: "Cậu về nhà viết kịch bản với Hè Gia hả?"

Mạc Dư Thâm: "Viết kịch bản gì chứ, đưa cô ấy đi chụp hình."

Văn phòng lại trở nên yên tĩnh.

Quý Thanh Thời không còn chuyện gì cần làm. Vốn tính đi công tác hai ngày nên đã hoàn tất hết công việc mấy ngày nay. Anh cầm hai chậu hoa lên, gọi thư ký cùng đi đến tiểu khu Ngũ Hoàng.

Quý Thanh Thời nói thư ký tìm cho anh một tấm hình chụp căn hộ của Diệp Thu trên weibo của cô.

Thư ký bắt đầu rà lại weibo của Diệp Thu. Nửa năm gần đây cô không đăng bài gì, chỉ có khi tuyên truyền cho phim mới share bài đăng. Tùm đến thời gian năm ngoái, có vài tấm chụp căn hộ của Diệp Thu.

"Quý tổng, mấy tấm này có được không?"

Quý Thanh Thời: "Lát nữa lấy mấy tấm này làm mẫu, để chậu hoa lên bệ cửa sổ rồi chụp cho tôi."

Thư ký đã hiểu, hỏi ý kiến, "Dùng weibo của ngài đăng hay sao?"

"Ừm."

Thư ký nghĩ một chút, cũng không thể đăng khơi khơi ba tấm hình lên được. Vừa khéo có hoa nên thêm mấy chữ, "Mùa xuân?"

"Gì cũng được."

Sau đó thư ký không hỏi nhiều nữa.

Ô tô đi đến bãі đậu xe dưới tầng hầm chung cư, thư ký còn tưởng sẽ có một mình cô đi làm nhiệm vụ, không ngờ Quý Thanh Thời cũng xuống xe.

Căn hộ vẫn được trang trí như trước kia, chỉ thiếu một thứ, là tất cả đồ anh dùng. Dép đôi cũng không còn, hẳn là bị Diệp Thu ném đi rồi.

Vào phòng, anh đảo mắt xung quanh một vòng, hoàn toàn không có chút vết tích gì của đàn ông từng ở qua.

Thư ký trang chí chậu cây xong, dựa vào góc độ mà Quý Thanh Thời yêu cầu chụp mấy tấm.

Ở gần cửa ra vào có một cái bàn, Quý Thanh Thời kéo nó đến gần chỗ chậu cây rồi nói với thư ký, "Chụp mờ chút nhưng vừa nhìn vào là phải thấy rõ cái bàn."

Yêu cầu cũng cao thật. Thư ký không dám nói, chỉ có thể nhận mệnh lệnh.

Hai mươi phút sau, thư ký hoàn tất nhiệm vụ, đăng nhập weibo của Quý Thanh Thời đăng bài.

Quý Thanh Thời nhìn chằm chằm cái bàn của Diệp Thu nửa ngày rồi nói thư ký: "Cô lấy tài khoản phụ của cô gửi mấy tấm ảnh này cho blogger nổi tiếng và rêu rao rằng tôi và Diệp Thu đã từng yêu đương mơ mơ hồ hồ đi."

Thư ký: "...OK." Cô lập tức hành động. Lần này e là Diệp Thu lại ngồi trên hot search, sau này cũng khó mà "bình an".

Sở Sam cũng là do có chút hào quang bạn gái cũ của Quý Thanh Thời nên hầu hết các tin tức đều có chút dính dáng tới Quý Thanh Thời, nhiệt độ khó lòng giảm.

Huống chi bây giờ Quý Thanh Thời tự nguyện đi rao mình đang có mối quan hệ mập mờ với Diệp Thu.

Thư ký: "Quý tổng, nếu người đại diện của Diệp Thu gọi điện đến chất vấn thì tôi phải nói làm sao mới được? Nói là chúng ta muốn... hợp lại?" Hai chữ cuối cùng khó khăn lắm mới ra khỏi miệng được. Cô còn cố ý dùng "chúng ta" chứ không phải "anh".

Quý Thanh Thời nhìn thư ký. "Ai nói muốn hợp lại?"

Thư ký gật đầu đã rõ.

Quý Thanh Thời: "Cô ấy giận tôi vì không công khai cô ấy. Hôm nay công khai xem như là bù đắp, không còn thiếu nợ gì cô ấy nữa."

Thư ký không phản bác được. Đây là kiểu suy nghĩ gì vậy trời.

Trước khi đi, Quý Thanh Thời đặt thẻ gác cổng lên bàn trà. Đóng cửa lại, anh cảm thấy có chút nhẹ nhõm như là trút được gánh nặng.

Thư ký nhắc nhở anh: "Quý tổng, không có thẻ thì chúng ta không thể đi thang máy."

Quý Thanh Thời: "Vậy thì đi thang bộ."

Đây là tầng 22 đó.

Trên đường về công ty, không khí trong xe ngập ngạt áp suất thấp. Thư ký nhìn ra ngoài vỉa hè, cô thật sự muốn về nhà, ở trong xe sẽ bị ngạt mà chết mất.

Mấy ngày sắp tới e là sẽ khó mà qua được.

Không biết Quý Thanh Thời có đặt chuyện tình cảm vào công việc hay không. Thư ký ngó hot search một cái, vẫn chưa lên. Nhưng bên phía weibo của Quý Thanh Thời đã bắt đầu sục sôi.

Buồng xe chật hẹp, tiếng âm nhạc vang dội.

Quý Thanh Thời còn tưởng Diệp Thu gọi điện chất vấn anh nhưng tên hiển thị trên màn hình là Sở Sam.

Chuông kêu hơn mươi giây anh mới bắt máy.

Sở Sam: "Tài khoản của anh bị trộm hả?"

Quý Thanh Thời: "Không có."

Trong điện thoại là im lặng.

Sở Sam không biết chỗ chung cư đó là của ai. Phong cách trang trí không giống sở thích của Quý Thanh Thời. Hoa cỏ điền viên, giống kiểu cách mà các cô gái yêu thích.

Có lẽ đây là món quà Quý Thanh Thời tặng Diệp Thu lúc còn yêu, sau khi chia tay thì Diệp Thu trả lại nó.

Nhưng chuyện này không quan trọng.

Quan trọng là Quý thanh Thời vẫn giữ nguyên phong cách trang trí.

Quý Thanh Thời không có ý định muốn giải thích mà Sở Sam cũng không tính hỏi gì thêm mặc dù trong lòng cô đang có một ngàn câu hỏi vì sao.

Cô phải giữ gìn sự kiêu ngạo của mình.

"Vậy thì tốt, còn tưởng anh phải tiêu tiền giải thích với truyền thông. Em đang bận, tạm biệt."

Quý Thanh Thời: "Ừm."

Cúp máy.

Xe đi ngang qua một công viên.

Thư ký kêu lên: "Quý tổng, là tiểu thư Hè Gia."

Quý Thanh Thời nhìn theo hướng của thư ký chỉ. Bên đường, Hè Gia mặc một bộ đầm dài mùa xuân, tay cầm một bông hồng che một con mắt. Thoạt nhìn trông cô rất hoạt bát đáng yêu, nhìn ống kính mỉm cười.

Nhiếp ảnh gia là Mạc Dư Thâm.

Vui vẻ, hạnh phúc, xinh đẹp.

Những lời này chính xác là dành cho Hè Gia vào thời điểm này. Nhưng không ai biết cô không nghe được, bị ốm đau hành hạ. Đầu thì đau, dạ dày thì khó chịu nhưng coi chưa từng thể hiện ngoài mặt, vẫn luôn ẩn nhẫn chịu đựng một mình.

Ô tô đi qua, Quý Thanh Thời thu lại tầm mắt.

Thư ký cảm thán, "Không có người đàn ông nào tốt hơn Mạc tổng. Tất cả còn lại đều là tra nam."

Nói xong, cô độ nhiên cảm nhận được một đôi con ngươi sắc bén đang nhấn chìm mình.

"Ông xã, như vậy được chưa?"

Hè Gia đi về phía trước vài bước, đúng lúc gió thổi, cô khẽ nâng vạt váy, quay đầu mỉm cười khuynh quốc khuynh thành.

Mạc Dư Thâm bấm chụp, giơ ngón cái lên cho cô.

Cô đã mặc bộ đầm này chụp ở công viên hơn một trăm tấm.

Mạc Dư Thâm: 【Chúng ta thay đổi địa điểm.】

Hè Gia: "Đi đâu?"

Mạc Dư Thâm: 【Đến một tiệm khoai nướng rất nổi tiếng trên mạng.】

Cất điện thoại di động, anh nắm tay Hè Gia đi dọc theo con đường phía trước. Băng qua hai ngã tư rồi rẽ vào đường cây ngô đồng.

Mạc Dư Thâm đi trước Hè Gia mấy bước, quay lại nhìn cô, "Có mệt hay không?" Anh tiếp tục luyện tập khẩu hình.

Hè Gia nhìn khẩu hình của anh, "Em không đen?"

Nói xong cũng cảm thấy sai sai.

"Em không được?"

Mạc Dư Thâm nói lại lần nữa. Hè Gia vặn mi đoán mò, "Mệt hay không?"

Mạc Dư Thâm gật đầu.

Hè Gia: "Không mệt."

Nói tới nói lui, anh vẫn quyết định để Hè Gia nghỉ ngơi một chút. Cô đã đi hơn hai tiếng rồi.

Ven đường có một cái ghế dài, anh lấy khăn giấy ra lau ghế rồi kéo Hè Gia ngồi xuống. Anh lấy một bình nước từ trong ba lô ra, vặn nắp rồi đưa cô.

Điện thoại Mạc Dư Thâm có tin nhắn đến.

Lý đồng: 【Bên Mạc Liêm đã nhượng bộ. Về phương án nghiên cứu hợp tác với Hướng giáo sư, sau khi sửa chữa sơ nội dung rồi tái họp, cậu ta đã bỏ phiếu tán thành. Đương nhiên Mạc Liêm cũng có điều kiện, sau này cậu ta hi vọng Quý gia sẽ không nhúng tay vào bàn cờ của cậu và cậu ta.】

Mạc Dư Thâm cũng không mong liên lụy đến Quý Thanh Thời. Việc đinh chỉ hợp tác cũng khiến Quý gia thiệt thòi không ít. Anh trả lời lại với Lý đồng, 【Đồng ý.】

Nghỉ được một lúc, Mạc Dư Thâm đứng dậy nắm tay Hè Gia đi tiếp.

Hè Gia: "Ông xã, ngày mai chúng ta làm gì?"

【Chơi.】

*

#09052020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 64: Bệnh Đau Dạ Dày Của Anh Đầu Do Con Sâu Họ Mạc Gây Ra

Mạc Dư Thâm dẫn Hè Gia đi chơi vòng quanh Bắc Kinh hơn một tháng. Tất cả ngõ lớn hẻm nhỏ đều có dấu chân của bọn họ, hình cũng chụp gần 10 ngàn tấm.

Phong cách quần áo mỗi ngày của Hè Gia đều không lặp lại. Mà chính cô cũng không nhớ rõ.

Giữa tháng tư, <Quãng đời còn lại> đóng máy. Kế hoạch ban đầu là sẽ đóng máy vào cuối tháng ba, nhưng trên núi mưa nhiều làm chậm tiến độ quay chụp hơn hai mươi ngày.

Sau khi đăng những tấm ảnh liên hoan kết thúc cảnh quay, hot search lại lần nữa gọi tên Diệp Thu. Tấm ảnh "mùa xuân" của Quý Thanh Thời bị lật lại.

Từ tháng ba cho đến giờ, cả Diệp Thu và Quý Thanh Thời đều không ai lên tiếng thanh minh những chuyện đã xảy ra. Phóng viên giải trí cũng gọi điện cho trợ lý của hai bên nhưng không ai trả lời.

Cư dân mạng gần như tan nát cõi lòng vì quả dưa ngon như vậy mà vẫn chưa ai bồi.

Hot search hôm nay, cư dân mạng lại đồn thổi, hi vọng có thể ngồi xổm buôn dưa lê bán dưa bở.

Diệp Thu vừa mới về khách sạn, buổi tối còn phải bay về Bắc Kinh. Người đại diện đến thăm ban rồi sẵn tiện về chung với cô luôn.

Diệp Thu không còn tâm trạng ngủ trưa, lướt weibo. Người đại diện lấy điện của cô, tắt màn hình.

Diệp Thu bị bất ngờ không kịp phản ứng, "Áy chị Tĩnh, trả điện thoại cho em."

Người đại diện chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, "Lúc Quý Thanh Thời không mặc gì cô cũng nhìn rồi, mặc quần áo vào thì có gì đáng xem!"

Diệp Thu thở huyệt trong lòng. Hôm nay cô triệt để lĩnh giáo được cái mồm độc của người đại diện.

Diệp Thu vẫn chưa xem những hot search liên quan đến mình, cô muốn xem weibo của Hè Gia. Muốn xem xem cô có gì thay đổi không, cô nhớ Hè Gia nhưng lại không thể liên lạc với cô ấy.

Hơn một tháng nay cô đều dùng tài khoản phụ để lại bình luận tích cực cỗ vũ cho Hè Gia.

Những tấm ảnh đường phố kia biến Hè Gia trở thành nữ hoàng sành điệu.

Mỗi lần Hè Gia mặc một bộ trang phục mùa xuân là qua hôm sau sản phẩm đó sẽ cháy hàng. Cư dân mạng sôi nổi đòi cô phát trực tiếp dạy mọi người cách ăn mặc.

Còn có người nhắn hỏi cô tìm thợ chụp ảnh ở đâu, các cô gái trẻ cũng muốn hẹn nhiếp ảnh gia chụp ảnh.

Người đại diện: "Sau này phàm là những chuyện liên quan đến Quý Thanh Thời tôi không cho phép cô đáp lại. Họa từ miệng mà ra, ngoài kia không biết có bao nhiêu người đợi cô lỡ miệng để hạ bệ cô. Bởi vì Quý Thanh Thời mà bây giờ cô còn đang trên hot search đấy."

Suy nghĩ của Diệp Thu bị cắt ngang, cô hoàn hồn. Hiện tại cô cũng không nhìn ra được rõ cuộc Quý Thanh Thời có ý gì.

Hot search tháng ba vừa rồi, người đại diện không cho phép cô có bất kì động thái trả lời nào, weibo cũng không cho cô đăng bài vì sợ dân mạng xuyên tạc.

Người đại diện: "Người đàn ông tính toán cẩn thận trên thương trường như Quý Thanh Thời, nếu anh ta muốn chơi dục cầm cổ túng* với cô thì cô có mười cái mạng cũng không phải là đối thủ của anh ta. Anh ta đăng hai bức ảnh hiu hắt và không giải thích gì. Cứ xem như tình cũ khó quên, muốn nối lại tình xưa thì cũng phải để tự anh ta lắn lại đây. Tôi nói cho cô biết, tra nam thì tám trên mười người đều mang họ "Tiện", ** hai người còn lại đều đang phân vân không biết có nên đổi họ hay không."

* muốn bắt phải thả.

**Tiện trong tiện nhân.

Không còn điện thoại để chơi, Diệp Thu tẩy trang rồi bắt đầu đắp mặt nạ.

Người đại diện: "Về Bắc Kinh cô cũng không có thời gian nghỉ ngơi. Thứ hai tới phải tiến tổ phim của Sở Sam." Dừng một chút,

"Cô cố gắng diễn tốt vai của mình, kiếm được tiền mới là thật, những thứ khác đều là hư ảo."

Diệp Thu nhắm mắt đắp mặt nạ, không trả lời.

Ngoài cửa sổ, trời lại có mưa.

Bắc Kinh, sau mười hai giờ trưa, nắng chiều vừa phải.

Uống thuốc xong, Hè Gia mệt rã rời, cô nằm trên thảm đặt trước cửa sổ sát đất, lim dim buồn ngủ. Điện thoại trong tay vẫn còn chưa bỏ xuống.

Mạc Dư Thâm ngồi xuống, Hè Gia lấy lại tin nhắn, "Em đang xem tin giải trí, Quý Thanh Thời lại lên hot search. Diệp Thu là ai?"

Mạc Dư Thâm: 【Người anh hai em thích.】

Hè Gia: "Vẫn chưa theo đuổi được hay sao?"

Mạc Dư Thâm: 【Trước kia anh hai em từng làm tổn thương người ta.】

Hè Gia: "Tra nam." Cô vào weibo của Quý Thanh Thời rồi đăng lên mấy cái biểu tượng chanh chua.

Mạc Dư Thâm lấy điện thoại của cô, Hè Gia nhìn anh, anh nhìn cô. Mạc Dư Thâm nhẹ nhàng xoa xoa mí mắt của cô bằng tay.

Hè Gia cười, chớp mắt mở ra.

Mạc Dư Thâm lặp lại động tác.

Hai người chơi không biết mệt, vô vị như vậy mà ngồi lặp đi lặp lại một lúc lâu.

Mạc Dư Thâm hỏi cô: 【Có muốn ăn trái vải không?】

Hè Gia: "Không đói bụng."

Mạc Dư Thâm vỗ vỗ gương mặt cô, "Ngủ đi."

Hè Gia không nghe được, nhưng lại rất phổi hợp nhắm mắt lại.

Khẩu vị của cô ngày càng kém, buổi trưa chỉ uống được một chút canh, vải cũng chỉ ăn được hai ba trái.

Mạc Dư Thâm lấy chăn mỏng đắp cho Hè Gia. Đợi cô ngủ rồi, anh mới mở mail ra đọc. Thư ký nhắn tin đến, có một tập văn kiện cần anh ký tên.

Mạc Dư Thâm: 【Tôi ở nhà, qua đây đưa đi.】

Thư ký Đinh sắp xếp xong tài liệu rồi đi đến biệt thự.

Mạc thị tạm thời an ổn. Hội đồng quản trị mới kỳ này không có quá nhiều thay đổi. Mạc Dư Thâm và Mạc Liêm cũng coi như là ngang tay, chỉ là Mạc Liêm vẫn ở thế hạ phong.

Nếu không phải Mạc Dư Thâm lo lắng cho bệnh tình của Hè Gia thì cuộc tranh giành giữa anh và Mạc Liêm sớm đã có kết quả.

Dưới áp lực của Quý gia, Mạc Liêm tạm thời nhượng bộ. Lần đó sức tiếp theo, đoán chừng sẽ không còn bao lâu nữa.

Thư ký Đinh đến biệt thự, Mạc Dư Thâm đang chờ anh ở thư phòng, mail công việc đã xử lý xong.

Thư ký Đinh: "Mạc tổng, Mạc phu nhân vẫn chưa xuất viện. Chắc là muốn dùng khổ nhục kế ép Mạc đỗng nhượng nửa số cổ phần còn lại cho Mạc Liêm."

Mạc Dư Thâm: "Sau này không cần chú ý đến bên kia nữa, cậu dành thời gian tìm bạn gái đi."

Thư ký Đinh hét hồn. Anh đang ở đâu làm gì?

Anh không nói thêm gì, đưa tài liệu cho Mạc Dư Thâm.

Bây giờ Mạc Dư Thâm ký tên của chính mình luôn phảng phát có bút tích của Hè Gia.

Thư ký Đinh còn một chuyện cần báo cáo, có liên quan đến <Quăng đời còn lại>. Trên đường tới đây, anh nhận được điện thoại của Chu Minh Khiêm, hai người nói chuyện rất lâu.

"Mạc tổng, theo ý của Tinh Lam, bên đó tạm thời hoãn tuyên truyền <Quăng đời còn lại>. Họ đã thương lượng chuyện này với Nhạc lão tiên sinh, Nhạc lão tiên sinh cũng tôn trọng quyết định của họ."

Mạc Dư Thâm ký xong phần tài liệu, đóng bút, "Sao lại trì hoãn? Không xin được giấy phép?"

"Không phải." Thư ký Đinh nói: "Đoàn đội của Chu Minh Khiêm cảm thấy bộ phim này có một nửa công lao là của Mạc thiếu phu nhân nên bọn họ muốn đợi cô ấy bình phục lại mới bắt đầu quảng bá."

Mạc Dư Thâm sắp xếp lại tài liệu, không nói lời nào.

Thư ký Đinh biết mình đã lỡ lời, không nên nói đề tài này vào lúc này. Anh vẽ thêm chân cho rắn, "Hậu kỳ chế tác cho bộ phim này cũng phải mất một khoảng thời gian."

Mạc Dư Thâm đưa tài liệu cho anh, "Chắc là cô ấy không thể khôi phục lại được."

Sau đó, thư phòng là một mảng im lặng.

Thư ký Đinh giả bộ xem tài liệu nhưng chữ có chữ không lọt vào mắt.

Mỗi ngày anh đều đợi, đợi bên trung tâm nghiên cứu phát minh gọi điện thông báo cho anh đã thành công. Nhưng ngày qua ngày, không có một tin tức nào tới.

Khi được nghỉ, anh sẽ đến trung tâm nghiên cứu tìm người phụ trách nói chuyện. Họ nói bệnh của Hè Gia thuộc dạng hiếm, mỗi một trường hợp mắc bệnh không giống nhau. Bệnh của cô khá là nghiêm trọng.

Các đau đớn đến giờ vẫn không thuyên giảm được.

Đương nhiên có lẽ sẽ có kỳ tích. Khoa học y tế phát triển, luôn có những kinh hỉ không tưởng tượng được. Có lẽ sẽ có ngày đó nhưng cũng có lẽ không.

Không ai biết được.

Mạc Dư Thâm đóng máy tính lại, "Không sao."

Thư ký Đinh gật đầu, không biết an ủi làm sao.

Hai người rời khỏi thư phòng.

Thư ký Đinh: "Bây giờ đang là mùa ngắm hoa anh đào đẹp nhất, có cần tôi đặt vé trước không?"

Mạc Dư Thâm: "Không cần, tình trạng của Hè Gia bây giờ không thể đi đường xa. Ở đây tìm một cái công viên nào đó có cảnh đẹp cũng được." Trình độ chụp hình của anh cũng tăng lên không ít, chỉ cần một cành hoa thôi mà có thể chụp ra được cả vườn cảnh.

Thư ký Đinh: "Tám giờ tối còn có một cuộc họp video."

Mạc Dư Thâm sơ mình bận mà quên mất, "Lúc đó nhớ gọi điện nhắc tôi."

Đến bậc cầu thang, hai người trố mắt dừng lại.

Hè Gia xuống lầu tìm Mạc Dư Thâm, cô nhìn thấy hai người đang nói chuyện phiếm với nhau, nhất thời ngây người quên cả nói chuyện.

Trong cái khó ló cái khôn, thư ký Đinh vỗ vai Mạc Dư Thâm, "Nói tôi là giáo viên dạy khẩu hình miệng của anh."

Mạc Dư Thâm lấy điện thoại ra đánh chữ: 【Đây là thầy Đinh. Là giáo viên khẩu hình miệng anh tìm đến.】

Hè Gia chào hỏi thư ký Đinh: "Chào thầy Đinh."

Thư ký Đinh chột dạ cười một tiếng, liên tục gật đầu, vẫy tay với hai người họ rồi vội vàng đi xuống lầu.

Mạc Dư Thâm nắm tay Hè Gia đi lên lầu, không nghĩ tới hôm nay cô ngủ trưa ít như vậy. 【Có phải ngủ không được hay không?】

Hè Gia vô thức lắc đầu.

Đến phòng ngủ, Mạc Dư Thâm ngồi xếp bằng trên thảm, ra hiệu cô ngồi lên đùi anh. 【Anh ngủ tiếp với em.】

Hè Gia ngồi trong lòng anh, chỗ nào của cô cũng khó chịu nên vừa nãy không ngủ được. Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, "Anh tìm giáo viên khẩu hình miệng sao không nói với em?"

Mạc Dư Thâm sợ cô nghi ngờ nên giải thích, 【Để cho thầy dạy anh rồi anh dạy lại cho em.】

Ý của Hè Gia là: "Để thầy ấy trực tiếp dạy cho em thì anh bớt một gánh nặng còn gì?"

Mạc Dư Thâm: 【Nếu mỗi ngày anh đều nhìn chằm chằm một người phụ nữ thì em có vui không?】

Hè Gia nói thật: "Không vui. Sẽ ghen."

Mạc Dư Thâm: 【Giống nhau cả.】

Hè Gia đã hiểu, anh không muốn cô nhìn chằm chằm vào thầy Đinh. Cô cười cười: "Túi giấm nhỏ."

Mạc Dư Thâm ôm chặt cô vào lòng. Lâu lắm rồi anh mới nghe cô gọi anh như vậy.

Dạ dày Hè Gia khó chịu, trán của cô dán lên ngực của Mạc Dư Thâm, "Ông xã." Cô vô thức kêu lên trong lúc khó chịu.

Mạc Dư Thâm thủ thỉ bên tai cô: "Üm, anh ở đây."

Ở trong lòng Mạc Dư Thâm, cô từ từ thiếp đi. Những lúc không thoái mái, Mạc Dư Thâm sẽ dùng sức ôm cô vào lòng.

Chỉ có vài tia nắng mặt trời phía tây chiếu xuống thảm.

Điện thoại của Mạc Dư Thâm có tin nhắn đến, là Hướng Lạc:
【Chào Mạc tổng. Sắp đến tháng năm rồi. Muốn tương tác trên weibo:)】

Đây là muốn nhắc nhở anh đừng quên nói Khương Thẩm chủ động tương tác với cô.

Lúc trước vì ở trên núi quay phim nên còn có thể lấy lý do mà kéo dài. Đêm nay đoàn phim về Bắc Kinh, cũng không còn cái cớ nào nữa.

Mạc Dư Thâm: 【Tôi sẽ sắp xếp.】 Xong rồi anh chụp ảnh màn hình đoạn chat và gửi cho Trình Duy Mặc.

Trình Duy Mặc nâng trán. Cái gì tới cũng phải tới. Anh cảm thấy đại đao dài năm mươi mét của Khương Thẩm đang chuẩn bị sang bằng cái văn phòng luật này của anh.

Anh trả lời: 【Cuối tuần này tôi hẹn cậu ấy đi ăn cơm.】

Trình Duy Mặc nhìn màn hình, vật lộn mấy giây mới hỏi: 【Hè Gia thế nào rồi?】

Mạc Dư Thâm: 【Không tốt lắm.】 Không tốt như thế nào, anh cũng không có tâm tư để kể.

Trình Duy Mặc gõ một đoạn tin nhắn nhưng cuối cùng cũng xóa hết đi.

Mạc Dư Thâm cũng không nhàn rỗi, vừa mới nói chuyện với Trình Duy Mặc xong thì Quý Thanh Thời gọi điện tới, "Mạc Dư

Thâm, cậu ăn no rứng mõ phải không?"

Mấy cái biểu tượng chanh chua mà Hè Gia đăng lên đột nhiên hot, Quý Thanh Thời tưởng là do Mạc Dư Thâm làm.

Mạc Dư Thâm: "Không phải weibo của mọi người, Hè Gia đều sẽ chuyển tiếp." Hiện tại anh không có tâm trạng nói chuyện phiếm, "Mấy thành phần ổn định trong thuốc mà Hè Gia đang uống không có tác dụng. Một ngày 24 tiếng thì hết 20 tiếng khó chịu."

Anh muốn tăng thêm liều lượng.

Quý Thanh Thời không đồng ý, "Cậu lại tính cho con bé uống thuốc ngủ nữa hả? Cậu rõ ràng biết tác dụng phụ của nó có hại cỡ nào!"

Anh vẫn luôn mang trong lòng một ảo tưởng rằng có lẽ Gia Gia sẽ hồi phục. Sinh thêm mấy đứa bé. Trước kia cô luôn nói sau này sẽ sinh một đứa con gái thật xinh đẹp.

Quý Thanh Thời: "Gia Gia thích trẻ con. Chịu khổ một chút sẽ qua cơn mà."

Mạc Dư Thâm: "Em không có ý định sinh con. Người ta nói con trai giống cậu. Sinh phải đứa con giống như anh thì thà không sinh còn hơn."

Quý Thanh Thời im lặng không nói lên lời.

Bệnh đau dạ dày này của anh đều do con sâu họ Mạc gây ra.

*

Editor có lời muốn nói: Muốn chửi người hay như hát thì học người đại diện của Diệp Thu.

Muốn cà khịa đi vào lòng người thì nên học Mạc Dư Thâm =))).

*

#11052020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 65: Cô Chỉ Có Thể Dựa Vào Chính Mình

Trình Duy Mặc thêm chuyện hẹn Khương Thẩm ăn cơm vào lịch trình của mình. Ngày thứ hai sau khi đoàn phim về Bắc Kinh, anh gọi điện cho Khương Thẩm hỏi khi nào cô rảnh.

Khương Thẩm dự định sẽ điều chỉnh lại tâm trạng một khoảng thời gian nên tạm thời không nhận việc mới. Ngoại trừ trước đó có nhận một tiết mục giải trí với tư cách là khách mời đặc biệt, chiều nay thu hình.

Khương Thẩm: "Bắt đầu từ tối nay thì ngày nào cũng rảnh."

Chuyện này nên làm càng sớm càng tốt, Trình Duy Mặc quyết định tối nay mời cơm. "Cậu ghi hình ở đâu? Tôi đến đón cậu."

Khương Thẩm gửi địa chỉ cho Trình Duy Mặc rồi lại thuận miệng hỏi Mạc Dư Thâm có đi không.

Trình Duy Mặc: "Cậu ấy làm gì có thời gian. Mỗi ngày đều ở cạnh chăm sóc Hè Gia, không đi được."

Cũng đúng. Khương Thẩm cúp điện thoại.

Chiều nay lúc ghi hình tiết mục, tất cả mọi người đều cảm thấy Khương Thẩm thay đổi không ít, hiền hòa hơn so với trước kia, cũng không còn thể hiện cái ánh mắt vênh vách hăng háng ra ngoài.

Ngay cả người dẫn chương trình cũng nói: "Thẩm Thẩm của chúng ta như cô gái mới lột xác vậy*."

*Câu gốc 女大十八变 /nǚ dà shí bā biàn/ là một câu tục ngữ TQ chỉ con gái có mười tám sự thay đổi bla bla bla (Baidu.) Khó hiểu quá nên mình thay đổi từ cho nó hợp nghĩa một chút.

Khương Thẩm mỉm cười, "Một bộ phim truyền hình xuất sắc có thể khiến người ta chớp mắt trưởng thành." Cô nhập vai quá sâu, bây giờ vẫn còn đang ở trong nhân vật của <Quãng đời còn lại> chưa thoát ra được.

Lại đến một trò chơi kể về mối tình đầu. Bạn trai cũ của Khương Thẩm là người ngoài vòng tròn, cô chưa bao giờ công khai nên người hâm mộ vẫn nghĩ cô còn độc thân.

Bạn trai cũ cũng chính là mối tình đầu của cô, bây giờ người yêu cũ đã có người yêu mới, cô còn chẳng buồn đề cập đến nó.

Khương Thẩm nói ngày xưa lúc còn đi học cô nhận được một bức thư tình.

Người dẫn chương trình: "Vậy...bây giờ hai người đang hẹn hò sao?" Nói xong rồi mọi người cùng nhau cười.

Khương Thẩm: "Nói đúng ra thì đó chỉ là một nửa bức thư tình mà thôi. Một bức thư bị xé nửa ra, còn một phần nội dung bên dưới không biết viết gì."

Người dẫn chương trình: "Vậy đã biết là ai viết chưa?"

Khương Thẩm lắc đầu, "Đã mấy chục năm rồi, vẫn không thể phán." Cô mỉm cười.

Đến bây giờ cô vẫn còn nhớ rõ, chữ viết bằng bút máy rất đẹp.

Lúc kết thúc ghi hình đã là tám giờ. Trình Duy Mặc đợi trước cửa hơn một tiếng. Trên đường đến đây anh suy nghĩ ra hàng vạn câu mở đầu nhưng vẫn không có cái nào có thể sử dụng được.

Khương Thẩm nói tạm biệt với quản lý rồi lên ghế sau xe. Vừa tính đóng cửa thì cô thấy hôm nay Trình Duy Mặc tự mình lái xe đến nên cô xuống xe rồi ngồi vào ghế phụ.

"Đúng là hiếm thấy, Trình đại luật sư lại tự mình đến đón tôi. Đúng là thụ sủng nhược kinh." Khương Thẩm cài dây an toàn rồi quay sang nhìn Trình Duy Mặc, "Bất thường át có quỷ."

Trình Duy Mặc: "Bởi vì tôi vẫn chưa đến thăm ban cậu lần nào."

Mặc dù ở trong điện thoại Khương Thẩm thường xuyên phỉ nhão Trình Duy Mặc nhưng cô hiểu cho anh. Hè Gia vẫn luôn ở phim trường, anh muốn tránh ngại ngùng không muốn cho chính mình càng hâm càng sâu.

Bữa tối vẫn giải quyết ở nhà hàng của Quý Thanh Thời. Nơi này cũng thuận tiện cho việc bao nhà hàng tránh cầu tử (phóng viên chó săn).

Bởi vì tính chất của nhà hàng muốn đóng thì đóng, muốn bao thì bao, muốn mở thì mở nên từ lúc mở cửa kinh doanh đến nay cũng hao tổn rất nhiều vốn.

Lúc dùng cơm, phần lớn thời gian Trình Duy Mặc đều im lặng, còn Khương Thẩm thì nói. Song, cô phát giác được Trình Duy Mặc có vấn đề nên đặt muỗng xuống, "Có chuyện gì?"

Trình Duy Mặc: "Tôi sợ nói ra cậu sẽ đánh chết tôi."

Khương Thẩm: "Vậy thì đừng nói, sống vẫn tốt hơn."

Dùng chiêu thắt bại.

Trình Duy Mặc: "Không nói lại thấy có lỗi với cậu."

Khương Thẩm nhìn anh nửa ngày, nhàn nhạt nói, "Tôi quân tử không so đo với kẻ tiểu nhân. Nếu tôi tính toán mấy chuyện đó với cậu và Mạc Dư Thâm thì tôi đã bị làm cho tức chết tám trăm lần."

Cô cũng không nói nhăng nói cuội nữa, nâng ly rượu nháp một ngụm.

Trình Duy Mặc chạm cốc với cô, "Nếu bị làm cho tức chết tám trăm lần rồi thì thêm lần này cũng không sao đâu."

Khương Thẩm: "Tám trăm lần đã là cực hạn. Thêm một lần cũng không được."

"Thẩm Thẩm."

Lời phía sau còn chưa nói ra đã bị Khương Thẩm cắt ngang, "Trình Trình, lát nữa ăn cơm xong, chúng ta hãy đến con đường ngõ đồng ôn lại kỷ niệm thời bé. Sau đó tôi sẽ mời khách ở chỗ tiệm khoai nướng mà Mạc Dư Thâm hay dẫn Hè Gia đi."

Trình Duy Mặc chơi chiêu không xong. Nhìn phản ứng của cô thì hẳn là cô biết mình đang ăn Hồng Môn Yến, anh trở lại chuyện chính, "Cậu cũng biết, bệnh này của Hè Gia căn bản không có hi vọng cứu chữa, chỉ có thể phó thác vào Hướng Giáo sư."

Khương Thẩm gật đầu, ra hiệu anh nói tiếp.

Trình Duy Mặc: "Chúng tôi đến tìm Hướng Lạc làm cầu nối hợp tác, cô ấy đồng ý nhưng vẫn có chút điều kiện. Mặc Dư Thâm vốn không đồng ý nhưng chính là tôi nói đáp ứng. Chỉ cần có một tia hi vọng thì tôi vẫn sẽ cố gắng, mặc dù Hè Gia sớm đã không nhớ rõ tôi là ai."

Khương Thẩm thở dài: "Trình Duy Mặc, mẹ nó cậu đủ rồi đấy. Có rắm mau thả!"

Trình Duy Mặc gian nan nuốt mày ngụm rượu, "Chính là cần cậu động vài ngón tay. Cậu và studio của cậu cùng theo dõi Hướng Lạc, mỗi tháng đều tương tác trên weibo với nhau, còn phải thả tim và để lại bình luận nữa."

Nói xong, anh không dám nhìn Khương Thẩm, xoay mặt ra ngoài cửa sổ. Cửa pha lê phản chiếu dáng hình mơ hồ của anh.

Anh muốn nhìn xem biểu hiện của Khương Thẩm trên cửa sổ thủy tinh, không biết có phải thanh đại đao dài năm mươi mét trong ánh mắt cô có đang chuẩn bị sang bằng cả cái mạng nhỏ bé này của anh không.

Nhưng nhìn không ra ở cái góc độ này.

Khoảng chừng năm giây sau. Mà cũng không biết qua bao lâu, trên bàn đột nhiên vang lên một tiếng.

Trình Duy Mặc giật mình, quay đầu lại. Trước mặt là điện thoại Khương Thẩm vừa ném qua, trên đó hiển thị giao diện weibo. Cô đã chuyển tiếp trạng thái mới nhất của Hướng Lạc, còn thêm ba trái tim vào.

Bỗng anh nhớ lại hồi còn bé, ba mẹ Mạc Dư Thâm ly hôn. Chú Mạc và dì Tần không ai muốn quyền giám hộ Mạc Dư Thâm. Sau đó Mạc đồng và mẹ Mạc Liêm kết hôn cùng nhau, Mạc Dư Thâm thường xuyên ra ngoài chơi đến tối muộn mới về nhà.

Anh và Khương Thẩm luôn ở bên cạnh Mạc Dư Thâm.

Khương Thẩm nói: "Không sao, cậu còn có bọn tớ nha."

Lúc đó bọn họ chỉ mới có sáu bảy tuổi.

Mấy ngày nay Mạc Dư Thâm không có đưa Hè Gia đi ra ngoài chụp ảnh. Thân thể cô không được thoải mái, cổ gắt cõi nào cũng không thể tiến vào trạng thái thả lỏng như trước kia.

Hè Gia sợ anh lo lắng nên đành phải kiếm cớ, "Ông xã, mấy ngày nay em phải cấp tốc viết bản thảo, anh đi chụp phong cảnh đi."

Mạc Dư Thâm: 【Vậy thì anh ở nhà sửa ảnh chụp. Ảnh chụp còn album còn rất nhiều, có thể đăng từ từ.】

Trong lòng hai người đều biết rõ đây là những lời nói dối. Nhưng không ai vạch trần đối phương.

Bây giờ Hè Gia phải tốn hơn ba tiếng để xem lại nội dung trước đó nhưng chỉ có nửa tiếng để viết cái mới. Còn chưa viết được một ngàn chữ thì ký ức lại quay về không.

Thiết lập nhân vật và dàn ý đều không rõ, luôn phải nhìn lại từ đầu.

Mạc Dư Thâm sợ cô mệt, 【Hay là em cũng học chỉnh ảnh đi, vừa khéo có thể giúp anh.】

Hè Gia lắc đầu, "Em đã đồng ý vớidì Tần rồi, không thể lỡ hẹn." Cô chỉ vào đầu, "Cái này phải dùng thường xuyên. Nếu không sẽ bị úng nước tồi tệ hơn."

Mạc Dư Thâm còn muốn gõ chữ an ủi cô thì có điện thoại gọi đến, là Hướng giáo sư. Anh cất di động vào trong túi, ra hiệu cho Hè Gia muôn đi thư phòng ở dưới lâu.

Hè Gia cười, "Anh bận đi. Không nhất thiết lúc nào cũng kè theo em như vậy."

Mạc Dư Thâm bước nhanh ra ngoài, đến chỗ cầu thang mới nhận cuộc gọi.

Hướng giáo sư: "Chiều nay cậu đưa Hè Gia đến đây nhập viện đi. Bây giờ khó nói trước được hiệu quả điều trị vì bệnh tình của Hè Gia cũng thuộc dạng hiếm, nhưng mà vẫn xem như có chút hy vọng."

Mạc Dư Thâm nghẹn ngào. Thiên ngôn vạn ngữ cũng không thể nào nói nên lời.

Hướng giáo sư nhìn điện thoại, vẫn còn đang kết nối, "Alo?"

Mạc Dư Thâm: "Tôi nghe đây Hướng giáo sư."

Khàn khàn, kích động, âm thanh chua xót truyền vào loa.

Hướng giáo sư cũng bị lây, bùi ngùi không thôi.

Đây là biết bao cố gắng của cả nhóm nghiên cứu. Vất vả hơn hai ngàn ngày đêm cuối cùng cũng đến giai đoạn thử nghiệm lâm sàng.

Hướng giáo sư: "Tuy Hè Gia là người thử nghiệm lâm sàng đầu tiên nhưng cậu cũng không phải lo quá. Không có gì nguy hiểm cả, thành phần được pha chế cũng đã thử đi thử lại nhiều lần. Nhưng còn tác dụng phụ thì khó nói vì cơ thể Hè Gia khá đặc biệt."

Mạc Dư Thâm biết ít nhiều gì cũng sẽ có nguy hiểm, nhưng anh không thể chờ thêm được nữa. Đợi đến ngày thuốc được đưa vào thử nghiệm lâm sàng đã là một điều may mắn.

Loại thuốc này trước mắt sẽ ngăn lại quá trình phát triển biến chứng của bệnh, cũng như là giúp hồi phục thính lực. Còn thuốc hồi phục hệ thần kinh thì không biết phải đợi đến khi nào.

Cả hai nhóm nghiên cứu đều đang trong giai đoạn xét nghiệm. Có lẽ sẽ mất vài năm nữa.

Cúp điện thoại, Mạc Dư Thâm đứng thắt thầm ở cầu thang nửa ngày. Mừng lo lẫn lộn.

Mừng chính là do Hè Gia có hi vọng được chữa khỏi. Nhưng lại lo không biết thuốc vào sẽ xuất hiện thêm những tác dụng phụ gì. Nếu có biện pháp khác thì anh cũng sẽ không để Hè Gia mạo hiểm như vậy.

Mạc Dư Thâm bình tĩnh lại, gọi điện cho Quý Thanh Thời nói trưa nay đưa Hè Gia vào viện.

Quý Thanh Thời: "Có phải trong quá trình trị liệu sẽ khiến em ấy đau khổ hơn đúng không?"

Mạc Dư Thâm cũng không biết: "Dù sao vẫn tốt hơn bây giờ."

Quý Thanh Thời trầm mặc nửa giây, "Vậy hai chúng ta thay phiên chăm sóc con bé."

"Không cần, một mình em là đủ."

Cúp máy, Mạc Dư Thâm về phòng ngủ tầng ba. Anh suy nghĩ kỹ càng rồi quyết định nói chuyện này cho cô, cũng nói luôn chuyện có lẽ tác dụng phụ sẽ ảnh hưởng rất lớn đến cơ thể.

Mạc Dư Thâm nắm tay Hè Gia: 【Có anh ở đây, em không cần sợ gì hết.】

Ngược lại Hè Gia còn an ủi anh: "Anh cũng đừng nản chí, loại thuốc phù hợp với anh sẽ sớm ngày được nghiên cứu thành công. Đến lúc đó em có thể nghe, anh có thể nói, chúng ta lập tức kết hôn. Anh còn phải cầu hôn em nữa đó, phải để khi em nghe được mới tính."

Mạc Dư Thâm gật đầu thật mạnh.

Hè Gia phụ Mạc Dư Thâm thu dọn hành lý nhập viện. Toàn đồ linh ta linh tinh của Hè gia.

Sắp xếp xong, hai người cùng xuống dưới lầu.

Đến cầu thang, Hè Gia chợt nhớ tới một thứ, "Ông xã, anh xuống trước chờ em, em đi toilet một chút." Cô chạy chậm về phòng.

Hè Gia về phòng ngủ, cẩn thận nhẹ nhàng xé bản sao căn cước của Mạc Dư Thâm ra. Vẫn may, bóc không đến nỗi xấu, vẫn còn nhìn được.

Cô ghi chú lên trên: 【Hôm nay tôi sẽ đến bệnh viện trị liệu, bệnh tình của tôi có hy vọng. Chỉ mong Giám Gián cũng sẽ được may mắn như vậy. Mặc kệ anh ấy có nói được hay không, cả đời này tôi chỉ yêu một mình anh không rời không bỏ.】

Cô gấp lại rồi bỏ vào túi.

Hè Gia điềm nhiên như không đi xuống dưới, "Ông xã."

Mạc Dư Thâm tựa ở cửa xe đợi cô, nói đùa: 【Làm gì mà lén lén lút lút vậy.】

Hè Gia: "Làm gì có chứ."

Cô ôm eo anh cười hì hì nói.

Mạc Dư Thâm xoa đầu cô, ra hiệu cô lên xe.

Tài xế hôm nay đi đường vòng sang đường cây ngô đồng, lá cây đã mọc xum xuê um tùm. Cô dán người vào cửa sổ xe nhìn phong cảnh bên ngoài.

Mạc Dư Thâm vô tình xoay mặt qua, hình ảnh quen thuộc này như đã thấy ở đâu đó, anh lấy điện thoại ra chụp bóng lưng cô một tấm.

Bệnh viện đã sắp xếp giường cho Hè Gia, là phòng bệnh thường. Mạc Dư Thâm trả thêm tiền cho cô ở phòng bệnh VIP. Vừa yên tĩnh thoải mái, lại có chỗ cho anh làm việc.

Hè Gia thay quần áo bệnh nhân xong rồi lấy bản sao thẻ căn cước của Mạc Dư Thâm ra để trong túi áo. Cô sợ đến lúc cô khỏi bệnh rồi mà Giám Gián vẫn chưa khỏi thì sẽ rời bỏ cô.

Nếu Giảm Giảm tự ti, áy náy vì trở thành gánh nặng của cô mà muốn rời đi thì sẽ giành hết những thông tin của nhau trên bút ký, máy tính, thậm chí trên điện thoại. Nói không chừng Quý Thanh Thời cũng sẽ đồng ý Giảm Giảm làm vậy, đến lúc đó cô sẽ hoàn toàn quên mất Giảm Giảm là ai.

Thời khắc mấu chốt thì không nên dựa vào người đàn ông như Quý Thanh Thời.

Vì vậy cô chỉ có thể dựa vào chính mình, lén lút giữ lại một "tín vật".

*

Editor có lời muốn nói:

Spoil: Thư tình = Tình Thư.

*

#13052020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 66: Người Đàn Ông Kia Nhìn Anh Không Mấy Thân Thiện

Ba ngày sau khi nhập viện, kết quả kiểm tra tình hình sức khỏe đã có. Do tình huống của cô khá đặc biệt nên Hướng giáo sư tự mình theo dõi.

"Thị lực của Hè Gia chỉ đủ để nhìn thấy rõ người." Hướng giáo sư đưa bản báo cáo cho Mạc Dư Thâm.

Mạc Dư Thâm không hiểu mấy giá trị tham số này. Khoảng thời gian này Hè Gia chưa từng biểu hiện mắt mình khó chịu. Lần trước thị lực của cô bất ngờ bị mất là lúc quay phim ở làng du lịch.

Hướng giáo sư dặn dò: "Máy tính và điện thoại di động không được phép nhìn nhiều. Vì cô ấy luôn thể hiện thị lực của mình không sao nên có thể đọc sách hai tiếng mỗi ngày."

Hướng giáo sư lại dặn thêm vài lưu ý khác. Mạc Dư Thâm mở mục ghi chú trên điện thoại ghi vào từng cái một.

Hướng giáo sư: "Nội tâm của đứa nhỏ này đúng là không phải bình thường. Âu cũng là chuyện tốt. Chiến đấu với ma bệnh, tâm vững mới là thứ quan trọng."

Mạc Dư Thâm nghe vào lại cảm thấy rất khó chịu, mỗi ngày cô đều cười hì hì chơi với anh. Đêm qua cô còn thì thầm nói với anh là buồn chán, hay là chuồn ra ngoài chơi rồi trở về sau.

Hướng giáo sư lại kê thêm một ít thuốc hỗ trợ trị liệu mắt cho Hè Gia.

Mạc Dư Thâm cho mấy viên thuốc vào một lọ kẹo rồi đem về phòng bệnh.

Hè Gia còn đang viết kịch bản. Hôm nay thần văn nhập nên mới có nửa tiếng mà viết được hơn hai ngàn chữ.

Ngoài cửa có người đi vào, Hè Gia ngẩng đầu, "Ông xã."

Mạc Dư Thâm đổ đầy bình nước nóng cho cô, xoay ghế của cô lại, "Nhắm mắt."

Hè Gia nhìn môi anh, "Mê luyến?"

Mạc Dư Thâm đặt ngón tay lên mắt cô, Hè Gia đoán được, "Nhắm mắt?"

Một giây sau, Mạc Dư Thâm nhét mấy viên thuốc vào miệng cô.

Có thể ngậm rồi nuốt, vị chua chua.

"Cái gì vậy?"

Mạc Dư Thâm đánh chữ: 【Kẹo ma thuật tăng năng lượng.】

Hè Gia cười cười, dùng sức hôn lên môi anh một cái rồi quay về tiếp tục soạn bản thảo. Vừa đánh được mấy chữ đã bị Mạc Dư Thâm bế lên.

"Ô em còn phải làm việc mà."

Mạc Dư Thâm bế cô lên giường, 【Anh chán quá, đánh cờ với anh đi.】

Hè Gia: "Cờ vây không biết mà cờ tướng càng không."

Mạc Dư Thâm: 【Vậy cờ vua như hồi bé thì sao?】

Cái này thì được.

Mạc Dư Thâm nâng bàn trên giường lên, lấy bàn cờ đã chuẩn bị sẵn ra. Anh ngồi xếp bằng trên giường, đối mặt với Hè Gia bắt đầu chơi cờ.

Y tá gõ cửa đi vào, đo huyết áp và nhiệt độ cơ thể cho Hè Gia.

Cô phát hiện mỗi lần tới, Mạc Dư Thâm đều thay đổi trò tiêu khiển. Người khác ngồi không trên giường rất nhảm chán, còn anh thì trông rất vui vẻ.

Đo xong, y tá ghi chép lại rồi nói cho Mạc Dư Thâm biết. Bắt đầu từ ngày mai, Hè Gia sẽ uống thuốc trị liệu.

Mạc Dư Thâm gật đầu biểu hiện đã biết. Vừa nãy Hướng giáo sư đã nói với anh.

Y tá đi rồi, Hè Gia lại đánh cờ cùng Mạc Dư Thâm thêm mấy bàn. Anh sợ cô cứ đánh cờ mãi sẽ chán nên lấy quyển sách ra đưa cô: 【Em đọc cho anh nghe đi.】

Hôm nay ánh nắng không tồi, hai người xuống giường đến bên cửa sổ, Mạc Dư Thâm thì ôm Hè Gia, Hè Gia thì đọc sách cho anh nghe. Chính là cuốn <Quãng đời còn lại>.

Vì để cho Hè Gia ít nhìn máy tính nên Mạc Dư Thâm đã nghĩ đủ biện pháp dời lực chú ý của Hè Gia. Cờ cũng đánh rồi, sách cũng đọc hơn một tiếng.

Mạc Dư Thâm đề nghị hôm nay trời đẹp nên đi ra ngoài chơi.

Hôm nay gió không lớn, có không ít bệnh nhân xuống lầu tản bộ.

Mạc Dư Thâm nắm tay Hè Gia xuống dưới, anh hỏi: 【Dẫn em chuồn ra ngoài chơi nhé?】

Hè Gia: "Em mặc quần áo bệnh nhân, đi ra đường lớn chẳng phải là thu hút sự chú ý của người khác sao?"

Mạc Dư Thâm: 【Đợi anh, anh lên lầu lấy áo giáp cho em.】

Anh trở về tòa nhà nội trú.

Lúc chờ thang máy, Mạc Dư Thâm gấp Mạc đỗng.

Mẹ Mạc Liêm cũng nằm phòng bệnh VIP trong bệnh viện này. Mạc đỗng cũng không hay ở đây, buổi sáng xong việc nên đến đây xem một chút. Thật ra mẹ Mạc Liêm cũng không có gì đáng lo ngại, bác sĩ nói về nhà tĩnh dưỡng cũng được. Nhưng bà nói vẫn là ở bệnh viện yên tâm hơn, lên cơn đau tim còn có thể kịp thời cứu chữa.

Ông biết là bà đang giận ông. Giận vì không giúp đỡ Mạc Liêm khi Quý gia tạo áp lực xuống Mạc thị.

Mạc Dư Thâm nhàn nhạt thu lại tầm mắt, nhìn cửa thang máy.

Mạc đỗng chủ động bắt chuyện: "Gia Gia thế nào rồi?"

Mạc Dư Thâm không cho ông một tí ti phản ứng nào.

Thang máy đến, cửa từ từ mở ra. Người bên trong đi ra hết, Mạc đỗng cất bước đi vào, ông nhấn tầng lầu lại nhấn giữ cửa phòng cửa thang máy đóng lại, chờ Mạc Dư Thâm đi vào.

Mạc Dư Thâm hoàn toàn không có ý muốn đi cùng thang máy với ông.

Mạc đỗng mở miệng nhiều lần nhưng cuối cùng chỉ nói được một câu: "Chăm sóc tốt mẹ của con."

Mạc Dư Thâm cười lạnh một tiếng.

Mạc đỗng buông nút giữ thang, từ từ, cửa khép lại.

Mạc đỗng đi đến phòng bệnh, dì chăm sóc đang an ủi mẹ Mạc Liêm. Bà vẫn còn đang chảy nước mắt, trong sọt rác cũng có không ít khăn giấy.

Dì bảo mẫu thấy Mạc đỗng tới nên bà tìm cớ rời khỏi phòng bệnh, ra ngoài giữ cửa.

Mạc đỗng không đến giường bệnh mà đi đến chỗ sô pha ngồi.

Nước mắt của mẹ Mạc Liêm lại rơi xuống, "Tình nghĩa vợ chồng hơn hai mươi năm, không ngờ ông lại phòng ngừa tôi như vậy. Tôi nằm viện lâu như vậy mà ông cũng không ở đây được một đêm. Còn tưởng ông bận rộn chuyện gì, hóa ra là vội vàng chuyển nhượng hết số cổ phần tư nhân đầu tư cho Mạc Dư Thâm."

Nói rồi bà lạnh lùng cười giễu vài tiếng.

Bà cũng vừa mới biết. Luật sư giải quyết các thủ tục pháp lý quen với bà. Khoảng khắc đó trái tim bà lạnh thấu.

Giá trị của số cổ phần tư nhân đầu tư của Mạc đồng không thua kém gì với số cổ phần ông có trong Mạc thị.

Mẹ Mạc Liêm kiểu gì cũng không ngờ được ông tặng hết số cổ phần tư nhân đó cho Mạc Dư Thâm, một phần cũng không chia cho Mạc Liêm.

"Tần Tô Lan đến tìm ông có đúng hay không? Rốt cuộc bà ta cho ông ăn thuốc mê gì hả?" Bà Mạc không cam tâm, "Ông đừng quên, những cái cổ phần tư nhân kia của ông là tài sản chung của vợ chồng! Không có sự đồng ý của tôi mà chuyển nhượng cho người khác thì tôi có quyền đòi lại!"

Nếu đã đến nước này rồi thì bà cũng không thèm bận tâm đến tình cảm vợ chồng.

Mạc đồng: "Cứ xem như tôi với bà ly hôn thì số cổ phần tôi chuyển cho Mạc Liêm cũng đủ để trả cho bà khoản chia tài sản và tiền bồi thường rồi."

Bà Mạc chết lặng. Trên mặt còn đọng lại nước mắt. Bà nhìn người đàn ông trước mặt, không rét mà run. Ích kỷ, lạnh lùng, tàn nhẫn, giờ khắc này được thể hiện rất sống động trong đôi mắt của ông.

Sau đó Mạc Dư Thâm nhận được tin nhắn của Tần Tô Lan:
【Gia Gia có ở bên cạnh không? Khi nào rảnh thì gọi lại cho mẹ.】

Mạc Dư Thâm vừa lấy xong áo len dệt kim hở cổ cho Hè Gia, anh trực tiếp gọi qua cho mẹ.

Tần Tô Lan nói ngắn gọn: "Luật sư của ba con vừa gọi cho mẹ, nói là có một số thủ tục chuyển nhượng cổ phần cần con ký tên. Ba con tặng hết cho con số cổ phần tư nhân đầu tư của ông ấy. Mẹ tôn trọng quyết định của con."

Mạc Dư Thâm: "Con không thèm một đồng nào của ông ấy. Mẹ trả lời với luật sư bên kia là tài sản của ông ấy yêu ai thì cho người đó."

Tần Tô Lan: "Được, mẹ biết rồi."

Dừng một lát, Mạc Dư Thâm lại nói: "Ông ta muốn dùng tiền để xóa bỏ hết tất cả sai lầm ngày trước, làm cho bản thân cảm thấy thoải mái hơn. Nhưng không có chuyện tốt như vậy."

Tần Tô Lan cũng tự trách, có mấy lời không tài nào mở miệng được. Bà đổi chủ đề: "Hôm nay Gia Gia thế nào?"

Mạc Dư Thâm: "Cũng không tệ lắm, con đưa cô ấy ra ngoài đi dạo."

Tần Tô Lan giục anh nhanh đi, ánh nắng bên ngoài đang vừa phải.

Mạc Dư Thâm xuống dưới lầu nhưng lại không thấy Hè Gia đâu. Anh nhắn tin cho Hè Gia: 【Em đâu rồi?】 Gửi xong rồi mới nhớ cô không có mang điện thoại.

Bỗng nhiên, eo anh bị siết chặt từ phía sau.

"Đoán xem em là ai?"

Mạc Dư Thâm xoay người, ôm cô vào lòng, 【Em mới vừa đi đâu vậy?】

Hè Gia: "Kẹo ma thuật mà anh cho em có chứa công năng tàng hình nha." Cô cười nói.

Mạc Dư Thâm mặc áo dệt kim hở cổ vào cho cô.

Hè Gia: "Nhìn quần là biết ngay em là bệnh nhân rồi."

Mạc Dư Thâm nhét áo bệnh nhân của cô vào trong quần, xong rồi ngồi xuống săn ống quần lên để lộ mắt cá chân trắng nón xinh đẹp. Xong lại lấy kính râm trong túi ra đeo lên cho cô, 【Như vậy thì không còn giống nữa.】

Hè Gia nhìn trên nhìn dưới, bộ đồ bệnh nhân giống như một bộ đồ liền thân, nhìn còn có chút thời thượng.

Mạc Dư Thâm cũng đeo kính râm lên, nắm chặt cổ tay có đeo vòng tay bệnh viện của cô rồi từ từ đi ra ngoài.

Mạc Dư Thâm không biết hôm nay có được tính là oan gia ngõ hẹp hay không, còn chưa tới cửa bệnh viện đã gặp lại người quen.

Dư An nhìn thấy Hè Gia từ xa, kích động lay lay cánh tay của Chu Minh Khiêm, "Chu đạo Chu đạo, anh nhìn kìa, phía trước là chị Hè Gia đó."

Chu Minh Khiêm cau mày, dạ dày không thoải mái chút nào. Nghe được hai chữ "Hè Gia", anh ngẩng đầu lên nhìn. Từ vẻ bẽ

ngoài nhìn vào không nhận ra được bệnh tình của cô đã nặng thêm, vẫn là cái vẻ lạnh lùng cao ngạo như lần đầu gặp cô.

Dư An bây giờ không thèm quan tâm đến ông chủ đang bị đau dạ dày của mình, chạy bước nhỏ đến chỗ Mạc Dư Thâm và Hè Gia, "Mạc tổng, đã lâu không gặp."

Hiện giờ Hè Gia nghe không được, cũng không nhớ cô là ai nên cô chỉ có thể giả vờ không quen biết Hè Gia. Anh dùng di động gõ chữ cho Dư An: 【Thật ngại quá, tôi không thể nói chuyện được. Hè Gia cho rằng cuồng họng của tôi không thể phát ra âm thanh.】

Dư An trố mắt nhìn, hiểu được chút chút nhưng vẫn còn mơ màng. Cô quan tâm hỏi: "Tình trạng của chị Hè Gia bây giờ ra sao rồi?"

Mạc Dư Thâm: 【Vừa mới nhập viện, ngày mai bắt đầu trị liệu, sau đó vẫn chưa biết.】

Cái Dư An không muốn nhìn thấy nhất là ba chữ cuối cùng kia.

Chu Minh Khiêm đến gần: "Mạc tổng."

Mạc Dư Thâm bắt tay với anh.

Hè Gia đeo kính râm nên có thể tùy ý quan sát hai người trước mặt này. Cô im lặng nhìn từ trên xuống dưới.

Mạc Dư Thâm cũng không trò chuyện nhiều, nắm tay Hè Gia rời đi.

Chu Minh Khiêm muốn quay lại nhìn nhưng lại thôi. Trước mặt trống trơn.

Dư An xoay người nhìn theo bóng lưng của bọn họ mãi đến khi biến mất ở cửa lớn.

"Tình trạng của chị Hè Gia hiện giờ không tốt lắm." Dư An thở dài, lúc này mới dời ánh mắt đi.

Chu Minh Khiêm nhấn nhấn dạ dày, vô thức ấn xuống mạnh hơn.

Dư An giải thích vì sao vừa rồi Mạc Dư Thâm không nói chuyện, "Mạc tổng giả bệnh ở trước mặt chị Hè Gia nên mới giả bộ như không thể nói chuyện."

Một người không nghe được, một người không nói được. Như vậy Hè Gia sẽ không có gánh nặng trong lòng.

Chu Minh Khiêm đi về hướng toàn nhà khám bệnh, Dư An theo sát bên cạnh. Trước đó cô có nghe Khương Thẩm nói Hè Gia ở bệnh viện này, không có ly hôn với Mạc Dư Thâm.

Hai tháng nay ngày nào Chu đạo cũng bị đau dạ dày, đi khám ở biết bao nhiêu bệnh viện rồi nhưng vẫn không tra ra được vấn đề. Bác sĩ bảo anh điều chỉnh tốt lại thói quen ăn uống và chú ý giữ ấm.

Bây giờ cô cảm thấy, ngày nào chị Hè Gia khỏi bệnh là ngày đó Chu đạo tự nhiên hết đau dạ dày. Đây có một nửa là do nguyên nhân tâm lý. Muốn xin lỗi nhưng mãi vẫn chưa có cơ hội. Lâu ngày kẹt trong bụng thành đau dạ dày.

Dư An xoay mặt nhìn Chu Minh Khiêm: "Chu đạo, bệnh viện này có rất nhiều bác sĩ giỏi, nếu hiệu nghiệm thì sau này mỗi tuần chúng ta đến khám một lần."

Chu Minh Khiêm nhìn cô, "Cô ít nói vài lời thì dạ dày của tôi cũng sẽ không đau như vậy."

Dư An: "....."

Im lặng.

Ở cửa bệnh viện.

Hè Gia vô thức quay ra sau nhìn, xác nhận hai người vừa rồi không có theo sau mới quay lại hỏi Mạc Dư Thâm: "Bạn của anh à?"

Mạc Dư Thâm: 【Không phải. Là khách hàng.】

Hè Gia: "Khách hàng?"

Mạc Dư Thâm gật đầu.

Hè Gia thành thật nói: "Người đàn ông kia nhìn anh không mấy thân thiện." Thậm chí còn có chút thành kiến.

Mạc Dư Thâm bịa chuyện: 【Lúc trước chụp hình kết hôn dùm họ, anh đã biến hình gương mặt của anh ta.】

Hè Gia bật cười.

*

#13052020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 67: Anh Và Hè Gia Chỉ Có Chết Mới Chia Ly

Mạc Dư Thâm không đưa Hè Gia đi quá xa mà chỉ đến công viên gần đó đi dạo.

Ký ức buổi sáng của Hè Gia lại về không nê bấy giờ cô chỉ có thể nói chuyện với Mạc Dư Thâm về hai vị khách hồi nãy. Cô hỏi: "Hai người họ làm gì vậy? Cô gái kia có đôi mắt rất đẹp."

Mạc Dư Thâm: 【Nam là đạo diễn, nữ là trợ lý.】

Hè Gia: "Câu chuyện tình yêu này mà viết thành kịch bản thì chắc chắn được rất nhiều nhà làm phim mua bản quyền đó."

Mạc Dư Thâm không nói nên lời.

Cái ảnh cưới vừa rồi chỉ là anh bịa ra thôi. Chu Minh Khiêm và Dư An chỉ là quan hệ sếp và trợ lý.

Chu Minh Khiêm thích Hè Gia.

Tháng ba, lúc Chu Minh Khiêm về Bắc kinh, đi theo sau lưng Hè Gia mấy tiếng liền. Khi đó bảo an kiêm người lái xe cho Hè Gia đã nói chuyện này với anh.

Đàn ông cũng có giác quan thứ sáu, có khi còn chuẩn hơn của phụ nữ.

Lúc mà Chu Minh Khiêm còn chưa lên chức tinh địch thì anh đã sớm có dự cảm. Không ngờ nó lại trở thành thật.

Nói đến kịch bản, Hè Gia cỗ vũ Mạc Dư Thâm, "Chờ khi nào chúng ta đều hết bệnh, em sẽ viết một kịch bản về riêng hai chúng ta. Lúc nãy em vừa mới nghĩ ra tên cho kịch bản."

Mạc Dư Thâm: 【Gọi là gì?】

Hè Gia: "<Lưu luyến ngôi sao của đại dương> Trong đó còn có một chữ trong tên của anh đó. Anh là biển sâu*, em là ngôi sao. Chỉ khi ngôi sao phản chiếu xuống biển sâu mới biết hình dáng của mình ra sao."

Cô xoay mặt hỏi Mạc Dư Thâm: "Cái tên này được không?"

*深海 /Shēnhǎi/: biển sâu, đại dương.

莫予深 /Mò yú shēn/: Mạc Dư Thâm.

Mạc Dư Thâm dừng bước, xoay mặt nhìn cô.

Kịch bản này trước kia cô đã từng viết, còn mang đến Tinh Lam cho Chu Minh Khiêm xem nhưng bị Chu Minh Khiêm từ chối. Sau đó anh nói cô đổi tên đi, nói cái tên này quá sến.

Anh không hề biết cái tên lại có ý nghĩa như vậy, còn tưởng là cô tùy ý đặt ra.

Hè Gia lay cánh tay Mạc Dư Thâm, thấy anh vẫn không gõ chữ, "Có phải không ra làm sao phải không?"

Mạc Dư Thâm hoàn hồn: 【Rất êm tai. Sau này sẽ quay thành phim.】

Hè Gia gật đầu: "Vậy để cho đạo diễn vừa rồi quay."

Cô chưa lại cho mình một chút ảo tưởng. Ảo tưởng rằng mình có thể hồi phục, Giảm Giảm vẫn còn ở bên cạnh cô, sau đó quay một bộ phim tình yêu giữa cô và Giảm Giảm.

Như vậy thì đời này không còn gì tiếc nuối.

Đi lòng vòng hai tiếng, Mạc Dư Thâm đưa Hè Gia về lại bệnh viện.

Lần này mới đúng là oan gia ngõ hẹp.

Ở dưới lầu phòng bệnh VIP, Mạc Dư Thâm gặp mẹ Mạc Liêm. Hốc mắt của bà hơi sưng, không mặc quần áo bệnh nhân mà mặc một bộ váy dài trang nhã.

Mẹ Mạc Liêm làm thủ tục xuất viện. Lời nói trước đó của Mạc đồng đã làm bà lạnh thấu tâm can. Vốn ở lại bệnh viện là muôn để cho Mạc đồng thỏa hiệp, giao nốt số cổ phần còn lại cho Mạc Liêm.

Bây giờ cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Sự lạnh lùng của ông khiến bà bất ngờ.

Cửa thang máy hoàn toàn mở ra, mẹ Mạc Liêm chậm rãi đi ra.

Mạc Dư Thâm làm như không thấy bà, bà cũng vậy, không chớp mắt đi thẳng ra ngoài giống như hai người xa lạ.

Trước đó mẹ Mạc Liêm còn có chút áo tưởng chuyện này sẽ xong gọn trong vòng một đêm. Bà xem như có thể dựa vào người đàn ông đã chung chăn gối hơn hai mươi năm, kết quả, bà vẫn là một người ngoài.

Mấy ngày trước khi Mạc thị thay đổi nhiệm kỳ, theo lý thuyết thì Mạc lão gia tử đau lòng cho Mạc Dư Thâm như vậy thì sẽ cho Mạc Dư Thâm số cổ phần của mình, đề phòng Mạc Dư Thâm và Mạc Liêm tranh giành làm ảnh hưởng đến lợi ích Mạc thị lâu dài.

Nhưng không.

Số cổ phần Mạc lão gia tử nắm giữ cũng không chia một miếng nào cho Mạc Dư Thâm.

Bà âm thầm cảm thấy may mắn. Suy đoán có lẽ là Mạc Dư Thâm và Hè Gia sẽ không có con nên ông cụ Mạc mới chậm chạp không nhượng lại cổ phần cho Mạc Dư Thâm.

Cho Mạc Dư Thâm cổ phần không chừng tương lai sẽ rơi vào trong tay Quý gia.

Nếu Mạc Liêm kết hôn rồi có con, Mạc lão gia tử chẵn chẵn sẽ chia cổ phần cho chắt trai. Cho nên bây giờ đây trở thành chuyện duy nhất bà có thể tranh thủ lợi ích cho Mạc Liêm. Mạc Liêm cũng không còn trẻ, sớm nên thành gia lập thất.

Cửa thang máy đóng lại.

Hè Gia hỏi Mạc Dư Thâm: "Người phụ nữ vừa rồi," Cô không gọi là "dì" vì cảm thấy có một cuộc chiếc vô hình giữa Mạc Dư Thâm và bà ấy.

"Anh có quen biết à?"

Mạc Dư Thâm: 【Ba anh ngoại tình, đối tượng chính là ba ta. Sau đó hai người lấy nhau.】

"Em xin lỗi." Hè Gia có lỗi nói. Nếu cô có ký ức thì tốt rồi, không phải hết lần này đến lần khác đâm vào vết sẹp của anh.

Mạc Dư Thâm: 【Không có gì. Ngược lại anh còn muốn quên bà ta.】

Trở về phòng bệnh, Hè Gia có hơi mệt nên cô đi rửa mặt rồi về giường nằm ngủ trưa.

Đợi cô ngủ say, Mạc Dư Thâm bắt đầu sửa lại bút ký cho cô. Anh bỏ hết những ghi chép liên quan đến kịch bản mấy ngày trước, thêm vào chi tiết mấy ngày gần đây, còn có mỗi ngày đọc sách hái tiếng.

Sau đó anh lưu hết các tệp kịch bản thành file lớn rồi gửi qua hòm thư của anh, xong rồi xóa hết kịch bản trên máy tính

Vội vàng làm xong xuôi hết, Hè Gia vẫn còn chưa tỉnh. Mạc Dư Thâm thở phào. Anh ngồi xuống mép giường đắp chăn lên cho Hè Gia. Đột nhiên phát hiện tư thế tay của cô không đúng, có chút mất tự nhiên.

Mạc Dư Thâm vén chăn lên, Hè Gia đang đặt một tay trong túi áo bệnh nhân.

Anh lấy cánh tay của ra đặt ngang người, Hè Gia vô thức muốn để lại nhưng quá buồn ngủ, tay không có sức.

Mạc Dư Thâm sờ sờ túi cũ cô, bên trong có một tờ giấy. Anh cẩn thận nhẹ nhàng mở ra, đó là bản sao thẻ căn cước của anh, trên đó còn chí chít chữ viết.

Trước mặt Mạc Dư Thâm có chút mơ hồ, mãi đến khi tầm mắt bị thứ gì đó che khuất.

Mấy ngày nay anh cũng không chú ý trong túi cô có cái gì. Mỗi lần hai tay cô bỏ vào túi là khoe miệng tự nhiên nhếch lên, ánh mắt xẹt qua tia giảo hoạt. Anh còn tưởng cô đang suy nghĩ một trò vui nào đó tính dày vò anh.

Một lúc sau tâm tình Mạc Dư Thâm mới từ từ bình tĩnh lại.

Mạc Dư Thâm xếp lại tờ giấy rồi bỏ vào túi cô.

Anh sẽ không rời xa cô. Không gì có thể tách biệt bọn họ. Anh và Hè Gia, chỉ có chết mới chia ly.

Tác dụng phụ trở nên rõ ràng hơn ở tuần thuốc thứ ba, nhưng Hè Gia không hề biểu hiện ra ngoài lúc ở cùng với Mạc Dư Thâm chơi cờ, đánh bài, đọc sách.

Bởi vì bệnh viện phải theo dõi số liệu của cô thường xuyên nên không thể nào chuồn ra ngoài chơi được nữa.

Mỗi buổi sáng khi bác sĩ kiểm tra phòng, Hè Gia đều tìm cách bảo Mạc Dư Thâm ra ngoài mua đồ ăn vặt cho cô.

Tình trạng của cô như thế nào Mạc Dư Thâm đều biết nhưng mỗi ngày đều vờ như rất vui vẻ chơi cùng cô.

Mãi đến cuối tháng sáu, cơn đau đầu và buồn nôn của Hè Gia mới chuyển biến tốt lên. Mỗi ngày Mạc Dư Thâm đều ở phòng bệnh với cô. Lúc Hè Gia ngủ, anh sẽ nắm tay cô. Lúc cô không thoải mái, anh dùng sức siết chặt lại.

Hôm nay Hè Gia ngủ trưa không lâu, lúc mở mắt ra còn nhíu mày.

Mạc Dư Thâm xoa xoa mi tâm cho cô: 【Chỗ nào khó chịu thì cứ nói với anh.】

Hè Gia mơ mơ màng màng: "Ông xã, lỗ tai khó chịu. Trong lỗ tai có rất nhiều tiếng chói, rất ồn."

Mạc Dư Thâm trồ mắt. Cô có thể nghe được rồi? Anh vội vàng dựa sát vào cô, "Hè Gia, là anh." Nói rất lớn, lặp lại nhiều lần.

Hè Gia ôm cổ của anh, không có chút sức lực nào, mí mắt nặng trĩu, "Ông xã, lỗ tai rất khó chịu."

Mạc Dư Thâm: "Chút nữa sẽ không sao." Anh dù sức ôm cô. Cô vẫn chưa nghe được âm thanh bên ngoài, chắc là do quá khó chịu. Đây là vấn đề đầu tiên xảy ra từ lúc cô nhập viện.

Anh gọi y tá nói rõ tình huống vừa rồi. Y tá rất kích động, vội vàng đi tìm Hướng giáo sư. Hôm nay ông không ở bệnh viện nên phải gọi điện qua.

"Đó là một hiện tượng tốt."

Mạc Dư Thâm kiềm chế hưng phấn: "Vậy bao lâu nữa mới có thể nghe được?"

"Cái này cũng khó mà nói, tùy từng người mà thời gian sẽ khác nhau. Nhưng cậu cũng nên chuẩn bị tâm lý trước, thính lực có thể khôi phục lại như trước kia nhưng có khả năng sẽ không thể nói chuyện bình thường như trước."

Hướng giáo sư: "Sáu giờ tôi sẽ về bệnh viện một chuyến, chúng ta gặp mặt trò chuyện."

Hai tháng nằm viện vừa qua, đây là thời khắc thoải mái thả lỏng của Mạc Dư Thâm. Hi vọng một ngày không xa.

Trận chói tai đi qua, Hè Gia mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Mạc Dư Thâm dùng khăn mặt lau mồ hôi trên trán cho cô, vừa rồi cô đau đến mức chân tóc cũng đỏ mồ hôi.

Điện thoại rung lên, thư ký Đinh gửi tin nhắn cho anh: 【Buổi tối bảy giờ có cuộc họp video từ nước ngoài. Lý đồng nói rằng không ai được vắng mặt.】

Mạc Dư Thâm: 【Được, tôi biết rồi.】

Mạc Dư Thâm gọi điện cho Quý Thanh Thời nói anh phải có mặt ở bệnh viện trong vòng ba mươi phút nữa.

Mỗi ngày sau khi tan làm Quý Thanh Thời đều đến bệnh viện.

Hai tháng này đều là do Mạc Dư Thâm chăm sóc Hè Gia. Anh và ba mẹ muốn ở lại phòng bệnh chăm sóc cô nhưng Mạc Dư Thâm nói cô không quen.

Ngoài trừ im lặng ra thì Quý Thanh Thời không thể nói được gì.

Hè Gia là do bọn họ nuôi lớn, sao lại không quen cho được.

Ngay từ đầu, ba mẹ cũng ở phòng bệnh ban ngày phụ Mạc Dư Thâm chăm sóc Hè Gia. Nhưng cả người Hè Gia và Mạc Dư Thâm như dán keo 502 lại với nhau. Mạc Dư Thâm còn không ái ngại mà ôm Hè Gia vào ngực chơi đùa với cô, dỗ giống như là dỗ con nít làm

cho ba mẹ anh buộc phải rút lui. Dứt khoát không đến ở cùng nữa, để cho đôi vợ chồng trẻ có thời gian riêng tư.

Trên đường kẹt xe, phải mất gần một tiếng sau Quý Thanh Thời mới tới bệnh viện. Còn mười phút nữa là đến sáu giờ.

Mạc Dư Thâm nói với Hè Gia: 【Tình trạng của em chuyển biến tốt, anh đi tìm bác sĩ bàn về phương án trị liệu tiếp theo. Quý Thanh Thời sẽ ở cùng em, có việc gì thì nói Quý Thanh Thời nói anh biết.】

Hè Gia níu tay anh không buông: "Vậy anh mau trở về nhé."

Mạc Dư Thâm gật đầu, 【Sẽ nhanh thôi. Trước khi em ngủ anh sẽ về.】

Hè Gia gật đầu, vô thức sờ tay vào túi. Cô có bẩn sao cẩn cước của anh và phương thức liên lạc, có thể tìm được anh.

Mạc Dư Thâm bàn giao với Quý Thanh thời vài câu rồi vội vàng rời khỏi phòng bệnh.

Hướng giáo sư đang chờ anh ở văn phòng, bản báo cáo bệnh tình của Hè Gia cũng vừa mới ra, so với ảnh chụp trước đó rõ ràng là có thay đổi.

Ông chỉ vào một tấm cho Mạc Dư Thâm xem, "Lúc trước dây thần kinh thị giác bị chèn ép rất ghê gớm nhưng bây giờ cậu nhìn xem, đã có chuyện biến tốt. Thính lực cũng có dấu hiệu chuyển biến tích cực."

Mạc Dư Thâm nhìn không hiểu.

Đầu tiên Hướng giáo sư nói tin tốt, bây giờ đến tin xấu, "Không thể tra được ổ bệnh trong não bộ cho nên sau khi trị liệu thì khó mà nói Hè Gia sẽ biến thành như thế nào. Trí nhớ và ký ức của con bé có thể hồi phục hay không thì khó mà nói được."

Mạc Dư Thâm vẫn đang đắm chìm trong tin tốt của Hướng giáo sư, mấy cái kia anh không quan tâm. Chỉ cần không có thêm biến chứng nào thì khôi phục hay không cũng không thành vấn đề.

Ra khỏi văn phòng của Hướng giáo sư, Mạc Dư Thâm không về phòng bệnh mà đi thẳng ra bãi đỗ xe. Anh vội vàng mở cuộc họp video, ở phòng bệnh không tiện.

Bảy giờ, mặt trời cuối cùng cũng lặn xuống. Tia nắng cuối ngày cũng biến mất.

Quý Thanh Thời mát xa lỗ tai cho Hè Gia, còn cô thì thỉnh thoảng nhìn về phía cửa.

【Ngồi yên nào.】 Quý Thanh Thời nhắc nhở.

Hè Gia ngồi thẳng lên, nhưng chưa được mấy phút lại bắt đầu ngọ nguậy nhìn về cửa.

Quý Thanh Thời: 【Nhìn cái gì vậy?】

Hè Gia: "Anh hai, sao Mạc Dư Thâm vẫn chưa về? Trời tối rồi."

Quý Thanh Thời: 【Chắc là vẫn chưa họp với bác sĩ xong, xong việc sẽ về ngay.】

Hè Gia đáp một tiếng, không quan tâm. Bác sĩ phải tan tầm sớm rồi chứ.

Hoàng hôn dần dần khép lại. Hè Gia nhìn thấy trăng khuyết đang treo lơ lửng trên ngọn cây ngoài cửa sổ. Gần đây con mắt trở nên dễ chịu đi rất nhiều, còn có thể thấy được ngôi sao sáng nhất trên kia.

Tám giờ rưỡi, Giảm Giảm vẫn chưa về.

Quý Thanh Thời nấu cháo yến mạch với sữa bò cho Hè Gia,
【Còn nóng, đợi chút nữa rồi ăn.】

Hè Gia cảm thấy Giảm Giảm sẽ không về nữa, "Anh hai, cho em mượn điện thoại của anh chơi một chút."

Quý Thanh Thời không cho, "Nếu em thấy chán thì để anh đánh bài với em."

Hè Gia càng chắc chắn anh hai đang gạt cô, nói là Giảm Giảm bàn bạc xong với bác sĩ sẽ về nhưng thật ra không phải vậy. Anh hai đang chờ ký ức của cô về không, lúc đó cô sẽ không nhớ được Giảm Giảm là ai.

Hè Gia không để ý Quý Thanh Thời nữa, bắt đầu ăn cháo, chỉ ăn được mấy muỗng cô đang buông xuống, "Em ăn no quá, đi ra hành lang dạo tiêu cơm một chút."

Quý Thanh Thời gật đầu, thu dọn chén muỗng.

Vừa ra khỏi phòng bệnh, Hè Gia lập tức lấy giấy trong túi ra chạy lại chỗ mấy y tá đang đứng. Trong đó có một người cô nhìn thấy quen quen, mới nãy còn đo huyết áp cho cô, "Chào cô, có thể cho tôi mượn điện thoại một chút được không? Ông xã tôi đang cầm điện thoại của tôi, tôi có việc cần tìm anh ấy."

Y tá biết cô không nghe được nên trực tiếp đưa điện thoại cho cô.

"Cảm ơn cô."

Y tá mỉm cười.

Hè Gia đi tới góc tường, bấm dãy số trên giấy rồi nhấn gọi.

Cuộc họp của Mạc Dư Thâm còn chưa kết thúc, anh nhấn từ chối, tin nhắn đến: 【Xin chào, cho hỏi ai ở đầu dây bên kia? Tôi đang họp, không tiện nghe máy.】

Hè Gia thở phào, hóa ra anh vẫn đang họp cùng bác sĩ. 【Ông xã, là em, Hè Gia. Em mượn điện thoại của y tá gọi cho anh. Anh cứ bận tiếp đi, nhớ về sớm một chút nha.】

Mạc Dư Thâm không thể nói rõ trong lòng anh đang dâng lên cảm xúc gì. Cô tưởng là anh sẽ không về. 【Chắc khoảng nửa tiếng nữa mới xong. Em đọc sách chờ anh.】

Lúc này Hè Gia mới yên tâm, trả lại di động cho y tá, nói cảm ơn.

Cô không về phòng bệnh mà đi xuống cuối hành lang tựa bên cửa sổ chờ Mạc Dư Thâm về.

Quý Thanh Thời dọn dẹp xong rồi đi ra tìm Hè Gia. Xa xa, có một thân ảnh đang đứng bên cửa sổ. Bây giờ thân thể cô yếu, không thể cảm lạnh, anh về phòng cầm một cái áo len dệt kim ra.

Bên cạnh có người, Hè Gia quay mặt, "Em ở đây ngắm cảnh đêm một chút."

Quý Thanh Thời khoác áo vào cho cô, biết cô ở đây chờ Mạc Dư
Thâm nên anh cũng đứng đây với cô, nhìn ánh đèn dưới lầu.

Ánh mắt của Hè Gia từ đầu đến cuối đều dán ở con đường kia,
đã nửa tiếng trôi qua rồi.

Quý Thanh Thời gửi tin nhắn cho Mạc Dư Thâm: 【Gia Gia đang
chờ cậu ở cửa sổ, khi nào về thì nói cho con bé biết.】

Mạc Dư Thâm vừa kết thúc cuộc họp, đang từ bãi đỗ xe đi ra.
Anh đi đến tòa nhà nội trú, trả lời Quý Thanh Thời: 【Em đang ở
dưới lầu.】

Hè Gia thấy ven đường có người, cô cẩn thận nhìn kỹ. Ánh sáng
không tốt, cô không dám khẳng định có phải là anh hay không.

Quý Thanh Thời: 【Là Mạc Dư Thâm.】

Hè Gia vẫy tay với người dưới lầu, "Ông xã."

Mạc Dư Thâm mở đèn pin trên điện thoại, rọi vào mặt Quý Thanh
Thời, ý đáp lời Hè Gia.

Quý Thanh Thời: ..." Thiếu điều bị chói cho mù mắt.

Hè Gia vọng xuống dưới vừa cười vừa nói, "Đã nhận được tín
hiệu."

Mạc Dư Thâm tắt đèn pin.

*

#15052020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 68: Cô Có Thể Nghe Được Rồi

Tháng mười, trên núi bắt đầu vào thu.

Trời mưa liên tiếp mấy ngày, sáng nay mới tạnh.

Diệp Thu không mặc áo khoác, đi ra khỏi khách sạn co rúm một phen. Ngọn núi này không có cảnh sắc tuyệt đẹp như bên ngọn núi mà Nhạc lão tiên sinh ở.

Nghe vài người nói, chỗ này cách xa quê của Nhạc lão tiên sinh hơn bốn trăm cây số.

Bộ phim cổ trang do Sở Sam chế tác sau mười tháng quay chụp thì cuối cùng cũng đóng máy. Nhân viên đoàn làm phim đã lục đục trở về.

Sắp tới cô không có việc gì nên ở lại đây thêm mấy ngày.

Diệp Thu mua chút trái cây rồi nhanh chóng về khách sạn.

Tối qua người đại diện gọi điện hỏi cô có phải là chơi đến quên trời quên đất rồi không mà vẫn chưa về.

Ở đây ít người nhận ra cô, đúng lúc yên tĩnh dưỡng.

Cô về Bắc Kinh thì cũng chỉ ru rú trong nhà, Hè Gia vẫn không nhớ được cô. Từ cuối tháng tư đến nay, đã nửa năm trôi qua rồi nhưng vẫn chưa có tin tức gì của Hè Gia.

Tâm này năm ngoái là lúc Hè Gia đang ở nhà lão bà uống thuốc trị liệu. Lúc đó vẫn còn nhớ rõ cô.

Một năm.

Như thể đã mấy đời trôi qua, cảnh còn người mất.

Diệp Thu rửa rất nhiều trái cây, mấy ngày tới không cần ghi hình nên cô sẽ ăn uống cho đầy đủ.

Từ lúc vào nghề đến nay, trái cây cô cũng không dám ăn nhiều. Mới vừa cho một hạt nho khô vào miệng thôi mà chuông điện thoại lập tức vang lên. Đó là tiếng chuông cô đặt riêng cho người đại diện, dọa cô sợ hết hồn.

Ở đời không thể làm chuyện xấu.

Diệp Thu nuốt xuống rồi lấy điện thoại nhận cuộc gọi.

Người đại diện: "Cô chuẩn bị cắm rễ ở trên đó luôn hả?"

Diệp Thu: "Thư giãn một chút, mai về."

Người đại diện: "Nếu cô không về thì tôi có lý do nghi ngờ cô đang ăn vụng."

Diệp Thu: "....." Cô không khỏi liếc mắt qua dĩa trái cây, không lên tiếng.

Người đại diện gọi điện là để nói cho cô biết cô lại lên hot search.

Tín hiệu mạng bên Diệp Thu không tốt, lên weibo cũng mất nửa ngày. Từ lúc rời giường đến giờ cô vẫn chưa nhìn điện thoại.

"Hot search gì?"

Người đại diện: "Lại là Quý Thanh Thời thôi. Còn ai có thể lôi cô lên hot search được nữa."

Diệp Thu: "Anh ta làm sao?" Có tình cảm mới hay là bị bắt gặp lúc đang ở cùng Sở Sam?

Người đại diện: "Quý Thanh Thời đăng hai tấm vé xem phim lên weibo, dân mạng suy đoán anh ta đi xem phim với cô. Đúng rồi, phim đó cũng có phần của cô diễn, tuyển hai mươi hai, chỉ lên hình được 1 phút 30 giây và nói được hai câu thoại."

Diệp Thu cũng quên mất đó là phim gì. Cô cũng thường xuyên diễn vai phụ, lần này cũng vậy, cũng đóng dạng nhân vật phụ ít thoại.

Lâu rồi cô không nghe thấy tin tức về Quý Thanh Thời.

Diệp Thu không biết nên nói gì tiếp, cô bỏ thêm một hạt nho khô vào miệng, từ từ nhảm nuốt.

Người đại diện: "Người đàn ông như Quý Thanh Thời là ông tổ nghề tra nam. Nửa ngày mới động một chút, không có khoái cảm gì thì thôi còn ép chết con người ta."

Diệp Thu bị sặc, ho khan liên tục.

"Chị Tĩnh, trẻ em còn hồn nhiên."

Người đại diện quay lại chuyện chính, "Cứ im lặng kéo dài như vậy cũng không phải là biện pháp. Sớm muộn gì cũng sẽ ảnh hưởng việc cô tìm bạn trai sau này. Chờ cô về Bắc kinh rồi hẹn anh ta ra

nói chuyện đàng hoàng. Nếu đã gặp nhau thì cũng có lúc phải chia tay."

Diệp Thu "Ưm" một tiếng. Nho khô rất chua.

Lúc này, tại tập đoàn Quý gia.

Thư ký đến báo cáo. Xế chiều nay có cuộc họp bên bệnh viện, nghiên cứu và thảo luận tình trạng hiện tại của Hè Gia. Dựa theo kết quả chụp CT thì thính lực của Hè Gia có khả năng bình phục.

Nhưng mà có thể sẽ không được rõ như người bình thường.

Quý Thanh Thời gật đầu, dặn dò thư ý: "Buổi chiều tôi đến bệnh viện thăm Gia Gia, tất cả xã giao buổi tối đều dời đi."

"Được."

Quý Thanh Thời còn cầm hai tấm vé xem phim trên tay, anh trả lại cho thư ký, "Bộ phim thế nào?"

Thư ký: "Rất hay." Đây là vé tối qua cô và chồng đi xem buổi công chiếu đầu tiên. Sáng nay Quý Thanh Thời nói cô mua vé, cô đã đưa anh mượn hai tấm vé này.

Buổi công chiếu đầu tiên còn có ý nghĩa hơn những suất chiếu bình thường.

Quý Thanh Thời bưng ly nước lên hững hờ uống.

Thư ký cảm giác anh có lời muốn nói nên chưa vội ra ngoài.

Quý Thanh Thời: "Lúc hai vợ chồng cô cãi nhau, ai sẽ người thỏa hiệp trước?"

Thư ký: "Là chồng tôi." Thật ra hai vợ chồng cô chưa bao giờ cãi nhau. Có lẽ sau này sẽ cãi, tạm thời thì chưa có.

Cô và ông xã là bạn học cấp ba, không ngờ lúc đi xem mắt lại là gặp nhau. Ngày 20 tháng 5 năm nay ông xã tỏ tình. Sau đó yêu đương, cầu hôn, gặp người lớn trong nhà. Tháng mười một này sẽ kết hôn.

Cuộc sống của cô đã thay đổi càn khôn đến vậy rồi mà Quý tổng chỉ mới đăng được có hai bài weibo.

Quý Thanh Thời trầm mặc một chút, không nói gì nữa, ra hiệu thư ký ra ngoài bận tiếp.

Anh mở điện thoại, do dự nửa ngày mới nhắn cho Diệp Thu một tin: 【Gần đây tình trạng của Gia Gia không tồi, dạ dày cũng không còn khó chịu, đầu cũng không còn đau. Bệnh cũng không xuất hiện biến chứng mới, lỗ tai cũng sắp nghe được.】

Diệp Thu: 【Cảm ơn Quý tổng. Sau này không dám làm phiền ngài. Định kỳ Mạc Dư Thâm đều nói tình trạng của Gia Gia cho tôi biết.】

Sau khi đọc xong, Quý Thanh Thời gõ tin nhắn.

Diệp Thu: "....."

Quý Thanh Thời lại gửi tới: 【Gần đây anh cũng không còn đau dạ dày, thuốc cũng đã cai.】

Diệp Thu không đáp lại.

Quý Thanh Thời ném di động trên bàn, đứng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đầu thu, trời xanh mây trắng.

Màu xanh dễ chịu tẩm vào lòng người.

Tháng tiếp theo, giải thi đấu cưỡi ngựa hằng năm lại được tổ chức, xác nhận xong danh sách người thi đấu, Võ Dương đưa cho trợ lý đưa đến cho ban tổ chức.

Thời tiết khá tốt, Võ Dương cưỡi ngựa hai vòng quanh sân. Cỏ đuôi chó lại héo lần nữa.

Một năm này, đạt được nhiều mà mất cũng nhiều.

Thời điểm này năm ngoái, anh và Dư An vẫn chưa chia tay. Năm nay anh đợi ở nơi này, đợi để cùng Hè Gia cửu biệt trùng phùng, đợi một ngày cô có thể tham gia thi đấu.

Thế nhưng điện thoại mãi vẫn không có tin tức gì.

Hè Gia vẫn không nhớ được anh.

Võ Dương giao ngựa cho người thuần phục ngựa của Hè Gia rồi vuốt đầu con ngựa.

Ra sân huấn luyện, anh gửi tin nhắn cho Mạc Dư Thâm: 【Mạc tổng, tôi sẽ đến báo cáo công việc cho ngài.】 Anh cũng muốn mượn cơ đi thăm Hè Gia.

Mạc Dư Thâm: 【Vậy tối trước hai giờ.】

"Ông xã, Anh qua đây ngồi xem, hoa quế nở rồi." Hè Gia đang tản bộ ở dưới sân bệnh viện. Mấy lùm cây trong sân đã xuất hiện vài cọng hoa quế.

Màu vàng nâu nhạt, mọc thành chùm.

Mạc Dư Thâm: 【Em nhắm mắt lại ngửi mùi, anh mát xa lỗ tai cho em.】

Hè Gia gật đầu, đi mấy bước đến chỗ cây hoa quế. Mấy tháng nay lỗ tai cô sắp nổ tung rồi nhưng vẫn chưa nghe được.

Mạc Dư Thâm: 【Mệt thì dựa vào người anh.】

Hè Gia lùi nửa bước, dựa lưng vào ngực Mạc Dư Thâm.

"Mạc tổng."

Mạc Dư Thâm quay đầu, là Hướng Lạc. Cô trang bị đầy đủ, mắt kính nón khẩu trang.

"Đến tìm Hướng giáo sư?"

Hướng Lạc gật đầu, "Tiện thể có chuyện cần anh giúp một chút. Có tiện về phòng bệnh nói vài câu không?" Cô sợ bị truyền thông bắt gặp, đến lúc đó không biết lại phao tin vặt gì.

Mạc Dư Thâm vỗ vỗ Hè Gia: 【Anh có khách tới.】

Hè Gia quay người, thấy cách đó không xa là Hướng Lạc và trợ lý. Cô nhỏ giọng hỏi Mạc Dư Thâm: "Trời cũng không lạnh, chụp kiểu gì mà phải mặc thành như vậy?"

Mạc Dư Thâm: 【Cô ấy là diễn viên. Có vài tấm ảnh muôn nhòe anh sửa. Anh về phòng bệnh nói chuyện với cô ấy.】

Hè Gia: "Vậy anh mau đi đi, em ở dưới đây chơi một chút."

Mạc Dư Thâm: 【Đừng đi xa quá.】 Đưa di động cho cô.

Hướng Lạc hỏi thăm được tòa nhà nội trú Hè Gia nằm, cô và trợ lý cùng đi qua, đợi Mạc Dư Thâm ở cửa thang máy.

Mấy phút sau Mạc Dư Thâm cũng tới, anh quẹt thẻ, cửa thang máy từ từ mở ra.

"Có chuyện gì?"

Hướng Lạc: "Liên quan đến Khương Thẩm."

Mạc Dư Thâm gật đầu.

Đến phòng bệnh, Mạc Dư Thâm pha cà phê cho Hướng Lạc và cả trợ lý. Trợ lý thụ sủng nhược kinh, "Cảm ơn."

Mạc Dư Thâm ngồi xuống đối diện Hướng Lạc: "Tình huống cụ thể như thế nào?"

Hướng Lạc: "Khương Thẩm là người bạn tâm tình đầu tiên khi tôi mới bước vào nghề, có lẽ người ngoài đều xem chúng tôi là tình cảm chị em giả dối nhưng thật ra không phải. Cái này như là mối tình đầu vậy, khó mà biến mất."

Mạc Dư Thâm không hiểu tâm tư và mạch não của phụ nữ.

Hướng Lạc: "Những thứ không thoải mái trước kia tôi đều muốn sang trang mới, không lưu không tiếc. Nhưng bây giờ Khương

Thẩm không muốn xuất hiện cùng với tôi. Ban tổ chức cũng sẽ có ý tách chúng tôi ra. Tôi không có cơ hội giải thích với cô ấy những khúc mắt hiểu lầm trước kia nên chỉ còn cách nhờ anh giúp đỡ, nói Tinh Lam sắp xếp một hoạt động nào đó cho tôi và Khương Thẩm xuất hiện cùng nhau."

Mạc Dư Thâm suy nghĩ.

Hướng Lạc: "Thật ra tôi rất hâm mộ anh, Khương Thẩm có thể vì anh mà mặt mũi cũng không cần."

Mạc Dư Thâm không nói gì.

Hướng Lạc uống xong cà phê, cáo từ rời đi.

Mạc Dư Thâm xuống lầu tìm Hè Gia.

Hè Gia đi loanh quanh sân một vòng. Lúc đi ngang qua cửa bệnh viện, có một khuôn mặt quen thuộc đập vào. Cô nhìn chằm chằm vào người kia.

Dư An thấy Hè Gia trước, "Chu đạo, chị Hè Gia kìa. Chị ấy đang nhìn chúng ta đó." Lời nói mang theo kích động rõ ràng.

Chu Minh Khiêm ngừng chân, bốn mắt chạm nhau với Hè Ga, nhất thời quên đau dạ dày.

Hè Gia cất bước đi tới, "Chào ngài, ngài có phải là đạo diễn Chu Minh Khiêm không?"

Chu Minh Khiêm kinh ngạc, tiếng nói mang theo run rẩy ra ngoài, "Cô nhớ tôi là ai sao?"

Anh nói nhiều chữ như vậy, Hè Gia không nhìn khẩu hình miệng được, "Thật ngại quá, tôi không nghe được. Ngài có phải là Chu đạo diễn không?" Chắc là cô không nhận sai đâu.

Là một vị đạo diễn cô ngưỡng mộ nhiều năm rồi.

Chu Minh Khiêm gật đầu, nhanh chóng lấy điện thoại ra, 【Là tôi. Cô nhớ ra tôi rồi sao?】

Còn chưa kịp đưa cho Hè Gia nhìn thì cô đã xoay qua Dư An nói: "Có thể phiền cô chụp giúp tôi một tấm với Chu đạo diễn được không? Tôi là fan của Chu đạo diễn."

Cô không cầm theo giấy bút nên không thể xin chữ ký, đành phải chụp ảnh lưu niệm.

Dư An gật đầu không ngừng, 【Có thể có thể.】

Bây giờ chị Hè Gia có thể nhận ra khuôn mặt này của Chu Minh Khiêm rồi thì không còn lâu nữa cũng sẽ nhận ra cô đúng không? Cô cầm điện thoại của Hè Gia, 【Chúng ta đổi chỗ chụp nhé? Ở đây nhiều người qua lại, không đẹp.】

Hè Gia cười: "Cảm ơn cô." Lại lo lắng hỏi: "Không làm chậm trễ hai người chứ?"

Dư An: 【Không chậm trễ, không phiền chút nào. Chúng tôi có rất nhiều thời gian.】

Hè Gia và Dư An vừa đi về phía vườn hoa vừa tán gẫu, không ai thèm quan tâm đến Chu Minh Khiêm có qua hay không.

Chu Minh Khiêm nhìn điện thoại, xóa hàng chư kia. Hóa ra trí nhớ của cô đã trở về mấy năm về trước.

"Sếp ơi!" Dư An quay đầu gọi anh.

Chu Minh Khiêm nâng bước đi qua.

Ở trước cây hoa quê lúc nãy, Dư An như nghiệp ảnh gia chuyên nghiệp, sắp xếp tạo dáng cho bọn họ xong rồi cô cầm điện thoại của Hè Gia nhìn người trong màn hình, "Chu đạo, cười một cái."

Chu Minh Khiêm chỉ muốn bắn Dư An một phát.

Dư An chụp liên tiếp mấy tấm rồi lại lấy điện thoại di động của mình ra chụp thêm hai tấm nữa.

Cô đi tìm Hè Gia giải thích về hai tấm kia: 【Ánh sáng quá chói, em còn tưởng là do điện thoại của chị nhưng điện thoại của em cũng bị như vậy.】

Hôm nay đẹp trời, ánh nắng mạnh, nhưng kết quả không tồi, Hè Gia rất thỏa mãn. Cô ảm ơn Dư An rồi quay sang nói với Chu Minh Khiêm: "Cảm ơn Chu đạo, làm phiền thời gian của ngài rồi."

Chu Minh Khiêm lắc đầu.

Dạ dày hình như cũng không đau như hồi nãy.

Chu Minh Khiêm và Dư An đi ra bãi đỗ xe. Dư An thì mãi nhìn hai tấm hình kia, không có ý định gửi nó cho Chu Minh Khiêm. Chu Minh Khiêm cũng không mở miệng đòi.

Anh xoa xoa dạ dày, lại bắt đầu đau âm ỉ.

Hè Gia cúi đầu nhìn điện thoại nên không chú ý Mạc Dư Thâm đang đi tới. Cho đến khi cả người bị ôm vào lòng thì Hè Gia mới ngẩng mặt, "Ông xã, em vừa gặp được thần tượng đó."

Mạc Dư Thâm cau mày, "Ai?"

Hè Gia đưa di động cho anh, "Chu Minh Khiêm, chắc là anh biết vị đạo diễn này, rất nổi tiếng. Em còn chụp hình chung với anh ấy nữa. Chút nữa anh sửa giúp em mấy tấm hình này đi."

Mạc Dư Thâm nhàn nhạt đáp được. Tuy nhiên loại khó chịu này rất nhanh bị kinh hỉ xâm chiếm. Cô có thể từ từ nhớ được những người quen thuộc trước kia rồi.

Về đến phòng bệnh, Mạc Dư Thâm nói rõ tình huống vừa rồi gửi cho Hướng giáo sư.

Hè Gia vẫn chưa quên chuyện sửa ảnh chụp, thúc giục Mạc Dư Thâm: "Ông xã, anh mau sửa ảnh cho em đi, em muốn đăng weibo. Lâu quá không đăng nó sẽ mọc cỏ mắt."

Nhay mắt Mạc Dư Thâm không còn chút động lực gì để sửa anh.

"Ông xã." Cô ôm anh rồi xoa xoa má anh.

Mạc Dư Thâm bật máy tính lên, nửa năm nay anh cũng biến thành cao thủ sửa ảnh rồi.

Hè Gia đi pha cà phê cho Mạc Dư Thâm. Hai tháng nay trạng thái của cô không tồi, ngoại trừ lỗ tai khó chịu thì cơ thể cũng không có chỗ nào không thoải mái.

Không bệnh không đau, cơ thể nhẹ nhàng.

Mùi thơm của cà phê truyền đến từ bếp nhỏ, Mạc Dư Thâm cũng sắp sửa ảnh xong.

Hè Gia bưng cà phê tới, "Ông xã, tiểu khái ái của anh giá đáo."

"Ông xã, tiểu khái ái của anh giá đáo."

Hè bị chính mình làm cho giật mình. Trong lỗ tai cô mới vừa lặp lại lời cô nói. Cô có thể nghe được rồi sao?

"Ông xã, em yêu anh."

Cô thật sự nghe thấy được rồi.

Hè Gia đặt tách cà phê xuống bàn trà, kích động đến mức rót nước mắt, cô lấy tay kéo Mạc Dư Thâm: ""Ông xã, chút nữa sửa sau."

Mạc Dư Thâm bị Hè Gia kéo một phát, Chu Minh Khiêm bị giật một phát biến hình.

*

#16052020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 69: Anh Vẫn Luôn Yêu Em

Mạc Dư Thâm nhìn ảnh chụp, nhớ tới mấy ngày trước bịa một câu thế mà giờ thành thật rồi.

"Ông xã, em." Hè Gia kích động.

Mạc Dư Thâm thấy cô muốn nói lại thôi, cầm điện thoại đánh chữ, 【Sao vậy?】

Hè Gia vừa tính mở miệng thì lại nuốt lời nói trở về. Cô suýt nữa quên mất Giám Giảm vẫn còn chưa nói chuyện được. Nếu biết cô có thể nghe được thì anh nhất định sẽ rất tự ti.

Giám Giảm ở bệnh viện chăm sóc cô suốt nửa năm. Anh vất vả như vậy, cô không thể để anh mất thoải mái. Bây giờ cô có khả năng khôi phục lại trí nhớ, thính lực cũng bình thường trở lại, nhưng Giám Giảm vẫn y như lúc ban đầu, không nói được mà trí nhớ cũng không tốt.

Bây giờ chỉ có thể tạm thời giấu Giám Giảm. Lát nữa cô đi tìm bác sĩ nói tin tốt này cho mọi người biết.

Mạc Dư Thâm thấy hốc mắt cô đỏ lên, lúc khóc lúc cười. Anh đoán có lẽ cô đã nghe được rồi. 【Em muốn nói với anh cái gì?】 Đầu ngón tay run rẩy, khó khăn lắm mới gõ ra được mấy chữ này.

Hè Gia lắc đầu, điều chỉnh lại cảm xúc. Sau đó cô bật cười, vui thật, cô không điều chỉnh được cảm xúc.

Mạc Dư Thâm càng chắc chắn cô đã nghe được. Anh dùng sức ôm cô vào lòng.

Nửa năm, hơn một trăm tám mươi ngày. Mỗi ngày cô đều thống khổ như vậy, rốt cuộc cũng đợi được đến ngày hôm nay.

Như thể sống sót sau cơn hoạn nạn.

Hè Gia: "Ông xã, em yêu anh, đời này em chỉ yêu một người chồng là Mạc Dư Thâm."

Cô buông Mạc Dư Thâm ra, "Ông xã, anh sửa ảnh tiếp đi, em đi tìm bác sĩ. Hồi xem em lúc khóc lúc cười như vậy có phải do thần kinh bất ổn không."

Mạc Dư Thâm cười cười, thuận theo cô.

Hè Gia lau nước mắt, sửa sang lại tóc tai rồi đi tìm bác sĩ.

Mười phút sau, anh nhận được tin nhắn của Hướng giáo sư:
【Hè Gia có thể nghe được rồi, trong lỗ tai cũng không còn tiếng chói. Nhưng nói chuyện nhỏ thì con bé sẽ khó nghe được. Có điều đã vượt qua mong muốn của chúng ta. Đây đều là công lao của cậu.】

Hướng giáo sư cũng vui mừng. Nửa năm, ai cũng vất vả.

Hè Gia rời khỏi phòng làm việc của bác sĩ, đóng cửa lại.

"Ba, bây giờ Hè Gia có thể nghe lại được rồi, có phải cũng có hi vọng khôi phục lại ký ức hay không?" Hướng Lạc hỏi.

Hướng giáo sư lắc đầu, "Hiện tại thì khó nói. Con bé khôi phục thành dạng gì cũng phải xem hiệu quả được phẩm mới của chúng ta. Có lẽ thật sự có thể hồi phục."

Hướng Lạc: "Ba vất vả nghiên cứu hơn mươi năm, cuối cùng thì..." Cô thở dài, "Nam thần của con, cũng là sự kiêu ngạo mãi mãi của con." Cô ôm Hướng giáo sư một cái.

Hướng giáo sư thông báo cho bọn họ một giờ chiều nay họp.

Hè Gia đã nghe thấy được, ký ức cũng dần dần khôi phục lại, đã nhận ra được những người quen trước kia. Mặc dù ấn tượng không sâu nhưng cũng là một khởi đầu tốt.

Trong buổi họp, bọn họ tổng hợp phân tích lại số liệu nửa năm nay, thuốc mới cũng bắt đầu tiến vào giai đoạn nghiên cứu lần hai.

Kết thúc cuộc họp, Hướng giáo sư khép sổ lại, cảm khái lần nữa: "Hè Gia có thể khôi phục được, một phần là nhờ tác dụng thuốc, phần còn lại không thể kể thiếu Mạc Dư Thâm."

Những người khác cũng gật gù đồng ý.

Giống như những hiện tượng kì lạ trong y học. Người thực vật có thể tỉnh lại nhờ sự chăm sóc đồng hành của người yêu mình. Tình trạng của Hè Gia cũng vậy.

Trợ lý nói đùa với một câu nói lạt hậu: "Tình yêu là độc, nhưng cũng là bài thuốc hay."

Hướng giáo sư: "Cuối tháng này Hè Gia có thể làm thủ tục xuất viện. Con bé không thể nạp thêm thuốc được nữa, sẽ gây tổn hại

cho gan. Nghỉ ngơi và điều chỉnh một đoạn thời gian. Thuốc mới có khả năng thí nghiệm lâm sàng vào năm sau."

Nhóm nghiên cứu của bọn họ và Mạc thị hợp tác, đầu tháng này có tin tốt. Bây giờ đang thử nghiệm tính an toàn của dược phẩm, cách thí nghiệm lâm sàng một khoảng thời gian dài.

Trợ lý: "Lần điều trị tiếp theo của Hè Gia có thể sẽ là một quá trình thú vị, đối với Mạc Dư Thâm mà nói thì đúng là đầy những điều bất ngờ."

Ai cũng không biết ký ức của Hè Gia sẽ bắt đầu lại từ đâu. Ngày nào khôi phục ký ức, sau đó tính cách sẽ trở nên như thế nào.

Trưa nay, Hè Gia mất ngủ.

Sợ Mạc Dư Thâm phát hiện bất thường nên cô chỉ đành giả vờ ngủ. Diễn xuất bùng nổ đã lừa được Mạc Dư Thâm. Anh vén chăn cho cô rồi cúi xuống đặt lên trán cô một nụ hôn.

Khoảng hai giờ, Võ Dương đến bệnh viện.

Mạc Dư Thâm ra hiệu Võ Dương nhỏ tiếng một chút, dừng quấy rầy Hè Gia ngủ trưa.

Võ Dương không hiểu gì hết. Hè Gia đã không nghe thấy thì cái gì có thể làm phiền được cô chứ.

Hai người đi đến phòng bếp nhỏ.

Võ Dương lấy hai cốc nước.

Mạc Dư Thâm nhỏ giọng nói: "Bây giờ Hè Gia có thể nghe được rồi."

Võ Dương bị nước nóng làm bỗng tay, tim cũng nóng theo. "Tù khi nào?" Anh không để ý đến tay đau, tim cũng đập bình bịch.

Mạc Dư Thâm: "Sáng nay."

Yết hầu Võ Dương nhấp nhô, không thể nói được cảm xúc trong lòng giờ khắc này. Anh quay mặt đi, mở vòi nước rửa tay.

Nửa năm trước, Hè Gia nhắn anh: Mong rằng ngày nào đó chúng ta có thể cửu biệt trùng phùng.

Lúc đó mắt anh ướt ướt.

Anh biết có lẽ mình không đợi được ngày đó, nhưng vẫn luôn tạo hi vọng cho bản thân.

Anh và Hè Gia như một cặp bài trùng, nửa năm này Hè Gia không đến câu lạc bộ, anh cũng không có tâm trạng làm việc.

Trong lòng buồn đến bàng hoàng. Mỗi lần nhớ Dư An, không có ai để anh thở lộ. Nếu Hè Gia vẫn khỏe mạnh không sinh bệnh thì anh sẽ cố gắng không chia tay với Dư An. Vì Hè Gia sẽ mắng cho anh tinh.

Võ Dương đóng vòi nước, báo cáo sơ qua tình hình của câu lạc bộ gần đây cho Mạc Dư Thâm.

Mạc Dư Thâm pha hai tách cà phê, báo cáo cũng không quan tâm. Anh đang chuẩn bị trà ciều cho Hè Gia.

Võ Dương thấy anh không quan tâm nên nói ngắn gọn cho xong. Mới tháng mười mà đã hoàn thành mục tiêu kinh doanh của năm

nay. Anh có thể nhận được không ít tiền thưởng, đến lúc đó không biết nên xài như thế nào.

Bây giờ Hè Gia đã nghe được, cuối cùng cũng có người phung phí với anh.

Mạc Dư Thâm chuyên tâm pha trà chiều, phòng bếp yên tĩnh lại.

"Mạc tổng, tại sao lúc đó anh lại đầu tư cho câu lạc bộ cưỡi ngựa vậy?" Võ Dương rảnh rỗi trò chuyện.

Mạc Dư Thâm khụng lại một chút, "Kiếm tiền."

Võ Dương Thầm nghĩ, anh cũng không có kiếm được thêm bao nhiêu nha. Tiền chia hoa hồng mỗi năm Mạc Dư Thâm đều đem đi mua ngựa cho Hè Gia. Cho dù bây giờ Hè Gia không thể cưỡi nhưng không mua thiếu con nào.

Võ Dương lớn gan suy đoán: "Mạc tổng, có phải anh đã sớm coi trọng Hè Gia cho nên mới đầu tư câu lạc bộ. Tiếp theo là dùng lương cao đào tông qua rồi thông qua tôi lôi kéo Hè Gia đến có phải không?"

Tay Mạc Dư Thâm trì trệ, nâng mặt nhìn anh: "Chiều không cần đi làm nữa phải không?"

Võ Dương: "....."

Uống xong một tách cà phê, Võ Dương đưa tách cho Mạc Dư Thâm lấy thêm một tách.

Hai người đưa lưng về phía phòng ngủ nên không để ý Hè Gia ở phía ngoài.

Hè Gia ngủ không được nên đi tìm Mạc Dư Thâm, lần theo âm thanh, cô đi đến phòng bếp nhỏ. Không ngờ bên trong còn có người khác.

Hơn nữa Mạc Dư Thâm còn đang nói chuyện, anh vậy mà lại nói chuyện! Hóa ra trước kia tất cả đều giả vờ!

Mạc Dư Thâm không chỉ biết nói chuyện mà còn là ông chủ. Có vẻ như rất có tiền.

Hai người ở phòng bếp vẫn còn tiếp tục nói chuyện phiếm.

Võ Dương: "Với tốc độ khôi phục như vậy thì năm sau Hè Gia có thể dự thi được rồi. Đợi cậu ấy xuất viện là có thể đến câu lạc bộ tham gia huấn luyện thường ngày."

Mạc Dư Thâm: "Năm nay không đi. Trời lạnh, thân thể cô ấy không chịu được."

"Tần Gi้า Gi้า! Anh lừa em!"

Trái đất ngừng xoay.

Mạc Dư Thâm bỗng nhiên xoay người nhìn Hè Gia không chớp mắt. Không biết là cô đang vui hay tức giận.

Vừa rồi Hè Gia không nhịn được nên mới phát ra tiếng. Chủ yếu là cô cũng muốn nói cho Mạc Dư Thâm biết là cô đã nghe được, vậy thì mượn cơ hội này.

Mạc Dư Thâm đặt tách cà phê xuống, "Anh cũng vừa mới biết nói chuyện, tính đợi em tỉnh rồi nói với em."

"Gạt người! Xấu xa!"

Hè Gia đi tới. Mạc Dư Thâm thở phào, cô không tức giận. Anh đưa tay ra, Hè Gia ôm cổ anh nhảy lên trên. Mạc Dư Thâm đỡ cô, hai chân Hè Gia vòng qua eo anh.

"Anh chính là tên lừa gạt."

Cô hôn lên môi anh một cái, "Đồ xấu xa."

Mạc Dư Thâm: "Lỗ tai có khó chịu không?"

Hè Gia lắc đầu.

Cô tựa trán mình vào trán anh, "Anh vẫn luôn gạt em đúng không? Thật ra là anh biết nói chuyện, anh cũng không bị bệnh gì hết. Anh sợ em không muốn ở cùng anh nên anh mới nói mình bị bệnh có phải không?"

Mạc Dư Thâm mỉm cười không lên tiếng.

Hè Gia: "Ông xã, em có thể nghe được rồi. Anh nói gì cho em nghe đi."

Mạc Dư Thâm nhìn vào mắt cô: "Anh vẫn luôn yêu em."

Hè Gia nghẹn ngào, "Em cũng vậy." Cô ngậm lấy môi của Mạc Dư Thâm, nhẹ nhàng mút.

Võ Dương không thể tiếp tục nhìn được nữa. Hai người này không coi ai ra gì mà dính nhau như vậy, trái tim của anh không chịu được.

"Mạc tổng, tôi sẽ đến sau."

Không ai phản ứng.

"Buổi sáng em đã nghe được rồi nhưng không dám nói cho anh biết."

"Anh biết."

Hè Gia hỏi: "Bác sĩ nói với anh?"

Mạc Dư Thâm gật đầu,

"Ông xã, em yêu anh."

"Anh cũng yêu em."

Võ Dương lấy tay ôm tim đi ra khỏi phòng bệnh.

Ra đến hành lang anh mới miễn cưỡng thở ra hơi.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì anh không thể tin được người đàn ông băng lãnh như Mạc Dư Thâm có thể mặt không đỏ, tim không đập, tay không run nói ra mấy câu sến súa buồn nôn đến thế.

Ở đầu hành lang có một thân ảnh quen thuộc đi tới. Võ Dương nhìn kỹ lại, là Quý Thanh Thời. Quý Thanh Thời mua hoa tươi tới thăm Hè Gia. Lúc nãy trên đường đến đây, bác sĩ có gọi điện nói anh biết Hè Gia đã nghe được.

"Quý tổng."

Quý Thanh Thời gật đầu, "Sao không vào trong?"

Võ Dương: "Không vào được."

Quý Thanh Thời không hiểu cho lầm, anh thuận theo khe hở ở cửa nhìn vào, "Sao vậy?"

Võ Dương: "Bị nhồi cẩu lương đến đau dạ dày."

Quý Thanh Thời không tin tà ma. Làm gì có phép thần thông nhồi cẩu lương đến đau dạ dày chứ. Anh gõ gõ cửa, "Gia Gia?"

Không ai trả lời.

Mạc Dư Thâm và Hề Gia vẫn giữ nguyên tư thế trước đó. Hai người hôn mê sâu đến quên mình, không quan tâm ai tới cũng không nghe thấy gì.

Quý Thanh Thời đẩy cửa bước vào.

Chưa tới nửa phút anh lại ra.

Nghe nói Hề Gia đã nghe được, Quý Chính Hà và Hề Diệp Lam cũng vội vàng chạy đến bệnh viện. Hốc mắt của Hề Diệp Lam còn đỏ, mừng đến rơi nước mắt.

"Chào chú chào dì."

"Chào con." Hề Diệp Lam mỉm cười, "Hôm nay không bận sao?"

"Không bận lắm."

Hề Diệp Lam: "Sao hai đứa không vào? Gia Gia không ở trong phòng bệnh hả?"

Quý Thành Thời: "Có ở. Nhưng hai đứa nó dính nhau như sam."

Hè Diệp Lam và Quý Chính Hà sốt ruột muốn gặp con gái, muốn nói với con gái mấy câu. Cũng không phải họ chưa từng thấy con gái và Mạc Dư Thâm dính nhau, sớm đã chuẩn bị tâm lý.

Hai người đẩy cửa đi vào, "Gia Gia."

Quý Thanh Thời đếm ngược trong lòng, ba, hai, một.

Cửa mở ra.

Hè Diệp Lam và Quý Chính Hà ho nhẹ hai tiếng. Tuổi trẻ bây giờ đều chuộng hôn sâu kiểu Pháp như vậy sao.

*

#17052020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 70: Thuốc Này Mỗi Ngày Nhìn Ba Mươi Giây, Chữa Khỏi Bách Bệnh

Ngoài hành lang phòng bệnh có bốn người đang đứng. Mắt lớn trừng mắt nhỏ, chờ trong héo mòn.

Hai mươi phút trôi qua rồi, không biết bên trong đã thân mật xong chưa.

Hè Diệp Lam ra hiệu cho Quý Thanh Thời: "Con mau vào trong xem đi."

Quý Thanh Thời chỉ chỉ con mắt: "Con còn muốn giữ nó đi tìm vợ." Nói đến mắt, anh méc mẹ: "Mẹ, mẹ không biết đâu, mắt của con thiếu điều bị Mạc Dư Thâm chói cho mù. Nó chói đèn pin vào mắt con."

Hè Diệp Lam: "Vậy sao Dư Thâm nó không chiếu người khác."

Quý Thanh Thời nghẹn: "Bên cạnh Gia Gia lúc đó không còn ai khác ngoài con."

Hè Diệp Lam tiếp lời: "Vậy thì đúng rồi, không chiếu con thì chiếu ai."

Quý Thanh Thời: "....."

Võ Dương bật cười, quay mặt ra chỗ khác. Đột nhiên anh cảm thấy mình cũng không phải là người khỏe nhất thế giới.

Hè Gia Lam đẩy Quý Thanh Thời: "Mau vào xem."

Quý Thanh Thời im lặng, chỉ có thể xong pha chiến trường.

Mạc Dư Thâm đang dùng trà chiều với Hè Gia. Anh tự tay nướng một ít bánh quy, một ly sữa tươi, một dĩa trái cây và các món nguội.

Hè Gia ngồi xếp bằng trên đùi Mạc Dư Thâm. "Ông xã."

"Ừm."

Cô cũng không muốn nói gì, chỉ là lâu lâu lại muốn gọi một lần.

Mạc Dư Thâm lấy một cái bánh quy hình con cá cho Hè Gia. Cô cắn đầu cá rồi đưa miệng đến gần anh, Mạc Dư Thâm cắn phần đuôi con cá.

Cửa mở.

Quý Thanh Thời nhìn thấy hết màn này. Hai con người như đường như mật suốt ngày dính nhau.

"Vào đi." Anh mở cửa lớn ra.

Trình độ thân mật như vậy đã nằm trong phạm vi tiếp nhận của bọn họ.

Hè Diệp Lam nói chuyện mấy câu với con gái, xác định cô có thể nghe được rồi. Hè Diệp Lam thở dài một hơi, xoa xoa tóc con gái, ra hiệu cô tiếp tục ăn bánh.

Hè Gia ăn không ít, buổi trưa quá hưng phấn quên cả ngủ, lúc này mới bắt đầu rã rời. Hè Diệp Lam đưa cô vào phòng nghỉ trưa.

Hè Gia nằm trên giường, cả người như nằm trên bông, thoải mái.

"Mẹ ơi, con không sao. Không cần canh con ngủ, mẹ ra ngoài nói chuyện với mọi người đi."

Hè Diệp Lam không đi, ngồi xuống mép giường. Bà vén tóc Hè Gia qua một bên rồi lấy khăn mặt lau tay cho cô.

Hè Gia lấy tay sờ sờ nếp nhăn trên khéo mắt mẹ mình. Mẹ già đi không ít, trước kia đâu có nhiều nếp nhăn như vậy, một năm này xuất hiện lên rất nhiều.

"Mẹ ơi, bây giờ con đã dần bình phục rồi. Sau này mẹ ngủ sớm một chút, thức khuya không đẹp. Có phải mẹ không muốn làm tiểu tiên nữ của ba nữa không?"

Hè Diệp Lam cười, "Làm mẹ của tiểu tiên nữ là được rồi." Bà cầm tay con gái, "Ngủ đi."

Hè Gia gật đầu, nhắm mắt lại.

Chưa được một lát lại mở ra.

"Mẹ, Giảm Giảm vì con mà bỏ bê công việc nửa năm, không biết việc buôn bán của anh thế nào. Con có nhiều tiền như vậy, đợi khi nào xuất viện sẽ đầu tư cho câu lạc bộ của anh, bảo đảm vòng vốn cho câu lạc bộ. Con không rành mấy cái thủ tục pháp lý, đến lúc đó mẹ giúp con nhé."

Hè Diệp Lam gật đầu, "Không thành vấn đề, ngày nào mẹ cũng rảnh."

Bà không nói cho Hè Gia biết Mạc Dư Thâm không thiếu chút tiền đó của cô.

Hè Diệp Lam hỏi: "Còn có nhớ mình có bao nhiêu tiền à?"

Hè Gia cười: "Đương nhiên nhớ kỹ rồi."

Hè Diệp Lam cười, đúng là có máu mê tiền từ trong tuỷ. Từ nhỏ Hè Gia đã mê tiền, tất cả tiền tiêu vặt của anh cả và anh hai đều bị cô dụ lấy hết. Còn nói là để dành sau này mua ngựa.

Hè Gia: "Còn sợ có ngày sẽ quên nên con đã ghi ra giấy cất trong người."

Cô thò tay vào chăn lấy tờ giấy trong túi ra.

Mặt chính là bản sao thẻ căn cước của Mạc Dư Thâm, mặt sau là chi tiết toàn bộ tài sản của cô.

Bất cứ lúc nào cũng không được quên tiền và Giấm Giấm.

Hè Gia xếp lại tờ giấy bỏ vào túi. Tờ giấy kia bị gấp nhiều lần đã bắt đầu có vết rách nhưng cô vẫn xem nó là báu vật.

Trước khi ngủ, Hè Gia dặn Hè Diệp Lam nhớ nhắc cô về chuyện đầu tư câu lạc bộ của Mạc Dư Thâm.

Không có gánh nặng trong lòng, rất nhanh Hè Gia chìm vào giấc ngủ.

Lúc này Hè Diệp Lam mới ra ngoài phòng khách. Phòng khách không có ai, bọn họ sợ nói chuyện làm ồn đến Hè Gia nên đều đi ra ngoài hành lang hết. Hè Diệp Lam đi ra ngoài hành lang tìm bọn họ, đóng cửa lại.

Mạc Dư Thâm thấy mẹ vợ đi ra, vội vàng hỏi: "Mẹ, Hè Gia thế nào?"

"Ngủ rồi, tâm tình không tệ." Hè Diệp Lam cũng vui mừng theo.

Mạc Dư Thâm vẫn không yên lòng, "Con vào xem thử. Nếu cô ấy tỉnh lại mà không thấy con sẽ rất hoảng."

Quý Thanh Thời: "Vừa mới ngủ thôi mà."

Mạc Dư Thâm: "Nếu tỉnh lại thì sao?" Anh vào phòng bệnh xem một chút rồi để lại mảnh giấy trên đầu giường cho Hè Gia: 【Anh ở ngoài phòng bệnh nói chuyện phiếm với ba mẹ và Quý Thanh Thời, tỉnh dậy thì gọi anh.】

Ngoài cửa, Hè Diệp Lam nhịn không được cắn nhầm Quý Thanh Thời: "Con học Mạc Dư Thâm một chút, xem nó đối xử với vợ mình ra sao. Con nhìn con xem..."

Mạc Dư Thâm đi ra.

Quý Thanh Thời cắt ngang mẹ, nói sang chuyện khác: "Mẹ, anh cả vừa gọi điện tới nói bên trung tâm nghiên cứu được phẩm ở Thụy Sỹ đã đi vào kỳ thử nghiệm lâm sàng lần ba, không có tác dụng phụ rõ ràng, Gia Gia có hy vọng hồi phục."

Hè Diệp Lam không thể tin được, "Thật không?" Bà nắm lấy tay Quý Chính Hà, dùng sức xoa xoa nắn nắn.

"Nên vui vẻ thì vui vẻ, bà khóc cái gì chứ." Quý Chính Hà lấy khăn giấy lau cho bà. Một năm này, bà đã khóc hết tất cả nước mắt của kiếp sau rồi.

Có Võ Dương ở đây, Hè Diệp Lam cũng cảm thấy thất thố, bà quay mặt ra chỗ khác, hít sâu mấy cái.

Năm phút trước, Quý Thanh Viễn gọi điện cho Quý Thanh Thời nói thử nghiệm lâm sàng đợt hai đã kết thúc, báo cáo cũng có, không có bất kỳ phản ứng tiêu cực nào trên người bệnh, hiệu quả điều trị rõ ràng.

Hiệu quả điều trị của thuốc mới đối với Hè Gia như thế nào khó mà nói được.

Thuốc của nhóm nghiên cứu của Hướng giáo sư chậm nhất phải sang năm mới có thể đưa vào thử nghiệm lâm sàng. Không chừng còn năm sau nữa. Trong khoảng thời gian chờ đợi này, trước tiên dùng thuốc bên Thụy Sỹ, ai biết được sẽ có hiệu quả hơn mong đợi thì sao.

Đầu tháng sau sẽ bắt đầu thử nghiệm lâm sàng lần ba trên toàn cầu. Anh cả đã xin cho Hè Gia tham gia thử thuốc đợt ba. Lần này không cần nằm viện, các chuyên gia nghiên cứu sẽ trực tiếp theo dõi.

Ngày mai anh sẽ về nước.

Mạc Dư Thâm đề xuất, "Mẹ, chờ Hè Gia xuất viện, chúng con sẽ về nhà bên đó." Ai cũng không biết được sau khi uống thuốc, ký ức của Hè Gia sẽ bắt đầu lại từ đâu.

Bây giờ cô ở nhà mình, cho dù ký ức có dừng ở năm nào thì cũng sẽ không cảm thấy xa lạ.

Nếu anh và Hè Gia về biệt thự bên kia thì khó mà nói. Nếu Hè Gia tỉnh lại sau giấc ngủ lại tự cho mình mới vừa tình một đêm

xong... sẽ ảnh hưởng tâm tình của cô.

Trong lòng Hề Diệp Lam tràn đầy vui vẻ: "Trong nhà vốn là có phòng của các con. Đến lúc đó tầng ba cho các con ở, đầy đủ thư phòng thiết bị cho con làm việc."

Bà suy nghĩ một chút, quyết định: "Thanh Viễn và Thanh Thời cũng về nhà ở đi, nhiều người cũng thuận tiện chăm sóc cho Gia Gia."

Quý Chính Hà đồng ý.

Quý Thanh Thời cũng không có ý kiến. Sau khi thành niên, anh và anh cả đều dọn ra ngoài ở riêng. Chẳng ai muốn ở nhà nghe mẹ lải nhải.

Người một nhà ở cùng một chỗ náo nhiệt chỉ còn lại trong ký ức khi bé của anh. Anh sắp không nhớ được bầu không khí ấm áp náo nhiệt đó nên đột nhiên rất hoài niệm.

Hề Diệp Lam nói với Quý Thanh Thời: "Tầng hai để cho anh cả con ở, đến lúc đó con ở tầng một với ba mẹ. Phòng ngủ phụ cho con ở, phòng cho khách sửa lại làm thư phòng nhỏ cho con."

Quý Thanh Thời: "....."

Tầng hai tầng ba đều có thư phòng, phòng gym và phòng chiếu phim gia đình. Anh không những không được hưởng những thứ này mà còn phải lấy phòng cho khách đổi thành cái thư phòng nhỏ xíu.

Vì sao anh không yêu đương? Vì sao lại có máu tra nam trong người? Chắc chắn là do nguyên nhân gia đình tạo thành.

Điện thoại rung lên, Mạc Dư Thâm gửi qua một đường link với tiêu đề "Tra nam luôn tìm thấy một vạn lời biện hộ cho sự cẩn bã của mình."

Hè Gia ngủ một giấc đến chạng vạng tối tự nhiên tỉnh.

Hưng phấn quá khích qua đi, bây giờ tâm tình đang từ từ bình tĩnh lại.

Bây giờ mục tiêu của cô đổi thành: Nhớ được Giấm Giấm và số điện thoại của anh mà không cần nhìn vào bút ký và thẻ căn cước.

Ngủ mấy tiếng rồi nhưng Hè Gia vẫn chưa quên vụ ảnh chụp chung với Chu Minh Khiêm, "Ông xã, anh chưa sửa ảnh xong à?"

Mạc Dư Thâm nhìn chằm chằm cô: "Ảnh gì?"

Hè Gia: "Tấm em chụp với thần tượng của em đó, anh quên rồi hả?"

Chưa quên.

Chỉ là kinh ngạc, sáu tiếng trôi qua rồi vẫn còn nhớ được chuyện ảnh chụp. Trí nhớ của cô đã bắt đầu kéo dài ra.

Tâm tình của Mạc Dư Thâm không tệ, không so đo với gương mặt của Chu Minh Khiêm. Anh nghiêm túc sửa ảnh, khôi phục lại gương mặt bị biến hình của Chu Minh Khiêm.

Hè Gia ngồi bên cạnh Mạc Dư Thâm không có chuyện gì làm, cô mở máy chiếu phim bật nhạc, cất cao giọng hát. Bảy tám tháng không được nghe thấy âm thanh, lúc này thật tưởng niệm.

Khúc dạo đầu bài hát vang lên, Mạc Dư Thâm xoay mặt hỏi: "Em còn nhớ bài này?"

Hè Gia lắc đầu, ánh mắt mơ màng, hỏi anh: "Có ý nghĩa đặc biệt nào sao?"

Cũng xem là như vậy. Là bài chủ đề của <Quãng đời còn lại>. Sở cô nghĩ nhiều đau đớn, Mạc Dư Thâm không nhiều lời, tìm lý do lấp liếm cho qua, "Phim do thần tượng Chu Minh Khiêm của em làm đạo diễn."

Khó trách lần đầu tiên đọc tên cô đã thích bài hát này.

Hè Gia: "Vậy anh sửa nhanh lên đi, em muốn đăng weibo."

Mạc Dư Thâm dừng động tác, khuyên cô: "Nếu em đăng thì sẽ bị fan của Chu Minh Khiêm nghĩ rằng hai người đang yêu đương."

"Sao lại thế?"

Mạc Dư Thâm: "Vì em đẹp nên người ta sẽ nghĩ như vậy."

Hè Gia lấy tay nâng má, nhìn chằm chằm tấm ảnh. Tay nghè chụp hình của cô trợ lý nhỏ này không tồi. Đằng sau là hoa quế nở rộ, khung cảnh lãng man, nhìn qua tưởng như chụp ảnh đi chơi.

Cô nghiêm túc gật đầu: "Vậy không đăng nữa, giữ lại mình em xem."

Mạc Dư Thâm thuận theo tiếp tục sửa anh, cố gắng không biến hình khuôn mặt Chu Minh Khiêm.

Hè Gia dựa lên người Mạc Dư Thâm chơi điện thoại, lâu rồi cô không đăng weibo. Hôm nay tâm huyết dâng trào, đăng một trạng

thái: 【Giá»m Giá»m.】

Bây giờ weibo của Hè Gia đã có hơn ba mươi triệu fan hâm mộ. Một cái trạng thái của cô thôi nháy mắt có biết bao nhiêu bình luận đến.

Chu Minh Khiêm cũng nhận được thông báo. Hè Gia nằm trong mục chú ý đặc biệt của anh. Tất cả nhân viên cốt cán của <Quãng đời còn lại> đều có mặt trong mục chú ý đặc biệt của anh.

Bao gồm cả Dư An.

Lúc Dư An được Chu Minh Khiêm theo dõi, còn thêm vào chú ý đặc biệt, cô đã ngửi được mùi mờ ám. Ông chủ muốn thêm chị Hè Gia vào chú ý đặc biệt nên lấy cả đoàn phim bọn họ che mắt người khác.

Chu Minh Khiêm nhìn hai chữ kia, không hiểu mô tê gì. Nhìn hồi lâu cũng không còn bối rối. Bây giờ não mạch của cô như vậy, một ngày nào đó đăng tên anh lên cũng là bình thường.

Dư An gõ cửa đi vào.

Hôm nay Chu Minh Khiêm đến công ty họp, tan họp anh cũng không vội về mà vào văn phòng ngồi một lát.

Dư An đi vào thấy Chu Minh Khiêm nhìn chằm chằm điện thoại, không cần nghĩ cũng biết anh đang xem weibo của chị hè Gia. Cô cũng mới để lại lời khen, còn đăng trạng thái lên: Hi vọng nguyện vọng sinh nhật của tôi có thể trở thành sự thật.

"Chu đạo."

"Ừm." Chu Minh Khiêm không ngẩng đầu lên.

Dư An nhắc nhở anh: "Chu đạo, đến giờ uống thuốc dạ dày rồi."

Chu Minh Khiêm ngẩng mặt, trong tay Dư An làm gì có thuốc, nước cũng không có. "Thuốc đâu?"

Dư An đưa màn hình điện thoại của mình ra cho Chu Minh Khiêm xem, "Chu đạo, thuốc này mỗi ngày nhìn ba mươi giây, chữa khỏi bách bệnh. Chị Hè Gia là fan hâm mộ của anh, anh quá may mắn rồi."

Trên màn hình là tấm ảnh anh chụp cùng với Hè Gia ở bệnh viện.

Chu Minh Khiêm: "...Dư An, ngày nào không làm tôi tức chết là cô sẽ không vui phải không. Đến đây ngồi lên ghé đạo diễn luôn đi."

*

#17052020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 71: Giảm Giảm Và Cua Cua

Ngày Hè Gia xuất viện, anh cả cũng đến đón cô.

Vừa mới hạ cánh là Quý Thanh Viễn chạy thẳng tới bệnh viện. Trên đường kẹt xe nên phải mất hơn một tiếng mới tới nơi.

Vẫn may, còn kịp.

Bên ngoài phòng chụp CT, Mạc Dư Thâm và Quý Thanh Thời đang chờ Hè Gia. Đây là lần kiểm tra cuối cùng trước khi xuất viện của Hè Gia. Buổi sáng kiểm tra sức khỏe mất đến hai tiếng.

Mạc Dư Thâm không nghĩ đến Quý Thanh Viễn cũng sẽ đến, "Anh cả."

Quý Thanh Viễn gật đầu hỏi: "Hôm nay Gia thế nào?"

Mạc Dư Thâm: "Rất tốt."

Hai người trò chuyện về tình trạng cơ thể mấy ngày nay của Hè Gia mà như là mở cuộc họp hội nghị cấp cao. Quý Thanh Thời không chen lời vào.

Quý Thanh Thời đút tay vào túi quần, nhìn cửa phòng chụp CT, thỉnh thoảng lại ngó qua phía hội nghị cấp cao bên kia. Hình như đến tận bây giờ Mạc Dư Thâm vẫn chưa gọi anh là "anh hai" lần nào.

Anh tò mò, nếu hôm đó không phải anh mà là Quý Thanh Viễn đứng bên cạnh Hè Gia chờ Mạc Dư Thâm về thì Mạc Dư Thâm có rơi đèn pin vào mặt anh cả không?

Hè Gia chụp xong, cửa mở.

Nhìn thấy anh cả cũng tới, Hè Gia hưng phấn chạy tới.

Mạc Dư Thâm cho rằng cô chạy thẳng vào lòng anh nên giang hai tay ra.

"Anh cả, sao anh lại tới đây?"

"Chuyến bay không bị hoãn, đúng lúc qua đây đón em." Quý Thanh Viễn ôm lấy Hè Gia. Cô gầy đi quá nhiều so với trước kia, một tay cũng có thể vòng hết.

Mạc Dư Thâm đứng bên cạnh quê một cục, im lặng để tay xuống.

Quý Thanh Thời xoay mặt qua chỗ khác, miệng nhếch lên.

Đang cười trên nỗi đau của người khác thì Quý Thanh Thời nhận được tin nhắn của Diệp Thu: 【Có thời gian không? Tối gặp nhau một chút.】

Quý Thanh Thời sững sờ, nhìn đi nhìn lại mới xác định mình không nhìn lầm. Diệp Thu muốn hẹn anh gặp mặt.

Anh lập tức trả lời: 【Không bận. Nhà hàng em chọn, em muốn ăn cái gì?】

Diệp Thu: 【Đến nhà hàng của anh đi. Thuận tiện bao phòng, tôi không muốn bị chụp.】

Đọc xong nửa câu sau, ý cười trên mặt Quý Thanh Thời xuất hiện, nhưng quá nhạt không để lại vết tích.

Anh phân phó cho quản lý nhà hàng, tối nay không kinh doanh.

Sự vui vẻ của việc hôm nay Hè Gia xuất viện bị tin nhắn này hòa tan đi một nửa. Không biết tại sao mà anh cảm thấy bữa cơm này không phải là Hồng Môn yên mà là bữa tối cuối cùng.

Hi vọng là anh buồn lo vô cớ.

"Anh hai." Hè Gia gọi anh.

Quý Thanh Thời hoàn hồn, ba người họ đã đi đến chỗ rẽ. Anh cất bước theo sau.

Cả một buổi sáng này Quý Thanh Thời hoàn toàn không có tâm trạng.

Về đến nhà, anh ngồi ở phòng khách nhìn lại tin nhắn, rồi lại xử lý email trên điện thoại. Hôm nay là cuối tuần, công việc cũng không nhiều.

Hè Gia ăn cơm trưa xong liền lên lầu ngủ. Trong phòng khách, mọi người đang thảo luận những chú ý sau khi Hè Gia dùng thuốc, chỉ có Quý Thanh Thời nhìn có vẻ như là nghiêm túc nghe nhưng hồn sớm đã bay lên trời.

Quý Thanh Viễn đề nghị, vì bây giờ Hè Gia bắt đầu uống thuốc khôi phục ký ức nên bọn họ không muốn để bất cứ thứ gì bên ngoài quấy nhiễu cô, cũng không để cô ghi bút ký nữa. Tất cả đều thuận theo tự nhiên.

Hè Diệp Lam: "Nếu không ghi bút ký thì con bé sẽ không nhớ ra Dư Thâm là ai."

Quý Thanh Viễn: "Không nhớ được thì tạm thời không nhớ được. Con cảm thấy Dư Thâm vẫn nên dừng ở cùng một chỗ với Gia Gia. Nếu sáng nào đó con bé tỉnh dậy và bài xích người bên cạnh mình thì nó sẽ sinh ra một bóng ma tâm lý, không tốt cho việc hồi phục."

Anh giải thích cẩn kẽ: "Ký ức của Gia Gia dần dần khôi phục thì tính cách và suy nghĩ cũng sẽ dần quay lại trước kia. Bây giờ con bé không khác gì một đứa trẻ. Không phải vì tính cách trẻ con mà là do không có ký ức nên hành vi phản ứng sẽ tự nhiên như một đứa trẻ."

Dừng một chút, Quý Thanh Viễn nhìn về phía Mạc Dư Thâm: "Đây chỉ là ý kiến cá nhân của anh, cuối cùng quyết định thế nào thì anh vẫn tôn trọng ý kiến của em."

Mạc Dư Thâm nghiêm túc cân nhắc, "Vậy làm theo lời anh nói đi."

Nếu bây giờ mỗi ngày anh đều cho Hè Gia xem ảnh và video, rồi lại cùng ôn lại bút ký với cô thì vô hình chung sẽ ảnh hưởng việc hồi phục ký ức ban đầu của cô. Hơn nữa còn tạo ra một loại gánh vác ký ức trong lòng.

Quý Thanh Viễn: "Anh đã mời một nhóm chuyên gia vật lý trị liệu đến. Trong khoảng thời gian Gia Gia trị liệu, bọn họ sẽ âm thầm đi theo và ghi chép lại bệnh tình của con bé."

Anh nhắc nhở Mạc Dư Thâm: "Em đổi số điện thoại của Gia Gia, lấy lại bút ký và những ghi chép trước đây đi."

Mạc Dư Thâm: "Vậy em đem nó xuống tầng một ỏ."

Quý Thanh Viễn: "Tầng hai còn nhiều phòng, em ở tầng hai là được. Nếu Gia Gia hỏi em thì cứ nói là bạn của anh đến ở tạm."

Dù sao trí nhớ của cô không dài, qua hôm sau là quên hết.

Hợp gia đình kết thúc, Mạc Dư Thâm lên tầng ba thu dọn đồ đạc chuyển xuống tầng hai ở.

Bây giờ Hè Gia đã có thể nghe được, ký ức trước kia cũng đang từng chút khôi phục lại. Tất cả đều đang tiến triển tích cực. Bắt đầu từ thứ hai tuần sau, anh cũng nên về Mạc thị đi làm lại.

Cục diện rối rắm giữa anh và Mạc Liêm cũng đến hồi kết thúc.

Phòng khách dưới lầu, Quý Thanh Thời nhắm mắt tựa vào sofa dưỡng thần. Hơn một tiếng họp gia đình, anh nói không đến năm câu.

Quý Thanh Viễn: "Em ở đây tị nạn cái gì. Không thì cho em lên tầng hai ở luôn?"

Quý Thanh Thời: "...." Anh mở mắt ra. "Anh uống lộn thuốc à?"

Quý Thanh Viễn: "Em mới là người có bệnh. Có bệnh thì đi tìm bác sĩ đi, đừng có ở đây tỏ ra sống dở chết dở."

Nói xong, Quý Thanh Viễn đứng dậy đi lên lầu.

Phòng khách an tĩnh trở lại.

Quý Thanh Thời đột nhiên không còn lo xa.

Hẹn sáu giờ, chưa đến năm giờ rưỡi Quý Thanh Thời đã có mặt ở nhà hàng. Anh chọn vị trí mà Hè Gia hay ngồi nhất. Trước kia cô

thích nhất ngồi chỗ này ăn cơm với Diệp Thu.

Đây là lần đầu tiên Quý Thanh Thời chờ một người lâu đến vậy.

Gần sáu giờ, Diệp Thu tới.

Quý Thanh Thời dựa theo khẩu vị của cô dặn đầu bếp chuẩn bị món ăn.

Diệp Thu mới về Bắc Kinh chiều nay. Ban đầu còn muôn ở trên núi chơi thêm hai ngày nhưng "điên cuồng liên hoàn call" của người đại diện suốt ngày công kích giục cô mau chóng trở về. Ngày mai đoàn phim Sở Sam có một cuộc họp báo, tất cả các nhân viên cốt cán đều tham gia.

Ánh mắt của Quý Thanh Thời luôn dán lên người Diệp Thu kể từ lúc cô bước vào nhà hàng cho đến khi cô ngồi xuống trước mặt anh.

Từ đầu đến cuối cô đều không nhìn vào mắt của anh. Gần một năm không gặp. Nếu không phải những trạng thái hình ảnh trên weibo của anh luôn bị cư dân mạng đem ra bàn tán thì cô và anh sớm đã thành người xa lạ.

Quý Thanh Thời nhất thời không thể mở miệng, anh rót cho cô một ly nước.

Diệp Thu: "Cảm ơn." Cô lấy hai tay cầm ly nước nhưng không uống. "Quý Thanh Thời."

Anh đã quên mất bao lâu rồi mới có người gọi anh như vậy.

Giọng nói của Diệp Thu rất nhẹ: "Hai năm qua, cho dù Sở Sam cọ nhiệt (lợi dụng sự nổi tiếng) của anh như thế nào thì anh đều

ngầm ngầm cho qua. Sau khi chia tay anh cũng không để cô ấy bị khó xử trước công chúng, cũng chưa từng đề cập đến nhau trên weibo. Xưa nay tôi không có hi vọng xa vời rằng tôi cũng sẽ được đãi ngộ như vậy."

Cô bình tĩnh lấy hơi: "Nhưng tốt xấu gì chúng ta cũng cùng giường một năm, coi như không có cảm tình gì thì anh cũng đừng biến tôi thành trò tiêu khiển của anh như vậy. Tôi và anh không giống nhau, anh không cần đau đầu vì tiền nhưng tôi còn phải dựa vào thanh danh để kiếm cơm. Sau này còn muốn tìm một người tôi thích, một người đối xử với tôi không tệ để kết hôn. Nếu anh cứ tâm huyết dâng trào lâu lâu đăng một cái trạng thái hình ảnh mờ ám như vậy thì sau này ai dám đến cưới tôi?"

Diệp Thu lấy ly nước nóng sưởi ấm tay, lòng bàn tay không còn lạnh nữa.

Cô vẫn luôn nhìn vào ly nước lúc nói chuyện, không biết Quý Thanh Thời có biểu cảm gì. Cô cũng không muốn biết.

"Quý tổng, xin ngài giơ cao đánh khẽ."

Trong ánh mắt của Quý Thanh Thời giống như có một cơn gió ở Siberia* thổi qua. Anh không nói lời nào nhìn chằm chằm Diệp Thu.

Anh coi cô là trò tiêu khiển?

*Siberia, người VN gọi là Xibia, là một vùng lãnh thổ của nước Nga, nổi tiếng với mùa đông khắc nghiệt nhất trên thế giới. (Nguồn: wikipedia).

Anh đã chủ động lấy lòng với cô bốn lần.

Lần đầu tiên, anh đến chung cư thăm cô nhưng thái độ của cô lạnh lùng, còn nói những lời đả kích người khác. Anh không so đo.

Lần thứ hai, đăng ảnh lên weibo.

Lần thứ ba, đăng ảnh vé xem phim của cô lên weibo.

Cô không có đáp lại bất kỳ cái gì.

Lần thứ tư, anh gửi tin nhắn nói cho cô anh đã đỡ đau dạ dày, thuốc cũng cai rồi.

Rốt cuộc cô muốn thế nào?

Diệp Thu bực bội thở không ra hơi, lời nên nói đã nói xong, "Quý tổng, xin lỗi không tiếp được." Cô đứng lên.

Lúc này Quý thanh Thờ mới lên tiếng, anh đã rất kiềm chế lại tâm tình của mình, "Cũng đã đến rồi, ăn một bữa cơm rồi đi."

Diệp Thu: "Không được, còn có việc."

Quý Thanh Thờ: "Đầu bếp đã làm rồi."

Diệp Thu mở túi, lấy một xấp tiền đặt trên bàn, khẽ gật đầu rồi quay người đi.

Quản lý nhà hàng thấy như vậy, vội vàng phân phó đầu bếp đừng làm. Nếu lên mấy món này thì trái tim của Quý Thanh Thờ sẽ vỡ vụn mất.

Quý Thanh Thờ không đuổi theo, anh nhìn ra ngoài cửa sổ. Trên đó là kính pha lê phản chiếu bóng hình của anh.

Hai tháng tiếp theo, Quý Thanh Thời không đăng weibo và cũng không chú ý tới bất kỳ tin tức giải trí nào. Lần nữa nghe được tin tức của Diệp Thu là tháng mười hai, trước lễ Giáng sinh mấy ngày.

Diệp Thu lại lên hot search. Lần này không có liên quan gì đến anh, là Hoắc Đằng đưa cô lên. Hoắc Đằng gặp mặt bạn bè, còn đưa Diệp Thu đi theo.

"Anh hai, anh mau mau làm sáng tỏ đi chứ, Diệp Thu là bạn gái của anh mà." Hè Gia đưa di động cho anh nhìn, "Cư dân mạng đang ghét đôi Diệp Thu và Hoắc Đằng, phiền thật."

Quý Thanh Thời không nhìn hot search mà nhìn chầm chằm Hè Gia, "Gia Gia, em nhớ Diệp Thu là ai hả?"

Hè Gia cau mày, "Em từng quên cô ấy à?"

Quý Thanh Thời không nói rõ. Hai tháng dùng thuốc, trí nhớ của cô đã kéo dài thêm, có đôi khi còn nhớ được sự việc của ngày hôm trước. Không ngờ tới hôm nay đã nhớ được Diệp Thu.

Nhưng ký ức của cô dừng ở hai năm trước là lúc anh và Diệp Thu còn chưa chia tay.

Quý Thanh Thời không xem cái hot search kia. Liên quan đến Hoắc Đằng nên anh không muốn xem, cũng không có hứng thú.

Hè Gia thấy anh không có biểu hiện gì, cô lấy lại điện thoại. "Anh mà không quan tâm Diệp Thu, chờ ngày nào đó cô ấy ngược anh đến chết đi sống lại thì đừng có mà khóc."

"Em đi ngủ đây, ngày mai còn phải đi huấn luyện sớm."

Quý Thanh Thời: "Huấn luyện gì? Đi đâu huấn luyện?"

Hè Gia sờ sờ trán của anh, "Ngốc rồi à? Đi đến câu lạc bộ cưỡi ngựa huấn luyện chứ đi đâu?"

Quý Thanh Thời trợn tròn mắt nhìn Hè Gia. Cô không những khôi phục lại ký ức mà tính cách cũng trở về như trước kia.

Hè Gia lên lầu, bỏ lại Quý Thanh Thời vẫn còn sững sờ ơi đó.

Bình tĩnh lại, anh gửi tin nhắn cho Mạc Dư Thâm 【Gia Gia đã nhớ ra Diệp Thu là ai, ký ức dừng lại ở hai năm trước, lúc con bé còn chưa biết cậu.】

Hôm nay Mạc Dư Thâm đi công tác ở Thượng Hải, phải ở bên đó hai ngày. Đây là lần đầu tiên anh rời cô lâu nhất kể từ lúc cô sinh bệnh.

【Đêm mai em về.】

Hai tháng này, Hè Gia vẫn luôn cho rằng anh là bạn của Quý Thanh Viễn, ở tạm nhà cô.

Cô vẫn thích dán anh như trước kia. Chủ động pha cà phê cho anh, lúc ăn cơm tối sẽ đặt hết đồ ăn ngon ở trước mặt anh.

Hầu hết cuối tuần anh đều ở nhà làm việc, một ngày cô có thể chạy đến thư phòng của anh 8891 lần, mỗi lần đều có một cái cớ mới mẻ tìm anh.

"Tôi đang tính viết kịch bản có liên quan đến quê quán của anh, có thể kể tôi nghe một chút về phong tục tập quán quê anh được không?"

"Anh có thể sửa ảnh giúp tôi được không? Giúp tôi photoshop tấm ảnh này một chút."

"Anh xem giúp tôi cái máy tính này, không biết vì sao nó lại chậm như vậy."

"Gần đây tôi muốn viết một câu chuyện liên quan đến tài chính. Anh có thể đề cử cho tôi vài chính sách tài chính được không?"

Ngày thường lúc anh đi làm, cô sẽ nhắn tin cho anh vào buổi trưa.

【Giáy Giáy, anh có biết nhũ danh của tôi là gì không?】

【Trước kia tôi gọi là Sắc Sắc, bây giờ đổi tên thành Cua Cua. Ha ha.】

Lúc ấy anh không biết rốt cuộc giấm với cua thì có liên quan gì đến nhau, sau này mới hiểu được giấm với cua là xứng đôi nhất.

*

Editor có lời muốn nói: Chắc là cua ngâm giấm rồi:))

*

#18052020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 72: Khách Mời Người Mẫu Của

Ngày hôm sau.

Trời chưa sáng Quý Thanh Thời đã rời giường xuống phòng khách chờ Hề Gia. Anh tò mò không biết có phải ký ức của Hề Gia đã quay về hai năm về trước hay không.

Sáu giờ mười phút, trên cầu thang vang lên tiếng bước chân dồn dập, còn có tiếng ngâm nga.

Quý Thanh Thời xoay mặt, Hề Gia mặc váy dài, áo khoác treo trên khuỷu tay, ba lô đổi thành túi xách tay, nhìn như là có hẹn.

"Quý nhị, chào buổi sáng."

Quý Thanh Thời: "...Chào buổi sáng." Anh còn nhớ tối qua cô nói muốn đến câu lạc bộ huấn luyện, anh thử thăm dò, "Em đi đâu vậy?"

Hề Gia hỏi ngược lại: "Anh đoán xem em sẽ đi đâu?"

Quý Thanh Thời: "Em ăn mặc sang trọng như vậy, còn tưởng hôm nay không cần huấn luyện."

"Buổi tối có hẹn với Diệp Thu ăn cơm, chúc mừng giáng sinh sớm. Mắc công sau khi huấn luyện phải chạy về thay quần áo." Hề Gia đặt áo khoác trên lưng sô pha rồi đi ăn điểm tâm sáng.

Cô vừa ăn được mấy đũa thì nhớ tới chuyện cần dặn Quý Thanh Thời, "Nhớ chừa hai chỗ gần cửa sổ cho bọn em."

Quý Thanh Thời: "Ừm."

Hè Gia uống mấy ngụm sữa bò, cảm thấy có gì đó không đúng. Cô hỏi Quý Thanh Thời sáng sớm về nhà có chuyện gì không?

Quý Thanh Thời nhìn cô, xác định ký ức của cô đã quay lại hai năm trước, những chuyện ngày hôm qua vẫn không nhớ được nhiều, cũng quên luôn là anh đang ở nhà.

Anh tìm bừa cái lý do: "Mấy ngày nay anh ở nhà, anh cả cưng vây, ở nhà đón giáng sinh cùng em. Lâu lắm rồi không ăn mừng cùng em."

Hè Gia gật đầu, coi như còn có lương tâm.

Cô suy nghĩ mấy giây, trong đầu quyết định xong một ý nghĩ.

Quý Thanh Thời cầm điện thoại ra ngoài gọi cho Võ Dương nói về chuyện ký ức khôi phục của Hè Gia. Nói anh chuẩn bị công việc nhân tiện dặn dò người trong câu lạc bộ cổ gắng phối hợp theo cô, đừng để lộ tẩy.

Võ Dương kích động: "Anh nói lại lần nữa!"

Anh đang ăn sáng, đũa cũng không thương tiếc mà ném đi, cầm chìa khóa xe rời đi. Đến cửa mới nhớ quên mang áo khoác, quay về lấy.

Hiếm khi Quý Thanh Thời kiên nhẫn như vậy, lặp lại lần nữa.

Võ Dương: "Bây giờ tôi lập tức đến câu lạc bộ." Anh gửi tin nhắn vào nhóm, thông báo cho tất cả mọi người tám giờ mở họp.

Cuối cùng thì anh cũng đợi được đến ngày cửu biệt trùng phùng.

Quý Thanh Thời thông báo cho Võ Dương xong rồi lại mở khung chat với Diệp Thu. Dù có lý do để liên lạc lại với cô nhưng anh vẫn cảm thấy có chút lúng túng.

Do dự một hồi vẫn gửi qua: 【Ký ức của Gia Gia bắt đầu lại từ hai năm trước, nói buổi tối hẹn em đi ăn cơm chúc mừng giáng sinh sớm ở nhà hàng của anh.】

Anh lại nhắn thêm một câu: 【Không cần trả lời.】

Diệp Thu vừa tỉnh ngủ, sững sốt nhìn chằm chằm tin nhắn này mấy giây. Cô không để ý đến tin nhắn thứ hai mà chuyển qua nhắn tin cho Hè Gia.

Trước đó vài ngày Mạc Dư Thâm có dùng số của Hè Gia để thêm bạn tốt với cô, nói cô đợi tin tức. Vì vậy mà mỗi ngày cô đều ngóng trông Hè Gia có thể nhớ ra cô.

Rốt cuộc cũng nhớ được rồi.

【Gia nhi ~ nhớ cậu.】

Hè Gia đang ăn sáng, không tiện đánh chữ nên trực tiếp gọi thằng, "Mới sáng sớm mà cậu đã buồn nôn như vậy rồi hả?"

Diệp Thu: "Vì nhớ cậu nha."

Hè Gia nhíu mày, cô nghe được âm thanh không bình thường, giọng mũi rất nặng giống như là muốn khóc, "Có phải cãi nhau với

anh hai của tớ không? Anh ấy khi dễ cậu có phải không?"

Diệp Thu không biết nên trả lời làm sao, chỉ có thể ha ha cười gượng hai tiếng.

Hè Gia: "Để lát nữa tớ xử lý anh ấy."

Diệp Thu đổi chủ đề, "Khoảng bảy giờ tối tớ mới xong việc, đến nhà hàng cũng phải tám giờ."

Hè Gia: "Tớ cũng vậy, gặp mặt trò chuyện, tớ ăn cơm đây." Cô thoát cuộc gọi.

Lúc này Quý Thanh Thời mới từ sân đi vào, Quý Thanh Viễn cũng từ tầng hai đi xuống.

Hè Gia mộng mị, sao lại ở tề tựu ở đây hết thế này. Cô nhìn anh cả, "Anh..." Còn chưa nói ra câu nghi vấn thì Quý Thanh Thời đã tiếp lời, "Tôi qua anh cả đã về nhà rồi, về lúc nửa đêm nên em không thấy."

Hoá ra là vậy.

Quý Thanh Viễn không biết ký ức buổi sáng của Hè Gia sẽ kéo dài bao lâu, không biết có thể duy trì đến tối hay không nhưng anh vẫn đánh tiếng cho cô trước.

"Anh có một người bạn đến Bắc Kinh, sắp tới sẽ ở tạm nhà mình một thời gian. Tên là Mạc Dư Thâm."

"Mạc Dư Thâm?"

"Ừm." Quý Thanh Viễn hỏi: "Sao vậy, em biết à?"

Hè Gia lắc đầu, "Giống như đã từng nghe qua cái tên này. Hoặc có thể là do trùng tên. Anh ấy đến Bắc Kinh sao không đặt phòng khách sạn?"

Quý Thanh Viễn: "Trước kia anh từng ở nhở nhà cậu ta ở nước ngoài."

Hè Gia gật đầu. Nhiều người cùng đón lễ Giáng sinh thì náo nhiệt hơn chử sao. "Vóc dáng Mạc Dư Thâm thế nào? Có đẹp không? Còn độc thân không?"

Quý Thanh Viễn: "....."

Hè Gia đã ăn xong, cô đứng dậy vỗ vai Quý Thanh Viễn, "Em chỉ hỏi vu vơ tí thôi, không cần bị dọa như vậy."

Cô không vội vã đi, cầm điện thoại lên. Mặc dù kỹ ức không hoàn chỉnh nhưng có một số việc dường như đã khắc sâu vào từng tế bào.

Ví dụ như, đòi tiền tiêu vặt.

Hè Gia mở mã QR trên điện thoại của mình đưa cho Quý Thanh Viễn, "Anh cả, em hết tiền rồi."

Quý Thanh Viễn quét mã, chuyển hai vạn.

Hè Gia nhanh chóng lấy tiền. Quý Thanh Thời cũng rất tự giác, đã mở sẵn khung quét mã, chuẩn bị bắn tiền.

Lấy tiền tiêu vặt xong, tâm trạng của Hè Gia cao thêm mấy chỉ số. Bây giờ cô cũng gia nhập vào hàng ngũ những người ưu tú thu nhập mấy vạn một ngày.

Hè Gia ra sân, không thấy xe của cô đâu, chắc là đi bảo dưỡng rồi. Cô nói quản gia đưa cô chìa khóa chiếc xe thể thao của Quý Thanh Thời, tiêu sai ra cửa.

Chiếc xe có biển số ngày sinh nhật của cô đang ở trong sân biệt thự nhà Mạc Dư Thâm.

Hôm nay là một ngày đặc biệt nhưng cũng là một ngày bình thường.

Các nhân viên công tác ở câu lạc bộ vẫn làm việc bình thường.

Võ Dương giả bộ vừa mới lái xe đến, ở trong bãi đỗ xe chờ Hè Gia.

Hè Gia ngênh ngang lái chiếc xe thể thao mà tới. Võ Dương lùi xe, dừng hẳn.

Hè Gia đậu xe ở kế bên cạnh anh, "Dương Dương, chào buổi sáng."

Cuối cùng cô cũng nhớ được anh. Võ Dương hít sâu mấy cái, đẩy cửa bước xuống chào hỏi như trước đây, "Chào buổi sáng."

Hai người sóng vai đi vào sân huấn luyện.

Bầu trời mây mù mờ mịt lạnh lẽo.

Trời đông giá rét, gió lạnh lá khô, cỏ đuôi chó héo úa. Xung quanh là một mảnh đìu hiu.

Cái gì cũng không thay đổi.

Chỉ có thời gian của cô so với người khác chậm hai năm. Kỹ thuật cưỡi ngựa của cô cũng không biết đã đi lùi đến cỡ nào.

Võ Dương có chút lo lắng, không biết nên giải thích như thế nào.

Lời căn dặn của Quý Thanh Thời vẫn còn văng vẳng bên tai: Cậu nhớ đừng nói cho con bé biết là nó bị bệnh, xảy ra nhiều chuyện như vậy, con bé không nhớ ra những điều vụn vặt sẽ để tâm trong lòng.

Tâm lý sẽ sản sinh vấn đề.

"Gia Gia, bàn bạc với cậu một chuyện." Võ Dương cẩn thận tìm tòi.

Hè Gia xoay mặt: "Nói đi."

Võ Dương: "Lát nữa cậu tập luyện, có thể giải vò như kỹ năng của mình không được tốt lắm, kỹ thuật đi lùi?"

Hè Gia không hiểu.

Võ Dương: "Tôi vừa nhận được điện thoại của vài huấn luyện viên nói là có mấy người kỹ thuật đi lùi ghê gớm, thiếu nước hoài nghi cuộc sống. Tôi nghĩ chắc là do trời lạnh, cho dù là người hay ngựa thì cũng không được linh hoạt cho lắm."

Lần đầu Hè Gia nghe được cái lý do lạ lùng như vậy. Nhiệt độ kiểu này cũng sẽ không ảnh hưởng đến ngựa là bao. Nhưng cô vẫn đáp ứng, làm một dấu "OK".

Huấn luyện viên người nước ngoài và người thuần phục ngựa của cô đã chờ sẵn trong sân. Đã một năm lẻ một tháng bọn họ

không cùng nhau tập luyện, bọn họ cũng từng không ôm bất kỳ hy vọng gì.

Huấn luyện viên cho Hè Gia một cái ôm cỗ vũ như thường ngày rồi bắt đầu một ngày huấn luyện vừa vui vẻ vừa gian nan.

Hè Gia đi thay quần áo, không có một điểm khó chịu nào. Cô ngồi lên lưng ngựa, vẫn tự nhiên như cũ. Mãi đến khi tập luyện vượt chướng ngại vật cô mới cảm thấy mệt mỏi.

Trong một giây cô đã bắt đầu hoài nghi cuộc sống này. Nhưng cũng may trước đó Võ Dương đã làm công tác tư tưởng cho cô nên cô cũng không cảm thấy quá nhụt chí.

Võ Dương không đứng ở sân huấn luyện mà đi lên phòng quan sát nhìn vào màn hình huấn luyện của Hè Gia. Hai tay không khỏi nắm chặt trong suốt quá trình cô cưỡi ngựa.

Trái tim cũng theo vó ngựa mà rót lên rót xuống, dao động dữ dội.

Tâm hồn của cô vẫn chưa theo lên lưng ngựa, đó là Võ Dương nghĩ vậy.

Kết thúc huấn luyện buổi sáng. Võ Dương thở phào một hơi, trán cũng lấm tấm mồ hôi, anh còn khẩn trương hơn cả lần đầu mình cưỡi ngựa.

Võ Dương trở về phòng làm việc của mình, chờ Hè Gia đến tìm anh ăn trưa.

Anh viết báo cáo bằng chữ về tình hình của Hè Gia buổi sáng rồi gửi cho Mạc Dư Thâm. Anh cũng sao chép gửi qua cho Quý Thanh

Viễn và Quý Thanh Thời.

"Dương Dương?" Âm thanh của Hè Gia vọng đến.

"Ở đây."

Võ Dương tắt hộp thư, mở đại một cái giao diện nào đó lên.

Hè Gia mở cửa tựa vào khung, không có ý muốn vào, cái cầm khẽ nhéch lên, "Đi thôi, đến nhà ăn."

Võ Dương cầm áo khoác lên, "Tiết trời chuyển lạnh, kỹ thuật của cậu có bị ảnh hưởng không?"

Hè Gia gật đầu, "Cậu cũng nói với bọn họ là tôi cũng đi lùi thiêu điều hoài nghi nhân sinh luôn."

Võ Dương âm thầm thở hắt một hơi, lo lắng trong lòng cũng buông xuống. "Đợt này không biết không khí lạnh mang theo cái gì tràn về mà ảnh hưởng đến cả mấy con ngựa."

Hè Gia cười: "Mang theo nước Vong Xuyên (sông quên), con ngựa uống xong cũng quên luôn chúng ta là ai."

Võ Dương cũng cười: "Ai biết được đúng như vậy thì sao."

Hè Gia cũng không có nhụt chí vì ba cái quỷ cái yêu này, thiên nhiên vốn là rất thần kỳ.

Đến nhà ăn, không có ai nhìn chằm chằm Hè Gia, gặp người đối diện cũng gật đầu coi như chào hỏi.

Lúc chờ cơm, Hè Gia chơi điện thoại. Tài khoản weibo ba mươi triệu fan của cô đang ở chỗ Mạc Dư Thâm quản lý, sau đó anh đăng

ký cho cô một cái tài khoản mới.

Hè Gia không chú ý tới một ký tự kì lạ trên tài khoản của mình. Ảnh đại diện và ảnh nền vẫn như trước kia. Cô tìm weibo của Chu Minh Khiêm thả like cho một trạng thái mới nhất của anh.

Hôm qua Chu Minh Khiêm vừa đăng weibo tuyên truyền cho <Quãng đời còn lại>.

Trong hình là một cuộc họp báo có tất cả các diễn viên đoàn phim tham gia.

"Này, bạn gái cũ của cậu cũng tính gia nhập giới giải trí hả?" Hè Gia thấy Úc Phỉ trong hình chụp.

Võ Dương không hiểu, Úc Phỉ là người mẫu, hai năm gần đây độ nổi tiếng tăng mạnh, mỗi ngày đều oanh tạc trên show diễn lớn nhưng chưa nghe nói có ý định gia nhập diễn xuất chuyên nghiệp.

Nhưng cũng lâu lắm rồi anh không có chú ý đến tin tức của cô.

Hè Gia đưa di động cho Võ Dương xem, "Cậu vẫn không đi tìm bạn gái mới có phải là muốn vãn hồi không?"

Võ Dương không lên tiếng. May là cô đã quên được chuyện tình tay ba máu chó của anh, Dư An và Úc Phỉ.

Úc Phỉ là khách mời đặc biệt trong <Quãng đời còn lại>, chính là vai diễn đứa con gái ngoài giá thú của ba nữ chính, là người mẫu lớn lên ở nước ngoài.

Chu Minh Khiêm có quen biết với người đại diện của Úc Phỉ. Lúc <Quãng đời còn lại> đang tìm diễn viên thì Chu Minh Khiêm cảm

thấy khí chất và ngoại hình của Úc Phỉ khá hợp với tạo hình nhân vật nên cuối cùng quyết định cho Úc Phỉ nhận vai diễn người mẫu đó.

Tất cả những bộ đồ xa xỉ mà Úc Phỉ mặc trên người trong phim đều là do Hè Diệp Lam tài trợ. Trong đó có một cảnh Úc Phỉ và Khương Thẩm giằng co với nhau làm rót bể cái TV đen trắng.

Bởi vì trạng thái biểu cảm của Úc Phỉ có vấn đề nên cảnh đó quay đi quay lại sáu lần mới xong, làm bể hết thảy sáu cái TV đen trắng. Quần áo cũng phá hư hết, khó mà sửa lại.

Hè Diệp Lam nói không có vấn đề gì, quần áo cũ vốn là để lưu làm kỷ niệm, cũng không còn mặc nữa.

Lúc quay phần của Úc Phỉ là hôm Hè Gia ngồi trong nhà gỗ nói chuyện điện thoại với Võ Dương, sau đó bị tuyết rơi vào đầu khiến cho mắt mù vài giây mà ôm nhầm Chu Minh Khiêm. Sau đó lại đi bệnh viện nên có vài việc ở trường quay cô không biết.

Ở đoàn phim lúc đó chỉ có mỗi Dư An là biết Úc Phỉ. Cô dồn tất cả bí mật xuống đáy lòng không để cho ai biết.

Võ Dương trố mắt nhìn tấm ảnh chụp chung của Úc Phỉ và đoàn phim <Quãng đời còn lại>. Rốt cuộc Dư An phải nhịn thế nào mới qua được mấy ngày Úc Phỉ ở đoàn làm phim?

*

#20052020

ANH VÂN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 73: Hóa Ra Người Trượt Tuyết Cùng Hè Gia Là Trình Duy Mặc

Huấn luyện buổi chiều, Hè Gia dần dần tiến vào trạng thái hợp nhất giữa người và ngựa.

Huấn luyện viên trêu cô bằng tiếng Trung ngọt ngào của mình, "Ngựa của cô đã ăn thuốc giải tình yêu rồi."

Buổi trưa Hè Gia có nói với Võ Dương gió lạnh mang theo nước Vong Xuyên đến. Võ Dương lập tức đăng mẫu chuyện nhỏ này vào trong nhóm, an ủi bọn họ.

Không nghĩ tới huấn luyện lại get được cái này nhanh vậy.

Năm giờ, trời sập tối.

Buổi tối còn có hẹn với Diệp Thu nên Hè Gia không ở lại huấn luyện thêm. Trước khi đi cô còn đến dạo một vòng ở văn phòng Võ Dương.

"Dương Dương, về chưa?"

Võ Dương: "Tăng ca."

Hôm nay ở phòng quan sát theo dõi cô cưỡi ngựa một ngày nên công việc chất đồng chưa được xử lý.

Hè Gia tựa người vào khung cửa chưa vội đi, muôn nói lại thôi.

Võ Dương: "Làm sao?"

Hè Gia nhìn anh, ngập ngừng nửa giây.

Buổi trưa lúc ăn cơm cô cho anh coi ảnh chụp của Úc Phỉ, Võ Dương sững sốt nhìn chăm chăm, sau đó vẫn luôn im lặng, thỉnh thoảng còn thắt thần.

Theo như kinh nghiệm nhiều năm viết kịch bản bá đạo tổng tài của cô thì Võ Dương vẫn còn yêu Úc Phỉ.

Võ Dương: "Giữa cậu và tôi có cái gì không thể nói được à?"

Hè Gia thảng thắn: "Sắp tới Giáng sinh rồi, nếu cậu không buông được Úc Phỉ thì chủ động hợp lại đi. Hai người đều còn độc thân, tình cảm cũng còn đó, chủ động làm hòa cũng không có gì mất mát."

Võ Dương: "Tôi với cô ấy không hợp nhau."

Hè Gia nhún nhún vai, dù sao cô cũng tận trách nhiệm nhắc nhở, "Ngày mai gặp." Cô rời đi.

Lần chia tay thứ hai với Úc Phỉ, cô nói: Võ Dương, anh thay đổi rồi, anh không còn yêu em nữa.

Thay đổi sao?

Không yêu nữa?

Rõ ràng không nên như vậy.

Trên đường về nội thành, Hè Gia nhận được cuộc gọi từ Quý Thanh Thời thông báo đã giữ chỗ cho cô, cũng nói đầu bếp chuẩn bị món ăn dựa theo sở thích của họ.

"Anh hai, khi nào anh và Diệp Thu mới dự định kết hôn?"

Quý Thanh Thời không tiếp lời.

"Alo? Có phải tín hiệu không tốt không?"

Quý Thanh Thời: "Chẳng phải nó được quyết định bởi em sao?"

Hè Gia: "Làm sao? Diệp Thu không muốn lấy anh?"

"Ừm."

"Đáng đòi."

Quý Thanh Thời: "....." Còn tưởng cô sẽ đề xuất trợ giúp.

Hè Gia mở một bài hát giáng sinh vui tươi.

Trước mặt là ngã tư, đèn xanh chỉ còn hai giây không qua kịp nên cô phanh nhẹ xe để xe dần dần tiến phía trước rồi dừng. Bỗng nhiên "rầm" một tiếng, xe ô tô của cô văng xa hơn hai mét.

Hè Gia vuốt vuốt tim. May quá, không bị gì hết.

Tắt máy, cô mở cửa xe đi xuống.

Người trong xe đằng sau cũng đi xuống.

Bốn mắt nhìn nhau khẽ giật mình.

Chu Minh Khiêm không biết đây nên gọi là nghiệt duyên hay nhân duyên mà ngay cả đường ngoài ngoại ô cũng có thể gặp trúng xe của cô mà đâm vào.

Dư An kích động, nhảy từ ghế phụ ra ngoài. Cô đi về phía trước nửa bước hi vọng Hè Gia nhìn thấy cô, nhận ra cô là Dư An.

Nhưng không có.

Ánh mắt của Hè Gia nhìn cô khẽ quét qua rất xa lạ.

"Ngài là đạo diễn Chu Minh Khiêm sao?" Hè Gia mở lời trước.

Chu Minh Khiêm gật đầu, "Thật có lỗi, vừa rồi thất thần." Hoàn hồn rồi mới phát hiện phía trước có một chiết xe thể thao. Đẹp thắm gấp nhưng vẫn không tránh khỏi đuôi xe phía trước.

Hè Gia đưa tay ra: "Ngưỡng mộ đã lâu."

Chu Minh Khiêm phản ứng chậm nửa nhịp, sau đó mới nhẹ nhàng bắt tay với Hè Gia, xin lỗi lần nữa.

Dư An nghĩ thầm, cái bắt tay thế kỷ này chắc là chưa khởi hết bệnh đau dạ dày của Chu đạo.

Hôm nay bọn họ đến làng du lịch. Chu đạo quyết định quay bổ sung một cảnh kịch nên đến để thương lượng với người phụ trách làng du lịch.

Cảnh bổ sung kia chính là cảnh mà Chu Minh Khiêm chê kịch bản Hè Gia viết rườm rà lông già vỏ tỏi. Không biết ma xui quỷ khiến như nào mà nhất định phải quay lại nó.

Hè Gia xem xét phần đuôi xe, cũng không mấy nghiêm trọng. Cô còn vội đến chở hẹn với Diệp Thu, nếu báo cảnh sát thì lại làm chậm trễ thời gian.

"Quên đi, tự tôi đi sửa được rồi."

Chu Minh Khiêm không biết nên làm sao. Cái xe hôm nay cô lái còn măc hơn chiếc xe anh sửa giúp cô lúc bị hư nửa đường lần trước. Nhìn thì có vẻ không mấy nghiêm trọng nhưng sửa xong cũng hết mười mấy vạn.

"Vậy chúng ta trao đổi phương thức liên lạc, khi nào sửa xe xong cô gửi phiếu thu cho tôi, tôi sẽ chuyển khoản cho cô."

Hè Gia lưu lại phương thức liên lạc, nhưng không phải vì sửa xe.

Cô thêm ghi chú, cát điện thoại, "Phí tổn thất tôi sẽ tự chịu. Là do tôi đang gấp, không có thời gian tìm công ty bảo hiểm, cũng không thể để anh tốn kém."

Sau đó cô xoay một cái 180 độ, "Nếu có cơ hội, tôi mời ngài uống cà phê. Tôi có vài kịch bản muốn xin ngài chỉ điểm giúp một chút."

Chu Minh Khiêm: "....."

Làm gì có chuyện cô dễ nói chuyện như vậy.

Tính cách này của cô luôn không dễ cho chính mình chịu thiệt thòi.

Nói đến kịch bản, anh liền nghĩ đến cái kịch bản motif bá đạo tổng tài <Lưu luyến ngôi sao của đại dương> của cô.

Hè Gia tranh thủ cơ hội, "Chu đạo, thứ sáu tuần sau ngài có rảnh không?"

Chu Minh Khiêm gật đầu.

Phàm là những người từng tiếp xúc với Hè Gia trong hai năm qua, Mạc Dư Thâm và Quý Thanh Thời đều đã sớm nói chuyện phổi hợp điều trị cùng cô.

Hè Gia: "Vậy tối thứ sáu ăn cơm cùng nhau được không? Tôi mang kịch bản theo cho ngài xem thử."

Chu Minh Khiêm đồng ý.

Được voi rồi lại đòi đến tiên chính là để nói cô. Thừa dịp anh đụng xe cô mà hẹn uống cà phê rồi hẹn ăn cơm bàn bạc kịch bản.

Hè Gia lập tức gửi tin nhắn cho anh, hẹn ở nhà hàng của Quý Thanh Thời lúc bảy giờ tối.

Chu Minh Khiêm không xem là thật bởi vì ngày mai cô sẽ quên hết chuyện xảy ra tối nay.

Hè Gia lái xe rời đi. Chu Minh Khiêm để Dư An lái xe, anh ngồi ở ghế phụ tìm người hỏi số điện thoại của Quý Thanh Thời, nói rõ việc xảy ra vừa rồi.

"Tôi sẽ liên hệ với thư ký của ngài về phí sửa chữa."

Quý Thanh Thời: "Khách khí rồi, chuyện nhỏ thôi." Rồi cảm ơn Chu Minh Khiêm đã phối hợp với Hè Gia.

Chu Minh Khiêm: "Hè Gia hẹn tôi tối thứ sáu ăn cơm, nhân tiện xem kịch bản giúp cô ấy. Tôi nghĩ chắc cô ấy sẽ không nhớ rõ

nhưng cô ấy có ghi lại ở trong WeChat."

Quý Thanh Thời: "Không sao, bên này có đội chuyên xử lý những thứ này giúp Gia Gia."

Tất cả những thứ mà Hè Gia thu được sau một ngày sẽ được nhóm nghiên cứu hội họp mỗi đêm, những chuyên viên tin học chuyên nghiệp sẽ lấy thông tin cô có để cắt giảm cho phù hợp.

Bọn họ cũng sẽ dựa theo ký ức ngày hôm sau của Hè Gia mà khôi phục lại ghi chép phù hợp cho cô. Sẽ không tạo ra bất kỳ rắc rối gì và cũng đảm bảo cô sẽ không phải chịu gánh nặng về ký ức.

Đây đều là quyết định của anh cả. Ý của anh cả là cho dù có xài bao nhiêu tiền thì cũng phải để cô vui vẻ sống qua ngày. Không cầu mong gì hơn.

Chu Minh Khiêm cũng cảm thấy mình lo xa quá. Anh không cần gọi cuộc điện thoại này thì Quý Thanh Thời vẫn biết xe của Hè Gia bị ai đâm phải.

Hiện tại ký ức Hè Gia không ổn định, không biết Quý Thanh Thời đã sắp xếp bao nhiêu người bảo vệ sự an toàn của cô.

Kết thúc trò chuyện, Quý Thanh Thời rời khỏi công ty.

Tối nay Hè Gia chưa về nhà nên anh cũng không cần về sớm ở cùng cô.

Cũng lâu rồi anh chưa hẹn bạn ra ngoài chơi.

Dưới lầu hội sở, Quý Thanh Thời gấp Trình Duy Mặc và Khương Thẩm. Trước kia bọn họ chỉ là xã giao thông thường, bởi vì bệnh

của Hè Gia mà quan hệ của họ gần lại không ít.

Phàm là những người đối xử tốt với Hè Gia, anh đều nợ họ một ân tình.

Trình Duy Mặc: "Qua phòng chúng tôi uống một ly chứ? Mạc Dư Thâm đang từ sân bay về, lát nữa cũng tới." Hè Gia đi hò hẹn nên tối nay bọn họ cũng không có gì để làm.

Quý Thanh Thời nghe nói chút nữa Mạc Dư Thâm cũng tới thì đồng ý.

Vòng tròn bạn bè của Quý Thanh Thời và Trình Duy Mặc khá hợp nhau, cơ bản đều nhận ra nhau, nhiều nhất là quen xã giao.

Một tiếng sau Mạc Dư Thâm cũng đến hội sở. Trên ghế sô pha có mấy cái áo khoác, anh cũng không treo lên tủ âm mà thuận tay để lên sô pha luôn.

Mạc Dư Thâm ngồi xuống cạnh Quý Thanh Thời.

Quý Thanh Thời đưa một ly rượu đỏ cho anh, "Chắc là một năm rồi cậu chưa đụng vào rượu nhỉ?"

Mạc Dư Thâm nghĩ, hình như vậy thật. Hôm nay thả lỏng một ngày.

Khương Thẩm hung hăng liếc nhìn Mạc Dư Thâm. Đến tận bây giờ mà anh vẫn chưa kéo cô ra khỏi sổ đen WeChat.

Hè Gia sớm đã quên chuyện này rồi như anh lại coi nó như thánh chỉ, nghiêm chỉnh chấp hành.

Mạc Dư Thâm chủ động chạm cốc với Khương Thẩm: "Đừng giận nữa."

Khương Thẩm hầm hừ.

Quý Thanh Thời biết Khương Thẩm cũng không dễ dàng gì, đỗi lại là anh, anh cũng không thể vì bạn bè mà bỏ hết mặt mũi của mình. Huống hồ cô quý trọng nhất chính là mặt mũi.

Anh cũng chạm cốc với Khương Thẩm: "Tôi thay Gia Gia cảm ơn cô. Sau này chỉ cần là việc tôi có thể giúp, cô chỉ cần gọi tôi một cú điện thoại.

Khương Thẩm không cho Mạc Dư Thâm phản ứng nhưng lại cười cười với Quý Thanh Thời: "Khách khí rồi." Cô nâng ly.

Mạc Dư Thâm trò chuyện với Trình Duy Mặc, hỏi gần đây văn phòng luật có bận không.

Trình Duy Mặc: "Cũng khá bận. Đúng rồi, hai ngày trước người đại diện của Hướng Lạc liên lạc với tôi nói là Hướng Lạc có một hợp đồng đại ngôn đã hết kỳ hạn nhưng đối phương vẫn sử dụng áp phích của cô ấy để tuyên truyền. Nhờ tôi gửi thư luật sư kiện."

Mạc Dư Thâm: "Vậy thì giúp cô ấy đi."

Đang trò chuyện, không biết người bên kia uống rượu chơi đùa như nào mà thua không chịu phạt. Mấy người còn lại "vây đánh" một người, xô xô đẩy đẩy cười toe toét.

Áo khoác trên sô pha cũng theo đó mà rơi xuống đất.

Bọn họ uống không ít rượu, men rượu đi lên, không phân biệt cỗ áo vạt áo, tùy hứng ném lên sô pha. Có một cái ví tiền rơi ra ngoài.

Không biết là của cái áo nào.

Người kia nhặt ví tiền lên, ví tiền mở ra trên mặt đất, có tấm hình, "Mạc Dư Thâm, ví tiền của cậu này."

Mạc Dư Thâm quay đầu nhìn, đó không phải ví của anh.

Người kia vừa nhìn ảnh chụp vừa đi tới, "Hè Gia không chỉ soái khí trên ngựa mà lúc trượt tuyết cũng đẹp trai ngây người, đúng là thần tượng của tôi." Cả người toàn mùi rượu nhưng anh ta vẫn chưa say.

Đến gần, Mạc Dư Thâm mới nhìn rõ cái ví đó.

Đây là của Trình Duy Mặc. Anh đã từng thấy qua.

Quý Thanh Thời chồm người tới coi ảnh. Đây là tấm hình chụp Hè Gia đang trượt tuyết ở Thụy Sỹ.

Mạc Dư Thâm nhìn về phía Trình Duy Mặc, Trình Duy Mặc cũng đang nhìn anh.

Căn phòng ầm ĩ.

Giờ phút này dường như chỉ còn lại hai người bọn họ.

Người nọ đưa ví tiền cho Mạc Dư Thâm. Anh cầm lấy, đi qua bên kia cất vào áo khoác cho Trình Duy Mặc.

Khương Thẩm chưa bao giờ sợ hãi như bây giờ, sợ hai người họ sẽ trở thành người xa lạ từ đây. Lúc trước cô ghét Hè Gia cũng

chính vì sợ sẽ có một ngày như vậy.

Cô đã gặp qua quá nhiều anh em tương tàn chỉ vì một người phụ nữ.

Khương Thẩm vỗ vỗ cánh tay Trình Duy Mặc, "Còn tôi ở đây."

Trình Duy Mặc cười cười: "Không có chuyện gì."

Có một số việc nói ở trong phòng không tiện, đêm nay cũng không thể không nói

Anh cầm một ly rượu lên ra hiệu cho Mạc Dư Thâm.

Mạc Dư Thâm đứng lên, đi thẳng ra ngoài.

Quý Thanh Thời không phát hiện ra điều gì, còn tưởng bọn họ nói chuyện liên quan đến sự việc của Hướng Lạc.

Khương Thẩm cũng ra theo.

Cửa đóng lại.

Trình Duy Mặc xoay người, "Cậu ra đây làm gì?"

Khương Thẩm: "Ra ngoài hít thở không khí, trong phòng ngộp quá." Cô nhanh chân đi đến trước mặt Mạc Dư Thâm, lôi kéo cánh tay của anh, "Đây là hiểu lầm."

Mạc Dư Thâm không tiếp lời, đi đến một nơi yên tĩnh.

Ai cũng không nhìn ai, nhìn ngoài cửa sổ.

Khương Thẩm giật ống tay áo của Mạc Dư Thâm, "Đang nói chuyện với cậu đấy! Đây đều là do tôi làm, tôi đã không ưa Hè Gia từ lâu rồi không phải cậu không biết. Tôi sợ cậu và Trình Duy Mặc sẽ không để ý đến tôi nữa nên mới nghĩ ra cái chuyện ngu ngốc này. Như vậy đến khi Hè Gia khỏi bệnh, cậu với Hè Gia ly hôn rồi thì tôi sẽ vui vẻ trở lại. Chuyện chính là như vậy, Trình Duy Mặc cũng không biết ảnh chụp gì hết."

Khương Thẩm nói nồng lộn xộn, chính mình cũng trở nên hoảng loạn.

Cô không biết vì sao Trình Duy Mặc lại để ảnh của Hè Gia trong ví tiền.

Lúc này Mạc Dư Thâm mới quay mặt lại nhìn cô, "Cậu sắp xếp câu từ cho logic vào rồi hãy bịa tiếp."

Trình Duy Mặc kéo Khương Thẩm qua một bên, "Cậu đừng làm loạn nữa, về phòng đi."

Hốc mắt Khương Thẩm đỏ lên, "Các cậu có thể đừng gây nhau có được không, cũng đừng giận nhau mà. Trình Duy Mặc thích Hè Gia cũng là trước khi cậu và Hè Gia quen nhau mà. Sau này cậu ấy đều cất giữ những thứ này trong lòng. Trách ai được, ai cũng không thể trách được. Ai bảo sau này Hè Gia không còn ký ức. Rồi ai bảo cậu cũng yêu Hè Gia. Như vậy còn có thể làm gì được?"

Nói rồi nước mắt cũng theo đó rơi xuống.

Lúc trước khi cô chia tay cùng mối tình đầu cô cũng không khổ sở như vậy.

Mắt thấy hơn hai mươi năm tình bạn của bọn họ sắp sụp đổ, nước mắt cứ như vậy mà đi ra.

Trình Duy Mặc xoa đầu cô, "Vào phòng trước đi, chuyện không có nghiêm trọng như cậu nghĩ đâu."

Khương Thẩm hít sâu một hơi, nói với Trình Duy Mặc: "Tôi sẽ lấy ảnh của Hè Gia đi. Trợ lý của tôi vẫn luôn thản tượng Hè Gia, nói cô ấy là giai nhân tuyệt sắc, tôi sẽ đưa ảnh chụp cho trợ lý."

Cô quay người đi.

Bầu không khí im lặng.

Trình Duy Mặc lắc lắc ly rượu đỏ, nhìn phong cảnh hư ảo ngoài cửa sổ.

"Đó là lúc tôi vừa quen Hè Gia. Cùng mấy người bạn đi trượt tuyết rồi chụp hình chung."

Sau đó Hè Gia về Bắc Kinh gia nhập vào câu lạc bộ cưỡi ngựa mà Mạc Dư Thâm đầu tư, anh là cố vấn pháp luật của câu lạc bộ nên hai người càng tiếp xúc nhiều hơn so với ở nước ngoài.

Thế là anh hẹn Hè Gia cuối tuần ăn cơm, nhân cơ hội bày tỏ.

Anh biết Hè Gia thích viết kịch bản, dự định ăn cơm xong sẽ đi xem nhạc kịch. Còn cố ý nhờ Khương Thẩm móc nối cho hai vị trí tốt nhất.

Nào biết được chưa đợi được đến cuối tuần thì Khương Thẩm đã gọi điện nói cho anh biết Hè Gia và Mạc Dư Thâm xem mắt, hai người còn quyết định kết hôn.

Đôi khi cuộc sống còn đặc sắc hơn cả kịch bản.

"Xin lỗi cậu." Trình Duy Mặc xin lỗi. Anh không nên giữ tấm hình đó.

Mặc Dư Thâm cũng không biết nói gì, đến giờ vẫn chưa bình tĩnh lại được. Hè Gia đã từng hỏi anh có phải từng đi trượt tuyết với cô không, sau đó, mỗi lần Trình Duy Mặc quan tâm bệnh tình của Hè Gia đều không phải tự nhiên mà hỏi. Mặc dù Trình Duy Mặc vẫn luôn cực lực che giấu, ra vẻ rất tuỳ ý nhưng vẫn mất tự nhiên.

Lúc đó, không phải anh chưa từng nghi ngờ Trình Duy Mặc thích Hè Gia.

Cũng không phải chưa nghĩ tới người Hè Gia thích, cặp mắt đào hoa đó có lẽ là của Trình Duy Mặc.

Nhưng anh không muốn tìm hiểu đến cùng.

Có lẽ chỉ cần anh không nhớ đến thì có thể tự lừa mình dối người cái quá khứ mơ hồ đó.

"Hè Gia chỉ coi tôi là một người bạn bình thường mà thôi." Trình Duy Mặc giải thích.

Mặc Dư Thâm cung ly với Trình Duy Mặc một cái, nốc cạn ly rượu, uống xong rồi đi.

Cái gì cũng không nói. Mà cũng không biết nên nói cái gì.

*

#22052020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 74: Tôi Là Hè Gia, Em Gái Của Quý Thanh Viễn

Mạc Dư Thâm vội phòng lấy quần áo, lên tiếng chào hỏi với Quý Thanh Thời, nói về nhà chờ Hè Gia.

Quý Thanh Thời đang đánh bài nên không để ý đến Mạc Dư Thâm, gật gật đầu: "Anh sẽ về trước mười hai giờ." Ván bài tiếp tục.

Mạc Dư Thâm xuống dưới lầu, Khương Thẩm đang dựa trên cửa xe của anh, có lẽ đang chờ anh.

"Không lạnh?" Mạc Dư Thâm đến gần, điềm nhiên như không có việc gì xảy ra.

Khương Thẩm mặc rất ít, sớm đã bị gió thổi cho đông cứng ngắt. Tài xế nói cô lên xe nhưng cô lắc đầu không cần. Cô muốn mượn gió lạnh để nói cho Mạc Dư Thâm biết quyết tâm của cô lúc này.

"Xe của cậu đâu?" Mạc Dư Thâm lại hỏi.

Khương Thẩm nắm vạt áo của anh, "Cậu không thể đi."

Mạc Dư Thâm: "Tôi phải về với Hè Gia."

Khương Thẩm không tin, "Rốt cuộc là cậu muốn ở cùng cô ấy hay muốn ly hôn cùng cô ấy hả?"

Mạc Dư Thâm bất lực nhìn chằm chằm cô.

Khương Thẩm dùng cả hai tay nắm áo anh như thể sợ anh chạy mất.

Cô sụt sịt cái mũi, "Mạc Dư Thâm, không ai cố ý muốn lừa cậu cả. Chuyện thành ra như vậy rồi ngoại trừ im lặng thì còn có thể làm sao? Cậu cũng đừng trách Trình Duy Mặc. Từ đầu đến cuối cậu ấy đều hi vọng cậu và Hè Gia có thể hạnh phúc bên nhau. Lúc cậu muốn ly hôn với Hè Gia, cậu ấy tìm tôi nhờ tôi khuyên hai người. Nếu là người khác thì đã sớm cầu cho hai người ly hôn rồi."

"Cậu cũng đừng tự trách, Trình Duy Mặc vốn chưa bao giờ oán cậu. Bởi vì Hè Gia bị bệnh rồi đột nhiên lại không nhớ rõ cậu ấy. Cậu ấy nói đây là do không có duyên phận."

"Cậu không cần lo lắng cho Trình Duy Mặc. Cậu ấy là luật sư, lý trí rất tỉnh táo. Hè Gia bị bệnh nên theo bản năng con người sẽ tự động quan tâm hỏi thăm. Cũng giống như tôi vậy thôi, mặc dù không ưa Hè Gia, nhưng lúc tôi rảnh rỗi không gặp Hè Gia thì cũng tự hỏi không biết cô ấy bây giờ thế nào, có khỏe không."

Nước mắt nước mũi của Khương Thẩm tèm lem hết trên mặt, cô không mang túi, không có khăn giấy để chùi nên trực tiếp cúi xuống lau trên áo của Mạc Dư Thâm.

Mạc Dư Thâm: "..." Anh cởi áo khoác ra, "Cho cậu."

Khương Thẩm cười, vừa khóc vừa cười.

Có một cái khăn lau to như vậy, cô lại tiếp tục khuyên anh. Nhưng vẫn không yên lòng, sợ anh đi, cô níu tay anh, "Cậu tính như thế nào?"

Mạc Dư Thâm: "Không có tính gì."

Khương Thẩm không buông tha, anh không nói thì cô không buông tay.

Mặc Dư Thâm: "Thật là không có dự tính gì hết thì cậu muốn tôi nói cái gì?"

Khương Thẩm vẫn nắm chặt không buông, còn chọc chọc mu bàn tay của anh, "Trước kia mỗi lần chúng ta làm chuyện xấu, tôi chạy chậm, hai người các cậu lôi tôi chạy đi. Lúc đó chẳng phải chúng ta đã nói là sẽ không rời xa nhau sao? Tôi cũng biết cuộc đời này lúc tụt lùi tan là điều bình thường, nhưng chúng ta không phải như vậy. Cậu xem..."

Cô lấy áo anh quét nước mắt rồi tiếp tục: "Con đường cây ngô đồng ngày bé chúng ta thường xuyên đến chơi đã hơn hai mươi năm rồi. Cây ngô đồng cũng lớn hết, còn sống rất là tốt.

"Khoảng thời gian diễn <Quãng đời còn lại>, mãi mà tôi vẫn chưa thoát vai được. Tôi sợ có một ngày cậu và Trình Duy Mặc sẽ giống như tôi và Hướng Lạc ở trong phim. Quãng đời còn lại chỉ có nuối tiếc."

Mặc Dư Thâm nhìn gương mặt đầy nước mắt của Khương Thẩm, nghiêm túc suy nghĩ một chút.

Gió thổi lạnh, suy nghĩ càng thêm rõ ràng.

"Tôi và Trình Duy Mặc sẽ không giống như cậu nghĩ đâu."

Khương Thẩm ngẩng đầu, "Sẽ không giận mà tách nhau ra thật sao? Nhưng từ đây cũng trở nên xa lạ với nhau đúng không?"

Mạc Dư Thâm nhất thời không thể trả lời. Trong mối quan hệ này, anh là người thừa thãi.

Khương Thẩm: "Tôi không muốn thấy các cậu đi vào con đường đó. Trình Duy Mặc và Hề Gia không phải là quan hệ nam nữ. Cũng giống như Hề Gia, có vài người sẽ thích cô ấy, nhưng thích và yêu là hai chuyện khác nhau."

Mạc Dư Thâm vỗ vỗ bả vai của cô. Bên ngoài gió lạnh, anh ra hiệu cho cô vào hội sở. Anh nhìn đồng hồ đeo tay, giờ này chắc Hề Gia cũng đang trên đường về rồi.

Khương Thẩm vẫn một mực níu cổ tay anh, không cho anh đi.

"Cậu tĩnh táo một chút." Hai mắt Khương Thẩm đẫm lệ, "Cậu mang tâm trạng này về nhà gặp Hề Gia, sẽ thấy Hề Gia không vừa mắt, cảm thấy cô ấy chưa bao giờ yêu cậu. Sau đó hôn nhân của các cậu sẽ đứng trên bờ vực đổ vỡ."

Mạc Dư Thâm: "Sẽ không."

Khương Thẩm không tin, kiểu gì cũng nắm chặt cổ tay của anh không cho anh đi.

Trình Duy Mặc cũng đi ra. Vừa nãy anh ở trên lầu nhìn thấy Khương Thẩm lôi kéo Mạc Dư Thâm không cho anh đi. Trời lạnh như vậy mà cả hai người đều mặc rất ít. Cứ tiếp tục giằng co thì chắc chắn sẽ bị cảm mạo.

"Khương Thẩm." Trình Duy Mặc gọi cô.

Khương Thẩm không để ý, dùng sức nắm chặt cổ tay Mạc Dư Thâm, còn bóp anh mấy cái.

Trình Duy Mặc có chút thở dài, đành phải đi qua, không nhịn được mà trách cứ: "Cậu muốn bị cảm có phải không?"

Khương Thẩm vắt áo của Mạc Dư Thâm lên khuỷu tay, một tay kéo Trình Duy Mặc, một tay lôi Mạc Dư Thâm, "Hai người các cậu hôm nay không ai được đi. Không có chuyện gì là không đổi mặt giải quyết được."

Trình Duy Mặc: "Không có nghiêm trọng như cậu nghĩ. Nói ra, cũng là chuyện tốt." Không biết là anh đang an ủi Mạc Dư Thâm hay là đang giải sâu cho chính mình.

Khương Thẩm không phải con nít, nghiêm trọng hay không cô có thể nhìn ra được. Họ đã mất đi sự lạnh nhạt bình thường, sự bình tĩnh bây giờ chỉ là giả vờ, càng giả vờ thì trong lòng càng để ý.

Trình Duy Mặc ra hiệu Khương Thẩm buông Mạc Dư Thâm ra, "Cậu ấy còn muốn về nhà." cùng Hè Gia, anh nuốt ba chữ này xuống.

Khương Thẩm: "Nếu tôi buông tay thì đây sẽ là lần cuối cùng ba chúng ta gặp nhau. Tôi biết, tôi không ngốc." Cô liều mạng giữ chặt.

Giữ lại, giữ lại phần tình nghĩ bé thơ. Nhưng nó tựa như hạt cát khiến cô không thể nắm được.

Đàn ông có thể giải hòa bằng lợi ích, nhưng sẽ không được như lúc ban đầu như phụ nữ. Cô biết mình không thể trở về quá khứ nhưng vẫn tham lam lưu luyến một chút cảm tình hồn nhiên đó.

Phải chi không lớn lên thì cái gì cũng không mất đi. Tình cảm của họ những ngày còn bé tốt đến nhường nào.

"Tôi đã từng nghĩ tới, chờ chúng ta có gia đình riêng của mình, có con rồi thì sẽ không còn được như trước đây nói gặp là gặp. Nhưng tôi cũng từng nghĩ qua, những lúc nghỉ ngơi, chúng ta có thể đưa con chúng ta đến gặp nhau chơi đùa. Chúng nó cũng sẽ giống như chúng ta khi còn nhỏ, trở thành một nhóm bạn thân thiết. Tôi đều đã nghĩ tới."

Trình Duy Mặc xoa tóc của cô, "Đi vào thôi, ở ngoài lạnh lắm."

Cuối cùng Khương Thẩm cũng buông Mạc Dư Thâm. Có thể năm được một lúc nhưng không thể năm được cả đời. Đến lúc phải rời đi.

Khương Thẩm dựa vào vai Trình Duy Mặc, nước mắt không ngừng rơi, im lặng mà khóc.

Cô không biết mình đang khóc cái gì.

Họ cũng không còn trẻ nữa, đã thân nhau ba mươi năm rồi.

Ngón tay của Mạc Dư Thâm bám chặt nắm cửa nhưng anh không di chuyển.

Trình Duy Mặc dẫn Khương Thẩm vào hội sở. Mạc Dư Thâm lên xe, đóng cửa lại. Chiếc xe lao đi.

"Đoán xem hôm nay tờ đã gặp ai?" Hè Gia đột nhiên nhớ ra điều này.

Diệp Thu cắn thận nhớ lại những người Hè Gia quen hai năm trước.

Lúc ấy Hè Gia vẫn còn chưa quen biết Mạc Dư Thâm. Cô nói ra một cái tên cấm ky: "Trình Duy Mặc?"

Từ khi Hè Gia quên Trình Duy Mặc là ai, rồi lại lĩnh chứng cùng Mạc Dư Thâm thì cô vẫn luôn không đề cập tới Trình Duy Mặc. Bây giờ ký ức Hè Gia dần khôi phục nên cô mới dám nói ra.

Hè Gia lắc đầu, "Lâu rồi tớ không gặp Trình luật sư, gần đây anh ấy bận nhiều việc nên ít đến câu lạc bộ." Cô tiếp tục đề tài, "Đoán xem."

Diệp Thu không đoán ra được. Vòng bạn bè của Hè Gia rất nhỏ, ngoài trừ những người liên quan đến kịch bản và ngựa thì xã giao cũng không.

Hè Gia: "Chu Minh Khiêm đó. Cuối tuần tớ còn hẹn anh ấy ăn cơm, nhờ anh ấy xem kịch bản giúp tớ. Anh ấy cũng đã đồng ý rồi."

Diệp Thu không dám nói nhiều, nói nhiều thành nói hớ, cô cười cười, "Đến lúc đó nhớ tranh thủ cho tớ một vai. Tớ còn trông mong vào kịch bản của cậu để đóng nữ chính đấy."

Hè Gia: "Không thành vấn đề."

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện, đều có liên quan đến Chu Minh Khiêm và <Quảng đời còn lại>. Nói đến Hoắc Đằng, Hè Gia hỏi Diệp Thu vì sao lại xuất hiện cùng Hoắc Đằng.

Diệp Thu: "Bộ phim tiếp theo có hợp tác cùng nhau nên hẹn đi ăn cơm."

Hè Gia gật đầu, "Nếu Hoắc Đằng là người tốt thì cậu dứt khoát đá anh hai tớ luôn đi."

Lời vừa dứt, chính cô cũng giật mình.

Sao cô có thể nói mấy câu điên rồ như vậy chứ?

Diệp Thu không trả lời, bắt đầu ăn canh.

Trong ký ức sâu thẳm của Hè Gia, cô có chút mơ hồ về chuyện chia tay của Diệp Thu và Quý Thanh Thời, còn đang suy nghĩ thay Diệp Thu trút giận.

"Lễ Giáng sinh cậu có nghỉ không?" Hè Gia đột nhiên hỏi.

Diệp Thu hoàn hồn, không trả lời mà hỏi ngược lại, "Làm gì?"

Hè Gia: "Anh hai tớ nói hôm đó sẽ ở nhà đón giáng sinh cùng tớ, Nếu cậu nghỉ thì đến nhà của tớ đi. Buổi tối ở cùng nhau." Cô cảm thấy sai sai, "Có phải cậu và anh hai tớ đã đón Giáng sinh sớm rồi không?"

Hỏi một đằng, Diệp Thu trả lời một nẻo: "Tôi nay là tớ xin nghỉ đi ăn cơm cùng cậu, đạo diễn nói sắp tới không cho nghỉ nữa, phải ở đoàn phim quay cho kịp tiến độ."

Hè Gia: "Như vậy thì cứ bỏ rơi anh hai của tớ luôn đi."

Diệp Thu cười không nói. Khóe miệng nâng lên đúng điệu, dịu dàng, mê người.

Một khắc này được thư ký của Quý Thanh Thời chụp được. Cô lựa vài tấm nhưng chỉ có tấm này là hút mắt nhất. Diệp Thu cười động lòng người, còn Hè Gia thì vui sướng trên nỗi đau người khác.

Thư ký gửi ảnh cho Quý Thanh Thời: 【Quý tổng, ngài xem hình như vậy đã được chưa?】

Quý Thanh Thời: 【Vất vả rồi.】

Thư ký thở dài, bất lực lắc đầu.

Ông xã ngồi đối diện với cô, "Đừng thở dài, ảnh hưởng thai nhi."

Cô đã có bảo bảo rồi mà Quý tổng vẫn đậm chân tại chỗ, cỏ dưới chân đã sớm bị đạp không còn một mảnh.

Mấy phút sau, Quý Thanh Thời đăng weibo: 【Bên trái chính là em gái của tôi.】 kèm với tấm hình kia.

Có cư dân mạng bình luận: 【Vậy còn người bên phải?】

Quý Thanh Thời trả lời: (mỉm cười).

Đây là lần đầu tiên Quý Thanh Thời trả lời bình luận mạng. Bài viết này cũng gần như là giống với bài công khai quan hệ.

Diệp Thu nhận được điện thoại của người đại diện, "Mấy tháng này Quý Thanh Thời tăng cường thuốc bổ nên cảm thấy mình mạnh mẽ lên phải không?"

Diệp Thu: "..." Cô còn chưa xem di động, chưa biết chuyện gì xảy ra.

Người đại diện: "Anh ta lại đăng weibo kèm theo tấm ảnh chụp cô đang ăn tối với Hè Gia." Mấy giây sau, "Người đàn ông này..." Người đại diện không còn sức để phàn nàn, thẳng thùng cúp điện thoại.

Diệp Thu mở weibo, trạng thái của Quý Thanh Thời đã leo lên hot search. Cô gửi tin nhắn cho Quý Thanh Thời: 【Rốt cuộc anh muốn làm gì?!】

Quý Thanh Thời: 【Gia Gia tưởng chúng ta vẫn còn bên nhau nên đăng một tấm hình khiến con bé tin tưởng hơn.】

Diệp Thu: 【Trước đó tôi đã nói với anh là tôi còn muốn tìm bạn trai, muốn kết hôn, anh có thể đừng như vậy nữa có được không!】

Mấy phút trôi qua mà Quý Thanh Thời vẫn chưa trả lời, đang chuẩn bị tắt điện thoại thì có tin nhắn đến.

Quý Thanh Thời: 【Sau này đăng ảnh anh sẽ nhớ che mặt em đi.】

Diệp Thu: "..."

Hè Gia cũng nhìn thấy trạng thái đó, để lại bình luận: 【Lần sau có vung thức ăn cho chó thì nhớ đừng lôi em vào.】

Diệp Thu nâng trán, sao cô có thể gặp phải hai anh em như thế này chứ.

Hè Gia ăn cơm với Diệp Thu xong rồi cả hai người cùng đi xem phim. Về đến nhà đã gần mười hai giờ.

Ô tô lái vào sân, Hè Gia giật mình.

Trong sân có một bảng số xe rất lạ, bên cửa còn có một người đàn ông đang đứng, chân dài, dáng người rất đẹp.

Cô nhớ ra anh cả từng nói anh có một người bạn đến ở nhờ nhà, tên là Mạc Dư Thâm.

Hè Gia dừng xe xong, đi xuống.

Mạc Dư Thâm dựa người trên cửa xe không nhúc nhích. Ánh mắt anh sáng quắc. Anh đợi cô gần hai tiếng rồi.

Hè Gia khách khí hỏi: "Chào anh, anh là?"

"Mạc Dư Thâm, bạn của Quý Thanh Viễn." Mạc Dư Thâm tự giới thiệu.

Hè Gia mỉm cười: "Tôi là Hè Gia, em gái của Quý Thanh Viễn."

Mạc Dư Thâm gật đầu nhìn cô. Thiên ngôn vạn ngữ hóa thành hai chữ: "Anh biết."

*

#24052020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 75: Vừa Nãy Em Đã Cưỡng Hôn Bạn Của Anh Rồi

Hè Gia thấy Mạc Dư Thâm mặc không nhiều, bên ngoài đã âm mây độ rồi.

"Sao anh không vào nhà? Không lạnh sao?"

Mạc Dư Thâm: "Vừa mới về, ở đây tản mùi rượu."

Khoảng cách hai mét, Hè Gia ngửi được mùi rượu đỏ nhàn nhạt dễ chịu. Cô cũng không vội vào biệt thự, đứng cùng ánh một lát.

Mạc Dư Thâm lắng lắng nhìn cô, muốn nói lại thôi.

Hè Gia: "Tôi rót cho anh ly nước nhé?"

Mạc Dư Thâm: "Không cần. Trong xe anh có nước." Anh giả bộ như không biết hôm nay cô có hẹn. "Ngày nào cũng huấn luyện trễ như vậy à?"

Hè Gia kinh ngạc: "Anh biết tôi là vẫn động viên cưỡi ngựa?"

Mạc Dư Thâm gật đầu, không giải thích thêm.

Hè Gia luôn cảm thấy cái tên này rất quen thuộc, bây giờ cuối cùng cũng nhớ ra trong câu lạc bộ của cô có một vị cổ đông tên là Mạc Dư Thâm, nhưng cô vẫn chưa thấy vị sếp này.

"Tên của anh giống như tên của một vị sếp trong câu lạc bộ của tôi, cùng âm."

Mạc Dư Thâm: "Chính là anh. Võ Dương là quản lý của các em. Anh cũng từng xem mấy trận thi đấu của em."

Hè Gia không khỏi vui mừng, ánh mắt rọi trên mặt Mạc Dư Thâm. Phát hiện anh cũng đang nhìn mình, ánh mắt thâm thúy âm trầm như bầu trời đêm nay, đen láy vô cực.

Sâu không thấy đáy.

Bị một người đàn ông nhìn chăm chú như vậy, cô cũng mắt luôn bình tĩnh thường ngày. Cô nhanh chóng dời ánh mắt ra chỗ khác, nhìn đông ngó tây.

"Anh đã sớm biết tôi rồi phải không?" Cô cố gắng ép bản thân bình tĩnh lại.

Chất giọng trầm thấp của Mạc Dư Thâm truyền tới, "Ừm."

Hè Gia lướt qua mặt anh lần nữa, kết quả thấy anh vẫn còn nhìn cô như vậy. Cô nhanh chóng dời mắt đi chỗ khác, "Anh cả tôi vẫn chưa về sao?"

Mạc Dư Thâm: "Vẫn chưa."

Sau đó, không có chủ đề gì nói tiếp.

Hè Gia cảm thấy bầu không khí có chút lúng túng.

Mạc Dư Thâm vẫn không nhịn được, quan tâm hỏi: "Hôm nay huấn luyện có mệt không?"

Hè Gia giật mình. Cô luôn cảm thấy cái giọng điệu này không nên xuất hiện trong lần gặp đầu tiên. Chẳng lẽ... anh... thầm mến cô?

Cô khẽ mỉm cười, "Không mệt, đã quen rồi."

Hè Gia liếc nhìn anh một lần nữa, phát hiện anh vẫn còn nhìn cô. "Anh ở ngoài đây tản rượu xong cũng nhanh vào nhà đi, ngoài đây trời lạnh. Tôi vào trước."

Vừa mới nhắc chân, còn chưa kịp bước đã bị một lực đạo kéo trở về. Hai tay Mạc Dư Thâm vây quanh người cô.

Hè Gia mộng mị. Nhìn gần rồi cô mới thấy rõ được hormone nam tính trong đáy mắt của anh. Ánh mắt cường thế, cặp mắt đào hoa, đuôi lông mày nhiễm chút men say.

Khiến người ta say mê.

Mấy giây sau, Hè Gia theo bản năng muốn giãy ra nhưng khi đặt tay ở ngay tim anh thì cô lại không đẩy ra.

Không biết là ngực của anh hay là ánh mắt của anh, hoặc cũng có thể là do mùi rượu phảng phất mà cô cảm thấy không bài xích, còn có chút quen thuộc.

Trong ký ức còn sót lại của Hè Gia, đây là lần đầu tiên cô thân mật như vậy với một người khác giới. Cho dù trong tim có lanh đạm đến đâu thì giờ phút này cũng đang bùng cháy.

"Mạc..." tống.

Chỉ phát ra được một từ.

Đôi môi của Mạc Dư Thâm đã áp xuống.

Trái tim Hè Gia rót bịch bịch bịch.

Cô nhắm mắt. Sắc Sắc ơi là Sắc Sắc. Mi sa đọa quá rồi. Mười mấy mét bên ngoài có bảo vệ, trong nhà có quản gia, sao không hé lén một tiếng?

Hai người còn chưa kịp hôn sâu thì đã bị một ánh đèn xe sáng rực rọi vào mặt. Ánh đèn quá chói, Mạc Dư Thâm lấy tay che cho Hè Gia.

Nhin thấy trước mắt có hai người ôm hôn, tài xế vội vàng dừng sang một bên rồi tắt máy. Hè Gia quay đầu nhìn, là xe của Quý Thanh Viễn.

Cô nhỏ giọng nói với Mạc Dư Thâm: "Anh đừng nói cái gì hết, nếu anh cả của tôi biết anh... Anh ấy sẽ liều mạng với anh." Cô buông Mạc Dư Thâm ra, chạy về phía Quý Thanh Viễn.

Quý Thanh Viễn cảm thấy hình như mình về không đúng lúc.

Hè Gia chạy chậm đến trước mặt anh, kéo Quý Thanh Viễn, hạ giọng nói: "Anh cả, vừa rồi em đã cưỡng hôn bạn của anh rồi, làm sao bây giờ.?"

Yên tĩnh mấy giây.

Quý Thanh Viễn nhẹ nhàng nói: "Không có gì. Chẳng phải cậu ấy muốn ở nhờ nhà chúng ta một thời gian sao? Coi như lấy đó làm tiền thuê phòng."

Hè Gia: "....."

Mạc Dư Thâm mở cửa xe lấy điện thoại, đi tới chào hỏi Quý Thanh Viễn.

Quý Thanh Viễn thấy anh ăn mặc đơn giản, trong tay cũng không cầm áo khoác, "Ném quần áo ở ngoài rồi?"

Bị Khương Thẩm lấy lau nước mắt, anh cũng không định mặc lại.

Mạc Dư Thâm: "Rơi ở hội sở."

Hè Gia còn có chút xấu hổ nên kéo dài khoảng cách với hai người họ.

Đứng trước xe, cô thở dài một hơi.

Tối nay cô uống nhiều nước trái cây quá nên chắc giờ hơi say. Mười mấy tuổi cô đã bắt đầu viết thể loại bá đạo tổng tài, viết được vài chục năm, cô cũng đã từng tưởng tượng nụ hôn đầu của mình sẽ như thế nào.

Đến bây giờ trên môi vẫn là nhiệt độ của Mạc Dư Thâm.

Trước kia Diệp Thu đã từng hỏi cô muốn tìm một người đàn ông như thế nào. Cô nói đại khái là tìm không được.

Trước khi Mạc Dư Thâm xuất hiện, cô không tưởng tượng ra được mình muốn tìm người đàn ông như thế nào. Bây giờ đã có chút hình dung ra được.

"Gia, em làm gì vậy?" Thanh âm Quý Thanh Viễn truyền đến.

Hè Gia hoàn hồn: "Tới đây." Cô không có gì muốn lấy ở trong xe, xoay người về biệt thự.

Quý Thanh Viễn và Mạc Dư Thâm ngồi trong phòng khách bàn công việc. Hè Gia nghe không hiểu nên đi rót hai ly nước ấm cho bọn họ.

Lần đầu tiên Quý Thanh Viễn được em gái mình rót nước cho cũng là nhờ hào quang của Mạc Dư Thâm.

Hè Gia lè mè đi tới đi lui trong phòng khách một hồi lâu, cô cảm giác mình không còn là mình nữa.

"Anh cả, em về phòng viết kịch bản đây."

Quý Thanh Viễn: "Muộn rồi, đi ngủ sớm đi."

Hè Gia nhìn Mạc Dư Thâm thêm một cái nữa, lúc này mới chịu lên lầu.

Ngồi ở trước bàn, Hè Gia có chút suy tư. Cô không tài nào lý giải được hành vi của mình. Dựa vào tính cách của cô thì tối nay cô không nên bảo vệ Mạc Dư Thâm như vậy.

Cứ xem như là do anh đẹp trai, phù hợp với gu thẩm mỹ của cô nhưng lần đầu tiên hai người gặp nhau, mà anh đã hôn cô. Vừa không lẽ phép lại không tôn trọng người khác.

Người đàn ông như vậy, cả đời cũng không thể nào làm được nam chính trong kịch bản của cô.

Nhưng hết lần này đến lần khác cô lại tìm cớ giải vây cho anh. Cô ấn ấn huyệt thái dương, càng nghĩ càng rối.

Hè Gia đóng sổ lại, tắm rửa đi ngủ.

Tắt đèn, căn phòng đen kịt một màu.

Hè Gia mắt ngủ. Bây giờ trong đầu đều là Mạc Dư Thâm.

Đây là nụ hôn đầu của cô, theo một ý nghĩa nào đó thì anh cũng được xem như là mối tình đầu của cô. Khoảng khắc cô được ôm vào ngực đó, cô đã biết thế nào gọi là động tâm.

Hè Gia lấy chăn phủ kín mặt, che kín mắt. Sắc Sắc ơi sắc Sắc, mi bị tâm thần phân liệt rồi.

Chắc là do đã viết nhiều kịch bản bá đạo tổng tài nên cô mới nghĩ nhiều như vậy.

Nửa tiếng trôi qua, cô vẫn mắt ngủ.

Hè Gia bật đèn, đứng dậy tìm quần áo mặc trong nhà, lấy điện thoại rồi đi xuống lầu. Đêm nay mà không tìm Mạc Dư Thâm nói chuyện thì cô sẽ mắt ngủ đến sáng mát.

Tầng hai có ba phòng ngủ, anh cả chăn chăn sẽ dùng phòng ngủ chính, Mạc Dư Thâm chắc là ở phòng ngủ phụ. Cô nhẹ nhàng gõ cửa, cửa nhanh chóng mở ra.

Hè Gia sững sờ, là Quý Thanh Viễn.

Quý Thanh Viễn: "Làm sao? Vào trong rồi nói."

Hè Gia: "Có tiện không?" Một khắc đó, Hè Gia đã suy diễn rất nhiều.

Quý Thanh Viễn vặn mi, "Có gì mà không tiện?"

Hè Gia chὸm người nhìn bên trong một chút, xác định không có Mạc Dư Thâm. Quý Thanh Viễn gõ đầu cô, "Suốt ngày nghĩ gì thế."

Hè Gia vốn đâu có định tìm Quý Thanh Viễn, hiện tại cũng không biết nói cái gì với anh, tùy ý tìm cái chủ đề lấy lệ, "Đúng rồi, Mạc Dư Thâm còn độc thân không?"

Quý Thanh Viễn gật đầu, "Chưa yêu ai bao giờ."

?

Hóa ra đêm nay cũng là nụ hôn đầu tiên của anh.

Hè Gia: "Anh ngủ sớm một chút đi nhé, đừng thức khuya. Ngủ ngon."

Quý Thanh Viễn xoa đầu của cô, không đưa cô về phòng ngủ như trước kia mà nói với cô vài câu rồi đóng cửa

Hè Gia làm bộ đi lên lầu nhưng chưa đi được mấy bước đã rón rén quay trở lại. Thì ra Mạc Dư Thâm ở phòng ngủ chính, cô đi đến căn phòng trong cùng rồi gõ nhẹ cửa.

Lúc đầu Mạc Dư Thâm còn tưởng mình nghe lầm, sau lại dùng công việc trong tay, chuyên chú lắng nghe tiếng động ở cửa. Là tiếng gõ cửa.

Anh đứng dậy mở cửa.

Hè Gia mặc bộ đồ ngựa con của cô, "Có tiện nói vài câu không?"

Mạc Dư Thâm gật đầu, ra hiệu cô đi vào. Anh đóng cửa lại.

"Ôi trời." Hè Gia quay người, cái đuôi ngựa của cô bị kẹt ở khe cửa, đi không được.

Mạc Dư Thâm: "..." Anh mở toang cửa ra, "Xin lỗi."

Hè Gia cầm đuôi ngựa lên quần ở đầu ngón tay.

Mạc Dư Thâm nhìn các sừng trên nón của cô, rất rất rất muốn ôm cô vào lòng.

Hai người đều đứng cách nhau hai mét.

"Thật xin lỗi." Xin lỗi vì hành vi mất lý trí đêm nay của mình.

Hè Gia không lên tiếng, cũng không biết nói gì cho phù hợp. Cô nhìn anh, "Tìm anh là muốn hỏi một vấn đề. Có phải trước kia chúng ta từng gặp nhau phải không?"

Ngừng một lát, "Tôi có cảm giác như đã quen biết anh từ rất lâu rồi. Nhưng đêm nay lại là lần đầu tiên hai chúng ta gặp nhau, thật kỳ lạ. Tôi nghĩ có lẽ do chúng ta trước đó từng gặp qua nhưng cũng chỉ là bèo nước gặp nhau, ấn tượng không sâu."

Một đêm cô đơn này của Mạc Dư Thâm nháy mắt được chữa trị bởi câu nói quen nhau từ rất lâu kia của cô.

Cho dù trước kia cô không thích anh nhưng cũng chỉ là trước kia. Anh tự an ủi bản thân như vậy.

Cô nhớ con đường cây ngô đồng, nhớ tiệm khoai nướng, còn nhớ cả bản sao thẻ căn cước bỏ túi của anh.

Mạc Dư Thâm: "Anh từng ở trên khán đài nhìn em thi đấu."

Hóa ra bọn họ chưa từng chạm mặt.

Hè Gia cười cười: "Làm phiền rồi, ngủ ngon."

Mạc Dư Thâm bật thốt, "Nhớ đắp kín chǎn." Nói xong mới cảm thấy không ổn. "Anh cả em nói em luôn đá chǎn."

Hè Gia giật mình, có sao? Chính cô cũng không biết nhưng vẫn lịch sự gật đầu.

Một đêm này Hè Gia ngủ không say. Trước khi ngủ còn nhớ về chuyện Mạc Dư Thâm hôn cô ở trong sân, kết quả sáng hôm sau lại quên hết.

Quên cuộc hẹn với Chu Minh Khiêm vào cuối tuần, cũng quên luôn những chuyện đã xảy ra đêm qua.

Trí nhớ hiện tại của cô bây giờ vẫn là một ngày nhớ một ngày quên, chỉ có thể dựa vào những ký ức lặt vặt.

Cô nhìn cặp mắt thâm xì của mình, chắc chắn tối qua thức khuya viết kịch bản nên mới thành ra như vậy.

Buổi tối cô còn phải đi xem mắt. Đến thời khắc mấu chốt như này mà nhan sắc lại không có giá trị lợi dụng.

Hè Gia suy nghĩ một lát, vội vàng xuống lầu.

Mạc Dư Thâm đã ăn sáng xong rồi đến công ty.

Chào hỏi xong, cô ngồi xuống cạnh ba mình.

"Ba, con quyết định sẽ xem mắt với Mạc Dư Thâm."

Cả nhà: "..." Mắt chữ A mồm chữ O.

Nhớ được Mạc Dư Thâm là ai rồi hay là...?

Quý Thanh Thời cẩn thận dò hỏi: "Em nghĩ như thế nào?"

Hè Gia: "Chả nghĩ gì hết. Tôi qua ba có nói với em về Mạc Dư Thâm, sau đó em lên mạng tra một chút tư liệu về anh ấy, trên mạng cũng có hình của anh ấy, nhìn cũng được. Em quyết định ăn một bữa cơm với anh ấy, nói không chừng lại hợp ý nhau nha."

Bây giờ bọn họ mới hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Ký ức của cô quay về hai năm trước. Ban đầu Quý Chính Hà cảm thấy Mạc Dư Thâm không tồi nên mới đề cập với Mạc Lão gia tử. Ông cụ Mạc cũng rất vui vẻ nên lập tức sắp xếp cho đôi bạn trẻ gặp nhau.

Quý Thanh Thời nhanh chóng gửi tin nhắn cho Mạc Dư Thâm:
【Ký ức hôm nay của Gia Gia dừng lại ở ngày xem mắt hai năm trước của cậu và con bé. Tôi nay dừng sắp xếp xã giao.】

Mạc Dư Thâm sững sờ, nhanh chóng trả lời: 【Được. Ở đâu?】

Quý Thanh Thời hỏi Hè Gia: "Em muốn hẹn ở đâu để anh đặt chỗ giúp em."

Hè Gia nghĩ một chút, "Đến nhà hàng của anh đi." Ngừng tạm, "Có điều hẹn mười giờ đi."

Đợi đến lúc cô kết thúc huấn luyện rồi về nội thành thì thời gian đã không còn sớm. Còn phải về nhà chải chuốt sửa soạn nữa.

Quý Thanh Thời nhắn cho Mạc Dư Thâm địa chỉ và thời gian.

Mạc Dư Thâm nhìn tin nhắn, giống y chang ngày đó khi hai người họ xem mắt nhau.

*

#27052020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 76: Hai Người Đều Đến Sớm Hai Tiếng Vào Đêm Xem Mắt

Mạc Dư Thâm đặt cuộc hẹn đêm nay trở thành một hạng mục cấp cao của mình, mặc dù hẹn mười giờ nhưng anh đã dặn dò thư ký Đinh không được sắp xếp xã giao gì vào buổi tối.

Thư ký Đinh nhắc bảy giờ tối nay Lý đồng về công ty sau chuyến công tác, nói anh đến họp.

Mạc Dư Thâm dừng lại một chút, ngón tay không chút tiết tấu bắt lấy tách trà.

Lý đồng tìm anh nhất định là có liên quan đến hạng mục của bất động sản Mạc thị. Hạng mục lần đó thấy trên máy chiếu quy hoạch không hợp lý, sau đó vì mắt xích tài chính không đủ nên đã tạm ngừng.

Giữa năm nay lại tiếp tục.

Vừa rồi đánh cờ với Mạc Liêm, Mạc Liêm thỏa hiệp không ít, anh cũng vậy.

Tất cả mọi việc bên bất động sản Mạc thị đều thông qua Mạc Liêm quyết định không cần đến chữ ký của anh.

Mạc Dư Thâm nói với thư ký Đinh: "Tôi vẫn sẽ họp như thường lệ, buổi trưa nói phòng bếp không cần chuẩn bị cơm, tôi về nhà một

chuyện."

Có lẽ không kìm được vui mừng lại có ít người để chia sẻ cùng, Mạc Dư Thâm nói với thư ký Đinh: "Tôi nay tôi sẽ đi xem mắt với Hè Gia. Bây giờ ký ức của cô ấy bắt đầu lại từ hai năm trước."

Thư ký Đinh cảm giác Mạc Dư Thâm hôm nay không phải là anh ngày thường. Đúng là người có chuyện vui, tâm trạng lúc nào cũng thoái mái.

Ký ức của Hè Gia bắt đầu lại từ hai năm trước tương đương với việc cô sẽ không nhớ ra Mạc Dư Thâm là ai. Bắt đầu lại từ đầu cũng không tệ. Chỉ ít cô đã nhớ lại được.

Mạc Dư Thâm bận đến tận mười hai giờ mới rời công ty. Anh không về biệt thự của mình mà về biệt thự bên ba mẹ vợ.

Thang máy dừng dưới tầng hầm, cửa thang máy vừa mở ra đã truyền đến một âm thanh không kiên nhẫn.

"Bà có thể đừng phiền như vậy không? Có thể để tôi yên tĩnh một chút được không!"

Mạc Dư Thâm ra khỏi thang máy. Ngay trước thang máy kế bên là mẹ con Mạc Liêm. Ba người đối mặt mấy giây, ai cũng giật mình.

Mẹ Mạc Liêm nhanh chóng thu tầm mắt lại. Trước mặt người ngoài, bà không có khiến Mạc Liêm xấu hổ.

Rất nhanh, Mạc Dư Thâm nhanh chóng rời khỏi bãi đỗ xe dưới hầm. Thang máy của Mạc Liêm cũng đã đến, mẹ Mạc cũng chuẩn bị theo anh lên phòng làm việc nhưng anh lại đứng im ở ngay trước cửa thang máy.

Nửa năm này, anh bay ra nước ngoài rồi phi về nước liên tục nên hầu như ít ở Bắc Kinh. Vì thế mà mẹ cũng ít có cơ hội đến thăm anh. Nay giờ sắp cuối năm, anh phải đến tổng bộ Mạc thị báo cáo công việc, còn muốn tham gia tiệc tất niên. Mẹ anh nắm chắc được thời gian nên đến công ty chờ anh.

Từ khi ba và mẹ có hiềm khích với nhau, mẹ anh mang hết tất cả hy vọng còn sót lại đặt lên người anh, ép anh đến mức thở không nổi.

Khi còn bé, anh coi như đó là tình yêu thương của mẹ dành cho mình. Sau này mới hiểu được, có một loại người trên đời chỉ yêu mỗi bản thân của mình. Yêu người khác cũng chỉ vì lợi ích của bản thân.

Mẹ Mạc Liêm thấy con trai đứng đó trầm mặc, bà thở dài, "Mẹ biết con thấy phiền mẹ cứ lải nhải, nhưng lải nhải cũng vì tốt cho con. Con nhìn con xem, đã ba mươi mốt tuổi rồi, ông bà nội tuổi cũng đã lớn, vẫn còn mong chờ con kết hôn sinh con kia. Để mẹ giới thiệu cho con..."

Mạc Liêm xoay người rời đi.

"Mạc Liêm."

Mạc Liêm không quay đầu lại, đi đến trước xe ra hiệu tài xế đi xuống để anh tự mình lái xe.

Nửa năm nay mỗi lần bà gọi điện thoại cho anh là anh cúp máy, hầu như không bắt máy cuộc gọi nào từ bà. Lâu lâu sẽ trả lời một lần nhưng là trả lời: Đang họp.

Sau đó bà cũng không gọi nữa. Tin nhắn của bà gửi đến cũng như là đá chìm đáy biển.

Trái tim bà đau nhói anh cũng không thèm quan tâm.

Mạc Liêm lái xe không có mục đích trên đường. Ngày mai là giáng sinh, khắp nơi đều tràn ngập không khí giáng sinh vui vẻ.

Trong vô thức, anh đã chạy xe đến nhà cũ Mạc gia. Chiếc xe này không bị cấm vào sân nhưng anh không đi vào, dừng xe ven đường.

Anh có ký ức với nơi này. Nơi chứa đựng nhiều tuổi thơ của người khác, còn anh thì không.

Khi đó, Mạc Dư Thâm, Trình Duy Mặc và Khương Thẩm hay đi chơi cùng nhau. Anh cũng muốn gia nhập chơi cùng bọn họ nhưng mẹ anh lại không cho phép. Anh cầu xin nhưng mẹ còn đánh anh.

Năm đó, chắc anh chỉ mới sáu tuổi?

Lúc ấy anh không biết mình khác với những bạn bè đồng trang lứa khác.

Sau đó... sau đó anh trưởng thành.

Mạc Liêm hoản hồn, khởi động xe rời đi.

Sau đó,

Ti tiện, nham hiểm, hung ác, bẩn thỉu.

Khương Thẩm nói anh như vậy.

Mạc Liêm nắm chặt vô lăng. Điện thoại có mail tới, anh tạm dừng xe vì nghĩ có lẽ là chuyện quan trọng của công ty. Mở ra thì thấy đó là thiệp mừng giáng sinh của những đứa trẻ ở cô nhi viện gửi tới.

【Chúc ngài Giáng sinh, Tết tây vui vẻ. Cũng chúc ngài năm mới sớm vui vẻ, một năm sự nghiệp thuận lợi, mọi chuyện suôn sẻ.
Cảm ơn ngài - Dư An】

Chắc là những đứa trẻ đó sợ quấy rầy anh nên mọi năm chỉ phát một tấm thiệp chúc phúc gộp ba ngày lễ lớn vào cùng.

Mạc Liêm: 【Cảm ơn. Chúc em Giáng sinh vui vẻ, khỏe mạnh bình an. Böyle giờ đang học đại học hay đã đi làm rồi?】

Dư An kích động không thôi, tóm tắt tình hình bản thân: 【Em đã đi làm rồi. Là trợ lý, tiền lương và thưởng không tệ. Năm nay em nhận được không ít tiền thưởng, còn có thể giúp được hai đứa bé đến trường trong khả năng cho phép. Rất vui vẻ. Cũng cảm ơn ngài.】

Mạc Liêm: 【Tốt lắm. Mong mọi việc suôn sẻ.】

Anh ném di động sang ghế phụ rồi lái xe rời đi. Càng ngày càng cách xa cái nhà kia.

Mạc Dư Thâm về đến nhà. Hôm nay ba mẹ vợ đều ở nhà, bọn họ đang họp với nhóm vật lý trị liệu.

Hè Diệp Lam kinh ngạc, "Dư Thâm, sao con về rồi?"

Mặt của Mạc Dư Thâm không đổi: "Con về lấy tài liệu."

Hè Diệp Lam thả lỏng, còn tưởng có chuyện gì. Nghe anh nói về lấy tài liệu, bà cứ cảm thấy không đúng chỗ nào. Sau đó lờ mờ đoán được một lý do khiến anh quay về.

Bà ra hiệu Mạc Dư Thâm: "Nếu không gấp thì ngồi xuống đây nghe một chút."

Mạc Dư Thâm ngồi xuống nghe bọn họ phân tích tình hình bệnh gần đây của Hè Gia. Nhìn sơ thì đã tốt lên nhiều, nhưng chỉ có chuyện ngày nhớ ngày quên là chưa cải thiện được.

Trí nhớ của cô bắt đầu lại từ hai năm trước nên trí nhớ của một năm nay đã mất, chỉ có lác đác vài mảnh trí nhớ vụn vặt nửa năm nay sót lại. Vẫn chưa hồi phục hoàn toàn.

Mạc Dư Thâm hỏi bác sĩ: "Sau đó sẽ như thế nào?"

Biểu hiện trên mặt bác sĩ nghiêm trọng, "Tạm thời chưa đoán ra được." Nói không chừng đến lúc đó thuốc mới của Hướng giáo sư có thể cải thiện được trí nhớ của cô.

Nhưng nếu thuốc mới vẫn mãi chưa được thí nghiệm lâm sàng thì khó mà nói.

Ông theo nghề y nhiều năm như vậy rồi nhưng đây là lần đầu tiên gặp phải căn bệnh như của Hè Gia. Bởi vì cảm thấy hứng thú nên mới đáp ứng Quý Thanh Thời đến đây ghi chép theo dõi.

Thuốc mà Hè Gia đang uống bây giờ đều là do Hè Diệp Lam dụ cô uống. Nói nó là thuốc được chiết xuất từ thực vật có tác dụng làm đẹp, vừa trắng da vừa tăng độ đàn hồi cho da.

Hè Diệp Lam cũng uống viên con nhộng giống thuốc của Hè Gia nhưng trong đó đều là protein. Hè Gia thấy mẹ mình cũng uống nên không chút hoài nghi, nghĩ rằng uống vào để dưỡng da.

Bác sĩ Trần an Mạc Dư Thâm: "Tình hình bây giờ đã rất tốt rồi, chí ít ký ức bây giờ của cô ấy vẫn liên tục tiếp diễn như hai năm trước, không ảnh hưởng tới sinh hoạt thường ngày."

Mạc Dư Thâm gật đầu, cũng chỉ có thể tự an ủi mình như vậy. Anh hỏi thêm: "Vậy thính lực và thị lực có bị giảm xuống nữa không?"

Bác sĩ: "Tạm thời chưa thấy." Xem ra tác dụng phụ của loại thuốc này vẫn chưa được xác thực rõ ràng.

Mạc Dư Thâm tiếp tục đặt ra nghi vấn: "Liệu đến khi cô ấy sử dụng xong hết những ký ức vụn vặt nửa năm trước rồi lại ngẫu nhiên nhớ về những ký ức của khoảng thời gian khác không?"

Bác sĩ sững sờ, sau lại cười: "Điều đó không chắc lắm." Hôm nay nhớ được Giáng sinh hai năm trước, ngày mai lại nhớ về Tết hai năm trước.

Nếu đúng là như vậy thì giống như khi phát danh sách bài hát ngẫu nhiên, không biết bài hát nào sẽ được phát tiếp theo.

Hè Diệp Lam thật cảm khái bộ óc đầy trí tưởng tượng của Mạc Dư Thâm, bà nói: "Không thể nào đâu." Song, bà cười, "Có phải con ở cùng Gia Gia lâu quá nên nhiễm luôn cái trí tưởng tượng của nó không."

Mạc Dư Thâm: "..." Mong là vậy. Hi vọng cô đừng xuất hiện những ký ức ngẫu nhiên. Hôm nay yêu anh, ngày mai lại không yêu

anh, ngày kia lại yêu đến chết đi sống lại.

Hoặc là hôm nay còn tốt nhưng ngày mai lại chiến tranh lạnh với anh.

Mặc Dư Thâm nhìn đồng hồ đeo tay, anh còn vội về công ty nên không tham gia thảo luận nữa mà đi lên lầu.

Anh về nhà không phải để lấy tài liệu gì mà là thay quần áo.

Mặc lại bộ năm ngoái lúc xem mắt với Hè Gia. Bây giờ anh không lo lắng chuyện gì, chỉ sợ trí nhớ của cô không giống như năm ngoái mà không muốn kết hôn với anh.

Như một trò đùa.

Mặc Dư Thâm đổi áo sơ mi và thay áo vest ngoài, lấy đại một tập tài liệu trên kệ sách rồi đi xuống lầu. Chào hỏi xong, anh vội vàng rời đi.

Quý Chính Hà cũng chuẩn bị đến công ty, vừa đi được mấy bước ông đã đi lùi về. Trong lòng có nghi hoặc, còn tưởng mình nhầm, ông hỏi Hè Diệp Lam: "Có phải Dư Thâm thay quần áo rồi không?"

Hè Diệp Lam gật đầu, cầm túi lên đi ra cửa cùng ông.

Bà nói: "Ông thật sự nghĩ là nó về nhà lấy tài liệu thật hả?"

Quý Chính Hà chính xác cho là như vậy.

Hè Diệp Lam: "Dư Thâm nó cẩn thận như vậy, sao có thể quên cầm theo tài liệu quan trọng được chứ. Mà cho dù có quên mang thì

cũng đâu cần tự mình đi về lấy, chỉ cần nói thư ký Đinh đến lấy là được. Về nhà chính là muốn thay quần áo."

Quý Chính Hà chưa rõ lầm nhưng vẫn gật đầu. Người trẻ bây giờ đều thích mặc hai bộ một ngày sao? Cứ xem như là xã giao thì quần áo trên người anh cũng đủ mà.

Ngoại trừ màu sắc khác nhau, kiểu dáng và phong cách đều giống nhau, đều cùng một nhãn hiệu.

Hè Diệp Lam nhìn ông xã trong lòng tràn đầy nghi vấn của mình, "Xem cái trí nhớ của ông đi. Hôm nay là ngày gì của nó và Gia Gia?"

Quý Chính Hà đương nhiên biết, mười giờ tối nay hai đứa nhỏ có hẹn xem mắt.

Hè Diệp Lam: "Dư Thâm trở về để thay quần áo, là vì có hẹn xem mắt với Gia Gia."

Quý Chính Hà: "..."

Hè Diệp Lam cảm khái con gái mình thật hạnh phúc, nhưng đồng thời cũng phát sâu vì hai đứa con trai nhà bà, đứa nào cũng lận đận đường tình.

Thực tế thì từ nhỏ đến lớn Thanh Viễn và Thanh Thời đều nhận được đầy đủ sự yêu thương của ba mẹ, Quý Chính Hà cũng được xem là một người cha tốt, hai đứa nó không nên cặt bã như vậy chứ.

Trái ngược hoàn toàn.

Tất cả may mắn của họ đều cho Gia Gia. Còn tặng kèm thêm tư liệu để Gia Gia viết về tra nam.

...

Cả ngày hôm nay tâm tình của Hề Gia không tệ. Huân luyện cưỡi ngựa cũng thuận lợi hơn so với ngày hôm qua, cô từ từ tìm lại được cảm giác rong ruổi trên lưng ngựa.

Võ Dương hỏi cô có chuyện gì vui sao.

Hóa ra cô biểu hiện rõ như vậy.

Cô không nói mình đi xem mắt, sợ bị Mạc Dư Thâm từ chối thì không còn mặt mũi nào.

Cô còn thăm dò được từ anh cả, vì sự thất bại trong cuộc hôn nhân của ba mẹ nên Mạc Dư Thâm vẫn luôn ám ảnh trong lòng dẫn đến bài xích hôn nhân.

Yêu đương thì có thể nhưng khả năng kết hôn thì cực nhỏ.

Nhưng anh đã lọt vào mắt cô rồi.

Tuy nói cô cũng là hoa ngàn năm mới nở nhưng cũng không loại trừ Mạc Dư Thâm không thích tách trà* là cô đây.

*Nguyên văn là "rau", "thức ăn" của ai đó, câu này tương đương với câu "my cup of tea" - gu của tôi. Nghe tách trà sang hơn hẳn cộng rau đúng không mọi người:)))

Bốn giờ chiều, Hề Gia về nhà sớm làm tóc trang điểm, quần áo cũng lựa chọn kiểu thành thực, thanh lịch.

Trong lúc Mạc Dư Thâm và Lý đồng họp, anh thỉnh thoảng nhìn đồng hồ đeo tay.

Lý đồng: "Còn có hẹn à?"

Mạc Dư Thâm: "Có hẹn xem mắt với Hề Gia."

Lý đồng cười. Không nhiều lời, tiếp tục tảo luận. Hạng mục liên quan đến bất động sản Mạc thị tồn tại rủi ro. Một khi thất bại sẽ hủy hoại danh tiếng của bất động sản Mạc thị.

Mạc Dư Thâm: "Bây giờ Mạc Liêm đã dần buông lỏng phần tài sản bên bất động sản rồi."

Lý đồng: "Tôi sẽ cắn cậu ta."

Trọng điểm cuộc họp hôm nay là một hạng mục với tổng đầu tư lên đến hai trăm tỷ, chia làm hai kỳ. Bất động sản Mạc thị không thể xoay vòng vốn nổi nên Mạc Liêm muốn công ty tài chính Mạc thị bỏ vốn ra.

Sau Tết, Mạc Liêm sẽ trình bản kế hoạch lên hội đồng quản trị.

Mạc Dư Thâm: "Tôi sẽ không bao giờ đồng ý. Không chỉ không kiểm ra tiền mà còn kéo đổ mốt xích tài chính của bất động sản Mạc thị."

Lý đồng gật đầu, "Trong lòng cậu nắm chắc là được." Qua hạng mục này, anh và Mạc Liêm sẽ lại chiến đấu một trận sống chết.

Lý đồng biết Mạc Dư Thâm sốt ruột đi xem mắt nên không có giữ anh lại nữa, tan họp sớm.

Thật ra vẫn còn sớm, mới có bảy giờ rưỡi. Mạc Dư Thâm ngồi trong phòng một lát, không có tâm tư làm việc nên dứt khoát đến nhà hàng sớm.

Tòa cao ốc Mạc thị cách nhà hàng không xa, lúc này cũng không kẹt xe lắm nên chưa tới nửa tiếng đã đến.

Đêm nay nhà hàng của Quý Thanh Thời không kinh doanh, một sảnh ăn xa hoa rộng lớn vậy mà lại vắng tanh, chỉ có tiếng đàn piano xen lẫn với ánh ánh đèn lấp lánh xung quanh.

Quản lý nhà hàng vốn muốn đích thân ra tiếp đón, nào biết được Mạc Dư Thâm lại đến sớm hai tiếng. Anh ta còn không kịp chạy từ phòng làm việc ra.

Mạc Dư Thâm ngồi xuống chỗ mà Hè Gia thường ngồi, cũng là chỗ năm ngoái bọn họ ra mắt nhau. Ngoại trừ thời gian thì giữa anh và Hè Gia dường như chưa có gì thay đổi.

Nhân viên cũng không có chuyện gì làm, Mạc Dư Thâm đeo tai nghe lên, mở ghi âm.

Mới nghe được có một lần thì ở cửa đã có một bóng người đi đến.

Mạc Dư Thâm ngẩng đầu lên, đúng lúc Hè Gia nhìn qua.

Hè Gia rất muốn quay về.

Thật xấu hổ.

Cô đến sớm hai tiếng, nào biết được anh còn nóng lòng hơn.

Hắn là anh sẽ cảm thấy lúng túng hơn cô đi, vì anh đến sớm hơn cô mà.

Làm sao bây giờ, cả hai đều thấy nhau rồi nên chỉ đành đem nồi quăng cho Quý Thanh Thời.

Mạc Dư Thâm quên luôn cả xấu hổ. Mọi sự chú ý của anh tối nay đều đặt lên cách ăn mặc của Hè Gia. Năm nay cô mặc không giống năm trước. Năm nay thanh lịch hơn năm trước.

Cái váy dài này thật thích hợp với cô.

Nền nã.

Nhưng bên trong vẫn mang theo chút hoang dã.

Đó chính là khí chất được bồi dưỡng suốt mấy năm cô luyện tập cưỡi ngựa.

Sau khi Hè Gia quyết định đổ tội lên người Quý Thanh Thời xong, cô thong dong đi qua, mỉm cười tự giới thiệu.

Mạc Dư Thâm cũng không biểu hiện thân thiện mấy, giống với lần xem mắt đầu tiên.

Hè Gia ngồi xuống, xin lỗi nói: "Thật có lỗi, chắc anh đợi lâu rồi đúng không. Buổi sáng anh hai tôi dẫn là tám giờ hẹn, đừng đến trễ. Kết quả hôm nay kết thúc huấn luyện muộn nên không đến sớm được."

Mạc Dư Thâm: "Tôi cũng vừa mới đến, Quý tổng nói khoảng tám giờ. Còn cố ý nói rõ là cô phải chạy từ ngoại thành về, có khi bị kẹt xe trên đường."

Hai người rất ăn ý xóa bỏ sự lúng túng khi đến sớm.

*

Tác giả có lời muốn nói:

Quý Thanh Thời: Tôi nói mười giờ. Cảm ơn.

*

#30052020.

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 77: Cuộc Xem Mắt Giả Đò*

*Tên chương tác giả đặt là "Lẫn nhau sáo lộ một trận ra mắt".
Mình không biết nên chuyển làm sao nên tạm thời đặt như vậy, ai có tên chương hay hơn thì đơn cử cho mình nhe.

///

Mạc Dư Thâm rót nước cho Hè Gia, anh không biết nên bắt chuyện từ đâu, sợ nói nhiều thành nói hớ nên vẫn luôn duy trì trạng thái lãnh đạm như năm ngoái.

Bởi vì như vậy nên Hè Gia mới kết hôn cùng anh. Mặc dù vẫn dựa trên tiền đề ký thỏa thuận ly hôn.

Trên đường tới đây, Hè Gia liên tục xoắn xuýt suy nghĩ xem nên dùng cái kịch bản bá đạo tổng tài nào để bẫy anh. Bẫy anh kết hôn cùng cô.

Bây giờ anh ngồi đối diện khiến cô có chút căng thẳng. Giống y hệt như lần đầu leo lên lưng ngựa, giẫm lên băng mỏng.

Cô phải phát tín hiệu, không được để cho anh có ý định lui về, phải chú ý kế sách.

Chỉ có thể dùng chiêu lạt mềm buộc chặt với anh.

*muốn bắt phải thả.

Cầm được tay cái đã rồi tính tiếp.

Giờ phút này, trong lòng hai người đều có suy nghĩ riêng.

Hè Gia lơ đãng nhấp mẩy ngum nước, ra vẻ bình tĩnh, "Anh trai tôi nói anh là một trong những cổ đông của câu lạc bộ chúng tôi à?"

Mạc Dư Thâm gật đầu: "Cảm thấy hứng thú nên đầu tư."

Hè Gia tiếp lời: "Anh thích cưỡi ngựa?"

Mạc Dư Thâm nhanh chóng hồi tưởng lại câu trả lời của anh năm ngoái, không sót một chữ, "Bình thường, vì kiêм tiền thôi."

Hè Gia lại nhấp mẩy ngum nước.

Một ly nước ấm mà cô làm như đang thưởng thức rượu vang đỏ.

Người đàn ông này khó bẫy thật.

Vừa nãy thấy anh đến sớm như vậy, cô còn mừng thầm vì tưởng anh có ý với mình. Xem ra là do Quý Thanh Thời nói nhầm giờ hẹn thành tám giờ.

Là cô tự mình đa tình.

Cô là vận động viên cưỡi ngựa, vậy mà anh lại nói không thích cưỡi ngựa cho lắm. Nếu bình thường mà nói như vậy thì thôi đi. Nhưng đây là xem mắt, là bước đầu tiên để thiết lập nền một cuộc hôn nhân.

Anh lại thảng thắn như vậy.

Như vậy có thể suy ra anh đối với cô cũng lạnh lùng đúng không?

Không thích cũng không được, nhất định phải cho anh uống thuốc cảm.

*Ý Hè Gia là Mạc Dư Thâm lạnh lùng quá nên phải cho uống thuốc cảm mạo để bớt lạnh.

Mạc Dư Thâm thấy cô cúi đầu uống nước không nói gì. Anh nghĩ có khi nào mình nói sao chữ nào rồi không. Đáp án lúc đó phù hợp với tiêu chuẩn của cô lắm mà.

Hiện tại chưa chắc. Dù sao ký ức của cô luôn khác biệt.

Hay là nhiệt tình một chút?

Nếu nhiệt tình quá, biểu hiện thân thiện với cô thì có khi nào biến khéo thành vụng hay không?

Mạc Dư Thâm do dự. Bây giờ anh giống như đang ngồi trên bàn đàm phán, chỉ cần một câu sai thô lì sẽ thua cả bàn. Phải thận trọng trong từng lời nói.

Hè Gia vẫn chưa mở miệng, Mạc Dư Thâm quyết định lựa lời mà nói: "Thành tích của câu lạc bộ năm nay không tồi." Có công lao của cô.

Hè Gia gật đầu. Thứ mà người đàn ông này quan tâm nhất vẫn là lợi tức đầu tư của mình. Câu lạc bộ hoạt động không tồi thì anh kiếm được cả bộn tiền rồi.

Không được ngồi yên chờ chết, cô phải chủ động.

Hè Gia mở miệng lần nữa: "Triển vọng của câu lạc bộ rất tốt. Đợi đến khi đưa ra thị trường, tôi cũng sẽ tranh thủ góp vốn kiêm chút

tiền tiêu vặt cho mình."

Mạc Dư Thâm hơi ngừng, đây là một chủ đề cao cấp. Lần xem mắt trước không hề nói về vấn đề này. Làm sao bây giờ? Nói tiếp hay không nói tiếp? Liệu có kiếm củi ba năm xài trong một giờ không?

Anh nghĩ: "Không có ý định đưa ra thị trường."

Hè Gia: ..." Anh cố ý.

Đầu tư là để kiếm tiền, cho dù đầu tư dài hạn hay ngắn hạn thì khi đưa ra thị trường cũng là một con đường tốt để kiếm tiền.

Dựa theo kịch bản ra mắt thì nhà gái nói cái gì nhà trai cũng phủ định. Nếu nhà trai đã phát ra tín hiệu này thì coi như là từ chối nhà gái rồi.

Cô cực lực xoay chuyển tình thế.

Nếu chuyện này bị truyền ra ngoài, cô xem mắt bị người ta từ chối thì mặt biết chôn đi đâu bây giờ.

Mạc Dư Thâm đúng là không có ý định đưa câu lạc bộ ra thị trường thật. Tất cả các ý kiến của các vị cổ đông cũng vậy, không phải vì tiền, chỉ cần không lỗ là được.

Bây giờ trải qua mấy năm vận hành, lợi nhuận tăng trưởng đều đùn đã vượt xa kỳ vọng.

Đúng lúc bầu không khí đang lâm vào cục diện bế tắc thì điện thoại của Mạc Dư Thâm vang lên, là Quý Thanh Thời gọi tới. Vừa

khéo anh cũng muốn xin giúp đỡ từ Quý Thanh Thời, hỏi xem lúc đó Hè Gia thích cái gì.

Hôm nay cứ lo đi xem mắt mà quên mất mấy chi tiết này.

Mạc Dư Thâm tạm thời tắt âm di động, "Thật ngại quá, tôi đã nhận điện thoại một chút."

Hè Gia: "Không sao."

Chờ người đi xa rồi biểu hiện của Hè Gia mới nhạt đi.

Quả nhiên, giống y chót kịch bản từ chối đối phương. Đại khái là đã thương lượng với bạn hẹn đúng giờ gọi tới, sau đó Mạc Dư Thâm sẽ lấy cớ công ty có chuyện gấp, nhất định phải quay về.

Sau đó xem mắt kết thúc.

Rồi còn bày đặt xin phuong thức liên lạc nói là hẹn lần sau. Cái gọi là lần sau chính là không bao giờ gặp lại.

Cái dạng chiêu trò này cô thường xuyên sắp xếp cho vai phụ nên sớm quen thuộc rồi.

Đêm nay xem mắt, thất bại.

Mạc Dư Thâm ra ngoài hành lang tiếp điện thoại của Quý Thanh Thời.

Quý Thanh Thời: "Hiện có đang bận không?"

Mạc Dư Thâm: "Không bận."

Ngữ khí của Quý Thanh Thời hối hả, "Lái xe vừa gọi cho anh nói Gia Gia đã đến nhà hàng rồi, vừa rồi đang họp nên anh không nhận. Chắc là bây giờ đã đến nơi rồi. Cậu đến sớm một chút, đừng để con bé đợi lâu. Trước kia mặc kệ có hẹn với ai thì con bé luôn đến sớm hơn mười phút."

Mạc Dư Thâm nói với Quý Thanh Thời anh đã đến nhà hàng.

Quý Thanh Thời nghĩ hắn là lái xe gọi cho anh nên không nói nhiều.

Vừa định tắt điện thoại thì Mạc Dư Thâm ngăn lại, "Chờ chút, trước kia Hè Gia thích cái gì?"

Quý Thanh Thời: "Tiền, sắc đẹp. Cậu có đủ."

Mạc Dư Thâm: "..."

Quý Thanh Thời: "Con bé thích nhất là chinh phục những thứ khó khăn. Ví dụ như viết kịch bản, viết tận hơn bốn mươi bản, không có đạo diễn nào nhìn trúng nhưng đến giờ vẫn chưa từ bỏ. Mục tiêu của nó đó chính là để Chu Minh Khiêm chủ động quay kịch bản của nó."

Mạc Dư Thâm đã hiểu, không thể quá chủ động, nếu không cô sẽ không hứng thú.

Cuộc gọi kết thúc, Mạc Dư Thâm quay về sảnh ăn.

Hè Gia bắt đầu chạy đua với thời gian. Trước khi anh đề nghị kết thúc cuộc xem mắt, cô phải tung chiêu níu anh lại, "Có phải rất bất lực khi đến xem mắt không?"

Mạc Dư Thâm thở phào. Vấn đề này trước kia cô từng hỏi anh.

Anh gật đầu, không nói thêm từ gì.

Hè Gia lấy tay chống má, vò như mình rất thoải mái, "Ba mẹ tôi sợ tôi không kết hôn. Thật ra là tôi không có ý định kết hôn nhưng trong mắt bọn họ thì đó gọi là bất hiếu. Chắc là ông nội Mạc cũng nghĩ như vậy đúng không? Tôi hiểu tâm trạng của anh."

"Anh có thường xuyên đi xem mắt không?" Hè Gia hỏi.

Mạc Dư Thâm: "Lần đầu tiên, bất đắc dĩ đến." Bảy chữ, giống y chang lần đầu tiên.

Hè Gia: "Tôi còn thảm hơn anh, đây là lần thứ hai mươi hai của tôi rồi."

Mạc Dư Thâm không lên tiếng. Năm ngoái cô nói đây là lần thứ hai mươi ba.

Hè Gia: "Lúc đầu tôi không muốn tới, nhưng anh lại là sếp của tôi, sau này có thể sẽ gặp nhiều. Tôi còn muốn dựa vào anh để kiếm cơm mà."

Mạc Dư Thâm nhớ kỹ, lần trước cô không nói câu cuối cùng đó. Cả một quá trình đều rất kiêu ngạo.

Anh tưởng chỉ là giả vờ, nhưng cuối cùng cô lại là người đề xuất kết hôn.

Có một sự thay đổi không hề nhẹ.

Hè Gia tiếp tục: "Anh hai tôi có nói cho anh biết tôi còn kiêm luôn nghề biên kịch không?"

Mạc Dư Thâm gật đầu, lần trước cô bảo là anh cả.

Kệ đi, dù sao Mạc thị vẫn luôn hợp tác cùng tập đoàn Quý gia nên Quý Thanh Viễn hay Quý Thanh Thời thì ai anh cũng quen.

Hè Gia: "Tôi am hiểu nhất là viết về bá đạo tổng tài. Lúc trước thì viết về khế ước hôn nhân, từ đó sẽ không thể vãn hồi."

Cô hỏi: "Khế ước hôn nhân, anh có biết không?"

Mạc Dư Thâm: "Hợp đồng?"

Hè Gia gật đầu, "Không khác nhau lắm. Hình thức hôn nhân này giống như một phương thức hợp tác đôi bên có lợi. Khi hợp đồng kết thúc thì tan. Như vậy sẽ giảm đi nhiều phiền phức, không bị trưởng bối giục cưới, không cần nghe lải nhải mà cũng tiết kiệm được thời gian yêu đương. Tiết kiệm chi phí."

Cô không nói cho anh biết, tất cả dạng khế ước tổng tài kiểu này đến cuối đều sẽ nảy sinh tình cảm. Sợ dọa anh chạy mất.

Mạc Dư Thâm: "Cũng không tệ."

Hè Gia quan sát anh, "Anh là người làm ăn, lại là sếp của tôi nên tôi sẽ không quanh co lòng vòng nữa. Anh có muốn thử hôn nhân kiểu này không? Giải quyết phiền phức đôi bên."

Cô nói: "Tâm tư của tôi đều đặt lên việc huấn luyện, không có thời gian yêu đương, càng không muốn kết hôn. Một mình thoải mái hơn. Hai chúng ta đều nghĩ như vậy, hơn nữa còn độc lập về kinh tế."

Cô cố ý dừng lại một chút, "Giải quyết xong chuyện rắc rối này, tôi sẽ có nhiều thời gian đi huấn luyện, thắng được huy chương, đồng thời tạo nên danh tiếng của câu lạc bộ, đem về nhiều lợi tức đầu tư cho anh."

Lúc Mạc Dư Thâm nghe được những lời này năm ngoái, anh chỉ đơn nghĩ nó là sống cùng nhau thôi chứ không có cảm giác gì.

Anh cân nhắc vài phút rồi đồng ý với cô. Ai ngờ được cô nói ký một bản thỏa thuận nửa năm sau ly hôn.

Không biết năm nay có giống năm ngoái không.

Hè Gia lại cầm ly nước lên uống thêm mấy ngụm, "Mạc tổng, anh suy nghĩ kỹ một chút. Được hay không cũng không sao. Đây cũng giống như làm ăn vậy, đâu phải vụ nào cũng thành đâu đúng không? Không hợp tác cũng có thể kết bạn."

Mạc Dư Thâm im lặng một hồi. Thật ra anh chẳng nghĩ cái gì hết, chỉ giả vờ như mình đang rất nghiêm túc cân nhắc.

Sau một lúc, Mạc Dư Thâm ngẩng đầu lên đối mắt với Hè Gia, "Hình thức hôn nhân kiểu này có cần phải ở chung không?"

Hè Gia thầm nghĩ, đương nhiên. Đây là mục đích của cô.

Không phải ở chung, mà là sống thử.

Hè Gia tránh nặng tìm nhẹ, "Xem tình hình đã. Nếu anh có thể yêu cầu quản gia và dì giúp việc ở nơi khác thì điều đó không quan trọng. Bình thường thì kiểu hôn nhân này chỉ diễn cho người lớn trong nhà xem, tạm thời ở chung vài ngày."

Mạc Dư Thâm gật đầu, vậy thì tốt rồi. Năm ngoái anh không hỏi vấn đề này nên sau đó cô ở nhà của cô, thỉnh thoảng mới tới biệt thự của anh.

"Mạc tổng, anh cảm thấy hình thức này thế nào?" Hè Gia hỏi.

Cuối cùng Mạc Dư Thâm cũng gật nhẹ đầu.

Hè Gia thở phào. Để chứng minh cô không có ý đồ gì với anh, miễn cho anh đổi ý nữa đường, cô lại thêm vào: "Nếu anh cảm thấy không có gì thì cuối tuần này chúng ta đi ký thỏa thuận ly hôn. Đến khi chúng ta đối phó với trưởng bối xong rồi ly hôn."

Mạc Dư Thâm: "Tùy cô."

Hè Gia mỉm cười.

Quả nhiên là người đàn ông nói không với tình yêu.

Thời gian ly hôn cho là một năm đi. Một năm đó chắc là sẽ đủ cho cô trói anh lại. Lúc đó thì mấy tờ giấy đó không có ý nghĩa gì.

Hè Gia: "Tôi có bạn làm luật sư, nhờ anh ấy soạn một bản hợp đồng ly hôn. Đến lúc đó chúng ta đến văn phòng luật ký tên, có người chứng kiến."

Khoảng thời gian này năm ngoái, ký ức của cô đã bắt đầu giảm sút, không nhớ là mình có bạn làm luật sư nên Mạc Dư Thâm là người đứng ra làm.

Năm nay cô nhớ ra được nên chủ động đề nghị.

Hè Gia mở WeChat của mình ra, "Vậy chúng ta lưu phương thức liên lạc đi. Thời gian cụ thể sẽ liên lạc qua điện thoại."

Từ đầu đến cuối Mạc Dư Thâm đều biểu hiện rất thờ ơ, không nói gì thêm.

Mục tiêu hoàn thành, Hè Gia bắt đầu kế hoạch tiếp theo, rút ngắn khoảng cách của hai người.

Món ăn lên. Hai người vừa ăn vừa trò chuyện. Hầu như đều là Hè Gia tìm chủ đề. Cô âm thầm thề, đợi đến khi cô trói được anh rồi thì nhất định sẽ không nói chuyện một tháng. Để anh ôm cô cầu xin cô mở lời.

Có lúc ánh mắt hai người chộp đụng nhau, Hè Gia mỉm cười, khẽ gật đầu. Biểu lộ khéo léo, không chủ động già mồm.

Có một món Hè Gia thích, Mạc Dư Thâm theo thói quen gấp thức ăn cho Hè Gia. Nhưng bỗng nhiên ý thức được bọn họ còn chưa "quen thuộc" đến vậy. Anh không được chủ động, lỡ cô thấy anh không phải việc gì khó, không kết hôn với anh.

Tay cầm đũa dừng ở giữa không trung.

Hè Gia nhìn anh, "Sao vậy?"

Mạc Dư Thâm: "...Còn nóng, để lên cao hạ nhiệt chờ nguội rồi ăn."

Hè Gia: "..."

*

Editor có lời muốn nói: Mấy ngày trước hơi bận nên tranh thủ off chương vài ngày để edit cho kịp tiến độ, không thôi mấy cô bỏ toi

đi đọc convert hết thì buồn. Sẵn tiện đợi luôn bìa mới do bạn Mmoc tài trợ đây ạ. Chiếc bìa xinh xẻo nên muốn khoe với cả thế giới luôn.

-Trích một cảnh trong truyện nho hoho.

*

#31052020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 78: Tôi Sẽ Cho Vụ Scandal Tam Giác Này Một Dấu Chấm Tròn Chính Thức

Bữa xem mắt hôm nay không ai có khẩu vị ăn cơm. Ai cũng mang trong mình tâm sự.

Hè Gia sợ Mạc Dư Thâm nhất thời đổi ý làm cô không trói được anh. Còn Mạc Dư Thâm thì sợ mình sơ ý nhiều lời sẽ khiến Hè Gia không có hứng thú với anh.

Bầu không khí vừa lúng túng vừa trầm lắng vừa buồn tẻ.

Mạc Dư Thâm chủ động tìm chủ đề, "Bình thường cô đều đi tập luyện như vậy còn có thời gian viết kịch bản à?"

Hè Gia thật hối hận vì đã nói cho anh biết cô viết bá đạo tổng tài. Bây giờ cô ăn lương của anh mà còn đi ra ngoài làm bán thời gian. Ông chủ nào cũng sẽ không vui.

Hè Gia mỉm cười: "Tận dụng thời gian thôi."

Mạc Dư Thâm: "Viết nhiều năm rồi à?"

Hè Gia: "Ừm. Từ năm mười một tuổi đã viết truyện ngắn." Chục năm nay, không những cô viết được hơn bốn mươi mấy cái kịch bản, còn biết thêm không ít đoạn văn.

"Cộng lại mà nói thì cũng hơn hai mươi triệu chữ." Đó là chưa tính những đoạn không hài lòng được cắt bớt.

Mạc Dư Thâm gật đầu. Những thứ này anh đều biết. Va li hành lý nhỏ của cô đều là kịch bản.

Hè Gia không hiểu ý của Mạc Dư Thâm. Cô tỏ rõ thái độ, "Sáng tác cũng không khiến tôi làm chậm trễ việc tập luyện. Tôi chỉ có hai, ba người bạn. Hầu như rất ít xã giao."

Mạc Dư Thâm vẫn duy trì thái độ lãnh đạm. Cô nói anh nghe, thỉnh thoảng gật đầu.

Hè Gia: "Anh có từng nghe qua Nhạc lão tiên sinh không? Là tác giả của <Quãng đời còn lại>, gần đây còn được chuyển thể thành phim."

Mạc Dư Thâm: "Biết. Là bạn của ông nội tôi."

Cuối cùng Hè Gia cũng bắt được sóng. Đánh bậy đánh bạ vậy mà cũng đúng được một chủ đề chung.

Cô nói lý do vì sao hứng thú với viết lách, "Bài văn đầu tiên của tôi được đăng lên một tạp chí, lúc đó Nhạc lão tiên sinh cũng có một chuyên mục trong tờ tạp chí đó. Ông ấy còn để lại bình luận dưới bài văn của tôi."

Một đoạn lời bình ngắn đó còn khiến cô vui hơn so với việc bài văn của mình được đăng lên báo. Được cây cổ thụ (Nhạc lão tiên sinh) cỗ vũ, cô bắt đầu sáng tác tiểu thuyết. Mười ba tuổi hoàn thành bộ tiểu thuyết bá đạo tổng tài đầu tiên.

Bây giờ xem lại lại không dám nhìn thẳng. Thể loại tổng tài ngược văn.

Mạc Dư Thâm thuận theo câu hỏi của cô: "Nhạc lão tiên sinh cũng biết cô à?"

Hè Gia lắc đầu, "Không có quen biết gì. Sau đó gửi email cho ông ấy, chắc là hòm thư đầy quá nên không phản hồi lại. Thật ra lúc đó tôi để bút danh chứ không đề tên."

Mạc Dư Thâm biết bút danh của cô là Sắc Sắc. Tuổi vẫn còn nhỏ mà đã lấy bút danh như vậy rồi. "Bút danh gì?" Anh làm bộ không biết.

Hè Gia: "Sắc Sắc. Thật ra ban đầu muôn lấy tên là <Mộ Giang Ngâm>, nhưng nhìn đi nhìn lại thấy nhiều nét quá nên đã đổi."

Mạc Dư Thâm không biết nên nói tiếp như thế nào nên không lên tiếng. Ăn xong cơm, anh bụng ly nước lên uống.

Hè Gia liếc nhìn, trông anh có vẻ như mắt hết cả hưng. Chắc là không có chút cảm giác gì với việc xem mắt, có chút giống như muôn kết thúc của gấp mặt miễn cưỡng này.

Lạt mềm buộc chặt bước kế tiếp, chủ động đề nghị về nhà.

Hè Gia nhìn đồng hồ đeo tay, "Thời gian không còn sớm, không làm phiền anh nữa. Tôi về nhà cũng muốn viết tiếp kịch bản."

Mười một giờ, hai người ra khỏi nhà hàng.

Mạc Dư Thâm không nói nhiều với Hè Gia, gật đầu với cô một cái rồi đi về phía xe của mình.

Hè Gia nhìn theo bóng lưng cao ngạo kia. Người đàn ông này khiến cho người khác... muốn ngừng mà không được.

Mạc Dư Thâm nói tài xế lái xe về biệt thự của mình, không về nhà ba mẹ vợ. Anh gọi điện thoại cho Quý Thanh Thời, kết thúc xem mắt, Hè Gia đang trên đường về nhà.

Bên Quý Thanh Thời rất ồn ào, đang ở hội sở. Anh ra ngoài nghe, "Thế nào?"

Mạc Dư Thâm: "Cũng không khác lần trước là bao nhiêu. Mấy ngày tới sẽ ký thỏa thuận ly hôn."

Quý Thanh Thời không hiểu gì hết, "Thỏa thuận ly hôn gì?"

Mạc Dư Thâm không nói về bản thỏa thuận trước kia, chỉ nói Hè Gia đề xuất ký hiệp ước, không biết cô rốt cuộc đang nghĩ gì.

"Anh nhớ thúc giục cô ấy một chút, đừng để lúc đó thỏa thuận ly hôn cô ấy cũng không ký với em."

Quý Thanh Thời đáp ứng, hỏi anh đêm nay có về nhà không.

Mạc Dư Thâm: "Em sẽ về biệt thự của mình. Anh đang ở hội sở?"

Quý Thanh Thời "Ừm" một tiếng.

Mạc Dư Thâm: "Bài weibo hôm qua của anh có ý gì?"

Quý Thanh Thời không buồn nói với Mạc Dư Thâm nữa. Cung phản xạ của anh luôn chậm hơn một ngày so với người khác.

Cúp điện thoại.

Bên cạnh có người tới. Quý Thanh Thời quay mặt, là Sở Sam. Anh và Sở Sam có không ít bạn chung, phải nói là bạn của anh về

sau cũng thành bạn của Sở Sam.

Sau khi anh và Sở Sam chia tay, Sở Sam vẫn luôn giữ liên lạc với bạn của anh. Cô làm trong nghề này cần nhân mạch tài nguyên.

Sở Sam cũng đặt ra nghi vấn giống Mạc Dư Thâm: "Bài đăng của anh ngày hôm qua gây nhầm lẫn thật đấy." Rõ ràng đã chia tay với Diệp Thu được một năm rưỡi mà còn đăng hình chụp của cô lên.

Rốt cuộc người đàn ông này đang suy nghĩ như thế nào.

Quý Thanh Thời không lên tiếng.

Sở Sam rút một điếu thuốc ra đưa anh, Quý Thanh Thời không nhận, "Không hút, cai rồi."

Sở Sam cũng ngậm trên miệng một điếu nhưng chưa đốt. Cô cắn nhẹ điếu thuốc, mấy giây sau lấy xuống, "Anh bây giờ trở nên bắt bẻ rồi nhỉ. Không phải thuốc có nhãn hiệu là không hút à?"

Lần trước gặp Quý Thanh Thời còn thấy anh hút thuốc, nhưng là một nhãn hiệu nước ngoài nào đó, không mắc lăm nhưng sản xuất theo từng đợt.

Quý Thanh Thời lặp lại lần nữa: "Cai rồi."

Sở Sam giật mình, giờ mới hiểu được anh không phải đang nói đùa.

Quý Thanh Thời: "Tôi đi vào trước."

Sở Sam gật đầu, lắc lắc tay, "Em ở ngoài hút điếu thuốc." Đợi Quý Thanh Thời đi xa rồi, cô đẩy cửa sổ ra. Gió lạnh rót vào bên trong, thổi vào mặt thấy rát.

Cô không châm thuốc, không mang bật lửa. Vốn muốn hỏi mượn Quý Thanh Thời ai ngờ anh lại cai rồi.

Lúc trước khi còn ở cùng Quý Thanh Thời, cô không hút thuốc lá.

Sau khi chia tay, áp lực công việc cũng lớn, không biết từ bao giờ lại bắt đầu nghiện.

Liên quan đến bài đăng weibo của anh, cô không tài nào nghĩ thông được.

Hơn một năm, đăng ba bài đứt quãng.

Đều liên qua đến Diệp Thu nhưng một có một tin tức tiêu cực gì được phát ra. Nghe bạn của cô nói, fan hâm mộ của Diệp Thu kiểm soát rất tốt những tin đồn nhảm nhí giữa Diệp Thu và Quý Thanh Thời.

Có lẽ là do người đại diện của Diệp Thu kiểm soát, hoặc cũng có thể là người của Quý Thanh Thời đứng sau.

Sở Sam đóng cửa sổ, có thể là do cô nghĩ nhiều. Người đàn ông như Quý Thanh Thời quá kiêu ngạo.

Cô cầm điếu thuốc về phòng, ngồi xuống bên cạnh Quý Thanh Thời.

Sở Sam nhét điếu thuốc vào trong bao, nhìn Quý Thanh Thời hỏi: "Cai thuốc khó không?"

Quý Thanh Thời hỏi ngược: "Đoán xem?"

Sở Sam cười, "Em lại thích khiêu chiến với những thứ hard. Bắt đầu từ hôm nay, cai thuốc." Cô đứng dậy cầm túi lên, "Em về đây.

Anh còn ngồi một lúc nữa à?"

Quý Thanh Thời: "Ừm. Trên đường cẩn thận."

Sở Sam gật đầu. Mỗi lần nghe câu này, cô dường như có cảm giác đã trôi qua mấy đời, phảng phất như bọn họ vẫn chưa chia tay. Trước kia anh cũng thường xuyên dặn dò cô như vậy.

Sở Sam không nán lại lâu thêm, rời hội sở.

Cô không về chung cư hay ở mà đến một phòng trọ vừa trang trí cách đây không lâu.

Căn phòng có diện tích không lớn, được trang trí theo kiểu điền viên hoa lá cành giản dị. Ngày mai là Giáng sinh nên cô để cho người ta trang trí một chút.

Nửa đêm, tiểu khu đặc biệt yên tĩnh, thỉnh thoảng có vài chiếc xe ra vào.

Sở Sam lên lầu, bật đèn. Trong phòng khách có một cây thông Noel cao gần chạm đến trần nhà. Trên sàn là đủ thứ các hộp quà cô mua để tự thưởng cho chính mình.

Sở Sam thắp sáng đèn cây thông. Cô đổi một cái đầm mới của quý này mấy ngày trước có mặc để tham gia sự kiện, lấy điện thoại di động quay một đoạn nhỏ, hiệu ứng không tệ. Cửa sổ, giấy dán tường, ghế sofa, bàn trà, cây thông, tất cả đều lọt vào ống kính.

Đêm Giáng sinh, Sở Sam chỉ đăng weibo bốn chữ 【Giáng sinh vui vẻ】 kèm theo đọa clip nhỏ quay hôm qua.

Ban đầu bài đăng weibo của Sở Sam cũng không leo được đến hot search nhưng cư dân mạng lại tinh ý phát hiện căn hộ này có phong cách trang trí giống hệt với căn hộ trong bức ảnh mà Quý Thanh Thời từng đăng.

Cửa sổ giống nhau. Giấy dán tường giống nhau, ghế sofa cũng vậy, bàn trà cũng vậy.

Mà cái đầm Sở Sam mặc là mẫu mới quý này, không thể nào là clip cũ được.

Chưa đến một tiếng, hot search lại một lần nữa gọi tên Diệp Thu và Quý Thanh Thời.

Rất nhiều bình luận cho rằng: Thì ra đối tượng của Quý Thanh Thời vốn là Sở Sam. Diệp Thu chỉ là bạn thân của em gái Quý tổng.

Căn hộ này là của Hè Gia nên Diệp Thu đã chụp ảnh nó. May mắn người bạn họ có thể đã cùng nhau đón Giáng sinh sớm ở đó.

Trong đó có một blogger giải trí nổi tiếng phân tích kỹ lưỡng weibo trước đó của Quý Thanh Thời.

Bài đăng đầu tiên: Mùa xuân. Hai chậu hoa đó có thể là Quý Thanh Thời mua cho Hè Gia, chỉ là tiện tay chụp lại, không chú ý tới hiệu quả ảnh chụp. Kết quả weibo của Diệp Thu bị kéo vào.

Về phần vì sao cả Diệp Thu và Quý Thanh Thời đều không làm sáng tỏ "bê bối" này?

Bởi vì lúc đó Diệp Thu đang ở đoàn phim cầu Sở Sam, diễn vai nữ hai, là tài nguyên tốt nhất từ trước đến nay Diệp Thu có được

(hắn là được dính hào quang của Hè Gia, Hè Gia nhờ chị dâu tương lai là Sở Sam sắp xếp một nhân vật cho Diệp Thu.)

Cái hot search này đã làm tăng độ nổi tiếng cho Diệp Thu, theo đó tuyên truyền phim mới của Sở Sam. Tiện cả đôi đùờng.

Bài đăng thứ hai: Hai tấm vé xem phim lúc nửa đêm. Là Quý Thanh Thời và Sở Sam đến ủng hộ Diệp Thu.

Bài đăng thứ ba: Ảnh chụp chung của Hè Gia và Diệp Thu. Quý Thanh Thời muốn mượn ảnh làm nền, ý nói anh và Diệp Thu không có quan hệ gì. Diệp Thu chỉ là bạn thân của Hè Gia.

Sau đó đến đoạn clip Sở Sam đăng lên tối nay đã làm sáng tỏ hết mọi chuyện. Hóa ra scandal giữa Diệp Thu và Quý Thanh Thời là không có thật. Diệp Thu và Hoắc Đằng mới là một đôi.

Dân mạng nhao nhao để lại bình luận cảm khái, thì ra lại trêu đùa giả vờ nhau như vậy.

Bọn họ cẩn thận hồi tưởng lại, cũng cảm thấy chuyện này có lý.

Nếu Diệp Thu và Quý Thanh Thời đang hẹn hò thì Sở Sam có thể cho cô diễn vai nữ hai sao? Bộ phim này được đầu tư rất lớn, phần diễn của nữ hai cũng không ít hơn nữ một là bao. Có hai tuyến tình cảm.

Bọn họ xác nhận lại, chuyện trước đó giữa Diệp Thu và Quý Thanh Thời chỉ là nhầm lẫn.

Sở Sam thoát weibo. Tất cả các hướng của bình luận đều đi theo cách mà cô mong muốn.

Một lần nữa cô buộc Quý Thanh Thời phải lựa chọn.

Bây giờ cô đang đứng ở ngã ba đường, không biết nên quẹo bên nào. Bên trái có Quý Thanh Thời, bên phải có khởi đầu mới. Dù là trái hay phải thì đều là một sự lựa chọn đau đớn.

Nên cô dứt khoát để Quý Thanh Thời lựa chọn.

Bài phân tích vừa rồi của chủ blog kia cũng leo lên hot search. Người người biết chuyện đều không khỏi chuối choáng.

Diệp Thu đang ở cùng người đại diện của mình. Hai người vừa kết thúc hoạt động hôm nay thì tin tức này nổ ra.

Người đại diện: "Không biết là do đẳng cấp của Sở Sam cao hay Quý Thanh Thời bộc phát lương tâm mà để Sở Sam phát weibo trả lại tự do cho cô."

Mặc kệ sự thật ra sao. "Kết cục như vậy là tốt nhất. Cô an toàn trở về, không ảnh hưởng gì đến chuyện tìm bạn trai sau này. Cũng có lợi cho sự nghiệp diễn của cô."

Diệp Thu nhàn nhạt nâng khóe môi. Như vậy thì tốt. Trước kia cảm thấy đi trên đường diễn rất cực khổ. Sau này mới thấy khổ nhất chính là đường tình.

Có một số việc làm cô hoàn toàn thoải mái. Như cẩn hộ hiện tại của cô. Lúc trang trí cô phải quay phim ở ngoại ô, hầu như đều là Quý Thanh Thời tìm người trang trí lại cho cô.

Cô bỏ tiền, anh tìm người thiết kế.

Sau đó dưới đề nghị của anh, cô chọn phong cách điền viên hoa lá cành nhẹ nhàng.

Hóa ra là do Sở Sam thích như vậy.

Đêm nay trên đường đặc biệt đông kẹt hơn thường ngày. Xe còn nhiều hơn so với giờ cao điểm.

Diệp Thu nhìn ra ngoài cửa sổ, cũng không biết mình đang nhìn cái gì. Sau đó, cô đăng nhập vào weibo của mình, chia sẻ bài viết của Sở Sam: 【Bình an, vui vẻ (trái tim).】

Người đại diện: "...Cô bị kích thích rồi à?" Trước đó cô đã từng dẫn Diệp Thu không được trả lời những thứ liên quan đến Quý Thanh Thời. Cô lại xem như gió thoảng bên tai.

Diệp Thu: "Tôi muốn cho vụ scandal tam giác này một dấu chấm tròn chính thức."

*

#03062020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 79: Hôm Nay Có Thời Gian Không? Chúng Ta Ký Thuận

Thư ký của Quý Thanh Thời cũng đã thấy cái hot search này. Vốn dĩ không để ý, định đi ngủ sớm, ai ngờ mẹ chồng trong nhóm chat gia đình @cô, sếp của con lại lên hot search. Theo đuổi bạn gái thôi mà cũng khổ sở như vậy sao.

Thư ký đọc hết, cả người cảm thấy không khỏe.

Chồng cô huơ huơ tay trước mặt, "Váng rồi à? Đi ngủ sớm một chút." Đỡ cô nằm xuống xong rồi anh chồng bắt đầu xoa bóp bắp chân và mu bàn chân cho cô.

Thư ký thở dài: "Ngày mai em sẽ xin nghỉ phép."

Anh chồng không dám tin nhìn cô: "Người cuồng công việc lại xin phép nghỉ? Chẳng phải em nói dù có bầu cũng không làm chậm trễ công việc à?"

Thư ký đưa di động cho ông xã, "Anh tự xem đi."

Anh chồng xem hết, im lặng không lên tiếng. "Thôi em vẫn cứ xin nghỉ đi." Quý Thanh Thời hoàn toàn bị đánh xuống mười tám tầng địa ngục, vĩnh viễn không có thời gian xoay sở giải thích với Diệp Thu.

Ngày mai, ánh mắt của Quý Thanh Thời dám chừng có thể phóng ra băng.

Sau một lúc, anh chồng an ủi cô, "Có lẽ vì sếp của em không muốn nhai lại cỏ cũ nữa nên dứt khoát để Sở Sam làm sáng tỏ việc này."

Thư ký lắc đầu: "Không thể nào. Hồi nãy trước khi tan làm anh ấy còn hỏi em 12 giờ đăng weibo chúc phúc tốt hơn hay gửi tin nhắn riêng tốt hơn mà."

Cô nói Quý Thanh Thời nên gửi tin nhắn riêng.

Các cô gái luôn cảm thấy đàn ông gửi tin nhắn riêng chúc phúc cho mình vào lúc 12 giờ là của riêng mình.

Anh chồng: "Cái người tên Sở Sam này đúng là không phải dạng vừa."

Thư ký thở dài, trùm chăn lên mặt. Phiền thật đấy.

Quý Thanh Thời vẫn còn chưa thấy hot search. Thời gian đã trễ, hơn nữa thư ký cũng không nhắc anh. Anh lại còn đang vội vội vàng vàng chuẩn bị quà Noel cho Hè Gia nên đã để điện thoại sang một bên.

Hè Gia tham lam, gần đến giờ lành, cô kéo một chiếc tất Giáng sinh từ trên lầu đi xuống.

Quý Thanh Thời lớn chừng này rồi nhưng đây là lần đầu tiên anh thấy một chiếc tất siêu to khổng lồ đến như vậy.

Đường kính hai mét tám, dài năm mét sáu. Xanh đỏ đan xen.

Cô kéo chiếc tất xuống lầu muôn kiệt sức.

Lúc đó Quý Thanh Viễn cũng mộng mị, "Gia, em làm gì vậy? Em kiếm đâu ra chiếc tất to như vậy hả?"

Hè Gia cười: "Đặt trước nha." Cô nói năng đầy lý lẽ hùng hồn, "Nghe nói người tốt sẽ nhận được rất nhiều quà. Cửa phòng của em lại không đủ to để xe tuần lộc đi vào nên đành phải để tất ở phòng khách."

Quý Thanh Viễn: "Chiếc tất của em to như vậy, để bao nhiêu quà cho hết. Hay là để anh hai của em nằm vào?"

Hè Gia: "Em lấy bé bự này làm gì? Tra nam như anh hai em viết đến chán rồi."

Cô buông tất Giáng sinh, "Cũng đâu có bảo mấy anh bỏ quà vào. Em đang chờ ông già Noel mang ngạc nhiên đến cho mình nha. Ngủ ngon."

Anh và anh cả đã sớm đặt quà trước cho cô, nhanh chóng nhờ người bên trung tâm thương mại giao tới.

Chiếc tất Giáng sinh đó sau khi hiện nguyên hình thì nó không khác gì cái căn nhà. Anh và anh cả bày quà ở bên trong xong cũng tôn mấy tiếng.

Cái tất Giáng sinh này anh sẽ giữ lại để dành năm sau đưa cho Mạc Dư Thâm. Cũng phải làm cho Mạc Dư Thâm sụp đổ một chút.

Cuối cùng cũng làm xong. Một chiếc tất Giáng sinh chứa đầy quà nằm trong phòng khách như một tòa núi nhỏ.

Di động của Quý Thanh Thời vang lên, là Mạc Dư Thâm gọi tới.

"Anh có ý gì? Không tính ăn nữa hả?"

Điện thoại vừa thông là Mạc Dư Thâm đã sặc một câu như vậy.

Quý Thanh Thời không hiểu lăm, "Ý gì là sao?" Anh bận cả một đêm đến nỗi nước bọt cũng không có thời gian nuốt.

Mạc Dư Thâm: "Anh vẫn chưa xem hot search?"

Quý Thanh Thời: "Chưa." Chưa đợi Mạc Dư Thâm nói tiếp thì anh đã trực tiếp tắt máy. Có một dự cảm không lành, trên hot search chắc chắn cũng không phải tin gì tốt, nếu không thì Mạc Dư Thâm cũng không nói như vậy.

Lúc này mới phát hiện có không ít người @anh trong nhóm chat, còn có tin nhắn riêng. Vừa rồi trong nhà bật bài hát Giáng sinh nên anh không nghe thấy.

Quý Thanh Thời xem hết hot search, bàn tay lạnh run. Diệp Thu thế mà còn trực tiếp đặt một dấu chấm hết, phủ nhận mọi quan hệ với anh.

Anh đi ra sân gọi điện thoại cho Diệp Thu, gọi không thông. Gửi tin nhắn cho cô thì không thể gửi được, lại bị kéo vào sổ đen.

Trước đó Diệp Thu vẫn còn giữ số của anh là vì thuận tiện hỏi thăm bệnh tình của Hè Gia. Bây giờ Hè Gia khỏe rồi thì không cần đến anh nữa.

Quý Thanh Thời xoay người vào phòng khách, lấy điện thoại của Quý Thanh Viễn, huơ huơ trước mặt của anh cả để mở khóa.

Quý Thanh Viễn: "Em lấy điện thoại anh làm gì!"

Quý Thanh Thời: "Gọi điện cho Diệp Thu." Điện thoại vừa thông thì anh lạp lật tức cúp máy. Nếu cái số này cũng bị lôi vào sổ đen nốt thì sau này anh cũng không còn cách nào để giải thích.

【Sau khi chia tay, anh và Sở Sam không có bất kỳ mối quan hệ nam nữ rõ ràng nào. Về phần vì sao trên mạng lại tràn lan như vậy thì anh cũng vừa mới thấy. Vì sao căn phòng này lại giống với bên chung cư của em thì anh thật sự không biết và anh chưa đến đó bao giờ.】

Diệp Thu: 【Điều này không quan trọng. Quan trọng là bài đăng weibo tối nay chính là thái độ của tôi hiện tại. Quý Thanh Thời, lời nên nói tôi đã nói hết rồi. Còn nữa, đêm nay Hoắc Đằng tỏ tình với tôi, tôi cũng muốn bắt đầu một cuộc tình mới. Cũng chúc anh hạnh phúc mỹ mãn.】

Quý Thanh Thời đánh một đoạn chữ, còn chưa kịp gửi thì tin nhắn này của Diệp thu đã tới. Anh nhìn chầm chằm màn hình mấy phút.

Cuối cùng anh xóa đoạn chữ kia, cũng xóa luôn tin nhắn giữa anh và Diệp Thu.

Quý Thanh Thời gọi điện cho Sở Sam. Sở Sam vẫn luôn chờ, sợ anh không gọi tới.

Sở Sam không lên tiếng, chờ anh chất vấn.

Trong điện thoại cực kỳ yên tĩnh, Quý Thanh Thời không nói chuyện. Hai phút trôi qua, vẫn không có tiếng.

Trong lòng Sở Sam bắt đầu lo âu. Chỉ có khi cực kỳ tức giận Quý Thanh Thời mới im lặng như vậy.

Quý Thanh Thời không chắt vắn, giọng nói bình tĩnh: "Trước đó tôi vẫn cho là dựa vào tuổi tác và kinh nghiệm của chúng ta, dù có chia tay thì cũng sẽ không cần vạch mặt mà càng không cần giãm đạp lên đối phương như vậy."

Sở Sam lấy tay vòng quanh mình, dùng sức kéo áo ngủ không cẩn thận làm đau chính mình.

Cô nói: "Em không trả thù anh, cũng không có giãm đạp anh."

"Quý Thanh Thời, anh đâu biết được bây giờ em đi trên con đường này có bao nhiêu gian khổ vất vả. Trước đó bởi vì được anh bao bọc quá tốt nên không xem trời cao đất rộng ra gì. Em nghĩ dựa vào khả năng của em thì em có thể làm được. Chia tay rồi em mới biết lòng người hiểm ác, tâm tính của em bị mất cân bằng, muốn quay về tìm anh nhưng lúc đó anh lại đang ở cùng với Diệp Thu. Em chờ, chờ có lẽ hai người sẽ chia tay, nhưng không ngờ hai người lại chia tay thật. Em muốn quay lại xin anh tái hợp, nhưng thấy anh đăng ảnh của Diệp Thu, em thừa nhận là mình rất ghen tị, ghen tị muốn chết. Em muốn thoát khỏi cái vòng luẩn quẩn này nhưng lại không thể. Chẳng phải anh cũng mất mặt đi tìm Diệp Thu hợp lại sao? Vậy cũng tốt, để cho anh nhìn rõ chính mình. Để xem cuối cùng là anh tìm cô ấy quay về hay em và anh có thể có cơ hội cứu vãn."

Cô dùng hết tất cả cao ngạo của đời mình để tìm anh cho nhau một cơ hội.

Im lặng mấy giây, Quý Thanh Thời: "Sở Sam, tự giải quyết cho tốt."

"Thật xin lỗi." Sở Sam nói.

Quý Thanh Thời không đáp lại, cúp điện thoại.

Anh gửi cho nhóm chat bạn anh: 【Sau này có tiệc tùng gì, gọi Sở Sam thì đừng gọi tôi. Ai làm bạn với Sở Sam đều là tự do của người đó, nhưng trước tiên hủy kết bạn với tôi đi đã.】

Mọi người trong nhóm đều thấy được nhưng bọ họ không biết nên nói gì. Họ có thể cảm nhận được Quý Thanh Thời thật sự tức giận. Nếu không cũng sẽ không so đo với một người phụ nữ như vậy.

Vết chém này của Sở Sam cho Quý Thanh Thời, đủ hung ác. Ngay trước mặt Quý Thanh Thời cắt đứt hết đường lui của anh và Diệp Thu.

Sở Sam đoán chắc ba người đăng một ảnh chụp giống nhau lên thì Quý Thanh Thời sẽ không thể làm sáng tỏ cái gì nữa. Bởi vì càng tô càng đen, quần chúng ăn dưa cũng sẽ chê dưa lớn mà ngán. Diệp Thu sẽ bị xem như là kẻ thứ ba, hình tượng muôn rửa cũng không rửa sạch.

Có người trả lời tổng nhóm: 【Giải thích rõ với Diệp Thu trước đã.】

"Anh hai, anh làm gì vậy?" Giọng nói của Hè Gia vọng từ tầng ba xuống.

Quý Thanh Thời ngẩng đầu, "Nửa đêm rồi còn sao còn chưa ngủ?"

Hè Gia ngủ không được, đang chờ tin nhắn.

Sắp tới đêm Giáng sinh rồi mà người đàn ông đã xem mắt là Mạc Dư Thâm kia vẫn không có một chút biểu hiện nào. Cả một ngày không gọi điện cũng không nhắn tin.

Nếu tâm sự với mấy người trên diễn đàn blog thì họ đã sớm khuyên cô rút lui.

Hè Gia đứng ở bên ngoài chờ hai phút, xác định điện thoại không có vấn đề mới quay về phòng.

Hôm nay cô chỉ lo cho chung thân đại sự của đời mình nên vẫn chưa có thời gian xem hot search của Diệp Thu và Quý Thanh Thời.

Về giường, Hè Gia bò lên chăn, đội nón ngựa, hai tay chống cằm nhìn điện thoại. Còn có hơn mươi phút nữa là đến 0 giờ, Mạc Dư Thâm chắc sẽ không gọi điện cho cô.

Dựa vào tính cách của anh thì càng không có chuyện gửi tin nhắn chúc phúc lúc nửa đêm.

Lúc này, Mạc Dư Thâm đang ở biệt thư, tựa vào đầu giường đọc sách, thỉnh thoảng nhìn điện thoại. Hôm nay Hè Gia vẫn chưa gọi cho anh để ký thỏa thuận ly hôn. Không biết có phải cô đổi ý rồi hay không.

Vốn dĩ còn muốn trêu cậy vào Quý Thanh Thời giật dây, ai ngờ Quý Thanh Thời bán thảm còn đắt hơn anh.

Mạc Dư Thâm vốn muốn gửi tin nhắn chúc phúc cho Hè Gia lúc 0 giờ nhưng cuối cùng lại thôi.

Chủ động gửi tin nhắn sẽ không "nạnh nùng".

Không giờ không một phút.

Hè Gia vuốt đuôi ngựa, tắt đèn đi ngủ.

Người đàn ông này đúng là thiếu nguyễn.

Nếu trong kịch bản của cô có một người đàn ông như vậy thì cô nhất định sẽ nguyễn cho hắn đau hết cả tim, gan, phèo, phổi, dạ dày.

Tránh cho đêm dài lầm mông, cô quyết định ngày mai sẽ đi nhờ luật sư Trình soạn thảo hợp đồng rồi ký mau kí lệ. Như vậy thì tảng đá tảng lòng mới buông xuồng được.

Sau đó cùng anh đi lĩnh sổ đỏ*.

*giấy đăng ký kết hôn.

Hôm sau, cuối tuần.

Hè Gia rời giường như thường lệ, chưa đến sáu giờ đã tỉnh.

Cô rất ít khi xin nghỉ, ngày lễ cũng đi huấn luyện như bình thường. Nửa đêm qua cô gửi tin nhắn cho Võ Dương xin nghỉ nửa ngày để đi ký hợp đồng hôn nhân.

Hè Gia chải chuốt tỉ mỉ một phen, sáu giờ rưỡi xuống lầu. Đúng lúc Quý Thanh Thời từ phòng bước ra.

"Chào buổi sáng Quý nhị."

"Ừm."

Hè Gia thấy sắc mặt Quý Thanh Thời thật khó coi, lạnh như băng: "Sao vậy?"

Quý Thanh Thời chỉ chỉ tòa núi nhỏ ở phòng khách, "Mệt."

Hồi nãy Hè Gia cúi đầu nhìn điện thoại nên không chú ý đến phòng khách. Lúc này thấy chiếc tất Giáng sinh siêu to khổng lồ này mới trợn mắt há mồm. Là ai đã nghĩ ra chủ ý chiếc tất lớn như vậy chứ.

Quá hợp ý cô rồi.

Lễ Giáng sinh hai năm trước, Quý Thanh Viễn và Quý Thanh Thời không có thời gian đón Giáng sinh cùng cô. Chiếc tất là chủ ý của cô nhưng qua một đêm đã quên sạch.

Hè Gia ôm Quý Thanh Thời một cái, "Cảm ơn anh hai."

Cô chạy bước nhỏ đến xem quà, có điều nhiều quá nên cô không có thời gian mở. Tất cả tâm tư sáng nay của cô đều đặt lên trên hợp đồng hôn nhân.

Một đêm trôi qua, những hot search liên quan đến Quý Thanh Thời, Diệp Thu và Sở Sam đã không còn tung tích nên Hè Gia không thấy được.

Hè Gia ăn sáng đơn giản xong rồi cầm một quả bình an được đóng gói nhanh chóng ra xe tiến thẳng đến văn phòng luật của Trình Duy Mặc.

Hai ngày nay trời nhiều mây, bảy giờ rồi mà mặt trời mới bắt đầu ló djang.

Bảy giờ rưỡi Hè Gia đã đến văn phòng luật, kiên nhẫn chờ Trình Duy Mặc tới. Trong lúc đó cô cũng gửi tin nhắn cho Mạc Dư Thâm: 【Mạc tổng, Hôm nay có thời gian không? Chúng ta ký thỏa thuận ly hôn?】

Mạc Dư Thâm: 【Sáng nay có rảnh, ở đâu?】

Hè Gia gửi định vị sang cho anh, Mạc Dư Thâm nhìn cái địa chỉ kia nửa ngày, là văn phòng luật của Trình Duy Mặc.

Lần ký thỏa thuận trước cũng là ở văn phòng luật của Trình Duy Mặc, nhưng là anh tìm Trình Duy Mặc.

Lần này là cô.

Những thứ khác đều không thay đổi, bao gồm cả tin nhắn vừa rồi, không hơn không kém bao nhiêu chữ.

Mạc Dư Thâm trả lời Hè Gia: 【Tám giờ tôi tới.】

Hôm nay là cuối tuần nên Trình Duy Mặc đến trễ hơn một tiếng so với thường ngày.

Lúc Mạc Dư Thâm đến dưới văn phòng luật, Trình Duy Mặc còn chưa tới.

Hè Gia nhìn thấy xe của Mạc Dư Thâm, chộp lấy quả bình an tho xuống xe.

"Chào buổi sáng." Hè Gia chào hỏi.

Mạc Dư Thâm gật đầu, mắt nhìn hộp quà trên tay Hè Gia. Tình xảo đáng yêu, bên trong chắc là quả bình an, còn tưởng là sẽ tặng cho anh.

Nhưng mà đã năm phút trôi qua, cô vẫn chưa có ý định đưa cho anh.

Vậy chắc là đưa cho Trình Duy Mặc rồi.

Mạc Dư Thâm thu hồi tầm mắt, không thèm nhìn trái táo đó nữa.

Hai người sóng vai đi vào cao ốc.

Hè Gia bưng hộp, tai tay đã đỏ lên. Cô chuẩn bị quả bình an cho Mạc Dư Thâm nhưng lại nghĩ không thể quá chủ động nên đành giả đò.

"Hôm nay lạnh thật. Mạc tổng, anh cầm giúp tôi một chút, tôi mang bao tay."

Mạc Dư Thâm không muốn một chút nào, chần chờ mấy giây mới đưa tay cầm lấy.

Hè Gia mở túi, kiểm đi kiểm lại nhiều lần, "Tôi quên cho bao tay vào túi rồi."

Nói, cô xoa xoa đôi bàn tay sưởi ấm.

"Sáng nay anh đã ăn quả bình an chưa?"

Mạc Dư Thâm: "Chưa."

Hè Gia: "Nghe nói ăn quả bình an vào Giáng sinh sẽ khỏe mạnh. Vậy cái này cho anh, lát nữa tôi lại đem lên cho luật sư Trình cái

khác."

*

#04062020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 80: Tôi Biết Vì Sao Hè Gia Muốn Ký Thuận Ly Hôn

Mạc Dư Thâm nhận quả bình an này, mặc dù vốn nó không phải dành tặng cho anh.

Anh về bãi đỗ xe đặt quả bình an vào xe.

Trong xe có một mùi hương hoa hồng nhàn nhạt. Buổi sáng trên đường đến đây, anh có ghé tiệm hoa lúc trước mua cho cô một bông hồng.

Ông chủ vẫn còn ấn tượng với anh vì anh đã từng mua hết số bông hồng tiệm hoa có.

Đóa hồng này ông chủ cho anh. Ông chủ không biết số một này có ý nghĩ gì với anh nhưng hắn là nó rất đặc biệt. Lần trước anh mua cũng là mua một đóa.

Mạc Dư Thâm nhìn bông hồng, vẫn là quyết định ký xong rồi mới tặng cho cô.

Trước cửa cao ốc gió rất mạnh, Hè Gia vẫn đang đứng đợi anh ở đó.

Mạc Dư Thâm tăng tốc bước chân, ai biết được còn có người nhanh hơn anh.

Trình Duy Mặc trực tiếp đậu xe ngay cạnh Hè Gia, hạ cửa sổ xe xuống. Anh không mặc áo khoác, gió lạnh thổi một cái muốn rùng mình.

Hè Gia mỉm cười: "Luật sư Trình, lâu rồi không gặp."

Trình Duy Mặc: "Lâu rồi không gặp." Đúng là lâu thật. Lần trước gặp mặt là lúc cô đến văn phòng luật tìm anh soạn thảo đơn ly hôn nhất quyết phải ly hôn cùng Mạc Dư Thâm.

Ký có cái tên mà lè mè nửa ngày. Ly hôn sớm một ngày cô cũng kè kè sửa lại.

Lúc cô nằm viện, anh có ý định muốn đến thăm cô nhưng cuối cùng lại thôi.

Trình Duy Mặc: "Tới tìm tôi à?"

Hè Gia gật đầu, "Ừm, còn sợ hôm nay anh không đến."

Trình Duy Mặc: "Tôi qua đi chơi với bạn về muộn nên đến hơi trễ một chút."

Anh bảo cô đợi, còn mình thì đi đậu xe. Cái khác không nhiều lời.

Ký ức của Hè Gia bắt đầu lại từ đâu, anh không biết. Có điều Quý Thanh Thời đã từng nói với anh là Hè Gia nhớ ra anh.

Mặc kệ Hè Gia hẹn anh hay tìm anh, anh cũng sẽ không nói chuyện trước. Cứ thuận theo cô nói là được.

Lúc Trình Duy Mặc quay xe mới nhìn thấy Mạc Dư Thâm đứng cách đó không xa, không lại gần.

Ô tô lái qua, cửa sổ xe vẫn chưa đóng, hơi ấm trong xe cũng bị thổi cho tan.

Trình Duy Mặc: "Hai người?" Anh có suy đoán nhưng không dám xác định.

Mạc Dư Thâm: "Đến ký thỏa thuận ly hôn." Anh đè thấp giọng nói, "Ký ức bây giờ của Hè Gia là lúc bọn tôi vừa ra mắt nhau."

Trình Duy Mặc đã hiểu. Ngày đó lúc Hè Gia và Mạc Dư Thâm kết hôn, anh là người chứng kiến, hiểu hết từng chi tiết.

Người xử lý cũng chính là anh.

Anh gật đầu, "Hai người lên văn phòng chờ tôi."

Trình Duy Mặc đỡ xe xong, ngồi trong xe mấy giây mới đi ra.

Giữa anh và Mạc Dư Thâm vô hình có một khoảng cách không thể diễn tả.

Khoảng cách lớn nhất không phải vì anh từng thích Hè Gia mà là Mạc Dư Thâm tự cho mình là người ngoài "chen chân" vào cảm tình giữa anh và Hè Gia.

Lúc trước Mạc Dư Thâm từng gọi cho anh nói trong lòng Hè Gia có người khác. Mạc Dư Thâm bây giờ càng khẳng định hơn người đó là anh.

Giải thích cũng vô dụng. Nói nhiều rồi lại giấu đầu hở đuôi.

Trình Duy Mặc đi về hướng hai người họ đang đứng ở cửa cao ốc. Hai người đứng giữ khoảng cách với nhau, vẫn y như lần đầu tiên đến ký thỏa thuận.

Thứ khác biệt duy nhất là tâm trạng của anh.

Lúc đó anh vẫn còn chưa bình tĩnh xong. Người anh thích lại muốn gả cho người bạn tốt nhất của anh.

Hôm nay anh đã có thể chấp nhận điều đó.

"Hai người đều đến từ sớm rồi?" Trình Duy Mặc vu vơ trò chuyện cùng bọn họ.

Hè Gia: "Cũng chưa được bao lâu." Cô hỏi: "Anh biết Mặc tổng à?"

Trình Duy Mặc tránh nặng nhẹ: "Tôi là cố vấn pháp luật của câu lạc bộ, cô nói thử xem."

Hè Gia cười cười, cả người bị gió thổi lạnh run. Cả cô và Trình Duy Mặc đều làm công cho Mặc Dư Thâm.

Cô nói với Trình Duy Mặc, đối tượng xem mắt của cô là Mặc Dư Thâm. Vì muốn ứng phó với người lớn trong nhà nên đầu tiên là đến ký thỏa thuận ly hôn rồi mới lĩnh chứng.

Trong thang máy, Hè Gia nhìn chằm chằm vách thang máy không chớp mắt, khéo mắt cũng đang lặng lẽ liếc Mặc Dư Thâm. Hôm nay ký thỏa thuận ly hôn, thứ hai phải đi lĩnh chứng mới được.

Nếu không sẽ không yên.

"Luật sư Trình, năm nay có đi trượt tuyết không?" Trong thang máy im lặng quá mức, Hè Gia tìm chủ đề hòa hoãn.

Trình Duy Mặc: "..." Đây là chủ đề cấm kỵ nhất của Mặc Dư Thâm. Tấm ảnh trong ví ngày đó của anh cũng là được chụp lúc

đang đi trượt tuyết.

Nhưng nếu không trò chuyện cùng Hè Gia thì chính là đang chộp dạ với Mạc Dư Thâm.

Trình Duy Mặc: "Năm nay bận lắm. Nhiều vụ án nên sẽ không đi."

Hè Gia: "Vốn còn muôn cho Diệp Thu một kỳ nghỉ rồi gọi cho anh đi cùng. Ai ngờ Diệp Thu còn bận hơn cả tôi, đến nỗi không có thời gian đi ăn cùng anh hai tôi vào đêm Giáng sinh."

Trình Duy Mặc không biết nói làm sao. Có vẻ như Hè Gia vẫn chưa thấy hot search đêm qua.

Hè Gia xoay mặt, "Tôi qua anh đi chơi lễ ở đâu vậy."

Trình Duy Mặc nói đại: "Hội sở."

Thật ra không đi đâu hết. Khuông Thẩm qua nhà đón Giáng sinh cùng anh.

Thang máy dừng. Mạc Dư Thâm đi ra sau cùng. Hè Gia và Trình Duy Mặc nói chuyện phiếm, anh không nhúng vào. Vốn dĩ là người ngoài.

Đến văn phòng của Trình Duy Mặc, Hè Gia tùy ý tựa lên bàn làm việc của Trình Duy Mặc. Cô lấy một cuốn sổ trên bàn lên nhìn, không lật giấy mà chỉ nhìn trang bìa.

Sau đó lại buông xuống.

Khóe mắt Mạc Dư Thâm liếc nhìn Hè Gia. Cô có vẻ rất quen thuộc với nơi này, không phải lần đầu tiên tới đây. Cô cũng rất thân thiết với Trình Duy Mặc.

Nếu hai năm trước Hè Gia không quên Trình Duy Mặc ở thời khắc mấu chốt thì có lẽ bọn họ đã tiếp tục ở cùng nhau, sau đó kết hôn rồi sinh con?

Anh không nhịn được mà nghĩ như vậy.

Mấy ngày nay vẫn luôn nghĩ như vậy.

Trình Duy Mặc pha cà phê cho Mạc Dư Thâm và Hè Gia, "Hai người nói rõ yêu cầu một chút."

Hè Gia: "Cũng không có yêu cầu gì nhiều. Tài chính độc lập, không có vấn đề phân chia tài sản. Con cái, chắc sẽ không sinh, không có vấn đề tranh chấp nuôi dưỡng con cái."

Trình Duy Mặc: "Thời gian thì sao?" Lần thứ nhất là nửa năm sau khi lĩnh chứng.

Hè Gia ngẫm nghĩ mấy giây, đồng thời cũng quan sát Mạc Dư Thâm một chút. Nhìn người đàn ông này có vẻ không có ý định kết hôn sinh hoạt với cô.

Từ lúc dưới lầu lên đây anh vẫn chưa nói câu nào. Khuôn mặt trưng cái biểu cảm không quan tâm.

"Một năm đi." Ít nhất phải một năm. Thời gian đó cô phải cô gắng trói anh lại.

Trình Duy Mặc và Mạc Dư Thâm không hẹn mà cùng quay qua nhìn Hè Gia. Cảm thấy kỳ lạ, sao từ nửa năm lại biến thành một năm rồi?

Từ buổi sáng nhận được tin nhắn của Hè Gia cho tới bây giờ, chỉ có con số một này là làm Mạc Dư Thâm cảm thấy dễ chịu.

Có thể xem đây là có chút thành ý, không có ly hôn nhanh như vậy.

Một năm đó, hy vọng thuốc của Hướng giáo sư có thể tiến hành nghiên cứu lâm sàng. Hy vọng cô có thể nhớ được bọn họ của trước kia.

Trong vi tính của Trình Duy Mặc có rất nhiều bản mẫu thỏa thuận ly hôn, anh mở đại một trong số đó, chỉnh sửa lại ngày tháng, mấy cái khác giữ nguyên rồi in ra.

Hai người ký tên.

Hè Gia còn nhấn thủ ấn, nháy mắt trong đầu nghĩ đến thủ ấn nên vô thức nhấn ngón tay một cái. "Mạc tổng, chúng ta liên lạc qua điện thoại sau nhé. Lâu rồi không gặp Trình luật sư nên tôi ở lại trò chuyện thêm một lát, chút nữa về."

Hiện giờ trong người Mạc Dư Thâm giấm nhiều hơn máu, không thể tiêu hoá hết. Anh đứng lên. Trình Duy Mặc cũng đứng lên tiễn anh ra ngoài.

Mạc Dư Thâm: "Cậu về đi."

Trình Duy Mặc cảm giác vẫn không thể giải thích rõ ràng. Anh luôn tự xưng mình có khả năng dùng nước bọt chèn ép người khác nhưng đến chuyện của mình lại nín thinh.

"Hè Gia vẫn luôn coi tôi là bạn." Giải thích ngọt ngọt vô lực. Anh biết, Mạc Dư Thâm sẽ không tin. Lúc ấy trong lòng Hè Gia nghĩ như

thế nào đâu ai biết được.

E rằng cả đời này cũng không thể biết được.

Bước chân của Mạc Dư Thâm dừng lại. Mấy ngày nữa là đến sinh nhật của Trình Duy Mặc rồi. "Năm nay tổ chức ở đâu?" Anh chủ động hỏi.

Trình Duy Mặc: "Vẫn chưa định. Khương Thẩm chọn ở đâu thì làm ở đó."

Mạc Dư Thâm gật đầu, biểu thị đã biết, "Cậu về đi." Anh cất bước rời đi.

Trình Duy Mặc đứng ngoài hành lang nửa phút sau mới về phòng.

Hè Gia đang nhìn thỏa thuận ly hôn, không phải nhìn nội dung mà là nhìn chữ ký của Mạc Dư Thâm.

Cửa phòng đẩy ra.

Hè Gia ngẩn đầu, chỉ chỉ chữ ký, "Luật sư Trình, anh em chữ ký của Mạc tổng và của tôi giống nhau quá."

Nói rồi cô lấy một tờ giấy trắng và cây bút ghi tên của Mạc Dư Thâm lên. So sánh với chữ ký của Mạc Dư Thâm, quả thật rất giống.

Trình Duy Mặc nhìn, độ tương tự rất cao. Có một đoạn thời gian Mạc Dư Thâm bắt chước bút tích của Hè Gia, sau này viết chữ đều phảng phất như chữ của cô.

Cũng không sửa lại bút tích trước kia của mình.

Hè Gia: "Người đời gọi đây là tướng phu thê."

Cô gấp tờ giấy kia cất vào túi.

Hè Gia ở lại cũng không phải muốn ôn chuyện gì. Cô có việc cần dặn dò Trình Duy Mặc, "Luật sư Trình, việc ký kết thoả thuận giữa tôi và Mặc Dư Thâm anh nhất định không được tiết lộ nửa chữ cho anh hai tôi biết đây nhé. Không phải tôi muốn ly hôn với Mặc Dư Thâm, chẳng qua là muốn... lạt mềm buộc chặt."

Trình Duy Mặc khẽ giật mình.

Hè Gia nhìn phản ứng của anh, còn tưởng anh không biết lạt mềm buộc chặt là cái thao tác gì. "Là như vầy..."

Còn chưa kịp nói tiếp thì Trình Duy Mặc đã cắt ngang cô, "Để tôi rót cho cô ly nước."

Trình Duy Mặc cầm điện thoại đứng dậy, lúc đưa lưng về phía Hè Gia, anh bật chế độ ghi âm lên rồi vò vít rót nước cho cô.

Hè Gia chỉ cà phê trên bàn trà, "Cà phê còn chưa uống hết mà."

Trình Duy Mặc: "Sáng sớm nên uống nước ấm."

Hè Gia cười, không hiểu logic của luật sư, "Vậy anh còn pha làm gì chứ."

Trình Duy Mặc ngồi xuống, "Đón sếp cũng không thể lấy nước trăng ra mòi. Trà không kịp pha nên chỉ dành vội pha một tách cà phê."

Hè Gia gật đầu, nghĩ cũng có lý. Cô uống nước trăng thì bình thường nhưng còn người đàn ông kia...

Trình Duy Mặc: "Vừa nãy cô nói tại sao thoả thuận ly hôn lại là lạc mèm buộc chặt? Đều muốn kết hôn vậy tại sao phải lạc mèm buộc chặt?"

Hè Gia thở dài: "Anh không biết đâu, người đàn ông như Mạc Dư Thâm thật sự là một lời khó nói. Anh ấy làm ông chủ thì được, nhưng làm nửa kia lại không thích hợp."

Trình Duy Mặc thuận theo vò hỏi, "Nếu đã không hài lòng vậy mà cô còn tính kết hôn cùng cậu ấy. Lĩnh chứng không giống như hẹn hò, không phải thấy không hợp nhau là có thể chia tay. Một khi đã kết hôn là kéo theo lợi ích của hai nhà, không phải trò đùa."

Hè Gia: "Tôi không có bất mãn với anh ấy. Là bất mãn thái độ đối với hôn nhân của anh ấy, trái tim quá cứng ngắt. Dương nhiên tôi cũng hiểu được vì sao anh ấy lại như vậy, một người lớn lên trong hoàn cảnh đó."

Nói, cô uống mấy ngụm nước ấm.

Vừa nãy đứng bên ngoài đóng băng được một lớp da của cô rồi.

Cô không xem Trình Duy Mặc là người ngoài, cũng không thèm để ý đến mặt mũi của mình mà thành thật nói: "Thật ra tôi đã nhìn trúng anh ấy từ lâu nên mới quyết định đi xem mắt. Tôi cũng đã từng nghe qua người đàn ông này rất khó nắm bắt, chỉ có thể tìm cách ứng phó tạm thời. Tôi sợ anh ấy không muốn kết hôn với tôi nên mới bày ra cái thoả thuận ly hôn này."

Nói rồi cô cười cười, "Chẳng phải anh ấy không có hứng thú với hôn nhân sao? Tôi sẽ diễn cho anh ấy thấy tôi còn mất hứng hơn."

Trình Duy Mặc không thể nói rõ lòng mình lúc này, nhưng anh cũng âm thầm thở phào. Rốt cuộc anh cũng có thể lý giải được vì sao Hè Gia lại muốn ký thoả thuận ly hôn với Mạc Dư Thâm.

Hè Gia nhắc lại lần nữa: "Anh nhớ phải giữ bí mật đấy."

Trình Duy Mặc: "Nhất định. Cứ xem như chúng ta không quen biết thì đây cũng là chuyện tôi nên làm." Làm luật sư, nhất định phải giữ bí mật cho khách hàng.

Hè Gia nói đùa: "Tôi không định trả phí luật sư đâu đấy, tôi cũng đâu phải khách của anh."

Trình Duy Mặc cười nhạt, "Là bạn."

Hè Gia bưng ly cà phê trên bàn tới, "Không thể lăng phí." Nói xong chuyện chung thân đại sự, cô bắt đầu tám nhảm vài câu với Trình Duy Mặc.

"Chờ đến sang năm tôi không bận như vậy nữa, tôi sẽ tư thường cho mình mấy ngày nghỉ. Đến lúc đó tìm anh ăn cơm. Bạn bè của tôi không nhiều, chỉ có Diệp Thu, Võ Dương, thêm anh nữa là ba người."

Trình Duy Mặc: "Thật vinh hạnh được xếp thứ ba."

Hè Gia nhìn tài liệu chất đống trên bàn của anh, "Anh cũng không thể suốt ngày bận bịu như vậy. Tranh thủ còn trẻ, nên yêu đương một chút. Đừng giống như tôi, đi xem mắt rồi kết hôn, thật không có ý nghĩa."

Trình Duy Mặc xoay bút trong tay, "Tạm thời vẫn chưa tìm được nửa kia thích hợp. Gặp được rồi có lẽ sẽ không bận như vậy."

Hai người nhẹ nhàng trò chuyện vài câu, uống xong một tách cà phê, Hè Gia đứng dậy cáo từ, "Không làm phiền anh bận rộn nữa, đợi tôi rảnh sẽ hẹn anh đi ăn cơm."

"Được, cứ gọi điện thoại trước cho tôi là được."

Hè Gia rời đi, đóng cửa lại.

Trình Duy Mặc gọi điện cho Mạc Dư Thâm, "Tôi biết vì sao Hè Gia lại muốn ký tho thuận ly hôn với cậu. Vừa rồi nói chuyện với cô ấy, ghi âm tôi đã gửi vào hộp thư của cậu."

*

Editor có lời muốn nói: Mới đầu chị bé rất mạnh miệng nói mình không phải là con người lạt mềm buộc chặt, thì ra không phải là như vậy mà là quên mất mình như vậy ☺☺♀

*

#04062020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 81: Không Phải Viêm Dạ Dày Cấp Sao? Thôi Đau Răng Cũng Được

Mạc Dư Thâm vẫn chưa rời đi, còn đang đứng dưới lầu văn phòng luật. Anh đang do dự không biết nên đợi Hè Gia để tặng bông hồng cho cô hay đi luôn.

Đúng lúc này thì cuộc gọi từ Trình Duy Mặc tới.

Hai phút sau anh nhận được mail.

Mạc Dư Thâm lấy tốc độ nhanh nhất để mở ra, đeo tai nghe, bấm phát. Anh nghe được câu: Tôi sợ anh ấy không muốn kết hôn với tôi nên mới bày đặt làm cái thỏa thuận ly hôn này.

Làm cho tất cả không thoải mái hôm nay của anh tan sạch.

Trước kia mỗi lần cô nói: Ông xã, em chỉ yêu mỗi anh thôi. Em chỉ yêu một người chồng là Mạc Dư Thâm. Không phải là tùy tiện nói cũng không phải nói để dụ anh.

Mạc Dư Thâm nhìn quả bình an trong tay. Có phải cô muốn tặng cho anh nên mới kiếm nhiều cớ như vậy đúng không? Cái gì mà đeo bao tay rồi quên để bao tay vào túi.

Sau khi đưa quả bình an cho anh xong cô cũng không về xe lấy cái khác. Khi đó cô nói lát nữa sẽ xuống lấy cái khác tặng nhưng lúc đó rõ ràng còn chưa lên lầu.

Lúc ấy anh đang chìm sâu trong tâm sự nên chủ quan cho rằng có ý với Trình Duy Mặc cho nên không để ý chi tiết. Cái cớ này của cô có trăm ngàn sơ hở.

Mặc Dư Thâm gọi lại cho Trình Duy Mặc, "Cảm ơn." Dừng nửa giây. "Thật xin lỗi."

Trình Duy Mặc: "Không có gì. Trước kia tôi từng nói với Khương Thẩm là tôi và Hề Gia không có duyên phận. Tôi bày tỏ thì chưa chắc cô ấy đã đồng ý." Cách một cái chớp mắt, "Đều đã qua rồi."

Lời này cũng chính là nói cho bản thân anh nghe.

Tối qua lúc Khương Thẩm đón Giáng sinh cùng anh còn nói: Tất cả thầm mến đều không phải tình yêu đích thực. Sở dĩ thầm mến tươi đẹp, khắc cốt ghi tâm động lòng người là bởi vì cậu đem hết tất cả những khát vọng và mơ ước của mình tưởng tượng lên người đối phương. Cậu sẽ cảm thấy đối phương ở trong lòng mình phải như vậy nhưng thật ra không phải. Nói không chừng đến lúc ở bên nhau thật rồi đối phương mới cho cậu thấy một khoảng cách chênh lệch rất lớn, phá tan tất cả mộng ảo tươi đẹp cậu tưởng tượng ra. Đây cũng chính là lý do mà phần lớn các cặp đôi thầm mến sau khi yêu nhau đều chia tay.

Có lẽ là vậy.

Cho dù anh và Hề Gia có như thế nào thì đầu đến cuối anh đều không mong cô ly hôn.

Trong điện thoại là một mảnh im lặng.

Trình Duy Mặc: "Tôi bận đây."

Mạc Dư Thâm "Ùm" một tiếng, kết thúc cuộc gọi.

Từ cao ốc, bóng dáng của Hè Gia xuất hiện.

Mạc Dư Thâm cũng không cần xoắn xuýt chuyện mình có cao lãnh hay không, anh cầm bông hồng lên mở cửa xe.

Hè Gia không dám tin, thế mà anh vẫn chưa đi.

Mạc Dư Thâm cất bước đi qua. Hè Gia thầm tự nhủ chính mình, phải thận trọng, phải biểu hiện "lạnh lùng", không được quá coi trọng anh.

"Có qua có lại, Giáng sinh vui vẻ." Biểu hiện của Mạc Dư Thâm không mấy nhiệt tình. Anh phải đi từng bước.

Hè Gia nhận lấy, "Cảm ơn." Hóa ra là đáp lễ quả bình an kia. Một bông hồng đổi một quả táo, không hơn không kém.

Quả nhiên là thương nhân, cũng là người đàn ông nói không với tình yêu. Sẽ không đưa quà nhiều hơn một phân tiền.

"Đúng rồi, thứ hai này anh có rảnh không?" Hè Gia thản nhiên nói.

Mạc Dư Thâm: "Có việc gì sao?"

Hè Gia: "Hôm nay mẹ tôi hỏi tôi xem mắt với anh thế nào, còn muốn sắp xếp cho chúng ta hẹn hò. Tôi bị cắn nhăn đến phát sợ, nếu anh rảnh thì chúng ta đi lĩnh chứng."

Điều này quả thật làm khó Mạc Dư Thâm rồi. Bọn họ vốn là vợ chồng hợp pháp, lĩnh cái gì chứng chứ.

Thời gian đợi câu trả lời quả thật quá dày vò con nhà người ta.

Hè Gia ngừng thở, trực giác nói cho cô biết Mạc Dư Thâm rất không sẵn lòng. Biểu cảm trên mặt anh cho cô biết hiện tại anh đang tìm cách từ chối cô.

Quả nhiên.

Mạc Dư Thâm nhìn về phía cô, "Mặc dù tôi không muốn kết hôn, lúc trước cũng chưa từng cân nhắc qua hôn nhân. Nhưng chung quy thì hôn nhân đại sự vẫn phải thận trọng. Ly hôn có hệ lụy quá nhiều, ảnh hưởng đến lợi ích chung của công ty hai nhà mà theo sau đó là giá cổ phiếu giảm, cũng sẽ khiến cho người lớn trong nhà không thoải mái. Chúng ta thử tiếp xúc với nhau xem, nếu đạt được đến độ hợp tác tốt nhất thì sẽ kết hôn. Cho dù sau này có ly hôn thì cũng sẽ không bị buộc đâm xem mắt nữa. Vậy chi bằng rèn luyện trước để đạt được hợp tác lâu dài. Cô có ý kiến gì không?"

Cô còn có thể ý kiến sao?

Anh nói lý lẽ hùng hồn như vậy, cô còn có thể phản bác được gì?

Hè Gia mỉm cười: "Cũng không tệ."

Nhưng nếu là không lĩnh chứng thì làm sao cô trói được anh, chiếm được anh bây giờ?

Giai đoạn yêu đương cô có thể dọn đến nhà anh ở không?

Đương nhiên không thể.

Trừ phi anh chuyển đến ở cùng cô chứ cô không được quá chủ động.

Ngoài trời gió quá lớn, Mạc Dư Thâm ra hiệu cô lên xe, "Tôi đưa cô về?"

Hè Gia lắc đầu, "Tôi không về nhà, hôm nay còn phải đi huấn luyện." Sau lần từ biệt này, không biết đến khi nào người đàn ông nhảm chán này mới chủ động liên lạc lại với cô.

Thỏa thuận ly hôn đã ký rồi mà lại không lĩnh chứng, vậy sau này cô lấy cớ gì để tìm anh?

Vừa nghĩ đến đây tâm trạng lập tức không vui chút nào.

"Mỗi ngày huấn luyện của tôi đều kết thúc rất muộn, về đến nội thành cũng đã bảy tám giờ. Nhiều khi sợ không có thời gian hẹn hò nên nếu anh có sắp xếp gì trước thì nói tôi một tiếng." Hè Gia ngăn cơn sóng lòng, tạo cơ hội hẹn hò.

Mạc Dư Thâm: "Hầu như mỗi ngày tôi đều tăng ca, đến lúc đó liên lạc qua điện thoại sau."

Đến lúc đó không biết là bao giờ.

Hè Gia cười nhẹ một cái. Người đàn ông này quả nhiên khó đối phó.

Giữa hai người dường như không còn chuyện gì để nói, Hè Gia vẫn bông hoa hồng trong tay, "Cảm ơn nhé."

Mạc Dư Thâm: "Ừm."

Hè Gia tạm biệt anh, đến câu lạc bộ.

Trên đường đi, Hè Gia gọi điện cho Quý Thanh Thời nói anh đưa cẩn hộ cho cô ở tạm.

Quý Thanh Thời không thể hiểu nổi logic của cô, "Tui anh đều ở nhà với em vậy mà em còn qua bên chung cư ở làm gì?"

Hè Gia cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể đi đường vòng tự cứu mình. Ở nhà không tiện hẹn hò với Mạc Dư Thâm, ở chung cư thì may ra.

Cô nói: "Bên chung cư tầm nhìn cao, ngắm cảnh đêm có linh cảm sáng tác, em cũng cần yên tĩnh tuyệt đối, ở nhà đông người nên có chút ồn ào. Tôi nay em sẽ chuyển qua luôn nên anh tranh thủ cho người đi dọn dẹp và đem hành lý của em qua luôn nhé."

Quý Thanh Thời bất đắc dĩ dạ một tiếng. Cúp điện thoại, anh gọi thư ký đến nhờ cô phân phó.

Hôm nay thư ký vẫn tới công ty, mặc dù bình thường có bắt măng với Quý Thanh Thời nhưng nghiêm túc suy nghĩ thì nếu cô không đến, Quý Thanh Thời có thể nghĩ quẩn mà hoài nghi nhân sinh.

Quý Thanh Thời lại hỏi: "Trên mạng không có tin tức gì tiêu cực chứ?" Tôi qua anh đã gõ cài đặt weibo.

Thư ký: "Không có, đều đã được xử lý chu toàn."

Quý Thanh Thời không nói thêm lời gì, thắt thần nhìn chằm chằm màn hình vi tính một lát, "Bộ phim có Gia Gia tham gia biên kịch bao giờ công chiếu?"

Thư ký: "Vẫn còn chưa quyết định. Có điều bên Tinh Lam đã bắt đầu hoạt động tuyên truyền. Cuối tháng này Chu Minh khiêm sẽ dẫn theo các thành viên cốt cán của <Quảng đời còn lại> tham gia một tiết mục giải trí để tuyên truyền phim."

Người mẫu Úc Phỉ không nằm trong dàn diễn viên cũng được mời. Diệp Thu cũng được mời.

Vốn dĩ Diệp Thu chỉ đóng một vai phụ nhỏ, nhưng hơn nửa năm nay đã thành lưu lượng. Bây giờ còn bị cư dân mạng ghép couple với Hoắc Đằng, chủ đề chỉ tăng chứ không giảm.

Thư ký không nhả thêm nửa chữ những chuyện liên quan đến Diệp Thu, ám chỉ cũng không khác nhau mấy.

Quý Thanh Thời: "Khi nào phim chiếu thì cô nói tôi một tiếng, tôi sẽ xem cùng Hè Gia, những hoạt động tuyên truyền khác không cần báo cáo."

Thư ký thở dài trong lòng. Xem ra Quý Thanh Thời bị tổn thương không nhẹ, không biết nên vẫn hồi như thế nào. Khả năng Diệp Thu cũng không thèm để ý đến anh nữa.

Cô không biết bây giờ trong lòng Quý Thanh Thời đang nghĩ cái gì, toan tính cái gì, nhất thời không thể phỏng đoán được. Có lẽ đợi khi anh tỉnh táo suy nghĩ lại mới biết tình yêu là gì.

Buổi tối Hè Gia chuyển vào chung cư của Quý Thanh Thời. Những đồ vật liên qua đến Quý Thanh Thời đều bị cô cho người mang hết qua biệt thự, đến cái khăn mặt cũng không giữ lại.

Quý Thanh Thời về đến nhà, nhìn thấy phòng khách của biệt thự nào thùng nào rương, anh gọi cho Hè Gia, "Em ở phòng của em, đồ của anh em chuyển đi làm gì?"

Đương nhiên là vướng víu rồi.

Sau này lỡ Mạc Dư Thâm có đưa cô về nhà, nhìn thấy mấy đồ vật nam tính như vậy sẽ hiểu làm. Để phòng những hiểu lầm không cần thiết, đầu tiên phải chuyển đi hết.

Hè Gia dọn dẹp xong, bật máy tính lên viết kịch bản. Vừa gỗ được mấy chữ đã gửi tin nhắn cho Diệp Thu: 【Tớ mới dọn nhà sang chung cư ở.】 Cô gửi địa chỉ chung cư cho Diệp Thu.

Diệp Thu xem địa chỉ đây không phải là địa chỉ nhà chung cư lúc đầu của Hè Gia. 【Sao lại dọn nhà?】

Hè Gia: 【Để hẹn hò với Mạc Dư Thâm. Ở nhà bất tiện, căn này gần công ty của Mạc Dư Thâm. Lần sau đến tìm tớ thì đừng đi nhầm đây.】

Diệp Thu không biết đây là chung cư của Quý Thanh Thời. Anh có nhiều căn hộ, trước kia cô và Quý Thanh Thời ở một căn khác, sau khia chia tay Quý Thanh Thời mới chuyển về đây.

Hè Gia: 【Sắp đến tết rồi, đêm lúc đó cậu đến nhà tớ ăn cơm nhé?】

Diệp Thu do dự hồi lâu, vẫn là quyết định nói cho Hè Gia biết cô và Quý Thanh Thời đã chia tay. Lý do là: Bây giờ công việc của cô rất bận, nửa năm mà gặp được nhau có mấy lần, chung dụng thì ít mà xa cách thì nhiều, tình cảm phai nhạt nên chia tay.

Hè Gia mộng mị, cô gọi điện thoại sang cho Diệp thu nhưng bị Diệp Thu từ chối, 【Tớ đang ở phim trường, không tiện.】

Hè Gia: 【Chia tay khi nào?】

Diệp Thu nói đại: 【Hôm qua, là tớ chủ động đề xuất.】

Hè Gia thở dài, cô nghĩ chắc là anh hai không quan tâm đến tình cảm, làm tổn thương Diệp Thu.

Hè Gia trả lời: 【Vậy hai người bình tĩnh suy nghĩ một chút, thích hợp thì lại về bên nhau, nếu cậu cảm thấy sau khi chia tay sẽ nhẹ nhõm hơn thì dứt khoát triệt để. Dù có chuyện gì xảy ra thì tờ vẫn luôn đứng về phía cậu. Bắt đầu từ hôm nay tờ sẽ không nói về anh hai trước mặt cậu. Hai tháng sau tờ hỏi lại cậu, nếu lúc đó tâm trạng đã tốt lên rồi thì nói cho tờ biết anh hai của tờ rốt cuộc có bao nhiêu cặn bã.】

Diệp Thu: 【Cảm ơn bảo bối, yêu cậu.】 Cho dù Hè Gia mất trí nhớ nhưng Hè Gia vẫn luôn tin cô vô điều kiện.

Hè Gia: 【Năm nay tờ đón năm mới cùng cậu. Cậu đến chung cư bên này, chỉ hai chúng ta thôi.】

Diệp Thu: 【Cậu không đi hẹn hò với anh chàng xem mắt à?】

Hè Gia: 【Tờ cũng muốn nhưng phải coi người ta có bằng lòng đón năm mới cùng tờ không đã. Cái tên Mạc Dư Thâm kia thật không thú vị, không lăng mạn chút nào. Không nói đến anh ấy nữa, viết kịch bản đây.】

Kết thúc trò chuyện.

Hè Gia nhìn chầm chằm màn hình vi tính, mới gõ được mấy chữ đã liếc nhìn điện thoại di động. Từ sáng đến giờ, đã một ngày trôi qua rồi mà Mạc Dư Thâm vẫn chưa liên hệ với cô.

Chắc là đang tăng ca.

Nhưng bây giờ sắp mười giờ rồi.

Lúc này Mạc Dư Thâm đang ở dưới lầu chung cư của Quý Thanh Thời. Trước kia từng ở chỗ này nên anh có thể gác cổng. Từ công ty đi ra lại vô thức cho xe lái vào đây.

Anh đang nghĩ nên lấy cớ gì mới có thể gặp cô mà không quá đường đột.

Suy nghĩ một lát, Mạc Dư Thâm cầm một tập tài liệu đi lên lầu.

Hè Gia đang cầu từ kịch bản cho nam đê tiện thì chuông cửa vang lên. Tiếng chuông từ dưới lầu vọng lên, căn phòng quá yên tĩnh nên âm thanh trở nên đặc biệt vang dội.

Hè Gia không đoán ra được là ai tới, cô kết nối camera dưới nhà.

Nhìn thấy trong video là Mạc Dư Thâm, cô còn tưởng mình xuất hiện ảo giác.

Hè Gia sửa sang lại quần áo một chút rồi đi mở cửa.

Mạc Dư Thâm giả bộ khẽ giật mình, "Em cũng ở đây à? Quý tổng có nhà không?"

Hè Gia đã hiểu, thì ra anh đến tìm anh hai, trong tay còn cầm tập tài liệu. Chắc là Quý Thanh Thời bị Diệp Thu đá nên không có tâm trạng làm việc, quên luôn cuộc hẹn với Mạc Dư Thâm.

Nhưng người đã tới cửa rồi, nào có chuyện cô buông tha cơ hội hẹn hò này. Hè Gia mỉm cười, mặt không đổi sắc nói dối: "Anh hai em sẽ quay về ngay, anh vào trước đi."

Mạc Dư Thâm gật đầu.

Đợi anh đi vào, cô đóng cửa lại.

Cô vội vàng gửi tin nhắn cho quý Thanh Thời: 【Bây giờ anh lập tức gọi điện cho Mạc Dư Thâm nói là anh bị viêm dạ dày cấp, đang ở bệnh viện nên không kịp về thảo luận, đổi sang ngày mai.】

Quý Thanh Thời nhìn thấy tin nhắn, "..." Anh không hiểu gì hết, đang định gọi điện thoại cho Mạc Dư Thâm thì Mạc Dư Thâm lại gọi tới.

Câu mở miệng của Mạc Dư Thâm là: "Quý tổng, chào anh. Tôi đến rồi, hợp đồng cũng mang tới nhà rồi. Hè Gia đang ở nhà."

Quý Thanh Thời đã hiểu. Hai người ngày hẹn hò bí mật rồi lôi anh ra làm cái cớ.

Ngay lúc này anh cảm thấy đúng là có chút đau dạ dày. Còn chưa kịp mở miệng thì Mạc Dư Thâm đã cúp máy.

Mạc Dư Thâm chuyển di động sang chế độ im lặng.

Hè Gia ngồi đối diện anh, "Anh hai tôi sắp về rồi à?"

Mạc Dư Thâm: "Không về nữa, Quý tổng nói mình bị đau răng, đến bệnh viện rồi."

Hè Gia: "..."

Không phải viêm dạ dày cấp sao? Thôi đau răng cũng được.

*

Editor có lời muốn nói: Thời đời buồn 2020. Ăn ở sao mà suốt ngày bị hai đứa em trù ẻo dzậy nè =)))

*

#06062020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 82: Phóng Viên Ngồi Chờ Đại Dưa

Buổi chiều cuối cùng của năm, Hè Gia kết thúc huấn luyện sớm. Cô và Diệp Thu đã hẹn nhau sẽ cùng đón năm mới, xế chiều nay Diệp Thu đến đài truyền hình ghi hình tiết mục giải trí, giờ cô đi đón Diệp Thu.

Hè Gia thay bộ đồ huấn luyện ra, vừa ra khỏi phòng thay đồ liền gặp Võ Dương.

Võ Dương cũng vừa mới thay quần áo, buổi chiều anh có cưỡi ngựa quanh sân mấy vòng.

Hè Gia thấy anh, dừng bước lại đợi anh đến đi cùng. Võ Dương bước nhanh mấy bước, "Hôm nay có sắp xếp gì không?"

Hè Gia: "Đón năm mới với Diệp Thu, cậu thì sao?"

Võ Dương không có sắp xếp gì. Hôm nay câu lạc bộ tan tầm sớm, một mình anh ở lại đây cũng không có gì vui vẻ, chuẩn bị về nhà. Có không ít người bạn hẹn anh đi chơi.

Năm nay không hứng thú.

Hè Gia hỏi anh: "Có muốn đến chở tôi không? Chỉ có tôi và Diệp Thu. Cậu phụ trách tiệc tùng."

Cũng đã nhiều năm rồi Võ Dương chưa có tụ tập lại với Hè Gia và Diệp Thu. Lúc vừa mới quen biết nhau, bọn họ đều ở nước ngoài, lễ Giáng sinh sẽ đi chơi cùng nhau.

Sau đó ai cũng có tình cảm của riêng mình nên rất ít khi tụ tập.

Võ Dương do dự mấy giây, cuối cùng gật đầu. Một người cô đơn không bằng vui vẻ cùng bạn bè.

Trên đường đến bãi đỗ xe, Võ Dương hỏi Hè Gia không có hẹn với Mạc Dư Thâm à.

Hè Gia lắc đầu. Hôm nay Mạc Dư Thâm không có liên hệ với cô, hôm qua cũng không nói hôm nay muốn hẹn cô, nói cô sắp xếp trước. Cô cũng không thể chủ động như vậy.

Mạc Dư Thâm đúng là không phải tổng tài bình thường. Trước kia cô viết rất nhiều chiêu trò trong kịch bản nhưng lại không thể áp dụng trên người anh.

Đêm đó anh đến chung cư, cô lấy lí do Quý Thanh Thời bị viêm dạ dày cấp để giữ anh lại. Sau đó Mạc Dư Thâm đề xuất ra ngoài đi dạo. Cô còn tưởng anh sẽ dẫn cô đi ngắm cảnh đêm.

Nào biết được anh đưa cô đến một con đường cái.

Từ chung cư đi ra một con đường có hàng cây ngô đồng. Lá trên cây đã sớm rụng sạch, ánh sáng xung quanh không thể bình thường hơn, hoàn toàn không có cái cảnh đêm gì đẹp mà coi.

Sau đó nữa, Mạc Dư Thâm dẫn cô đi qua một con đường lớn khác, đến một tiệm khoai nướng nổi tiếng trên mạng rồi mới về nhà.

Thời gian đã trễ, tiệm khoai nướng đó cũng đã đóng cửa.

Lúc đó cô nghĩ, nếu tiệm khoai còn mở cửa thì anh có mua khoai cho cô không? Chắc là sẽ. Bởi vì quà mà anh tặng cô không bao giờ vượt quá 20 tệ.

Người đàn ông hẹp hòi.

Rõ ràng cô phải thích tổng tài vừa bá đạo vừa hào phóng chứ.

Đêm đó đi hơn ba tiếng, một chút biểu hiện anh cũng không có. Cô lạnh muôn lấy mạng người khác, hẹn hò kết thúc.

Cô nghi ngờ, có phải anh đang để cho cô thấy khó mà lui, từ bỏ suy nghĩ kết hôn cùng anh?

Võ Dương không cho lời bình, anh nói: "Không liên lạc với cậu là muôn cho cậu ngạc nhiên."

Hè Gia cười cười: "Anh ấy thì có thể cho tôi ngạc nhiên gì? Một củ khoai nướng à?"

Ý cười trên miệng Võ Dương phai nhạt đi một chút. Trước kia thỉnh thoảng anh cũng đến tiệm khoai nướng đó mua cho Dư An một củ sau đó đón cô tan tầm.

Dư An có thể vì đó mà vui vẻ cả đêm.

Hè Gia nói về cửa hàng khoai nướng kia: "Mùa đông năm nay cậu vẫn chưa mua khoai nướng cho chúng tôi ăn đâu đấy."

Lần đầu tiên cô ăn khoai nướng của cửa hàng đó là do Võ Dương mua đến cho câu lạc bộ, cô cũng ăn một củ, ngọt ngào, hương vị không tệ.

"Lần sau mua." Võ Dương lấy lệ.

Đến bãi đỗ xe, Võ Dương đè xuất ngoài xe của anh. Đúng lúc Hè Gia không muốn chạy xe, trên đường về nội thành cô còn muốn trau chuốt kịch bản.

Diệp Thu nói xế chiều nay cô và đoàn phim <Quãng đời còn lại> ghi hình tiết mục giải trí. Chu Minh Khiêm cũng tham gia, đây là lần đầu tiên anh xuất hiện trên chương trình tạp kỹ.

Để tuyên truyền <Quãng đời còn lại>.

Kịch bản trong tay cô cơ bản đã hoàn thành, còn muốn sửa lại thêm một lần để đưa cho Chu Minh Khiêm cố vấn một chút.

Võ Dương mở nhạc, điều chỉnh âm thanh nhỏ xuống.

Hè Gia dừng đánh chữ, xoay mặt hỏi, "Đây là bài gì?" Cô cảm giác giai điệu rất quen thuộc, tên bài hát đến bên miệng rồi nhưng lại như bị mất trí nhớ, không thể nào nặn ra được.

Võ Dương: "<Tự làm khổ mình>"

Hè Gia gật gật, dường như cô đã từng nghe nó trước đây nhưng lại không thể nào nhớ ra.

Ngày trước ở phim trường Dư An thường xuyên mở bài này. Sau này khi Hè Gia hoàn toàn nghe không được nữa, rời khỏi phim trường sớm thì Dư An lại bật cho Chu Minh Khiêm nghe.

Hè Gia trau truốt lại phần ngọt ngào của nam nữ chính xong, cảm thấy giai điệu bài này quá bi thương. Cô nói: "Tôi cảm thấy đường cũng trở nên mặn rồi."

Võ Dương: "Nghe nhiều một chút, sau này có linh cảm viết nam cǎn bã."

Hè Gia nửa đùa nửa thật, "Cậu đang ám chỉ chính mình à?"

Võ Dương cười nhạt một tiếng, không lên tiếng.

Trong xe chỉ còn tiếng âm nhạc.

Không lâu sau thì tiếng nhạc bị tiếng chuông điện thoại của Hè Gia bao trùm lên, Võ Dương tắt nhạc.

Hè Gia nghe máy, là Quý Thanh Thời.

Buổi trưa Quý Thanh Thời nhận được điện thoại của Mạc Dư Thâm nói muốn mầy cuốn bút ký của Hè Gia lúc trước. Những cuốn sổ đó đều cất ở căn hộ.

Lúc trước anh đã khóa trong két sắt.

Két sắt quá nặng, ngày đó Hè Gia dọn dẹp đồ của anh cũng không có dụng đến két sắt.

Quý Thanh Thời hỏi Hè Gia: "Mấy giờ về đến nhà, anh qua lấy vài tập tài liệu để trong két sắt."

Hè Gia: "Còn sớm. Anh tự qua lấy đi."

Bây giờ Diệp Thu và Quý Thanh Thời đã chia tay, cô đã đồng ý với Diệp Thu sẽ không nhắc tới ba chữ Quý Thanh Thời trước mặt Diệp Thu.

"Đúng rồi, anh tranh thủ thời gian đến lấy sớm nhé."

Cô bịa chuyện: "Tôi nay em hẹn hò với Mạc Dư Thâm, muốn đón năm mới cùng nhau. Đèn của phòng khách đã đủ rồi, không cần thêm bóng đèn."

Quý Thanh Thời: "..." Mấy ngày nay anh suýt bị Mạc Dư Thâm và Hề Gia làm cho tức chết. Không biết có phải là do trời lạnh hay không mà anh cảm thấy dạ dày có chút đau âm ỉ.

Hôm nay Quý Thanh Thời không bận lǎm, anh lái xe đến chung cư.

Nồi lẩu thập cẩm của anh, Diệp Thu và Sở Sam đã tạm thời làm dịu được dân mạng nhưng trong giới vẫn còn sôi sùng sục. Quý Thanh Thời vì Diệp Thu mà cắt đứt triệt để mạng lưới quan hệ với Sở Sam.

Bây giờ bạn bè của Quý Thanh Thời hầu như đều phân rõ quan hệ với Sở Sam, những người vẫn chưa cắt đứt được thì đoán chừng bị anh làm mặt lạnh.

Bộ phim mà Sở Sam chế tác vì có Diệp Thu đóng nữ hai nên Quý Thanh Thời không làm quá quyết tuyệt.

Bởi vì Sở Sam can thiệp nên Diệp Thu mới đá Quý Thanh Thời và quay sang vòng tay của Hoắc Đằng.

Lại nghe nói năm đó vì Diệp Thu nhúng tay vào tình cảm giữa Sở Sam và Quý Thanh Thời nên Sở Sam vẫn luôn canh cánh trong lòng.

Dù sao thì chuyên tình cảm cầu huyết tay ba tay bốn này lúc nào cũng là một chủ đề hấp dẫn càng nói càng hăng trong giới.

Tất cả đều là tin đồn, phóng viên giải trí cũng không quá chắc chắn. Nhưng không có lửa làm sao có khói, mấy ngày nay có không ít nhà truyền thông ngồi chờ đợi đưa.

Tranh thủ ngày đầu tiên của năm mới đưa tin khủng bố cư dân mạng.

Bọn họ chia nhau mấy đường đi theo Diệp Thu, Quý Thanh Thời, Sở Sam, còn cả Hoắc Đằng.

Phóng viên theo dõi Quý Thanh Thời đi theo xe anh từ lúc xe ra khỏi tập đoàn Quý gia đến cổng chung cư. Tiểu khu quản lý nghiêm ngặt, xe ngoài không vào được nên bọn họ chỉ có thể ngồi ở ngoài chờ đợi.

Mười mấy phút sau, Quý Thanh Thời ra xe. Trông anh không có vẻ là sẽ về công ty, lại đi đến một chung cư khác.

Bọn họ cảm thấy kỳ lạ. Cuối năm, Quý Thanh Thời là phó chủ tịch tập đoàn đáng lẽ nên bận rộn vậy mà có thời gian chạy tới chạy lui.

Khác thường ắt có quỷ.

Bọn họ suy đoán có lẽ là về nhà chuẩn bị ngạc nhiên và đón năm mới cùng ai đó.

Nhưng các phóng viên không biết, mấy ngày nay dạ dày của Quý Thanh Thời không thoải mái nên anh mới về nhà tìm thuốc uống.

Vào nội thành, Hè Gia nói Võ Dương tìm một tiệm photocopy. Cô muốn in kịch bản ra.

Võ Dương: "Cậu trực tiếp gửi sang hòm thư cho Chu Minh Khiêm là được rồi còn gì?"

Hè Gia: "Anh ta làm gì có thời gian lướt hộp thư chứ. Hơn nữa còn có nhiều biên kịch gửi kịch bản qua mail cho anh ấy như vậy, chưa chắc anh ấy mở ra xem."

Vẫn nên đưa kịch bản giấy cho anh, nói không chừng hôm nào rảnh còn có thể đọc vài trang.

Võ Dương lượn hai con đường mà không thấy tiệm photo nào. Bình thường anh không hay để ý chỗ nào có tiệm photo.

Anh suy nghĩ một lát rồi đề nghị: "Trước mặt là cao ốc Mạc thị, nếu không thì cậu đến nhờ Mạc Dư Thâm in ra, sẵn tiện đóng thành sách. Không nữa thì đi thẳng tiếp về nhà tôi."

Trong thư phòng của anh có máy in.

Hè Gia đến nhà Võ Dương làm gì. Chung cư của Quý Thanh Thời ngay gần đây. Bây giờ vẫn còn sớm, còn ba tiếng nữa Diệp Thu mới ghi hình xong.

Cô quyết định đi tìm Mạc Dư Thâm.

Hè Gia: 【Anh đang bận à?】

Mạc Dư Thâm: 【Ừm. Em huấn luyện xong rồi à?】

Hè Gia: 【Chiều nay không có tập luyện gì, đang ở nội thành. Vừa rồi đi ngang qua tòa cao ốc Mạc thị nên gửi tin nhắn cho anh

biết.】

Mạc Dư Thâm: 【Sao hôm nay về sớm vậy?】

Hè Gia: 【Em đi đón Diệp Thu sau đó đón năm mới cùng nhau. Nghe nói đạo diễn Chu Minh Khiêm cũng tham gia tiệc mục, em viết cũng không ít kịch bản nên muốn chạm mặt tìm vận may một chút. Kịch bản in ra trước đó để quên ở câu lạc bộ rồi, bây giờ em đang đi tìm tiệm photo nhưng đi hai con đường rồi vẫn chưa thấy. Vừa nãy thấy một tiệm thì lại không thể đậu xe.】

Mạc Dư Thâm: 【Anh đang ở công ty, đến đây anh in giúp em.】

Hè Gia nhếch môi, được tiện nghi còn khoe mẽ: 【Có làm phiền công việc của anh không?】

Mạc Dư Thâm: 【Không sao.】

Hè Gia: 【Vậy cung kính không bằng tuân mệnh.】

Mạc Dư Thâm đang họp báo cáo cuối năm của tập đoàn Mạc thị, đã mở họp liên tiếp hai ngày rồi.

Mạc Dư Thâm cất điện thoại, nhỏ giọng phân phó thư ký Đinh xuống lầu đón Hè Gia.

Mười lăm phút sau, thư ký Đinh tiếp Hè Gia, anh nhắn tin cho Mạc Dư Thâm: 【Mạc tổng, bây giờ chúng tôi đi thang máy lên.】

Mạc Dư Thâm khép máy tính, nói với các nhân viên nghỉ ngơi một chút. Vừa khéo hợp ý bọn họ, đã họp hai tiếng rưỡi rồi, lên cơm thèm thuốc tới nơi.

Mạc Dư Thâm bước nhanh lên lầu. Hè Gia vừa tới văn phòng của anh, đang ngồi trước bàn trà đợi anh, thư ký Đinh đã cho người đi chuẩn bị nước trái cây.

Mạc Dư Thâm đóng cửa lại, Hè Gia xoay mặt nhìn. Mấy ngày nay bọn họ cũng thỉnh thoảng trò chuyện qua điện thoại, nhưng kể từ hôm đi dạo ở đường cây ngô đồng đến giờ mới gặp mặt.

Lần nữa gặp lại, có chút nhớ nhung đập vào mặt.

Hè Gia vẫn luôn nhìn anh chằm chằm, không hiểu sao nơi đáy lòng xuất hiện uỷ khuất không thể diễn tả. Cô ngạc nhiên song vẫn già mồm, "Sớm biết anh bạn vậy thì đã không đến làm phiền rồi."

Mạc Dư Thâm: "Không có việc gì. Cuối năm nên có nhiều cuộc họp thôi." Anh bật máy tính lên, "Em gửi file qua mail cho anh, anh sẽ in ra cho em." Anh đọc địa chỉ mail cho cô

Hè Gia gửi file kịch bản cho anh, thỉnh thoảng còn len lén nhìn anh.

Mạc Dư Thâm bắt đầu in ra, lại đi đến giá sách cầm một túi hồ sơ.

Ánh mắt Hè Gia di động theo động tác của anh. Cô thấy một cái hộp quà ở góc bên trái giá sách. Là cái hộp đựng quả bình an cô tặng cho anh, để trên giá sách thật không hợp chút nào.

"Anh đã ăn quả bình an chưa?"

"Ăn rồi, đó là hộp rỗng."

Hè Gia gật gật đầu. Oán trách anh giảm đi không ít. Nỗi tình cái hộp này mà cô tha cho anh mấy ngày nay không liên lạc mà cũng không hẹn cô.

Kịch bản mới hơn hai trăm trang, vẫn còn đang in.

Mạc Dư Thâm tách ở vị trí trang năm mươi, "Anh đóng thành 4 quyển cho em, dễ đọc."

Hè Gia: "Cũng được."

Mạc Dư Thâm tìm miếng da trâu rồi cắt theo khổ A4, cẩn thận đóng bản đầu tiên thành sách.

Trong lúc đó, anh mắt của Hè Gia từ đầu đến cuối đều dán lên đôi bàn tay bận rộn của anh. Dáng vẻ khi nghiêm túc làm việc của anh khiến cô không thể cưỡng nổi.

Ba quyển còn lại cũng được Mạc Dư Thâm dựa theo quyển đầu tiên mà làm, tất cả đều được đóng sách tốt.

Mạc Dư Thâm lấy bút tự tay viết tên kịch bản và tên của Hè Gia lên từng trang bìa, sau đó còn dùng bút chì đánh dấu thứ tự sách. Sau cùng cẩn thận bỏ bốn quyển vào túi hồ sơ.

Trong một chớp mắt, Hè Gia quyết định tha thứ cho tất cả hờ hời của anh. Sau này khi hồi tưởng lại, khoảng khắc cô từ thích anh chuyển thành yêu anh chắc là lúc này.

*

#07062020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 83: Em Nhớ Anh Rất Nhiều

Hè Gia nhận túi văn kiện, nói cảm ơn.

Mạc Dư Thâm nhìn cô, "Hôm qua tan làm đã là nửa đêm, sợ em ngủ nên mới không liên lạc với em."

Hè Gia không ngủ. Vẫn luôn chờ điện thoại của anh nhưng không chờ được.

Cô nói: "Em thường viết kịch bản đến rất muộn."

Mạc Dư Thâm gật gật đầu. Anh nhìn đồng hồ đeo tay, đã tối không ít thời gian ở văn phòng, giờ phải chạy về họp.

Hè Gia hiểu ý tú của động tác này, cô đứng dậy cáo từ.

Hai người cùng nhau rời khỏi phòng làm việc.

Mạc Dư Thâm tiễn Hè Gia đến cửa thang máy, "Buổi tối anh đến thăm em."

Hè Gia: "Em ở nhà đón năm mới với bạn, chỉ có Võ Dương và Diệp Thu. Nếu anh ngại có thể đến chung vui."

Mạc Dư Thâm: "Không có gì ngại." Anh nhấn thang máy cho Hè Gia.

Hè Gia xuống dưới lầu thì nhận được tin nhắn của Diệp Thu:
【Bây giờ bọn tớ mới bắt đầu ghi hình, chắc cũng phải ba tiếng mới xong, chừng sáu giờ rưỡi kết thúc.】

"Diệp Thu!" Người đại diện gọi cô.

"Tới đây." Cô đưa di động cho người đại diện, đi vào trường quay với bọn họ.

Dư An bỏ đồ dùng tùy thân của Chu Minh Khiêm vào túi. Đây là lần đầu tiên cô thấy Chu Minh Khiêm mặc tây phục, dáng vẻ thật khiến cho con người ta hết hồn.

Mấy ngày nay bên trong nhóm ai ai cũng kích ngạc vì sao Chu Minh Khiêm lại tham gia tiết mục. Trước kia cho dù có dùng quan hệ móc nối kiểu gì cũng bị anh từ chối.

Lần này tổ biên kịch cũng không ôm hi vọng gì nhiều nên không có ý mời Chu Minh Khiêm. Ai ngờ anh chủ động yêu cầu tham gia cùng diễn viên.

Tổ biên kịch như trúng vé số độc đắc.

Hiện tại độ nổi tiếng của đoàn phim <Quãng đời còn lại> chỉ có tăng chứ không giảm. Cuộc hòa giải thế kỷ của Khương Thẩm và Hướng Lạc. Couple Diệp Thu và Hoắc Đằng. Lần đầu tham gia chương trình tạp kỹ của Chu Minh Khiêm. Siêu mẫu Úc Phi tiến quân vào thế giới phim ảnh.

Cái mà dân mạng tò mò nhất đó chính là tổ tiết mục sẽ bày ra trò gì.

MC hỏi Khương Thẩm vì cơ duyên gì mà lại giải hòa với Hướng Lạc.

Hương Lạc giơ micro lên, "Mau hướng ống kính vào tôi, Nhanh, tất cả đều nhắm vào tôi, đưa tới rồi."

Không chỉ MC mà khán giả dưới trường quay cũng bật cười.

Lúc này Hướng Lạc trở nên nghiêm túc: "Những chuyện trước kia âu cũng là do chúng tôi tuổi trẻ bồng bột, không biết nên xử lý như thế nào, lúc nào cũng đặt mặt mũi lên đầu. Về sau lúc diễn <Quãng đời còn lại>, có một cảnh tôi và Thẩm Thẩm đánh nhau."

MC kinh ngạc: "Hai người còn đánh nhau nữa à?"

Hương Lạc cười, "Đúng vậy, muốn biết đoạn đó như thế nào, chờ đúng giờ bật <Quãng đời còn lại> xem nhé."

Một khúc nhạc dạo ngắn đi qua, cô trở lại chuyện chính, "Ở trong phim có rất nhiều cảnh tôi diễn chung với Thẩm Thẩm. Mới đầu tôi còn mang trong mình gánh nặng tâm lý, mãi mà vẫn chưa nhập vai được. Lúc đó đều nhờ Thẩm Thẩm dẫn diễn cho tôi, cậu ấy không hề nề hà những hiềm khích lúc trước mà giúp đỡ tôi. Khi ấy tôi rất muốn tìm Thẩm Thẩm nhưng lại không thể buông bỏ mặt mũi của mình nên mới nhờ bạn của mình giúp một chút. Sau đó tôi lại không nghĩ tới Thẩm Thẩm sẽ tương tác trên weibo với tôi."

Nói, Hướng Lạc đứng lên cho Khương Thẩm một cái ôm, Khương Thẩm cũng phối hợp với cô.

Chỉ có người đại diện của bọn họ biết đây chỉ là một khúc nhạc dạo đi qua. Hướng Lạc nói như vậy cũng đủ cho Khương Thẩm mặt mũi, xóa bỏ hết những ân oán trước kia.

Vốn dĩ KhuƠng Thám không muốn thu tiết mục cùng Hướng Lạc. Là vì Mạc Dư Thâm nhận giúp đỡ Hướng Lạc, yêu cầu truyền thông Tinh Lam sắp xếp lần này.

Tiết mục tiếp theo, diễn lại một phân cảnh trong phim.

Lần này là cho Diệp Thu và Hoắc Đằng. Lần đó khi phóng viên đến thăm phim trường đúng lúc đang quay cảnh này. Hoắc Đằng bế Diệp Thu kiểu công chúa, cũng theo đó mà lên hot search.

Dân mạng còn nói ánh mắt của Hoắc Đằng nhìn Diệp Thu như là đang nhìn người con gái mình thích.

Hôm nay khi diễn lại ở trường quay, ánh mắt của Hoắc Đằng nhìn Diệp Thu còn nhập tâm hơn. Đến một người thần kinh thô như Chu Minh Khiêm còn phát hiện Hoắc Đằng đã động tâm, nhưng chuyện này có thể duy trì bao lâu thì không ai biết.

Chu Minh Khiêm rời mắt, tự dặn lòng đây là chương trình giải trí, sẽ có rất nhiều người xem.

Tiết mục cuối cùng là của Chu Minh Khiêm.

Hôm nay Dư An ngồi dưới khán đài, ống kính không thể quay tới. Cô có dự cảm sau khi tiết mục này được phát sóng thì Chu Minh Khiêm sẽ thu được một lượng fan lớn, chưa kể có người phát tín hiệu ngầm.

MC giới thiệu chương trình tạp kỹ đầu tiên mà Chu Minh Khiêm tham gia chính là chương trình của bọn họ. Hỏi Chu Minh Khiêm, "Có muốn nhân cơ hội tuyên truyền cho sản phẩm mới của công ty trang sức nhà mình không?"

Chu Minh Khiêm: "KING, cả đời chỉ vì người mà đợi."

MC: "Anh không khách khí mà làm thật luôn à?"

Chu Minh Khiêm: "Nếu không tranh thủ sợ về nhà mẹ nói tôi khờ."

Trên dưới khán đài nổ một trận cười lớn.

Dư An cũng cười. Đã hơn nửa năm rồi cô không thấy nét cười trên mặt Chu Minh Khiêm. Thỉnh thoảng anh cũng sẽ cười nhưng đều là lúc đi xã giao, không đáng kể đến.

Hôm nay chắc là dạ dày không lên cơn.

Hóa ra anh thật sự là công tử của công ty đá quý. Ông chủ của KING cũng họ Chu.

MC hỏi bao giờ <Quãng đời còn lại mới được phát sóng>.

Chu Minh Khiêm: "Vẫn chưa xác định, có thể sẽ rất nhanh, cũng có thể sẽ rất lâu."

Dư An hiểu ý của Chu Minh Khiêm. Ngày nào Hè Gia bình phục, biết được bộ phim này do chính mình biên kịch thì ngày đó bộ phim được khởi chiếu.

Còn về phần khi nào chị Hè Gia khôi phục thì không biết.

Có lẽ sẽ rất nhanh, cũng có lẽ sẽ rất lâu.

Trên đài, MC tiếp tục hỏi: "Có nguyên nhân đặc biệt gì sao?"

Chu Minh Khiêm dừng một chút, "Bởi vì bản thân của <Quãng đời còn lại> rất đặc biệt.

Dư An: Đó là vì chị Hè Gia trong lòng anh rất đặc biệt.

Tiết mục của Chu Minh Khiêm chỉ là một tiết mục nhỏ, sau nửa tiếng ghi hình thì cũng xong.

Ghi hình xong, Dư An đứng dậy cầm áo khoác của Chu Minh Khiêm đi tìm anh.

"Chu đạo, buổi tối có sắp xếp gì không?" Dư An hỏi.

Chu Minh Khiêm lấy áo khoác mặc vào, "Không có sắp xếp gì, về nhà nghỉ ngơi. Nếu buổi tối cô không bận thì đến nhà làm cơm tối cho tôi rồi hẵng về, tôi cho cô tiền làm thêm giờ."

Dư An không có bạn bè, về nhà cũng quạnh quẽ. Böyle giờ cô đang thuê một căn hộ cũ, chỉ có một người ở. Cô đồng ý với yêu cầu của Chu Minh Khiêm.

Một năm nay Chu Minh Khiêm rất ít khi ăn ngoài, ăn bụi sẽ bị đau dạ dày.

"Chu đạo, buổi tối ăn cơm cùng nhau đi." Người đại diện của Úc Phỉ đi tới.

Dư An lùi về sau một bước, đứng ở bên trái đằng sau Chu Minh Khiêm. Cô không muốn nhìn thấy Úc Phỉ một chút nào.

Chu Minh Khiêm biết người địa diện của Úc Phỉ tìm anh là có chuyện gì. Sáu tháng cuối năm nay KING thu mua cổ phần của một công ty xa xỉ phẩm nào đó, với 31% cổ phần trở thành đại cổ đông.

Úc Phỉ muốn trở thành đại sứ của thương hiệu này. Mấy ngày trước người đại diện của Úc Phỉ cũng có đề cập qua chuyện này với anh trong điện thoại, lúc đó anh bận nên không nói quá tì mỉ.

Chu Minh Khiêm từ chối nhã nhặn, "Đêm nay có hẹn với bạn rồi, hôm nào tôi mời khách. Hôm nay mời hai người đến phòng nghỉ uống chén trà, đừng ghét bỏ."

Người đại diện cười cợt, "Cho dù anh có mời nước lọc tôi cũng cho nó là rượu." Cô biết, như vậy là Chu Minh Khiêm đã đồng ý bắc cầu giật dây với quản lý cấp cao của KING.

Dư An nói muốn ra ngoài chờ anh nhưng Chu Minh Khiêm không cho.

Mấy người đi đến phòng nghỉ. Vừa mới đến cửa thì Chu Minh Khiêm có điện thoại, anh ra ngoài nghe.

Phòng nghỉ chỉ còn có ba người, Úc Phỉ, người đại diện và Dư An.

Dư An yên tĩnh ngồi ở ghế salon, cúi đầu nhìn điện thoại.

Người đại diện cầm cái ly, chuẩn bị pha trà. Ánh mắt của Úc Phỉ nhàn nhạt dời qua Dư An, nói với người đại diện, "Chị nghỉ ngơi một chút, chẳng phải chúng ta có sẵn người bưng trà đổ nước ở đây à."

Lời vừa dứt, đúng lúc Chu Minh Khiêm xuất hiện ở cửa.

Úc Phỉ ngượng ngùng cười cợt, cô không nghĩ tới Chu Minh Khiêm lại quay lại nhanh như vậy.

Chu Minh Khiêm nhìn Dư An một chút, ra hiệu cho cô, "Ra xe chờ tôi."

Dư An gật đầu, đóng cửa phòng nghỉ lại. Câu nói của Úc Phỉ thật ra không có gì sai, cô là trợ lý sinh hoạt, là người bưng trà đổ nước.

Chu Minh Khiêm cũng không ngồi xuống, anh nói với người đại diện của Úc Phỉ, "Thật ngại quá, trà cũng không thể uống cùng các người, còn có việc."

Thật ra vừa nãy anh nhận được điện thoại lừa gạt.

Người đại diện cảm thấy sai sai chỗ nào, chẳng lẽ lời nói vừa rồi của Úc Phỉ khiến anh không vui?

Chu Minh Khiêm nói với người đại diện: "Sau này có chuyện gì thì gọi cho trợ lý của tôi, cô ấy sẽ truyền đạt lại cho tôi." Anh khẽ gật đầu, "Xin lỗi, không tiếp được."

Cất bước rời đi.

Người đại diện ngốc đặc. Cô không nghĩ tới Chu Minh Khiêm lại dùng giọng điệu nghiêm túc như vậy nói chuyện với mình. Ít ra thì cô và Chu Minh Khiêm đã quen biết nhau cũng bảy tám năm rồi.

Dư An không đi xa, đứng ở cửa chính chờ Chu Minh Khiêm. Cô không ngờ Chu Minh Khiêm lại ra nhanh như vậy, mới có mấy phút mà đã nói chuyện xong rồi?

Chu Minh Khiêm nhìn cô, "Ngày xưa chẳng phải chỉ cần thấy người đẹp là không thể đi bộ nổi còn gì. Trước kia xông xáo pha trà sữa, rót túi chườm nóng cho Hè Gia lăm cơ mà, hôm nay bị sao?"

Dư An không lên tiếng, thầm nghĩ người kia sao mà so sánh được.

Chu Minh Khiêm nhìn ra khía cạnh thường của cô. Nếu là trước đây thì cô đã sớm pha trà rót nước, vậy mà hôm nay lại ngồi im một chỗ bấm điện thoại.

Anh ngừng bước, "Làm sao? Có ủy khuất gì thì mau nói cho tôi nghe."

Dư An mím môi, "Úc Phỉ là bạn gái trước của Võ Dương."

Chu Minh Khiêm đã hiểu, hắn là Úc Phỉ ăn không xong mà còn nhúng tay vào chuyện tình cảm của Võ Dương và Dư An. Anh nói: "Lúc trước đã nói với cô rồi còn gì, chia tay có gì không tốt?"

Đến bây giờ Dư An vẫn còn nhớ như in lời anh nói: Cả một đời mà chỉ quen một người đàn ông thì thật không thú vị.

Cái cầm Chu Minh Khiêm khẽ hếch, "Đi thôi, tối nay nấu nhiều món một chút, tôi cho phép cô ăn cùng."

Dư An:..."

Vừa tới bãi đỗ xe, còn chưa tới trước xe đã có người gọi từ sau lưng: "Chu đạo."

Chu Minh Khiêm và Dư An quay đầu, là Hè Gia.

Dư An cảm thấy tối nay có thể nấu thêm vài món ăn nữa.

Ngày cuối cùng của năm Chu Minh Khiêm lại thấy được người đặc biệt nhất trong lòng, chắc chắn là hết đau dạ dày luôn.

Lúc cô nhìn về hướng Hè Gia, khóe mắt liếc chiếc xe sau lưng cô.

Nhìn thấy biển số xe, cô sững sờ, lập tức thu tầm mắt lại.

Đó là xe của Võ Dương.

Chu Minh Khiêm nhìn Hè Gia, không chú ý đến biển cảm trên mặt Dư An.

Hè Gia đến gần, nhìn thấy Chu Minh Khiêm, cô vừa khẩn trương vừa hưng phấn, cô cố gắng đè nén tâm trạng fan girl lại.

Cô tự giới thiệu, "Chào Chu đạo diễn, tôi là Hè Gia, ở đây đợi anh đã lâu rồi. Tôi có viết một kịch bản nghiệp dư, đến đây để tự đề cử mình."

Chu Minh Khiêm nhìn kịch bản trong tay cô, chắc là cái mà hôm đêm đuôi xe cô muốn đưa anh xem. Lần đó cô hẹn anh cuối tuần ăn cơm nhưng sau đó lại không tới.

Mặc dù biết cô sẽ không nhớ nhưng ngày ấy anh vẫn luôn đợi điện thoại từ cô.

Hè Gia đưa túi kịch bản cho anh bằng hai tay, "Không biết làm sao mới có thể hẹn được ngài nên chỉ có thể quấy rầy ngài ở đây. Chúc ngài Tết sớm vui vẻ."

Chu Minh Khiêm gật đầu, hiếm khi nói câu "Cảm ơn." Anh cầm lấy túi kịch bản.

Hè Gia không làm chậm trễ thời gian của anh, "Tờ cuối cùng có phuong thức liên lạc của tôi." Cô cảm ơn lần nữa, nhìn Dư An cười

một cái rồi mới rời đi.

Chu Minh Khiêm nhìn theo bóng lưng của cô đến khi cô lên xe.

Dư An: "Không biết bao giờ chị Hè Gia mới có thể nhớ ra tôi."

Chu Minh Khiêm quan sát cô một chút, không nói chuyện.

Lên xe, Chu Minh Khiêm mở túi văn kiện ra, trang bìa có dòng chữ rất xinh đẹp, tên kịch bản: .

Anh lật tờ đầu tiên, nhíu mày, tiếp tục xem.

Kịch bản này anh đã từng xem qua. Lần đầu tiên Tinh Lam công khai tuyển chọn những kịch bản ưu tú, Hè Gia cầm kịch bản này đến dự thi. Nội dung giống nhau nhưng tên thì khác so với lúc đó.

Khi đó đổi tên thành <Lưu luyến ngôi sao của đại dương>.

*

Bạn học Lã có lời muốn nói: Phúc lợi chương mới ngày chủ nhật đây các nàng oiii ☺. Nhân dịp tuần trước đem con bỏ chợ nên hôm nay bù cho 1 chương nhe. Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ 😊

*

#08062020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 84: Mạc Dư Thâm Thuận Thé Ôm Cô Vào Lòng, Tiếp Tục Hôn

Đêm giao thừa, có người sướng có người khổ.

Hè Gia đắm chìm trong tâm trạng vui sướng vì được gặp thần tượng. Cô mong rằng Chu Minh Khiêm có thể nhìn trúng kịch bản của cô, quay nó thành phim.

Tốt nhất để cô làm biên kịch, hợp tác với Chu Minh Khiêm.

Nữ chính sẽ cho Diệp Thu diễn.

Nam chính thì cho Hoắc Đằng diễn đi, vừa khéo chọc tức anh hai chơi.

Hè Gia chìm trong ảo tưởng vẫn không quên nhìn điện thoại, chờ Mạc Dư Thâm xong việc sẽ đến tìm cô.

Diệp Thu ngồi cùng xe vừa nãy nói buồn ngủ, muốn nhắm mắt một chút để lát nữa có tinh thần đếm ngược đón năm mới. Thật ra cô không ngủ, trong đầu ngồn ngang suy nghĩ.

Phần lớn đều liên quan đến Quý Thanh Thời.

Tài xế Võ Dương thì khỏi phải nói, tâm sự nặng nề. Anh cảm thấy Dư An có gì đó thay đổi, thay đổi chỗ nào thì anh không thể diễn tả được. Quần áo hôm nay của cô thành thực lại nữ tính, cô còn trang điểm nhẹ.

Đáng lẽ là trợ lý của Chu Minh Khiêm thì nên vì sếp mà làm việc, nhưng Chu Minh Khiêm lại mở cửa xe cho cô, còn đưa bàn tay lịch thiệp ra che cho cô vì sợ cô bị đụng đầu vào cửa.

Đợi cô ngồi lên xe rồi Chu Minh Khiêm mới đi vòng qua bên khác.

Người đàn ông kiêu ngạo như Chu Minh Khiêm lại có thể vì trợ lý mà làm những chuyện này.

Diệp Thu ngủ không được, nói Võ Dương mở nhạc. Võ Dương mở bài vừa nghe hồi nãy, <Tự làm khổ mình>. Diệp Thu cũng không kêu đỗi, rất thích hợp với cô hiện tại.

Đi ngang qua cao ốc Mạc thị, Hè Gia nhìn chằm chằm trên lầu. Còn chưa kịp xem văn phòng của Mạc Dư Thâm còn sáng đèn hay không thì xe đã nhanh chóng lướt qua.

Mạc Dư Thâm vẫn chưa xong việc. Vốn dĩ không cần tăng ca lâu như vậy, nhưng anh muốn làm xong hết công việc trong ba ngày tới để nghỉ tết có thể bên cạnh Hè Gia.

8 giờ 30 phút, hoàn tất hết tất cả công việc trong tay.

Mạc Dư Thâm gọi cho Quý Thanh Thời nhờ anh đặt một phòng ăn.

Nhà hàng chỉ có một gian phòng kín không tiếp khách, là của riêng Quý Thanh Thời. Đêm nay Quý Thanh Thời không tới nên anh nhờ quản lý sắp xếp.

Tối nay Mạc Dư Thâm không để tài xế đi theo, tự mình lái xe.

Ở chung cư đang rất náo nhiệt. Hè Gia nhò dì giúp việc chuẩn bị rất nhiều đồ ăn ngon, lại còn đơn giản bố trí phòng khách một chút.

Tối nay thứ Hè Gia nhìn nhiều nhất không phải bàn ăn mà là điện thoại. Cô đang chờ Mạc Dư Thâm gọi điện cho cô nhưng sắp chín giờ rồi mà vẫn chưa có động tĩnh gì.

Diệp Thu: "Mạc Dư Thâm nhà cậu có phải vẫn còn đang ở công ty không?"

Hè Gia hoàn hồn, đặt di động qua một bên, "Nói là rất bận, chắc vẫn đang ở công ty."

Võ Dương tiếp lời: "Gần đây Mạc thị có nhiều việc, nói không chừng là không thể đi được. Hay là cậu đến Mạc thị tăng ca cùng anh ấy đi."

Hè Gia do dự, ngẫm nghĩ vẫn là quên đi.

Diệp Thu thấy Hè Gia cả một tối hồn vía trên mây, "Cậu đi đi, khi nào về chúng ta lại tiếp tục đón năm mới. Đúng lúc tớ và Dương Dương ngồi tâm tình chuyện tâm đắc của nam cặn bã."

Võ Dương: "..."

Anh nghĩ có lẽ Quý Thanh Thời còn cặn bã hơn anh.

Hè Gia động lòng, quyết định đi. Hè Gia mặc áo khoác vào rồi cầm chìa khoá xe ra ngoài. Xuống lầu, cô nghĩ vẫn nên đánh tiếng cho Mạc Dư Thâm trước, tránh ảnh hưởng tới công việc của anh.

【Anh đã ăn cơm chưa? Nếu chưa thì để em mang chút đồ ăn qua cho anh.】

Phía trước có chiếc xe chậm rãi ngừng lại. Hè Gia chỉ lo cúi đầu nhìn điện thoại nên không chú ý đến.

Mạc Dư Thâm: 【Không cần.】 Anh đẩy cửa xuống.

Hè Gia nhìn hai chữ này, tâm trạng tốt đêm nay nháy mắt bằng không.

"Hè Gia."

Hè Gia giật mình ngẩng đầu, là Mạc Dư Thâm. Anh đi tới, "Đứng ở đây không lạnh à?"

Hè Gia: "Không sao." Cô lảng lặng nhìn anh tới. Có chút nhớ nhung không che giấu được.

Mạc Dư Thâm đến gần, "Có lạnh hay không?"

Hè Gia lắc đầu, "Không sao." Ánh mắt anh chuyên chú nhìn cô, cô lại co quắp không nhìn thẳng vào anh, xoay mặt ra chỗ khác.

Mạc Dư Thâm dùng một tay vòng lấy cô, Hè Gia giật mình một cái, đầu óc trống rỗng. Một giây sau mới phát giác được chuyện gì đang xảy ra.

Mạc Dư Thâm ôm cô!

Tim cô đập bịch bịch.

Hè Gia ngừng thở, đánh bạo nắm tay khác của anh đan xen mười ngón.

Mạc Dư Thâm tăng lực tay quấn trên eo cô, ôm gọn cả người cô vào lòng, rút ngắn khoảng cách.

Hè Gia chóng cái trán lên ngực anh, "Cho em che một chút." Gió thổi lạnh, cái mũi cô sắp đông cứng cả rồi.

Qua nửa phút, Mạc Dư Thâm thấp giọng nói, "Lên xe đi ăn cơm." Anh nắm tay cô.

Lòng bàn tay của Hè Gia đã sớm nóng hôi hổi, lòng bàn tay kia không được anh nắm thì lạnh buốt.

Mạc Dư Thâm nhìn người bên cạnh, "Vừa rồi muốn đi tìm anh à?"

Hè Gia gật đầu, im ỉm nói: "Sợ anh tăng ca một mình quạnh quẽ."

Mạc Dư Thâm giải thích vì sao tăng ca muộn như vậy: "Anh nghỉ ngơi ba ngày. Em đến câu lạc bộ huấn luyện anh cũng có thể đi cùng em."

Hè Gia vui vô cùng, tha thứ cho anh tối nay không tới sớm đón năm mới cùng cô.

Ô tô Mạc Dư Thâm vừa đi, phóng viên ngồi chờ đưa cũng chuênh choáng. Không ngờ tối lại có một trái dưa siêto khổng lồ như vậy đập vào mặt, bọn họ cũng khởi động xe bám theo sau.

Từ xe chiều đến giờ bọn họ vẫn luôn ngồi chờ ở dưới lầu. Vì để vào được tiểu khu mà bọn họ tốn không ít công phu đi mượn thẻ gác cổng.

Kết quả chờ được Diệp Thu nhưng lại không thấy Quý Thanh Thời đâu. Nhưng Mạc Dư Thâm và Hè Gia xuất hiện thì cũng coi như không uổng công chờ đợi.

Hè Gia ngồi ở ghế phụ, chỉ khi nào dừng đèn đỏ cô mới nói vài câu với Mạc Dư Thâm.

Mạc Dư Thâm dừng xe xong, với tay ra sau lấy đoá hồng tặng cho Hè Gia. Hồi nãy anh đi đường vòng mua hoa nên mất mười mấy phút.

Hè Gia nhìn những giọt nước óng ánh trên cành hoa, rất muôn hỏi anh vì sao luôn tặng một đoá hoa? Một đoá hoa với anh có ý nghĩa gì?

Là vì người anh thích trước kia thích một đoá hồng?

Ở thời điểm này không thích hợp, lời đến khoé miệng lại nuốt xuống.

Đến nhà hàng, tất cả các chỗ ngồi ở sảnh ăn đều đã đầy, vào phòng riêng, đóng cửa lại, cách ly ồn ào bên ngoài.

Hè Gia: "Em rất thích ăn đồ ăn ở đây."

Mạc Dư Thâm: "Ừm, cô tình nhờ anh hai em đặt." Nói, anh lấy áo khoác của cô treo lên giá, tất cả động tác đều rất tự nhiên.

Hè Gia giật mình, nghi hoặc trong lòng ngày càng nhiều. Bởi vì cô cảm thấy quen thuộc với Mạc Dư Thâm một cách khó hiểu và muốn gần gũi với anh trong vô thức.

Lúc nhìn thấy anh sẽ cảm thấy ủy khuất, cảm thấy anh lạnh nhạt với cô. Cô cũng không bài xích hơi thở trong lòng ngực của anh.

Khi ở gần liền muốn được anh ôm, muốn được anh hôn, cái gì cũng muốn, càng muốn càng nhiều.

Hè Gia uống miếng nước lấy lại bình tĩnh. Chắc là do cô đọc nhiều tiểu thuyết quá rồi.

Trong lúc chờ đồ ăn, Mạc Dư Thâm hỏi: "Kịch bản thế nào?"

Hè Gia: "Gặp được Chu Minh Khiêm và đưa kịch bản cho anh ấy rồi, bây giờ chỉ chờ kết quả thôi."

Mạc Dư Thâm lại rót thêm cho cô nửa ly nước ấm, "Tên kịch bản hôm nay thật đặc biệt. Cái gì gọi là nhớ anh rất nhiều?"

Hè Gia đặt cốc nước xuống, hỏi anh: "Anh đã đừng nghe qua hội chứng Susak chưa?"

*Hội chứng Susak: Đây là một bệnh lý tự miễn dịch hiếm mà là đặc trưng của microangiopathy trong động mạch của ốc tai ở tai trong, võng mạc, dẫn đến mất và suy giảm thị lực, cũng như não thính giác, tự biểu lộ trong sự bất lực để duy trì sự cân bằng và mất trí nhớ. Bệnh nhân có hội chứng này sống theo nghĩa tối đa trong ngày, vì họ không nhớ gì về ngày hôm qua. (Nguồn:GG)

Mạc Dư Thâm đang rót nước cho mình, tay khẽ run xém chút tràn ra ngoài. Sao cô thể chưa từng nghe qua được. Đây chính là căn bệnh cô mắc phải.

Anh gật đầu, "Nghe qua, Mạc thị có một trung tâm nghiên cứu phát triển thuốc, người phụ trách bên kia từng nói qua nhưng không hiểu lắm."

Hè Gia không có chút hoài nghi nào, nghe qua thì dễ nói chuyện rồi. Vì Mạc Dư Thâm không hiểu rõ lắm nên cô phô cập chút kiến thức khoa học cho anh.

"Loại bệnh này rất kì lạ, đến bây giờ vẫn chưa tra được nguyên nhân, y học cũng không có cách nào giải thích. Mỗi một trường hợp của người bệnh đều không giống nhau, nhưng đều bị mất đi trí nhớ và ký ức không thể kéo dài quá 24 tiếng."

Mạc Dư Thâm phổi hợp với cô: "Ký ức chỉ có thể duy trì 24 tiếng?"

Hè Gia: "Đó là trạng thái bệnh tốt nhất rồi." Cô nói về tình trạng mà mình từ gặp phải.

"Hồi còn đi học ở nước ngoài em có gặp một người ký ức không kéo dài quá ba tiếng. Sau đó thính lực và thị lực cũng dần dần mất đi. Lúc ấy y học vẫn chưa có phương pháp trị liệu thích hợp. Cô ấy rõ ràng ưu tú như vậy nhưng sau đó không còn lại gì nữa. Bạn trai của cô ấy cũng vì thế mà bỏ cô ấy. Vì vậy em liền viết một kịch bản, cho cô ấy một cái kết viên mãn. Bây giờ em không biết cô ấy như thế nào, có lẽ ký ức đã khôi phục lại một chút nhưng những tổn thương vẫn không thể chữa lành, không có cách nào khôi phục hoàn toàn."

"Trong kịch bản em còn viết một người đàn ông luôn luôn ở bên chăm sóc cô ấy. Em có cảm giác tình yêu là một liều thuốc hay, có thể chữa khỏi trăm bệnh."

Hè Gia dùng hai tay nâng ly nước, "Kết cục của câu chuyện này chính là: Nữ chính dần dần hồi phục, vốn dĩ cô đã quên mất nam chính nhưng nam chính vẫn luôn ở cạnh cô nên sau đó từ từ nhớ lại những chuyện có liên quan đến nam chính. Đó là lí do em lấy tên là."

Buổi chiều lúc in kịch bản cho Hè Gia, Mạc Dư Thâm cũng đọc qua vài trang.

Chính là bộ kịch năm ngoái anh đã xem qua, mở đầu là phong cách bá đạo tổng tài.

Hóa ra đằng sau lại là cả một câu chuyện như vậy.

Rốt cuộc bây giờ thì anh cũng hiểu vì sao cô lại đổi tên thành <Lưu luyến ngôi sao của đại dương>. Bởi vì ban đầu vốn là viết kịch bản về chuyện của người khác. Về sau khi cô bị bệnh lại viết thành chuyện của chính bản thân mình.

Mạc Dư Thâm ý kiến: "Sao em không đổi phần mở đầu một chút? Có thể sẽ hấp dẫn Chu Minh Khiêm xem tiếp phần sau."

Hè Gia lắc đầu, thái độ kiên quyết, "Không đổi. Các cô gái đều thích bá đạo tổng tài."

Mạc Dư Thâm không miễn cưỡng, cẩn thận thăm dò từng li từng tí: "Trong lúc viết kịch bản, có khi nào em tự đặt mình vào vị trí của nữ chính bị mắc hội chứng Susak kia không?"

Hè Gia gật đầu, "Có. Như vậy mới có thể miêu tả nội tâm của nữ chính một cách chân thật nhất." Có một khoảng thời gian cô vừa viết vừa rót nước mắt.

Cảm giác cô chính là nữ chính trong truyện đó, rất nhớ rất nhớ nam chính.

Chắc là do nhập vai quá sâu nên cô mới nhớ nhung Mạc Dư Thâm đến vậy, lúc không nhìn thấy anh sẽ cảm thấy rất ủy khuất.

Mạc Dư Thâm: "Hay là quay thành phim?"

Hè Gia: "Còn xem ý kiến của Chu Minh Khiêm như thế nào. Dù sao em có tiền, có thể tự mình đầu tư." Mấy năm nay cô tích lũy được kha khá, thỉnh thoảng còn bắt chẹt từ anh cả và anh hai.

Trước đó vài ngày cô chui vô kịch bản không thể thoát ra được, khi đó rất muốn quay thành phim, thậm chí còn có suy nghĩ nhượng lại cổ phần trong tay mình.

Cô nghĩ chỉ cần nhượng lại 0,5% cổ phần tập đoàn Quý gia là đã có thể mời được đội ngũ chế tác tốt nhất và diễn viên yêu thích.

Mạc Dư Thâm: "Đến lúc đó có thể tìm anh đầu tư. Anh chính là nhà đầu tư của <Quāng đời còn lại>."

Hè Gia vui mừng, "Vậy chắc anh quen với Chu Minh Khiêm lắm phải không?"

Đâu chỉ quen không đâu, là quen đến mức đụng hàng.

Mạc Dư Thâm thở ơi nói: "Cũng tạm."

Hè Gia có một ý nghĩ le lói trong lòng. Nếu bộ kịch này có thể để đội ngũ của Chu Minh Khiêm quay chụp, lại để cho Mạc Dư Thâm bỏ tiền đầu tư, sự nghiệp và tình yêu của cô có thể nói là bội thu đôi.

"Về nhà em sẽ sửa lại các cho tiết trong kịch bản, sửa đến khi nào Chu Minh Khiêm hết hồn mới thôi." Đến lúc đó để cho Chu Minh Khiêm cầu cô hợp tác.

Bữa cơm này Hè Gia ăn trong vừa lòng thỏa ý, giao lưu với Mạc Dư Thâm cũng sâu hơn một tầng.

Mạc Dư Thâm đưa Hè Gia về chung cư, anh ước chừng thời gian tốt nhất, gần đến nửa đêm mới về đến tiểu khu. Xe ngừng xong, còn hai phút đếm ngược là đến năm mới.

Hè Gia cầm áo hồng xuống xe, cô đứng ở cửa không nhúc nhích. Mạc Dư Thâm đi tới, lúc này nhà nhà trong tiểu khu đều đi chúc mừng năm mới, trong TV đang đếm ngược, âm thanh không nhỏ.

Hè Gia cũng âm thầm đếm ngược, đếm đến một khắc, Mạc Dư Thâm: "Chúc mừng năm mới."

Hè Gia bước lên nửa bước, ôm cổ của anh, hôn lên môi anh. Mạc Dư Thâm thuận thế ôm cô vào lòng, tiếp tục hôn.

Phóng viên giải trí nheo mắt quay lại, mới ngày đầu tiên của năm mới đã bị thức ăn cho chó đập vào mặt.

*

#11062020.

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 85: Mạc Dư Thâm Làm Sáng Tỏ: Vợ Của Tôi @Hè Gia

12 giờ đúng, Diệp Thu nhận được ba tin nhắn chúc mừng năm mới, một cái là của Hoắc Đằng: 【Quen biết em được một năm. Năm mới vui vẻ.】

Một cái khác đến từ số lạ: 【Chúc mừng năm mới. Yêu em.】

Còn cái còn lại là của Võ Dương: 【Chúc mừng năm mới.】

Diệp Thu trả lời Hoắc Đằng: 【Chúc mừng năm mới. Anh chính là người chiến thắng trong <Quãng đời còn lại>.】

Còn tin nhắn từ số lạ thì cô không trả lời.

Về phần tin nhắn của Võ Dương, Diệp Thu nhìn anh, "Uống say rồi hả? Muốn gửi cho ai thì trực tiếp gửi cho người đó, gửi cho tôi, tôi cũng không có cách nào chuyển lời giúp cậu."

Võ Dương nhìn rượu trong ly, "Tôi sợ quấy rầy cô ấy."

Diệp Thu: "Nghe nói Úc Phỉ là người trong lòng của cậu, thật hay giả?" Cô và Võ Dương cũng chỉ được xem là bạn bè bình thường, trước kia ở nước ngoài, vì có quan hệ với Hè Gia nên bọn họ mới tụ tập với nhau.

Sau đó về nước phát triển, rất ít khi gặp.

Một năm này bởi vì bệnh tinh của Hè Gia mà bọn họ liên hệ với nhau nhiều hơn.

Võ Dương: "Đã từng."

Diệp Thu uống rượu vào nên nhiều chuyện hơn so với bình thường: "Vậy cái tin nhắn này cậu muốn gửi cho ai?"

Võ Dương rót rượu, không lên tiếng.

Diệp Thu nhìn chầm chằm anh. Đêm nay bọn họ tâm sự không ít chuyện, đều là cái nhìn liên quan đến tình cảm. Cô cảm thấy vài lời nói của Võ Dương giống như là người từng trải đan xe với nỗi đau trong lòng.

Rốt cuộc Võ Dương cũng mở miệng: "Dư An."

Diệp Thu sững sờ, đặt ly rượu xuống, xoa xoa huyệt thái dương. Cô chỉ biết mỗi một người tên Dư An, "Trợ lý của Chu đạo?"

Võ Dương gật đầu, ngừa đầu cạn chén.

Diệp Thu nói về Dư An: "Lúc còn quay <Quãng đời còn lại>, đoàn phim của chúng tôi, dù là nam hay nữ thì không ai là không thích cô ấy, cô ấy đối xử với mọi người rất tốt. Một cô gái ấm áp, lương thiện lại khiêm tốn. Dáng dấp cũng rất xinh đẹp."

Đột nhiên cô cảm thấy trong chuyện tình cảm, cô và Dư An cũng giống nhau.

"Mấy người đàn ông như các cậu, ngay tại lúc chúng tôi khiêm tốn, cẩn thận từng li từng tí che chở cho mối quan hệ này thì các người đều xem như không quan trọng. Sau này khi chúng tôi đã

thương tích đầy mình rồi mới nhớ ra mà nói một câu anh yêu em." Nói, nước mắt cô cũng theo đó mà rơi xuống.

Võ Dương: "Cậu khóc cái gì chứ." Rút khăn giấy đưa cho cô.

Diệp Thu chỉ chỉ ly rượu, "Rượu này cay quá."

Lúc này Võ Dương mới thấy trên cổ tay cô có một hình xăm hình lá cây mai nhỏ, "Cậu cũng đi theo trào lưu như vậy à?"

Diệp Thu nhìn cổ tay, đưa đến trước mặt anh, "Cậu nhìn kỹ đi."

Võ Dương nhíu mày, phát hiện các gân lá cây là một vết sẹo.

"Có lần lái xe của công ty đến câu lạc bộ tìm Gia Gia, ai ngờ cậu ấy lại lên núi chữa bệnh. Tôi trở về trong mờ mịt, thất thần nên đụng xe."

Cô nói: "Lúc đó Quý Thanh Thời cũng giống như cậu, trong lòng đang có một người khác."

Võ Dương: "Sở Sam?"

Diệp Thu không nói chuyện.

Võ Dương thở dài, chạm cốc với cô, "Tra nam thường không có kết cục tốt, cậu nhìn tôi là biết. Böyle giờ trong lòng làm gì còn thứ gọi là thăng bằng."

Diệp Thu cười cười, nốc cạn ly rượu trong tay.

Ở một diễn biến khác, Quý Thanh Thời nhìn chằm chằm vào điện thoại, đã mấy phút trôi qua rồi nhưng vẫn không có động tĩnh gì. Anh

nhìn ra ngoài cửa sổ, thành phố đang khoác một chiếc áo mới vui mừng náo nhiệt.

Năm mới ánh đèn rực sáng, so sánh với nơi đây u ám của anh, quả là một trời một vực.

Tin nhắn từ group chat đến không ngừng, nháy mắt đã có mấy trăm tin.

Nhiều bao lì xì như vậy, tất cả đều chỉ định cho anh. Trên mỗi bao lì xì còn đặc biệt ghi chú: Cho Quý nhị tiền mua thuốc dạ dày.

Đêm nay Chu Minh Khiêm không cần uống thuốc dạ dày, vừa ăn vừa đọc kịch bản, bất tri bất giác đã đọc được hết một cuốn.

Khoảng khắc 12 giờ, Dư An chạm cốc với anh, "Chu đạo, năm mới chúc ngài thân thể khỏe mạnh."

Chu Minh Khiêm quan sát cô một chút, đáp lễ: "Chúc cô được nữ thần nhớ ra."

Dư An cười: "Cảm ơn cảm ơn. Mong được như lời ngài nói."

Mùa xuân năm nay đến sớm hơn năm ngoái một chút, cuối tháng một lại tiếp tục ăn tết. Còn có hơn hai mươi ngày nữa.

"Chu đạo, năm nay có bộ phim nào khai máy không?"

Chu Minh Khiêm lắc đầu, anh bận cả một năm mệt mỏi rồi, sang năm nói sau.

Dư An "Ồ" một tiếng, không nói nhiều lời.

Năm nay không có đoàn phim thì cô lại ăn tết một mình. Nhưng như vậy cũng tốt, không cần làm nhiều đồ ăn như vậy.

12 giờ 30 phút, Dư An ăn cũng được lấp lửng, cô nói: "Chu đạo, tôi về đây, ngài cứ ăn từ từ, sáng mai tôi sẽ đến dọn."

Chu Minh Khiêm: "Muộn rồi, tôi uống rượu nên không thể đưa cô về được, qua sát vách ở đi." Căn hộ bên cạnh cũng là của anh. Lúc trước anh mua hết cả tầng này, mỗi tuần đều có người đến quét dọn căn hộ kế bên, có thể vào ở bất cứ lúc nào."

Dư An: "Anh mua đầu tư à?"

Chu Minh Khiêm: "Không phải. Tầng này đều là của tôi, yên tĩnh, không ồn ào."

Dư An: "..."

Chu Minh Khiêm chỉ hướng ra cửa, "Thẻ phòng trong ngăn kéo, tự tìm đi."

Dư An cũng không từ chối, cô cũng uống rượu, trễ như này rồi mà còn bắt xe thì cũng không an toàn, "Vậy làm phiền ngài. Cảm ơn Chu đạo."

Chu Minh Khiêm: "Không cần nói cảm ơn nhanh như vậy. Thê chấp tiền làm thêm giờ đêm nay."

Dư An cười cười. Cầm thẻ rời đi.

Chu Minh Khiêm vốn muốn đưa căn hộ kế bên cho Dư An ở. Một năm là có nửa thời gian ở đoàn làm phim, thuê nhà rất tốn tiền.

Nhưng sau đó trợ lý nghiệp vụ của anh nói như vậy sẽ khiến áp lực trong lòng Dư An rất lớn, luôn cảm thấy mình nợ người khác. Có thể thay bằng cách khác.

Sau khi suy đi tính lại, anh quyết định tăng thêm tiền thưởng cuối năm cho cô để thanh lý luôn tiền thuê nhà trọ.

Dư An vừa đi lại quay lại, gõ cửa: "Chu đạo?"

Chu Minh Khiêm đang đọc đến đoàn nghẹn ngào của kịch bản, anh thở dài một hơi rồi đứng dậy đi mở cửa, "Sao đấy?"

Dư An: "Chị Hè Gia lên hot search rồi, anh nhìn xem." Cô đưa di động cho Chu Minh Khiêm, "Sự thật đầu tiên trong ngày đầu năm."

Dân mạng đang náo nhiệt đón năm mới, vẫn còn chưa ngủ. Hot search này nháy mắt lên tới top 3.

Bị kéo theo lên hot search còn có <Quăng đời còng lại>.

Chu Minh Khiêm cầm điện thoại của Dư An, trên màn hình là một cái gif, Hè Gia và Mạc Dư Thâm đứng ôm hôm dưới lầu.

Dư An đột nhiên nhớ đến Chu đạo không thể ăn cơm chó được, lúc đó cô sốt ruột báo tin hot search liên quan đến <Quăng đời còng lại> mà nhất thời quên luôn chuyện này.

Có lẽ chuyện bây giờ cô cần làm là sắc cho anh một chén thuốc dạ dày.

Chu Minh Khiêm tắt cái hot seach này rồi lại làm mới trình duyệt lần nữa. Một phần năm bảng hot search đều là những tin tức liên quan đến Hè Gia.

#Mạc Dư Thâm và Hè Gia ôm hôn đón năm mới.

#Nhà đầu tư và biên kịch của <Quăng đời còn lại>, là ai đã đi đường quyền với ai?

Bởi vì Hè Gia là Quý gia tam công chúa, cổ phần trong tay cũng không chênh lệch bao nhiêu so với hai anh của mình nên không thiếu tiền. Quan hệ giữa nhà đầu tư và biên kịch này thật khó bẽ phân biệt.

Còn có một cái khác: #Biên kịch với sắc đẹp nghiêng ngả chúng sinh chen chân vào hôn nhân của Mạc Dư Thâm#

Vừa rồi có cư dân mạng chụp màn hình vạch trần: Theo tư liệu chính thức nào đó thì Mạc Dư Thâm đã kết hôn.

Mà Hè Gia, trước đó đăng các tấm ảnh chụp đường phố lên weibo của mình lại nói mình còn độc thân.

Lại thêm đêm nay, Mạc Dư Thâm đưa Hè Gia về đến chung cư rồi mới về biệt thự của mình. Hai người trông có vẻ không phải là vợ chồng, vậy thì chắc là bí mật hẹn hò đón năm mới, cũng đến nhà hàng dùng cơm rất muộn.

Cư dân mạng bắt đầu suy diễn, đầu tiên là Mạc Dư Thâm ở nhà ăn cơm với vợ của mình, sau đó kiếm cớ ra ngoài gặp Hè Gia.

Hè Gia rõ ràng là người có tiền, lớn lên lại xinh đẹp như vậy, hà có gì lại chen chân vào hôn nhân của người khác chứ?

Chu Minh Khiêm lại load lại bảng hot search. Những tin tức liên quan đến Hè Gia ngày càng nhiều, tất cả đều là tin tiêu cực.

Theo đó, những tin tức của vai chính trong <Quãng đời còn lại> cũng đều bị tung ra.

Quý Thanh Thời và Sở Sam cũng không may mắn thoát khỏi.

Dư An sốt ruột hỏi Chu Minh Khiêm: "Chu đạo, làm sao bây giờ? Nếu chị Hè Gia nhìn thấy những tin vịt này nhất định sẽ rầy đau lòng."

Chu Minh Khiêm thoát weibo, "Bên Mạc Dư Thâm sẽ xử lý chu toàn." Anh cũng không cần làm cái gì, mặc công chỉ tăng thêm trở ngại chứ không giúp được gì.

...

Hè Gia cũng đang lướt hot search, cô như rơi vào ảo mộng. Cái gì gọi là biên kịch của <Quãng đời còn lại>? Cô thành biên kịch hồi nào vậy?

Cô nghĩ chắc là do trùng tên nên nhầm lẫn.

Còn có rất nhiều chủ đề phía sau, đều liên quan tới cô. Cô không phân thật giả, cũng không có tâm tư để ý hết. Tất cả lực chú ý của cô bây giờ đều đặt lên việc: Mạc Dư Thâm đã kết hôn.

Hè Gia không biết đây rốt cuộc là cư dân mạng bịa hay thật sự là như vậy. Nhìn từ tư liệu có thể thấy đây là một tập hồ sơ từ nước ngoài, hẳn không phải là giả.

Căn phòng rất nóng nhưng đầu ngón tay cả Hè Gia lại lạnh run. Cô hít sâu, hỏi Diệp Thu và Võ Dương ngồi đối diện: "Mạc Dư Thâm kết hôn rồi?"

Diệp Thu và Võ Dương nhìn nhau, không biết nên trả lời như thế nào. Bọn họ vẫn chưa biết Mạc Dư Thâm đáp lại thế nào. Böyle giờ đang là giai đoạn Hề Gia uống thuốc, tâm tình chập chờn không biết có làm ảnh hưởng đến cô hay không.

Chỉ có thể đợi Mạc Dư Thâm tự mình thanh minh giải thích với cô.

Hai người họ không phản ứng, dự cảm trong lòng Hề Gia còn tệ hơn. Vậy mà Mạc Dư Thâm đã kết hôn rồi. Chắc là cưới chui ở nước ngoài, về đây lại đi xem mắt cùng cô.

Nhưng nếu đã kết hôn thì làm sao ông nội Mạc có thể thúc cưới như vậy?

Có thể là do Mạc Dư Thâm và người phụ nữ kia mâu thuẫn, không đặng, hộ không đối nên ông nội Mạc mới không đồng ý, Mạc Dư Thâm và người phụ nữ đó mới ra nước ngoài lánh chứng.

Về đây xem mắt với cô chỉ là đối phó.

Anh lại là con người như vậy.

Tất cả các lập luận đều có căn cứ.

Mặc dù anh đã ký thoả thuận ly hôn với cô nhưng không muốn lánh chứng, còn lấy cớ các kiểu. Chưa từng chủ động liên lạc với cô, tặng quà cũng chỉ là lấy lệ.

Đêm nay nếu không phải cô chủ động hôn anh thì chắc chắn anh sẽ không có một động tác thân mật dư thừa nào.

Đàn ông, nhất thời ý loạn tình mê. Ném người phụ nữ mình thích qua một bên để ôm hôn người phụ nữ khác, không có gì ngạc nhiên.

Bây giờ cả thế giới đều nói cô là kẻ thứ ba.

Diệp Thu ngồi xuống cạnh cô, vuốt bả vai cô, "Gia Gia, Mạc Dư Thâm sẽ nói rõ với cậu tất cả những chuyện đã xảy ra."

Hè Gia: "Thật ra cậu và Dương Dương đều biết chuyện anh ấy đã kết hôn có phải không?"

Cô nhìn chằm chằm Võ Dương, "Cậu chắc chắn biết, anh ấy là cổ đông của câu lạc bộ, cậu là người quản lý kinh doanh, có lý nào lại không biết. Có phải Mạc Dư Thâm nói với các người là anh ấy đang làm thủ tục ly hôn với người phụ nữ kia sau đó kết hôn cùng tôi nên các người mới tin đúng không?!"

Võ Dương: "Không phải. Một câu không thể nói rõ. Mạc Dư Thâm sẽ cho cậu một câu trả lời thỏa đáng. Gia Gia, tôi và Diệp Thu sẽ không bao giờ làm tổn thương cậu."

Hè Gia: "Nhưng bây giờ tôi đã trở thành trò cười cho thiên hạ. Còn liên lụy luôn cả ba mẹ, anh cả và anh hai nữa."

Cô nghiêng đầu nhìn đóa hoa ướt át diễm lệ kia. Bây giờ cảm thấy rất chướng mắt.

"Chẳng phải các cậu nói Mạc Dư Thâm sẽ giải thích rõ ràng với tớ sao? Đến bây giờ anh ấy vẫn chưa gọi điện thoại cho tớ. Chính anh ấy cũng không biết nên giải thích như thế nào!"

Mạc Dư Thâm vội vã nghĩ đối sách, không có thời gian gọi điện giao tiếp với cô. Anh vừa kết thúc cuộc gọi với Quý Thanh Thời,

cuối cùng quyết định chỉ có thể công khai.

Nếu không, Hè Gia sẽ không chịu nổi đả kích này.

Năm phút sau, Diệp Thu Kích động nói với Hè Gia: "Gia Gia, cậu mau nhìn điện thoại đi, Mạc Dư Thâm lên tiếng rồi."

Mạc Dư Thâm tự mình làm sáng tỏ:

【Vợ của tôi @HèGia là người mắc hội chứng Susak. Ngay từ đầu ký ức chỉ có mấy tiếng, sau đó ký ức cũng bị mất đi. Kết hôn sắp được hai năm nhưng vẫn không nhớ ra tôi là ai, vẫn còn cho rằng mình độc thân.

Cô ấy cũng không nhớ mình là biên kịch của <Quăng đời còn lại>.

Cả những tấm ảnh chụp đường phố kia, là tại lúc cô ấy không nhớ được gì hết, không nghe được gì hết, tôi kiêm nhiệm chức thợ chụp ảnh chụp cho cô ấy, cô ấy không biết tài khoản weibo đó là của mình.

Hiện tại Hè Gia còn đang trong quá trình dùng thuốc, nhưng khi nào có thể hồi phục, nhớ được những chuyện trước kia, nhớ được tôi là ai thì thật sự không biết.

Tại đây, tôi xin cảm ơn đội ngũ sản xuất của <Quăng đời còn lại> vì đã luôn giúp Hè Gia giữ gìn bí mật, giúp cô trôi qua trong yên lành.

Càng phải cảm tạ Nhạc Lão tiên sinh, công ty Tinh Lam, đạo diễn Chu Minh Khiêm bởi vì bọn họ đã quyết định hoãn lại thời gian tuyên truyền của <Quăng đời còn lại>, để đến lúc Hè Gia hồi phục lại cho

cô ấy kinh hỉ. Mặc dù cơ hội hồi phục của cô ấy rất xa vời nhưng bọn họ vẫn làm như vậy.

Cảm ơn Hướng giáo sư và nhóm nghiên cứu của mình, vì bệnh tình của Hè Gia mà quên luôn cả thời gian nghỉ ngơi.

Còn muốn cảm ơn tất cả người thân và bạn bè bên cạnh Hè Gia vì đã luôn phối hợp với cô để cô có thể trải qua sinh hoạt hằng ngày một cách bình thường vui vẻ.

Sở dĩ giàu diếm Hè Gia bệnh tình của cô là vì không muốn cô khổ sở hơn nữa. Lúc trước khi còn ở đoàn phim <Quãng đời còn lại>, cô luôn phải dựa vào bút ký và bút ghi âm để giao lưu với mọi người.

Khi đó có một khoảng thời gian cô ấy hoàn toàn không thể nghe được gì, sau ba tiếng ký ức lại về không. Tất cả những vất vả và thống khổ của cô ấy chỉ có mình tôi biết.

Tôi không hi vọng thời gian này cô ấy lại tiếp tục lãng phí thời gian trên bút ký để tìm lại ký ức, cho nên người nhà chúng tôi đã bàn bạc cùng nhau và quyết định giấu diếm cô ấy.

Hôm nay đã làm phiền mọi người rất nhiều. Thật có lỗi. Cũng mong mọi người cho Hè Gia một không gian riêng. Khi nào cô ấy hồi phục tôi sẽ thông báo với mọi người trước tiên.

Năm mới vui vẻ — chồng của Hè Gia, Mạc Dư Thâm.】

*

#12062020.

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 86: Dù Đầu Em Không Nhớ Được Anh Nhưng Trong Lòng Vẫn Nhớ

Sau khi Hè Gia đọc xong, trong mắt xuất hiện một tầng hơi nước. Trước kia chỉ có khi viết đến đoạn xúc động trong kịch bản cô mới không kìm lòng được mà lệ rơi lã chã.

Hôm nay là vì chuyện xưa của chính mình. Chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Diệp Thu lấy khăn giấy lau nước mắt lem trên mặt Hè Gia.

Hè Gia hít sâu, cảm thấy bản thân mình thất thố. Trong trí nhớ, đến tận bây giờ cô vẫn chưa khóc ở trước mặt ai lần nào cho dù đó là ba mẹ anh anh cả, anh hai.

Diệp Thu: "Cậu bình tĩnh lại, Mạc Dư Thâm sẽ nói chi tiết rõ ràng cho cậu."

Hè Gia vẫn chưa thể tin được, cứ nghĩ mình đang nằm mơ.

Cô cứ cố suy nghĩ kịch bản trước khi ngủ nên có chút tẩu hỏa nhập ma. Mơ thấy mình chính là nữ chính trong kịch, sau đó ảo tưởng nam chính có thể đối xử dịu dàng với cô như vậy.

"Cảm giác như mình đang ở trong mơ." Cô nói với diệp Thu.

Diệp Thu kéo tay của cô, dùng sức nhéo.

Hè Gia đau đớn hít một ngụm khí lạnh, bỗng nhiên rút tay về, "Cậu nhẹ một chút, không phải da thịt của cậu sao mà cậu đau được."

Diệp Thu: "Tớ đang nói cho cậu biết cậu không phải đang mơ."

Từ đầu đến cuối Hè Gia đều không hiểu. Cô viết về người khác mắc phải căn bệnh này, tại sao cuối cùng lại viết thành chính mình? Ký ức và thời gian không khác nhau mấy.

Có điều cô chính là biên kịch trong chính câu chuyện của mình.

Nữ chính của là huấn luyện viên lặn.

Diệp Thu nói cô biết: "Ngay từ đầu là cậu viết chuyện của người khác, sau đó khi về nước, lúc ra mắt với Mạc Dư Thâm là cậu đã bệnh rồi. Sau khi cưới, cậu yêu Mạc Dư Thâm nên sửa lại tên kịch bản và từ từ đổi các chi tiết trong truyện thành của cậu và Mạc Dư Thâm. Tên đổi sau đó không hay như ban đầu, vừa nghe là biết phong cách bá đạo tổng tài."

Hè Gia: "Tên gì?"

Diệp Thu: "<Lưu luyến ngôi sao của đại dương>."

Hè Gia: "..."

Mạc Dư Thâm gửi tin nhắn tới, là một tấm hình chụp giấy hôn thú của hai người họ.

Hè Gia nhìn ngày tháng, là năm trước. Mấy tháng nữa là bọn họ kết hôn tròn hai năm.

Cô gọi điện cho ba. Bây giờ cả người cô đều đang rất loạn.

Điện thoại kết nối.

"Ba, ba đã xem tin tức chưa?"

Quý Chính Hà: "Đang xem. Tha thứ cho ba và mẹ vì đã không nói thật với con. Không phải chúng ta cố ý lừa con. Thanh Viễn và Dư Thâm đều thương con đã quá đau khổ nên mới không muốn để con có thêm nhiều gánh nặng ký ức. Vì vậy mới để bệnh tình của con khôi phục theo tự nhiên. Người trong nhà chúng ta đều không sao, chỉ có Dư Thâm, nó đã quá vất vả rồi."

Hè Gia: "Nói cho con nghe có được không?"

Quý Chính Hà không giữ lại một chữ nào, nói hết cho con gái, "Lúc con tiến tổ phim, Dư Thâm nó xin phép nghỉ hai tháng, lấy thân phận nhà sản xuất tiến vào đoàn phim theo. Sau đó bệnh tình của con nghiêm trọng, nằm viện nửa năm đều là do nó chăm sóc con. Mỗi ngày đều chờ con ngủ rồi mới bận công việc của mình. Sau đó bệnh tình của con chuyển biến tốt lên nhưng lại hoàn toàn không nhớ được nó."

Hè Gia trầm mặc, "Thuốc xinh đẹp mỗi ngày con uống thật ra là thuốc trị bệnh có đúng không?"

"Phải."

"Ba về sau sớm như vậy, giao công ty cho anh cả và anh hai là vì giúp con đi xem bệnh có phải hay không?"

Quý Chính Hà chần chờ nửa giây, phủ định: "Không phải. Thật ra ba cũng có tuổi rồi, muốn cùng mẹ con đi du ngoạn khắp nơi."

"Gạt người."

Hè Gia chúc ba ngón, cúp máy. Cô cất điện thoại, hai tay che mặt, ngón cái dùng sức xoa huyệt thái dương.

Diệp Thu nhìn Võ Dương, Võ Dương nhún vai. Bọn họ vẫn còn tưởng Hè Gia đang hoang mang, vẫn chưa tin vì sao mình lại bị mất trí nhớ, còn kết hôn gần hai năm.

Diệp Thu vuốt sau lưng cho Hè Gia, "Gia Gia, bệnh này của cậu có hi vọng được chữa khỏi, rất nhiều người còn đang chờ cậu bình phục. Nhóm nghiên cứu của hướng giáo sư cũng đang rất cố gắng. Không chừng chưa đến một năm là cậu sẽ trở về được trạng thái ban đầu.

Hè Gia lắc đầu, "Tôi không phải đang lo lắng cho bệnh của mình. Dù sao bây giờ cũng không ảnh hưởng quá lớn đến sinh hoạt của tôi. Chỉ là..." Cô âm thầm thở dài.

Rốt cuộc Mạc Dư Thâm sống như thế nào trong khoảng thời gian cô sinh bệnh này?

Hè Gia bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Võ Dương, "Thật ra cậu đã biết chính vì tôi bị bệnh dẫn tới ảnh hưởng khả năng cân bằng khiến cho kỹ thuật đi lùi, cậu còn phối hợp với huấn luyện viên gạt tôi nói là ai cũng đi lùi."

Võ Dương há hốc mồm, không biết nên biện minh làm sao. Anh không mong Hè Gia đặt nặng vấn đề này, muốn mượn cớ nhưng lại nghẹn lời.

Hè Gia lại quay người nhìn Diệp Thu, cô mất đi ký ức sắp được hai năm, vậy thì Diệp Thu và anh hai... "Thật ra hai người đã sớm chia tay nhau rồi đúng không?"

Diệp Thu gật đầu, lúc Hè Gia và Mạc Dư Thâm xem mắt nhau, cô và Quý Thanh Thời đã chia tay. Tính ra cũng sắp hai năm rồi. Ai cũng nói thời gian lấy đi rất nhiều thứ của con người ta những lần nào cũng không mang những chuyện buồn lòng của cô đi.

Hè Gia xoa đầu Diệp thu, trái lại an ủi cô, "Sau này cậu sẽ gặp được người tốt hơn, có thể sẽ là một Quý Thanh Thời khác, cũng có thể sẽ gặp người khác."

Mạc Dư Thâm lại gửi tin nhắn đến cho cô: 【Anh đã xử lý ổn thỏa chuyện trên mạng, bây giờ lập tức tới tìm em.】

Hè Gia: 【Anh không cần qua đây, em đến tìm anh. Gửi địa chỉ qua cho em.】 Cô cầm điện thoại lên lâu.

Diệp Thu và Võ Dương ngồi ở dưới lâu đợi Hè Gia một hồi lâu mà vẫn chưa thấy cô xuống.

Diệp Thu lo lắng, "Tôi đi lên lâu xem cậu ấy một chút." Còn chưa kịp đứng lên đã bị Võ Dương kéo xuống, "Cậu để cậu ấy bình tĩnh một chút."

Diệp Thu nhìn cầu thanh hiu quạnh, "Có khi tôi cũng muốn mất trí nhớ."

Võ Dương: "Thôi đi. cậu mà mất trí nhớ thì nam sở khanh lừa hết tiền của cậu đi mất."

Diệp Thi: "...Sao cậu không nghĩ tôi tốt một chút?"

Cuối cùng Hè Gia cũng xuống lâu, một tay bỏ trong túi, tay kia cầm chìa khóa xe. Cô cũng không đoái hoài gì tới Võ Dương và

Diệp Thu, "Các cậu tự chơi đi nhé, không cần chờ tớ, chắc tớ không về đâu?"

Khoảng cách từ chung cư đến biệt thự của Mạc Dư Thâm cũng không xa lắm nhưng Hè Gia có cảm giác cách đến mấy vạn dặm, băng qua hết mấy cái giao lộ rồi mà vẫn chưa tới.

Những tin tức liên quan đến Hè Gia rất nhanh đều chìm xuống. Bọn họ cũng chủ động xóa tin đồn.

Trạng thái làm sáng tỏ của Mạc Dư Thâm đã đạt được gần một triệu lượt xem, các bình luận để lại hầu như đều hi vọng Hè Gia có thể sớm khôi phục.

Đây là lần duy nhất cư dân mạng ăn dựa nhưng cuối cùng lại thành thức ăn cho chó, đành ngậm ngùi vừa chấm nước mắt vừa ăn.

Cũng có vài người biết về bệnh tình của Hè Gia nên chủ động xóa bỏ weibo, hủy bỏ lượt thích.

Trong sân truyền đến tiếng xe ô tô, Mạc Dư Thâm mặc áo khoác lên ra ngoài.

Hè Gia dừng hẳn xe, hét lên với Mạc Dư Thâm, "Anh đừng yên không được nhúc nhích! Em thường xuyên viết nữ chính bỗ nhào vào ngực nam chính, hôm nay tự mình trải nghiệm một chút cảm giác bỗ nhào vào lòng bá đạo tổng tài là như thế nào."

Mạc Dư Thâm cười, đứng tại chỗ giang hai tay ra. Hè Gia tăng tốc, chạy thẳng vào lòng Mạc Dư Thâm.

Khoảng khắc anh ôm lấy cô, cô cảm giác rốt cuộc thuyền cũng cập bến

"Ông xã, em nhớ anh."

Giọng nói của Mạc Dư Thâm khàn khàn, "Anh cũng rất nhớ em."

"Có thể ngày mai em sẽ lại không nhớ ra được những chuyện xảy ra hôm nay nhưng nhất định sẽ nhớ kỹ anh. Em sẽ ghi bút ký, chỉ nhớ một mình anh."

"Trong khoảng thời gian này ngày nào em cũng chờ điện thoại của anh. Chờ anh hẹn gặp em. Em cứ nghĩ là anh không thích em, rất buồn. Còn anh thì sao? Thời điểm mà em quên mất anh, có phải anh cũng khổ sở như vậy không? Có phải còn buồn hơn cả em đúng không? Ba nói người vất vả nhất chính là anh."

"Bắt đầu từ ngày mai em sẽ không quên anh nữa." Cô vỗ túi, "Em cất ở nơi này, ngày nào cũng sẽ nhìn một lần."

Mạc Dư Thâm: "Cất cái gì?"

Hè Gia che túi, cười, "Bí mật, không cho nhìn."

Ngoài sân quá lạnh, trên lông mi Hè Gia đã kết một tầng hơi nước.

Mạc Dư Thâm nắm tay đưa cô về phòng.

Hè Gia đảo mắt nhìn một vòng, nhìn có chút lạ lẫm nhưng cũng có chút quen thuộc, "Em từng ở đây sao?"

Mạc Dư Thâm: "Kết hôn sắp được hai năm rồi, em thử nói xem?"

Hè Gia có nghi hoắc trong lòng, không để ý để túr gì mà hỏi thẳng, "Chúng ta không phải có tiếng mà không có miếng đúng không?"

Mạc Dư Thâm: "...Ưm."

Hè Gia quay đầu, khoe miệng giường lên. Hóa ra cô đã sớm chiêm được anh.

Đến phòng ngủ, Mạc Dư Thâm chỉ một cái bàn làm việc dài ở cửa sổ sát đất, "Đó là của em."

Trên đó bày một đống sổ, còn có cái máy tính.

Hè Gia qua đó ngồi, lật bản bút ký thứ nhất. Thì ra cô quen biết Nhạc lão tiên sinh. Ở khách sạn trên núi còn nhầm Mạc Dư Tham thành đối tượng tình một đêm.

Bên cạnh cô còn vẽ một cặp mắt đào hoa. Bởi vì vẽ không giống nên còn cố ý dùng bút chì chú thích bên cạnh là "cặp mắt đào hoa".

"Ông xã." Chính cô cũng không phát hiện được tiếng "ông xã" này phát ra từ miệng cô có bao nhiêu thân mật.

Mạc Dư Thâm lấy đồ ngủ ra cho cô, "Thế nào?"

Hè Gia nhìn chằm chằm con mắt Mạc Dư Thâm, ra hiệu anh, "Anh đứng trước bàn đi, em nhìn anh vẽ. Đôi mắt này không giống, em phải vẽ lại mới được."

Mạc Dư Thâm giật mình, "Em nhìn anh vẽ làm gì?"

Hè gia: "Mắt của anh, không nhìn anh vẽ thì nhìn ai vẽ?"

Mạc Dư Thâm: "Lúc đó nằm bên cạnh em em cũng không biết anh là ai, làm sao chắc đây là mắt của anh?"

Hè Gia nghĩ nghĩ, "Có thể là do lúc đó ký ức bị lệch. Khả năng lớn nhất là em luôn tưởng tượng nam chính cao lãnh cầm dục trong truyện là chồng của mình."

Mạc Dư Thâm: "..." Nói vậy cũng được nữa hả.

Hè Gia cười cười, "Mặc kệ nam chính nào đó thì đều là dùng hình mẫu của anh để tưởng tượng ra. Tất cả nam chính của em đều có đôi mắt giống anh."

Mạc Dư Thâm đứng bất động làm mẫu cho cô.

Anh không dám lấy lòng họa sỹ Hè Gia nhưng cũng rất phối hợp với cô.

Hè Gia vẽ rồi bôi, bôi rồi lại vẽ. Cô nhìn chằm chằm con mắt của Mạc Dư Thâm, rõ ràng đơn giản như vậy mà vẽ quài vẽ không ra.

Mạc Dư Thâm đánh lạc hướng cô, "Hồi bé em có học vẽ không?"

Hè Gia gật đầu, "Cái gì em cũng từng học qua nhưng chỉ có vẽ tranh là tệ nhất."

Mạc Dư Thâm biết cô không am hiểu về hội họa. Trong cầm kỳ thi họa thì cô kém nhất phần họa.

Hè Gia nhìn Mạc Dư Thâm, quan sát một hồi lâu rồi cúi đầu tiếp tục vẽ. Tờ giấy sắp bị cô bôi đến hư, cô thở dài, coi như thôi.

"Không vẽ nữa?"

Hè Gia lắc đầu, "Hôm khác em dán hình của anh lên."

Mạc Dư Thâm: "Nhìn là biết em không học hành chăm chỉ rồi."

Hè Gia gật đầu, "Chắc là vậy."

Cô nói hồi đi học vẽ, "Em còn nhớ được lớp học khi đó có một bạn nữ rất xinh đẹp, ngồi kế bên em. Ngày nào vô lớp cũng lén lút nói chuyện, còn chia nhau socola ăn vụng. Nhưng cô ấy có thiên phú về họa, chơi với em cũng không khiến cô ấy vẽ xấu đi. Về sau cô ấy chuyển đi, nghe cô ấy nói là cô ấy muốn đi Thượng Hải, không biết có thật hay không. Thời gian trôi qua lâu như vậy, cô ấy tên là gì em cũng quên mất."

Lại sau đó nữa, cô đi du học nước ngoài, hứng thú ban đầu với hội họa cũng dần mất đi.

Đối với Mạc Dư Thâm mà nói, vẽ không ra cũng không sao, chỉ cần không phải người khác là được rồi. Trước đó anh cũng không dám ôm hi vọng lúc còn sống sẽ giải mã được chuyện này.

Hè Gia tiếp tục xem bút ký, đọc đến đoạn của Chu Minh Khiêm, cô nhắm mắt lại. Hóa ra anh từng đối xử ác liệt với cô như thế.

Mạc Dư Thâm đưa áo ngủ cho cô, "Tắm rửa đi, đã muộn rồi. Ngày mai lại xem tiếp."

Hè Gia: "Nếu em vẫn không nhớ được thì sao?" Cô đột nhiên ngẩng đầu nhìn Mạc Dư Thâm, "Sau này đừng gạt em như vậy nữa có được không? Em sợ anh sẽ giấu những thứ này đi."

Mạc Dư Thâm: "Sẽ không. Anh đồng ý với em thì anh sẽ làm tới cùng."

Hè Gia đan chặt mươi ngón tay với anh, "Thành thật mà nói, một chút cảm giác an toàn em cũng không có. Em cứ luôn sống trong quá khứ, ở nơi đó không có anh. Thật ra những người khác có nhớ được hay không đều không đáng kể. Em có cuộc sống của em, bọn họ có sinh hoạt của bọn họ. Như anh không giống bọn họ. Em muốn nhớ kỹ anh là ai. Anh cũng không cần lo lắng em ghi bút ký sẽ cực khổ, thật ra không cực chút nào. Biết anh là chồng của em nên cái gì cũng không mệt, cái gì cũng có thể kiên trì."

Cô lại chỉ những cuốn sổ và video của anh và cô, "Không cho phép cất đi, mỗi ngày đều phải nhắc em nhìn."

Mạc Dư Thâm gật đầu, anh sẽ không cất những cuốn bút ký kia đi nữa.

Hè Gia: "Từ sau khi xem mắt, khi nào rảnh là em lại nhớ đến anh, lúc tập luyện cũng nhớ. Lúc không nhận được điện thoại của anh sẽ rất buồn. Lúc nhìn thấy anh lại không biết ủy khuất từ đâu chui ra. Lúc trước em không biết nên giải thích loại cảm thụ kỳ quái này như thế nào. Bây giờ em cuối cùng cũng hiểu, dù đầu em không nhớ được anh nhưng trong lòng vẫn còn nhớ kỹ."

Mạc Dư Thâm cúi người ôm cô vào lòng.

*

Bạn học Lã có lời muốn nói: Cảm ơn bạn JugSoda đã tặng tôi cái bìa xinh xẻo này. Lại có của khoe với các cô 😊.

#12062020.

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 87: Tôi Không Có Ý Định Sinh Con

Sau ngày nghỉ Tết, Mạc Dư Thâm và Hề Gia mạnh ai nấy bận.

Ba ngày nghỉ, Mạc Dư Thâm một mực đi theo Hề Gia đến câu lạc bộ huấn luyện. Lúc nghỉ trưa, Hề Gia sẽ đưa Mạc Dư Thâm ra bờ sông ven chuồng ngựa đi dạo một chút.

Chuồng ngựa trời đông giá rét năm này qua năm khác, cỏ héo cây khô rót xuống một chỗ làm vàng lá cây.

"Trước kia không cảm thấy hóa ra chuồng ngựa lại rất đẹp." Hề Gia cầm điện thoại chụp mấy tấm.

Dường như cô đã quên con đường cây ngô đồng. Cảnh sác bình thường nhưng vì có người thương bên cạnh nên cỏ cây nhảm chán cũng có một chút sắc thái.

Hề Gia chụp hình xong, Mạc Dư Thâm nói muốn mượn điện thoại cô xem ảnh. Hề Gia không cho, "Anh tự mình chụp đi." Màn hình của cô có một bí mật, không thể cho anh xem.

Màn hình khóa của cô là giấy hôn thú của bọn họ. Như vậy cô sẽ không quên anh là chồng cô. Cô còn sao chép giấy hôn thú ra, mặt sau viết đoạn văn làm sáng tỏ của Mạc Dư Thâm, vẫn luôn bỏ trong túi.

Ba ngày nghỉ chớp mắt trôi qua.

Mạc Dư Thâm vừa tới văn phòng, thư ký Đinh liền chạy đến báo cáo. Buổi chiều có họp, Mạc Liêm muốn đề nghị bất động sản Mạc thị bỏ vốn trong cuộc họp.

Có vài cổ đông bỏ phiếu tán thành.

Chắc chắn Lý đồng đứng ở phía Mạc Dư Thâm.

Mạc Dư Thâm gật đầu. Mạc Liêm muốn hủy hoại triệt để bất động sản Mạc thị, hạng mục có rủi ro nhưng Mạc Liêm lại nhăm mắt làm ngơ.

Cuộc họp buổi chiều diễn ra như dự kiến.

Mạc Dư Thâm là người cuối cùng bước vào phòng, Mạc Liêm cũng vừa mới tới, hai người một trước một sau ngồi xuống.

Mạc Liêm phát cho mỗi người một phần báo cáo đầu tư sau đó tóm tắt một chút.

Mạc Dư Thâm ném bản báo cáo qua một bên, mở máy tính, gửi bản báo cáo phân tích cho Lý đồng và tất cả các nhân viên tham gia cuộc họp chiều nay. Bao gồm cả Mạc Liêm.

"Xem hết bản báo cáo phân tích này rồi họp tiếp."

Mạc Liêm nhìn Mạc Dư Thâm, anh không bấm mở xem nhưng anh cảm giác đây không phải là báo cáo đơn giản.

Sau khi các đồng nghiệp khác xem xong bản báo cáo phân tích rủi ro của hạng mục, bọn họ cũng đại khái hiểu được lợi nhuận cao sẽ đi đôi với rủi ro cao.

Có điều đính kèm với báo cáo gửi tới còn có một đoạn ghi âm, bọn họ không ai dám mở ra, không biết đó là ghi âm gì.

Trong lúc họp, tất cả mọi người đều không mang tai nghe.

Mạc Liêm nhìn tệp ghi âm đính kèm rồi lại liếc nhìn Mạc Dư Thâm một cái. Nhất thời anh cũng không nắm được chuyện gì.

Mạc Dư Thâm: "Đoạn ghi âm mới là mấu chốt."

Trong phòng họp, ngoại trừ Lý đỗng thì những người khác đều nhìn nhau khó hiểu.

Năm ngoái, bởi vì Mạc Dư Thâm muốn chăm sóc cho Hè Gia nên mới không đủ tinh lực phân cao thấp với Mạc Liêm. Nay giờ tình trạng của Hè Gia dần chuyển biến tốt, Mạc Dư Thâm cũng không cần dành nhiều tinh lực cho cô như lúc trước.

Lần này e là khói lửa lại nỗi lên. Bọn họ không quan tâm đến cuộc chiến tranh giành cổ phần. Chỉ sợ một khi đứng sai phe thì quãng thời gian sau này sẽ khó mà làm việc.

Mạc Dư Thâm: "Loa máy tính của các người chắc hẳn không bằng của tôi, để tôi mở cho các người nghe một chút."

Lời vừa dứt, phòng họp yên tĩnh đến mức cây kim rơi cũng nghe được.

Mạc Liêm vuốt cằm, sắc mặt bình tĩnh.

Lý đỗng cảm khái trong lòng. Dạng bình tĩnh của Mạc Liêm này đúng là hiếm thấy. Nếu dùng trên bàn đàm phán với khách hàng của Mạc thị thì chắc chắn sẽ áp đảo đối phương.

Mạc Dư Thâm án mở đoạn ghi âm, chỉ có duy nhất không câu: Hạng mục xx đó không tồi, có vẻ đầy hứa hẹn một chín một mười. Chờ khi nào Mạc Liêm rót tiền vào rồi chúng ta sẽ rút quân.

Bọn họ không còn xa lạ gì với giọng nói này, là đối tác hợp tác với bất động sản Mạc thị, Tiền tổng.

Hai ngón tay của Mạc Liêm nhẹ nhàng xoay bút máy trong tay. Anh chắc chắn Tiền tổng sẽ không nói những lời này, nhưng nội dung đoạn ghi âm lại từ miệng của ông ấy mà ra.

Mạc Dư Thâm bấm phát lại lần hai rồi tắt đi, "Nếu các người cảm thấy hạng mục này vẫn có thể tiến hành thì xin mời tiếp tục."

Anh đóng sổ lại, khẽ khom người rời khỏi phòng họp.

Rời đi giữa cuộc họp như vậy chỉ có Mạc Dư Thâm dám làm.

Thái độ của Mạc Dư Thâm đã rõ ràng, anh sẽ không bỏ phiếu tán thành. Còn về dự án này thì Tiền tổng muốn để Mạc Liêm tiếp quản, ông có ý định rút vốn.

Lần bỏ phiếu này không vị cỗ đồng nào dám bỏ phiếu bậy bạ.

Cuộc họp kết thúc.

Mạc Liêm gọi điện thoại cho Tiền tổng, bên kia không bắt máy. Anh cười lạnh một tiếng.

Thư ký nhỏ giọng nói: "Để đêm nay tôi đi một chuyến tới Thượng Hải?"

Mạc Liêm ném di động trên bàn, "Không cần."

Mấy tuần trước Mạc Dư Thâm đã đi Thượng Hải, anh còn tưởng là vì bệnh tình của Hè Gia nhưng hóa ra là đi gặp Tiền tống. Bây giờ ở thế yếu, là sơ suất của anh.

Thư ký: "Vậy tiếp theo...?"

Mạc Liêm tựa lưng vào ghế ngồi, nhắm mắt, không lên tiếng.

Hạng mục anh bận rộn gần một năm nay lại bị thủ đoạn vừa nhanh vừa tàn nhẫn của Mạc Dư Thâm đánh gọn, cho anh một dấu chấm.

Điện thoại của thư ký vang lên, có tin nhắn đến, cô báo lại cho Mạc Liêm: "Mạc tống, tạm thời không tra được Tiền tống lấy được lợi lộc gì từ phía Mạc Dư Thâm."

Mạc Liêm không lên tiếng. Sao Mạc Dư Thâm có thể tự mình làm chuyện này được. Bạn bè của Mạc Dư Thâm lấy đại một người ra làm là xong.

Cũng có thể Tiền tống luôn hợp tác cùng Quý gia nên thu được lợi ích từ Quý gia.

Ván này anh thua.

Mạc Liêm ra hiệu thư ký ra ngoài bận, một mình anh yên tĩnh một chút. Mấy ngày nay tăng ca đến đêm muộn, anh tựa vào ghế nhắm mắt lại.

Chờ đến khi anh tỉnh lại đã là bảy giờ rưỡi.

Đèn trong phòng không bật, ánh đèn của phố thị xuyên qua cửa sổ sát đất chiếu vào văn phòng.

Mạc Liêm đứng ở cửa sổ một lát.

Ngày mọi người nghỉ tết, anh lại tăng ca. Ở Bắc Kinh, anh không có lấy một người bạn. Làm việc ở Mạc thị, mọi người quen biết lẫn nhau cũng chỉ vì lợi ích, khẩu Phật tâm xà.

Thật ra cũng có quen biết một người.

Khi còn ở nước ngoài, anh và Hè Gia cũng hay tụ tập đi chơi. Nhưng cuối cùng lại không ngờ rằng cô là vợ của Mạc Dư Thâm.

Mạc Liêm cầm áo khoác lên rời khỏi phòng.

Thang máy đi thẳng xuống bãi đậu xe dưới hầm, anh ra khỏi thang máy, vừa đi được mấy bước lại dừng lại.

Người tới là Khương Thẩm, cô đang gửi một đoạn tin nhắn âm thanh: 【Tôi sắp đến rồi, mở khóa thang máy trên lầu cho tôi.】

Cô ngẩng đầu, sững người. Mạc Liêm đang nhìn cô.

Khương Thẩm nhớ lại, lần cuối khi gặp Mạc Liêm đã là chuyện mấy năm trước. Lúc đó cô và bạn trai cũ vẫn chưa chia tay, đụng phải ở New York.

Khi đó cô đang ăn cơm cùng bạn trai ở nhà hàng thì gặp được Mạc Liêm. Nhưng cũng không chào hỏi nhau.

Bắt đầu từ năm mười mấy tuổi cô đã không chào đón anh.

Mạc Liêm muốn cất bước nhưng chân không thể nào nhấc lên được. Anh muốn nói với cô một câu nhưng lại sợ cô ghét bỏ.

Khương Thẩm đi qua, sượt qua vai nhau, cô quay người, "Mạc Liêm, rốt cuộc anh muốn thế nào mới bằng lòng từ bỏ ý đồ? Mạc Dư Thâm năm lần bảy lượt tha cho anh, không so đo cùng anh, nếu không phải nể tình ông nội Mạc, không phải cân nhắc vì Mạc thị thì cái hạng mục nát kia sẽ được cậu ấy thông qua, phá bỏ mắt xích tài chính của Mạc thị. Bất động sản Mạc thị sụp đổ thì cậu ấy sẽ lấy cái cớ đó mà đá anh ra khỏi Mạc thị. Có thể cậu ấy không làm như vậy vì anh không xứng. Cái mà cậu ấy quan tâm là sự phát triển lâu dài của Mạc thị."

Mạc Liêm không lên tiếng, cũng không dám quay đầu.

Khương Thẩm: "Tại sao anh lại trở nên giống mẹ của anh như vậy? Âm u đến mức trong đầu không có một chút ánh sáng, phá bỏ hết tất cả những thứ tốt đẹp mà tôi biết ở anh."

Ngón tay Mạc Liêm vô thức cuộn tròn.

Khương Thẩm: "Hồi bé anh không có như vậy, rõ ràng rất lương thiện." Cô há hốc mồm, còn muốn nói thêm vài lời nhưng cảm thấy chỉ vẽ thêm nhiều chuyện.

Anh u mê không lối ra, cô cũng không cố gọi người giả vờ ngủ dậy

Cửa thang máy mở ra, Khương Thẩm nhanh chóng đi vào.

Mãi tới khi cửa thang máy đóng lại, Mạc Liêm mới xoay người nhìn.

Khương Thẩm lên đến lầu, Mạc Dư Thâm đang đứng chờ cô ở cửa thang máy.

Khuênh Thẩm giật mình, được chào đón mà lo sợ. Mấy lần trước tới, Mạc Dư Thâm còn không thèm rót cho cô ly nước, thế mà giờ lại ra nghênh đón.

"Cuối cùng thì lương tâm của cậu cũng phát hiện tôi đối xử với cậu quá tốt có phải không?"

Mạc Dư Thâm: "Ngồi lâu, đứng lên đi lại hoạt động chút."

Khuênh Thẩm: ..." Liếc anh một cái.

Đến giờ cô vẫn còn nằm trong sổ đen của anh.

Có khi cô cũng tự cảm khái mình quá vĩ đại, chân tình của cô đối với Mạc Dư Thâm và Trình Duy Mặc là không thể nghi ngờ.

Hôm nay Khuênh Thẩm tới là muốn bàn bạc cùng Mạc Dư Thâm về việc tổ chức sinh nhật của Trình Duy Mặc.

Những lần sinh nhật trước, bọn họ không gọi thêm bất kỳ ai, chỉ có ba người tụ tập vừa ăn cơm vừa tâm sự.

Năm nay khác, Mạc Dư Thâm đã biết Trình Duy Mặc thích Hè Gia nên nếu ba người ở chung sẽ cảm thấy lúng túng khó xử.

Đến văn phòng, Mạc Dư Thâm pha cà phê cho cô.

Khuênh Thẩm nhìn Mạc Dư Thâm một cách nghi ngờ, khác thường chắc chắn có quỷ, "Nói đi, có phải lại chuẩn bị bẫy tôi cái gì phải không?"

Mạc Dư Thâm: "Hai năm nay tôi và Hè Gia đều làm cậu chịu không ít uỷ khuất."

Đột nhiên sến lụa như vậy, Khương Thẩm có chút không quen, "Con người của tôi lòng dạ từ bi."

Mạc Dư Thâm: "Gần đây đang diễn phim cổ trang à?"

Khương Thẩm cười. Đúng vậy.

Cô cầm tách cà phê lên hít hà, mùi vị không tệ, "Sinh nhật của Trình Duy Mặc, tôi định đưa cậu ấy đi chơi."

Mạc Dư Thâm: "Đi đâu?"

Khương Thẩm: "Còn chưa nghĩ ra. Đợi bộ phim này đóng máy, tôi được nghỉ liên tiếp hai kỳ nghỉ Tết. Lâu rồi tôi cũng chưa ra ngoài du lịch."

Lặng im mấy giây.

Cô nhìn Mạc Dư Thâm: "Tôi cũng nghĩ thông rồi, trong một khoảng thời ngắn hai cậu cũng không thể xem như chưa có chuyện gì xảy ra. Trước đó tôi sợ các cậu sẽ trở nên xa lạ, hi vọng các cậu sẽ không có khúc mắc nào. Là tôi quá miễn cưỡng các cậu. Thật ra bây giờ cũng không tệ, cậu vẫn tin nhiệm cậu ấy, vẫn giao nghiệp vụ cho cậu ấy xử lý. Trình Duy Mặc cũng vậy, vẫn luôn suy nghĩ cho cậu, hi vọng cậu và Hè Gia bên nhau tốt đẹp. Trưởng thành rồi chắc chắn sẽ không suy nghĩ như thời còn bé, cảm xúc cũng không để lộ hết ra ngoài, cái gì cũng không biểu hiện trên mặt. Dương nhiên, tôi vẫn đợi, đợi đến một ngày chúng ta đều mang theo con của chúng ta đến hẻm nhỏ trên đường cây ngô đồng để chơi."

Hai năm này trải qua nhiều chuyện. Bọn họ trưởng thành, cô cũng vậy.

Mạc Dư Thâm: "Sang năm có đóng phim không?"

Khương Thắm: "Đang chọn kịch bản. Có rất nhiều kịch bản được gửi tới nhưng tôi lại không hứng thú với nội dung và thiết lập nhân vật nào. Người đại diện nói thà ít chứ không chọn bừa. Sang năm nói sau. Sắp tới <Quãng đời còn lại> sẽ có nhiều hoạt động truyền thống, tôi đã đồng ý với Chu Minh Khiêm là sẽ tham gia."

Đương nhiên cũng là nể mặt Hè Gia.

Tất cả mọi người đều mong chờ bộ phim phát sóng, cô cũng làm hết sức mình.

Mạc Dư Thâm: "Nếu sang năm Hè Gia khôi phục được kha khá rồi thì tôi tính đầu tư cho kịch bản của cô ấy. Nữ chính trong kịch có tính cách rất giống cậu. Hơn nữa cậu cũng biết cưỡi ngựa."

Quan trọng hơn, Khương Thắm biết trạng thái khi Hè Gia bị mất trí nhớ và ù tai là như thế nào.

Biết rõ nên có thể bắt được cảm xúc để diễn.

Trong khoảng thời gian này Hè Gia cũng đổi nghề nghiệp của nữ chính từ huấn luyện viên lặn thành vận động viên cưỡi ngựa.

Khương Thắm cảm thấy hứng thú với đề tài này, nếu cô đoán không sai thì có thể sẽ do đội ngũ sản xuất của Chu Minh Khiêm đảm nhận. Có điều không nhất định đưa vai nữ chính cho cô.

"Đến lúc đó nói sau, có khi Hè Gia cũng không cho tôi diễn nữ chính đâu."

Mạc Dư Thâm: "Cô ấy công tư phân minh."

Chủ đề này dừng lại ở đây.

Anh sẽ về nhà hỏi Hè Gia, nếu bộ này quay thành phim thì muốn ai diễn nữ chính.

Mạc Dư Thâm đổi chủ đề, tuỳ ý hỏi: "Gần đây Trình Duy Mặc đang bận gì vậy?"

Khương Thẩm: "Còn có thể bận gì. Chẳng phải cậu nhờ cậu ấy thụ lý vụ kiện của Hướng Lạc sao? Vụ đó vẫn còn chưa kết thúc."

Mạc Dư Thâm gật gật đầu.

Khương Thẩm có ý làm khó anh, "Này, sắp sang năm mới tới nơi rồi, bao giờ cậu mới kéo tôi ra sổ đen hả?"

Mạc Dư Thâm không lên tiếng, rót thêm cho cô một ly cà phê.

Sắp đến tết, phố lớn nhỏ đều tràn ngập hương vị năm mới.

Đội ngũ chữa bệnh của Hè Gia tổ chức cuộc họp tổng kết.

Ký ức của Hè Gia vẫn tiếp diễn, chuyện quan trọng còn có thể duy trì hai ba ngày, sau đó lại từ từ phai nhạt.

Những chuyện không quan trọng qua hôm sau sẽ quên sạch.

Có điều, tổng thể khôi phục vẫn vượt xa mong đợi.

Trong khoảng thời gian uống thuốc vẫn chưa xuất hiện tác dụng phụ.

Hiện tại điều lo lắng duy nhất là loại thuốc này nếu dùng lâu dài không biết có bị ảnh hưởng đến chuyện làm mẹ hay không.

Mạc Dư Thâm: "Tôi không có ý định sinh con."

Tất cả mọi người đều nhìn anh. Đặc biệt là Quý Chính Hà và Hè Diệp Lam, trong lòng chua xót không thể diễn tả được.

Mạc Dư Thâm: "Tiếp tục dùng thuốc."

Bác sĩ gật đầu, nhắc nhở Mạc Dư Thâm: "Trí nhớ trước kia của Hè Gia càng dùng càng ít, chờ sử dụng hết rồi sẽ không biết như thế nào." Đến lúc đó trí nhớ của cô không liên tục, sẽ xuất hiện tình trạng ngưng đọng.

Mạc Dư Thâm: "Không có việc gì. Tình trạng xấu nhất cũng không xấu bằng trước kia."

Bác sĩ tiếp tục dặn dò những điều cần chú ý cho Mạc Dư Thâm.

Mạc Dư Thâm về biệt thự, Hè Gia đang sửa kịch bản trong phòng ngủ. Cô xem lại rất nhiều bút ký trước kia và đọc hết những đoạn chung đụng nhỏ giữa cô và Mạc Dư Thâm.

Cô bật đèn pin điện thoại hươ hươ trước máy tính. Sau này cô cũng muốn rọi đèn vào mặt Quý Thanh Thời.

Cửa phòng mở ra.

Hè Gia quay đầu, "Ông xã."

Mạc Dư Thâm: "Ừm." Anh cởi áo khoác, "Kịch bản vẫn chưa xong?"

Hè Gia: "Đã xong nhưng còn muốn tốt hơn." Cô lưu tài liệu, "Hôm nay anh tan làm rất muộn."

Mạc Dư Thâm không giấu diếm, nói đi họp với bá sỹ.

Hè Gia tắt máy tính, "Nói thế nào?"

Mạc Dư Thâm: "Khôi phục không tệ, có điều chờ khi em sử dụng hết đoạn ký ức này thì không biết tiếp theo sẽ ra sao. Nói không chừng còn xuất hiện tình trạng tạm ngừng."

Hè Gia cảm thấy hứng thú với đề tài này, cô đẩy ghế cho Mạc Dư Thâm ngồi xuống xong rồi cô ngồi lên đùi anh, dùng đuôi ngựa quấn vòng qua eo anh.

"Có ý gì? Như thế nào là tạm ngừng?" Cô nghĩ, "Nói chuyện không lưu loát?" Sau đó cô giả vờ, "Mạc... Mạc... Mạc Dư... Thâm, anh... thật... thật... thật... đẹp trai nha."

Mạc Dư Thâm bật cười, ôm cô vào lòng, "Nghiêm túc một chút."

*

#14062020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 88: Đừng Nhìn Em Như Vậy, Em Sẽ Bị Mê Hoặc

Hè Gia nói lỏng đuôi ngựa quần bên hông Mạc Dư Thâm ra rồi lại quần quanh cổ anh, cô xụ mặt, biểu thị mình đang rất nghiêm túc, ra hiệu Mạc Dư Thâm nói tiếp.

Mạc Dư Thâm: "Như em nói không phải là tạm dừng mà là nói lặp bắp."

Hè Gia cầm đuôi ngựa gãi gãi cái cầm của Mạc Dư Thâm, giống như mình đã hiểu, "Mạc Dư Thâm, anh." Sau đó không có sau đó.

Mạc Dư Thâm vẫn chờ cô nói tiếp, kết quả cô lại trêu anh, "Nói chuyện dễ hiểu một chút."

Hè Gia: "Em nói xong rồi mà. Như vậy chẳng phải là tạm ngừng sao? Mạc Dư Thâm, anh."

Mạc Dư Thâm: "..." Làm như nghĩa trên mặt chữ. Ký ức cô có không liên tục cũng sẽ không nói chuyện một nửa kiểu này.

"Khi ký ức của em không theo kịp, đầu sẽ ở một trạng thái trống rỗng, thậm chí còn không biết mình là ai, tại sao lại như vậy."

Anh làm trước công tác tâm lý cho cô để tránh đến lúc đó lại bị hoang mang.

Hè Gia hình như đã hiểu, cô ví dụ mẫu cho Mạc Dư Thâm xem, "Có phải sẽ xuất hiện tình trạng: Tôi là ai? Tôi đang ở đâu? Tôi đang làm gì?"

Mạc Dư Thâm gật đầu.

"Không có chuyện đó đâu. Anh xem lúc em nghe không được, một chút ký ức cũng không có vậy mà cũng đâu bị gì. Vẫn sống trong vui vẻ." Cô trấn an Mạc Dư Thâm: "Anh quên em làm nghề gì rồi à? Em là biên kịch, cần phải có những trải nghiệm không bình thường như vậy mới được."

Mạc Dư Thâm nhìn chầm chằm mặt cô, từ khi cô sinh bệnh đến nay, anh chưa từng thấy trên mặt cô xuất hiện một tia đau khổ mệt mỏi, ngay cả khi cô không nghe được.

Hè Gia che mắt của anh, "Đừng nhìn em như vậy, em sẽ bị mê hoặc."

Không chỉ mình cô, cô nghĩ nếu người phụ nữ nào bị anh nhìn như vậy thì tim cũng sẽ đập bịch bịch.

Hè Gia nhất thời tâm huyết sôi trào, hỏi anh, "Vì sao bạn gái cũ của anh và anh lại chia tay vậy? Nếu là em thì em sẽ không bỏ được. Có phải do anh chủ động đá người ta đúng không?"

Hôm nay cô chỉ đọc một phần bút ký nhỏ nên không xem đến quá khứ của Mạc Dư Thâm.

Mạc Dư Thâm: "Người ta cứ nhất quyết phải chia tay anh."

Hè Gia: "Tại sao chứ? Có phải anh làm ra chuyện cẩn bã gì không?"

"Không có. Cô ấy không nhớ được anh, còn từng muốn ly hôn với anh."

Hè Gia buông hai mắt anh ra, "Vậy em chính là bạn gái trước, cũng là vợ trước của anh luôn à?"

"Ừm. Dù sao thì cũng là một người." Mạc Dư Thâm nhìn đồng hồ đeo tay, thời gian không còn sớm, nhắc nhở cô đi ngủ.

Hè Gia: "Được thôi. Nỗi tình em là mối tình đầu của anh nên đêm nay anh nói cái gì em cũng nghe lời." Cô trượt từ trên đùi Mạc Dư Thâm xuống.

Mạc Dư Thâm lấy áo ngủ cho cô.

Hè Gia không cầm, kiêng chân quàng qua vai Mạc Dư Thâm, "Tắm chung đi, tiết kiệm nước."

Mạc Dư Thâm: "..."

Thế là không có một giọt nước nào bị lãng phí.

Một tiếng đồng hồ sau, Hè Gia ra khỏi phòng tắm.

Cô ngồi trước bàn trang điểm, nhìn cô gái trong gương có sắc mặt hồng nhuận tươi trẻ, đêm nay khỏi cần đánh mặt nạ.

Hè Gia cầm điện thoại đặt chuông báo. Ban ngày cứ mỗi hai tiếng lại báo một lần, nhãn báo là: Nhìn bản ghi nhớ.

Cô ghi chép rất nhiều nội dung trong bản ghi nhớ, đều liên quan đến bệnh tình của cô. Chuyện ký ức tạm ngừng mà Mạc Dư Thâm nói hồi nãy cô cũng ghi chú vào.

Xong xuôi hết, lúc này Hè Gia mới nhìn thấy Wechat có tin nhắn đến. Hai giờ trước Võ Dương nhắn tin hỏi cô có muốn chơi game hay không.

Lần đầu tiên Hè Gia chơi game cũng đã mấy năm về trước, Mạc Liêm dạy cô.

Lúc ấy bọn họ đều còn trẻ, chỉ mới có mươi mấy tuổi.

Từ khi cô đi du học cũng rất ít xã giao, chủ yếu là vì không có thời gian. Bài tập, huấn luyện cưỡi ngựa, ngày nào cũng có kế hoạch, buổi tối về đến nhà thì viết kịch bản.

Có khi kẹt ý không có mạch văn thì sẽ tìm Mạc Liêm chơi game.

Cô và Mạc Liêm có cùng nhóm bạn thời đại học, Mạc Liêm cũng quen nên có nhiều lần tụ tập chơi rất nhiều thứ. Mạc Liêm không thích nói chuyện, nhưng cô và Mạc Liêm lại có thể trò chuyện cùng nhau.

Sau khi tốt nghiệp đại học, ít tụ tập đi hoặc có thể vì bệnh mà cô đã quên mất cô không liên lạc với Mạc Liêm mấy năm rồi.

Cô tốt nghiệp đại học là trực tiếp ký hợp đồng với câu lạc bộ, trở thành vận động viên cưỡi ngựa. Cô quen Võ Dương ở câu lạc bộ, Võ Dương cũng thích chơi game.

Bận bìu cả ngày, bọn họ sẽ lập nhóm chơi game giải tỏa.

Hè Gia trả lời Võ Dương: 【Cũng lâu rồi chưa chơi, có chút ngượng tay.】

Võ Dương: 【Tôi cũng lâu rồi chưa chơi. Còn tưởng cậu ngủ rồi.】

Hè Gia: 【Chưa. Mới vừa viết kịch bản. Nếu không thì chơi hai ván đi?】

Cô và Võ Dương bây giờ cũng rảnh rỗi, câu lạc bộ nghỉ tết, mùng mười năm sau mới phải đến làm. Đây là kỳ nghỉ dài nhất của cô.

Võ Dương: 【Bây giờ muộn rồi, cậu ngủ sớm một chút đi.】

Hè Gia: 【Không buồn ngủ. Tôi vốn ngủ rất muộn.】

Cô đăng nhập tài khoản, trò chơi có giao diện mới, trước đây chưa từng thấy. 【Tôi muốn mua trang bị mới, năm mới thay đổi mới. Cậu cũng chọn một cái đi, tôi tặng.】 Hè Gia nói Võ Dương chọn trang bị.

Mạc Dư Thâm từ phòng tắm đi ra, thấy Hè Gia còn chưa lên giường, thúc giục cô nghỉ ngơi.

Mạc Dư Thâm không cho phép cô ngủ muộn như vậy, ra lệnh cho cô lên giường, lại hỏi cô ngày mai có kế hoạch gì không.

Hè Gia leo lên giường, "Tìm bạn tâm sự. Ngủ ngon." Cô đặt di động bên gối, nằm nghiêng, đưa lưng về phía Mạc Dư Thâm.

Mạc Dư Thâm nhìn Hè Gia, nói cô xoay người lại.

Hè Gia giả vờ buồn ngủ, làm bầm nói: "Ngủ riêng không khí tốt, ngủ dễ chịu."

Mạc Dư Thâm cảm thấy không đúng chỗ nào nhưng không diễn tả được. Trước đây cô chỉ hận không thể dính trên người anh, bây

giờ lại muốn ngủ tách ra. Anh tắt đèn, có nhiều điều suy nghĩ.

Nghĩ đến ván cờ với Mạc Liêm, bệnh tình của Hè Gia. Càng nghĩ, đầu óc càng tinh táo.

Mười mấy phút sau, có âm thanh nhỏ bé nào đó vang lên: "Ông xã, anh ngủ chưa?"

Mạc Dư Thâm tưởng Hè Gia muốn uống nước hay có chỗ nào không thoải mái, "Chưa, làm sao vậy?"

Hè Gia thở dài trong lòng, "Không có gì. Chỉ muốn gọi anh, ông xã ngủ ngon."

Mạc Dư Thâm nhìn bóng lưng của Hè Gia, đoán được dường như cô đang chờ anh ngủ để làm chuyện xấu. "Ngủ ngon."

Hè Gia giả bộ ngáp một cái.

Lại mười mấy phút trôi qua, hè Gia gọi anh lần nữa: "Ông xã?"

Không lên tiếng.

Hè Gia xoay người, "Ông xã?"

Hơi thở của Mạc Dư Thâm đều đều, có vẻ như đã ngủ rất sâu.

Hè Gia đẩy anh, không có động tĩnh. Rốt cuộc cô cũng yên tâm, trùm chăn qua đầu, mở điện thoại hỏi Võ Dương: 【Cậu chọn trang bị xong chưa?】

Võ Dương: 【Chọn xong rồi, còn chờ cậu đổi ý không tặng nữa.】

"Hè... Hè... Hè... Hè Gia, ngủ... ngủ... đi ngủ."

Hè Gia sững sờ, giật chấn trên đầu xuống.

Mạc Dư Thâm đã mở đèn, đang nhìn cô.

Hè Gia bỗng nhiên bật cười, xém xíu quăng hết cái thực nữ đi. Cô ném điện thoại, ôm lấy cổ của Mạc Dư Thâm: "Anh... anh... anh... thật... thật... đáng yêu."

Mạc Dư Thâm vỗ vỗ đầu cô, "Không cho phép trùm chăn chơi điện thoại."

Hè Gia đưa di động cho anh, "Không chơi nữa."

Mạc Dư Thâm hỏi cô: "Không mệt à?"

Hè Gia lắc đầu. Mặc dù trước đó có vận động trong phòng tắm một lần nhưng tâm trạng không tệ, cơ thể thả lỏng, không có chút mệt mỏi.

Mạc Dư Thâm tắt đèn, "Em thiếu vận động rồi." Anh đè lên cô.

Thân thể Hè Gia chìm xuống dưới, chống đỡ trọng lượng cơ thể của anh, "Em đã quên lần đầu tiên của chúng ta rồi. Không biết lúc sinh thời còn có thể nhớ ra được không."

Mạc Dư Thâm: "...Tập trung vào."

Ngày hôm sau khi Hè Gia tỉnh lại thì Mạc Dư Thâm đã đi làm, Mạc thị vẫn chưa nghỉ tép. Chuyện hôm qua Hè Gia vẫn nhớ được chút ít, hôm nay cô muốn đi gặp một người bạn.

Hè Gia lái xe đến văn phòng luật. Hôm nay là ngày thường, lúc Hè Gia tới thì Trình Duy Mặc đã ở văn phòng rồi.

"Luật sư Trình."

Cửa văn phòng rộng mở, Hè Gia gõ cửa hai lần.

Trình Duy Mặc quay người, giật mình, lập tức mỉm cười, "Hôm nay sao có thời gian vậy?"

Hè Gia đi tới: "Chúng tôi được nghỉ. Bao giờ văn phòng luật mới nghỉ tết?"

Trình Duy Mặc: "Tầm hai ba ngày nữa." Anh pha cà phê cho Hè Gia rồi ngồi xuống đối diện cô, "Tìm tôi có chuyện gì?"

Hè Gia tới là vì thoả thuận ly hôn, "Lúc trước chẳng phải có lưu lại ở đây hai bản thoả thuận ly hôn sao, tôi muốn lấy về. Không cần nữa, tôi và Mạc Dư Thâm đã là vợ chồng từ lâu rồi."

Cô chỉ chỉ đầu mình, "Ở đây có bệnh, không nhớ được anh ấy."

Trình Duy Mặc: "Bỏ vào máy cắt giấy huỷ lâu rồi. Biết hai người không cần dùng tới."

Hè Gia kinh ngạc: "Anh đã sớm biết chúng tôi là vợ chồng rồi à?"

Trình Duy Mặc gật đầu, cái khác không nói gì thêm.

Hè Gia nghĩ chắc là cô đã từng nói với anh nhưng lại quên.

Trình Duy Mặc: "Trong máy tính của tôi vẫn còn vài phần tài liệu chưa xoá, cũng không ít đâu."

Hè Gia: "Là sao?"

Trình Duy Mặc: "Hai năm nay các người ký không ít thoả thuận ly hôn."

Hè Gia: "..."

"Luật sư Trình." Tiếng gõ cửa vang lên lần nữa, một giọng nữ dịu dàng truyền đến.

Hè Gia và Trình Duy Mặc cùng quay đầu, là Hướng Lạc.

Hè Gia không biết Hướng Lạc. Hai ngày trước có xem tuyên truyền của <Quãng đời còn lại> nhưng hôm nay lại quên mất.

Trình Duy Mặc nhìn Hướng Lạc, khẽ gãi cằm. Không biết lần này cô đến lại có chuyện gì. Vụ kiện làn trước đã xử lý xong rồi.

Hướng Lạc không chắc là Hè Gia có nhớ được đoàn đội <Quãng đời còn lại> hay không nên không lên tiếng chào hỏi.

Hè Gia cáo từ, "Hôm nào tôi và Mạc Dư Thâm sẽ mời cơm. Hai năm nay mang lại nhiều phiền phức cho anh rồi."

Trình Duy Mặc tiến Hè Gia ra thang máy, khi quay lại thì thấy Hướng Lạc đang sắp xếp mấy cuốn tạp chí nằm loạn trên bàn trà.

Trình Duy Mặc: "Không cần phiền cô. Lát nữa có người đến dọn."

Hướng Lạc: "Dù sao cũng rảnh."

Trình Duy Mặc rót nước cho cô, hỏi cô hôm nay lại có phiền phức gì.

Hướng Lạc: "À, là như vậy, mấy ngày nay trên mạng có những bình luận ác ý nên tôi muốn nhờ anh đưa thư luật sư kiện."

Trình Duy Mặc gật đầu hỏi, "Có nghiêm trọng không?"

Hướng Lạc chần chờ mấy giây, "Cũng có. Anh cứ cho tôi một lá đơn là được."

Trình Duy Mặc tận lực thoả mãn nhu cầu của khách hàng, cô không muốn nói nhiều thì anh cũng không gặng hỏi. Bây giờ vẫn còn sớm, trợ lý còn chưa tới nên anh tự mình làm.

Hướng Lạc đứng ở bên cạnh bàn nhìn anh đánh chữ, "Chuyện lần trước cảm ơn anh."

Trình Duy Mặc: "Không cần khách khí." Cô đã cảm ơn hơn mươi lần rồi.

Hướng Lạc giữ im lặng, không làm ảnh hưởng đến công việc của anh.

Cô đưa mắt nhìn ra ngoài, ở góc độ này vừa khéo thấy được bãi đỗ xe lộ thiên của tòa nhà. Kế bên xe của cô là xe của Hè Gia, biển số xe rất đặc biệt.

Hè Gia xuống lầu một lúc rồi nhưng vẫn chưa rời đi.

Trong xe, Hè Gia đang định thắn lại.

Tối qua Mạc Dư Thâm đã đề cập với cô về việc ký ức không liên tục sẽ gây ra trạng thái tạm ngừng. Không ngờ nhanh như vậy đã xuất hiện.

Vừa nãy lúc ngồi lên xe, vừa nổ máy thì trong đầu cô đột ngột trống rỗng, ngoài việc biết mình là Hè Gia thì không còn nhận thức được gì hết.

Tình trạng này kéo dài mấy phút.

Chậm rãi định thần lại, Hè Gia gửi tin nhắn cho Mạc Dư Thâm:
【Em là ai? Em đang ở đâu? Em đang làm gì?】

Mạc Dư Thâm nhìn tin nhắn, trực giác mách bảo điểm xấu, anh lập tức gọi qua cho cô, "Em sao vậy?"

"Ông xã."

"Anh ở đây."

"Vừa nãy hình như em xuất hiện tình trạng ngưng trọng."

"Em đừng đi đâu cả, em đang ở đâu để anh đến đón." Tim của Mạc Dư Thâm cũng treo ngược cành cây.

Hè Gia: "Không cần không cần. Em đã nhớ được rồi. Rốt cuộc thì bây giờ em cũng biết đầu óc trống rỗng như em hay miêu tả trong kịch bản là như thế nào."

Nhay mắt đó, ký ức của cô như đi lạc vào điểm mù.

Cái Hè Gia lo lắng là: "Lỡ sau này tình trạng này càng ngày càng kéo dài thì làm sao đây?" Lần này là mấy phút, lần sau có khi nào là một tiếng, hay cũng có thể là một ngày?

Mạc Dư Thâm trấn an cô, "Sẽ không như vậy đâu. Bây giờ em đang trong quá trình dùng thuốc, xuất hiện hiện tượng như vậy là bình thường."

Anh lại làm công tác tâm lý cho cô thêm lần nữa, "Sắp tới đây em có khả năng xuất hiện ký ức sai chổ. Chính là, trí nhớ của em sẽ trở nên ngẫu nhiên."

Hè Gia: "Ngẫu nhiên là sao?"

Mạc Dư Thâm không biết.

*

Bạn học Lã có lời muốn nói: Trình Trình, anh không thấy vận đào hoa của anh đến rồi hả 😊

*

#15062020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 89: Ký Úc Sai Chỗ

Hè Gia nói chuyện với Mạc Dư Thâm một lúc rồi cúp máy.

Cô không biết hôm nay có xuất hiện tình trạng ký ức trống không này nữa hay không nên không dám lái xe đi dạo nữa, trực tiếp về nhà.

Buổi sáng cô sửa chữa kịch bản, sau khi dùng bữa thì nghỉ ngơi một lát rồi chơi điện thoại.

Hot search hôm nay đều liên quan đến <Quảng đời còn lại>.

Dạo trước đoàn phim có tham gia tiết mục giải trí, tối hôm qua phát sóng gây nên một tràng ngạc nhiên cho người xem.

Hè Gia bật máy tính mở xem.

Dư An cũng đang xem lại, tối qua lúc phát sóng trên TV cỗ đã xem rồi nhưng vẫn chưa đã ghiền. Hôm nay ở văn phòng rảnh rồi nên xem lại lần nữa.

Hôm nay Tinh Lam có một cuộc họp cấp cao, họp xong sẽ được nghỉ tết.

Cửa phòng làm việc đẩy ra, Dư An nghe được động tĩnh nên quay người, là Chu Minh Khiêm. Cô không có văn phòng riêng nên đến công ty là ngồi ở phòng Chu Minh Khiêm luôn.

"Chu đạo, họp xong rồi à?"

"Ừm."

Dư An tắt video, châm trà cho Chu Minh Khiêm.

Còn có ba ngày nữa là ăn Tết, chắc là hôm nay Chu Minh Khiêm sẽ về nhà. Có lần nghe trợ lý nghiệp vụ của Chu Minh Khiêm nói ba mẹ Chu đang ở nhà của ông bà nội Chu bên Sydney.

Nếu hôm nay Chu Minh Khiêm cũng về nhà thì cô cũng được nghỉ.

"Chu đạo, tôi đặt trước vé máy bay cho ngài nhé?"

Chu Minh Khiêm: "Nói sau đi."

Đúng lúc có điện thoại đến, là mẹ Chu. Anh cầm lên ra ngoài nghe.

Mẹ Chu hôm nay mới xem tiết mục giải trí mà Chu Minh Khiêm tham gia, gọi điện tới để khen con trai. Cuối cùng cũng biết lo cho ba mẹ, còn biết quảng cáo trang sức cho nhà mình.

Khen ngợi xong, mẹ Chu hỏi: "Lúc nào con về? Con không về thì giao thừa sẽ đi mất."

Chu Minh Khiêm không lên tiếng, anh không có ý định về nhà.

Mẹ Chu: "Con đừng nói với mẹ là con muốn đuổi kịp tiến độ quay phim. Mẹ đã gọi điện cho tiểu Dư rồi, bắt đầu từ hôm nay không có ai có lịch trình gì, cũng không có phim mới khai máy."

Chu Minh Khiêm: "Mẹ, mẹ có biết Dư An là cô nhi không?"

Mẹ Chu sững sờ. Có lần bà đến phim trường thăm Chu Minh Khiêm đã gặp qua Dư An. Tính cách không tệ, khí chất cũng được nhưng lại không nghĩ tới thân thế lại như vậy.

Chu Minh Khiêm muốn châm điếu thuốc, "Giao thừa là sinh nhật cô ấy. Cô ấy cũng không có bạn bè ở Bắc Kinh."

Mẹ Chu: "Con có ý gì?"

Chu Minh Khiêm: "Không có ý gì. Nếu đổi lại là mẹ và ba con lúc trẻ thì chắc chắn sẽ làm giống con bây giờ."

Mẹ Chu đã hiểu. Chu Minh Khiêm không về nhà ăn tết mà ở lại Bắc Kinh cùng với cô trợ lý nhỏ của mình. Bà thử thăm dò: "Con đối với Dư An..."

Lời còn chưa nói hết đã bị Chu Minh Khiêm cắt ngang, "Mẹ, mẹ suy nghĩ nhiều rồi. Con không phải thích cô ấy như kiểu đó đâu."

Mẹ Chu cười "Ha ha" hai tiếng, "Chỉ mong là mẹ nghĩ nhiều."

Chu Minh Khiêm: "Năm sau sẽ về thăm ba mẹ. Năm mới vui vẻ."

"Năm mới vui vẻ."

Chu Minh Khiêm cúp điện thoại, thuốc lá cũng tắt, về văn phòng.

Dư An đã thu gọn bàn làm việc, lại hỏi: "Chu đạo..." đặt vé máy bay ngày nào.

Đột nhiên Chu Minh Khiêm dùng dùng ném di động lên bàn "bụp" một tiếng chói tai.

Dư An chưa kịp chuẩn bị tinh thần, bị dọa đến run rẩy. Vừa rồi anh nhận điện thoại của mẹ Chu, cô có thấy hiển thị trên màn hình.

Xem ra anh và mẹ lại cãi nhau.

Tốt thật, còn có thể cãi nhau với người nhà.

Cách mấy ngày trước, người mà vừa cãi nhau với anh còn đến phim trường thăm anh.

Dư An giải bộ như không biết, "Chu đạo, sao vậy?"

Chu Minh Khiêm: "Không cần đặt vé nữa, tôi không về. Cãi nhau với người nhà rồi." Dừng mấy giây: "Còn muốn làm phiền cô chuẩn bị cho tôi một ít mì tôm bở trong tủ, ăn qua tết."

Tự nói mình khổ hơn khổ qua.

Dư An không đành lòng, "Ngày nghỉ tôi không đi du lịch, ở ngay Bắc Kinh, đến lúc đó tôi làm cho anh mấy món ăn. Không cần tiền làm thêm giờ đâu."

Trở bàn tay một cái là giải quyết xong chuyện này, Chu Minh Khiêm gật gật đầu, làm bộ như mình rất mệt mỏi, ra hiệu cô có thể về. Hôm nay chính thức nghỉ tết, sau tết Nguyên Tiêu bắt đầu làm việc lại.

Buổi tối Dư An đi siêu thị mua sắm tết. Nguyên liệu nấu ăn cô đều lấy hai phần, cho Chu Minh Khiêm một phần. Từ siêu thị đi ra thì nhận được điện thoại của Hè Diệp Lam.

Dư An vui vô cùng, điện thoại kết nối, Dư An và Hè Diệp Lam trò chuyện tình hình đây rồi quan tâm bệnh tình của Hè Gia.

Lúc này Hè Diệp Lam mới vào chủ đề: "Năm ngoái Gia Gia có dặn dì sau này hằng năm đều muốn đai sinh nhật cho con. Sắp tới giao thừa đến nhà dì ăn cơm đi, nhiều người náo nhiệt."

Dư An cảm động không nói nên lời. Lần trước rời nước mắt là đêm giao thừa năm ngoái lúc Hè Gia tổ chức sinh nhật cho cô.

Một năm trôi qua nhanh như cái chớp mắt nhưng nguyện vọng sinh nhật của cô vẫn chưa linh nghiệm.

Dư An thút thít cái mũi, "Cảm ơn dì." Cô không muốn đem thêm phiền phức tới cho Quý gia, bệnh của Hè Gia đã đủ làm họ sức đầu mẻ trán.

Cô nói dối: "Chu đáo và vài người đồng nghiệp của con năm nay không về nhà ăn tết, nói là muốn tổ chức sinh nhật cho con nên con không thể đến chỗ của dì được. Cảm ơn dì vẫn luôn nhớ sinh nhật của con."

"Không khóc không khóc. Đứa nhỏ này, con khóc cái gì chứ." Hè Diệp Lam hỏi: "Thật sự có người tổ chức sinh nhật cho con rồi à? Con đừng lừa dì."

Dư An: "Con không lừa dì thật mà. Chu đáo và vài đồng nghiệp cố tình ở lại cùng con, con chỉ có thể giả bộ không biết."

Hè Diệp Lam nói Dư An gửi địa chỉ cho bà, bà có chuẩn bị cho Dư An không ít quà sinh nhật.

Cuộc điện thoại này nói mãi một lúc sau mới dừng. Mũi Dư An cũng đồng đỏ lên hết.

Ở khoảng khắc vừa rồi cô có chút hoảng hốt. Chu Minh Khiêm không về nhà là do cãi nhau với người nhà hay là sợ cô một mình ăn tết rất đáng thương?

Có lẽ là cô nghĩ quá nhiều.

Mặc kệ như thế nào thì vẫn có người ăn cơm cùng cô.

Tất cả mọi thứ cô có ở hiện tại là thứ mà đến nǎm mơ cô cũng không dám nghĩ đến.

Cách đêm giao thừa hai ngày, Mạc Dư Thâm cũng nghỉ, cuộc chiến của anh và Mạc Liêm cũng phải tạm hoãn vì lễ tết.

Một sáng nọ, mới sáu giờ, Mạc Dư Thâm đã bị Hè Gia lay tỉnh, "Ông xã, mau tỉnh dậy."

Mạc Dư Thâm giật mình, lập tức tỉnh táo, "Sao vậy?"

Hè Gia vén chăn xuống giường tìm quần áo, "Hôm nay em muốn đi vẽ tranh, không dậy là sẽ muộn mất."

Mạc Dư Thâm không hiểu gì hết, "Em đăng ký lớp học vẽ à?"

Hè Gia lắc đầu, ai đăng ký lớp cho cô cô cũng không biết, có điều hôm nay có tiết học, "Anh mua cho em một ít socola nhé, em chia cho bạn học cùng ăn. Lần nào cũng là em ăn socola của cô ấy."

Mạc Dư Thâm cảm thấy không đúng chỗ nào, cho dù cô có đăng ký lớp thì cũng chưa học qua lần nào, sao lại cùng nhau ăn socola với bạn học được? Đột nhiên anh phát giác, ký ức của cô bị rối loạn.

Trước kia cô từng nói năm bốn tuổi có theo học một lớp mỹ thuật, lúc nào cũng ăn vung với bạn học nhỏ ngồi bên cạnh.

Sao tự nhiên hôm nay ký ức lại chạy đến chỗ khi cô còn bé vậy?

"Hè Gia, hôm nay em không có tiết. Đó là ký ức khi còn bé của em."

Hè Gia đang mặc váy, động tác dừng lại, "Anh nói cái gì?"

Mạc Dư Thâm: "Em xem bản ghi nhớ trên điện thoại đi." Anh đưa điện thoại cho cô.

Hè Gia nghi ngòi mở bản ghi nhớ. Hôm qua cô xuất hiện một vài ký ức nhỏ nhặt, một cái chớp mắt, đầu óc trống rỗng. Mạc Dư Thâm còn nhắc nhở cô có khả năng ký ức sẽ xuất hiện sai chỗ.

"Nhưng lỡ hôm nay em có lớp thì sao?"

Mạc Dư Thâm nắm đầu vai cô, "Đừng gấp, nói anh biết bây giờ em đang suy nghĩ cái gì? Tại sao nhất định phải đi học?"

Hè Gia: "Không có gì khác, chỉ là 8 giờ rưỡi phải lên lớp. Đúng rồi, bài tập mà giáo viên cho em tiết trước em vẫn chưa làm xong đâu, em phải đi sớm một chút nhờ bạn học bổ sung giúp em. Còn muộn đem thêm nhiều kẹo socola cho cậu ấy nữa."

"Bây giờ trong đầu đều là những điều này?" Mạc Dư Thâm hỏi.

Hè Gia gật đầu.

Mạc Dư Thâm: "Địa chỉ lớp học, em mấy tuổi, ai đưa em đi?"

Hè Gia: "Học ở đâu thì em không biết, lần nào cũng do tài xế chở em đi. Em hai mươi bảy tuổi rồi đó, đâu phải anh không biết em bao nhiêu tuổi."

Mạc Dư Thâm một tay ôm cô, tay kia lấy điện thoại của mình gọi cho Hướng giáo sư rồi nói rõ chi tiết tình huống vừa rồi cho ông biết.

Hướng giáo sư: "Loại tình huống này trước kia tôi đã gặp qua rồi. Có điều không phải ở trên người có bệnh giống Hè Gia mà là người bị bệnh Alzheimer*, ký ức của cô ấy dừng lại ở lúc bé. Người bệnh cũng biết đây là năm nào, có thể những chuyện cô ấy đã làm đều là làm khi còn bé. Đây là mệnh lệnh do đại não phát ra, người bệnh cũng không khống chế được."

*Bệnh Alzheimer là một chứng phổi biến nhất thường chỉ dùng để định bệnh cho những người mất trí tuổi 45 đến 65 ("lẫn trước khi già", "lẫn sớm"). Những người lớn tuổi hơn mà bị mất trí được coi như là chuyện thông thường, do tuổi cao làm "não bộ tê cứng".
(Nguồn: wikipedia).

Mạc Dư Thâm: "Vậy còn tình huống của Hè Gia thì sao?"

Hướng giáo sư: "Tôi có xem báo cáo chữa bệnh của đội ngũ y tế của Hè Gia gửi tới, theo như ghi chép thì hồi phục còn tốt hơn so với tôi tưởng tượng. Trên phương diện thần kinh não thì không xuất hiện bệnh biến, còn có dấu hiệu chuyển biến tốt đẹp. Hiện tượng này chỉ xảy ra trong khoảng thời gian ngắn thôi. Vất vả cho cậu rồi."

Mạc Dư Thâm thở phào: "Không có gì."

Hướng giáo sư: "Cô ấy muốn làm cái gì thì cậu cứ để cô ấy làm, vui vẻ là tốt nhất."

Ông lấy một ví dụ bình thường cho Mạc Dư Thâm dễ hiểu về trạng thái tâm lý hiện tại của Hè Gia: "Lấy ví dụ, tôi vừa mới tỉnh dậy, nghĩ đến nghiên cứu phát minh của dược phẩm A. Bởi vì bệnh tình của Hè Gia tăng lên, con bé không nghe được nên tôi phải chạy đua với thời gian. Nhưng thật ra Hè Gia đã dùng thuốc của dược phẩm A, bây giờ thính lực đã bình thường trở lại nhưng đối với tôi mà nói thì trong đầu tôi chỉ toàn là: Hôm nay phải tới phòng thí nghiệm, Hè Gia vẫn còn đang chờ thuốc của tôi để cứu mạng. Cứ xem như người khác đã nói cho tôi thính lực của Hè Gia đã khôi phục, đang uống thuốc của dược phẩm A. Nhưng trong đầu tôi không phát tín hiệu tiếp nhận. Cậu hiểu loại cảm giác này chứ? Đại não phát ra chỉ lệnh, nó sai nhưng tôi lại cho rằng nó đúng. Cho dù người bên ngoài có nói cho tôi biết là chuyện đã qua nhưng trong lòng tôi vẫn không thể vượt qua nó và không thể tin tưởng được."

Mạc Dư Thâm: "Tôi hiểu rồi." Cũng tương tự như trí nhớ hai năm trước của cô nhưng khi đó ký ức của cô liên tục, còn bây giờ thì không. Thỉnh thoảng sẽ xuất hiện ký ức ngẫu nhiên.

Hướng giáo sư: "Ký ức của thần kinh não mà chúng ta nghiên cứu chỉ là một phần rất nhỏ, đến nay vẫn chưa nghiên cứu được nguyên nhân bệnh của Hè Gia và bệnh Alzheimer là gì. Y học vẫn luôn tiến bộ, bệnh của Hè Gia nhất định sẽ khôi phục."

Hè Gia nhìn điện thoại, sắp 6 giờ 20 phút rồi, cô đầy đẫy Mạc Dư Thâm, nhỏ giọng nói: "Em sẽ đến trễ mất."

Mạc Dư Thâm gật đầu, vội vàng kết thúc cuộc trò chuyện với Hướng giáo sư.

Hè Gia tựa trán lên ngực Mạc Dư Thâm, "Xin lỗi ông xã. Em không khống chế được chính mình. Em biết bây giờ ký ức của em

đang rất rối loạn, nhưng một giây sau em lại nghĩ tới bài tập giáo viên đưa em còn chưa làm xong."

Mạc Dư Thâm ôm cô: "Không sao đâu. Sẽ tốt thôi, anh đã hỏi Hướng giáo sư rồi."

An tĩnh một lát, Hè Gia lặp lại: "Nhanh đi, nếu không em sẽ trễ mắt."

Mạc Dư Thâm nhất thời không có cách đối phó. Anh cũng không thể biến ra một lớp học mỹ thuật được. Cứ xem như có thể tìm được cô giáo, lớp học nhưng biết tìm đâu ra bạn học cho cô.

"Ông xã, anh mau buông em ra, em còn muốn đi rửa mặt, sẽ trễ thật đó."

Cái khó ló cái khôn, Mạc Dư Thâm: "Nghỉ đông, hôm nay giáo viên nói không có tiết, năm sau bổ sung." Anh gửi tin nhắn cho Hướng giáo sư: 【Hướng giáo sư, làm phiền ngài gửi cho tôi một thông báo nghỉ cho tôi để tôi cho Hè Gia nhìn. Hiện giờ tôi không tìm ra được lớp học vẽ nào.】

Rất nhanh, Hướng giáo sư gửi tin nhắn qua.

Hè Gia nghi ngờ nhìn anh: "Giáo viên nói à?"

Mạc Dư Thâm: "Giáo viên của em họ gì?"

Hè Gia: "Họ Trương."

Mạc Dư Thâm: "Vậy thì đúng rồi."

Anh đổi tên gợi nhớ của Hướng giáo sư thành "Thầy Trương lớp mỹ thuật". Anh đưa di động cho Hè Gia xem, "Giáo viên của em gửi

tới, trong lúc nghỉ đông sẽ không có lớp. Hôm nay anh đưa em đi chơi nhé?"

Hè Gia thấy không cần lên lớp, tim bỏ lại vào bụng. Bài tập không cần làm, dây thần kinh kéo căng trong đầu cũng buông lỏng.

Sau một lát, trong đầu cũng không nhớ đến chuyện phải lên lớp nữa.

Cô ôm Mạc Dư Thâm: "Cảm ơn ông xã. Sau này vật vả cho anh rồi, không biết em còn xuất hiện tình huống như thế nào nữa."

Mạc Dư Thâm xoa đầu cô, "Chuyện anh nên làm." Bây giờ trí nhớ của cô dần dần khôi phục, ký ức sai chở vừa rồi đã được giải quyết.

Hơn sáu giờ mùa đông, trời còn chưa sáng hẳn.

Hè Gia đổi lại váy, nằm xuống giường tĩnh ngủ một chút. Trần trọc, không ngủ được.

Mạc Dư Thâm tựa ở đầu giường đọc sách, thấy cô mở mắt ra, "Không ngủ à?"

Hè Gia dứt khoát ngồi dậy, "Hôm nay chúng ta làm gì? Anh cũng nghỉ à?"

Mạc Dư Thâm: "Đưa em ra ngoài chơi."

"Chỗ nào?"

"Phòng làm việc."

Mạc Dư Thâm mới vừa tìm bạn liên hệ với một phòng làm việc mỹ thuật, ở đó có không ít người trưởng thành tới họa sở thích của mình. Hôm nay là ngày cuối cùng của khóa trước ngày nghỉ.

Hè Gia hỏi tiếp: "Phòng làm việc gì?"

"Bí mật."

"Không nói là không xong."

Hè Gia còn tưởng liên quan đến kịch bản của cô, chờ đến nơi rồi mới biết đây là một phòng vẽ tranh.

Quản lý biết tình trạng cụ thể của Hè Gia nên không nhiều lời, sắp xếp cho cô một chỗ ngồi với đầy đủ các dụng cụ vẽ tranh.

Hè Gia chuẩn bị vẽ màu nước, cô hỏi Mạc Dư Thâm: "Anh thích con trai hay con gái."

Mạc Dư Thâm: "Con gái."

Hè Gia chuẩn bị vẽ một công chúa nhỏ, "Chờ khi nào em dùng thuốc, chúng ta sẽ sinh em bé. Em muốn sinh cho anh một nàng công chúa nhỏ."

Mạc Dư Thâm nhìn gò má của cô, ánh mắt nhu hòa.

Anh gật đầu, không nói chó cô biết thuốc cô đang uống có tác dụng phụ khả năng không thể sinh con.

Hè Gia nghiêm túc vẽ một chiếc váy cao cấp cho công chúa nhỏ, Mạc Dư Thâm ngồi cạnh phụ cô.

Hè Gia: "Thật ra anh không cần dẫn em đến đây vẽ tranh. Ký ức đi qua, không có mong muốn vẽ tranh, trong lòng cũng không khó chịu."

Mạc Dư Thâm: "Dù sao ở nhà cũng không có chuyện gì làm." Anh dùng miếng bông ngoáy ngoáy màu vô tình vẩy sang cạnh cô."

*

#18062020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 90: Đại Kết Cục (Thượng)

Ngày hôm sau, ký ức buổi sáng của Hè Gia bình thường, Mạc Dư Thâm thở phào nhẹ nhõm.

Cho dù nghỉ nhưng Mạc Dư Thâm vẫn không hoàn toàn buông bỏ công việc. Sau khi thị trường chứng khoán khai trương, cuộc chiến giữa anh và Mạc Liêm càng nảy lửa hơn bao giờ hết.

"Cốc cốc" tiếng gỗ cửa vang lên.

"Mạc Dư Thâm?" Âm thanh của Hè Gia truyền đến.

"Sao vậy?"

Hè Gia đẩy cửa thư phòng Mạc Dư Thâm ra, "Không quấy rầy công việc của anh chứ?"

Mạc Dư Thâm cảm giác cô kì lạ chỗ nào, ánh mắt không ỷ lại anh như bình thường mà ngược lại có chút lạnh lùng, biểu cảm cũng thế. Vừa mới ngủ trưa dậy, không lẽ ký ức của cô lại quay về trước kia?

"Có việc gì à?" Anh phối hợp với cô.

Hè Gia: "Em có việc cần đi ra ngoài một chút, có thể cho em mượn xe không?"

Mạc Dư Thâm gật đầu, tìm chìa khóa xe đưa cho cô.

Hè Gia: "Cảm ơn."

Hè Gia đi ra ngoài, Mạc Dư Thâm cho người đi theo cô.

Hè Gia đi trung tâm thương mại mua thêm không ít đồ mặc ở nhà và đầm ngủ. Sau khi Mạc Dư Thâm nhận được tin báo cáo mới vỡ lẽ ký ức của cô đang ở đâu.

Sau khi lĩnh chứng, ngày đầu tiên bọn họ ở cùng nhau. Sau đó cô nói quần áo mặc ở nhà của cô quá trẻ con, không trưởng thành.

Mãi cho đến bảy giờ tối Hè Gia mới ra khỏi trung tâm thương mại. Trên đường về nhà, cô ghé cửa hàng tiện lợi mua ít đồ rồi mới về nhà.

Về đến biệt thự đã là tám giờ, chuông báo điện thoại của Hè Gia vang lên nhắc nhở Hè Gia nhìn bản ghi nhớ trên điện thoại. Xem hết bản ghi chú, cô mới biết được ký ức của mình lại nhảy sai chỗ. Thế nhưng chưa được mấy phút lại không thèm bận tâm gì đến chuyện đó nữa, đại não phát ra chỉ thị, cô không thể không làm theo. Mua thêm một đồng quần áo ngủ và đồ mặc ở nhà.

Hè Gia vỗ đầu một cái, cô và Mạc Dư Thâm đã kết hôn hai năm rồi, không phải mới lần đầu ở chung. Cô lại tự nhắc nhở bản thân.

Mạc Dư Thâm từ biệt thự đi ra, mở cửa xe chờ cô, "Em mua gì vậy?"

Hè Gia: "Anh biết đấy."

Mạc Dư Thâm: "Quần áo ở nhà và đồ ngủ?"

Hè Gia gật đầu, lại ôm anh, "Lại khiến anh lo lắng rồi."

"Không sao, dù sao anh cũng nhàn rỗi." Mạc Dư Thâm lấy hết mấy túi lớn túi nhỏ ở cốp xe xuống, một tay cầm túi một tay nắm tay cô đi vào nhà.

Hè Gia về phòng ngủ, treo từng bộ từng bộ quần áo hôm nay mua vào tủ. Sau đó ký ức lại mạnh mẽ lội ngược về giai đoạn cô mới vừa đến ở chung với Mạc Dư Thâm.

Mạc Dư Thâm không giải thích gì thêm, phối hợp nhịp nhàng với cô, tìm lại cảm giác lúc ban đầu.

Hai người tách ra tắm rửa, chuẩn bị nghỉ ngơi.

Trong lòng Mạc Dư Thâm và Hè Gia đều biết rõ đêm nay sẽ xảy ra chuyện gì. Cô lấy đồ mua ở cửa hàng tiện lợi từ trong túi xách ra, đưa cho Mạc Dư Thâm.

Mạc Dư Thâm nhìn một chút là cõi lớn nhất.

Chuông báo của Hè Gia vang lên lần nữa, mười giờ nhắc nhở. Xem hết, cô bất lực nằm lên ngực Mạc Dư Thâm, "Mới vừa rồi em còn mừng thầm vì sắp chiếm được anh."

Mạc Dư Thâm không thể phản bác được, hỏi cô: "Em chỉ mua có một cõi này thôi à?"

Hè Gia gật đầu, hỏi: "Trước kia em mua mấy cõi?"

Mạc Dư Thâm: "Hai cõi, một lớn một nhỏ."

Hè Gia bật cười, "Chúc mừng. Anh không chỉ được tim nhớ kỹ còn được thân nhớ kỹ."

Mạc Dư Thâm: "..."

Đêm giao thừa năm nay của Quý gia hết sức náo nhiệt, Hè Gia và Mạc Dư Thâm cũng về bên nhà.

Mạc Dư Thâm và ba cha con họ Quý ngồi ở phòng khách đánh bài, Hè Gia dựa vào lưng Mạc Dư Thâm chơi game với Võ Dương.

Trong phòng bếp, đầu bếp vẫn đang bận việc.

Hè Diệp Lam cũng đang bận, tự mình xuống bếp chuẩn bị những món Hè Gia thích.

Một ván kết thúc, Quý Thanh Thời thua. Đến trưa anh cũng không thắng nổi một ván, lần nào cũng về bét.

Người thua phải chia bài.

Quý Thanh Thời cảm giác mình không gặp thời. Năm nay không có chuyện gì khiến cho anh hài lòng, đến ngày cuối cùng của năm cũng bị nhét nước lạnh xuyên kẻ răng.

Quý Chính Hà nhìn Quý Thanh Thời, "Con cứ như vậy thì đến vợ cũng không kiếm nổi đâu."

Quý Thanh Thời bị lời nói của ba mình làm cho sặc, suýt nữa sặc chết. Phụ nữ theo đuổi anh còn có thể quần được mấy vòng trên đường Ngũ Hoàng, chẳng qua là anh muốn giữ mình trong sạch mà thôi.

Vậy mà lại tưởng anh thiếu phụ nữ.

"Nếu không kiếm được thì con học Mạc Dư Thâm đi xem mắt."

Mạc Dư Thâm: "..." Có ba vợ ở bên cạnh, anh cũng không đốp chát lại Quý Thanh Thời được.

Quý Thanh Viễn nhịn không được, quan sát Quý Thanh Thời, "Xem mắt cũng phải có nhân phẩm mới được."

Quý Thanh Thời quăng bài lên bàn, "Không đánh nữa, mọi người tự chơi với nhau đi."

Quý Chính Hà không chịu, "Con không đánh nữa thì chúng ta biết ăn tiền của ai đây?"

Mạc Dư Thâm bật cười.

Hè Gia chơi xong một ván, bên kia người nhà Võ Dương gọi anh đi ăn cơm, cô cũng thoát trò chơi.

Cô quay đầu nói với Quý Thanh Thời: "Ba còn muốn thắng tiền lì xì cho em, anh dám không chơi nữa?"

Quý Chính Hà muốn lì xì tiền thắng được cho Hè Gia thật, nhưng phát sầu vì chuyện tình cảm của Quý Thanh Thời cũng là thật, "Gia, chẳng phải con viết nhiều lời thoại lắm sao? Tìm hai quyển cho anh hai của con xem để nó học hỏi tốt một chút."

Hè Gia dán lén lưng Mạc Dư Thâm, cầm đặt trên đầu vai anh, cô lắc đầu, "Không thích hợp với anh ấy. Dạng người như anh hai đều là nam phụ trong kịch bản của con, đều là bad ending**"

*BE: kết cục xấu, không tốt.

Quý Thanh Thời xoa dạ dày, uống nửa ly nước ấm.

Quý Chính Hà sắp xếp lại bàn bài xong, ván bài tiếp tục, "Gia, ba thấy trên tin tức giải trí nói Hoắc Đằng và Diệp Thu đang hẹn hò, là thật hay giả?"

Tay xòe bài của Quý Thanh Thời dừng lại, "Ba, ba không thể vì muốn con thua mà làm con ngộp ngạt, lỡ tắc ngẽn cơ tim thì lấy ai đánh bài cho ba thắng?"

Quý Chính Hà bất lực lắc đầu. Người chột dạ luôn cho rằng người khác nói xấu mình.

Điện thoại di động vang lên, thư ký Lương gọi tới.

Quý Chính Hà buông bài xuống, "Chú Lương của các con gọi cho ba."

Thư ký Lương bây giờ đang ở quê, bận rộn cả ngày lúc này mới có thời gian gọi cho Quý Chính Hà. Ông sợ sáng mai phải chăm sóc cho mẹ, không có thời gian nên hôm nay gọi điện chúc Tết sớm.

Quý Chính Hà hỏi thư ký Lương lão bà thế nào rồi.

Thư ký Lương có chút thở dài, "Vẫn còn mơ mơ hồ hồ. Cả một buổi chiều nhất định đòi chị của tôi dùng bọc nhựa quần thêm vài vòng tủ sách cũ mới chịu. Nói là mưa lớn, nước nhiều sẽ gây ẩm mốc."

Cái giá sách đó vốn đã bọc mấy lớp bọc nhựa. Nhưng bà cứ nhất quyết nói vẫn chưa đủ, sẽ bị thấm nước..

Thật ra mùa hè năm trước cái giá sách đó mới vừa được thay bọc nhựa. Nội trong vòng ba năm tới sẽ không cần đổi lại, nhưng

ông và chị gái vì muốn để mẹ vui nên đổi lại hết theo toàn bộ chỉ thị của lão bà.

Thư ký Lương còn nói: "Hôm nay mẹ tôi còn nhắc tới Gia Gia, nói là ở nhà hết nguyên liệu nấu thuốc Đông y rồi, bảo tôi đến hiệu thuốc trong trấn mua một ít về để sắc thuốc cho Gia Gia."

Nửa năm này cụ bà càng ngày càng lẩn, trí nhớ cũng không được rõ ràng, có điều có một số thứ đặc biệt nhớ kỹ, đều có liên quan đến cụ ông.

Quý Chính Hà hàn huyên với thư ký Lương một lúc rồi mới cúp máy.

Hè Gia chỉ biết chú Lương là thư ký của ba, những chuyện phát sinh sau này cô đều đã quên hết, cũng không nhớ rõ lão bà là ai.
"Ba, mẹ của chú Lương bị làm sao?"

Quý Chính Hà lướt đoạn thời gian Hè Gia ở trên núi, chỉ nói: "Bị bệnh Alzheimer nhẹ, trước mắt vẫn có thể tự mình sinh hoạt nhưng đầu óc đã bắt đầu lẩn."

Rốt cuộc thì Mạc Dư Thâm đã biết vì sao thư ký Lương lại xin về hưu sớm vào tháng sáu năm nay.

Thư ký Lương đã công tác ở tập đoàn Quý gia hơn ba mươi năm, sau khi Quý Chính Hà rời khỏi cương vị, chú Lương trở thành thư ký của Quý Thanh Viễn.

Năng lực và sự công hiến của thư ký Lương ở tập đoàn Quý gia rõ như ban ngày. Sức hút cá nhân cũng giống như Lý đỗng của Mạc thị.

Để cho người khác tâm phục khẩu phục.

Lúc ấy anh còn thắc mắc vì sao thư ký Lương mới năm mươi tám tuổi mà đã nghỉ hưu.

Khi đó Hè Gia còn đang nằm viện, bệnh tình đang ở giai đoạn nghiêm trọng nhất nên anh không thể đi đâu được, quên hỏi Quý Thanh Thời đã xảy ra chuyện gì.

Bây giờ đã biết rõ là do trí nhớ lão bà không tốt nên thư ký Lương về quên chăm sóc cho mẹ.

Quý Chính Hà vẫn còn nói về lão bà, "Lúc trí nhớ vừa bắt đầu mơ màng, mỗi ngày đều nói muốn lên núi cắt cổ cho heo ăn, còn muốn bắt ch đâu chấu. Tất cả đều là những chuyện làm khi còn bé."

Hè Gia đề nghị: "Vậy ba mau nói chú Lương đón lão bà đến Bắc Kinh đi. Tình trạng của bà và con không khác nhau mấy, có thể để Hướng giáo sư xem thử."

Quý Chính Hà lắc đầu, "Đã xem bệnh rồi, Hướng giáo sư cũng không có biện pháp nào. Y học toàn cầu cũng không có phương pháp điều trị. Bệnh của con và bà nhìn qua thì tưởng giống nhau nhưng vẫn có cái khác. Dù sao thì bà cũng đã lớn tuổi, tám mươi lăm tuổi rồi. Là bệnh của người già."

Hè Gia thở dài.

Mạc Dư Thâm: "Lão bà từng đến Bắc Kinh khám bệnh rồi à?"

Quý Chính Hà gật đầu, "Cuối tháng sáu." Lúc đó tác dụng phụ của thuốc thí nghiệm lâm sàng làm cho Hè Gia ăn không ngon, ngủ

không yên. Lúc đó Hè Gia không nhớ lão bà là ai nên không đề cập với cô chuyện này.

Mạc Dư Thâm khẽ gật đầu.

Mấy hôm trước Hướng giáo sư từng nói có gặp được một người mắc chứng Alzheimer, ký ức bị lệch về hồi còn bé. Hóa ra là lão bà.

"Vậy ký ức của bà đang ở hiện tại hay trước kia?" Mạc Dư Thâm hỏi.

Quý Chính Hà: "Không phải ở hiện tại. Tình huống này đã kéo dài được ba tháng rồi, có điều đầu óc vẫn mơ mờ hò hò, suốt ngày lầm bẩm ba của thư ký Lương, cho rằng cụ ông vẫn còn sống. Hôm nay lão Lương phải bọc lại giá sách thêm lần nữa."

Mạc Dư Thâm vẫn còn nhớ cái giá sách đó, rất cũ kỹ. Trên đó bày các tập truyện ngắn của cụ ông, hồi trước khi Hè Gia ở đó rất thích đọc những cuốn sách đó.

Bốn chân giá sách đều dùng bọc nhựa quần dày đặc nên tủ sách không có một chút tì vết.

Mạc Dư Thâm nhìn về phía Hè Gia: "Chờ em bình phục, chúng ta sẽ đi thăm lão bà. Nơi lão bà đang sống cũng là quê của Nhạc lão tiên sinh, nhà của hai ông bà chỉ cách nhau một cái hò."

Hè Gia không hiểu vì sao Mạc Dư Thâm lại muốn đi thăm lão bà, chắc là giao tình gì đó với chú Lương. Cô đồng ý. Có điều cô không biết đến năm nào mới có thể hồi phục.

Cơm tất niên đã chuẩn bị xong, Hè Diệp Lam gọi bọn họ đến phòng ăn.

Quý Chính Hà: "Ăn cơm xong chúng ta đánh tiếp." Ông ra hiệu cho Quý Thanh Thời, "Con đừng có tráo bài đấy."

Quý Thanh Thời: "..."

Mạc Dư Thâm đặt bài trong tay xuống, nắm tay Hề Gia đi đến phòng ăn.

Quý Thanh Thời nhìn tụ bài ở chỗ Mạc Dư Thâm, thừa dịp Mạc Dư Thâm không để ý, anh tráo bài của mình với Mạc Dư Thâm sau đó điềm nhiên như không có chuyện gì xảy ra.

Hề Gia ghé vào tai Mạc Dư Thâm nói nhỏ: "Em mới vừa thấy anh hai lén tráo bài của anh đó."

Mạc Dư Thâm: "Vừa hay tụ bài ván này của anh quá xấu, nếu anh ấy không tráo của anh thì ván này anh thua chắc."

Hề Gia cười ha ha ha.

Quý Thanh Thời ngồi xuống cạnh Hề Gia, lấy tay xoa đầu cô, "Cười cái gì!"

Hề Gia: "Người ta vui nha, ai cần anh lo."

Trên bàn cơm, bọn họ lại trò chuyện về lão bà.

Hề Gia vẫn còn tâm niệm muôn để cho lão bà đến Bắc Kinh chữa bệnh, nói không chừng sẽ có tác dụng.

Hề Diệp Lam, "Bà không thể rời nơi đó được, lần trước mới đến Bắc Kinh có mấy ngày mà đã làm àm lên đòn về nhà. Người sinh bệnh rất nhạy cảm."

Hè Gia: "Có phải tất cả những người già đều hi vọng lá rụng về cội hay không?"

Hè Diệp Lam: "Còn một cách nghĩ khác. Mấu chốt là vì nơi đó có cụ ông của các con. Người cao tuổi, ký ức có mơ hồ một chút cũng không có gì, chỉ mong được sống trong vui vẻ, trụ cột tinh thần còn mạnh mẽ hơn bất cứ thứ gì."

Hè Diệp Lam nhìn con gái, thấy Hè Gia không có chút ân tượng gì về việc dưỡng bệnh trên núi. Sắp sang năm mới, bà cũng không nhiều lời, sợ con gái không nhớ ra được lại khó chịu trong lòng.

Thật ra bệnh này của lão bà đã sớm xuất hiện triệu chứng. Mỗi lần Hè Gia lên núi dưỡng bệnh, lão bà đều sẽ nướng bắp ngô cho cô ăn.

Khi còn sống, cụ ông thích nhất là ăn bắp ngô nên ngày nào bà cũng nướng cho ông ăn.

Sau đó Hè Gia xuống núi về Bắc Kinh, lão bà vẫn nướng bắp mỗi ngày, nướng xong chất đầy bên trong.

Chú Lương về nhà thăm liền hết hồn, cảm thấy không đúng chỗ nào.

Loại tình huống này cũng giống như giai đoạn Hè Gia không nhớ được Mạc Dư Thâm nhưng ngày nào cũng đi dạo đến con đường cây ngô đồng, đi đến cửa hàng khoai nướng mua khoai về.

Là cô muốn mua cho Mạc Dư Thâm, chỉ là cô không biết mà thôi.

Đè tài này cuối cùng bị Quý Chính Hà cắt ngang, nói là năm mới nói chuyện vui.

Hè Gia: "Nói cái gì bây giờ? Hay là nói về anh hai của con?" Cô cọ cù chỏ Quý Thanh Thời, "Dạ dày anh còn đau không?"

Quý Thanh Thời: "..." Anh gấp cho cô một miếng thịt, "Chặn miệng lại đi."

Hè Gia cười ha ha.

Ván bài tiếp tục sau bữa ăn.

Quý Thanh Thời xếp tụ bài mà mình tráo được, chét trong tim một chút. Bài nát như vậy, thua là chuyện không thể nghi ngờ. Trộm gà không xong còn mất một nắm thóc.

Một đêm, Quý Thanh Thời thua không ít tiền.

Hè Gia in mã QR của mình ra thành bốn tờ, dán trước mặt mỗi người một tờ, ai thua thì tự giác chuyển tiền cho cô.

Lần nào cũng là Quý Thanh Thời chuyển tiền.

Hè Gia chơi điện thoại một lát, gửi tin nhắn chúc Tết cho bạn bè. Bây giờ bạn bè của cô không nhiều, Võ Dương, Diệp Thu, còn có Mạc Liêm.

Trong ký ức của cô, cô không nhớ Mạc Liêm và Mạc Dư Thâm có quan hệ thế nào. Ghi chú trong danh bạ của cô là tên tiếng Anh của Mạc Liêm.

【Chúc mừng năm mới. Hi vọng sang năm tôi vẫn có thể nhớ được anh, còn có thể chúc Tết anh nữa.~】

Mạc Liêm đang ở nhà ông bà nội, ba mẹ anh cũng có mặt. Bầu không khí trong nhà cũng không tính là tốt.

Bà và mẹ anh chiến tranh lạnh hơn mấy tháng đến giờ vẫn chưa nói lời nào. Bởi vì kiêng kỵ ông nội nên họ mới giả vờ rằng quan hệ vẫn rất tốt.

Ông nội cũng đã sớm nhận ra ba mẹ Mạc bằng mặt không bằng lòng, nhưng cũng chỉ coi như không thấy, cũng lười hỏi đến.

Trên bàn cơm tất niên, tất cả đều không nói quá mười câu, đều liên quan đến đồ ăn.

Ăn không nói, cuối cùng cũng xong bữa.

Mấy người bạn của Mạc Liêm đều ở nước ngoài, bọn họ không đón tết âm. Đêm nay nhận được tin nhắc chúc phúc của vài người hợp tác làm ăn, không có ai thật lòng.

Anh không nghĩ tới Hè Gia lại nhắn tin cho anh.

Mạc Liêm trả lời: 【Cảm ơn. Chúc mừng năm mới, khỏe mạnh bình an.】

Hè Gia chuẩn bị gửi tin nhắn cho Diệp Thu nhưng nghĩ một hồi lại thôi. 12 giờ cô sẽ gọi điện thoại cho Diệp thu.

Còn mấy phút nữa là đến 12 giờ.

Một ngày nay Quý Thanh Thời không thắng một ván nào. Sau khi chuyển khoản cho Hè Gia xong, pin điện thoại của anh cũng cạn, anh ngẫm nghĩ một chút rồi dứt khoát tắt máy.

"Gia Gia, cho anh mượn điện thoại em một chút, anh nói thư ký chuyển tiền."

Hè Gia: "Nhanh lên, em còn muốn gọi điện cho Diệp Thu nữa."

Quý Thanh Thời cầm điện thoại của Hè Gia đi đến phòng ăn, ở đây tương đối yên tĩnh.

Anh nhìn đồng hồ đeo tay, 11 giờ 59 phút, anh gọi cho Diệp Thu. 12 giờ gọi có thể sẽ không gọi được, nói không chừng Hoắc Đằng còn nhanh hơn một bước.

Mấy chục giây sau, điện thoại kết nối, anh còn chưa kịp mở miệng thì giọng nói ôn nhu dịu dàng của Diệp Thu đã truyền đến, "Bảo bối, chúc mừng năm mới. Tớ yêu cậu."

Quý Thanh Thời cảm giác một năm xui xẻo cuối cùng cũng có thể nhìn thấy ánh bình minh. Mặc dù ánh bình minh này là do anh trộm được.

Diệp Thu không nghe thấy động tĩnh, nhưng cuộc gọi vẫn đang được thực hiện. Cô không khỏi nhíu mày. Chẳng lẽ có nhiều cuộc gọi chúc Tết 12 giờ quá nên tín hiệu không tốt?

"Alo? Gia Gia? Cậu có nghe được không?"

Trên TV đêm ngược tới một.

Quý Thanh Thời lên tiếng: "Chúc mừng năm mới, anh yêu em."

Diệp Thu giật mình, nửa ngày mới phát giác được chuyện gì xảy ra, lập tức kết thúc cuộc trò chuyện.

Ở một diễn biến khác, Hè Gia tính đòi lại điện thoại thì bị Mạc Dư Thâm cản, "Thương anh hai của em một chút đi."

12 giờ, Mạc Dư Thâm nhận được video của Khương Thẩm và Trình Duy Mặc. Mấy ngày nay Khương Thẩm gửi không ít video

trượt tuyết của cô và Trình Duy Mặc vài nhóm nhỏ ba người.

Mạc Dư Thâm xem video, trả lời Khương Thẩm, 【Hình như cậu mập lên. Mấy ngày nay rốt cuộc ăn bao nhiêu thứ vậy, cái cằm thứ hai cũng xuất hiện rồi.】

Khương Thẩm tức giận ném di động qua một bên. Cô lại nói Trình Duy Mặc: "Cậu có thể chọn góc độ tốt một chút để chụp không hả!"

Trình Duy Mặc đang trả lời tin nhắn, không chú ý.

Khương Thẩm hươ hươ tay trước mặt anh mấy cái, "Đang nói chuyện với cậu đấy." Cô nhìn màn hình của Trình Duy Mặc, tên hiển thị là Hướng Lạc.

"Hai người các cậu bắt đầu trò chuyện từ khi nào vậy?"

Trình Duy Mặc: "Tôi nào có thời gian rảnh trò chuyện với người khác chứ. Chúc tết nên đáp lễ thôi."

Khương Thẩm để điện thoại của Trình Duy Mặc sang một bên, "Cậu nhìn tôi xem có phải xuất hiện nọng rồi không?"

Trình Duy Mặc im lặng mấy giây, ý chí sống và được sống trỗi dậy mạnh mẽ, "Cậu muốn tôi nói thật hay nói dối?"

Khương Thẩm: "... Thôi cậu khỏi càm nói nữa."

Cô gửi tin nhắn cho Mạc Dư Thâm: 【Tôi-với-cậu-không-xong-đâu!】

Mạc Dư Thâm không có thời gian xong hay không xong với Khương Thẩm. Anh mới vừa nhận được tin nhắn chúc tết của Dư

An.

Dư An đã sớm gõ một tin chúc phúc, chờ 12 giờ gửi đi. 【Mạc tổng, năm mới vui vẻ. Chúc ngài và chị Hè Gia hạnh phúc mỹ mãn, cũng hi vọng chị Hè Gia sớm ngày bình phục. Tôi mong rằng sang năm tôi có thể gửi tin nhắn chúc Tết đến chị Hè Gia lúc 12 giờ.】

Chu Minh Khiêm còn tưởng Dư An cầm điện thoại là muôn gửi lời chúc đến cho anh, bởi vì ngoài anh ra thì cô cũng không có bạn bè nào.

12 giờ đúng, anh còn chạm cốc cùng Dư An nói cảm ơn.

Nào biết được mấy phút trôi qua rồi mà điện thoại cũng không có một tin nhắn đến.

Điện thoại Dư An vang lên, xem hết, khoé miệng cô mỉm cười, ngẩng đầu nói với Chu Minh Khiêm: "Mạc tổng vừa mới trả lời tin nhắn của tôi, anh ấy nói tình trạng của chị Hè Gia mấy ngày nay rất tốt."

Chu Minh Khiêm "Uhm" một tiếng, nhấp một ngụm rượu.

Dư An tiếp tục ăn bánh ngọt. Nguyện vọng sinh nhật năm nay của cô là: Hi vọng nguyện vọng sinh nhật năm ngoái trở thành hiện thực.

*

#20062020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 91: Đại Kết Cục (Trung)

Ngày nghỉ cuối cùng, Mạc Dư Thâm chuẩn bị đến công ty. Sáu giờ anh đã dậy, trời vẫn còn chưa sáng, Hè Gia vẫn còn đang ngủ thật ngon.

Anh động đậy nhẹ hết sức có thể nhưng Hè Gia dán lên người anh vẫn bị đánh thức.

"Ông xã, chào buổi sáng."

"Chào buổi sáng." Mạc Dư Thâm thả cô ra, "Em ngủ tiếp đi, anh phải đến công ty."

Hè Gia còn buồn ngủ, nhìn anh mấy giây rồi mới gật đầu, "Hôm nay em ở nhà đọc sách." Chuyển cái mình ngủ tiếp.

Mạc Dư Thâm nhìn mấy tờ giấy note ở đầu giường, anh dán lên thêm một tờ ghi anh muốn đến công ty, còn ký tên và ghi thời gian.

Hôm nay thư ký Đinh cũng tới công ty sớm. Ngày mai thị trường chứng khoán khai trương, cũng mở màn cho lần giảng co tiếp theo của Mạc Dư Thâm và Mạc Liêm.

Cuộc tranh giành cổ phần này kéo dài mấy năm rồi, không biết bao giờ mới kết thúc.

"Mạc tổng, hôm nay Mạc Liêm có chuyến bay đến Thượng Hải. May mắn nghỉ này Mạc Liêm không có hẹn với bất kỳ ai cũng không có bất cứ động tĩnh nào." Thư ký Đinh không đoán ra được rõ cuộc Mạc Liêm muốn làm gì.

Nghỉ Tết nhưng Mạc Liêm không rảnh một ngày nào.

Mạc Dư Thâm suy nghĩ một chút, có lẽ Mạc Liêm muốn lấy tĩnh chế động, tạm thời án binh bất động. Nhiều khi Mạc Liêm không giống anh, không lộ chiêu trò ra ngoài.

Hơn tám giờ, mẹ Tân Tô Lan đến. Ngày mai bà muốn ra nước ngoài thăm ba mẹ, còn muốn ở đó vài tháng. Bà đến Mạc thị ngoài trừ thăm con trai còn có một chuyện muốn nói.

"Tôi qua mẹ Mạc Liêm có gọi cho mẹ." Số là gọi đến, bà tưởng là một người bạn lâu lăm rồi không liên lạc nên bắt máy, ai biết là mẹ Mạc.

Ánh mắt Mạc Dư Thâm thay đổi dần, "Có phải bà ta lại làm phiền mẹ không?"

Tân Tô Lan lắc đầu, "Nói mẹ thắng rồi." Thật ra mẹ Mạc Liêm cũng không biết lúc trước ly hôn không phải là do Mạc đồng đề nghị mà là bà nhất quyết muốn ly hôn.

Mạc đồng đã từng quỳ xuống cầu xin bà, viết tâm thư hối cải, nói là đưa bé kia ông ta không nhận, chỉ là đi xã giao, say rượu loạn tình, hoàn toàn không có tình cảm.

Nhưng cho dù ông ta có quỳ gối cầu xin như thế nào thì bà vẫn không chấp nhận.

Sau đó Mạc đỗng lại đi cầu xin ba mẹ của bà nhưng bà vẫn kiên quyết ly hôn.

Mạc Dư Thâm không hiểu ra sao, hỏi: "Thắng cái gì?"

Tần Tô Lan: "Bà ta muốn ly hôn với ba con. Mẹ sợ đến lúc đó ông bà nội con lại bị đả kích nên khi nào con không bận thì đi qua chơi với ông bà nội một chút."

Mạc Dư Thâm nói mẹ yên tâm, ông bà nội nhìn đời thấu hơn ai khác.

Tần Tô Lan: "Vậy thì tốt rồi." Bà hỏi về Hè Gia: "Gần đây con bé thế nào?"

Mạc Dư Thâm: "Cũng không tệ lắm. Hôm qua cô ấy đi dạo nhà sách mua về không ít sách nuôi dạy trẻ em, nói là sau khi hết thuốc muối sinh em bé." Anh dừng một chút, "Vậy cứ chiều cho cô ấy vui."

Tần Tô Lan an ủi con trai, "Đừng cưỡng cầu, mọi sự tuỳ duyên. Mẹ vẫn nói câu nói đó, cuộc đời này cho dù có chuyện gì rồi cũng sẽ qua. Có con cũng là một niềm hạnh phúc nhưng không có cũng không phải là không hạnh phúc."

Mạc Dư Thâm gật đầu, cái này anh hiểu được. Chỉ sợ đến khi Hè Gia biết mình không có khả năng sinh con sẽ đau khổ biết nhường nào. Có lẽ đợi đến khi các chỉ số sức khoẻ của cơ thể cô bình thường trở lại thì bọn họ sẽ có con.

Hè Gia ngủ thêm được một giấc đến tự nhiên tỉnh. Tỉnh lại lại hoảng hốt một lúc, không biết mình đang ở đâu.

Hiện tại những thứ xuất hiện trong đầu cô là muôn tổ chức sinh nhật cho Mạc Liêm. Cô không đến được lớp tự chọn buổi tối nên muốn mượn ghi chép của bạn.

Hè Gia xem hết mấy tờ note trên đầu giường rồi mới hiểu được thì ra mình bị bệnh, ký ức sai chỗ. Cô cố gắng không chế chính mình đừng nghĩ nhiều, đừng nghĩ những chuyện lúc trước.

Sau khi ổn định lại đầu óc, cô nhớ ra mình đã kết hôn, chồng là Mạc Dư Thâm, hôm nay anh phải đến công ty.

Hè Gia ghi chú lại những gì vừa mới xuất hiện trong đầu mình, xoắn xuýt cái gì. Viết xong mấy trăm chữ, cô tạm thời không có lối ngược dòng thời gian nữa. Cô bổ sung thêm một câu: 【Mình đã tiến bộ hơn rồi. Thời gian không chế đại não phát ra chỉ thị sai ngày càng dài, cố lên.】

Hè Gia đặt di động sang một bên, đi rửa mặt, trang điểm, thay quần áo. Sau đó ký ức lại quay về lúc đang học đại học, quen biết Mạc Liêm được một năm, hôm nay là sinh nhật của Mạc Liêm.

Hè Gia gọi điện thoại cho Mạc Liêm.

Mạc Liêm đang trên đường ra sân bay đi Thượng Hải để xử lý công việc của bất động sản Mạc thị.

Nhìn tên hiển thị trên màn hình, anh có chút giật mình.

Mấy giây sau, anh bấm nghe.

Vừa mở miệng Hè Gia đã hỏi: "Hôm nay anh đặt nhà hàng ở đâu? Hôm nay tôi được nghỉ huấn luyện một ngày, qua sớm một chút trang trí tiệc sinh nhật cho anh."

Mạc Liêm choáng váng đến quên đáp lại Hè Gia. Anh không nhớ là mình từng nói với cô là muốn tổ chức sinh nhật.

Hè Gia không nghe thấy âm thanh, "Alo, có phải tín hiệu không được tốt không?"

Mạc Liêm đột nhiên nhớ ra ngày xưa ngày xưa Hè Gia đúng là có tổ chức tiệc sinh nhật cho anh

Đó là lần tổ chức sinh nhật đầu tiên từ sau khi anh lớn lên. Đêm đó có các bạn cùng khoá tới, mặc dù không nhiều, Hè Gia cũng tới, cô còn mua bánh sinh nhật cho anh.

"Alo?"

Mạc Liêm hoàn hồn, "Bây giờ nghe được rồi."

Hè Gia lặp lại lời nói lần nữa, hỏi anh địa điểm tổ chức ở đâu.

Mạc Liêm xác định Hè Gia không có trêu anh.

Mấy năm này những ám áp và thiện ý mà anh cảm nhận được không nhiều. Trong đó có một người là Hè Gia, một người là Dư An.

Buổi tối anh phải đến bất động sản Mạc thị giải quyết công việc, không thể trì hoãn nên hẹn với Hè Gia để "sinh nhật" vào buổi trưa.

Anh suy nghĩ một chút, nhắn cho Hè Gia tên nhà hàng.

Hè Gia cười cười, "Đây là nhà hàng của anh hai tôi, để tôi nói quản lý bao nhà hàng."

Mạc Liêm không chịu, "Không cần phiền như vậy, chỉ làm một bữa tiệc nhỏ mà thôi."

Hè Gia: "Là tôi không thích nào nhiệt. Nhân tiện dặn nhà hàng trang trí một chút."

Hiện tại Mạc Liêm đã biết chuyện gì đang xảy ra. Chắc hẳn là trí nhớ của cô bị mất khống chế, loạn xì ngầu mới nghĩ đến chuyện tổ chức sinh nhật cho anh

Trò chuyện kết thúc, Mạc Liêm nói tài xế không cần ra sân bay nữa. Xong rồi nói với thư ký đổi chuyến bay.

Thư ký nhận được tin tức, tưởng có khâu nào sơ suất, 【Mạc tổng, làm sai vậy?】

Mạc Liêm: 【Trước khi đi tôi sẽ đi dùng cơm với Hè Gia một chút.】

Thư ký nhìn chầm chằm điện thoại, mãi vẫn chưa phản ứng kịp. Cô không hỏi nhiều về chuyện của ông chủ, lập tức đổi chuyến bay sang buổi tối.

Mạc Liêm nhìn ngoài cửa sổ, hôm nay bầu trời hiếm kho trong vắt như vậy.

Hè Gia ra khỏi nhà và đi thẳng đến cửa hàng bánh. Cô hỏi Mạc Liêm: 【Trưa nay có những ai qua?】

Mạc Liêm phối hợp với cô, 【Bạn họ đều có lớp rồi, chỉ có em và tôi. Cảm ơn em vẫn còn nhớ rõ sinh nhật của tôi.】

Hè Gia: 【Ai bảo chúng ta là bạn bè chứ. Vậy tôi sẽ đặt một cái bánh ngọt nhỏ, đủ hai chúng ta ăn thôi.】

Mười giờ, chuông báo của Hè Gia vang lên một lần. Lúc đó cô đang thanh toán ở cửa hàng bánh nên trực tiếp tắt đi, sau đó cũng quên coi lại.

Mạc Liêm đến nhà hàng sớm hơn so với Hè Gia, nhà hàng được bao, một mình anh ngồi ở trong sảnh ăn lớn như vậy.

Hôm nay không phải sinh nhật của anh, nửa tháng nữa mới đến sinh nhật của anh.

Đã lâu lắm rồi anh không tổ chức sinh nhật, vì hồi bé có một bóng ma tâm lý.

Có một năm đến sinh nhật của anh, mẹ anh chuẩn bị một bàn đồ ăn phong phú, giục ba anh về sớm một chút. Nhưng đêm đó ba anh không về.

Mẹ anh gọi cho ba nhưng bị ông tắt máy.

Bàn đồ ăn đó bị lật tung, không món nào thoát khỏi. Bánh ngọt cũng rơi đầy trên đất, kem bơ dính hết vào nhau, xe hơi nhỏ cũng bị bể nát.

Anh nhịn không được mà khóc lên.

Mẹ anh hung hăng đánh anh một trận.

Đêm đó, sinh nhật không vui, anh về phòng uỷ khuất cả một đêm.

Lúc đó anh không hiểu rốt cuộc ba bận đến mức nào mà lại không về nhà. Sau này lớn thêm một chút mới biết được.

Ba anh có người khác ở ngoài.

Người đó trẻ tuổi và xinh đẹp hơn mẹ anh.

Mấy năm này người ngoài đều nghĩ mẹ anh sống rất tốt, nhưng ấm hay lạnh thì chỉ có bà tự biết.

Mà anh, trở thành cái thùng rác cho mẹ anh đập tới đá lui.

Bà biết ông ở ngoài ăn vụng, nhưng vì ông bà nội nên ông không dám tuỳ tiện ly hôn. Đợi đến lúc ba anh tuổi cao, chơi chán, thu lại tâm tính rồi thì cuộc sống của bà mới lấy lại được bình yên.

Mẹ anh cho rằng cuối cùng cũng đợi được ngày nắng đẹp nhưng không thể ngờ được từ đầu đến cuối ba anh đều đề phòng mẹ anh. Mẹ anh không hề biết ba anh có bao nhiêu tài sản bên ngoài.

Vài ngày trước mẹ nói với anh là bà muốn ly hôn, đã nhờ luật sư thảo đơn ly hôn. Tuy đã muộn nhưng vẫn còn được.

Anh không phản ứng, cũng không liên qua gì tới anh.

Ở Mạc gia, mấy phần thật lòng của anh đều dành cho ông bà nội. Nhưng tình yêu thương của ông bà nội đều dành cho Mạc Dư Thâm.

Tết năm nay ông bà nội cho anh một bao lì xì, nói khi nào trưởng thành kết hôn rồi sẽ không cho nữa.

Anh không thiếu tiền nhưng vẫn nhận lấy.

Bà nội dùng từ trưởng thành có lẽ là chỉ có bọn họ xem anh là con cháu. Từ xưa đến giờ bà mẹ anh chưa từng đối với anh như vậy, cho dù khi đó anh vẫn còn bé.

Đêm giao thừa hôm ấy anh mất ngủ, tự hỏi mình rốt cuộc ngoài tiềng ra thì anh còn lại cái gì? Không tự giác được nhớ tới câu nói của Khương Thẩm, rõ ràng hồi bé anh rất lương thiện.

"Anh đến sớm vậy, xin lỗi, để anh chờ lâu rồi."

Suy nghĩ của Mạc Liêm bị Hè Gia cắt ngang. Anh quay đầu, "Sáng nay tôi không có việc gì, từ nhà ra đây cũng gần." Anh liếc nhìn túi bánh ngọt trong tay Hè Gia.

Là một cái hình xe đua, giống với cái bánh ngọt nhiều năm về trước.

"Em vẫn còn nhớ?"

Hè Gia: "Chẳng phải anh từng nói bánh ngọt hình ô tô là tâm ma của anh à? Hôm nay trừ ma cho anh."

Mạc Liêm rất hiếm khi cười, nụ cười này rất nhạt. Anh không biết bấy giờ ký ức của cô đang phiêu du nơi nào, cũng không hỏi nhiều.

Món ăn bọn họ gọi còn chưa lên, Hè Gia nói chuyện phiếm với Mạc Liêm. "Anh vẫn tiếp tục học lên tiến sĩ sao?"

Mạc Liêm: "Đã lập nghiệp rồi."

"Không tồi." Hè Gia nói về kế hoạch của mình, "Em sẽ không học lên thạc sĩ, tốt nghiệp đại học xong sẽ ra làm vận động viên cưỡi ngựa. Sau khi giải nghệ sẽ đi học lên nghiên cứu sinh."

Mạc Liêm phụ hoạ: "Như vậy cũng tốt. Vận động viên có yêu cầu tuổi tác rất cao. Như em bây giờ đang là thời kỳ hoàng kim."

Hè Gia: "Anh cũng đừng chăm chú vào công việc quá, phải chủ động theo đuổi người mà anh thích nữa chứ."

Biểu cảm trên mặt Mạc Liêm đóng băng một chút, anh lấp lè, "Đều đã qua rồi."

Dạng người như anh vẫn là không nên kết hôn. Miễn cho sau này con cái biết được thân thế của anh sẽ cảm thấy xấu hổ vì có một người cha như vậy, anh không muốn liên lụy con mình.

Hè Gia muốn nói chủ đề nào đó vui vẻ một chút nhưng lại không biết nói từ đâu. Rõ ràng cô cảm thấy rất quen thuộc với Mạc Liêm nhưng lại quên mất cách làm quen với nó.

Hè Gia xoa huyệt thái dương, "Chắc là tối qua ngủ không ngon nên máu không lên não đủ, không thể nhớ được mấy chuyện trước kia."

Mạc Liêm: "Chỉ nhớ là muốn tổ chức sinh nhật cho tôi à?"

Hè Gia gật đầu, lúc này đã là 12 giờ, chuông báo lại vang lên thêm một lần nhắc nhở cô nhìn ghi chú. Đúng lúc cuộc nói chuyện lâm vào bế tắc, cô liền mở điện thoại ra xem.

Xem hết bản ghi chú, cả người không được tốt cho lắm.

Hè Gia ngược mặt, "Hôm nay không phải sinh nhật của anh."

Mạc Liêm: "Sớm hơn hai tuần cũng như nhau thôi."

Hè Gia có lỗi nói: "Thật xin lỗi, mang phiền phức đến cho anh rồi."

Mạc Liêm làm dịu cô, "Nếu em không mua bánh ngọt cho tôi thì sinh nhật năm nay tôi cũng không có bánh ngọt mà ăn."

Lúc này ký ức của Hè Gia mới về tới hiện tại, cô đối với Mạc Liêm có chút lạ lẫm. "Trước kia chúng ta đã từng rất quen thuộc đúng không? Tôi vẫn còn nhớ rõ mua cho anh bánh ngọt hình này."

Mạc Liêm: "Tôi trò chuyện với em về ba mẹ tôi, nói về người tôi thích. Em hỏi tôi em có biết người đó không. Nhưng từ sau khi em sinh bệnh, ký ức càng ngày càng vụn vặt."

Hè Gia: "Vậy trong lúc tôi sinh bệnh có từng gặp qua anh không?"

Mạc Liêm gật đầu, không chỉ một lần.

Có khi phản ứng của cô rất nhạt, tựa như bọn họ chỉ là bèo nước gặp nhau, lần đầu gặp mặt. Có khi cô nhớ được những chuyện trước kia, hàn huyên vài câu, có điều chỉ một ít mà thôi.

Trong lúc cô bị bệnh mà vẫn có thể nhớ được anh, làm anh rất kinh ngạc.

Hết kinh ngạc rồi lại rất cảm động.

Những bí mật trong lòng của anh chỉ có một mình Hè Gia biết. Bởi vì cảm thấy cô rất hiền lành, sẽ không nói cho người khác biết.

Mạc Liêm lại nói với Hè Gia: "Tôi học xong thạc sĩ là vội vàng lập nghiệp, chúng ta liên lạc càng ngày càng ít." Không chỉ ít, bạn bè

cũng càng lúc không giống nhau.

Sau đó phương thức liên lạc nằm ở trong danh bạ bị bám đầy bụi.

Hè Gia nghe xong: "Mặc kệ như thế nào, vẫn cảm ơn anh. Bệnh này của tôi cũng không biết đến bao giờ mới hết. Sau này nếu ký ức vẫn chạy loạn như vậy thì nhờ anh nhắc tôi xem bản ghi chú."

Nhân viên phục vụ lên món. Hè Gia mở hộp bánh ngọt ra, một cái bánh ngọt sáu tát xinh xẻo. Cô cầm một ngọn nến, đốt lên, "Mau cầu nguyện đi, chân thành sẽ linh nghiệm."

Mạc Liêm cũng không có nguyện vọng gì, "Hi vọng em sớm ngày hồi phục."

Hè Gia cười, "Nói ra là mất linh đà্য."

Mạc Liêm: "Chẳng phải em vừa nói chân thành thì linh sao?"

Anh đã không ăn đồ ngọt như vậy từ lâu rồi, hôm nay ăn một chút. Anh đổi chuyến bay đến đây, ăn một miếng bánh ngọt này là vì đáp lại sự thiện lương ám áp của Hè Gia đối với anh.

Ngay khoảng khắc lái xe quay đầu xe, trái tim vốn bị tê liệt của anh bỗng nhiên động đậy, giống như muốn hồi sinh trở lại.

Hè Gia ăn bánh ngọt, "Anh vẫn luôn ở trong nước sao?"

Mạc Liêm: "Về được hơn hai năm. Có điều sắp tới sẽ qua Mỹ, hắn là không thường trở về. Sau này em muốn tìm tôi ăn cơm phải đến New York."

Hè Gia cười, "Bác trai bác gái cũng ra nước ngoài định cư à?"

Mạc Liêm không muốn nhắc tới ba mẹ, gật đầu lấy lệ.

Hè Gia: "Chờ tôi khỏi bệnh, nhớ ra anh, lúc đó chắc chắn sẽ đi thăm anh, phải làm thịt anh vài bận mới được."

Cô chạm cốc với Mạc Liêm, "Hi vọng anh sang đó thuận buồm xuôi gió."

Mạc Liêm: "Cảm ơn."

Lần nữa nghe được tin của Mạc Liêm đã là hai ngày sau đó, Hè Gia nhìn thấy trên tin tức.

Mạc Liêm từ giã chức vụ giám đốc của bất động sản Mạc thị. Chủ động yêu cầu phụ trách công việc mà anh quen thuộc của Mạc thị ở nước ngoài, rời xa trung tâm quyền lực.

Tin tức này đến nhanh làm ai cũng bất ngờ. Không chỉ riêng truyền thông mà nội bộ của Mạc thị cũng vậy.

Cuộc họp kết thúc, Mạc Liêm tắt video.

Những người khác rời khỏi phòng họp, chỉ còn Lý đỗng và Mạc Dư Thâm ngồi lại.

Lý đỗng bùi ngùi mãi không thôi, đột nhiên nghẹn lời.

Ông đứng dậy, lúc gần đi lại dùng sức vỗ mạnh lên vai Mạc Dư Thâm, "Lần này cậu lấy đại cục làm trọng, cuối cùng cũng không uổng phí tâm huyết, quả ngọt đã thành."

Mạc Dư Thâm cũng thở dài trong lòng, cuối cùng anh cũng không phụ kỳ vọng của ông nội. Kết thúc cuộc chiến tranh giành giữa anh và Mạc Liêm mà không có bất cứ tổn thất gì đối với Mạc thị, bình an qua khỏi kiếp nạn.

Hè Gia gửi tin nhắn cho Mạc Dư Thâm: 【Hôm nay em tự mình đón Mạc tổng tan làm.】

Mạc Dư Thâm mỉm cười, 【Cảm ơn bà xã.】

Ký ức hôm nay của Hè Gia bình thường, ký ức vài ngày trước cũng kéo dài hơn một chút. Vừa rồi nhìn tin tức mới biết hoá ra Mạc Liêm là anh trai của Mạc Dư Thâm.

Trên đường đến Mạc thị, cô ngừng lại mua một bó hoa hồng cô yêu thích nhất.

Hôm nay cô đi một chiếc xe thể thao nghênh ngang dừng trước cổng cao ốc Mạc thị.

Mạc Dư Thâm tan ca sớm hơn so với mọi ngày, tối nay tất cả thư ký đều không cần tăng ca.

Mạc Dư Thâm từ cao ốc đi ra, Hè Gia nhanh chóng đẩy cửa bước xuống, sau đó lấy bó hồng từ chỗ ngồi phía sau ra.

Lúc này bảo an đã có kinh nghiệm, ánh mắt nhìn chầm chằm ra đường lớn, nhất quyết không nhìn về phía đôi chim cu. Năm ngoái Hè Gia tới đón Mạc Dư Thâm, hai người vứt mặt mũi ra đường ôm hôn nhau làm anh không biết nên để mắt chỗ nào.

Hè Gia đưa bó hoa cho Mạc Dư Thâm, anh nhận lấy, ôm nhẹ cô một cái rồi tặng lại cho cô, "Bao nhiêu tiền để anh chuyển lại cho

em."

Hè Gia cười, "Trước kia em từng làm chuyện này rồi à?"

Mạc Dư Thâm: "Không. Là anh khờ, nhất định phải đưa tiền cho em."

Hè Gia ôm cổ anh kéo xuống, đặt lên môi anh một nụ hôn, "Tôi nay em mời anh đi ăn khoai nướng."

*

Bạn học Lã có lời muốn nói: Má ơi nó softttttttt (↙ ___ ↘).

*

#21062020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 92: Đại Kết Cục (Hạ)

Khương Thẩm không nghĩ tới Mạc Liêm sẽ liên hệ với cô. Anh chỉ nói hai câu trong điện thoại, anh đợi em dưới lầu, ngày mai anh bay rồi.

Ý tại ngôn ngoại, anh tới nói lời từ biệt.

Khương Thẩm không hiểu, giữa cô và anh chỉ có oán hận, không có giao tình, cần gì nói lời từ biệt.

Khương Thẩm suy nghĩ thật lâu. Có thể là do đau óc chập mạch cũng có thể là do trưởng thành, tư tưởng không còn đơn giản, vô thức nghĩ anh theo hướng xấu xa.

Lỡ anh gọi phóng viên giải trí, chụp lại ảnh cô gấp anh nói chuyện, lúc đó lại một trận gió tang mưa máu.

Trong điện thoại im lặng đến mức ngập thở.

Khương Thẩm cự tuyệt, "Tôi không ở nhà, có việc gì thì nói qua điện thoại đi."

Mạc Liêm nhìn lên lầu, đèn trên nhà của cô vẫn sáng, anh ở ngoài cổng tiểu khu đợi nửa ngày, thấy được xe của cô đã vào nên mới theo sát phía sau.

Lần này từ biệt có thể sẽ không thể gặp lại nữa.

Cô không muốn xuống, anh cũng không thể ép buộc. "Em bận đi, cũng không có chuyện gì."

Khương Thẩm âm thầm cảm thấy may mắn, may mắn vì cô có dự kiến trước. Hôm qua anh đột nhiên tuyên bố từ chức, cô cảm thấy anh bị Mạc Dư Thâm làm cho bất lực.

Nói không chừng vì thế mà muốn trả thù bạn của Mạc Dư Thâm.

Mạc Liêm: "Có đồ muốn đưa cho em, đã để trong hòm thư của em."

Khương Thẩm: "Ừm, khi nào về nhà tôi sẽ đến hòm thư lấy." Cô không hỏi là thứ gì. Có thể nhét vừa hòm thư thì chắc không phải là thứ gì quý giá.

Mạc Liêm đi vào đại sảnh, nhét một phong thư mỏng vào hòm thư của cô.

Lại đứng nhìn hòm thư một lát rồi mới rời đi.

Đêm đó Khương Thẩm không xuống dưới lầu, cô không biết anh đã đi hay chưa.

Sau đó cô bận quay phim, người đại diện đều trực tiếp đón cô ở bãi đỗ xe nên cô cũng quên mất chuyện hòm thư.

Lần nữa nhớ lại đã là hai tháng sau khi cô tham gia tuyên truyền cho <Quãng đời còn lại> ở Thượng Hải.

Trong lúc đó phóng viên có đề cập chuyện nửa bức thư tình cô từng nói qua, hỏi cô đã một năm trôi qua, đã tìm được manh mối gì chưa.

Cô cười nói vẫn còn chưa đâu.

MC nói đùa: "Cô thử kiểm tra hộp thư xem, có khi người thích thầm cô đã để lại nửa bức thư tình trong hộp thư của cô rồi đấy."

Chẳng biết vì sao Khương Thẩm lại nghĩ tới Mạc Liêm, nhớ lại đêm đó anh nói đặt thứ gì đó ở hòm thư.

Đêm đó sau khi hoạt động kết thúc, Khương Thẩm nhờ trợ lý mua vé máy bay chuyến trễ nhất, đi suốt một đêm về Bắc Kinh.

Người đại diện gheo cô, "Không biết còn tưởng em đi gấp tình nhân đấy."

Khương Thẩm lấy cớ: "Khoảng thời gian này giấc ngủ không tốt, ở khách sạn ngủ không quen." Cô chỉ tò mò không biết liệu Mạc Liêm có phải là chủ nhân của nửa bức thư tình kia không.

Chuyến bay hơn một tiếng, cô suy diễn không ít.

Vẫn không thể tưởng tượng được sao Mạc Liêm có thể thích cô? Rõ ràng cô chán ghét anh như vậy, nói không ít lời độc mồm dèm pha anh.

Về tới Bắc Kinh đã là nửa đêm, về đến nhà là hai giờ. Khương Thẩm không có chút mệt nào, lần đầu tiên trong đời cảm thấy hiếu kỳ về một chuyện như vậy.

Mở hòm thư ra, bên trong quả nhiên có một phong thư làm từ da trâu.

Khương Thẩm đứng xé mở tại chỗ, nhìn thấy một góc lá thư. Mặc dù có chuẩn bị tâm lý rồi nhưng vẫn rất sốc. Hóa ra anh thật sự

là người viết thư tình cho cô.

Phần còn lại của bức thư tình nằm trong phong thư này. Khương Thẩm bình ổn lại mấy giây, cầm lên nhà mới lấy hết bức thư ra.

Phần còn lại của bức thư tình chỉ có một câu:

【Hy vọng ước mơ của em sẽ trở thành sự thật, hạnh phúc vui vẻ.

- Mạc Liêm.】

Khương Thẩm ghép một nửa sau này với nửa trước đó gấp lại bỏ vào trong phong thư. Có lẽ anh đã xem tiết mục đó, cô nói nhiều năm như vậy vẫn chưa thể phá án, đó là tâm tư của cô.

Năm đó anh xé phần còn lại của bức thư giữ lại hẳn là vì anh cũng biết giữa bọn họ không có khả năng.

Bởi vì cô chán ghét anh.

Cũng bởi vì cô là bạn thân của Mạc Dư Thâm, cô không thể để Mạc Dư Thâm khó xử.

Khương Thẩm rót nửa ly rượu đỏ, không bật đèn, người ngả vào lan can.

Gió xuân đầu mùa, ám áp nhu hòa gợi lên những năm tháng tuổi trẻ và những bí mật xưa cũ giấu ở đáy lòng.

Người đại diện gửi tin nhắn đến: 【Cuối tuần này <Quang đời còn lại sẽ đến Quảng Châu tuyên truyền.】

Mỗi lần tuyên truyền <Quăng đời còn lại> là phóng viên lại hỏi đến bệnh tình của Hè Gia. Mỗi khi phóng viên hỏi "Hè biên kịch dạo gần đây thế nào?" Là Khương Thẩm thấy được một hiện tượng rất lạ. Tất cả các phóng viên ở đây sẽ tự giác tắt máy ghi âm và máy thu hình.

Ai cũng không biết Hè Gia bây giờ thế nào vì đã hơn nửa năm trôi qua rồi mà Mạc Dư Thâm vẫn chưa chia sẻ tin tức gì tốt.

Ngày phát sóng của <Quăng đời còn lại> đã định là mùa hè năm sau. Lúc này đã cách ba năm kể từ khi phim khai máy.

Trước ngày phát sóng hai ngày, Mạc Dư Thâm đăng một tấm hình chụp Hè Gia ở phim trường <Quăng đời còn lại>.

【Chia sẻ với mọi người một tin tốt, vợ của tôi @HèGia đã hồi phục được 60% ký ức trước kia. Bây giờ cô ấy đã có thể nhớ được tôi, ngày nào cũng vậy. Một lần nữa cảm ơn những ám áp và thiện lương của mọi người. Chồng của Hè Gia, Mạc Dư Thâm.】

Mạc Dư Thâm cất điện thoại, tiếp tục câu cá.

Hè Gia đang nói chuyện với Nhạc lão tiên sinh, hai người họ ngồi ở băng ghế đá bên cạnh.

Hai năm nay tai của Nhạc lão tiên sinh đã bị lão nhiều hơn, nhỏ giọng nói chuyện sẽ không nghe được.

"Trưa nay gia gia sẽ nướng cá cho cháu ăn. Lần trước nướng cháu cũng không ăn được một miếng. Hôm nay ta sẽ tự mình xuống bếp." Giọng nói của Nhạc lão tiên sinh rất lớn, còn lầm bầm chuyện của hai năm về trước.

Cá ngày đó đều là ông và Mạc Dư Thâm ăn, Hè Gia uống thuốc Đông y, kỹ thức ăn mặn.

Hè Gia cũng nói lớn tiếng: "Ông ơi, ông sẽ nấu cơm à?"

Nhạc lão tiên sinh: "Nhờ dì giúp việc trong nhà chuẩn bị sẵn gia vị, ông chỉ việc bỏ cá vào cũng là nấu rồi."

Nói rồi Nhạc lão tiên sinh và Hè Gia đều cười ha ha.

Mười giờ hơn, mặt trời lên cao gần giữa không trung, nhiệt độ ngoài trời cũng tăng.

Bọn họ thu hoạch một giỏ, Hè Gia cầm thùng nhỏ, Mạc Dư Thâm xách bộ dụng cụ câu cá. Hai người từng bước từng bước cùng Nhạc lão tiên sinh đi về.

Về đến nhà, Mạc Dư Thâm làm trợ thủ giúp đỡ dì nấu cơm, Hè Gia ngồi ngoài sân nói chuyện với Nhạc lão tiên sinh.

Dưới bóng cây, gió núi phô phất.

Nhạc lão tiên sinh: "Lúc trước các cháu ở bên kia lấy cảnh à?" Ông dùng quải trưng chỉ về mặt hồ xa xa.

Hè Gia gật đầu, "Phải ạ. Bên đó đẹp như chốn thiên vây."

Nhạc lão tiên sinh nghe không rõ, dùng nhánh cây viết lên bùn đất: Ông lớn tuổi rồi, lăng tai, nghe không rõ.

Hè Gia cũng học câu nói Nhạc lão tiên sinh từng an ủi cô: Thính lực của cháu cũng không tốt, không biết bao giờ mới khôi phục. Sau này chúng ta dùng tim nghe âm thanh.

Nhạc lão tiên sinh cười.

Ông khói nhở ở phòng bếp tỏa ra khói xanh lượn lờ.

Một lát sau đã truyền đến mùi thơm của hành lá.

Nhạc lão tiên sinh chống gậy đứng dậy, "Gia vị sắp xong rồi, ông sẽ thả cá vào nồi, vậy cũng xem như là ông làm rồi."

Hè Gia bật cười, đi theo Nhạc lão tiên sinh vào phòng bếp.

Mạc Dư Thâm đứng ngay cạnh bếp lò, nghiêm túc nhìn dì nấu ăn nêm gia vị thế nào, xắt cá ra sao.

Hè Gia kéo Mạc Dư Thâm: "Anh đứng gần như vậy làm gì? Làm phiền dì nấu cơm." Cô kéo anh ra chỗ khác đúng lúc cho Nhạc lão tiên sinh có không gian.

Mạc Dư Thâm bị túm về sau vài mét lại vội vàng bước lên. Anh nắm tay Hè Gia, "Đừng nhúc nhích, anh muốn xem cách làm cá nướng."

Dì nấu cơm cười cười, quay người nói với Hè Gia: "Không sao, không sao cả. Tiểu Mạc muốn học cách làm cá nướng của dì, nó nói lâu rồi con không ăn mấy món này nên muốn học để về Bắc Kinh làm cho con ăn."

Hè Gia nhìn Mạc Dư Thâm, ánh mắt của Mạc Dư Thâm vẫn luôn dán lên nồi cá kia, thần sắc tập trung.

Nhạc lão tiên sinh: "Mau mau mau, các người mau lùi về sau để ông thả cá vào nồi. Thả cá vào nồi cũng cần có kỹ thuật đấy."

Mọi người không hẹn mà cùng bật cười.

Đây là lần đầu tiên Hè Gia ăn cá trên núi, thịt cá tươi ngon. Cô giơ ngón cái lên với Nhạc lão tiên sinh.

Sau bữa trưa, Mạc Dư Thâm và Hè Gia rời đi để lại không gian cho Nhạc lão tiên sinh nghỉ trưa.

Hôm nay vẫn là cháu của Nhạc lão tiên sinh đến đưa bọn họ đến khách sạn trên phố âm thực.

Hè Gia còn nhớ lần đầu tiên đến nhà ông Nhạc là ngồi cùng xe với Mạc Dư Thâm. Lúc ngoặt cua, cô bị quán tính quăng lên người Mạc Dư Thâm, tay để ở một nơi không nên để.

Hôm nay tốc độ xe bình thường, cũng có thể là do chưa tới khúc ngoặt.

Hè Gia dựa vào ngực Mạc Dư Thâm, tay đặt ở tim anh. Một giây sau từ từ đi xuống dưới, dưới nữa, dưới mãi.

Mạc Dư Thâm nhìn cô bằng một đôi con ngươi sâu thẳm, Hè Gia cười, "Ông xã."

"Hm?"

Tay Hè Gia cầm lấy thắt lưng của anh, "Anh đừng nghĩ lung tung."

Mạc Dư Thâm: "..."

Lái xe đưa bọn họ đến cửa khách sạn, nói với họ mùa hè trên núi mưa nhiều, nếu có ra ngoài thì nên mang theo ô dù hoặc áo mưa.

Mạc Dư Thâm cảm ơn bác tài. Trên phố mỹ thực có rất nhiều chỗ bán áo mưa, anh đi mua một cây dù và mua cho Hè Gia một cái áo

mưa.

Bắt đầu từ buổi chiều là mưa to gió lớn tiếng sấm ầm ầm.

Mạc Dư Thâm và Hề Gia ở trong phòng không ra ngoài. Một buổi chiều, hết nửa hộp bị tiêu hao.

Hề Gia ôm cổ Mạc Dư Thâm, "Sau này không cần mua nữa, chúng ta sinh em bé đi."

Mạc Dư Thâm không biết cô có vấn đề gì về sinh sản hay không, anh cũng không dám đưa cô đi kiểm tra. Cô đã ngừng thuốc được nửa năm rồi, hẳn là muốn có con nếu như cô có thể sinh.

Anh cúi đầu ngậm lấy môi cô.

Lần này cái gì bọn họ cũng không dùng.

Khiến Hề Gia động tâm và động tình hơn bao giờ hết.

Năm giờ, mưa to dần dần nhỏ lại.

Hề Gia và Mạc Dư Thâm đói bụng, ra phố mĩ thực kiểm ăn. Đúng lúc gặp được cháu ngoại của lão bà đang chơi với con ở khoảng đất trống.

Cu cậu năm nào cho Mạc Dư Thâm bột tiêu cay nay đã kết hôn, con cũng đã biết nói chuyện.

"Anh, chị." Chàng trai trẻ đã quen miệng gọi, không có ý đổi cách xưng hô, "Hai người muốn ăn gì để em làm cho."

Hề Gia ngạc nhiên phiền cậu ấy, "Chúng tôi không đói bụng, chỉ tùy ý đi dạo thôi."

Chàng trai trẻ: "Chị đừng khách sáo với em." Cậu đưa con cho Hè Gia ôm, "Tôi nay em làm cho hai người thịt cừu xiên nướng thì là."

Bé gái mõm mềm hồng hồng, không sợ người lạ, nháy mắt, "Giải giải (chị ơi)."

Hè Gia vui vẻ bật cười, cô chỉ Mạc Dư Thâm, "Vậy người này gọi là gì?"

Bé gái: "Tô tô (chú ơi)."

Mạc Dư Thâm: "... là anh."

Hè Gia đẩy anh ra, "Ra chỗ khác chơi. Anh cũng ba mươi mấy rồi mà còn đòi làm anh bé hả?"

Hai người vừa đùa vừa chơi với bé gái một lúc lâu.

Ăn xong thịt cừu xiên nướng thì là, Mạc Dư Thâm đưa Hè Gia về nhà lão bà. Bọn họ tới đây đã được một tuần, buổi tối Hè Gia sẽ về nhà lão bà ở, còn anh thì về khách sạn xử lý công việc.

Lão bà không biết anh nhưng vẫn nhớ Hè Gia, bà còn lầm bầm nói phải đi nấu thuốc.

Mạc Dư Thâm nắm tay Hè Gia đi về phía nhà của lão bà. Con đường này bọn họ đã đi qua hơn một trăm lần.

Hè Gia: "Mùa hè trên núi có nhiều công trùng kêu lẩm, mùa đông thì không có."

Mạc Dư Thâm: "Có mà."

Hè Gia: "Anh còn gạt em."

Mạc Dư Thâm siết chặt tay cô.

Bảy giờ tối mùa hè, trời vẫn chưa tối, độ ẩm trong không khí cao. Đây là thời điểm dễ chịu nhất trong ngày.

Lão bà đang ở trong sân chăm vườn. Mỗi lần Hè Gia tới đều giới thiệu Mạc Dư Thâm cho bà nhưng bà phản ứng châm chạp, gật gật đầu như thể đã biết đây là ai.

"Gia Gia, bà nướng bắp ngô cho cháu đây, mau ăn lúc còn nóng đi."

Hè Gia lên tiếng: "Dạ được."

Bắp ngô màu vàng óng ánh, có vài hạt bắp khô vàng xen lẫn. Cắn một miếng ngoài giòn trong mềm, hương vị thơm ngon lan tràn khoang miệng.

Đồng hồ cũ trong nhà truyền tới ba tiếng "ding - ding - ding" báo đã đến giờ. Âm thanh xa xăm làm cho lòng người bình yên.

Lão bà: "Bảy giờ rồi, ta phải đi nấu cơm. Ông của các cháu sắp về rồi."

Hạt bắp trong miệng của Hè Gia bỗng biến thành chua chát.

Bà chống gậy, lưng đã còng hơn nhiều so với ba năm trước, đi đường cũng run rẩy.

Mạc Dư Thâm không nhịn được muốn đi lên đỡ lão bà nhưng lần nào cũng bị Hè Gia kéo về, "Bà nghĩ mình còn trẻ, còn muốn nấu cơm cho ông đấy."

Chú Lương đã dặn là bà muốn làm gì thì cứ chiều theo ý bà. Sức khỏe không tốt thì vừa khéo rèn luyện thân thể.

Lão bà vừa mới đi đến cửa phòng bếp thì quay người lại, "Gia Gia, cháu muốn đọc sách thì có thể đến giá sách của ông mà tìm, sách gì cũng có cả."

Hè Gia: "Đã được, cháu sẽ đi ngay."

Lão bà lại chậm rãi xoay người, cẩn thận bước đi từng bước.

Lúc này ngoài trời bắt đầu nhỏ mưa tí tách.

Sau một lát, ào ào, nước mưa chảy thành sông.

Mạc Dư Thâm lấy cái ghế dựa cho Hè Gia ngồi xuống ngắm phong cảnh bên hồ.

Anh nửa ngồi xuống kế bên cô, "Em vừa mới ăn dê nướng rồi mà còn ăn trái bắp to như vậy sẽ rất no. Để anh gói lại buổi tối đói bụng thì lấy ra ăn."

Hè Gia: "Em ăn từng hột từng hột, sẽ không quá no đâu." Cô bóc một hạt bắp thả vào miệng Mạc Dư Thâm. Mạc Dư Thâm nhai chậm nuốt kỹ. "Hẹp hòi, cho anh hai hạt."

Hè Gia lại bóc đúng hai hạt cho thật, nhiều hơn một hạt cũng không.

Mạc Dư Thâm xoa đầu của cô, cẩn dặn: "Buổi tối không cho phép thức khuya sửa kịch bản."

Hè Gia đang sửa chữa <Lưu luyến ngôi sao của đại dương>. Mấy ngày trước Chu Minh Khiêm chủ liên lạc với cô hỏi giá kịch bản

là bao nhiêu, Hè Gia nói càng nhiều càng tốt.

"Gia Gia, hai đứa ở nhà nhé, bà đi đón ông đây. Buổi trưa ông ấy đi gấp, không mang theo áo mưa hay giày đi mưa theo. Bà phải đi đưa cho ông ấy, nếu không thì không biết làm sao về nhà."

Hè Gia: "Bà ơi, chúng cháu đi cùng bà. Đúng lúc đi dạo trong mưa, lặng mạn."

Lão bà: "Lặng mạn cái gì chứ, làm ướt hết người sẽ rất khó chịu. Các cháu ở nhà đợi đi."

Làm sao Hè Gia có thể để một mình bà ra ngoài, cô đặt bắp ngô xuống, "Bà ơi, bà không biết chứ thanh niên chúng cháu rất lưu hành kiểu đi dạo trong mưa, rất lẳng mạn nha."

Mạc Dư Thâm giúp bà mặc áo mưa vào, sau đó cài hết tất cả các nút.

Hè Gia lấy một cái ghế đầu để cho bà ngồi xuống, "Bà ơi lại đây ngồi đi ạ, giày của bà không chống thấm nước."

"Để anh." Mạc Dư Thâm cầm giày đi mưa qua.

Lão bà ngạc nhiên, "Không cần, ta tự mang được." Bà kiên trì, Hè Gia cũng không khăng khăng giúp đỡ.

Đã hơn bảy giờ, sắc trời dần tối, lúc này mưa còn nặng hạt hơn hồi nãy.

Hè Gia không biết bà muốn đi đón người ở đâu. Vì lý do an toàn nên cô và Mạc Dư Thâm bàn nhau đưa bà đi vài vòng trên con đường nhỏ gần nhà.

Trước khi ra cửa, Hè Gia gửi tin nhắn cho chú Lương: 【Bà nói muốn đi đón ông tan tầm, con và Mạc Dư Thâm đưa bà đi dạo vài vòng. Khi trời tối, chú gọi điện về nhà nói là ông đi công tác rồi, đêm nay không về nhé.】

Thư ký Lương trả lời rất nhanh: 【Vất vả cho con và Dư Thâm rồi.】

Hè Gia: 【Không vất vả, là chuyện tựi con nên làm.】 Cô cất di động vào túi, mặc áo mưa lên, dẫn bà đi ra ngoài.

Mạc Dư Thâm một tay cầm ô một tay đỡ cánh tay của bà.

Cô nghiêng mặt nhìn Mạc Dư Thâm, đúng lúc anh cũng đang nhìn cô, khóe miệng cô giương lên.

Hè Gia thu tầm mắt lại, nói chuyện phiếm với lão bà, "Ông đi làm ở đâu vậy ạ?"

Lão bà: "Ông ấy là giáo viên cấp hai*, dạy môn ngữ văn. Từ lớp một đến lớp ba đều là do ông ấy dạy. Không đủ giáo viên nên ông ấy cũng dạy luôn tiểu học."

*Nguyên tắc là sơ trung, tức là cấp hai bên mình. Ở TQ cũng chia là ba cấp, cấp 1 từ lớp 1 đến lớp 6, cấp hai là sơ trung từ lớp 7 đến lớp 9 nhưng thường gọi là trung 1, 2, 3, sau đó đến cao trung là cấp 3 từ lớp 10-12 cũng sẽ được gọi là lớp 1,2,3 trong trường cao trung. Thôi nó rắc rối quá hiểu tượng trưng đi =))).

Nói đến cụ ông, trên mặt bà mới xuất hiện một nét tươi cười đã lâu không thấy, "Ông của cháu còn dạy ta viết tên của mình, ngày nào ông ấy cũng dạy ta nhưng ngày nào ta cũng quên. Ta sợ ông ấy

phiền nên mới nói mình không học được. Tính tình của ông ấy rất tốt, nói là viết nhiều là sẽ nhớ."

Dừng lại mấy giây, lão bà giống như đang lầm bầm một mình, "Phải quay về thôi, ta còn phải luyện viết nữa, luyện nhiều một chút sẽ nhớ."

Giọng nói của Hè Gia khàn khàn, "Vâng, về nhà cháu luyện cùng bà nhé."

Sắc trời tối dần, mưa vẫn nặng hạt. Mạc Dư Thâm và Hè Gia kiên nhẫn đi lòng vòng với bà một hồi nhưng bà thì đợi mãi cũng không đợi được người.

Lão bà nhắc nhở, "Trời sắp tối rồi, chúng ta mau đi nhanh lên, nếu không ông của các cháu sẽ gấp lắm. Ông ấy còn phải về nhà sửa bài tập, xong rồi còn phải dạy ta viết tên của ta."

Hè Gia không biết nên nói như thế nào, trong mắt toàn là nước.

Cô đã từng giống như bà bây giờ, lặp đi lặp lại một chuyện vô nghĩa, nhưng bao năm rồi Mạc Dư Thâm vẫn như vậy, vẫn không cảm thấy cô phiền.

Giống như bà nói, ông ngày nào cũng dạy, nhưng bà ngày nào cũng quên.

Mà bây giờ bà lại giống như cô ngày đó, cho dù em có quên cả thế giới nhưng vẫn sẽ liều mạng để nhớ kỹ anh.

Liều mạng nhớ kỹ anh tốt với em như vậy, yêu em bao nhiêu.

Liều mạng nhớ kỹ anh kè bên bầu bạn, nhớ kỹ lời tỏ tình thầm kín của anh.

Liều mạng nhớ kỹ những chuyện nhỏ nhặt bình phàm mà chúng ta trải qua cùng nhau.

-HOÀN CHÍNH VĂN-

Bạn học Lã có lời muốn nói:

Đọc rất nhiều bộ của Mộng Tiêu Nhị rồi thì đây có thể nói là bộ hay nhất trong lòng mình. Tình yêu của Mạc Dư Thâm và Hè Gia đến một cách bình thường nhẹ nhàng nhưng lại mãnh liệt trong thầm lặng như cách Mạc Dư Thâm kiên nhẫn ở bên cạnh bầu bạn chăm sóc cô và như cách Hè Gia quên cả thế giới nhưng vẫn nhớ ông xã mình tên là Mạc Dư Thâm. Đương nhiên vẫn là phong cách tổng tài văn của Mộng Tiêu Nhị nhưng lần này được thêm nhiều phần cảm động, tự nhận xét có lẽ đây là bộ lấy nhiều nước mắt của tôi nhất trong list Mộng Tiêu Nhị. Chắc là sắp tới tôi không thể nuốt thêm bộ bá đạo tổng tài nào khác của bà Mộng vì tôi u mê bộ này quá rồi.

Trong quá trình edit đã nghĩ ra được rất nhiều lời để chia sẻ khi hoàn chỉnh văn nhưng cuối cùng lại không thể nói được cái gì ngoài việc cảm ơn tất cả mọi người đã luôn ủng hộ và góp ý trong suốt thời gian qua. Đến với edit là một quyết định khá đột xuất cũng không chuẩn bị kỹ càng của mình, đến nỗi mấy chương đầu tiên đều edit trên điện thoại, dùng đa nhiệm lật tới lật lui wattpad và convert. Sau đó bắt đầu có những lượt xem đầu tiên rồi đến những lượt vote đầu tiên, lúc đó tôi cảm động suýt khóc mà đồng thời cũng cảm thấy mình cũng có ích vil. Không ngờ đến tận bây giờ đã là 3 tháng trôi qua rồi. Đáng lẽ nó sẽ nhanh hơn nữa nếu tôi không lười, cho nên

mấy cô chịu đợi một ngày gió mùa thu rồi toi đăng phiên ngoại lên nhé.

Đọc đến đây rồi mà còn không vote nữa thì còn lâu mới được đọc phiên ngoại nha hi hi hi (' ω ')

*

#23062020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 93: Phiên Ngoại 1

Giữa tháng chín, tiết trời dần trở nên mát mẻ.

Hè Gia vừa kết thúc một chuyến lưu đấu ở Quảng Châu, lại bắt đầu một vòng huấn luyện mới. Cô vẫn sẽ dự thi ở Bắc Kinh như cũ.

Hôm nay là thứ sáu, Hè Gia kết thúc tập luyện sớm hơn hai tiếng so với bình thường. Lúc vào phòng thay quần áo, bụng dưới đột nhiên đau dữ dội.

Cô gượng chống thay quần áo cho xong, gọi điện thoại cho Võ Dương, "Mau tới phòng thay đồ đón tôi, tôi đau bụng quá."

Võ Dương nhanh chóng chạy tới phòng thay đồ, ở trước cửa ra vào hô to, "Ai có ở bên trong thì chú ý một chút, tôi đi vào đón người."

Trong phòng chỉ có mỗi Hè Gia, "Cậu vào đi, không có ai hết."

"Cậu bị làm sao vậy?" Võ Dương đỡ cô dậy, sắc mặt cô trắng bệch.

Hè Gia: "Đưa tôi đến bệnh viện."

Võ Dương: "Để tôi gọi điện cho Mạc Dư thâm trước. Cậu nhìn lẹ lám."

Hè Gia mang tâm lý dạo gần đây làm việc và nghỉ ngơi ăn uống không điều độ dẫn đến kinh nguyệt hằng tháng không đều, mãi mà không tới, đau đến chết lênh chêt xuống.

Trước kia cô không như vậy, thế mà sau khi sinh con lại đau bụng kinh muốn chết.

Võ Dương đã nhờ lái xe đem xe lên trước cửa câu lạc bộ, đỡ cô ngồi vào anh cũng nhảy vào theo, nói tài xế đi bệnh viện.

Anh lấy điện thoại ra, "Tìm Hướng giáo sư?"

Hè Gia nhíu mày, "Tìm Hướng giáo sư làm gì?"

Võ Dương chỉ chỉ đầu của cô, "Lỡ chỗ này tái phát làm cậu đau bụng thì sao?"

Hè Gia: "Tôi thấy cậu nên tìm Hướng giáo sư để khám đầu cho cậu thì đúng hơn."

Võ Dương: "..."

Hè Gia: "Là vẫn đè bình thường của phụ nữ thôi, tôi đi truyền nước là được."

Võ Dương tạm thời hiểu chuyện gì đang xảy ra, anh cất điện thoại vào, "Sao cậu lại không giống người khác chút nào vậy? Tôi nghe nói ai thường đau bụng kinh thì sau khi sinh con xong sẽ hết, còn cậu thì ngược lại."

Hè Gia đau không chịu nổi, miệng cũng không muốn mở, ngồi tựa vào ghế dựa lắc đầu, làm sao cô biết được.

"Tôi nhớ thứ sáu đều là cậu đi đón Đại Bảo." Võ Dương hỏi, "Cậu như vậy không thể đi được, hay để tôi đi?"

Hè Gia: "Cậu đi rồi thì ai đỡ tôi xuống xe?" Hè Gia nắm chặt bàn tay, lần này còn đau rất nhiều so với những lần trước. Cô vốn là người có thể ẩn nhẫn chịu đau nhưng lần này thật sự chịu không nổi.

Mấy giây sau, hơi thở Hè Gia yếu ớt, "Cậu lấy điện thoại tôi nhắn tin cho Mạc Dư Thâm nói là hôm nay phải ở lại huấn luyện thêm, không đi rước con được."

Võ Dương theo lời Hè Gia nói nhắn cho Mạc Dư thâm không sót chữ nào.

Mạc Dư Thâm đang họp, không đi được. Khoảng thời gian này mẹ anh lại ra nước ngoài, không có ở Bắc Kinh, nếu để tài xế đến đón thì con trai sẽ rất buồn.

Lúc đầu anh còn định nhờ Quý Thanh Thời hay Quý Thanh Viễn xem nếu có thời gian thì đi, chữ đánh được một nửa lại thôi. Bọn họ sẽ dạy hư con của anh mất.

Anh gửi tin nhắn cho Trình Duy Mặc: 【Cậu rảnh không? Chiều nay tôi với Hè Gia đều bận, không đến nhà trẻ được.】

Trình Duy Mặc: 【Có rảnh.】

Đúng lúc Khương Thẩm cũng đang ở văn phòng luật của Trình Duy Mặc. Lại một bộ phim nữa vừa đóng máy, cô muốn nghỉ ngơi mấy ngày. Nghe vậy, cô nói Trình Duy Mặc tiếp tục bận rộn, "Để tôi đi đón, cho Đại Bảo đắc ý một lần."

Khương Thẩm đến nhà trẻ sớm hơn mười phút trước giờ tan học. Trước cổng đã có rất nhiều phụ huynh đến đón con em mình tan học, đa số là ông bà, cũng không thiếu những bà mẹ trẻ.

Mặc dù Khương Thẩm đeo kính râm nhưng có không ít người nhận ra cô, ánh mắt của mọi người không hẹn mà cùng đổ dồn lên người cô.

Khương Thẩm thường xuyên khoe ảnh bóng lưng của Đại Bảo lên weibo, sau này cư dân mạng mới phát hiện được đó là con của Mạc Dư Thâm và Hè Gia.

Tiếng chuông tan học vang lên, các vị phu huynh đi vào đón con em của mình.

Đại Bảo và mấy đứa trẻ khác đều giống nhau, thò đầu ra ngoài cửa trông ngóng mình là bé đầu tiên được rước về.

Đại Bảo đang tìm mẹ, không thấy được bóng người, bé không nhịn được mà nhón người lên sau đó thấy được bóng người cao cao của Khương Thẩm trong đám đông.

Khương Thẩm tháo kính râm xuống, vẫy vẫy tay với cậu nhóc.

"Cô ơi." Đại Bảo hưng phấn dùng miệng kêu rõ to.

Khương Thẩm thường xuyên bế Đại Bảo ném cánh tay cũng có lực hơn hồi xưa, một phát bế thốc Đại Bảo lên, còn dùng một tay bế.

Đại Bảo ôm cổ Khương Thẩm, "Cô ơi, không nay cô không lên TV à?"

Khương Thẩm: "Hôm nay cô sẽ chơi với con."

"Mẹ con đâu? Sao mẹ không tới đón con?"

"Lúc đầu mẹ muốn tới đón con nhưng vì hôm nay cô không lên TV nên mới nói ba mẹ con để cô rước. Ba mẹ con cũng đã đồng ý rồi. Con thì sao, thấy cô có vui không?"

"Rất vui a."

Khương Thẩm: "Cô dẫn con đi chơi nhé. Đợi khi nào trời tối, ông sao xuất hiện rồi về nhà."

Đại Bảo vui vẻ thơm lên má Khương Thẩm.

Khương Thẩm hỏi cậu nhóc: "Hôm nay đi học không vui không? Ngày đầu tiên đi học có khóc không đấy?"

Đại Bảo mới đi vườn trả được có hai tuần, vừa rồi Khương Thẩm còn nhìn thấy mấy bé gái thút thít nước mắt.

Đại Bảo: "Con không có khóc."

Khương Thẩm cười, xoa trán cậu nhóc, "Không khóc thật à?"

Đại Bảo trùng mắt nhìn, lí nhí nói: "Chỉ chảy có một giọt nước mắt." Bởi vì nhớ mẹ mà lúc ngủ trưa cậu bé đã trùm chăn lên đầu khóc, có điều khóc trong âm thầm.

Khương Thẩm: "Vậy cô sẽ dẫn con đi ăn đi uống, bù lại một giọt nước mắt kia cho con nhé.

Khương Thẩm dẫn Đại Bảo đi ăn, sau đó chơi quanh công viên hai tiếng đồng hồ mà Mạc Dư Thẩm vẫn chưa liên lạc với cô. Cô nhắn cho anh: 【Nếu cậu không cod thời gian thì để Đại Bảo ở lại chỗ tôi một hôm.】

Mãi mà Mạc Dư Thâm vẫn không nhắn lại, sau đó Quý Thanh Thời gọi điện cho cô hỏi cô đang ở đâu để anh đến đón Đại Bảo.

"Mạc Dư Thâm đâu?"

"Ở bệnh viện. Hè Gia đang nằm viện, mang thai rồi. Trước đó con bé không biết nên tập luyện cường độ cao dẫn tới đau bụng, còn phải ở bệnh viện quan sát."

"Không có gì đáng ngại chứ?"

"Cũng không có chuyện gì."

Ai cũng không dám tin Hè Gia lại mang thai lần hai, lại còn là song thai. Ngày trước khi sinh Đại Bảo cô phải uống nhiều thuốc Đông y như vậy để điều trị. Giày vò nhau nửa năm, cuối cùng cũng mang thai Đại Bảo.

Lúc Mạc Dư Thâm phỏng đến bệnh viện là Hè Gia đang truyền nước, sắc mặt tốt hơn so với trước đó nhiều.

Võ Dương vẫn ngồi bên cạnh từ chiều tối giờ, lúc Mạc Dư Thâm đến anh mới cáo từ, "Trạm thi đấu ở Bắc Kinh, tôi sẽ lấy vé ngồi xem ở khán đài cho cậu."

Hè Gia cười cười, gật đầu.

Cửa phòng bệnh đóng lại, Mạc Dư Thâm cúi xuống đặt lên trán cô một nụ hôn nhẹ. Đến bây giờ trong lòng vẫn còn sợ, lúc nhận được điện thoại của Võ Dương, anh xém chút không đứng dậy nổi.

Hè Gia cầm lấy tay anh, "Em không sao mà. Có thể là do hôm nay em dùng sức nhảy xuống từ lưng ngựa nên như vậy, lần

sau sẽ chú ý."

Mạc Dư Thâm vuốt ve gò má của cô, ánh mắt vẫn còn nhợt nhạt. Cô là người có thể chịu đau nhưng lại bị làm cho đau đến chảy nước mắt là hiểu cơn đau đó dữ dội cỡ nào.

Hè Gia dời sự chú ý của anh, "Anh đoán xem là bé trai hay bé gái?"

Cách một tấm chăn, Mạc Dư Thâm đặt tay lên bụng Hè Gia, "Anh cảm giác là một trai một gái."

Hè Gia: "Làm sao anh biết?"

Mạc Dư Thâm: "Cha con liên tâm, một trong hai sẽ là con trai."

"... ha ha, gạt người."

Mạc Dư Thâm đặt cánh tay dưới đầu cho Hè Gia gối lên. Hè Gia nhìn anh, "Nếu đều là con trai thì sao?"

Mạc Dư Thâm: "Vậy cũng rất tốt." Dù sao sẽ không để cô mang thai lần ba nữa.

Lúc sinh Đại Bảo, thời kỳ thai nghén của cô không có chút nào yên tĩnh, cơm cũng không thể nào ăn ngon, bị Đại Bảo giày vò không hề nhẹ.

Lúc này Hè Gia mới hỏi Mạc Dư Thâm vì sao không đưa con tới đây, một ngày nay cô không gặp con trai, rất nhớ Đại Bảo.

Mạc Dư Thâm: "Anh hai em đi đón rồi, chắc cũng sắp tới."

Mãi đến khi truyền dịch xong rồi mà Quý Thanh Thời vẫn chưa tới.

Mạc Dư Thâm rót cho cô một ly nước ấm, đút cô uống, "Bây giờ thấy thế nào?"

Hè Gia: "Không đau, bình thường rồi."

Trên mặt cô cũng bớt đi vẻ nhợt nhạt, thêm một chút huyết sắc.

Hè Gia ngại nóng, lật chăn ra một bên ngồi xếp bằng dây, Mạc Dư Thâm không cho, "Nằm xuống."

"Không sao đâu mà. Tố chất sức khoẻ của em anh còn không rõ à?"

Mạc Dư Thâm không nghe cô, kiên trì bắt cô nằm xuống nghỉ ngơi.

Hè Gia bất đắc dĩ nằm xuống. Mạc Dư Thâm dựng đầu giường lên cao, cô lấy điện thoại lướt weibo.

Mạc Dư Thâm nghiêng đầu, ghé tai vào bụng của cô. Anh biết lúc này vẫn chưa thể nghe được thai động nhưng vẫn yên tĩnh cảm nhận hai sinh mệnh nhỏ bé đang tồn tại.

Cho tới giờ anh vẫn còn nhớ cảnh khi Đại Bảo được sinh ra. Nhớ cảm giác vui sướng và hạnh phúc khi lần đầu làm cha, cả đời không thể quên được.

Lần đầu tiên con trai gọi ba mẹ, anh và Hè Gia vui đến mất ngủ.

Đã từng, những thứ mà anh đã từng tiếc nuối, tình cha con anh cầu mong không được, anh sẽ đem hết tất cả dành cho con cái.

"Ba, mẹ!" Cửa phòng bệnh đẩy ra.

Mạc Dư Thâm hoàn hồn, xoay người nhìn lại. Đại Bảo lao về phía anh.

Anh khom người ôm Đại Bảo vào ngực, "Hôm nay đi học có ngoan hay không?"

Đại Bảo không ngừng gật đầu, sau đó hai tay đẩy đẩy muốn mẹ.

Mạc Dư Thâm: "Bây giờ mẹ phải nghỉ ngơi, để ba bế con."

"Con muốn xem em trai em gái." Ánh mắt Đại Bảo đầy mong đợi.

Trên đường tới đây cậu nhóc nghe Quý Thanh Thời nói trong bụng mẹ có em trai em gái. Sau này cậu nhóc sẽ giống như cậu cả, chăm sóc cho hai đứa em của mình.

Đại Bảo rất chờ mong, hận không thể cho em trai em gái mau chóng sinh ra, có thể đi còng có thể nói chuyện.

Quý Thanh Thời không nói cho cậu nhóc biết có em gái thật không vui sướng gì. Anh và Quý Thanh Viễn mấy năm này đều nhìn sắc mặt của Hè Gia mà sống, kiêm ăn từ ba mẹ.

Những đắng chát chua cay viết thành một cuốn kịch bản vẫn chưa hết.

Đại Bảo nhẹ nhàng ghé vào trong bụng mẹ, "Mẹ ơi, con có thể nghe được âm thanh của em trai em gái."

Mạc Dư Thâm: "Đó là tiếng thở của con vì hồi nãy con chạy nhanh quá."

Đại Bảo: "...Ồ."

Cậu nhóc nhìn trên tay Hè Gia, trên đó có vết bầm do kim tiêm để lại, kéo quá nhẹ nhàng thôi một chút, "Mẹ ơi, còn đau không?"

Hè Gia xoa đầu cậu nhóc, "Không đau, bảo bảo thổi một cái là hết đau."

Đại Bảo lại thổi thêm mấy cái nữa.

Quý Thanh Thời hỏi Mạc Dư Thâm: "Cậu tính đặt nhũ danh cho song thai là gì?"

Mạc Dư Thâm: "Nhị Bảo và Tam Bảo."

Quý Thanh Thời: "...Coi như anh chưa hỏi."

Điện thoại di động vang lên, là mẹ anh gọi tới.

Bắt máy, anh còn chưa kịp nói chuyện thì âm thanh non nớt đã truyền vào tai nghe, "Ba ơi, mấy giờ ba về. Ba chở con đến nhà cô để con tìm Đại Bảo đi."

Con của Quý Thanh Thời nhỏ hơn Đại Bảo 3 tháng, chưa được ba tuổi.

Quý Thanh Thời hỏi con trai: "Tìm Đại Bảo làm gì?"

Đầu bên kia điện thoại nhẫn nhịn một hồi mới lên tiếng, "Chuyện của lam nhân, không nói cho ba."

Quý Thanh Thời nhíu mày, mãi mới phát giác được. Lam nhân, nam nhân. Anh vừa bực mình vừa buồn cười, "Ai dạy con?"

Bên kia không lên tiếng.

Quý Thanh Thời: "Ba đang ở cùng Đại Bảo, một tiếng sau về đến nhà."

Cúp điện thoại, Quý Thanh Thời ra hiện cho Đại Bảo, "Đi thôi, con và em trai là hẹn nhau làm chuyện xấu gì phải không?"

Đại Bảo chớp mắt vô tội, "Đâu có đâu."

Quý Thanh Thời lười hỏi, bế Đại Bảo ra khỏi phòng bệnh.

*

Bạn học Lã có lời muốn nói: Đi làm đi học về thấy thông báo chương mới dzui lắm đúng hong.

Ai cũng cmt trông ngóng làmtoi không nỡ để các cô đợi nên là đăng trước 2 chương phiên ngoại chính. Còn phiên ngoại của các cặp phụ thì đợi chút chút nhá, đừng cmt ngóng trông nữa nha □□□

*

#24062020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 94: Phiên Ngoại 2

Cuối tháng năm, đầu hạ.

Hôm qua trời vừa đổ một cơn mưa, hiếm khi có được một khoảng thời gian thoải mái trong năm, mát mẻ, không ẩm mốc.

Khương Thẩm lại vừa có thêm một bộ phim nữa đóng máy. Mấy năm nay cô nhận việc ít lại, hai năm quay nhiều nhất ba bộ phim truyền hình hoặc điện ảnh.

Lúc nghỉ ngơi, Khương Thẩm chỉ có một chỗ chơi duy nhất là văn phòng luật của Trình Duy Mặc. Cô và Trình Duy Mặc đã hẹn xong, năm giờ cô đi đón Đại Bảo.

Lại là thứ sáu, thứ sáu nào đó của năm ngoái khi cô đi rước Đại Bảo tan học, phảng phát như mới ngày hôm qua.

"Dì ơi, con..." Tiểu tiểu Chu lấy hết hơi, "Con có thể mua kem không?" Cậu nhóc sợ Khương Thẩm không đồng ý thế là tung ra mồi nhử, "Sau này con sẽ để dì đóng nữ chính trong phim của con."

Khương Thẩm cười, "Năm nay con bao nhiêu tuổi rồi?"

Tiểu tiểu Chu chớp mắt mấy cái, "Ba tuổi."

Khương Thẩm đứa cậu nhóc, "Đợi đến lúc con lớn bằng ba con bây giờ, có thể quay phim được thì dì cũng đã hơn năm mươi tuổi

rồi, không khác bà nội con là bao, sao có thể đóng nữ chính được?"

Tiểu tiều Chu nghĩ ngợi, hình như hơi đúng.

Cậu nhóc bấm bấm ngón tay, không lên tiếng, buồn bả thở dài.
Không thể mua kem thì phải làm sao bây giờ.

Qua mấy giây, "Dì ơi, bao giờ anh mới tan học ạ?"

Khương Thẩm nhìn đồng hồ đeo tay, "Nhanh thôi, còn nửa tiếng nữa."

Tiểu tiều Chu nhìn ra ngoài cửa xe, nửa giờ trôi qua dài dằng dẵng. Cậu nhóc mong Đại Bảo có thể tan học sớm một chút. Dì Khương Thẩm không mua kem cho cậu nên cậu chỉ còn cách cầu anh Đại Bảo giúp đỡ.

Anh Đại Bảo bốn tuổi, lợi hại hơn cậu rất nhiều. Trẻ lớn luôn có biện pháp.

"Bé con, con đang nghĩ gì thế?" Khương Thẩm xoay người Tiểu tiều Chu lại, nụng má cậu nhóc, "Sao lại cau mày phát sầu như vậy?"

Thật ra cô biết cậu nhóc muốn ăn kem. Nhưng Chu Minh Khiêm đã dặn cô không được cho bạn nhỏ ăn uống đồ lạnh, mấy ngày trước cậu nhóc vừa mới phát sốt.

Tiểu tiều Chu lắc đầu.

"Bảo bối, làm sao vậy? Chia sẻ với dì một chút nào."

Tiểu tiều Chu quyết định vẫn nên nói với dì chuyện trong lòng, nói ra sẽ dễ chịu nên cậu nhóc hùng hồn chững chạc nói: "Con đang

suy nghĩ về nhân vật nữ chính trong tương lai."

Khương Thẩm bật cười, "Mỗi ngày con đều quậy ở trường quay, bị ba con dạy hư rồi."

Tiểu tiều Chu cắn nhẹ môi, quả nhiên người lớn đều không tin trẻ con, vẫn nên đi tìm anh Đại Bảo đáng tin hơn.

Bởi vì ca ca đã từng trải qua cái tuổi này của cậu nhóc nên chắc chắn cũng từng phiền muộn như vậy.

Thỉnh thoảng tiểu tiều Chu lại nhìn về phía vườn trẻ bằng một con mắt mong mỏi chờ mong.

Khương Thẩm xoa xoa gương mặt bạn nhỏ, "Đừng nhìn nữa, dì đưa con xuống chờ."

Ánh mắt tiểu tiều Chu sáng lên giống như sắp được gặp anh trai, cậu nhóc vui vô cùng.

Khương Thẩm mở cửa xe, đưa tay muốn bế tiểu tiều Chu nhưng cậu nhóc không muốn, vịn cách tay cô, "Con có thể tự mình xuống."

"Lúc anh Đại Bảo của con vào nhà trẻ vẫn để cho dì bế đấy."

Dù sao cậu nhóc vẫn không nên để dì bế, "Nếu bị nữ chính tương lai thấy được sẽ rất xấu hổ."

Khương Thẩm nhịn không được bật cười. Ở cùng với trẻ con thật sự rất vui, lúc trước cô chưa từng trải nghiệm qua thì ra trẻ con cũng rất thú vị.

Cô cố ý trêu tiểu tiều Chu, "Vậy dì mang đạo diễn tiểu Chu của chúng ta đi tuyển nữ chính tương lai nhé."

Tiểu tiễn Chu, "Không cần ạ, con có dự định rồi."

Khương Thẩm lại một lần nữa bật cười.

Biểu cảm trên mặt tiểu tiễn Chu nghiêm túc, một mực nhìn về hướng nhà trẻ, mòn mỏi ngóng trông cuối cùng cũng đợi được tiếng chuông tan học.

Khương Thẩm nắm tay cậu nhóc đi đón Đại Bảo. Đại Bảo bây giờ không giống với ngày đầu tiên đến lớp lúc nào cũng ngóng ngoài cửa sổ mong mình là đứa trẻ đầu tiên được rước đi. Bây giờ cậu nhóc đã là lớp trưởng, phải chịu trách nhiệm dọn dẹp đồ chơi.

Tiểu tiễn Chu tới giúp Đại Bảo, "Ca ca, lát nữa em có chuyện muốn nói với anh."

Đại Bảo: "Em nói bây giờ luôn đi."

Tiểu tiễn Chu nháy mắt ra hiệu dì Khương Thẩm còn đứng bên cạnh kia kia.

Bọn nhóc thì thầm không tính là nhỏ, Khương Thẩm nghe không sót một chữ. Cô để lại không gian cho hai đứa nhỏ, từ phòng học ra đến cửa sân cô cố ý lấy điện thoại để lên tai, chầm chậm bước dang sau hai bạn học nhỏ.

Đại Bảo ôm bả vai của tiểu tiễn Chu, tới gần cậu nhóc, "Em muốn nói cái gì?"

Tiểu tiễn Chu: "Anh có tiền không? Cho em mượn mấy đồng, em sẽ trả anh sau."

Đại Bảo gật đầu, chỉ vào đồng hồ đeo tay của cậu nhóc, "Cái này có thể thanh toán, bên trong có rất nhiều tiền, muốn mua cái gì cũng được." Cậu nhóc hỏi: "Em muốn mua cái gì?"

Tiểu tiểu Chu có chút ngượng ngùng, nửa ngày sau mới nói ra miệng, "Em muốn mua kem cho Chanh Chanh ăn."

Đại Bảo: "Tri Tri cũng nhiều lần hỏi mượn tiền anh để mua socola cho Chanh Chanh ăn."

Tiểu tiểu Chu lập tức mộng mị, "Tri Tri là ai?"

Đại Bảo: "Là em trai của anh nha. Ba của Tri Tri là cậu hai của anh. Tri Tri là tên anh anh đặt, đến từ một thành ngữ. Mợ hai khen anh rất có học thức, em thấy Tri Tri có dễ nghe không?"

Tiểu tiểu Chu không muốn dối lòng nhưng còn phải mượn tiền nên đành gật đầu.

Đại Bảo: "Anh cho Tri Tri mượn ba hai đồng."

"Ba hai đồng có phải là rất nhiều tiền không?"

Đại Bảo nghĩ một chút, cũng không ít, "Mẹ anh nói là ba cái mươi đồng và một cái hai đồng. Anh nói Tri Tri trả anh năm đồng thôi, em nhỏ hơn Tri Tri nên chỉ cần trả anh bốn đồng là được."

Tiểu tiểu Chu gật đầu, "Được." Bốn đồng cũng rất là nhiều tiền nha. Lớn lên cậu nhóc phải quay bao nhiêu bộ phim mới có thể kiếm được nhiều tiền như vậy chứ?

Bọn nhóc nói mãi đến lúc đến ô tô rồi mà vẫn chưa dừng được. Lời nói non nớt của hai bọn học nhỏ lọt hết vào tai Khương Thẩm,

cô cười cả một đường.

Lên xe ngồi, Đại Bảo ghé vào vai Khương Thẩm, "Cô ơi, hôm nay con mời cô ăn kem, cảm ơn cô đến đón con."

Khương Thẩm quyết định cho bọn nhóc một cơ hội đi ăn kem.

Tiểu tiều Chu nhìn Đại Bảo bằng một ánh mắt sùng bái. Sau này có việc gì thì chỉ cần đến tìm anh Đại Bảo là anh sẽ giải quyết giúp cậu nhóc.

Khương Thẩm nói tài xế tìm một cửa hàng kem dừng lại. Tiểu tiều Chu dựa vào cửa sổ xe nhìn ra ngoài xem ngựa xe như nước, thỉnh thoảng còn cười ngây ngô.

Khương Thẩm đeo kính râm lên, nắm tay hai đứa nhỏ đi mua kem.

Đại Bảo ngược cổ hỏi nhân viên cửa hàng, "Chị ơi, con gái thích ăn kem vị gì nhất vậy ạ?"

Nhân viên cửa hàng bị chọc cười, "Vị ô mai và vị hương thảo."

Đại Bảo nhìn về phía tiểu tiều Chu, "Vậy lấy em một nửa hương thảo và một nửa ô mai nhé."

Tiểu tiều Chu tin anh Đại Bảo, anh Đại Bảo nói cái gì cũng đúng, cậu nhóc nói: "Được."

Khương Thẩm nâng trán, khó trách Mạc Dư Thâm không muốn sinh con trai, càng lớn càng giống hai người cậu của nó.

Đại Bảo cũng không quên mua cho Khương Thẩm một cây kem, cậu nhóc và tiểu tiều Chu không ăn nhưng cũng rất vui vẻ.

Trên đường đến văn phòng luật, tiểu tiễn Chu một mực cầm hộp kem bằng hai tay.

Hôm nay Trình Duy Mặc rất bận, không có thời gian chơi cùng con gái. Chanh Chanh ngồi trên ghế sa lon an tĩnh vẽ tranh, trước mặt cô bé là một ly sữa bò và một miếng bánh ngọt, thỉnh thoảng cô bé lại cắn một miếng nhỏ.

Mẹ nói mỹ nữ phải thùy mị.

Tiếng gỗ cửa vang lên, còn chưa đợi Trình Duy Mặc ra mở thì Khương Thẩm đã đẩy cửa ra, hai cậu nhóc cười chạy ùa vào dưới cánh tay của cô.

Chanh Chanh lễ phép chào hỏi Khương Thẩm sau đó vẫy tay với Đại Bảo và tiểu tiễn Chu.

Tiểu tiễn Chu tặng kem cho cô bé,

"Cho cậu ăn. Dì cũng ăn một cái rồi."

Trình Duy Mặc đã quen thành thói bọn nhỏ lúc vừa gặp mặt sẽ vui vẻ ấm áp, chưa đến nửa giờ sau là đứa khóc đứa hét đứa gào, tranh giành đồ chơi không ai nhường ai.

Đã nói là cậu thích mình, sẽ nhường cho mình. Nhưng tất cả đều là giả dối, là cú lừa.

Nhưng lâu rồi không gặp, lần tiếp theo gặp nhau vẫn sẽ mua socola và kem cho nhau ăn, lặp đi lặp lại.

Trình Duy Mặc nói thư ký dẫn ba đứa nhỏ sang phòng họp chơi. Thư ký ôm một cái thùng giấy, bên trong toàn là đồ chơi của bọn

nhỏ.

Văn phòng rốt cuộc cũng yên tĩnh trở lại.

Trình Duy Mặc pha cà phê cho Khương Thẩm, "Ở lại bắc Kinh bao lâu?"

Khương Thẩm: "Chưa biết, hai tháng tới không nhận công việc. Khoảng thời gian này tôi giữ trẻ miễn phí cho các cậu."

Trình Duy Mặc quan sát cô, "Thích trẻ con như vậy thì tự mình sinh một đứa đi. Cậu cũng không còn nhỏ nữa..."

Bị Khương Thẩm cắt ngang, "Cậu còn lải nhải như vậy thì sau này tôi không tới nữa đâu đấy."

Trình Duy Mặc bất đắc dĩ, "Cậu và bạn trai cũ chia tay đã nhiều năm rồi. Tách ra cũng lâu như vậy rồi mà cậu còn chưa dứt được nữa à?"

Khương Thẩm khuấy cà phê, "Không có liên quan gì đến anh ta, tôi đã quên từ lâu rồi."

Trình Duy Mặc nhìn cô chằm chằm, "Đó là ai? Còn có người cậu không theo đuổi được à?"

Khương Thẩm ngạc phiền, "Cậu để tôi yên tĩnh nếm cà phê một chút được không?"

Trình Duy Mặc thở dài, không nói nhiều.

Mấy năm trôi qua, bọn họ ai cũng có cuộc sống riêng của mình, chỉ có tình cảm của Khương Thẩm và vẫn đậm đà tại chỗ. Không biết nội tâm của cô đến cùng đang suy nghĩ chuyện gì.

Không quá nửa tiếng, thư ký mang ba đứa nhỏ trở về, đứa nào cũng cúi đầu, trên mặt còn vệt nước mắt chưa khô, trên mặt Chanh Chanh cũng vậy.

Cô bé ủy khuất đi đến trước mặt ba mình, Trình Duy Mặc khom người bế cô bé lên chân mình, "Lần này là ai ra tay trước?"

Không ai lên tiếng.

Anh cũng tập mãi thành thói, không tiếp tục hỏi. Anh lấy khăn ướt, đưa cho Khương Thẩm mấy tờ rồi lau mặt cho con gái, Khương Thẩm lau cho hai bạn nhỏ kia.

Khương Thẩm: "Đánh rồi, khóc rồi, nghi thức kết thúc, có phải bây giờ chúng ta về được rồi không?"

Tiểu tiểu Chu gật đầu, Đại Bảo cũng gật đầu.

Đại Bảo: "Con muốn đi thăm mẹ."

Tiểu tiểu Chu: "Con cũng muốn đi xem em trai em gái nhà dì Hè."

Khương Thẩm: "Được, cô dẫn hai đứa đi."

Hôm qua Hè Gia mới sinh, một đôi long phụng.

Trong bệnh viện.

Hè Gia đang truyền nước, mơ màng ngủ.

Mạc Dư Thâm dùng khăn ấm lau mặt cho cô, Hè Gia mở mắt ra, "Ông xã."

"Ngủ đi." Nửa đêm cô tỉnh dậy nhiều lần, ban ngày cũng ngủ không ngon.

Mạc Dư Thâm vuốt ve cái trán của cô, "Không có gì đâu, em ngủ đi. Khi nào bảo bảo đói bụng anh sẽ gọi em."

Hè Gia: "Đại Bảo đâu?"

Mạc Dư Thâm: "Thứ sáu, Khương Thẩm rước thằng bé qua chơi với Chanh Chanh rồi."

Hè Gia không còn hơi sức gật đầu một cái, vây mà cũng mệt muốn lấy mạng người. Cô nhắm mắt lại.

Mạc Dư Thâm chăm sóc cô một hồi mới đến phòng em bé thăm hai bảo bảo.

Tần Tô Lan đang cho Nhị Bảo uống nước, bà cẩn thận nhìn Nhị Bảo, nói với Hè Diệp Lam: "Nhị Bảo và anh trai của nó khi còn bé giống y chang nhau. Cái mũi, con mắt, một khuôn đúc ra."

Hè Diệp Lam bế Tam Bảo, "Cảm giác ba anh em chúng nó đều có chút giống nhau."

Mạc Dư Thâm đặc biệt muốn bế con gái, đứng ở bên cạnh mẹ vợ thật lâu nhưng Hè Diệp Lam mãi bế Tam bảo mà không nghĩ đưa anh. Mạc Dư Thâm: "Mẹ, mẹ có mệt hay không? Hay là để con bế cho, mẹ đi nghỉ ngơi một lát."

Hè Diệp Lam: "Không mệt không mệt."

Mạc Dư Thâm: "..." Anh đành phải bước qua chỗ mẹ mình xem Nhị Bảo. Đứa nhỏ mũm mĩm hồng hồng, "Mẹ, để con morm nước

cho."

Tần Tô Lan: "Con chăm sóc Hè Gia bận cả ngày rồi, đi nghỉ ngơi chút đi."

Mạc Dư Thâm vâng một tiếng. Một lúc sau anh đến phòng khách bên kia, gửi tin nhắn giọng nói cho Đại Bảo, "Sao con vẫn chưa về?" Anh chỉ có thể đi tìm Đại Bảo.

Đại Bảo: "Con đang ăn cơm với cô Thẩm, phải mấy phút nữa cơ."

Đại Bảo không có khái niệm thời gian, mấy phút của cậu nhóc chắc cũng hơn hai tiếng.

Mãi đến khi trời tối, Hè Gia đánh được một giấc rồi mà Đại Bảo vẫn còn chơi ở công viên, vui đến quên trời quên đất, nói còn mấy phút nữa sẽ về.

Mạc Dư Thâm liền biết lời nói của Đại Bảo không thể tin được.

Anh đi tới nhìn con gái, con gái đang ngủ thật ngon, tóc đen nhánh, sống mũi cao, trên người còn có mùi sữa nhàn nhạt, kiểu gì cũng nhìn không đủ.

Nhìn không được, anh cúi đầu hôn nhẹ lên trán con gái một cái.

Tần Tô Lan đi tới, "Đừng quấy rầy bảo bão đi ngủ."

Mạc Dư Thâm: "Con đâu có làm gì đâu." Anh nói với mẹ, "Mẹ, con thấy con gái thật giống Hè Gia."

Tần Tô Lan: "Giống Gia Gia, cũng giống con."

Mạc Dư Thâm một mực ngồi cạnh cái nôi của Tam Bảo, bé gái vừa khóc một tiếng là anh vội vàng bế lên ngay, "Bảo bảo đừng khóc, ba ôm con đi tìm mẹ nhé."

Hè Gia nghe được tiếng bảo bảo khóc, lấy gối kê sau lưng. "Cho em ôm."

Mạc Dư Thâm: "Để anh ôm một chút, cả ngày nay anh không được bế rồi."

Tiếng khóc của Tam Bảo cũng đánh thức cả Nhị Bảo, những người khác đều đang ăn cơm ngoài phòng khách. Mạc Dư Thâm đành phải đưa con gái cho Hè Gia, chạy đi bế con trai.

Tam Bảo bắt đầu măm sữa, Nhị Bảo chờ xếp hàng.

Mạc Dư Thâm đã có kinh nghiệm chăm bé con nên biết dỗ con trai như thế nào. Nhị Bảo ở trong ngực ba rất nhanh liền nín khóc. "Con trai nhận ra anh, khả năng là do quen với giọng nói của anh rồi."

Khoảng thời gian Hè Gia mang thai, anh luôn ở bên bầu bạn cùng cô. Chỉ cần không đi công tác, mỗi ngày anh đều sẽ nói chuyện với hai đứa bé.

Con gái ăn no rồi, Hè Gia đổi Tam Bảo với Mạc Dư Thâm, dùng sức quá mạnh đụng đến vết mổ, cô đau đến mức hít một ngụm khí lạnh.

Mạc Dư Thâm tự trách, "Tại anh."

Hè Gia: "Là do em không cẩn thận." Dần dần cũng không còn đau nữa, cô bắt đầu cho Nhị Bảo măm.

Mạc Dư Thâm bế con gái, sau khi lau sữa, anh điều chỉnh tư thế ôm. Lúc này Nhị Bảo cũng đã ăn no, Mạc Dư Thâm đưa Tam Bảo đến phòng trẻ sơ sinh cho người chăm sóc trẻ rồi bế Nhị Bảo lau sữa cho con.

Mọi người bên phòng khách đã ăn cơm xong, đưa con cho chuyên gia chăm sóc, Mạc Dư Thâm về phòng với Hè Gia, anh lại hỏi: "Vết mổ còn đau không?"

Hè Gia lắc đầu, "Không đau nữa."

Mạc Dư Thâm xích lại gần, hôn lên môi cô một cái.

Hè Gia cười, hôn trả lại anh.

Ngoài cửa phòng bệnh, Đại Bảo che mắt, "Xùy xùy."

Tần Tô Lan và Hè Diệp Lam lúc đầu muốn vào, sau lại kéo Đại Bảo ra ngoài phòng khách.

Hè Gia và Mạc Dư Thâm không thèm để ý đến động tĩnh bên ngoài, tiếp tục hôn nhau.

Một căn phòng ấm áp, tốt đẹp.

*

Tóm tắt lời tác giả muốn nói:

Tác giả nói các cặp phụ nữ không có BE vì ai cũng khổ quá rồi nên tác giả sẽ cho một cái kết viên mãn.

Tác giả còn nói viết hai chương phiên ngoại này như viên kẹo ngọt an ủi tâm hồn thiếu nữ của các cô bởi vì sắp tới khi vào phiên

ngoại của vai phụ sẽ rất rất rất long đong. Nếu các cô thấy quá ngược, quá lận đận thì nên nhớ con của các cặp phụ đều đã chào sân rồi nha hi hi hi.

Mạn phép đặt tên phiên ngoại của các cặp phụ là Series ngược nam cặn bã làm ấm lòng dân =))). Các cô đoán xem anh nam nào lên sàn đầu tiên?

*

#25062020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 95: Ngược Nam Căn Bã Làm Ấm Lòng Dân 1

"Nhân vật kia lại thất bại rồi." Người đại diện đưa mắt nhìn Diệp Thu nói. Cô lắc đầu, tiếp tục ăn cơm.

Hôm nay cô chọn đồ ăn Trùng Khánh nhưng vào miệng lại như đang nhai sáp.

Diệp Thu không lên tiếng, phần cơm trước mặt cô chỉ có vài miếng thịt luộc, mấy cọng rau xanh, nửa quả táo và nửa trái chanh, bên cạnh còn có một chén canh thanh đạm.

Cô còn không muốn ăn hơn người đại diện.

Hai phút trước người đại diện vừa nhận được điện thoại, tâm tình tốt mệt đi không trở lại.

Vốn cho rằng lúc trước đã tranh thủ được một nhân vật nữ hai cho Diệp Thu, tưởng ván đã đóng thuyền kết quả giữa đường thuyền bị đục, vai này bị quản lý của công ty khác lấy đi.

Bộ phim đó là do Hoắc Đằng diễn nam chính, nữ chính cũng là một diễn viên đang lên. Vốn còn mong Diệp Thu sẽ có một bộ phim phát sóng trong năm nay.

Cuối cùng vẫn là trôi theo dòng nước.

Loại chuyện này cô không cảm thấy kinh ngạc, nhưng vẫn không thể tránh khỏi ảnh hưởng tới tâm tình.

Từ khi Diệp Thu diễn xong bộ phim cổ trang do Sở Sam chế tác kia là không có nhận thêm được kịch bản nào. Hết lần này đến lần khác cổ trang đụng phải chính sách, mãi vẫn không phát sóng được.

Lại còn gặp phải chuyện yêu hận tình cùu giữa Sở Sam và Quý Thanh Thời nên số mệnh của bộ phim này càng thêm long đong.

Còn một bộ phim khác mà Diệp Thu tham gia, <Quãng đời còn lại> thì khỏi phải nói, phát sóng là một chuyện xa vời.

Sức nóng của couple Diệp Thu và Hoắc Đằng cũng từ từ giảm đi. Tự mình khẳng định chắc chắn có người đứng sau ép các chủ đề xuống, khỏi phải nói cũng biết là do đoàn đội của Hoắc Đằng làm.

Bây giờ sự nghiệp diễn xuất của Diệp Thu đã bước đến đường mòn rồi.

Người đại diện nhìn về phía Diệp Thu, "Nhân vật của em bị lấy đi, tám phần mười là do người đại diện của Hoắc Đằng đứng đằng sau. Cô ta không muốn Hoắc Đằng liên hệ với em, cũng không hy vọng tên em và Hoắc Đằng xuất hiện cùng một chỗ."

Diệp Thu "ùm" một tiếng, cô đã sớm nhìn thấu tình người ấm lạnh.

Người đại diện vẫn còn tiếp tục nói, Diệp Thu gấp một miếng rau thả vào miệng, đến muối cũng không có.

Người đại diện: "Trước đó cô ta tùy ý để em và Hoắc Đằng xuất hiện trên hot search là bởi vì thiết lập nhân vật của Hoắc Đằng trong

<Quãng đời còn lại> rất phức tạp. Điều duy nhất khiến người ta có thiện cảm với vai diễn này là vì cậu ta đối xử tốt với em trong phim, còn em thì cứu rỗi cậu ta. Thiết lập nhân vật của cậu ta cần dựa vào em mới có thể nỗi."

Diệp Thu đương nhiên biết.

Người đại diện: "Về phần hảo cảm của Hoắc Đằng đối với em rốt cuộc là do cậu ta nhập vai quá sâu không thể thoát được, thích là thích nhân vật tiểu cô nương trong phim hay là thích em. Ai cũng không biết..."

Còn có lời muốn nói nhưng đến cửa miệng lại ngưng.

Cứ coi như Hoắc Đằng thích cô thì hảo cảm này sẽ duy trì được bao lâu? Mà người đại diện của Hoắc Đằng cũng chưa chắc xem trọng cô, nói không chừng còn nghĩ cô muốn dựa hơi Hoắc Đằng.

"Một người không quyền không thế, xem thanh cao lớn hơn tiền, không bỏ được định mệnh thì không đi được xa." Người đại diện ghét điều này.

Tạm dừng một chút.

Người đại diện không còn khẩu vị nữa, gác đũa, "Chị nói cho em biết, đây là em nói si nói mộng. Em không nổi tiếng, tuổi tác cũng mỗi năm mỗi tăng nhưng một tác phẩm để đời cũng không có, sau này ai dám dùng em? Cái giới này từ trước đến nay đều thiếu diễn viên, quơ một cái là được cả bó. Chờ đến lúc tranh thủ được kịch bản rồi thì nhân vật đó sẽ như thế nào?"

Lời nói thô nhùng thật, đâm thẳng vào nội tâm mãn cảm nhất của Diệp Thu.

Người đại diện càng nói càng tức, tức mới gộp với tức cũ, "Trước kia chị dặn em bao nhiêu lần rồi, những thứ liên quan đến Quý Thanh Thời đều không được trả lời nửa chữ, không được trả lời! Em còn xem như đó là gió thoảng bên tai, còn chia sẻ lại bài viết của Sở Sam!"

Diệp Thu cũng buông đũa, lấy nửa trái chanh găm, trong miệng trong lòng đều chua chát. "Chị Tĩnh, việc này đã qua mấy tháng rồi, đừng nhắc lại nữa có được không?"

Người đại diện thở thật dài, "Em tưởng chị muốn nói lăm sao?" Cái mà cô tức chính là cô vất vả lăm mới nhờ được Sở Sam cho Diệp thu tài nguyên này, bây giờ Sở Sam có cái P mà cho.

Không chỉ không có tài nguyên, không biết bây giờ Sở Sam có bao nhiêu oán hận Diệp Thu. Ngay cả khi không có Quý Thanh Thời thì Sở Sam vẫn có vòng tròn bạn bè riêng của mình.

Con đường này càng ngày càng khó khăn với Diệp Thu. Không có vốn, không có cơ hội, không có may mắn lại còn quá đặt nặng vấn đề thanh cao. Muốn nuôi sống mình cũng thành vấn đề.

Người đại diện nhìn Diệp Thu, "Em vì cảm xúc cá nhân mà đem kiếp diễn này đi trên đường mòn rồi đó em có biết hay không!"

Diệp Thu rót cho người đại diện một ly nước ấm. "Là em tùy hứng, liên lụy đến chị."

Người đại diện nói đến miệng đắng lưỡi khô, uống hết nửa ly nước, "Diệp Thu, nghe chị Tĩnh một câu có được không. Em như vậy, cái gì cũng không có, không có vốn để tùy hứng. Chị cũng vậy. Đừng sống quá tinh táo."

Diệp Thu ăn xong nửa trái chanh, cầm khăn chàm rã lau tay.

Người đại diện còn muốn nói thêm nhưng nhìn thấy bộ dạng không yên lòng của Diệp Thu, cô cũng mắt hóng thuyết giáo. Có lẽ cô đối với Diệp Thu quá nhân từ, mềm lòng.

Diệp Thu bỗng nhiên lên tiếng, "Chị Tĩnh, sắp tới đây chỉ cần có kịch bản thì em đều sẽ cân nhắc. Nhân vật gì cũng được, tuyển hai mươi tám em cũng diễn."

Người đại diện kinh ngạc nhìn cô, ẩn nhẫn, "Diệp Thu, chị nói em là vì muốn tốt cho em mà em lại có ý như vậy, muốn cát kinh với chị, vò mě không sợ bể phải không?"

Diệp Thu vặn lại, "Em là kiểu người như vậy sao?"

Người đại diện không tiếp lời. Chỉ là hai bộ phim trước mắt mặc dù chưa phát sóng nhưng vẫn để cho Diệp Thu nỗi một khoảng thời gian, đại đã số sẽ biết có một diễn viên như vậy, còn có thể gọi được tên cô.

Bây giờ đang từ nữ hai mà lại muốn đi xuống đóng vai phụ của phụ của phụ, liệu cô có chấp nhận nỗi bần thân mình hay không?

"Em có thể không cần mặt mũi nữa à?"

Điều này tương tự như việc ngã xuống từ đỉnh núi. Đến lúc đó liệu cô có chịu được mấy lời đàm tiếu trong trường quay hay không? Loại chênh lệch lớn như vậy không phải ai cũng có thể đổi mặt được.

Diệp Thu: "Chỉ có khi ở trước mặt anh ấy em mới không buông được mặt mũi." Cô muốn duy trì niềm kiêu hãnh còn sót lại một chút

của mình.

Người đại diện biết "anh ấy" trong miệng Diệp Thu là Quý Thanh Thời.

Diệp Thu hòa hoãn bầu không khí, cô cười cười, "Yên tâm đi, em sẽ nuôi sống chị."

Người đại diện cũng bị chọc cho cười. Cô thở dài trong lòng, cũng hận mình không phải là kim bài quản lý, không thể kéo được nhiều tài nguyên cho Diệp Thu.

Thời gian không còn sóm nữa, người đại diện rời đi.

Chung cư an tĩnh lại, thậm chí có chút ngọt ngạt.

Diệp Thu tựa vào bệ cửa sổ, cảnh đêm ở Ngũ Hoàn, bình thường.

Thời gian như trở lại trước kia, không phải ngày nào cũng có việc để làm.

Điện thoại di động vang lên, Hoắc Đằng gọi tới.

Cô và Hoắc Đằng đã lâu rồi không liên hệ với nhau, anh dành mấy ngày để thanh lý tuần lễ thời trang, hoặc hơn.

Ban đầu anh nói đợi đến khi nào phim khai máy sẽ mời cô đi ăn tối. Nay giờ nhân vật kia thất bại, cuộc điện thoại này của anh hẳn có liên quan đến chuyện này.

"Có đang bận gì không?" Âm thanh của Hoắc Đằng truyền đến.

Diệp Thu: "Không bận. Có chuyện gì sao?"

Hoắc Đằng dừng mấy giây mới nói: "Anh vừa nghe nói nhân vật em muốn diễn kia đã chọn người khác. Sợ em không vui."

"Không có gì đâu, cảm ơn anh."

Hoắc Đằng còn muốn nói thêm vài lời nhưng đột nhiên có tiếng gõ cửa vang, "Bên anh có người tới, chờ khi nào có thời gian sẽ tìm em ăn cơm." Anh an ủi Diệp Thu, "Chỉ một vai mà thôi, trước kia anh cũng thường xuyên bị hủy vai."

Cúp điện thoại, Hoắc Đằng đi mở cửa, là người đại diện.

Hoắc Đằng: "Nhân vật của Diệp Thu vì sao bị đổi thành người khác?" Trong lòng anh cũng đoán được đại khái.

Người đại diện thảng thăng, "Trân quý sinh mạng một chút, tránh xa những người mang vận sao chổi như Diệp Thu ra."

Hoắc Đằng: "Vậy tại sao lại không nói cho tôi biết?"

Người đại diện: "Chỉ sợ cậu mềm lòng như vậy nên mới không nói cho cậu."

Cô tận tình khuyên bảo, "Để có được cậu của ngày hôm nay cậu đã phải trải qua biết bao khó khăn rồi cậu nhớ không? Có thể cậu đã quên nhưng tôi thì chưa. Không cần vì một người phụ nữ mà tự hủy hoại tiền đồ của mình, huống hồ Diệp thu không đáng. Mỗi quan hệ giữa cô ấy và Quý Thanh Thời nói khó nghe một chút thì chính là loại quan hệ đó, trong lòng mọi người ai cũng biết."

Trong giới lưu truyền sôi nổi, phiên bản nào cũng có. Nhưng không có lửa thì làm sao có khói.

Mối quan hệ giữa Quý Thanh Thời và Diệp Thu cô đã nhìn mãi thành quen. Theo lý thuyết thì Hoắc Đằng phải tránh vội phụ nữ như vậy.

Đằng này thì như yêu như ma suốt ngày nhớ nhung Diệp Thu.

"Tốt nhất chúng ta không nên dây vào bãи nước đục này của Diệp Thu và Quý Thanh Thời, đến lúc đó muôn rửa cũng không rửa sạch."

Người đại diện đặt kịch bản lên bàn trà, dặn anh tối rảnh thì xem. Nhận ra anh đang buồn phiền nên cũng lấy cớ rời đi.

Hoắc Đằng nhìn chầm chằm điện thoại nửa ngày mới nhẫn cho Diệp Thu một tin: 【Thật xin lỗi.】 Chỉ có ba chữ, không giải thích vì sao.

Diệp Thu: 【Gửi nhầm rồi (cười mà không nói).】

Trong lòng hai người đều biết đây là lời xin lỗi cho cái gì nhưng không ai nói ra.

Diệp Thu ngồi ở trên ghế sa lon một hồi lâu, nhìn màn hình TV không bật. Hoàn hồn, cô buông điện thoại, bắt đầu dọn dẹp căn phòng.

Ngăn kéo bàn trà đã lâu rồi không sắp xếp, lúc mở ra thì khẽ giật mình. Bên trong có một tấm thẻ ra vào, là cái Quý Thanh Thời trả cho cô.

Lần trước nghe được giọng nói của Quý Thanh Thời là vào đêm giao thừa, anh lấy điện thoại Hè Gia gọi điện cho cô.

Nhoáng một cái đã mấy tháng trôi qua.

Diệp Thu cất thẻ về chỗ cũ, đóng ngăn kéo, tiếp tục thu dọn chỗ khác.

Cô còn tưởng sẽ không bao lâu nữa mình được làm việc, kết quả vẫn luôn nhàn rỗi.

Người đại diện và công ty quản lý cũng đang nghĩ cách nhưng tình cảnh của Diệp Thu là do người tạo thành. Đối phương có bối cảnh không tầm thường.

Người đại diện nhờ người đi nghe ngóng thì ra không chỉ có đoàn đội bên Hoắc Đằng, Sở Sam, mà Quý Thanh Thời cũng có phần.

Điều này không khác gì phong sát Diệp Thu. Nay giờ phim cô cũng không được nhận mà các sự kiện lớn cũng không ai mời cô.

Bên phía truyền thông lại càng không chú ý đến cô.

Trong một nháy mắt cô thật muốn đi tìm Quý Thanh Thời. Nhưng cô biết, một khi Diệp Thu biết được, dựa vào tính tình của Diệp Thu chắc chắn cô và Diệp Thu sẽ không thể như trước được nữa.

Tuy cô thường gắt gỏng khắc nghiệt với Diệp Thu, thậm chí nói chuyện cay nghiệt nhưng cho đến giờ vẫn không can thiệp vào chuyện tình cảm của Diệp Thu.

Cuối cùng thì sau khi nhàn nhã ba tháng, người đại diện vất vả thông qua mối quan hệ với một bà con xa tranh thủ cho Diệp Thu một vai phụ tuyển mười mấy.

Đây là một bộ phim chiếu mạng thanh xuân vườn trường, nhân vật của Diệp Thu là dì nhỏ của nữ chính, tỉ lệ xuất hiện cũng không quá ít.

Các diễn viên của phim này đều chỉ mới mươi mấy tuổi, một nhóm thanh niên, trong đó chỉ có một diễn viên mà Diệp Thu quen mặt, những người khác đều không biết.

Cùng bọn họ ở lâu một chỗ, Diệp Thu cảm thấy mình trẻ ra không ít. Khi không quay phim bọn họ sẽ cùng nhau trò chuyện, nhất là chuyện ăn chơi.

Loại cảm giác thuần tuý kia đã rất nhiều năm rồi cô không cảm nhận được.

Hôm nay phần diễn của Diệp Thu không nhiều, kết thúc công việc sớm, về khách sạn.

Người đại diện hỏi: "Cảm giác thế nào?" Chính cô cũng tốn nhiều thời gian để điều chỉnh lại tâm tình của mình chứ đừng nói là người trong cuộc như Diệp Thu.

Diệp Thu mỉm cười, "Cũng không tệ lắm."

Trong lúc trò chuyện, di động của người đại diện vang lên, là anh họ bà con xa của cô.

Diệp Thu có thể diễn bộ phim này cũng là nhờ quan hệ của anh họ.

Người đại diện và anh họ chỉ mới gặp qua có hai lần. Anh họ là thân thích của nhà bà nội, sau này cả nhà anh họ ra nước ngoài định cư, hầu như không tiếp xúc gặp mặt.

Đầu năm nay anh họ về nước đầu tư nên hai nhà mới có liên hệ. Anh họ là người trượng nghĩa, nghe đến tình huống của Diệp Thu thì rất sảng khoái hỗ trợ.

Người đại diện nghe điện thoại, anh họ vào thẳng vấn đề: "Tôi nay có rảnh không?"

"Vừa kết thúc công việc, đang trên đường về khách sạn."

"Vậy thì tốt. Bên anh có một bữa tiệc, cũng không phải tiệc chính thức gì, chỉ là bữa gặp mặt bạn bè. Có một người bạn giao thiệp rộng trong giới giải trí, hay là em đưa nghệ sĩ của em tới để anh giới thiệu một chút?"

Người đại diện hơi khụng lại.

Anh họ nháy mắt hiểu ý, "Yên tâm, không có mấy loại xã giao tầm thường đâu. Nếu không phải em nói nghệ sĩ của em vì thanh cao mà không nhận được phim thì anh cũng không kêu các em đến đây. Người có ý đồ ở trong cái giới này anh cũng không đưa vào."

Người đại diện cảm kích một phen. Anh họ cúp điện thoại, gửi địa chỉ hội sở tới.

Người đại diện phân phó lái xe đến ngã tư phía trước thì quay đầu.

Cô nói với Diệp Thu: "Anh họ của chị có một người bạn có đường dây liên kết với làng giải trí. Chúng ta đi qua ăn bữa cơm, coi như quen thêm bạn, cơ hội hiếm có."

Diệp Thu gật đầu, không cự tuyệt. Ba tháng trước không có công việc nhưng người đại diện cũng không bắt cô phải đi xã giao.

Anh họ lại nhắn tin tới: 【Đến rồi thì gọi điện cho anh, anh cho người xuống đón các em. Bên này chỉ dành cho hội viên, các em không vào được.】

Anh họ cất điện thoại.

Có người hiếu kỳ: "Người này có quan hệ gì với cậu à?" Ít khi thấy cậu rảnh rỗi quan tâm người khác.

"Là em họ của bà con xa, em ấy quản lý một nghệ sĩ nhưng mấy tháng rồi không đóng một bộ phim nào. Tôi vừa mới nhớ ra có sẵn mối quan hệ này, nếu không dùng thì phí." Cái cầm giương lên chỉ bên cạnh.

Quý Thanh Thời nhìn điện thoại, không chú ý tới.

Một người bạn nhớ tới: "Lần trước cậu nhờ quan hệ nhét một nữ diễn viên vào bộ phim chiếu mạng kinh phí thấp chính là cô ấy à?"

Anh họ gật đầu.

Đây là tiệc liên hoan tư nhân, bình thường không mang theo người ngoài. Lần này anh họ lại đưa một diễn viên chưa quen biết vào cũng đủ thấy diễn viên này có chỗ không tầm thường.

Có người thuận miệng hỏi: "Diễn viên đó tên gì?"

Lúc đó anh họ không để trong lòng, phân phó cho thư ký đi làm. Anh nhíu mày nghĩ nhưng không có kết quả, "Quên rồi."

Anh nhìn về phía Quý Thanh Thời: "Em rẽ cậu chẳng phải là nhà đầu tư sao? Có chút quen thuộc với các công ty truyền thông và đạo diễn, lần này kiểu gì cậu cũng phải giúp."

Quý Thanh Thời lúc này mới ngước mắt, "Cậu đây là đang lo chuyện bao đồng."

Anh họ lấy hộp thuốc, "Người em họ này lần đầu tiên mở miệng tìm tôi giúp đỡ, không thể không giúp."

Trước đó vội vàng đi công tác ký hợp đồng, có nhiều chuyện không có tinh lực hỏi đến nên cũng quên Quý Thanh Thời có một tầng quan hệ này nên tìm cho nữ diễn viên kia một đoàn phim bình thường.

Anh cảm thấy hơi có lỗi nên bù cho cô ấy hôm nay.

Châm thuốc, anh họ ném hộp thuốc và bật lửa sang cho Quý Thanh Thời.

Quý Thanh Thời: "Cai rồi."

Anh họ trêu ghẹo, "Cậu chuẩn bị sinh con à?"

Những người khác ở trong phòng đều không dám cười.

Chỉ có anh họ không biết về đường tình quanh co của Quý Thanh Thời. Anh ở nước ngoài, đầu năm nay mới về nước nên không biết hot search ngày đó.

Diệp Thu là giới hạn của Quý Thanh Thời, bọn họ sẽ tự động bỏ qua đề tài này, chuyển hướng trò chuyện về đầu tư.

Nửa giờ sau Diệp Thu và người đại diện mới tới. Bọn họ đều đã tới đông đủ, chỉ còn chờ hai người bọn họ.

Cửa phòng đẩy ra, nhân viên phục vụ dẫn các cô đi vào.

Căn phòng xa hoa, Diệp Thu liếc mắt liền nhìn thấy được người đàn ông đang ngồi ghế chủ trì.

Quý Thanh Thời vượt vuốt cái bật lửa, thỉnh thoảng sẽ phụ họa câu chuyện của bạn bè hai câu.

Những người đang ngồi cũng có vài người nhận ra Diệp Thu. Dù chưa thấy qua người thật nhưng cô trên ống kính và ngoài đời cũng không khác nhau mấy. Họ không khỏi nín thở, khoé mắt liếc về phía Quý Thanh Thời.

Quý Thanh Thời đang nói chuyện với người bạn kế bên, không nhìn ra ngoài cửa.

Anh họ tự mình nghênh đón, dẫn các cô gái nhập tọa.

Diệp Thu tin rằng anh họ chỉ là vô tình, cũng không biết quan hệ giữa cô và Quý Thanh Thời, chẳng qua là giúp đỡ người đại diện mà thôi. Ân tượng đầu tiên của anh họ cho cô rất tốt, rất khiêm tốn.

Ngoài cửa truyền tới động tĩnh không nhỏ, Quý Thanh Thời vô tình lướt mắt thì có chút giật mình. Anh không ngờ tới người đến là Diệp Thu, mà Diệp Thu chính là người mắng tháng rồi không có phim để đóng.

Người đại diện và Diệp Thu ngồi cùng nhau, đến bây giờ vẫn chưa bình tĩnh lại được. Mức độ hết hồn của cô cũng không kém Diệp Thu là bao, cô vỗ nhẹ sau lưng Diệp Thu mấy cái.

Diệp Thu nhìn cô cười nhạt một cái.

Nhập gia tùy tục.

Diệp Thu không nhìn về phía Quý Thanh Thời nữa. Cô không ngờ rằng có ngày mình đi kiếm cơm cũng phải đến trước mặt Quý Thanh Thời mà kiếm.

*

Tác giả có lời muốn nói:

Người "đờn ông" Tri Tri sau khi xem hết chương này, ăn vài miếng khoai tây chiên và cảm thán một chút: Ôi trời, bé cũng không ngờ tới là bé thuận lợi ra đời luôn á.

*

Bạn học Lã có lời muốn nói: Thể theo yêu cầu, cho Quý nhị ăn ngược đầu tiên (◐‿◑).

*

#01072020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 96: Ngược Nam Cặt Bã Làm Âm Lòng Dân 2

Anh họ giới thiệu từng người ở trong phòng cho Diệp Thu và người đại diện. Quý Thanh Thời ngồi bên cạnh anh là người cuối cùng giới thiệu.

Anh nhìn về phía Quý Thanh Thời, phát hiện có gì đó không đúng.

Quý Thanh Thời nhìn về hướng cửa chính không chớp mắt, không một chút e dè.

Anh họ lại phát hiện, hướng đó là của Diệp Thu. Anh thật lòng muốn đeo cái kính râm lên mặt Quý Thanh Thời, cái con người này liêm sỉ còn đúng một tí. Anh đã cam đoan với em họ là không có chuyện xã giao tầm phào, chỉ ăn một bữa cơm.

Anh họ ho nhẹ hai tiếng, giới thiệu: "Vị này là giám đốc của tập đoàn Quý gia, hẳn là hai đứa biết em rể của cậu ta, Mạc Dư Thâm, thường xuyên đầu tư phim truyện. Cậu ta ở nhà là lão nhị, hai người tuỳ ý gọi anh hai hay gì cũng được."

"Chào ngài, Quý tổng." Trong lời nói của Diệp Thu không mang theo chút cảm tình nào.

"Quý tổng" cộng với kính ngữ, triệt để kéo dãn khoảng cách của hai người.

Quý Thanh Thời vẫn nhìn cô, Diệp Thu né tránh ánh mắt của anh. Nếu không phải nể mặt anh họ thì chắc chắn cô sẽ không ăn bữa cơm này.

Anh họ cảm thấy không đúng chỗ nào. Tất cả mọi người trong phòng đều phản ứng rất lạ, Quý Thanh Thời thì khỏi phải nói.

Diệp Thu thật sự rất xinh đẹp. Ở phim trường chắc là cô chuẩn bị tẩy trang rồi về khách sạn. Nửa đường lại chạy tới đây nên gương mặt trang điểm của cô vẫn khiến cho người khác kinh diễm.

Cứ xem như vì Diệp Thu quá xinh đẹp nhưng Quý Thanh Thời cũng không nén nhìn chằm chằm con người ta như vậy, có người đẹp nào mà anh chưa từng thấy qua đâu?

Sau khi giới thiệu, bọn họ ngồi nói chuyện phiếm một lúc làm dịu bầu không khí.

Anh họ nhăn tin hỏi một người trong số đó, 【Hôm nay các cậu bị làm sao vậy? Câu nệ trước mặt mỹ nữ đâu phải là phong cách của các cậu? Còn Quý Thanh Thời nữa?】

Anh bạn: 【Còn nhớ chuyện tháng trước Quý Thanh Thời triệt để phân rõ giới hạn bạn bè giữa mình và Sở Sam không?】

Anh họ: 【Nhớ.】

Anh bạn: 【Diệp Thu là bạn gái cũ của cậu ta, Sở Sam là người tiền nhiệm.】

Anh họ: "..." Hảo tâm của anh xem như đỗ.

Không ai đề cập đến chuyện phim ảnh ti vi trong bữa cơm này, anh họ mở đầu, kể về những kỷ niệm khi bé ở Bắc Kinh.

Bọn họ đều lớn lên ở thủ đô này, những câu chuyện xưa cũ chưa bao giờ là tẻ nhạt.

Trên bàn cơm, chỉ có Quý Thanh Thời và Diệp Thu là im lặng, không tham gia trò chuyện.

Trong bữa tiệc, Quý Thanh Thời chỉ nói có vài câu là gọi người phục vụ thêm món ăn, là hai món Diệp Thu thích.

Sau khi tan tiệc, hai món đó vẫn im lặng nằm trên bàn, không ai đụng tới.

Quý Thanh Thời nhìn hai món ăn kia một chút, dấn đầu đi ra khỏi phòng bao.

Trước khi đi, Quý Thanh Thời còn tiện tay hốt luôn cái bật lửa của anh họ theo, thuốc anh không cần.

Anh không yên lòng vuốt vuốt cái bật lửa, thỉnh thoảng "cùm cùp" một tiếng phát ra lửa.

Ngọn lửa phơ phất trong gió dao động tứ phía.

Người đại diện và Diệp Thu, còn có anh họ là những người cuối cùng ra khỏi phòng.

Việc đã đến nước này, cũng không cần giấu diếm gì. Anh họ trực tiếp xin lỗi Diệp Thu, nói là trước đó không biết. Chỉ mấy chữ ngắn ngủi đã cho thấy được bây giờ anh họ đã tỏ tường mối quan hệ của Quý Thanh Thời và Diệp Thu.

Diệp Thu: "Là tôi nên xin lỗi mới phải, phá hỏng buổi liên hoan của các anh."

Mấy người vừa nói chuyện vừa đi xuống lầu.

Dưới lầu, xe của Quý Thanh Thời vẫn còn chưa rời đi.

Đêm nay Quý Thanh Thời không uống rượu, anh để tài xế về trước, một mình đợi ở đây.

Bọn họ đi tới, Quý Thanh Thời ngẩng đầu.

Anh họ lại gần đoạt cái bật lửa về, "Cậu không hút thuốc thì lấy bật lửa của tôi làm gì? Có biết bao nhiêu tiền không?"

Anh họ chào tạm biệt với người đại diện và Diệp Thu, hẹn lần sau có rảnh thì cùng ăn cơm.

Người đại diện vỗ bả vai của Diệp Thu, rời đi trước.

Diệp Thu không có lời muốn nói với Quý Thanh Thời, cô xoay người đi lại bị Quý Thanh Thời kéo lại.

Tay của cô lạnh ngắt, còn của anh thì ám áp.

Diệp Thu phản xạ theo bản năng muốn đẩy ra nhưng quý Thanh Thời nắm quá chặt làm cô không giật tay mình ra được.

Bốn mắt nhìn nhau, trong nháy mắt Diệp Thu nổi giận.

Quý Thanh Thời muốn tìm một chút ám ức trong mắt cô nhưng không thể tìm ra. Trường hợp tối nay, đổi lại là các cô gái khác thì chắc chắn sẽ rất tủi thân.

Cô hẳn cũng nên như vậy nhưng từ đầu đến cuối trên gương mặt của cô đều không xuất hiện một biểu cảm nào.

Được cô che giấu hoàn hảo.

Trước kia anh không hiểu, một cô gái có tính cách như Gia Gia thì làm sao có thể trở thành bạn với Diệp Thu. Tính cách của Diệp Thu ôn hoà, không màng quyền thế lại rất dễ thỏa mãn.

Lúc phải giữ dáng ổn định, chỉ cần ăn vụng một chút thức ăn ngon là cô có thể vui như trẩy hội.

Mục tiêu của cô rất đơn giản. Có ước mơ, có chút tiền tiết kiệm, tự mình mua một căn nhà nhỏ. Dù là một căn nhà ở rất xa Ngũ Hoàn, dù là diện tích rất nhỏ.

Trong mắt anh đó là không có chí cầu tiến. Nhưng chỉ cần cô vui là được, anh chưa từng can thiệp.

Tối nay anh phát hiện cô giống hệt như Gia Gia.

Sức lực của hai người đều như nhau, không ai nhường ai.

"Buông ra!"

Quý Thanh Thời không buông tay, nhìn vào đôi mắt của cô. Có nhiều lời trong lòng như vậy nhưng lại không thể nói ra. "Anh đưa em về."

Diệp Thu: "Không cần làm phiền Quý tổng, tôi có xe."

Anh vẫn còn nắm chặt tay của cô, cô không muốn giằng cô với anh ở nơi công cộng. Chuyện đùa giỡn ở chốn đông người này chỉ có bạn trai bạn gái mới làm.

Cô và anh không phải.

"Quý tổng, ngài giơ cao đánh khẽ có được không?" Cô nói rõ từng chữ từng chữ.

Quý Thanh Thời nhẫn nhịn cô nói lời lạnh nhạt, "Diệp Thu, rốt cuộc em muốn anh làm thế nào mới thôi không tức giận nữa? Chúng ta đừng chiến tranh lạnh nữa được không?"

Diệp Thu muốn cười lạnh hai tiếng nhưng lại cười không ra.

"Rốt cuộc muốn anh làm thế nào" trong miệng anh nói không phải là anh không biết làm thế nào mà là đang chất vấn cô vì sao không tha thứ cho anh.

Dù sao anh cũng đã chủ động gọi cho cô nói là anh yêu cô. Bay giờ còn không màng mặt mũi mà nắm lấy tay cô không buông, còn muốn tự mình lái xe đưa cô về nhà.

"Quý Thanh Thời, có phải anh cảm thấy đăng mấy bài weibo, gọi điện thoại mấy lần là tôi sẽ cảm động tới mức rớt nước mắt hợp lại với anh phải không? Những thứ bối rối xa xỉ của anh tôi không nhận nổi. Cũng cảm ơn Quý tổng đã từng sẵn sàng hạ thấp địa vị của mình ở bên cạnh tôi."

Lời vừa dứt, xung quanh bỗng chốc yên tĩnh đến mức ngập thở.

Rốt cuộc Quý Thanh Thời cũng dời ánh mắt ra chỗ khác, "Diệp Thu." ngừng một chút, "Đừng hiểu sai tâm ý của người khác."

Diệp Thu lại dùng sức hất Quý Thanh Thời ra, lần này anh buông tay. Diệp Thu vừa đi được hai bước, Quý Thanh Thời nheo mắt lại, đuổi theo cô, kéo cô vào lòng.

Quý Thanh Thời còn chưa kịp mở miệng thì Diệp Thu đã giắcng ra, cơn giận không thể kiềm lại được nữa, "Quý Thanh Thời, rốt cuộc thì anh muốn làm gì! Anh có thể tự trọng mà cút xa một chút được hay không!"

Vốn là muốn ôm cô lại nhưng bây giờ tay anh lại dừng giữa không trung.

Lời nói ra khỏi miệng, Diệp Thu cũng có chút hoảng hốt. Cô không cho mình thêm thời gian dừng lại, xoay người nhanh chân chạy về xe.

Vừa nãy giọng nói của Diệp Thu không nhỏ, người đại diện mở cửa sổ xe ra. Những lời Diệp Thu nói lọt hết vào tai cô, cô thật sự muốn vỗ tay khen hay.

Diệp Thu hít một hơi thật sâu rồi mới lên xe.

Ô tô rời đi, người đại diện đóng cửa xe lại, xoa lưng Diệp Thu, "Tôi nay để em chịu ấm ức rồi." Cô biết, có đôi khi Diệp Thu cực kỳ bướng bỉnh, không muốn dựa vào bất cứ người nào.

Không ai ngờ tới người mà anh họ nhờ giúp đỡ lại là Quý Thanh Thời.

Một chút tự tôn đáng thương của Diệp Thu bị hiện thực giẫm lên một phát không còn gì.

Diệp Thu mỉm cười, "Lúc nãy phát tiết ra ngoài hết rồi, không sao đâu mà."

Người đại diện há hốc mồm nhưng lại không thể phát ra tiếng. Sau đó cô cũng cười theo.

Hội sở càng ngày càng cách xa, cuối cùng cũng biến mất trong bóng đêm đằng sau ô tô.

Người đại diện đột nhiên vỗ đầu một cái, "Xem cái trí nhớ của chị này, vui quá nên quên hết mấy chuyện quan trọng."

Diệp Thu cố gắng để cho mình trông bình tĩnh nhất, "Có chuyện gì?"

Người đại diện cho Diệp Thu xem tin nhắn vừa nãy, "Mấy phút trước chị có nhận được tin nhắn của trợ lý của Chu Minh Khiêm nói em sắp xếp đến thử vai."

Chân mày của Diệp Thu nhảy lên một cái, không chút do dự cự tuyệt, "Em không đi."

Cô cho rằng đó là nhờ mối quan hệ của Quý Thanh Thời.

Người đại diện lướt lịch sử trò chuyện cho Diệp Thu xem, "Đây là hai tháng trước chị tự mình liên hệ với Chu đạo diễn. Năm nay cậu ấy chỉ quay có một bộ phim nên chị nói rằng nếu có nhân vật nào thích hợp thì cho em đi thử vai."

Lúc ấy Chu Minh Khiêm không trả lời, anh nói kịch bản còn chưa tới tay, chờ khi nào có kịch bản rồi nói tiếp.

Xem ra trong kịch bản có một vai phù hợp với Diệp Thu. Có điều đây chỉ mới là thử vai, có được chọn hay không thì không ai biết.

"Con người của Chu Minh Khiêm đâu phải em không biết. Tìm cậu ta đi cửa sau là tự tìm cái ngu. Đừng nói là Quý Thanh Thời tìm cậu ta, cho dù có là Hè Gia thì cậu ta cũng không đồng ý."

Cảm xúc của Diệp Thu dần bình ổn trở lại. Cũng đúng, Chu Minh Khiêm có tiền nên thích làm gì thì làm. Tất cả diễn viên diễn phim của anh đều là do anh chọn. Muốn thêm người vào đoàn phim của anh thì trừ khi là thêm diễn viên quen chúng.

Người đại diện cất điện thoại, "Có điều đây không phải là nhân vật quan trọng gì."

Diệp Thu nửa đùa nửa thật, "Tuyến hai mươi à?"

"Làm gì đến tuyến hai mươi. Còn có thể lộ mặt mấy phút."

"Vậy thì cũng được."

Người đại diện bắt đầu nhẫn tin với trợ lý Chu Minh Khiêm về thời gian thử vai.

Diệp Thu cúi đầu, nương nhờ ánh đèn đường hắt qua cửa sổ để nhìn bàn tay vừa nãy bị Quý Thanh Thời nắm. Vết đỏ hằn trên đó vẫn chưa tan.

Quý Thanh Thời vẫn còn ở hội sở, ngồi trong xe vẫn còn chưa bình tĩnh lại được.

Từ nhỏ đến lớn chỉ có Diệp Thu dám mắng anh.

Cô không biết được cái chữ "cút" có bao nhiêu đả thương người khác.

Quý Thanh Thời vô hồn nhìn lên kính chắn gió phía trước. Mãi đến khi điện thoại vang lên, hỏi anh có muốn làm vài bản bài hay không.

"Không rảnh." Anh trực tiếp ngắt điện thoại.

Khoảng thời gian này Hè Gia luôn oán trách anh, không cho anh sắc mặt tốt, nói anh cặn bã.

Quý Thanh Thời gọi điện cho Hè Gia, di động bên kia truyền đến giọng nói của Mạc Dư Thâm.

"Có chuyện gì mau nói." Giọng nói rõ ràng không có chút kiêng nhẫn.

"Gia Gia đâu? Đỗ Gia Gia nghe máy."

Mạc Dư Thâm: "Không rảnh."

Quý Thanh Thời: "Anh tìm con bé là có chuyện quan trọng."

Mạc Dư Thâm vẫn nói hai chữ kia, dừng một chút, "Cô ấy đang thử quần áo, nửa tiếng sau anh gọi lại không chừng còn có thời gian tiếp chuyện."

Quý Thanh Thời buồn bực, thử quần áo gì mà mất nửa tiếng?

Mạc Dư Thâm: "Em đặt may cho cô ấy mấy bộ đồ mặc ở nhà theo bộ sưu tập ngựa con."

Quý Thanh Thời im lặng vài giây, "Trong nhà vẫn còn nhiều còn gì. Lúc trước mỗi lần mẹ mà đặt là sẽ đặt may mười hai bộ."

Mạc Dư Thâm: "Không giống nhau. Là bộ sưu tập mới, đuôi ngựa có thể vểnh lên như thật."

Quý Thanh Thời: "..." Nói chuyện với vợ chồng nhà này không những tốn sức mà còn đau dạ dày.

Anh ném di động sang ghế phụ, lái xe về chung cư.

"Anh hai em à?" Hè Gia đang đứng trước gương sửa phần đuôi ngựa, hỏi.

Mạc Dư Thâm "Ừm" một tiếng, đi qua giúp cô.

"Tìm em có chuyện gì?"

"Không nói."

Hè Gia đoán có lẽ là liên quan đến Diệp Thu. Hiệu suất của Quý Thanh Thời còn chậm hơn cả ốc sên. Ốc sên còn mạnh hơn anh, nếu đổi ngược lại là ốc sên, chia tay hơn hai năm thì bây giờ cũng đã bò được đến nhà bạn gái rồi.

Trong khoảng thời gian cô uống thuốc, có đôi khi dạ dày không thoải mái, ký ức cũng hỗn loạn nên rất ít khi liên lạc với Diệp Thu, sợ cô ấy lo lắng.

Mạc Dư Thâm vuốt đuôi ngựa ra, rất thảng, "Như vậy em sẽ không bị kẹp cửa nữa."

Hè Gia sờ cái sừng trên nón, rất chắc chắn, rất tốt. Có thể tiến công Mạc Dư Thâm.

Cô cầm điện thoại lên muốn gọi cho Quý Thanh Thời nhưng bị Mạc Dư Thâm ngăn lại, "Chín giờ rưỡi hãy gọi. Mài dũa lại tính tình của anh ấy."

Hơn chín giờ là thời điểm nóng nhất ở trên phố, ô tô cũng vừa đi vừa nghỉ. Cái câu "Anh có thể tự trọng mà cút xa một chút có được hay không!" như ma chú bủa vây bên tay của anh.

Nửa tiếng sau, Quý Thanh Thời về đến nhà. Anh canh đúng thời gian gọi điện cho Hè Gia. Lần này là Hè Gia nhận điện thoại.

"Làm sao!" Âm thanh không có chút kiên nhẫn.

Quý Thanh Thời: "Anh hỏi em một vấn đề, em cho anh đáp án là được. Nếu như em và bạn trai trước chia tay, sau đó em lại muốn tái hợp. Nhưng em gọi điện cho cậu ta thì cậu ta cúp máy, đi tìm cậu ta thì lại bị lờ đi. Em muốn cứu vãn mối quan hệ nhưng cậu ta lại bảo em cút, em sẽ làm thế nào?"

Hè Gia: "Chờ chút, em ăn trái cây đã."

Quý Thanh Thời bị tức tím người.

Nửa giây sau, giọng nói của Hè Gia truyền đến, "Em làm như thế nào và anh làm như thế nào không liên quan đến nhau, hiểu không? Chuyện tái hợp nên là đàn ông chủ động. Anh có bao giờ nghe câu "cua lại chồng đến chết đi sống lại chưa? Chưa đúng không? Vì đó giờ chỉ toàn là cua lại vợ đến chết đi sống lại thôi."

Quý Thanh Thời: "..."

Hôm sau, Quý Thanh Thời vừa đến công ty liền bảo thư ký vào phòng gấp.

Tối qua anh nói thư ký đi nghe ngóng gần đây nhất có chuyện xảy ra với Diệp Thu đến nỗi không có phim để đóng.

Thư ký báo cáo, chủ yếu là có ba nguyên nhân. Một là đoàn đội của Hoắc Đằng không hy vọng hai người có có dính líu gì với nhau, không muốn truyền thông ghép chung hai cái tên đó lại.

Bây giờ những hợp đồng hay công việc mà người đại diện của Hoắc Đằng nhận xong đều ám chỉ đối phương tốt nhất đừng để Hoắc Đằng và nữ diễn viên họ Diệp xuất hiện cùng nhau, phòng ngừa tin vui cũng là muôn tốt cho nhà gái.

Đối phương đều hiểu cô ta có ý gì nên đương nhiên sẽ không mời Diệp Thu.

Còn có một nguyên nhân khác là liên quan đến Sở Sam. Chỉ cần là những bộ phim do bạn bè của Sở Sam sản xuất hay đầu tư đều sẽ không tìm đến Diệp Thu. Con đường diễn nghệ của Diệp Thu bị thu nhỏ lại không ít.

Nhưng hai nguyên nhân phía trên thật ra chưa phải là mấu chốt.

Nói, cô ngừng một chút. Cô quan sát Quý Thanh Thời, lừa lời không biết nên biểu đạt như thế nào.

Quý Thanh Thời nhìn cô, "Đây là phản ứng khi mang thai à?"

Thư ký: "..."

Quý Thanh Thời đâu có đùa, anh thắc mắc thật mà.

Anh nghĩ, nếu sau này Diệp Thu mà gặp phải phản ứng như vậy, đang nói chuyện đột nhiên dừng lại không lên tiếng nữa thì anh cũng biết nguyên nhân là gì, không cần phải sốt ruột.

Thư ký ho nhẹ hai tiếng, không trả lời phải hay không phải, tự nhiên cho qua.

Quý Thanh Thời: "Còn có ai ngáng chân cô ấy?"

Giọng nói của thư ký lí nhí: "Ngài."

"Ai?"

Thư ký: "Là ngài chứ còn ai vào đây."

Quý Thanh Thời choáng váng, anh ngáng chân Diệp Thu hồi nào? Cứ xem như hôm qua cô bảo anh cút, anh chỉ hơi ngập ngạt một chút thôi nhưng sau đó cũng tự mình bình tĩnh lại được.

Thư ký giải thích cẩn kẽ, từ khi Sở Sam đăng bài weibo đó, Diệp Thu chia sẻ ngầm thừa nhận, Quý Thanh Thời tìm bạn bè hỗ trợ rằng nếu sau này những tin tức và tin đồn liên quan đến Diệp Thu đều xóa hết, không được để nó xuất hiện trước ánh mặt trời.

Bọn họ hiểu sai ý thành, Quý Thanh Thời không muốn cho Diệp Thu dựa hơi anh, muốn phân rõ đường giới hạn với Diệp Thu.

Đã là như vậy thì càng không ai tìm Diệp Thu đóng phim.

Ban đầu Diệp Thu được xem như là một diễn viên bình thường sau cả một diễn viên bình thường, có hay không có cô cũng không sao.

Quý Thanh Thời xoa xoa mày, nếu không phải Sở Sam đâm cho anh một dao thì anh đã không đến mức bị động như vậy.

Thư ký hỏi: "Quý tổng, tiếp theo chúng ta nên làm thế nào?" Cô cũng không dám tự tiện hành động.

Quý Thanh Thời: "Không cần làm gì, cứ để như vậy đi." Anh muốn giúp Diệp Thu nhưng có lẽ cả đời này cô sẽ không để ý đến anh nữa. Cô luôn đặt lòng tự trọng lên hàng đầu.

"Cô ấy cũng giống như Gia Gia, ở trong vách đá cũng có thể sinh tồn."

Nhưng đây cũng không phải vấn đề, giữa anh và Diệp Thu tồn tại một điểm chết chính là Sở Sam. Những tấm ảnh chụp của Sở Sam đã hoàn toàn cắt đứt khả năng tái hợp của anh và Diệp Thu.

Cũng chỉ có Sở Sam mới có thể cắt cái dây rót này.

Đột nhiên Quý Thanh Thời lại nói: "Dừng hết tất cả các hoạt động của Sở Sam cho đến khi nào cô ta dọn dẹp xong mó bòng bong này mới thôi. Điện thoại của cô ta cũng không cần tiếp, người cũng khỏi cần gặp."

Hai tuần sau, phần diễn của Diệp Thu trong bộ phim thanh xuân vườn trường kết thúc, ngựa không dừng vó, cô tiếp tục chạy đến Tinh Lam thử vai.

Theo như phỏng vấn thì nhân vật này cũng không có quá nhiều phần diễn, nhiều nhất hai mươi ngày là sẽ xong.

Đến Tinh Lam Diệp Thu gặp Dư An. Lần trước gặp nhau là nửa năm trước, ở đài truyền hình thu một tiết mục giải trí.

Bởi vì có quan hệ với Hè Gia nên Dư An cũng thích Diệp Thu, "Chị Diệp Thu, đã lâu không gặp."

"Đúng là đã lâu rồi." Diệp Thu cảm giác Dư An của hôm nay không còn giống như ngày trước nữa. Xinh đẹp hơn, trang điểm nhẹ nhàng, mặc váy dài nữ tính.

Nói cô là thiên thần cũng không sai.

Dư An đưa Diệp Thu đến phòng chờ, "Còn hai người nữa là đến lượt chị." Cô rót cho Diệp Thu một chén nước ấm, nói Diệp Thu không cần phải hồi hộp.

Trên đường tới đây Diệp Thu không có lo lắng mấy, vì trước đó đã từng hợp tác với Chu Minh Khiêm một lần nên đã có tâm lý vững vàng. Không hiểu sao khi tới đây, vào phòng chờ lại có một cảm giác ngược lại.

Bây giờ chỉ có đoàn phim của Chu Minh Khiêm mới cho cô cơ hội thử sức. Nghĩ đến cơ hội này khiến cô vô hình bị áp lực đè nặng.

Phản diễn của nhân vật này rất vất vả, trong lúc quay phim cũng không có thế thân, tất cả các cảnh quay đều để diễn viên tự diễn. Còn có một cảnh quay dưới nước, yêu cầu kỹ thuật bơi lội cũng cao.

Cho dù cát sê không nhiều, lên hình cũng được có mấy phút nhưng cô vẫn muốn tranh vai diễn này.

Lúc gọi tên Diệp Thu, trái tim của cô hẫng một nhịp, giống như muôn nỗi tung, hồi hộp đến mức tay toát cả mồ hôi.

Dư An cũng đi theo vào phòng. Chỉ có mỗi cô muốn đi ra đi vào cũng không ai lên tiếng.

Chu Minh Khiêm nhìn người đi vào, con mắt nhắm lại.

Dư An bước nhanh qua cạnh anh, cực kỳ im lặng.

Chu Minh Khiêm quăng cho cô ánh mắt ghét bỏ, hạ giọng nói: "Em yêu ai yêu cả đường đi lối về cũng vừa vừa thôi chứ." Anh phát

hiện, chỉ cần những người có liên quan đến Hè Gia là cô đều rất đẽ bụng.

Vừa rồi bảo cô đợi ở đây, cô cảm thấy nhảm chán nên không biết đi lăn lộn ở chỗ nào. Bây giờ đến lượt Diệp Thu thì cô lại hấp tấp chạy vào.

Thời gian thử vai không dài, chỉ có mươi mấy phút là xong.

Dư An nhìn chầm chằm cây bút trong tay Chu Minh Khiêm, anh do dự mấy giây nhưng không đánh dấu vào. Phó đạo diễn kêu người gọi người tiếp theo.

Trong lòng Dư An buồn bã, Chu Minh Khiêm như vậy là không đánh giá cao Diệp Thu, Diệp Thu chưa gì hết mà đã bị loại từ vòng gửi xe.

Buổi thử vai hôm nay kết thúc lúc sáu giờ rưỡi.

Trên đường về, Dư An hỏi Chu Minh Khiêm: "Chu đạo, chẳng phải chị Diệp Thu và ngài đã từng hợp tác với nhau rồi sao, sao ngài không duyệt luôn?"

Chu Minh Khiêm: "Cô ấy không thích hợp với nhân vật này."

Dư An: "Chỗ nào không thích hợp?"

Chu Minh Khiêm: "Chỗ nào cũng không thích hợp."

Dư An nghẹn một cục.

Chu Minh Khiêm nhìn cô, "Muốn cầu ân tình cho cô ấy à?"

Dư An gật đầu, cô cẩn thận nói: "Vậy ngài có thể bán ân tình cho tôi không? Cho chị Diệp Thu một cơ hội thử vai lại lần hai, có lẽ hôm nay chị ấy có chút hồi hộp thôi."

Cô đề xuất thành ý: "Tôi sẽ làm đồ ăn khuya cho ngài một tháng."

Chu Minh Khiêm không lên tiếng, làm ra vẻ rất đắn đo. Mấy giây sau, anh nói: "Vậy thì cho một cơ hội."

Dư An liên tục cảm ơn.

Chu Minh Khiêm nghiêng đầu về phía cửa sổ, không khỏi bật cười.

Thật ra biểu hiện của Diệp Thu hôm nay hoàn toàn vượt qua mong muốn của anh. Anh cố ý không đánh dấu là để cho Dư An xem, đổi được một tháng ăn khuya.

Một tháng sau, Tinh Lam chính thức công bố dàn diễn viên, trong đó có tên Diệp Thu.

Quý Thanh Thời lại tải weibo về, thỉnh thoảng sẽ chú ý đến những tin tức liên quan đến Diệp Thu.

Hôm qua thư ký đã bắt đầu nghỉ đẻ, có rất nhiều chuyện anh không thể giao cho người khác, chỉ có thể tự mình giải quyết.

Lúc tan việc, Quý Thanh Thời nhắn tin cho Mạc Dư Thâm bảo anh gửi số điện thoại của Chu Minh Khiêm qua đây.

Mười phút trôi qua, Mạc Dư Thâm vẫn không trả lời.

Quý Thanh Thời tắt đèn, đi về.

Xuống bãi đậu xe dưới hầm, bên cạnh ô tô của anh có một chiếc xe việt dã đang đậu, là biển số xe mà anh biết.

Sở Sam mở cửa xuống, "Sợ làm phiền công việc của anh nên đành ở đây đợi. Không làm chậm trễ thời gian của anh, chỉ mấy câu thôi."

Quý Thanh Thời đột nhiên nhớ ra, sở dĩ cô có thể lái xe được vào công ty là vì trước kia biển số xe của cô đã được ghi nhớ trong hệ thống, sau khi bọn họ chia tay, bảo an cũng không biết mà chưa xóa.

Cho tới bây giờ Sở Sam cũng không nghĩ tới có ngày mình sẽ đi đến cửa cầu xin anh. Điều này tương tự như việc giẫm lên tự tôn của cô dưới lòng bàn chân. Khi vẫn còn tình cảm, cô tìm đến anh là để làm nũng.

Không có cảm tình, tìm đến đây chỉ để rước lấy nhục.

Nhưng không còn cách nào khác.

Những bộ phim truyền hình và dự án điện ảnh của cô đều liên tục xảy ra vấn đề. Đối phương cũng thăng thăng nói, tìm Quý tổng giải quyết.

Cô khổ sở suốt nhiều ngày, hy vọng anh có thể thủ hạ lưu tình cho cô một chút tôn nghiêm cuối cùng. Nhưng anh không cho mà còn làm cho nó nghiêm trọng thêm, không cho cô một cơ hội.

"Quý Thanh Thời nể mặt tình cảm trong quá khứ, sau này chúng ta nước sông không phạm nước giềng có được không?"

Quý Thanh Thời: "Tôi nghĩ cô rõ hơn hai hết tôi nể mặt tình cảm trong quá khứ đến mức nào."

Sở Sam khoanh tay, chỉ mong anh có thể mềm lòng một lần.

Quý Thanh Thời gọi điện cho lái xe đến đón anh. Bình thường đều là anh tự lái, hôm nay không có hứng.

Sở Sam: "Chuyện trước kia em biết là mình đã quá phận. Có thể nào sang trang mới được không?" Cô chưa bao giờ thấp thỏm như vậy.

Quý Thanh Thời không lên tiếng.

Rất nhanh, lái xe chạy xe tới.

Quý Thanh Thời mở cửa xe, tay hơi ngừng lại, anh xoay người: "Cô hết lần này đến lần khác thử thách sức chịu đựng của tôi nhưng tôi không so đo, chỉ xem như cô không biết không có tội. Tôi lại càng không muốn so đo với một người phụ nữ, không có sức mà cũng không thú vị. Cũng chính vì như vậy nên Diệp Thu mới tưởng rằng tôi nhớ mãi không quên được cô. Tôi nghĩ rằng cô sống cũng đủ lâu để tự ý thức bản thân mình. Một dao kia cô tặng tôi thật sự đủ tàn nhẫn."

Anh ngồi lên xe.

Ô tô rời đi. Ánh mắt của Sở Sam vẫn dõi theo. Trước khi đến cô đã ngờ tới sẽ có kết quả như vậy, nhưng khi thật sự đối mặt lại không thể chịu đựng được.

Quý Thanh Thời nhận được tin nhắn trả lời của Mạc Dư Thâm, anh thêm bạn trên WeChat với Chu Minh Khiêm, bên kia nhanh

chóng đồng ý.

Quý Thanh Thời đi thẳng vào vấn đề: 【Nghe nói cuối tháng anh có một bộ phim sẽ khia máy, lúc đó tôi sẽ đến thăm phi trường.】

Chu Minh Khiêm biết rõ còn cố hỏi: 【Thăm ai?】

Quý Thanh Thời: 【Thăm anh.】

Chu Minh Khiêm: 【Tôi với anh thân nhau từ lúc nào vậy?】

Quý Thanh Thời nghẹn một cục, 【Chẳng phải anh có giao tình với Mạc Dư Thâm sao? Vậy cũng giống như có giao tình với tôi thôi.】

Chu Minh Khiêm: 【Tôi và Mạc Dư Thâm lại càng không có giao tình để nói tới.】

*

Tác giả có lời muốn nói:

Tiểu tiểu Chu: Ba, ba đừng nói như vậy, con còn muốn vay tiền của anh Đại Bảo nữa đó.

*

Bạn học Lã có lời muốn nói: Lạy hồn số chữ của cái chuông này còn nhiều hơn số cọng tóc tôi đang có trên đầu nữa. 5000 chữ đó quý dzị.

*

#02072020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 97+1: Ngược Nam Cặt Bã, Làm Ấm Lòng Dân 3

Mấy ngày nghỉ ngơi trước khi phim khai máy vào cuối tuần.

Dư An tính đi dạo phố mua váy, chân trước vừa bước vào cửa trung tâm thương mại thì "đoạt mạng liên hoàn call" của Chu Minh Khiêm ùa đến.

Anh không muốn ăn thức ăn ngoài nên kêu cô đến làm cơm.

Chu Minh Khiêm không thường ở nhà nên không có thuê dì nấu cơm.

Chuyện này hầu như là cô làm thay.

Dư An phải trở về làm đầu bếp. Lên xe, cô vô thức lấy gương trang điểm nhìn một chút, không có gì không ổn, cô khởi động xe đi đến nhà Chu Minh Khiêm.

Đây là chiếc xe việt dã của Chu Minh Khiêm, bình thường đều là cô chạy, ra vào chung cư cũng tiện.

Đến chung cư, Dư An rất tự nhiên tra dấu vân tay rồi mở cửa.

Chu Minh Khiêm đang ở nhà, ngẩng đầu nhìn cô một chút, ánh mắt anh dừng lại trên người cô lâu hơn thường ngày. Anh chưa thấy cô mặc bộ váy này lần nào.

"Hôm nay đến nhanh vậy."

Dư An không nói mình muốn đi dạo phố mới từ trung tâm thương mại chạy tới, cô nói dối: "Trên đường không bị kẹt xe."

Cô để túi xuống, đổi dép, vừa đi về phía phòng bếp vừa lấy một sợi dây buộc tóc màu đen vòng trên cổ tay để búi tóc lên.

Đến phòng bếp, cô đeo tạp vè, mở tủ lạnh xem những nguyên liệu nấu ăn sẵn có.

Đây là phòng bếp mở, Dư An đứng ở bên trong ngẩng đầu lên là đã có thể thấy Chu Minh Khiêm lười biếng nằm trên ghế sofa chơi điện thoại. So với con người khi làm việc đúng là trái ngược nhau hoàn toàn.

Căn hộ này ngoại trừ phòng ngủ của anh, khắp nơi đều có dấu chân của cô.

Dư An dừng động tác trên tay, nháy mắt giật mình. Có một loại suy nghĩ vô cùng sống động hiện lên trong đầu cô lại bị cô cố gắng đè nén xuống.

Bỗng nhiên Chu Minh Khiêm nhìn về phía phòng bếp, "Tối nay ăn gì?"

Dư An vội vàng thu lại tầm mắt, giả bộ như đang chọn nguyên liệu, đầu cũng không thèm ngẩng, "Ăn chay."

Chu Minh Khiêm: "Em đúng thật là không tử tế chút nào, điển hình của dạng người qua cầu rút ván. Mới vừa công bố dàn diễn viên thì em liền bắt đầu làm lầy lội." Nói, anh dẹp điện thoại, thả đi vào phòng bếp.

Dư An nhìn về phía anh, "Tôi chỉ đáp ứng làm đồ ăn khuya cho ngài thôi mà." Ánh mắt của cô dừng trên mặt của Chu Minh Khiêm không đến một giây sau đó lại nhìn sang chỗ khác.

Chu Minh Khiêm tựa vào quầy bar, hai chân tự nhiên bắt chéo.

Dư An không quen như vậy, bình thường cô bận việc ở phòng bếp của cô, anh chơi game ở phòng khách của anh, trước giờ phút này vẫn chưa bước vào phòng bếp nửa bước.

Chu Minh Khiêm im lặng nhìn cô thái thịt, rửa rau.

Bị anh nhìn chăm chú như vậy, Dư An cảm giác không thể cầm dao nỗi, cô tạm dừng, "Chu đạo, hôm nay ngài không bận à?"

Chu Minh Khiêm: "Rất rảnh."

Dư An: "...Ngài ở đây làm tôi hơi hồi hộp, không làm được." Cô sợ cắt phải ngón tay của mình, đành phải ăn ngay nói thật.

Ánh mắt Chu Minh Khiêm lướt từ bàn tay đến gương mặt của cô, "Lúc tôi quay phim chẳng phải em vẫn hay đứng bên cạnh đó sao? Quen là được rồi."

Dư An nhất thời bị nghẹn, tìm không ra lý do phản bác.

Dư An cạn lời, chỉ có thể thả chậm tốc độ thái thịt.

Chu Minh Khiêm sợ đến sáng mai cũng không ăn được cơm, cắt bước đi thư phòng.

Dư An thở phào nhẹ nhõm. Cũng không biết hôm nay anh bị làm sao, cô cứ cảm thấy không đúng chỗ nào.

Chu Minh Khiêm không có chuyện gì làm, bắt đầu sắp xếp lại giá sách. Hơn ba mươi năm nay đây là lần đầu tiên anh chịu khó đến vậy.

Mấy ngày nay anh cho mình thời gian nghỉ ngơi, gần ba ngày không được gặp Dư An. Căn nhà vừa lạnh lẽo vừa không có sức sống. Anh nghĩ Dư An ở nhà một mình chắc cũng sẽ rất nhảm chán nên quyết định gọi cô đến làm cơm.

Vừa mới xếp được có vài cuốn sách thì mẹ anh gọi tới, hỏi anh đang bận cái gì.

"Con đang sắp xếp giá sách."

Nếu ở trước kia, những lúc nghỉ ngơi anh sẽ gọi bạn bè anh về nhà chơi, lúc này lại không được nhàn hạ thoải mái như vậy.

Mẹ Chu nói đến ba Chu: "Ba con lại mang Anh Bố đi chơi rồi."

"Vậy sao mẹ không đi theo?" Chu Minh Khiêm mở loa ngoài, tiếp tục dọn dẹp giá sách.

Mẹ Chu: "Mẹ kiên quyết không đi. Trong mắt ông ấy không còn mẹ nữa, suốt ngày chỉ chơi với Anh Bố. Mẹ còn muốn ghẻ lạnh ông ấy."

Anh Bố nhà bọn họ là một giống chó quân đội lưng đen của Đức, là một chú chó rất nổi tiếng, còn đi đóng quảng cáo nữa. Tình cảm của ba anh đối với Anh Bố còn sâu đậm hơn đối với anh. Vì để cho Anh Bố có thể đi du lịch thế giới mà đặc biệt mua một cái máy bay tư nhân.

Anh còn không có cái đái ngộ này.

"Đúng rồi, con có bạn gái chưa? Dung mạo ra sao?"

Chu Minh Khiêm: "Mẹ, những người đàn ông chín chắn và ổn định không thích những người phụ nữ tò mò."

"Ồ, ba của con chín chắn ồng định?"

"...Chẳng phải ba vẫn luôn hướng đến mục tiêu đó sao. Cũng sắp được rồi."

Chu Minh Khiêm: "Con bận tiếp đây." Anh muốn ngắt điện thoại nhưng giọng nói của mẹ Chu lại kịp thời truyền đến, "Vậy mẹ không hỏi cái này nữa, hỏi cái khác. Con và Dư An thế nào rồi?"

Chu Minh Khiêm ngừng mấy giây, "Cô ấy rất nghiêm túc trong công việc." Không đợi mẹ anh lên tiếng, "Mẹ, con có điện thoại tới, cúp đây."

Anh ngắt cuộc gọi.

Chu Minh Khiêm nhìn chầm chằm màn hình điện thoại màu đen. Bao lâu rồi anh chưa tìm bạn gái?

Từ lúc tuyển Dư An làm trợ lý, vì để xây dựng lên hình tưởng của một ông chủ tốt, vì để cho Dư An hoàn thiện tam quan* của mình nên anh không có tham gia vào tình trường.

*Tam quan gồm: Thế giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan.

Cơm tối rất nhanh được làm xong, một món chay một món mặn và một món canh.

Dư An gọi Chu Minh Khiêm xuống ăn cơm, cô đã dọn xong bàn ăn.

Dư An giảm cân, buổi tối chỉ ăn một chút trái cây.

Trên bàn ăn có vài quả anh đào (cherry) và nửa trái rất kì lạ.

Chu Minh Khiêm nhìn cô, "Em còn muốn giảm cho thành bộ xương à?"

Dư An: "Tôi sắp năm mươi kỵ rồi. Những ngôi sao nữ ngoài kia còn cao hơn tôi nhưng lại không nặng bằng tôi."

Chu Minh Khiêm hỏi lại: "Sao vậy? Còn muốn quay phim à?"

Dư An lắc đầu, chưa từng nghĩ tới. Nhan sắc của cô sẽ bị những người đẹp ngoài kia đè bẹp mất.

Thật ra cô không mập chút nào.

Chỉ là không biết từ khi nào mà cô lại bắt đầu giảm cân. Hi vọng mình gầy một chút, xinh thêm một chút, có khí chất thêm một chút.

Ai cũng có lòng yêu cái đẹp mà.

Trước kia Chu Minh Khiêm rất ít khi nói chuyện phiếm với Dư An, cho dù hai người có ngồi cùng một chỗ ăn cơm thì phần lớn thời gian đều im lặng, Anh cảm thấy mình và Dư An không có chung một chủ đề nào.

Nói chuyện về đạo diễn, cô không hiểu.

Buôn dưa lê bán dưa bở, anh càng không hứng thú.

Vòng bạn bè của anh đối với cô mà nói là quá xa vời.

Nói đến một nơi vui chơi nổi tiếng thì cô lại chưa từng đi qua.

Dư An ăn chậm rãi, chỉ có một vài quả anh đào, cô ăn một cách tiết kiệm.

"Chu đạo." Cô nhìn anh, "Có thể hỏi ngài một vấn đề không?"

Chu Minh Khiêm: "Nói."

Dư An mím môi, "Sao ngài không tìm bạn gái? Có rất nhiều cô gái xinh đẹp theo đuổi anh." Làm trợ lý của anh gần được hai năm, trong suốt khoảng thời gian đó có rất nhiều người hỏi cô về số điện thoại riêng của Chu Minh Khiêm.

Chu Minh Khiêm nhíu mày: "Mẹ tôi lại nói với em cái gì?"

Dư An giật mình, vội vàng lắc đầu, "Gần đây bác gái không có liên lạc với tôi." Không gọi cũng không nhẫn tin thật.

Chu Minh Khiêm tạm thời tin cô, cẩn thận: "Em là trợ lý của tôi, làm tốt bỗn phận của mình là được." Trọng điểm của anh là: Cô là trợ lý của anh, không phải của người khác. Không cần phải báo cáo tình trạng của anh với mẹ anh.

Nhưng vào tai Dư An lại là: Cô chỉ là trợ lý của anh mà thôi, làm tốt nhiệm vụ của mình, chuyện tình cảm riêng tư của ông chủ không phải là thứ mà cô có thể hỏi đến.

Chu Minh khiêm uống nửa chén canh, thanh đạm nhưng ngon miệng.

"Em học nấu ăn từ ai?"

Ăn hơn một năm nay đến giờ mới nhớ tới để hỏi.

Dư An: "Làm nhiều riết quen."

Chu Minh Khiêm quan sát cô, hiển nhiên không tin lời cô nói.

Dư An: "Trước kia khi còn ở cùng Võ Dương," nói đến Võ Dương, không ngờ bây giờ cô có thể bình tĩnh mà đổi mặt như vậy, không còn cảm giác đau đớn như xưa nữa.

Cô nói tiếp: "Anh ấy toàn mời tôi dùng cơm ở những nơi sang trọng, lại còn gọi rượu vang đỏ, không khác gì một tháng tiền lương của tôi. Tôi không có tiền mời lại anh ấy nên suy nghĩ tự làm đồ ăn, như vậy có thể tiết kiệm tiền."

Cô cắn một trái anh đào. Chua.

Nhay mắt một cái Chu Minh Khiêm không còn hưng ăn nữa, canh mới uống được một nửa đã buông xuống, ăn tượng trưng thêm vài miếng đồ ăn rồi gác đũa, "Dọn đi."

Dư An không nhìn Chu Minh Khiêm nên mới không thấy biểu cảm bất thường trên mặt anh. Cô dọn dẹp bàn ăn và nhà bếp sạch sẽ, cởi tạp dề, "Chu đạo, ngày mai ngài muốn ăn gì để tôi đi mua nguyên liệu tươi."

Chu Minh Khiêm: "Mấy ngày tới không cần đến, bạn của tôi tới."

Dư An: "Ồ, được."

Dư An đứng bất động nửa phút, Chu Minh Khiêm vẫn không ngẩng đầu, đang nhìn điện thoại. Cô cáo từ rời đi.

Đi ngang qua trung tâm thương mại, Dư An không ngừng lại mà đi thẳng về nhà.

Cô nhìn trúng một chiếc đầm trên mạng, định bụng sẽ ra cửa hàng mua. Một cái đầm này đối với cô mà nói có chút xa xỉ, gần hai ngàn tệ. Nếu mua thì nó sẽ là chiếc đầm mà cô quý nhất.

Cuối cùng vẫn là thôi.

Từ chung cư của Chu Minh Khiêm đi ra, cô đã tinh táo lên rất nhiều, trở về hiện thực.

Những lúc nói chuyện với Chu Minh Khiêm, phần lớn cô đều gọi là "ngài", thi thoảng sẽ lén gọi là "anh", cô cảm giác mình đã vượt quá giới hạn.

Có thể là do gần đây Bắc Kinh nóng lên làm đầu óc của cô chuênh choáng theo, không để ý liền tự cho mình một viên kẹo ngọt mơ mộng không thiết thực.

Đầm, vẫn là không mua nữa. Sau này đồ trang điểm cũng dùng tiết kiệm lại một chút.

Làm trợ lý của Chu Minh Khiêm sắp được hai năm, cô đã tiết kiệm được hai mươi mốt vạn. Số tiền này đối với đại đa số người trong thành phố này mà nói là quá ít, chỉ đủ để mua được hai ba mét vuông nhà ở.

Nhưng đối với cô lại là một khoảng tiền lớn.

Chờ đến khi Chu Minh Khiêm có bạn gái rồi thì cô sẽ từ chức, đi đến một thành phố nhỏ nào đó mua một căn nhà nhỏ.

Ngày khai máy hôm ấy, Dư An mới gặp lại Chu Minh Khiêm, đã cách năm ngày kể từ hôm cô đến chung cư anh nấu cơm.

Hôm nay Chu Minh Khiêm mặc quần tây đen và áo sơ mi trắng, đứng ở trong đám người. Dư An liếc mắt liền nhận ra anh, cô chạy bước nhỏ đi qua.

"Chu đạo." Cô bình ổn lại hơi thở. Đêm qua mất ngủ, đến trễ. Một trợ lý như cô mà dám đến trễ hơn so với ông chủ.

Chu Minh Khiêm quét lên người cô một lượt, hôm nay cô mặc quần dài, đơn giản bình thường, cũng không trang điểm tinh xảo như ngày trước. Nửa ngày sau anh mới "ừm" một tiếng.

Sau đó bận bùi, một chút bi thương trong lòng Dư An rất nhanh bị hòa tan.

Hôm nay Diệp Thu cũng tiến tảo, cũng lâu rồi Dư An không gặp cô.

Trong lúc nghỉ ngơi, Hề Gia ép nước trái cây cho Diệp Thu, "Chị Diệp Thu, trong này có thêm chanh, sẽ không mập đâu."

Diệp Thu mỉm cười, "Cảm ơn tiểu khả ái." Cô dính một chút hào quang của Hề Gia.

"Hôm qua em ngủ không ngon à?" Diệp Thu nhìn quầng mắt thâm đen của cô, "Có chút thâm mắt."

Đâu chỉ là ngủ không ngon, là mất ngủ.

Năm ngày không gặp Chu Minh Khiêm. Đây là lần đầu tiên cô và anh cách nhau dài nhất kể từ khi cô làm việc tối giờ. Hôm nay gặp

lại, không hiểu sao cô có chút thấp thỏm.

Còn có một chút tình cảm nói không nên lời.

Càng nghĩ càng tỉnh táo, mãi đến khi chân trời hiện lên ánh bình minh cô mới mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Dư An đành phải nói dối: "Hôm qua luyện phim xuyên màn đêm, sau đó vẫn còn dư âm của bộ phim nên mất ngủ."

Diệp Thu nửa đùa nửa thật, "Xem phim Chu đạo của em đạo diễn à?"

Dư An vô thức phủ định: "Không phải, là một bộ phim thanh xuân vườn trường."

Ngoài trừ việc cô là trợ lý của Chu Minh Khiêm, còn lại đều không có gì thay đổi. Cô không muốn dính líu đến những chuyện khác liên quan đến Chu Minh Khiêm.

Chu Minh Khiêm tìm vòng vòng trường quay một ngày rưỡi mới thấy Dư An đang cười cười nói với Diệp Thu. Rốt cuộc cô thích Võ Dương bao nhiêu mới có thể yêu ai yêu cả đường đi lối về đến mức độ tẩu hỏa nhập ma như vậy.

Bởi vì Hè Gia là bạn của Võ Dương nên cô đối xử tốt với Hè Gia. Diệp Thu là bạn của Hè Gia nên cô cũng đối xử tốt với Diệp Thu.

Ngày khai máy đầu tiên, phim trường nghênh đón một vị khách không mời mà tới.

*

#03072020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 97+2: Ngược Nam Căn Bã, Làm Âm Lòng Dân 3 (2)

Dư An không nghĩ tới lúc còn sống sẽ gặp lại Võ Dương. Giữa anh và cô không còn lý do gì để gặp nhau, đời này không gặp được nữa cũng không có gì kỳ lạ.

Lần trước gặp mặt là ở đoàn phim của , nhoáng một cái mà một năm đã trôi qua.

Đã từng nghĩ là người mình có thể yêu đến trọn đời nhưng lại dần dần phai nhạt, dần dần lãng quên.

Dư An không biết mục đích của Võ Dương đến đây hôm nay là gì, dù sao cũng không phải tìm cô. Tết năm ngoái anh không gửi tin nhắn chúc mừng sinh nhật cho cô nữa, khi đó hoàn toàn cắt đứt liên lạc.

Anh không phải là người không thể buông bỏ được người khác.

Võ Dương là bị Quý Thanh Thời lôi theo tới đây, nói là anh và Diệp thu là bạn bè đến thăm phim trường là một lý do chính đáng.

Anh vốn không muốn tới vì như vậy sẽ quấy rầy Dư An.

Nhưng lại không nhịn được muốn biết cô sống như thế nào.

Võ Dương đi tìm Diệp Thu, Quý Thanh Thời ung dung dạo bước đi tìm Chu Minh Khiêm.

"Dương Dương." Anh mắt của Diệp Thu vừa là cảnh cáo vừa là chất vấn.

Võ Dương ngồi xuống bên cạnh Diệp Thu, "Tôi cũng không muốn phản bội cậu, cậu biết đó, phận đàn ông mười hai bến nước."

"Cút." Diệp Thu nhỏ giọng nói.

Võ Dương làm sai trước nên Diệp Thu nói cái gì anh cũng cười trừ. Anh không khỏi đưa mắt tìm kiếm bóng hình của Dư An, cô đưa lưng về phía này, đang bận ép nước trái cây.

Diệp Thu lấy kịch bản đánh anh, "Người ta đang sống rất tốt, đừng làm phiền người ta."

Võ Dương đột nhiên cảm khái, "Nếu lúc trước Hè Gia không bị mất trí nhớ thì cậu ấy có thể kịp thời mắng cho tôi tỉnh, kịp thời kéo tôi khỏi con đường tà đạo thì có khi bây giờ tôi và Dư An đã sinh được hai đứa con."

Nguyễn vọng lớn nhất của cô chính là có một tổ ấm, sinh hai đứa con, đem hết tất cả tình yêu thương của mình dành cho con cái.

Diệp Thu không ngốc, biết anh lại đang nói đạo lý cho cô nghe, "Lần sau không thể chiểu theo lệ này nữa, không thì đừng mong có thể hạnh phúc."

Quý Thanh Thời tìm Chu Minh Khiêm nói vài câu rồi đi qua tìm Võ Dương, ánh mắt lại rơi trên người Diệp Thu.

Hôm nay Diệp Thu chỉ có một cảnh quay, còn chưa tới phiên cô nên không thể rời trường quay.

Võ Dương lấy thuốc ra, "Tôi ra ngoài hút điếu thuốc."

Để lại không gian cho hai người.

Quý Thanh Thời ngồi xuống cái ghế Võ Dương vừa ngồi, cách Diệp Thu chưa đến nửa mét. Bình thường anh không thể gặp được cô, chỉ còn cách đến phim trường thăm cô.

Có nhiều người ở đây như vậy, cô chắc chắn chắn sẽ cho anh mặt mũi.

Diệp Thu lật một tờ kịch bản, chữ viết trước mắt bỗng trở nên mờ nhạt. Mất mấy giây mới lấy lạc được tiêu cự.

Không thể thuộc kịch bản được, chỉ có thể đọc thầm.

Quý Thanh Thời không lên tiếng, im lặng ngồi cạnh cô, thỉnh thoảng còn nhìn vào kịch bản trong tay cô.

Diệp Thu lại lật một tờ.

Quý Thanh Thời thấy được một hình xăm hình lá cây trên cổ tay của cô.

"Xăm ở đó không đau à?" Anh hỏi.

Diệp Thu không lên tiếng, ánh mắt theo câu nói đó di chuyển đến cổ tay. Nếu không nhìn gần thì sẽ không phát hiện ra đây là một vết sẹo.

Lá cây mai này thời thời khắc khắc nhở cô, lúc mà cô cần đến anh nhất thì trong lòng của anh đang có người khác.

Quý Thanh Thời vẫn đang chờ Diệp Thu mở miệng nói chuyện nhưng một cái biểu cảm cô cũng không quăng cho anh. Sợ làm phiền cô nên anh cũng không tiếp tục hỏi.

Diệp Thu không thể nào tĩnh tâm được, lời kịch cũng không ngấm vào đầu.

Cô không ngờ sau khi cô nói anh cút rồi mà anh còn xuất hiện.

"Rốt cuộc anh muốn như thế nào?" Cô bình tĩnh nói ra câu nói này.

Hỏi một đằng, Quý Thanh Thời trả lời một nẻo, "Trước đó không phải anh không nghĩ tới việc tìm một người phụ nữ môn đăng hộ đối kết hôn sinh con, không cần nói chuyện yêu đương cũng không cần ai dỗ dành ai, đời này như vậy cũng không tệ."

Nói, giọng nói của anh nhỏ dần, "Nhưng lại không thể buông được em."

Diệp Thu: "Sẽ buông được." Cô không nhìn anh mà nhìn khoảng không phía trước, "Anh xem, tôi cũng buông được anh rồi đó thôi."

Sau đó là một khoảng im lặng.

Điện thoại vang lên, cả hai người đều hoàn hồn.

Là điện thoại của Diệp Thu có tin nhắn đến.

Hoắc Đằng: 【Tối nay mấy giờ kết thúc công việc? Anh tới đón em đi ăn cơm.】

Quý Thanh Thời vô tình liếc mắt qua cái tin nhắn đó, rất nhanh anh thu tầm mắt về, khéo mắt thấy Diệp Thu đang trả lời nhưng nội

dung là gì thì anh không dám đoán.

Dư An bưng tới mấy ly nước trái cây đến. Dù cô không biết giữa bọ họ đã xảy ra chuyện gì nhưng cô nhìn từ xa thì cảm thấy Quý Thanh Thời rất dằn vặt, thừa dịp đưa nước trái cây cũng làm hòa hoãn bầu không khí.

Võ Dương đi hút thuốc về đúng lúc Dư An chưa đi. Cô đưa ly nước trái cây cho Võ Dương. Gặp lại, tất cả đều nhẹ nhàng bình tĩnh.

Võ Dương: "Cảm ơn." Cuồng họng chua chát, vẫn hỏi câu: "Công việc thuận lợi chứ?"

Dư An gật đầu, "Rất tốt. Mọi người nói chuyện đi." Cô quay người rời đi.

Quý Thanh Thời uống hết ly nước trái cây xong, nói với Võ Dương, "Về thôi, tôi còn phải về công ty họp."

Anh nhìn về phía Diệp Thu, phu ra một câu: "Chăm sóc bản thân thật tốt. Gầy đây bên ngoài ô nhiễm, ít ra ngoài thôi."

Võ Dương: "?"

Bầu trời hôm nay không nên trong xanh như vậy hả?

Quý Thanh Thời nói với Chu Minh Khiêm một tiếng rồi rời đi. Võ Dương quay đầu lại nhìn Dư An, chỉ thấy được một góc mặt của cô.

Đoàn phim lại vào guồng bận rộn.

Hôm nay mọi người cứ cảm thấy Chu đạo là lạ ở chỗ nào. Ánh mắt lạnh thấu xương, giọng nói gầm lên giống như ai đó thiếu anh

mấy trăm triệu.

Dư An rửa máy ép hoa quả xong rồi đi tìm Chu Minh Khiêm. Trong ly nước của Chu Minh Khiêm trống không, cô hỏi: "Chu đạo, ngài muốn uống cà phê hay là trà?"

"Cái gì cũng được."

"Cà phê?"

"Đau dạ dày."

"Vậy thì trà?"

"Đắng."

Trong lòng Dư An bừng tỉnh, vậy là anh muốn uống nước ấm rồi. Cô rót một ly nước ấm bưng tới, "Chu đạo, nước ấm của ngài." Cô lại nghĩ tới một chuyện, "Chu đạo, buổi tối..." liên hoan.

Mới nói được có mấy chữ, Chu Minh Khiêm đã mắt kiêng nhẫn, "Dư An, em có thể gọi "Chu đạo" ít lại được không? Một ngày gọi hơn trăm lần, có thấy phiền hay không!"

Dư An sững sốt, cái ly trong tay cũng quên đưa cho anh.

Mọi người xung quanh không hẹn mà cùng đưa mắt về phía này, bọn họ chắc chắn hôm nay tâm tình của Chu đạo không tốt. Đến Dư An cũng không thoát khỏi cái lò luyện đan của anh.

Hai năm nay chỉ duy nhất có mỗi Dư An là Chu Minh Khiêm không tức giận lên người cô, thậm chí là còn dung túng cho cô. Mặc kệ Chu Minh Khiêm đi chỗ nào đều sẽ đưa Dư An theo.

Chu đạo độc thân cũng gần ba năm, oanh oanh yến yến cũng không thấy xuất hiện bên người, như vậy thật không phù hợp với biệt danh "lãng tử tình trường" của anh.

Người trong đoàn không phải chưa từng tự mình phỏng đoán có lẽ là Chu đạo để ý Dư An.

Hôm nay Chu đạo lại nỗi giận với Dư An, xem ra tức giận không nhỏ, đến Dư An cũng không làm dịu được.

Dư An mím môi, "Sau này tôi sẽ chú ý."

Trong cỗ Chu Minh Khiêm còn kẹt một câu nhưng cuối cùng anh lại không nói. Cầm lấy ly nước, chỉ là nước ấm, anh nuốt cái câu ấy nẩy kia vào bụng luôn.

Một lát sau, trường quay lại tiếp tục bận rộn, khúc nhạc dạo này nhanh chóng bị lãng quên. Những diễn viên từng hợp tác với Chu Minh Khiêm không ai là không chịu được anh mắng, bị mắng riết thành quen.

Nhưng câu nói kia của Chu Minh Khiêm lại như một cái xe tăng ủi qua ủi lại trong lòng Dư An

Cả ngày nay Dư An cố gắng cách xa Chu Minh Khiêm một chút, chỉ những công việc thuộc bốn phận của cô cô mới chạy qua, cũng không dám nói nhiều.

Ngày kế tiếp, Dư An hận chê số lần gọi Chu Minh Khiêm còn năm lần.

Rảnh rỗi, Dư An lại nghĩ hình như cô đã đi quá giới hạn, hỏi môt chút là Chu đạo Chu đạo, chuyện lớn chuyện nhỏ gì cũng gọi anh.

Cô càng nghĩ càng xa, đột nhiên nhớ tới ngày xưa Chu Minh Khiêm nhận cô làm việc là vì cô không có suy nghĩ gì đối với anh, giảm bớt phiền phức cho anh.

Mấy ngày nay anh không bảo cô đến, hôm nay còn có thái độ như vậy, hỏi cô có phiền hay không, chắc chắn đã nhìn trộm được bí mật trong lòng cô.

Cô đúng là không biết tự ý thức bản thân, còn dám thầm mến anh.

Cô không nhớ loại tình cảm này bắt đầu từ khi nào, hơn hai năm chung đụng, những việc nhỏ không đáng kể tới đã sớm mờ nhạt. Cô bắt đầu tham lam sự quan tâm của anh, trong lúc vô tình lại quyến luyến lúc nào không hay.

Buổi tối liên hoan, Dư An cũng đi. Cô không ngồi cùng một chỗ với Chu Minh Khiêm mà ngồi cùng bàn với tổ đạo cụ.

Chu Minh Khiêm đi một vòng mới nhìn thấy hình bóng gầy gò kia. Tính tình cô cũng không phải dạng vừa, mới nói cô có hai câu mà đã dỗi anh.

Anh nghĩ có lẽ là do anh quá dễ nói chuyện, quá mức dung túng cô nên cô mới được nước làm tối, dùng máy ép trái cây của anh mua cho cô để ép cho người khác uống, đã vậy còn đưa anh một ly nước trắng.

Bữa cơm này Chu Minh Khiêm không có khẩu vị, Dư An cũng vậy, nhạt như nước ốc.

Tiệc tàn người tan, Dư An không đợi Chu Minh Khiêm về cùng mà mình cô về khách sạn trước.

Chu Minh Khiêm còn một trợ lý nghiệp vụ, không cần cô lúc nào cũng đi theo, tránh việc làm anh phiền lòng.

Đêm nay Chu Minh Khiêm uống hai ly rượu, cơn giận bây giờ vẫn chưa nguôi, anh đến toilet rửa tay rửa mặt để cho mình giảm nhiệt, không chấp nhặt với cô.

Đến lúc anh ra tìm người thì bọn họ nói Dư An đã về trước rồi.

Có người chọc ghẹo: "Phụ nữ giờ thói trẻ con là vì có người nuông chiều."

Cũng không phải.

Dám để anh phải nhìn sắc mặt người khác mà nói chuyện cũng chỉ có mình cô.

Chu Minh Khiêm về khách sạn, đi ngang qua phòng của Dư An gõ cửa hai cái nhưng không dừng lại mà đi thẳng về phòng mình.

Dư An đang ngắn người ở mép giường nên phản ứng chậm nửa nhịp khi nghe tiếng đập cửa. Bước tới mở cửa nhưng lại không có ai.

Chắc là vừa rồi mình thất thần nên nghe nhầm.

Đóng cửa kỹ lại, Dư An lấy một cuốn sổ trong ba lô ra, trong đó thường dùng để ghi chép những chuyện Chu Minh Khiêm giao cho cô, còn có danh sách mua sắm, đều là đồ của Chu Minh Khiêm.

Dư An cầm thận xé một tờ giấy, suy nghĩ một hồi rồi bắt đầu viết.

Mấy dòng chữ ngắn ngủn nhưng cô viết rất nắn nót cẩn thận, sau ba mươi phút tổ chức từ ngữ xong, cô lại xé một tờ khác rồi viết lại.

Chép xong, cô đánh một bản điện tử gửi vào hòm thư của Chu Minh Khiêm.

Chu Minh Khiêm rất ít khi kiểm tra mail, trừ phi cô nhắc anh.

Dư An bỏ tấm thẻ phòng khách sạn và bức thư chung vào một phong thư, cầm đi tìm Chu Minh Khiêm.

Trước khi gõ cửa, cô phải hít sâu vài cái.

Chu Minh Khiêm mở cửa, thấy người tới là Dư An, sắc mặt anh tốt lên một chút. Anh nghiêng người để cô đi vào.

Dư An bước đến nhưng đứng yên ở ngay cửa chứ không đi vào. Chu Minh Khiêm khép cửa, quan sát cô. Nể tình cô tới cửa nói lời xin lỗi, anh không so đo với cô, "Muộn..."

Vừa nói được một chữ thì lời nói của Dư An cũng ra theo: "Chu đạo, cái này."

Chu Minh Khiêm nhìn phong thư đó, hẳn là thư xin lỗi. Anh nhận lấy, cái cầm hất hất, "Qua đó ngồi đi."

"Không cần, tôi đã gửi bản điện thử vào hòm thư của ngài rồi." Giọng nói của Dư An rất nhỏ.

Chu Minh Khiêm ngắn người, lời này của cô khiến anh không hiểu. Anh mở phong thư ra, có một tờ giấy xé ra từ cuốn sổ.

Ba chữ "thư từ chức" thình lình đập vào mắt.

"Chu đạo." Dư An nắm chặt bàn tay, "Rất xin lỗi, năng lực làm việc của tôi có hạn, luôn mang tới nhiều phiền phức cho ngài. Cảm ơn ngài đã quan tâm chăm sóc tôi trong vòng hai năm qua."

Cô chuẩn bị rất nhiều lời cảm kích nhưng đến thời khắc mấu chốt lại nói không ra.

Giọng nói cũng nghẹn ngào.

Chu Minh Khiêm nhìn thấy một chút bứt rứt và bất an trong mắt của cô, tựa như lần đầu tiên khi cô đến văn phòng của anh để phỏng vấn, sợ anh không nhận cô.

Một nơi nào đó trong lòng anh bỗng cảm thấy đau. Anh xé bức thư làm bốn rồi nhét vào lại phong thư, ném vào thùng rác.

"Dư An, em giỏi thật đấy. Tôi chỉ mới nói em có hai câu mà em đã dỗi tôi, còn lấy máy ép trái tôi mua cho em để ép cho Võ Dương uống, sao em không tự kiểm điểm lại mình?"

Dư An tạm thời quên buồn, khó hiểu nhìn Chu Minh Khiêm.

Lời này có ý gì?

Đột nhiên Chu Minh Khiêm cảm thấy mình vừa nói ra một lời thật ngu xuẩn.

Anh ho nhẹ hai tiếng, che giấu sự bối rối ghen tuông tầm thường này đi.

Một lát sau, anh nhìn cô, giãy dụa một hồi mới vất vả nói được một câu: "Hôm qua là anh không đúng, không nên hét vào mặt em trước mặt nhiều người như vậy."

Dư An càng thêm hoảng hốt, anh như vậy mà lại chủ động xin lỗi cô.

*

Tác giả có lời muốn nói:

"Lam nhân" Tri Tri rót hai ly nước, cho tiểu tiểu Chu một ly: "Ba cậu thật lợi hại, dám dỗi mẹ cậu còn dám vứt đồ của dì ấy. Không giống ba tớ, nói một câu ô nhiễm nặng, kết quả vẫn là một ngày nắng đẹp kia kia."

Tiểu tiểu Chu thở dài một hơi: "Cậu không biết đó thôi, ba tớ chỉ có thể lên mặt được đến thế là cùng."

*

#04072020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 98+1: Ngược Nam Cặt Bã, Làm Âm Lòng Dân 4

Não của Dư An nóng lên nửa phút. Trong mấy chục giây ngắn ngủi, cô nghĩ đến chuyện có thể không cần từ chức, Chu Minh Khiêm không phải cố ý hung dữ với cô, cũng không cảm thấy cô phiền.

Như vậy cô có thể ở bên cạnh anh thêm nhiều giây nữa.

Loại tâm trạng vui sướng này bỗng nhiên lóe lên.

Nhưng ngay lập tức nội tâm của cô lại có thêm một giọng nói khác chen vào.

"Dư An, cô tinh táo một chút đi, cô có cái gì? Sắc đẹp và tài năng, cô có cái gì mà đòi thầm mến Chu Minh Khiêm?"

"Cô trở nên không biết lượng sức từ khi nào vậy?"

"Điều kiện của Võ Dương có thể tính là cao hơn 3000 mét so với mực nước biển, còn Chu Minh Khiêm thì chính là đỉnh Everest, cô có mạng đi lên hả? Độ cao của Võ Dương làm cô ngạt sǎp chết, cô lấy đâu ra dũng khí để khiêu chiến đỉnh núi cao hơn 8000 mét vậy hả?"

"Dư An, chẳng qua Chu Minh Khiêm chỉ thương hai cô nên lúc trước mới thu nhận cô."

"Vừa rồi anh ta xin lỗi cũng là vì cho cô chút tôn nghiêm cuối cùng, không thực sự muốn giữ cô, cô phải tự mình biết thân biết phận chứ."

Nội tâm cáu xé kéo Dư An trở về hiện thực.

Một chút cảm động và vui sướng kia bỗng chốc biến mất không một chút dấu vết.

Dư An không thể không thừa nhận, cô bị sự dịu dàng vừa nãy của Chu Minh Khiêm mê hoặc. Anh hiếm khi nói chuyện ôn hòa như vậy, còn nhìn thẳng vào mắt cô.

Buổi tối anh có uống rượu đỏ, mùi rượu nhàn nhạt hòa quyện cùng mùi hormone nam tính.

Một khắc đó, cô thật sự rung động và lạc lối.

Toàn thân nhẹ đi mấy giây lại rót xuống hiện thực cái vèo.

Chu Minh Khiêm hiếm khi kiên nhẫn như vậy. Cô im lặng không nói, anh liền chờ khi nào cô mở miệng mới thôi.

Đây là lần đầu tiên anh nói xin lỗi với một người phụ nữ, tựa như cảnh quay trong phim, nam chính bị ngược đến chết đi sống lại nhưng nữ chính cũng không thèm nhìn một chút.

Còn có Quý Thanh Thời, Diệp Thu không để ý đến anh nhưng anh vẫn mặt dày lượn lờ trước mặt người ta. Nghĩ như vậy trong lòng Chu Minh Khiêm thoái mái lên hẳn.

Dư An vặn ngón tay, vẫn có lỗi nói: "Cảm ơn Chu đạo, tôi đã quyết định rồi."

Đau dài không bằng đau ngắn.

Chu Minh Khiêm nhét hai tay vào túi, nhìn chằm chằm cô.

Dư An không đỡ nổi ánh mắt vừa nóng bỏng vừa chất vấn của anh, cô quay đầu, nhìn phong thư trong thùng rác.

Trước kia Chu Minh Khiêm không đụng vào tình yêu là vì sợ phiền phức. Phụ nữ bên cạnh anh hầu hết đều thoái mái, hợp thì ở không hợp thì tan, không có người nào kè cận người nào.

Nhưng anh lại hết lần này đến lần khác trêu chọc cô gái nhỏ yêu đuối này, lại còn có một trái tim pha lê dễ vỡ. Mắng không được mà còn phải nâng trong lòng bàn tay.

"Vậy anh xin lỗi em lần nữa, đừng dõi nữa nhé."

Dư An lắc đầu, hốc mắt đầy nước, lông mi ướt.

Một người nóng tính như anh lại đột nhiên dịu dàng, lẽ ra cô nên đặc ý một chút nhưng bây giờ lại giống như đang chịu ấm ức vậy.

Chu Minh Khiêm nghĩ một chút, quá tam ba bận, anh đã dỗ cô hai lần, vậy thì dỗ thêm lần nữa, "Sau này anh sẽ không nói chuyện lớn tiếng với em như vậy nữa. Một ngày cho em gọi "Chu đạo" một trăm ngàn lần, cho em vui vẻ có được không?"

Bồn nước trong mắt Dư An phun trào.

Chu Minh Khiêm: "..."

Lời xin lỗi này gộp hết tất cả lỗi sai của anh rồi đó.

"Em khóc cái gì?"

Dư An vội vàng lau mặt, bình ổn lại hơi thở. "Thật xin lỗi." Cô không ngờ mình lại thất thố như vậy.

Điều chỉnh lại hơi thở, cô nói: "Chu đạo, tôi thực sự không có giận ngài, là tôi muốn từ chức thật. Đợi ngài tìm được trợ lý mới, tôi sẽ bàn giao lại công việc cẩn thận, ngài không cần gấp."

Vẫn còn chưa xong. Chu Minh Khiêm nhìn cô từ trên xuống dưới. Cô khóc, anh không có cách nào giữ cô lại, bây giờ chỉ muốn dỗ cho cô nín.

"Dư An, hôm nay anh phá lệ dỗ em lần bốn. Ngày mai em ở trước mặt tất cả mọi người trả lại anh mấy lời hôm nay anh rống vào mặt em, được chưa?"

Dư An cúi đầu, trên mu bàn tay đều là nước mắt.

Cô từng khóc ba lần. Lần thứ nhất là tết năm trước khi chị Hè Gia tổ chức sinh nhật cho cô. Lần thứ hai là tết năm ngoái, Hè Diệp Lam vẫn còn nhớ sinh nhật của cô.

Nhiều năm trôi qua như vậy, cô vẫn luôn cho rằng mình không phải là con sâu khóc.

Dư An: "Chu đạo, tôi thực sự không có giận ngài."

Chu Minh Khiêm: "Sao trước kia anh không biết là em lại cứng đầu như vậy nhỉ? Sao em không rống lại anh mà lại từ chức? Tìm được nhà mới rồi?"

Hay là quay về vòng tay của Võ Dương?

Nếu cô muốn quay về, anh cũng sẽ để cô đi. Dù sao cũng không thể ngăn cản cô.

Dư An: "Tôi cũng không thể làm trợ lý cả đời được, đợi đến lúc tôi 30, 40 tuổi rồi sẽ không ai dùng tôi nữa. Nhân lúc có chút tiền tiết kiệm, tôi muốn đi nạp điện."

Chu Minh Khiêm: "Muốn học cái gì?"

Ai mà biết, cô chỉ nói vậy thôi, "Đây là chuyện riêng của tôi."

Chu Minh Khiêm không thèm hỏi nữa. Bây giờ cô vẫn còn giận, anh có xin lỗi thêm mười lần thì cô vẫn sẽ kiên trì. Thật sự là bị anh chiều hư rồi, vô pháp vô thiên.

"Muốn học thêm cũng là chuyện tốt. Tinh Lam vẫn luôn động viên nhân viên bồi dưỡng. Trong lúc bồi dưỡng có thể giữ chức ngừng lương, xem như thanh toán học phí."

Dư An: "..."

Hôm nay tính khí của Chu Minh Khiêm cực kỳ tốt, khiến cô có cảm giác mình đang nằm mơ.

Chu Minh Khiêm suy nghĩ một lát, "Hay là em đi học đạo diễn chuyên nghiệp? Anh sẽ giới thiệu giáo sư cho em. Chỗ nào em không hiểu thì có thể hỏi anh, anh sẽ cầm tay dạy em."

Dư An ngạc nhiên ngược mắt, thật không thể tin được.

Trên mặt cô vẫn còn vết nước mắt. Nước mắt ướt át tinh khiết khiến cho người ta đau lòng.

Chu Minh Khiêm bước lên nửa bước, như bị ma quỷ dẫn dắt, cúi đầu, hôn lên mắt của cô một cái, "Là anh không tốt, không nên chọc giận em. Đừng buồn nữa nhé."

(Đọc giả Lã có lời muốn nói: Trời đất quỷ thần thiên địa hột vịt lộn ơi, tôi không nhịn được mà phải cmt ngay giữa dòng. Nó softtt quá các bồ ơi. Ngược nam cặn bã cái gì, ngược FA thì có:((((.)))

Anh! Dư An không nghe lọt tai một chữ nào nữa.

Nụ hôn đó khiến cho tim gan phèo phổi của Dư An xoắn hết cả lên.

Cô phản ứng chậm chạp hai giây, vội vàng lui về sau đụng phải góc cạnh của tủ, không để ý tới đau, cô kéo cửa chạy ra ngoài. Cửa bị sập cái "rầm".

Chạy trối chết.

"Dư An, làm sao vậy?" Đối diện là Phục tổng đi tới, anh quan tâm hỏi.

Dư An lau nước mắt, điều chỉnh lại biểu cảm thất thố, "Không có gì đâu Phục tổng."

Hôm nay Phục tổng cũng ở trường quay. Lúc Chu Minh Khiêm bị chập mạch hung dữ với Dư An, anh cũng có ở bên cạnh, "Nói với tôi, có phải Chu Minh Khiêm lại hung dữ với cô không?"

Dư An liên tục lắc đầu, "Không có không có."

Từ khi đoàn phim biết Dư An là cô nhi, mọi người đối xử với cô cực kỳ săn sóc.

Phục tổng: "Chu đạo của các cô chính là như vậy, không phải có ý nhắm vào cô đâu, đừng để ý."

"Không có gì, cảm ơn Phục tổng." Dư An vè phòng.

Phục tổng gõ cửa phòng Chu Minh Khiêm. Anh tưởng rằng Dư An chạy đi rồi lại quay về nên có chút thoải mái. Ai ngờ mở cửa ra lại thấy một người đàn ông trung niên đậm vào mắt, lập tức tắt nắng.

"Cậu lại gây khó dễ với con gái nhà người ta nữa à?" Phục tổng đóng cửa lại.

Chu Minh Khiêm không lên tiếng, anh cũng không thể nói là anh vừa mới hôm trộm Dư An. Không ngờ có ngày anh lại lưu lạc đến bước đường này.

Phục tổng nghĩ anh im lặng là ngầm thừa nhận. "Dư An không giống như những người khác, nội tâm cô ấy rất nhạy cảm."

Nói giống như anh không nhạy cảm vậy. Chu Minh Khiêm vẫn không lên tiếng, rót cho Phục tổng chén trà. Anh đổi chủ đề, hỏi Phục tổng có chuyện gì.

Phục tổng tới là để nói Chu Minh Khiêm biết có thể bắt đầu tuyên truyền <Quang đời còn lại> được rồi. Mặc Dư Thâm gọi điện tới nói Hè Gia uống thuốc đợt hai đã bắt đầu có tiến triển. Hiệu quả điều trị rõ rệt.

Nếu không có gì xảy ra thì sang năm có thể khôi phục được không ít. Cũng không phải hồi phục hoàn toàn nhưng cô có thể sinh hoạt giống như người bình thường, không bị ôm đòn ký ức cũng như bị ôm đau tra tấn.

Đã lâu rồi Chu Minh Khiêm không chú ý tới tin tức của hè Gia. Thỉnh thoảng biết được cũng là nghe được từ Dư An.

Bình phục thì tốt. Anh vẫn còn thiếu Hè Gia một lời xin lỗi, nếu không cả đời này anh cũng không yên lòng.

Nhóm WeChat của <Quãng đời còn lại> vẫn còn nguyên. Phục tổng vào nhóm thông báo để bọn họ gửi thời gian trống tối, cân bằng thời gian, không làm chậm trễ công việc hiện tại của mọi người.

Diệp Thu không tham gia vào lần tuyên truyền này.

Đoàn đội của Hoắc Đằng không muốn buộc chặt tuyên truyền. Đương nhiên Quý Thanh Thời cũng đã nói qua, đừng cho Diệp Thu xuất hiện với hình tượng xấu trước mặt công chúng.

Diệp Thu có khoảng thời gian thanh tịnh, đúng lúc không muốn xuất hiện cùng Hoắc Đằng. Buổi chiều Hoắc Đằng nhắn tin mời cô ăn cơm nhưng cô nhã nhặn từ chối.

Trong nhóm hiếm khi náo nhiệt đến vậy, nói chuyện phiếm rôm rả.

Khương Thẩm đang ở nước ngoài, tiện tay gửi một tấm hình chụp đường phố của mình vào.

Nửa năm nay Khương Thẩm quay một bộ phim, sau khi đóng máy liền không thấy bóng dáng đâu nữa, sự kiện lớn nhỏ cũng không tham gia.

Phục tổng hỏi cô ở bên kia là quay phim hay có hoạt động sự kiện gì.

Đều không phải. Khương Thẩm ra nước ngoài giải sầu, đi du lịch
khắp nơi, vô thức đến một nơi. Nơi này đối với cô mà nói không hề
lạ lẫm chút nào.

Lúc trước muốn học đại học ở đây, sau đó yêu đương lần đầu
tiên cũng ở đây.

Chia tay cũng ở đây.

Sau khi chia tay, cô rất ít khi đến đây.

Lần này không biết vì sao đưa cô tới.

Phục tổng tính toán giờ lệch: 【Bên kia mới sáng bảy giờ rưỡi
mà sao lại ra đi bộ ở quảng trường Thời Đại vậy?】

Trong nhóm có nhiều tin nhắn, tin nhắn của Phục tổng nhanh
chóng bị trôi đi, Khương Thẩm xem như không thấy nên không trả
lời.

Cô bỏ di động vào túi, đi dọc theo vỉa hè không có mục đích.

Ánh nắng hơi lạnh, sáng sớm mát mẻ, đám đông bận rộn. Trên
phố lớn cũng chỉ có cô rảnh rỗi. Không biết vì sao lại tới đây, vì sao
lại ở lại nơi này.

Dù sao cũng chỉ có nơi này.

Phục tổng @cô: 【Ngày mấy về?】

Khương Thẩm không nhìn điện thoại nên không thấy tin nhắn.
Phục tổng chờ một hồi mà cũng không thấy nhắn về nên trực tiếp
gọi qua.

Khương Thẩm nghĩ: "Về ngày nào cũng được."

Phục tổng ngạc nhiên, "Ý cô là muốn phối hợp với thời gian tuy
enn?"

Khương Thẩm "Üm" một tiếng.

Phục tổng còn tưởng bên cạnh cô có người, nói chuyện không
tiện nên bè cúp điện thoại.

"Sao tính cách của Khương Thẩm bây giờ không giống như
trước kia nữa nhỉ?" Trước kia là phải lôi kéo như như đại gia mới
chịu tới.

Chu Minh Khiêm: "Làm sao tôi biết được." Bây giờ trong đầu anh
tòan nghĩ về Dư An sau khi về phòng sẽ làm gì.

Có phải vẫn muốn kiên trì từ chức hay không?

*

#06072020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 98+2: Ngược Nam Cặt Bã, Làm Ám Lòng Dân 4 (2)

Hai ngày tiếp theo, Chu Minh Khiêm không gặp được Dư An. Cô gửi tin nhắn xin nghỉ phép, nói là bị cảm, sợ lây cho mọi người nên tạm thời không đến phim trường.

Chu Minh Khiêm: 【Buổi tối dẫn em đi bệnh viện.】

Dư An: 【Không cần đâu, đã uống thuốc rồi, tôi nghỉ hai ngày là khỏe.】

Chu Minh Khiêm không phản bác được, cũng không xen vào chuyện của cô nữa. Anh cho rằng cô đang mượn cớ, không biết nên làm sao để đối mặt với anh.

Dư An thật sự bị cảm. Đêm đó khi về phòng, cô không cầm thẻ phòng nên trong phòng đen kịt một màu. Cô nằm ì trên giường suy nghĩ rất nhiều, nước mắt cũng rơi rất nhiều.

Sau đó ngủ thiếp đi mà không bật điều hòa, chăn cũng không đắp.

Nửa đêm bị đông cứng đến tênh, qua ngày hôm sau liền phát sốt.

Dư An không đến trường quay, Diệp Thu bắt đầu lo lắng.

Cô không biết có phải là vì Võ Dương tới làm ảnh hưởng đến cô bé hay không. Lại còn cái rống của Chu Minh Khiêm cho Dư An làm

cho cô bé buồn bã.

Nhưng lại cảm thấy không đúng. Dư An là một cô gái kiên cường như vậy cơ mà.

Diệp Thu nhăn tin cho Dư An: 【Có phải thay đổi thời tiết nên thân thể không thoải mái không?】

Lúc này ngoài trời đang đổ mưa to.

Dư An: 【Phát sốt, trúng virus cảm mạo, sợ lây cho mọi người. Em không sao đâu, mai là có thể đi làm trở lại. Trời trở lạnh, chị cũng mặc nhiều quần áo một chút nhé.】

Diệp Thu yên tâm. Phần diễn hôm nay của cô đã xong, cô bắt đầu đi tẩy trang.

Nhóm chat của lại xuất hiện.

Hôm nay Phục tổng đưa dàn nòng cốt của mình đi tuyên truyền ở sân trường đại học. Lần này tuyên truyền khác với những lần trước. Trước đó vẫn chưa định được thời gian phát sóng, bây giờ đã định sang năm phát sóng rồi.

Trong nhóm diễn viên thì chỉ có Khương Thẩm là không tới.

Cô không biết nguyên nhân, có lẽ vẫn còn đang ở nước ngoài chưa về hoặc có lẽ không muốn xuất hiện cùng với Hướng Lạc.

Diệp Thu tắt điện thoại, thay quần áo, tẩy trang.

Ngoài trời vẫn còn mưa nhưng nhỏ hơn so với hồi nãy, tí tách tí tách. Cô không vội quay về, lấy một miếng mặt nạ đắp lên mặt.

Hai ngày này Quý Thanh Thời không đến đoàn phim, cô nhẹ nhàng thở hắt ra. Cô cũng không muốn trở thành chủ đề chuyện phiếm của người khác.

Diệp Thu trải phẳng mặt nạ lên mặt, tựa vào ghế, nhắm mắt thư giãn.

Cửa phòng hóa trang khép hờ, có tiếng gỗ cửa vang lên rất nhẹ, có người tới.

Diệp Thu mở mắt, thấy Hoắc Đằng từ trong gương. Hôm nay anh mặc áo phục, chín chắn, trầm ổn.

"Hôm nay sao có thời gian đến đây vậy?" Mặc dù ngày đó cô từ chối lời mời của anh nhưng cô vẫn lịch sự trò chuyện thêm đôi câu.

Hoắc Đằng: "Kết thúc tuyên truyền, ngồi xe Phục tống đến thăm Chu đạo."

Tránh đề cập đến cô.

Diệp Thu cười cười, cô chỉ lên mặt, "Vừa mới đắp lên, một miếng như vậy rất măc đó."

Lời ngầm là, cô không nói chuyện phiếm được nhiều với anh.

Hoắc Đằng không để ý gì, anh tùy ý dựa vào bàn trang điểm, nhìn cô chằm chằm. Trước kia anh không thể nhìn thẳng vào miếng mặt nạ, nhưng lúc này nhìn Diệp Thu lại không có chút bài xích.

"Nghe nói nhân vật này phải diễn rất vất vả."

"Cũng được." Diệp Thu lấy hai tay vuốt mặt nạ, nói chuyện rất nhỏ.

Hoắc Đằng: "Diệp Thu."

Diệp Thu cảm thấy giọng nói của anh là lạ, quá nghiêm túc. Cô nhìn bóng lưng của anh từ trong gương, "Sao vậy? Gặp khó khăn trong lúc đóng phim à?" Cô cố tình lơ đãng.

Cửa phòng trang điểm nửa che nửa hở, thỉnh thoảng có người đi qua đi lại ở bên ngoài, bên trong nghe rõ động tĩnh mồn mai.

Vừa rồi Hoắc Đằng cố ý không đóng cửa, anh sợ sẽ có người buông lời đàm tiếu. Mở cửa như vậy cũng không có bí mật gì.

"Tính đến bây giờ là chúng ta đã quen biết nhau được một năm mười tháng rồi." Yết hầu của anh căng chặt, dạng hồi hộp này chỉ xuất hiện khi giải thưởng ảnh đế được tuyên bố cho người khác. Anh từng trải qua.

Bây giờ không hiểu sao lại xuất hiện.

Diệp Thu: "Có phải hôm nay anh đi tuyên truyền rồi nhập vai luôn không? Anh..."

"Diệp Thu." Hoắc Đằng cắt ngang cô.

Xác định bên ngoài không còn ai qua lại, Hoắc Đằng nhỏ giọng nói: "Em nghe anh nói hết lời, anh không phải đang thò lò với em. Chỉ là có quá nhiều lời nói chất chứa trong lòng mãi vẫn không buông được. Anh biết, trước đó anh lo lắng quá nhiều, không đủ quyết đoán, lo trước lo sau, để em thất vọng. Anh biết rõ em sẽ không cho anh cơ hội. Hôm nay anh đột nhiên muốn đến thăm em một chút." Vì nhớ em.

Diệp Thu lấy mặt nạ xuống, "Anh cãi nhau với người đại diện à?"

"Chuyện này thì có gì liên quan?" Hoắc Đằng thừa nhận: "Cô ấy đúng là có thành kiến với em, có thể là do cô ấy đã gặp quá nhiều chuyện nên tự động nghĩ em theo hướng đó. Thời gian sẽ để cô ấy thấy em là người như thế nào, em không cần để ý đến việc người khác nghĩ em ra sao."

Diệp Thu vẫn không nhìn anh, vẫn nhìn chằm chằm tấm gương. Hoắc Đằng nghiêng mặt sang, có thể thấy được góc nghiêng của anh, rất đẹp trai, góc cạnh rõ ràng.

Các fan nữ đều nói anh có một góc nghiêng thần thánh.

Ánh mắt của Hoắc Đằng từ đầu tới cuối đều ở trên người cô, "Anh tạm thời cũng chưa có ý định yêu đương và kết hôn. Nhưng nếu đến khi em ba mươi tuổi mà vẫn chưa tìm được người thích hợp thì hãy đến tìm anh, anh chờ em. Đến khi đó, chúng ta sẽ không màng danh lợi, cái gì cũng không quan tâm."

Trên mặt Diệp Thu có vài vết trắng vì vừa nãy đắp mặt nạ. Hoắc Đằng đưa tay tính lau đi nhưng tay dừng lại giữa không trung, nghĩ lại thôi.

Diệp Thu: "Cảm ơn, để tôi tự làm."

Hoắc Đằng: "Anh thường xuyên hối hận, nếu như năm đó khi đóng máy anh liền thổ lộ cùng em thì chắc hẳn chúng ta của bây giờ sẽ ở bên nhau tốt đẹp."

Diệp Thu không muốn nhắc lại, "Anh có muốn uống gì không?"

Hoắc Đằng đè bả vai cô xuống, "Không cần đâu, anh sẽ đi ngay. Còn phải về đoàn phim hiện tại nữa."

Hai người im lặng một lúc.

Hoắc Đằng đứng lên, "Chăm sóc bản thân mình thật tốt."

Diệp Thu tiễn anh, sảng khoái nói: "Cảm ơn anh tới thăm."

Hoắc Đằng cười cười, ở khoe miệng đều là đắng chát.

Còn chưa ra tới cửa thì bên ngoài có người đẩy cửa vào. Là Quý Thanh Thời.

Tình địch gặp nhau trong ngõ hẹp.

Ba người đều giật mình.

Hoắc Đằng quay người, sắp chia tay, anh bước tới ôm Diệp Thu một cái, nhỏ giọng nói bên tai cô, "Không cần cảm ơn anh."

Rất nhanh, anh buông cô ra, "Anh về đây." Anh cũng không nhìn Quý Thanh Thời, cất bước rời đi.

Diệp Thu nhìn về phía Quý Thanh Thời, biểu cảm trên mặt anh đông cứng.

Quý Thanh Thời mở miệng nhiều lần mới phát ra tiếng, "Hai người đang hẹn hò sao?"

Diệp Thu không lên tiếng.

Quý Thanh Thời không biết mình còn đang chờ đợi điều gì, anh cũng cảm thấy mình vẽ thêm chuyện, "Làm phiền rồi." Lời chúc phúc, anh không thể nói ra miệng được, xoay người rời đi.

Diệp Thu chưa từng nhìn thấy bóng lưng cô đơn như vậy của anh. Rất nhanh, tiếng bước chân dần đi xa.

Hôm sau.

Dư An đã khoẻ lên nhiều, đi làm trở lại. Trên đường đến phim trường, có không ít đồng nghiệp quan tâm hỏi thăm cô, hỏi cô sao hai ngày nay không tới trường quay.

Dư An vừa mở miệng, giọng mũi rất nặng. Chưa đợi cô nói hết thì mọi người đã biết là cô bị cảm.

Cuối tháng mười, hôm qua vừa đỗ một trận mưa to, nhiệt độ bỗng nhiên hạ thấp, có cảm giác như đầu đông. Ăn mặc theo mùa nên cảm lạnh là chuyện bình thường, các cô gái cũng không nghĩ nhiều.

Ba ngày không gặp, Chu Minh Khiêm không còn giận hờn vu vơ nữa mà chỉ còn quan tâm, "Chẳng phải thể chất của em luôn rất tốt sao, sao đột nhiên lại bị bệnh?"

Dư An: "Chắc là cảm lạnh." Cô trả lời.

Cô đứng cách xa Chu Minh Khiêm một khoảng, mắt cũng không nhìn anh.

Chu Minh Khiêm thở dài. Thật đúng là tim pha lê, anh mới nói cô có hai câu mà cô đã buồn bã đến mức cảm mạo.

Dư An cầm cái cốc của Chu Minh Khiêm đi rót nước. Trước khi anh tìm được trợ lý mới, cô vẫn phải tận tâm tận lực làm tốt nhiệm

vụ của mình.

Cô xem nụ hôn hôm qua như là xúc động lúc say rượu của anh, không có ý gì khác.

Hôm nay lấy cảnh ở ngoài, gió rất to.

Dư An mang cái cốc của Chu Minh Khiêm theo ra ngoài.

Chu Minh Khiêm sợ cô lạnh, "Em mau đi vào studio đi, đừng ở đây..." cản trở. Mấy chữ phía sau còn chưa kịp nhả ra thì anh đã phanh lại kịp. Nói ra thì chắc trái tim pha lê của cô lại nứt thêm một vệt.

"Hứng lạnh." Anh đổi từ.

Dư An: "Không lạnh. Tôi mặc rất dày."

Chu Minh Khiêm không dám nhiều lời, đành để mặc cô.

Ngày tiếp theo, Dư An cũng không nói được mấy câu với anh. Luôn duy trì khoảng cách với anh, rõ ràng là đang tránh anh.

Kết thúc công việc, Chu Minh Khiêm nói cô đợi anh cùng về khách sạn.

Dư An nghĩ là anh có chuyện gì cần giao cho cô nên chờ anh về cùng.

Phim trường cách khách sạn không xa, đi xe chỉ tốn mấy phút nên bọn họ đi bộ về.

Hôm nay Chu Minh Khiêm tâm bình khí hoà tán gẫu với cô, hỏi: "Vẫn quyết định từ chức à?" Hôm nay cô lại gửi thư từ chức đến cho

anh. Anh thấy được nhưng không bấm mở xem.

Giọng nói Dư An kiên định: "Vâng." Cô không thể nhất thời tham lam ám áp mà quên mất mình là ai, có bao nhiêu chênh lệch so với anh.

Nếu đã định sẵn là không có kết quả, chi bằng đừng bắt đầu.

Giống như cô và Võ Dương, thật ra đã sớm biết sẽ không có kết quả tốt. Lúc đó có thể là do cô quá ngây thơ.

Chu Minh Khiêm: "Sau khi từ chức thì tính làm gì?"

Dư An lắc đầu, "Còn chưa nghĩ ra. Chắc là sẽ không ở Bắc Kinh nữa."

Bước chân của Chu Minh Khiêm chậm lại, "Một người khờ như em, đổi ông chủ rồi người ta bán em đi, em còn vui mừng khắp khờ đếm tiền giúp người ta. Em có chắc là đến nơi khác còn có thể tìm được một ông chủ sếp như anh không?"

"Không tìm được." Dư An ăn ngay nói thật. "Cho nên, Chu đạo, tôi thật sự chưa bao giờ giận ngài. Ngày đó ngài nói chuyện lớn tiếng làm tôi hơi không quen thôi, không trách ngài cũng không giận ngài thật đó."

Chu Minh Khiêm không muốn nghe những lời này, nghe mệt, bảo cô dừng lại, "Nói chuyện chính."

Dư An ngập ngừng mấy giây, nghĩ tới chuyện chính. "Tôi dự định sẽ nghỉ ngơi một thời gian rồi suy nghĩ tiếp." Đến tận bây giờ cô vẫn chưa từng đi du lịch dài ngày bao giờ, tìm một chỗ ở ngắn hạn, suy

nghĩ về tương lai. Dù sao đi đâu thì cũng là đi một mình, không bị ràng buộc.

Chu Minh Khiêm không quan tâm cô chuẩn bị tìm việc mới gì, dù sao thì cô không thể đi, anh không yên tâm.

Với cái tính cách này của cô, coi tất cả mọi người trên thế giới này đều là người tốt, có ám ức cũng lặng lẽ nuốt xuống bụng, vĩnh viễn sẽ không cự cãi với người khác, đúng hay sai cũng tự mình gánh vác.

"Không có kêu em nói cái này."

Dư An không hiểu lắm, "Vậy thì nói cái gì?"

Chu Minh Khiêm: "Em đi đến đâu để tìm được ông chủ tốt như anh."

Dư An không biết nói gì thêm, buồn bã trong lòng. Coi như tìm không được thì cũng không thể đỡ thừa ai được. Nếu cô không thích anh, không có tâm tư nhỏ bé thì cô sẽ mãi làm công cho anh.

Chu Minh Khiêm im lặng nửa giây, "Nếu đã tìm không thấy thì em bình thản ổn định ở cạnh bên anh không phải tốt sao? Em muốn làm cái gì cũng được, không cần phải vật lộn kiêm ăn ngoài kia."

Dư An nuốt nỗi đau trong lòng, chịu đựng nói: "Hai chuyện này không giống nhau.

"Dư An." Chu Minh Khiêm dừng lại thật lâu, đây là lần đầu tiên anh cẩn thận từng li từng tí thô lộ với phụ nữ, kết quả lại bị từ chối. Anh cố gắng áp chế tính tình bộc phát, "Em phải khiến anh tức giận đến tái đau dạ dày mới chịu đúng không?"

Dư An giải thích, "Tôi không có. Chu đáo, mặc kệ ngài tin hay không nhưng thật sự là tôi không có giận ngài."

Chu Minh Khiêm không nói chuyện, tự mình phụng phịu.

Anh sợ anh nói sai sẽ khiến cô rơi nước mắt, bệnh sẽ nặng thêm.

Giữa hai người im lặng một lúc lâu.

Trên đường người qua xe lại, tiếng ồn ào hoạt náo lại không xua đuổi được loại im lặng này.

Dư An không dám mơ mộng nữa, vết thương Võ Dương gây ra khiến cô tỉnh táo hơn bao giờ hết. Võ Dương so với Chu Minh Khiêm đã có chênh lệch một khoảng.

Cô không có đủ năng lực để yêu đương với Chu Minh Khiêm, chỉ có thể thầm mến, chôn sâu cảm tình này dưới đáy lòng đến nỗi đôi khi chính mình cũng không tìm thấy.

Chu Minh Khiêm tự mình điều chỉnh lại cảm xúc, đã ổn hơn.

Đối diện bên đường là cửa hàng trang sức KING, đèn đuốc sáng trưng.

Chu Minh Khiêm ra hiệu cho Dư An nhìn bên kia, "Em từng đi qua cửa hàng đó chưa?"

Dư An thu lại tầm mắt, "Chưa từng."

Thật ra lúc đi dạo phố cô có đi vào xem, nhưng chỉ nhìn thôi chứ không mua vì quá mắc (đắt).

Chu Minh Khiêm nói tiếp: "Còn nhớ câu nói trong quảng cáo của KING không?"

Nhớ kỹ. Lúc anh tham gia tiết mục giải trí, người chủ trì cho anh cơ hội để quảng cáo cho nhà mình, anh đã nói câu đó: KING, cả đời chỉ vì người mà đợi.

Lời nói kia phát ra từ trong miệng anh đặc biệt cảm động, cũng làm cho người khác rung động.

Chu Minh Khiêm: "Câu nói này là con gái của chú Tô sáng tác, quảng cáo cũng vậy."

Dư An không biết chú Tô trong miệng anh là ai.

Chu Minh Khiêm bắt gặp vẻ mặt mộng mị của cô, anh giải thích: "Là ông chủ của một cửa hàng khoai nướng rất nổi tiếng. Cửa tiệm đó em có nghe qua chưa?"

Dư An không chỉ từng nghe qua mà còn rất quen thuộc. Trước kia Võ Dương thường xuyên mua khoai nướng ở đó, sau đó đến đón cô tan làm.

Cô không chờ thang máy, sợ Võ Dương chờ sốt ruột nên chạy hết từ lầu này đến lầu khác để đi xuống. Ra khỏi cửa, cô dừng lại điều chỉnh hô hấp rồi từng bước từng bước đi về phía anh.

Võ Dương thích con gái độc lập nên cô không dám dính anh. Rất nhiều lần cô muốn chạy vèo đến bỗn nhào vào lòng anh nhưng sau đó lại không dám.

Nhưng dù sao anh có thể đến đón cô tan làm cô cũng đã thỏa mãn rồi.

Từng coi đó như một đời.

Nhưng lại như một giấc mộng, có ngày cũng phải tỉnh lại.

Hoàng tử sẽ rời đi, cô không phải cô bé lợ lem, cũng không có giày thuỷ tinh.

Chu Minh Khiêm vẫn nói tiếp: "Con gái của chủ tiệm là nhiếp ảnh gia thời thượng, rất cả các sản phẩm của KING đều là do cô ấy chụp."

Dư An nghiêm túc nghe, đây là lần đầu tiên Chu Minh Khiêm nói chuyện bên lề với cô.

Chu Minh Khiêm: "Lúc đó anh cảm thấy câu nói này quá sến, suýt nữa là bác bỏ." Dừng một chút, anh nói: "Hôm nay anh phát hiện hoá ra nó cũng hay."

Dư An không biết anh lấy tâm huyết ở đâu ra mà đi bình luận về câu chủ đề của quảng cáo.

Chu Minh Khiêm bỗng nhiên quay mặt sang, "Câu chủ đề đó là câu mà anh muốn nói với em ngay lúc này." Anh nhìn vào mắt của cô, "Anh tuy năng lực có hạn, nhưng vẫn có thể cho em một tổ âm, nuôi sống em và các con cũng không thành vấn đề. Có thể đừng từ chức nữa được không?"

*

Bạn học Lã có lời muốn nói: Chời đất, giờ tôi bị ngược cẩu FA
như vậy thì tôi có nên chịu đựng để edit tiếp không hả các bồ
(I U I)

*

#07072020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 99: Ngược Nam Cặt Bã, Làm Ấm Lòng Dân 5

Dư An hết chớp mắt rồi lại chớp mắt, mũi vẫn chua xót. Trên đường ngựa xe như nước mập mờ phát ra ánh sáng.

Chu Minh Khiêm đối với cô như vậy thật giống như ảo ảnh. Có cơ hội nhìn thấy đã là may mắn cực hạn, cô chưa bao giờ dám hy vọng xa vời.

Một người đàn ông cao ngạo như anh lại dùng thái độ khiêm nhường nhất của mình giữ cô lại, còn nói sẽ cho một mái nhà.

Cô sụt sịt cái mũi.

Nửa phút trôi qua vẫn không thể nói nên lời.

Chu Minh Khiêm lại bổ sung một câu: "Anh tuy tính khí thắt thường lại thiếu kiên nhẫn nhưng sau này anh sẽ cố gắng không mang nóng nảy trong công việc về nhà, cũng sẽ từ từ thay đổi. Bay giờ anh em không cần cho anh đáp án, một tháng sau nếu em vẫn kiên trì từ chối thì anh sẽ không cản em nữa."

Nói đến mức này, anh nghĩ anh đã có đủ thành ý.

Dư An ngẩng đầu nhìn anh, đúng lúc Chu Minh Khiêm vẫn đang nhìn cô, cô vội vàng tránh ánh mắt sang chỗ khác.

Chu Minh Khiêm lại nhìn cửa hàng trang sức KING, "Em đừng giảm cân nữa, đến lúc đó khi đeo chiếc nhẫn anh định chế riêng cho em sẽ bị rơi mất. Không phải anh đặt làm cho người khác mà nhất thời tặng cho em đâu."

Nghe thấy chiếc nhẫn, hơi thở của cô đột nhiên dừng lại.

Đắm chìm trong khiếp sợ, cô không thèm để ý đến gương mặt đầu nước mắt của mình, ngơ ngác nhìn Chu Minh Khiêm.

Mấy ngày trước khi nấu cơm ở chung cư, anh bảo cô đừng giảm cân nữa, nói sẽ gầy như bộ xương khô.

Chu Minh Khiêm lươn lẹo nói: "Cứ xem như em muốn từ chức thì đến lúc đó chiếc nhẫn vẫn tặng em, trên đó còn có tên của em." Cái cầm anh khẽ hết, "Đi thôi."

Anh đi lên hai bước rồi nắm lấy tay cô, kéo cô đi về phía trước.

Có thể là do tiết trời Bắc Kinh quá khô nóng, trên người có tĩnh điện nên khi Chu Minh Khiêm nắm tay cô, trên tay cô như có một dòng điện chạy qua, tê tê dại dại.

Dư An muốn rút tay về nhưng lại cảm thấy quyến luyến.

Hai người im lặng suốt cả đoạn đường về.

Chu Minh Khiêm đi đầu trước, cô đi đầu sau. Từ đầu tới cuối anh vẫn luôn nắm tay cô. Anh quá cao, quá giàn, phải ngừa cổ mới có thể nhìn thấy gò má của anh.

Phố xá đông đúc náo nhiệt, đêm nay có thêm cô.

Đến khách sạn, Chu Minh Khiêm buông cô ra, ra hiệu cô lên lầu, anh lấy cái bật lửa lắc lắc. Dư An hiểu là anh muốn hút thuốc.

"Kỳ hạn một tháng, nhớ kỹ." Chu Minh Khiêm nhắc nhở cô, "Đương nhiên em cũng có thể nói sớm cho anh biết là em không nghỉ việc."

Dư An không nói chuyện, ánh mắt không biết đặt chỗ nào.

Đứng mấy giây rồi cô rời đi.

Chu Minh Khiêm đi đến khu hút thuốc, châm một điếu thuốc rồi gọi điện cho mẹ.

Mẹ anh nhận được điện thoại mà hết hồn, phải nói là nhận được điện thoại của con trai thật không dễ dàng.

"Mẹ, lần trước mẹ hỏi con và Dư An như thế nào đúng không?"

"Ừm, sau đó thì sao?"

"Mẹ có muốn tài trợ cho con một chiếc nhẫn hay không?"

Mẹ Chu kinh ngạc hết sức, quên cả nói chuyện.

"Mẹ?"

"Có phải con... làm người ta to bụng rồi phải không?"

"..."

Chu Minh Khiêm nhả khói, "Con là loại người như vậy sao?"

"Ai biết được."

Chu Minh Khiêm hít sâu một hơi, không phản ứng lời nói của mẹ.

Bấy giờ mẹ Chu mới lấy lại tinh thần, bà sợ con trai mình cả đời này cũng không kết hôn. Dù sao trong làng giải trí, bốn mươi, năm mươi tuổi chưa kết hôn cũng là chuyện bình thường.

Trước mắt, bà cũng chưa nói trước được là thích hay không thích Dư An. Mới chỉ gặp có hai ba lần mà lần nào cũng vội vàng, không có nói chuyện nhiều.

Dù sao thì người làm mẹ luôn muốn con mình tìm được người tương xứng mà kết hôn.

Nhưng con trai bà đã thích Dư An thì bà cũng không ngăn được.

"Tính cầu hôn à?"

Chu Minh Khiêm: "Đêm nay cầu rồi nhưng cô ấy không đồng ý."

Mẹ Chu: "... Con không có nhẫn, nếu là mẹ thì mẹ cũng không đồng ý."

Chu Minh Khiêm không muốn nói quá chi tiết cho mẹ, nó khiến anh cảm thấy như đang khai báo. Mặc dù đúng là đang như thế.

"Mẹ, vậy mẹ mau đặt cho con một chiếc nhẫn làm theo yêu cầu để không làm chậm trễ cháu nội của mẹ chào đời. Chiếc nhẫn phải thuộc mẫu mới nhất của KING, mẫu này cũng đừng đưa ra thị trường tiêu thụ sau này."

Mẹ Chu: "Con gửi kích thước ngón tay của Dư An qua đây."

"Không có." Chu Minh Khiêm gạt tàn thuốc. "Con lừa cô ấy nói là con đã đặt làm rồi, nếu muốn lấy kích thước ngón tay thì sẽ lộ tẩy

mắt." Ban đầu anh vốn muốn cùng cô hẹn hò, nói chuyện yêu đương, nước chảy thành sông rồi mới cầu hôn.

Nhưng tâm tư của cô quá nặng, không dám bước thêm một bước nữa. Vậy thì lấy chiếc nhẫn trói cô trước.

"Mẹ định chế mỗi kích thước một đôi, để sau này cô ấy có gầy mập hay già đi thì vẫn có thể đeo được. Nếu có bất cẩn rơi mất thì còn có cái sờ cau."

Mẹ Chu: "...Mỗi kích thước muôn một cặp, lại còn yêu cầu phiên bản giới hạn, đã vậy chỉ đưa cho con một bản giới hạn duy nhất. Chu Minh Khiêm, anh thật sự coi tiền nhà chúng ta là nhờ gió thổi tới phải không? Như vậy đi, bớt cho anh hai mươi phần trăm, dù sao nhà chúng ta vẫn còn Anh Bố nuôi được."

Chu Minh Khiêm cúp điện thoại. Người không bằng chó chính là nói anh mà.

Mẹ Chu nhanh chóng gửi tin nhắn tới: 【Dư An thích phong cách như thế nào? Có cần thiết kế nhiều mẫu một chút cho con bé lựa không?】

Chu Minh Khiêm: 【Không cần phiền như vậy, con tin vào mắt thẩm mỹ của mẹ.】 Dư An chắc chắn không lựa, anh cũng không cần tồn công như vậy.

【Con tặng cho cô ấy thì cô ấy sẽ thích. Đương nhiên nếu mẹ đưa cho con nhiều mẫu thì con cũng rất sẵn lòng nhận lấy.】

Mẹ Chu không nhắn tới nữa.

Chu Minh Khiêm dập thuốc, lên lầu.

Đi ngang qua phòng của Dư An, anh lại gõ cửa hai cái rồi bước nhanh về phòng mình.

Dư An nghe được tiếng đập cửa, "Ai vậy?"

Không ai đáp lại.

Cô tưởng là Chu Minh Khiêm. Tầng này chỉ có quản lý cao cấp của Tinh Lam ở đây. Cô được dính hào quang của Chu Minh Khiêm nên mới được ở phòng này.

Cửa mở ra, bên ngoài không có ai.

Dư An đóng cửa lại, xoa xoa lỗ tai. Có khi nào cô giống chị Hè Gia, lỗ tai có vấn đề rồi không?

Đêm nay có nhà vui có nhà sầu.

Quý Thanh Thời từ công ty đi ra, tự mình lái xe rời đi, tài xế lái một chiếc xe khác theo sau.

Hơn chín giờ, đối với anh mà nói giờ này vẫn còn sớm bởi vì anh thường ngủ trễ. Hôm nay có nhiều chuyện vẫn chưa xử lý xong, không thể tĩnh tâm nổi.

Về nhà cũng chỉ có một người, quạnh que. Anh đổi tuyến đường, đi quán bar.

Biết về chuyện tình cảm đời tư của anh không nhiều, chỉ có mỗi thư ký biết. Nhưng bây giờ thư ký xin nghỉ đẻ, vẫn còn đang ở cữ, anh không thể đến làm phiền.

Hiện tại không có chỗ để trút bầu tâm sự.

Đến bãi đỗ xe của quán bar, Quý Thanh Thời gọi điện cho Võ Dương, hỏi anh ở đâu, ra làm một ly.

Võ Dương cũng đang ở quán bar, có điều là ở một quán khác. Anh hỏi Quý Thanh Thời: "Có muốn tới đây luôn không?"

Quý Thanh Thời và Võ Dương cũng không phải thân lăm, những nơi tiêu khiển cũng không giống nhau.

Bởi vì bệnh tình của Hè Gia và quan hệ của Võ Dương và Diệp Thu không tệ nên hai người mới có giao tình.

"Gửi địa chỉ cho tôi."

Anh khởi động xe, quay đầu rời khỏi bãi đỗ xe.

Ngoặt ra cửa, đối diện có một chiếc xe chào đón anh bằng cách nháy đèn pha liên tục, thiếu điều chói mù mắt của anh.

Nháy cái con khỉ cháy.

Sau khi lướt qua nhau, cả hai xe cùng dừng lại, Quý Thanh Thời hạ cửa sổ xe xuống, lúc này mới thấy rõ người trong xe. Anh xoa xoa con mắt, vừa rồi bị rơi đèn pha vào mặt làm tầm nhìn trở nên mơ hồ.

Anh hét lên với người trong xe, "Cậu có bệnh hả."

"Vừa mới mua xe, thử đèn xem có linh hoạt hay không, xem ra cũng không tệ."

"..."

Lúc này con mắt mới bình thường trở lại, anh nói với người lái xe: "Cậu mau tránh ra đừng cản trở tầm nhìn của tôi." Anh nói với người phụ nữ ngồi bên ghế phụ lái, "Bao nhiêu năm không gặp, còn nhận ra tôi không?"

Người phụ nữ bên ghế phụ: "Quý tổng, anh vẫn còn nhớ tôi sao?"

Quý Thanh Thời: "Cô là bạn cùng lớp mỹ thuật của Gia Gia, bài tập của con bé đều là cô làm thay. Hai người đến lớp ngoài trừ ăn vụng socola ra thì chỉ có nói chuyện trong giờ học."

Cô không nhớ lăm vì năm tuổi cô đã rời Bắc Kinh đến Thượng Hải. Rất nhiều ký ức ở Bắc Kinh đã sớm bị cô quên hết.

Cô đặt cầm lên vai người đàn ông, đến gần cửa sổ nói chuyện với quý Thanh Thời: "Khi nào em gái của anh hồi phục ký ức thì giới thiệu chúng tôi cho cô ấy."

Quý Thanh Thời gật đầu, bệnh của Gia Gia hiện giờ cũng xem như đã ổn định, hẳn là sẽ có ngày đó.

Đằng sau có xe tới, xe anh đang ngăn ở lối ra chấn đường.

Anh chào hai vợ chồng bọn họ một tiếng rồi đạp ga chạy đi.

Người đàn ông vừa rồi rời đèn pha vào mặt anh là bạn của anh. Trùng hợp chính là vợ của bạn anh lại là bạn học cũ của Gia Gia.

Vợ của bạn anh mang thai bốn tháng, chắc là ở nhà buồn bực lâu quá nên bạn anh dẫn ra ngoài chơi.

Lúc anh Diệp Thu mới vừa yêu nhau, bạn anh và vợ chỉ mới ở bên nhau không được bao lâu. Nay giờ bạn anh sắp làm ba rồi, còn anh và Diệp Thu lại chia tay, Diệp Thu lại có cuộc sống mới.

Nếu anh và Diệp Thu không chia tay thì có lẽ bây giờ con của anh và cô đã ra đời, cũng sớm biết gọi ba mẹ rồi.

Quý Thanh Thời đến quán bar Võ Dương ngồi. Võ Dương ngồi một mình, uống được hai chén rượu rồi, anh gọi cho Quý Thanh Thời một ly.

Quý Thanh Thời nhìn thấy Võ Dương: "Mạc Dư Thâm lại tạo áp lực cho câu lạc bộ của các cậu à?"

Võ Dương lắc đầu, lắc ly rượu trong tay.

Im lặng một lát, anh mới nói, "Chu Minh Khiêm và Dư An đang ở bên nhau." Anh buồn bực nốc hết một ly rượu vào miệng.

Hôm nay trên đường từ câu lạc bộ về, anh vô tình bắt gặp được bóng hình của Dư An.

Ven đường, không biết chuyện gì xảy ra giữa cô và Chu Minh Khiêm khiến cô ngẩn lè. Sau đó đường như Chu Minh Khiêm đã dỗ cô, rồi nắm tay cô tiếp tục đi, cô cũng không hất tay Chu Minh Khiêm ra.

Quý Thanh Thời nghĩ cái tên Dư An này, nhớ lại thì ra đó là trợ lý của Chu Minh Khiêm, cũng là cô gái mà anh muốn tổ chức sinh nhật cho.

"Cậu bạn tâm chuyện yêu đương của Chu Minh Khiêm làm gì?"
Quý Thanh Thời không rõ ràng lắm.

Võ Dương: "Dư An là bạn gái trước của tôi."

Quý Thanh Thời chớp chớp mắt, hóa ra anh và Võ Dương đêm nay đều sầu giống nhau. Ngay cả lý do sầu cũng giống y đúc.

Có điều, anh không giống Võ Dương. Võ Dương quá cẩn bã, đây là Hè Gia nói.

Võ Dương hỏi: "Anh và Diệp Thu thế nào?"

Quý Thanh Thời khó chịu nửa buổi mới thấp giọng nói: "Đang hẹn hò với Hoắc Liên."

Võ Dương nhíu mày, "Hoắc Liên là ai?"

Quý Thanh Thời nhấp một ngụm rượu, "Hoắc Đằng, nói lộn."

Võ Dương: "..." Hóa ra đêm nay cả anh và Quý Thanh Thời đều là người thất tình, nguyên nhân cũng giống nhau y đúc.

Chỉ là, anh và Quý Thanh Thời không giống nhau. Quý Thanh Thời quá cẩn bã, đây là Hè Gia nói.

Võ Dương uống đến ly thứ tư, có rượu vào, anh trở nên nói nhiều hơn, "Không phải tôi nói anh chứ, anh thật sự đáng bị Diệp Thu đá."

Quý Thanh Thời không để ý đến con ma men.

Võ Dương lại cho nửa ly rượu vào bụng, "Diệp Thu xảy ra tai nạn xe cộ mà anh cũng không biết, anh nói anh bị đá chẳng phải là đáng đời sao?"

Đúng lúc bartender đưa rượu tới, Quý Thanh Thời không cầm chắc làm cho cái ly trượt thẳng xuống bàn ngã lăn trên bàn bar.

Bartender nhanh chóng dựng ly rượu lên, "Thật xin lỗi."

"Là tôi không cầm chắc."

Rượu trong ly sánh ra ngoài một nửa. Ào ào chảy xuống.

Quý Thanh Thời vội lùi ra sau, có mấy giọt bắn giày da.

Nhân viên phục vụ của quán bar nhanh chóng đi tới xử lý vệ sinh.

Quý Thanh Thời đổi một cái ghế khác, hỏi Võ Dương: "Tai nạn xe cộ gì?" Anh không hề biết là Diệp Thu từng xảy ra tai nạn xe.

Võ Dương nói hết tất cả những gì anh biết cho Quý Thanh Thời. Nếu đêm nay không phải anh uống nhiều, hẳn là sẽ không nghĩ tới chuyện nói ra. Rượu vào lời ra mà.

Quý Thanh Thời không còn tâm trạng uống rượu nữa, vỗ vỗ vai Võ Dương, "Lần sau tôi mời cậu uống rượu." Anh vội vàng rời đi.

"Áy, anh uống rượu, không được lái xe!" Võ Dương hét lên với bóng lưng của Quý Thanh Thời nhưng người đã sớm biến mất.

Quý Thanh Thời có tài xế và vệ sĩ đi cùng. anh bảo lái xe đến đón, rồi nhắn tin cho Chu Minh Khiêm, 【Diệp Thu ở phòng nào?】

Cả đêm nay anh chỉ muốn đi tìm cô.

Vụ tai nạn xe cuối cùng cũng cho anh một lý do.

Tiếng đập cửa vang lên, Diệp Thu đang ở trong toilet. Cô mở nước cho ngập bồn rửa mặt sau đó lặn mặt xuống dưới luyện nín thở.

Trong phim có một cảnh quay dưới nước, Chu Minh Khiêm muốn trong mấy chục giây quay ở dưới nước dừng nên đeo mặt nạ dưỡng khí để tạo ra cảm giác chân thật nhất.

Nghe có tiếng gỗ cửa, Diệp Thu lấy khăn lau mặt, muộn như vậy chỉ có thể là người đại diện hoặc là Dư An tiểu khái ái cho cô sữa bò hoặc nước ép trái cây.

"Tới rồi. Ai vậy?"

Cô đi đến cửa, hỏi.

Lỡ là người khác phái thì cô còn phải thay quần áo, bây giờ trên người chỉ có một chiếc váy ngủ đơn giản.

"Diệp Thu, là anh."

Động tác lau mặt của Diệp Thu dừng lại, đây là giọng nói của Quý Thanh Thời. Tầng này còn có vài diễn viên khác, anh công khai đến tìm cô như vậy, chỉ sợ người khác sẽ biết được mối quan hệ của bọn họ trước kia.

"Không tiện." Cô dựa sát vào cánh cửa, cự tuyệt.

Tiếng gỗ cửa lại tiếp tục, rất nhẹ, cách hai giây gỗ một lần.

Diệp Thu xoay người lại, không muốn nghe đến tiếng gỗ cửa, càng không muốn đối mặt với giọng nói của anh.

Quý Thanh Thời cũng sợ làm phiền nhiều người khác nên anh không dám đập cửa lớn tiếng. Cũng may phòng của cô là căn phòng cuối dãy, không ai qua đây.

"Diệp Thu." Anh gọi một tiếng.

Không ai trả lời.

Diệp Thu lấy di động mở nhạc, đeo tai nghe âm lượng to nhất, tắt đèn nằm lén giường nghe nhạc. Ngăn cách hết tất cả âm thanh bên ngoài.

Bỗng nhiên âm nhạc dừng lại, có tin nhắn đến, nhạc lại tiếp tục.

Là một số lạ: 【Anh chỉ phiền em hai phút thôi, cho anh xem cổ tay của em một chút.】

Đầu ngón tay Diệp Thu khẽ run, nương nhờ ánh sáng điện thoại, cô nhìn hình xăm trên cổ tay kia. Anh biết chắc là vì Võ Dương nói cho anh.

【Quý tổng ngài cảm thấy bây giờ ngài đến tìm tôi còn được nữa sao?】

Quý Thanh Thời nhìn cửa phòng của cô, cô đang ở ngay bên trong nhưng lại cách một khoảng cách quá khứ không thể diễn tả được.

【Chỉ hai phút, xem xong anh sẽ đi ngay.】

Diệp Thu: 【Không cần, tránh tạo ra hiểu lầm.】

Quý Thanh Thời: 【Anh sẽ không vào phòng em, em đi ra, anh nhìn cổ tay của em là được.】

Diệp Thu: 【Quý Thanh Thời, con người ai cũng phải thay đổi. Nếu khi đó anh đến thăm tôi lúc tôi bị tai nạn thì tôi đã nghĩ sẽ không so đo cái gì nữa, sẽ tha thứ cho tất cả những sai lầm của anh bởi vì lúc đó tôi thật sự rất nhớ anh. Mặc dù tôi biết lúc đó anh vẫn còn

thích Sở Sam nhưng tôi vẫn không nhịn được mà nghĩ đến anh. Nhưng đó đều là quá khứ rồi. Sau khi bị thương mới nhận ra mình có biết bao nhiêu ngu xuẩn. Nay giờ tôi đã không còn yêu anh nữa.】

Quý Thanh Thời đọc từng chữ từng chữ, đọc đi đọc lại.

Lần này anh đã bắt được trọng điểm, 【Lúc ở cùng em, trong lòng anh hoàn toàn không có cô ta. Diệp Thu, anh không có nhớ mãi không quên được cô ta.】

Diệp Thu: 【Cái gọi là "sự thật" chỉ phát ra từ miệng là không đủ. Sau khi chúng ta ở bên nhau, anh có làm được chuyện gì chứng minh là anh không quên được cô ta không?】

【Anh biết rõ tôi rất để ý chuyện tên người đàn ông của mình suốt ngày bị truyền thông gắn chặt với Sở Sam để tạo chủ đề nhưng anh có làm gì không hả?】

Câu này làm Quý Thanh Thời á khẩu không trả lời được. Lúc đó không hành động thì mọi giải thích bây giờ đều vô vụng.

Diệp Thu: 【Tôi làm để sống, lúc không màng đến tự tôn đi tới đoàn phim của Sở Sam, cẩn thận xem sắc mặt của cô ta để kiểm tiền thì cũng là lúc tôi và anh không còn khả năng tái hợp lại nữa.】

Diệp Thu phát hiện mình lỡ lời, lộ quá nhiều cảm xúc cá nhân. Ân oán của cô và Sở Sam đã qua đi, không muốn nhắc lại.

Cô gõ tin nhắn vừa gửi đi. Nhưng Quý Thanh Thời đã thấy.

Diệp Thu: 【Quý Thanh Thời, anh nên hiểu một đạo lý rằng băng dày ba thước không phải là do một ngày lạnh. Điều không thể quay

lại được nữa. Đây là tin nhắn cuối cùng tôi nhắn cho anh.】

Trả lời xong, cô kéo dãy số này vào sổ đen.

Quý Thanh Thời không nhắn tới nữa. Anh tự mình hiểu được cái số này sẽ không thể dùng được nữa. Nhìn khung chat, trong lòng có một loại đau khó chịu.

Không có chỗ phóng thích.

"Vẫn không mở cửa?"

Quý Thanh Thời xoay mặt, là Chu Minh Khiêm đang cầm một ly cà phê.

Chu Minh Khiêm: "Uống ly cà phê làm ấm tâm hồn."

Quý Thanh Thời không muốn uống như vẫn lịch sự nhận lấy. "Cảm ơn." Không phải cảm ơn vì ly cà phê này mà là vì hồi nãy Chu Minh Khiêm cho anh số phòng của Diệp Thu.

Chu Minh Khiêm nhịn không được muốn chia sẻ niềm vui của mình, "Tôi đang đặt làm riêng một chiếc nhẫn, anh có muốn làm cùng hay không? Miễn phí thiết kế, kim cương anh tự mua, những cái khác đều miễn phí."

Quý Thanh Thời bị đâm một dao, thật sâu.

Chu Minh Khiêm: "Đừng hiểu lầm, tôi là đang thay Dư An cảm ơn bác gái hằng năm đều nghĩ đến sinh nhật của Dư An. Coi như đáp lễ quà tặng của bác gái. Tôi và anh..."

Cái cầm anh hất hất chỉ ly cà phê trong tay Quý Thanh Thời, "Cũng chính là nhờ ly cà phê này kết thành giao tình. Cà phê có thể

lấy thêm, nếu uống không đủ thì đi lên lầu, sáng sớm trên đó cho lấy miễn phí."

Quý Thanh Thời: "..."

Chu Minh Khiêm rời đi, Quý Thanh Thời uống hết ly cà phê kia, không thêm gì hết, không có gì đáng hơn ly cà phê này.

Ly cà phê không có chỗ bỏ, Quý Thanh Thời đi lên lầu, không gõ cửa, đặt cái ly ngay bên cạnh cửa của Chu Minh Khiêm.

Rạng sáng hai giờ, thủ đô yên tĩnh trở lại.

Quý Thanh Thời không rời đi, đứng cách cửa phòng Diệp Thu mấy bước chân.

Anh biết Diệp Thu sẽ không mở cửa, cũng đã sớm chìm vào giấc ngủ. Đứng ở đây, trong lòng anh mới khoan khoái một chút.

Những thứ mà anh từng xem thường kia lại trở thành vũ khí lợi hại làm tổn thương cô.

Lúc mới chia tay, anh cứ nghĩ là do cô nhất thời cáu kỉnh, sẽ quay về.

Nhưng qua một khoảng thời gian thật lâu mà cô vẫn chưa về. Anh nghĩ cô thật sự tức giận nên mới đi tìm cô. Khi đó bọn họ mới chia tay được nửa năm. Anh nhớ cô, chắc là cô cũng vậy, anh cho là cô sẽ tha thứ cho anh.

Nhưng không có.

Anh cho rằng anh lấy lòng cô trên weibo, đợi cô chơi mệt rồi sẽ quay về.

Nhưng bây giờ cô lại đang ở trong vòng tay người khác.

Thời gian trôi tích tắc, năm giờ rưỡi, chân trời bắt đầu ngả màu trăng.

Quý Thanh Thời đóng cửa sổ hành lang, đi về phòng của mình.

Hôm qua tài xế đăng ký phòng cho anh, hành lý cũng đã mang tới.

Anh dội nước sơ qua, thay quần áo rồi lại đi chờ Diệp Thu.

Anh muốn chính mắt nhìn thấy vết sẹo đó mới thật sự chát tâm.

Sáng nay Diệp Thu có cảnh quay, sáu giờ đã rời giường, con mắt vẫn còn hơi sưng, cô bắt đầu mát xa cặp mắt.

Điện thoại vang lên, người đại diện gửi tin nhắn đến: 【Thần giữ cửa của em đứng ở đây một đêm, bây giờ vẫn đang đứng, nhớ chuẩn bị tâm lý.】

Diệp Thu: 【?】

Người đại diện: 【Hôm qua nửa đêm chị về thì thấy Quý Thanh Thời đứng trông ở trước cửa của em, bây giờ vẫn còn đứng, hẳn là đứng nguyên một đêm.】

Diệp Thu thay quần áo, cầm túi ra ngoài.

Quý Thanh Thời đứng bên cạnh cửa sổ, nghe được động tĩnh, anh nhanh chân đi tới.

Bốn mắt nhìn nhau, tâm tư rối bời.

Diệp Thu cúp mắt, duỗi cổ tay ra cho anh xem.

Quý Thanh Thời thấy được vết sẹo đáng sợ kia, anh muốn đưa tay vuốt một chút nhưng Diệp Thu lại rụt tay về. "Nhớ kỹ lời anh nói, bây giờ đã xem xong rồi, sau này đừng đến làm phiền tôi nữa."

Cô đeo kính râm lên, xoay người rời đi.

Chết tâm thật rồi, qua lâu như vậy rồi nhưng vẫn đau.

*

Tác giả có lời muốn nói:

"Lam nhân" Tri Tri: Ba cậu thật đắc ý.

Tiểu tiểu Chu cũng nghĩ như vậy: "Ba mình còn đắc ý ngay cả khi mình không lớn bằng cậu."

Cậu nhóc lại hỏi Tri Tri: "Sao hôm qua cậu không online? Mình đợi cậu lên chơi game mãi mà không được.

"Lam nhân" Tri Tri thở dài, uống vài ngụm sprite, "Hôm qua ba tờ quá thảm, tờ không thể biểu hiện quá vui mừng được, tạm thời quy ẩn một chút. Ai ngờ được hôm nay ba tờ còn thảm hơn hôm qua.

*

#08072020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 100: Ngược Nam Cặt Bã, Làm Âm Lòng Dân 6

Quý Thanh Thời không ngủ một đêm, trên đường đến công ty anh có chớp mắt một chút nhưng sau khi tỉnh lại thì cơn buồn không dịu đi mà còn tăng thêm. Anh nambi thấy ác mộng, liên quan đến Diệp Thu.

Trong mơ là hiện trường vụ tai nạn, Diệp Thu máu me đầy mặt gọi tên của anh.

Anh chưa kịp đáp lại cô thì, "Quý tổng."

Xe dừng lại dưới tầng hầm bãi đỗ xe tập đoàn Gia Thời, tài xế thấy không còn sớm nữa nên đánh thức Quý Thanh Thời.

Quý Thanh Thời đột nhiên mở mắt ra, lấy tay xoa hai đầu lông mày. Cơn ác mộng đó chân thật đến mức khiến anh sợ hãi. Từ từ bình tĩnh lại, anh đẩy cửa bước xuống xe.

Xe dừng ngay cửa thang máy, anh kéo lê đôi chân nặng trịch như không phải của mình đi xuống. Hôm qua đứng cả đêm, suýt chút nữa cái chân tê lìa khỏi đầu gối.

Làm lãnh đạo cao cấp của tập đoàn, mỗi ngày họp mở không hết, gặp hết người này đến người khác, xem không hết tài liệu rồi lại ký không hết tên.

Những thư ký làm cho anh hầu hết đều là nam, vừa rồi Quý Thanh Thời đi ngang qua, bọn họ chỉ chăm chú làm việc của mình, không nhìn thấy biểu cảm khác thường của Quý Thanh Thời.

Nếu có thư ký Chương ở đây thì cô đã sớm đến hỏi anh có chuyện gì xảy ra hay có chuyện gì cần cô làm hay không. Anh lật lịch xem ngày, thư ký Chương còn nghỉ ba tháng nữa mới đi làm lại.

Chờ đến khi cô đi làm lại thì rau cúc cũng héo mòn hết rồi.

Có lẽ là tâm linh tương thông, thư ký Chương cảm giác ông chủ của mình đã cùng đường tận lối nên cô gửi tin nhắn đến: 【Quý tổng, sắp tới những chuyện xử lý qua email hoặc điện thoại có thể giao cho tôi làm.】

Hôm qua cô vừa mới sinh, em bé có bảo mẫu chuyên chăm sóc, cô ở nhà cũng nhàn rỗi.

Quý Thanh Thời như bắt được cứu tinh, ở trước mặt thư ký Chương, anh không cần bận tâm mặt mũi của mình, 【Diệp Thu và Hoắc Đằng đang hẹn hò. Hôm qua tôi mới biết là trước kia Diệp Thu từng xảy ra tai nạn xe.】

Diệp Thu ở đoàn phim của Sở Sam không ít thì nhiều cũng bị tuis thân, anh không nói chuyện này cho thư ký Chương nghe, anh sẽ tự mình làm rõ.

Thư ký Chương: 【Tôi cảm thấy chắc là có hiểu lầm. Đoàn đội của Hoắc Đằng đều không muốn Diệp Thu và Hoắc Đằng xuất hiện cùng nhau, trừ phi Hoắc Đằng trở mặt với quản lý của anh ta chứ không thể có khả năng này.】

Bởi vì ông chủ đáng thương nên mỗi ngày cô đều xem tin tức giải trí.

Không nghe ai nói Hoắc Đằng và Diệp Thu đang hẹn hò nhưng tin tức người đại diện của Hoắc Đằng không thích Diệp Thu thì lại có cả rõ.

Hoắc Đằng thuộc dạng có tài nhưng nỗi trễ, mười năm mài một kiém mới có được thành tích như ngày hôm nay. Những đắng cay chua xót suốt khoảng thời gian đó có thể hiểu được.

Hoắc Đằng là sự kết hợp giữa thần tượng và thực lực, được xưng là anh chồng quốc dân cho nên tạm thời anh sẽ không tùy tiện yêu đương bởi vì rủi ro quá cao.

【Quý tổng, hay là ngài hỏi Gia Gia thử xem. Diệp Thu không nói thật cho người khác nhưng chắc chắn sẽ thật lòng với Gia Gia. Gia Gia tuy có ý kiến với ngài nhưng dù sao vẫn là em gái của ngài, sẽ không bỏ mặc ngài.】

Quý Thanh Thời đã nghe đủ lời nói lạnh nhạt của Hè Gia rồi. Mặc dù anh là anh trai ruột của cô nhưng trước mặt Diệp Thu thì cái danh anh trai chỉ là cọng lông thổi bay ngay.

Tìm Hè Gia hỏi, không chỉ hỏi không được mà còn bị cô làm cho tức chết.

Nhưng thư ký nói như vậy cũng làm cho anh có chút hy vọng. Diệp Thu không có yêu đương, ngày đó chẳng qua Hoắc Đằng nỗi hứng chiếm hữu quấy phá, nhờ vào đó mà khuyên anh rút lui.

Nghĩ như vậy, cơn buồn trong lòng Quý Thanh thời giảm còn một nữa.

Chuyện của tập đoàn anh không thể không lo. Vất vả bình tĩnh
trở lại, anh bắt đầu tiến vào trạng thái làm việc.

Bảy tiếng trôi qua, màn đêm kéo đến, phố phường lại lên đèn sắc
sỡ.

Sở Sam đang ở dưới lầu của tập đoàn Gia Thời. Quý Thanh Thời
nói bảo an xóa bỏ biển số xe của cô trên hệ thống nên vừa rồi khi cô
lái xe đến cửa hầm, máy báo động vang lên, bảo an đi ra mời cô lui
ra ngoài.

Cô cũng không thể gọi cho anh nên đành chờ ở dưới lầu.

Hôm nay cô tới là để nói lời cảm ơn, cũng muốn xác nhận vài
thứ.

Lần trước đến tìm anh, anh không cho cô cơ hội. Sau khi về nhà
dẫn vặt cả một đêm, cuối cùng vẫn không thỏa hiệp, cô vẫn đợi anh
mềm lòng.

Cô cũng không tin anh thật sự sẽ không nể mặt quá khứ mà đổi
xử tàn nhẫn với cô. Dù sao bọn họ cũng từng ở bên nhau.

Mấy năm này cũng chính anh là người cho cô nhiều tài nguyên
trong giới nhất.

Cuối cùng thì sau khi gian nan chống cự một tháng, những dự án
bị chèn ép trước đó của cô cũng được khôi phục lại như thường.

Vốn là chuyện nên vui mừng nhưng cô lại cảm thấy bất an.
Không biết là Quý Thanh Thời thật sự nể mặt quá khứ không so đo
với cô nữa hay vẫn là có mục đích khác.

Xe của Quý Thanh Thời ra khỏi hầm đổ xe, Sở Sam hoàn hồn, bấm còi.

Quý Thanh Thời biết Sở Sam đến vì bảo an báo cho anh.

Bảo an mới vừa báo cáo: Quý tổng, đã kiểm tra, xung quanh không có phóng viên giải trí, Sở tiểu thư một mình lái xe tới.

Quý Thanh Thời cầm theo điện thoại xuống xe. Sở Sam vuốt lại tóc tai rồi đẩy cửa bước xuống. Trước mặt Quý Thanh Thời, cô luôn muôn mìn trong thoải mái tự nhiên nhất. "Hôm nay em đến để nói cảm ơn, không muốn phân cao thấp với anh."

Quý Thanh Thời không nói chuyện, mở ghi âm.

Một khắc đó, Sở Sam như rơi vào hố băng. Anh đề phòng cô, một chút tín nhiệm dành cho cô cũng không có. Anh làm như vậy là sợ cô ghi âm lại sau đó cắt ghép biên tập tin đồn giữa anh và cô.

"Quý Thanh Thời, em không có quá đáng như vậy."

Quý Thanh Thời: "Là tôi có bệnh đa nghi, không liên quan đến cô."

Trong lòng Sở Sam lạnh ngắt, rốt cuộc thì tại sao cô và Quý Thanh Thời lại đi đến bước đường này? Trước kia bọn họ rõ ràng đã hấp dẫn lẫn nhau.

Quý Thanh Thời đi thẳng vào vấn đề, "Không gây khó dễ cho cô nữa là vì từ nay về sau tôi không muốn có bất kỳ liên quan gì đến cô nữa. Trước kia mặc kệ cô làm ra những chuyện gì thì cũng đến đây thôi. Sau này nước sông không phạm nước giềng."

Sở Sở Sam hiểu lầm nên Quý Thanh Thời kiên nhẫn giải thích: "Trước kia cho dù cô có cọp nhiệt tôi hay dựa hơi tôi thì tôi đều không quan tâm. Diệp Thu cũng không trách cô, chỉ hận tôi."

Gió cuối thu, lạnh hơn lòng người. Sở Sam kéo áo khoác, khoanh tay. Lời nói này của Quý Thanh Thời nên khiến cô vui mừng nhưng một chút khấp khởi cũng không có.

Luôn cảm thấy trong lời nói của anh có hàm ý.

Hôm nay Quý Thanh Thời nói nhiều hơn so với mọi ngày, "Cô không cần phải dọn cục diện bế tắc do những tấm ảnh chụp cô đăng lên nữa. Cứ để như vậy đi. Nếu một ngày nào đó Diệp Thu nguyện ý gả cho tôi, cô ấy sẽ không để tâm đến những thứ đó nữa, tôi thì càng không quan tâm."

Cái chữ "gả" đó như xe tăng ủi qua ủi lại trong lòng Sở Sam.

Ngưng một chút Quý Thanh Thời nói tiếp, "Nếu đã không muốn dính dáng gì tới cô nữa thì cô hay xóa toàn bộ phần diễn của Diệp Thu trong bộ phim của cô đi. Lúc phát sóng cũng đừng để bắt cú thứ gì liên quan đến Diệp Thu xuất hiện."

Sở Sam liền biết anh nào có dễ nói chuyện như vậy. Những dự án của cô tái khởi động lại bình thường nhưng bộ phim tâm huyết của cô thì anh lại không buông tha.

Giọng nói cô nhẹ nhàng: "Quý Thanh Thời, bộ phim đó tồn thời gian phí công sức, Diệp Thu có mặt xuyên suốt cả bộ phim, điều này có khác gì phải quay lại mới hoàn toàn?"

Đầu tư lớn như vậy, cô lấy đâu ra tiền để quay lại cảnh của Diệp Thu?

Quý Thanh Thời: "Đó là chuyện của cô."

Sở Sam nhìn anh, người đã từng quen thuộc ấm áp nay đã trở nên lạ lẫm vô tình. "Em chỉ đăng có mấy bức ảnh mà anh nhất định phải đuổi cùng giết tận em như vậy sao?"

Quý Thanh Thời: "Đó là vấn đề của mấy bức ảnh đó sao? Sở Sam, tôi đối với cô ân nghĩa đã tận. Ban đầu chúng ta có thể gặp nhau thì cũng có lúc sẽ chia tay. Đừng xé nốt lòng tự tôn cuối cùng của mình."

Anh lười nói về những thứ này, nói đến nhân vật của Diệp Thu trong phim, "Đây là cô cố tình đặt bẫy cô ấy, tôi nói không sai chứ?"

Sắc mặt của Sở Sam biến đổi nhưng ngay lập tức lấy lại tinh túc.

"Quý Thanh Thời, anh đừng tự ý gán tội cho người khác!"

"Diệp Thu ở đoàn phim chín tháng, là ai khi dễ cô ta, ai gây khó khăn cho cô ta? Chẳng phải lần nào tuyên truyền cũng nói tốt về cô đó sao?"

"Bộ phim đó là tâm huyết suốt bao năm nay của em, cô ta lại diễn một vai quan trọng như vậy, chẳng lẽ em không muốn bát cơm của mình hay sao mà lại xem nó như trò đùa? Quý Thanh Thời, em là người như vậy sao?"

Cô càng nói càng ám ức, "Trước khi bấm máy, em đã nói với anh là công ty quản lý của Diệp Thu nhờ người mốc nối quan hệ tranh thủ cho cô ta nhân vật này, em vốn không tính cho bởi vì cô ta từng hẹ hò với anh. Em không phải người máy, không làm được mấy chuyện không để ý tới quá khứ, không có hào phóng như vậy, nhưng cuối cùng em cũng đã thuyết phục chính mình, lấy đại cục

làm trọng. Suy nghĩ thoải mái một chút, cuối cùng em cũng để cho cô ta diễn vai đó."

Sở Sam thở dài một hơi, "Rốt cuộc cô ấy đã kể lẽ với anh như thế nào mà anh lại cảm thấy để cho cô ấy diễn nữ hai là ấm ức cho cô ấy, cảm thấy em đang lập bẫy cô ta? Trong mắt anh có phải em mang trên mình tội lỗi chồng chất rồi hay không?"

Cô hỏi liên tiếp mấy câu, giọng nói kích động.

Từ đầu đến cuối Quý Thanh Thời chỉ lắng lặng nghe, không phản bác cũng không tỏ thái độ. Anh hỏi: "Nói xong chưa?"

Sở Sam sững sờ, anh không tin cô.

Quý Thanh Thời: "Trước hôm nay, tôi cho là cô thoải mái, cũng giống như tôi đặt sự nghiệp lên đầu, không lấy nó làm trò đùa. Nếu cô thật sự xem Diệp Thu như một diễn viên mà dùng thì tôi đã không nghi ngờ cô âm thầm ngáng chân cô ấy."

Những lời còn lại nói ra cũng dư thừa, anh cũng không có thời gian.

Sở Sam thấy anh xoay người mở cửa xe, cô tiến lên hai bước lấy tay cẩn cửa xe. "Quý Thanh Thời, có phải đã xảy ra hiểu lầm gì rồi không?"

Quý Thanh Thời xoay mặt, hỏi lại: "Còn có thể có hiểu lầm gì?"

Ánh mắt của anh khiến lòng cô rét run.

Sở Sam: "Anh có thể đi tra xem đến cùng có làm gì Diệp Thu hay không? Đoàn phim nhiều người như vậy, em có àm gì cũng như

giấy gói lửa, không người nào không tra ra được."

Quý Thanh Thời cũng nhìn cô, "Đây chính là điểm thông minh của cô, có thể ra tay chặt chẽ đến nỗi không một giọt nước lọt ra ngoài. Ngoại trừ lòng mình biết, không còn ai biết được."

Anh để tay lên chốt cửa xe một lần nữa, vệ sĩ hiểu ý, tới ra hiệu Sở Sam tránh ra.

Sở Sam đưa mắt nhìn xe của Quý Thanh Thời đi xa, chỉ còn hai cái đèn đuôi xe, cuối cùng hòa vào dòng xe cộ. Cô trở về trong xe, không còn chút hơi sức.

Cô cho rằng nó không có một sơ hở nào, may mắn qua mặt được Quý Thanh Thời nhưng không ngờ vẫn bị anh nhìn thấu.

Lúc trước khi lên kế hoặc quay phim, người đại diện của Diệp Thu nhờ quan hệ tìm tới cô, vốn ban đầu người đại diện không ôm quá nhiều hy vọng, chỉ mong một vai phụ thôi là được.

Cô nghĩ ngơi hồi lâu, nói với người trung gian cho bọn họ mặt mũi, để Diệp Thu diễn nữ hai.

Người trung gian không biết mối quan hệ phức tạp giữa Sở Sam, Diệp Thu và Quý Thanh Thời, rất cảm kích vì cô nể mặt, anh phải dùng nó để tranh công với người đại diện của Diệp Thu.

Mà người đại diện của Diệp Thu lại cảm kích người bạn trung gian này đến rơi nước mắt, tranh thủ được cho Diệp Thu tài nguyên tốt nhất từ trước tới nay.

Cô sớm đoán được, nếu cho Diệp Thu vai phụ bình thường thì chắc chắn Diệp Thu sẽ không nhận nên cô hạ giá, cho Diệp Thu

diễn nữ hai.

Như vậy thì khi Diệp Thu có từ chối diễn thì người đại diện của cô chắc chắn sẽ không đồng ý, bởi vì người đại diện đã tồn rất nhiều của để cảm ơn người bạn trung gian, hơn nữa đây có thể là cơ hội rất tốt cho Diệp Thu nổi tiếng.

Kỹ năng diễn xuất của Diệp Thu bình thường, trước đó chưa từng được mài giũa ở đoàn làm phim quy mô lớn bao giờ, cho cô diễn vai nữ quan trọng như vậy nhất định sẽ vất kiệt sức của cô. Nhưng cô không ngờ tới Diệp Thu còn có thể nhẫn nhịn hơn so với dự đoán của cô.

Chín tháng, Diệp Thu chịu đựng hết tất cả tủi thân để hoàn thành xong cảnh quay của mình.

Lúc ấy cô đã ngờ tới, với tính cách cao thượng của Diệp Thu, đã đến chỗ của cô kiểm ăn thì chắc chắn sẽ không bao giờ tái hợp lại với Quý Thanh Thời.

Bây giờ Quý Thanh Thời yêu cầu cô cắt hết các cảnh quay của Diệp Thu, đợi đến khi phim phát sóng, người xem phát hiện diễn viên bị đồi, tất cả mũi giáo sẽ chĩa hết về phía cô, nói cô chèn ép Diệp Thu.

Đến lúc đó Quý Thanh Thời nhân cơ hội làm sáng tỏ vài câu thì những tin đồn trước kia đều trở thành tạp nham, tự vỡ.

Thật sự giết người trong vô hình chính là Quý Thanh Thời, không chừa cho cô một đường lui.

Hôm nay Diệp Thu kết thúc công việc muộn vì có cảnh đêm. Ăn cơm xong, về đến khách sạn đã gần mười một giờ. Cửa sổ cuối hành lang có một bóng dáng rắn rỏi đang đứng.

Cô ngừng chân, người kia đúng lúc nhìn qua.

Diệp Thu thu hồi ánh mắt, nhỏ giọng nói bên tai trợ lý vài câu.

Trợ lý nhanh chóng hiểu ra, gật đầu, "Được."

Diệp Thu cầm kịch bản từ trong tay trợ lý, bảo cô về đi ngủ. Cô mở điện thoại, bước đi cực chậm, đổi tên gọi nhớ của trợ lý thành "Đằng".

Tiếp theo, cô gửi một tin nhắn giọng nói: 【Em đến rồi.】

Quý Thanh Thời không đến phim trường nên không biết hôm nay cô quay phim đến muộn.

Anh đi lên phía trước: "Hẹn hò cùng bạn trai à?"

Lời này nói ra, tới anh còn cảm thấy chua chát.

Nếu là ở trước kia, thì cho dù có kè dao lênh cẳng anh cũng không hỏi mấy câu mắt mặt như vậy.

Diệp Thu không phản ứng, quét thẻ mở cửa.

"Anh tới là muốn hỏi em vài chuyện." Quý Thanh Thời thấy cô không có ý định nghe, anh đưa tay chặn chốt cửa, "Hỏi xong anh sẽ đi ngay."

Diệp Thu: "Nói."

Cô nhìn cửa, một ánh mắt dư thừa cũng không cho anh.

Quý Thanh Thời: "Em thật sự đang hẹn hò cùng Hoắc Đằng sao?" Lúc nói chuyện, tim anh vô thức nảy lên một cái.

"Vừa mới hẹn nhau xong, anh đoán xem." Cô vẫn không nhìn anh.

Hồi lâu sau, Quý Thanh Thời gật gật đầu, tay vẫn còn đặt trên chốt cửa không tính bỏ xuống nhưng lại không tìm được lý do nào để ở lại.

Anh cố gắng kéo dài thời gian, lần sau anh sẽ không có cớ nào đến tìm cô nữa.

"Chẳng phải người đại diện của Hoắc Đằng rất không thích em và Hoắc Đằng xuất hiện cùng nhau sao? Sao có thể lâu dài được."

Diệp Thu: "Anh ấy và người đại diện cãi nhau hơn một năm rưỡi, người đại diện thỏa hiệp, nhưng không cho phép anh ấy công khai tình cảm, không cho phép tôi xuất hiện cùng với anh ấy, cũng không cho phép tôi dựa hơi của anh ấy. Tôi cũng không có vấn đề, dù sao thì công khai sẽ có áp lực lớn. Hai người ở bên nhau cảm thấy vui vẻ nhẹ nhõm là được rồi. Về việc công khai hay kết hôn thì bây giờ nhắc tới cũng không thực tế."

"Quý tổng, ngài còn gì muốn hỏi sao?"

Đang nói, điện thoại Diệp Thu vang lên, "Đằng" gọi tới.

Diệp Thu tắt chuông, Quý Thanh Thời cũng liếc thấy cái biệt danh đó. Bây giờ bọn họ yêu ngầm, không thể ghi tên đầy đủ. Anh cho

rằng như vậy chứ không muốn nghĩ đó là biệt danh của những người yêu nhau.

Diệp Thu: "Tôi còn phải trả lời điện thoại." Ý nói anh đừng cản cô về phòng nữa.

Quý Thanh thời dùng sức nắm chặt chốt cửa, "Còn một chuyện nữa, anh nói Sở Sam cắt hết các cảnh quay của em trong bộ phim đó, anh và cô ta đã hoàn toàn phân rõ giới hạn."

Diệp Thu: "Đều đã qua rồi. Tôi biết cô ta cho tôi một cái bẫy như tôi vẫn lựa chọn nhảy vào. Không trách người khác, là tôi tự nguyện. Hơn nữa, tiền cát sê cô ta cho tôi cũng không ít, cầm tiền xong lại đâm người ta một dao không phải phong cách của tôi, tôi cũng không biết phải bàn giao với công ty như thế nào. Chuyện của tôi, sau này anh đừng lo nữa, bao gồm cả chuyện này."

Quý Thanh Thời: "Vậy anh nói Sở Sam giữ lại hết."

Diệp Thu xoay mặt, lúc này mới nhìn anh: "Sau này anh đừng tìm tôi nữa có được không? Anh như vậy sẽ khiến tôi cảm thấy rất có lỗi với bạn trai. Tôi nghĩ anh ấy cũng sẽ rất để ý, giống như lúc trước anh và Sở Sam dây tơ hồng chưa đứt, tôi cũng rất để ý, cũng rất khó chịu nên tôi không muốn bạn trai của tôi phải trải qua laoij cảm xúc mà tôi từng trải. Quý tổng, ngài hiểu ý tôi chứ?"

Tay Quý Thanh Thời khẽ run, anh buông chốt cửa, gật đầu.

Điện thoại Diệp Thu lại vang lên, vẫn là cái tên "Đằng". Cô tiếp tục nhấn im lặng, đẩy cửa bước vào sau đó lập tức đóng cửa lại vì sợ Quý Thanh Thời vào theo.

"Diệp Thu." Quý Thanh Thời vô thức đặt tay lên cửa. Cô sập mạnh cửa vào, kẹp luôn ngón tay của Quý Thanh Thời.

Diệp Thu mở hé cánh cửa ra một chút.

Anh đứng bên ngoài, cô đứng bên trong.

Thé phòng vẫn chưa cắm, trong phòng một màu đen kịt. Đèn hành lang rọi đến chỗ hai người.

Đáy mắt Diệp Thu lạnh nhạt, cô muốn hỏi có phải tay anh bị kẹp đau rồi không nhưng lời đến cổ lại không thể phát ra miệng.

Đầu ngón tay bị kẹp của Quý Thanh Thời rất lạnh và đau. Bây giờ nóng lên còn khó chịu hơn. Thật ra anh cũng không có gì muốn nói với cô, chỉ muốn giữ thêm vài giây.

"Sau khi chia tay với em, anh không phải không nhớ em nhưng lại không có mặt mũi đến tìm em tái hợp lại."

Chuông điện thoại lại reo, Quý Thanh Thời cầm chặt tay nắm cửa, Diệp Thu nhấn nút trả lời: "Alo, em mới vừa gặp Phục tổng nên nói chuyện vài câu, anh về đến đâu rồi?"

Cửa đóng lại.

Quý Thanh Thời không nghe được âm thanh bên trong nữa. Cô vì người đàn ông khác mà hoàn toàn cắt đứt liên quan với anh.

Giờ khắc này, tất cả máu ghen sộc thẳng lên não, anh không thể không thừa nhận là đau khổ muốn chết.

Anh không muốn Diệp Thu hẹn hò với người đàn ông khác, không muốn cô gọi điện cùng người đàn ông khác.

Hoắc Đằng biết rõ mối quan hệ giữa anh và Diệp Thu, cũng biết anh đang theo đuổi lại cô nhưng lại cố tình chặn ngang một bước để giành lấy tình yêu với cô. Cho nên anh tìm cô như vậy được tính là nạy góc tường sao?

Hoắc Đằng mới là tiểu tam.

Diệp Thu đi đến phòng ngủ, nói với trợ lý: "Vất vả cho em rồi, ngủ ngon."

Vừa cúp điện thoại, tiếng đập cửa lại vang lên. Dùng đầu gối nghĩ cũng biết lại là Quý Thanh Thời.

Diệp Thu không ra mở cửa, tiếng gỗ cửa vẫn tiếp tục, không giống cái kiểu gỗ lặng lẽ như tối qua.

Diệp Thu sợ làm phiền mấy căn phòng gần đó nên cô đi ra ngoài mở cửa.

"Quý Thanh Thời, anh rốt cuộc muốn làm gì?"

Quý Thanh Thời giơ ngón tay bị kẹp lên, chịu đau nói: "Diệp tiểu thư, tay anh không hoạt động được nữa, là bị cửa của em kẹp. Nếu không em đưa anh đến bệnh viện khám thử?"

Diệp Thu: "..."

*

Tác giả có lời muốn nói:

Tiểu tiểu Chu rót nước uống xong rồi đi tìm "lam nhân" Tri Tri nhưng lại thấy cậu nhóc đang đeo bít mắt, khiến tiểu tiểu Chu khó hiểu.

"Lam nhân" Tri Tri lấy hai tay vuốt vuốt các góc, nói: "Tớ mới vừa xem hết chương mới hôm nay."

Tiểu tiểu Chu: "Cậu bị ngược cho khóc luôn hả?"

"Lam nhân" Tri Tri lắc đầu: "Một màn cuối cùng kia của ba tớ thật không dám tin vào mắt mình."

*

#08072020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 101: Ngược Nam Cặt Bã, Làm Âm Lòng Dân 7

Diệp Thu cạn lời, như thể được Quý Thanh Thời đổi mới tam quan, não dừng hoạt động vài giây. Vô sỉ, mặt dày, không ngờ những từ này lại có ngày dùng lên người anh.

Anh như vậy chỉ làm cô thêm khó xử. Cô chỉ muốn thoát khỏi quá khứ, chưa từng nghĩ đến chuyện trả thù anh.

Diệp Thu đương nhiên sẽ không đi bệnh viện với anh, có điều tay anh bị cửa của cô kẹp là thật. Cô không nhiều lời, quay người về phòng ngủ.

Cửa vẫn mở toang.

Quý Thanh Thời nghĩ rằng cô đi thay quần áo đưa anh đi bệnh viện, anh kiên nhẫn chờ, ngoại trừ ngón cái, khớp của bốn ngón còn lại đã sưng tấy lên.

Cô đưa anh đi bệnh viện, đau đớn dường như giảm đi bớt.

Trong cửa truyền đến âm thanh, Quý Thanh Thời nhìn vào trong, Diệp Thu vẫn mặc quần áo vừa nãy, không mặc áo khoác mà cầm điện thoại đi ra.

Diệp Thu ra hiệu cho anh, "Đưa mã QR ra đây, tôi chuyển trước cho anh hai vạn, nếu không đủ thì mai lại chuyển tiếp. Nếu anh

không tiện bắt xe thì để tôi gọi cứu thương cho anh, gần đây có cái bệnh viện, chưa đến mươi phút là xe cứu thương sẽ đến ngay."

Quý Thanh Thời cố gắng dùng tảng da mặt cuối cùng của mình, "Nếu em không tiện thì để anh tìm Hoắc Đằng. Bây giờ hai người là người yêu, em khiến anh bị thương thì cậu ta sẽ không mặc kệ."

"Quý Thanh Thời!" Diệp Thu nghiên răng nghiên lợi.

Quý Thanh Thời không lên tiếng, giơ bàn tay lên trước mặt cô.

Tím xanh, sưng tấy.

Còn không biết có bị tổn thương đốt ngón tay hay không.

Diệp Thu bất lực. Anh như vậy rõ ràng là đã nhẫn nại đến cực hạn.

Lời nói vừa rồi của anh đã giảm lên tất cả kiêu ngạo, ưu việt và mặt mũi của mình bấy lâu nay để nói ra.

Nếu cô thật sự không đưa anh đi thì có khi anh sẽ thật sự đi tìm Hoắc Đằng. Người điên cái gì cũng làm được.

Giống như Quý Thanh Thời bây giờ, một lần nữa đập tan các hiểu biết của cô về anh.

Diệp Thu cầm điện thoại, xoay người về phòng ngủ lần hai, cửa vẫn để mở.

Quý Thanh Thời thở phào, lần này cô đã mềm lòng, đi thay quần áo đưa anh đi bệnh viện.

Diệp Thu mặc áo khoác, đeo khẩu trang và kính râm. Lúc ra cửa, Quý Thanh Thời đưa chìa khóa xe cho cô, "Trễ rồi, đón xe không tiện."

Diệp Thu không nhận, đi lên trước.

Quý Thanh Thời nhanh chân đuổi theo nhét chìa khóa vào tay của cô.

Diệp Thu trả lại anh, "Nếu tài lái xe của tôi làm anh bị thương thì cả đời này tôi nhịn ăn nhịn uống cũng không thể bồi thường được cho anh."

Quý Thanh Thời: "Anh ngồi bên cạnh em. Chẳng phải trước kia chỉ cần anh ngồi bên cạnh là em sẽ dám lái xe sao?"

Bước chân của Diệp Thu ngập ngừng rồi lại tiếp tục đi. Cô lấy bằng lái cũng nhiều năm rồi nhưng số ngày lái xe cộng lại không đến 365 ngày.

Trước kia khi còn hẹn hò với Quý Thanh Thời, mỗi lần ra ngoài là anh sẽ đưa xe cho cô lái, anh ngồi ở ghế phụ nhìn đường cho cô. Lúc cô lái bất cẩn anh cũng không nói gì, kiên nhẫn xem như không tệ.

Xe anh quá măc, ban đầu cô không dám chạy, nếu đụng xe thì tiền sửa xe cũng mất hết cả năm tiền cô kiếm được.

Anh nói không sao, đó là xe của Quý Thanh Viễn.

Vào thang máy, Diệp Thu thu hồi lại suy nghĩ. Quý Thanh Thời lại nhét chìa khóa vào túi cô, "Em lái chậm một chút sẽ không sao."

Diệp Thu quan sát anh một chút, chìa khóa xe vẫn còn ở trong túi.

Cô biết hết mấy cái xe của Quý Thanh Thời, có một chiếc đang nằm ở kế bên thang máy.

Diệp Thu đã từng lái chiếc này, không có gì xa lạ.

Quý Thanh Thời ngồi ở ghế phụ lái, anh không cài dây an toàn, nhờ Diệp Thu giúp: "Giúp anh cài dây an toàn."

Diệp Thu không nhúc nhích, "Ra sau ngồi đi."

Quý Thanh Thời coi như thôi, khó khăn dùng tay phải cài dây an toàn.

Rạng sáng, trên đường yên tĩnh, trong xe càng yên tĩnh hơn.

Quý Thanh Thời dùng khoé mắt liếc nhìn Diệp Thu, sợ cô bị phân tán lực chú ý nên anh không bắt chuyện với cô. Cảnh này khiến anh hoảng hốt, phảng phất như anh và cô vẫn chưa từng chia lìa, vẫn giống như trước kia.

Nhưng sự im lặng đến đáng sợ ở trong xe nhắc nhở anh, anh và Diệp Thu đã chia tay hai năm rồi.

Từ khách sạn tới bệnh viện không xa, rạng sáng lại không có nhiều xe, Quý Thanh Thời cảm thấy còn chưa ngồi vững thì xe đã ngoặt vào cửa bệnh viện.

Sau khi xuống xe, Quý Thanh Thời không vội đi, anh khoát tay lên cửa sổ xe, do dự mãi, "Em ở trong xe chờ anh, tự anh đi là được."

Diệp Thu gật đầu, không xuống xe thật.

Quý Thanh Thời đi được vài bước rồi quay lại gỗ cửa sổ xe, Diệp Thu hạ xuống một chút, "Lại làm sao?"

"Em kéo dây số lúc nãy ra khỏi sổ đen đi, lỡ anh có phải ở lại làm tiểu phẫu thì anh nhăn em về trước, không cần phải đợi anh."

Diệp Thu: "Yên tâm, cái này không cần tới giải phẫu."

Quý Thanh Thời: "..."

Anh nhìn cô mấy giây rồi ngượng ngập rời đi.

Diệp Thu kéo cửa lên nhưng ánh mắt vẫn dừng trên bóng lưng của anh. Chờ đến khi anh bước vào toà nhà cấp cứu cô mới điều chỉnh lại tư thế, dựa lưng vào ghế, ngẩng đầu nhìn mươi chín màu đỏ trên mái nhà bệnh viện.

Toà nhà cấp cứu thỉnh thoảng lại có người ra vào, sắc mặt có khi vội vàng có khi lo lắng. Hầu hết người đến đều có người nhà hoặc người yêu đi theo.

Quý gia có bác sĩ gia đình nên chắc là Quý Thanh Thời rất ít khi đến bệnh viện, một mình anh tự sinh tự diệt.

Có lẽ cô nên đi xem ngón tay của anh có bị thương nghiêm trọng hay không.

Trong lúc rối bời, đột nhiên Diệp Thu giật mình, ngồi thẳng dậy nhìn hai người phía trước.

Cô không nhìn lầm, chắc chắn là bọn họ.

Diệp Thu vội vàng đẩy cửa xuống, "Dư An."

Cô kéo cổ áo khoác, túi cũng không kịp cầm, vội khoá xe rồi chạy tới.

Dư An và Chu Minh Khiêm cùng quay đầu, đêm hôm khuya khoắt mà lại gặp Diệp Thu ở chỗ này, cô không khỏi lo lắng: "Chị Diệp Thu, có chỗ nào không khoẻ sao?"

Diệp Thu vừa đi vừa chỉnh lại quần áo, "Không phải chị." Cô nhìn Chu Minh Khiêm chào hỏi rồi lại nhìn Dư An, "Sao hai người lại đến bệnh viện?"

Ánh mắt Dư An chỉ qua người bên cạnh, "Dạ dày Chu đạo không thoải mái." Nửa đêm đánh thức cô dậy, nhất định phải lôi cô tới bệnh viện cùng như thế không đến thì sẽ đau xỉu.

"Có phải người đại diện của chị không khoẻ không?" Dư An và Diệp Thu sóng vai đi, Dư An lại quan tâm hỏi một câu.

Diệp Thu chần chờ mấy giây, "Không phải, là Quý Thanh Thời."

Dư An vốn còn đang lo lắng nhưng không hiểu sao khi nghe tới ba chữ "Quý Thanh Thời" cô lại bật cười.

Diệp Thu: "...Sao em lại cười?"

Dư An lắc đầu liên tục, khoé miệng vẫn không khép lại được. Cô cũng không biết mình cười cái gì, chỉ là rất muốn cười.

Chu Minh Khiêm nụng má Dư An, "Cơ mặt cô ấy có vấn đề, thường xuyên cười sảng như vậy đấy."

Tai Dư An đỏ dựng, đẩy Chu Minh Khiêm ra, "Anh làm gì vậy chứ." Chính cô cũng không ý thức được giọng nói của mình như đang làm nũng.

Diệp Thu kinh ngạc hết sức, đột nhiên phát giác, hai người này thế mà lại, "Hai người... hai người..." vẫn còn ngạc nhiên tới mức không nói nên lời.

Chu Minh Khiêm: "Hiệu suất của tôi vẫn còn nhanh hơn Quý Thanh Thời. Anh ta bây giờ còn đậm chân tại chỗ."

Dư An nhìn về phía Chu Minh Khiêm, thấy anh nói chuyện tắt bình thường, "Anh rốt cuộc có đau hay không?"

Chu Minh Khiêm: "Đau. Trước mặt người khác anh không được tỏ ra kiên cường một chút à?"

Nói rồi anh lại lấy tay vuốt vuốt cái bụng.

Đang nói chuyện thì bọn họ cũng vào tới sảnh bệnh viện.

Quý Thanh Thời đang xếp hàng đăng ký, anh vô tình lướt qua người vào cửa, thấy được Diệp Thu, hai người khác tự động bỏ qua.

Cô đối với anh vẫn là có chút không yên lòng chứ không phải không quan tâm.

Đầu ngón tay lạnh buốt cuối cùng cũng có chút ấm.

Chu Minh Khiêm đứng xếp hàng ngay đằng sau Quý Thanh Thời. Anh xem xét mấy ngón tay của Quý Thanh Thời, nhìn là biết tự mình hại mình.

Hai ánh mắt đụng độ trên không, Quý Thanh Thời đọc được sự chế giễu trong mắt Chu Minh Khiêm, anh nói: "Anh nghĩ rằng tôi giống anh à?"

Chu Minh Khiêm "ha ha" hai tiếng, không chọc nữa, hỏi Quý Thanh Thời: "Anh đi khoa nào?"

Quý Thanh Thời cũng không biết, chắc là ngoại khoa.

Chu Minh Khiêm nghĩ, "Tôi giống anh."

Diệp Thu và Dư An đang tán gẫu ở xa xa không đi tới.

Chu Minh Khiêm nhỏ giọng hỏi, "Anh có muốn truyền nước biển không?"

Quý Thanh Thời hỏi ngược lại, "Anh thì sao?"

Chu Minh Khiêm quăng cho anh một ánh mắt "nói nhảm gì vậy" Nếu không truyền nước biển thì nửa đêm nửa hôm anh chạy vạy đến đây làm gì.

Dư An nấu cơm cho anh suốt một năm, bệnh dạ dày cũng đỡ một chút.

Cũng bởi vì ngày liên hoan khai máy hôm đó, Dư An không ngồi cùng anh, lại còn thêm Võ Dương thăm phim trường nên anh uống hai ly rượu, dạ dày đau âm ỉ suốt hai ngày.

Quý Thanh Thời suy nghĩ nửa giây, nói với Chu Minh Khiêm như này, "Một mình anh truyền nước biển cũng chán, tôi dành liều mình bồi quân tử."

Chu Minh Khiêm làm động tác "thôi khỏi", "Không chịu được thì nói không chịu được. Tấm lòng của Quý tổng tôi xin nhận, anh vẫn cứ nên uống vài viên tiêu viêm rồi về nhà đi thôi."

Sân si với Quý Thanh Thời một dạo, tâm trạng của Chu Minh Khiêm tốt lên không ít. Trước kia bị Hề Gia là cho tức đến đau dạ dày, hiện tại nợ em anh trả.

Đến lượt Quý Thanh Thời, Chu Minh Khiêm không nói chuyện tào lao nữa, đưa mắt tìm Dư An. Cô vẫn còn nói cười với Diệp Thu.

Hôm nay Dư An mặc váy dài, vẻ đẹp dịu dàng tinh tế hơn trước kia.

Cô thấp hơn Diệp Thu vài centimet nhưng đứng cạnh Diệp Thu lại không có chút kém cạnh nào.

Không bị nghiền ép.

Trước kia anh cảm giác Dư An chưa tới một mét sáu, sau đó hỏi ra thì cô nói cô 1m65. Có thể là do cô quá gầy nên nhìn kiểu gì cũng thấy cô nhỏ bé. Dùng một tay là ôm được hết vào lòng.

"Dư An."

Dư An có lối nhìn Diệp Thu, chạy bước nhỏ đi qua. "Sao vậy?"

Chu Minh Khiêm: "Em đến bệnh viện là để chăm sóc bệnh nhân chứ có phải là để tán gẫu đâu."

Dư An không lên tiếng, im lặng đứng bên cạnh anh.

Quý Thanh Thời giao nộp điện thoại, ngón tay động chút là đau, một người thao tác không tiện, anh xoay mặt gọi Diệp Thu tới.

Chu Minh Khiêm lấy điện thoại ra cho anh, "Chuyện nhỏ như vậy anh khều một cái là được rồi, gọi Diệp Thu làm gì?" Anh tình nguyện làm thay.

Quý Thanh Thời liếc Chu Minh Khiêm một cái. Bên cạnh còn có người, anh không tiện đốp chát lại Chu Minh Khiêm.

Gặp bác sĩ khám qua, cả hai đều không có gì đáng ngại, không cần chích chỉ cần uống thuốc. Nhưng hai người lại mãnh liệt đề nghị truyền nước biển.

Bác sĩ cho rằng bọn họ đau tới mức chết đi sống lại nên cho truyền một chút.

Vì cân nhắc đến sự nổi tiếng của Diệp Thu và Chu Minh Khiêm nên Quý Thanh Thời đặt mộ phòng VIP, bốn người cùng lên lầu.

Quý Thanh Thời đã quên lần trước chích là khi nào, từ lúc hiểu chuyện đến nay anh chưa chích qua lần nào. Lâu lâu cảm mạo thì uống vài viên thuốc là xong.

Chu Minh Khiêm cũng vậy. Đó giờ đau dạ dày cũng chỉ toàn uống thuốc, còn có đồ ăn điều trị. Nếu không phải muôn dụ Dư An mềm lòng làm cô không từ chức nữa thì anh cũng không cần dùng tới khổ nhục kế.

Đến phòng bệnh, Chu Minh Khiêm và Quý Thanh Thời rất hiểu ý nhau mà ngồi tách ra. Nếu bọn họ ngồi cùng một chỗ thì Diệp Thu và Dư An lại nói chuyện phiếm mà bơ bọn họ.

Chu Minh Khiêm vào trong còng Quý Thanh Thời ngồi ngoài.

Dư An hỏi Chu Minh Khiêm: "Chu đạo, sao anh không ngồi ngoài? Có thể tán gẫu với Quý tổng."

Chu Minh Khiêm: "Trễ rồi, tự mình nghỉ ngơi."

Dư An gật đầu. Cũng đúng.

Ghim ống dẫn dịch xong, y tá tự giác rời đi, đóng cửa phòng lại.

Diệp Thu không đi vào trong quấy rầy Dư An, ngồi xuống đối diện Quý Thanh Thời.

Sắc mặt Quý Thanh Thời mệt mỏi, tựa lưng vào ghế sofa nhắm mắt dưỡng thần.

Anh sợ Diệp Thu thấy anh phiền nênh nhắm tịt mắt. Anh không mong gì nhiều, chỉ cần cô có thể ở bên cạnh anh một chút cũng được rồi,

Đến khi tay anh khỏi rồi thì không còn cớ gì để tìm cô nữa.

Diệp Thu ngẩng đầu một chút, nhìn túi truyền dịch. Nước muối trong suốt, từng giọt từng giọt rơi xuống ống tiêm rồi đi vào máu của anh. Cô từ từ dời mắt xuống, dừng trên mặt Quý Thanh thời.

Đường nét rõ ràng, trong phòng khử trùng, các góc cạnh đường như được mềm hóa đi.

Diệp Thu sắp quên mất lúc anh dịu dàng là như thế nào. Trước kia anh thỉnh thoảng cũng sẽ dịu dàng ôn nhu, những lúc như vậy đều khiến cô quên lín tan rã.

Như bị trúng tà.

Cô nghĩ rằng tình yêu của anh là như thế.

Sau này khi đã nhìn thấu sự việc, yêu không phải là mấy cái biểu hiện, mấy câu dỗ ngọt mà là vì anh ấy nguyện ý vì bạn mà làm cái gì, nguyện ý vì bạn mà thay đổi.

"Diệp Thu." Quý Thanh Thời cảm giác cô đang nhìn anh, trước khi mở mắt, anh lên tiếng cho cô biết.

Diệp Thu: "Gọi y tá cho anh?"

Quý Thanh Thời mở mắt ra, "Không cần." Câu tiếp theo anh hạ thấp giọng nói: "Em và Hoắc Đằng chia tay đi."

Diệp Thu không nói chuyện, cúi đầu chơi điện thoại.

Cho dù giọng nói của Quý Thanh Thời nhỏ nhưng cửa phòng bên trong khép hờ nên vẫn có thể nghe được.

Dư An và Chu Minh Khiêm đối mặt hai giây, cô tự hỏi, Diệp Thu với Hoắc Đằng quen nhau hồi nào? Chu Minh Khiêm đánh vài chữ trên di động, đưa cho Dư An xem.

Quý Thanh Thời = đồ ngốc.

Dư An xoay đầu bật cười. Cô cũng lấy di động đánh chữ: 【Có nên nói cho Quý tổng biết hay không? Số anh áy cũng hổ quá.】

Chu Minh Khiêm: 【Tạm thời không nói, ngược anh ta hai ngày nữa để anh ta nhớ thật lâu. Diệp Thu ở đoàn phim của Sở Sam ngậm biết bao nhiêu đắng, nuốt bao nhiêu cay, nợ này tính lên đầu anh ta đi.】

Dư An đau lòng cho Diệp Thu, nhưng chỉ có truy vợ chết đi sống lại mới cho thề giải tỏa hết tất cả tủi thân của Diệp Thu ra ngoài.

Chu Minh Khiêm: 【Em lúc nào cũng đồng cảm với người ngoài, vậy tại sao đối với anh lại sắt đá như vậy chứ?】

Dư An xem hết, vùi đầu không lên tiếng, giả bộ như đang nhìn điện thoại của mình.

Chu Minh Khiêm để điện thoại của mình xuống, cũng lấy điện thoại của cô để một bên, "Đừng lẩn tránh."

Dư An ngẩng đầu, "Tôi..."

Chu Minh Khiêm dùng một tay kéo cô vào lòng, hôn lên môi cô, tất cả những lời chưa nói đều bị anh nuốt vào.

Bị anh ôm trong ngực, bị hơi thở mát lạnh trên người anh vây quanh, đáy lòng Dư An bắt đầu hồn chiến. Hô hấp của cô rối loạn, cô muốn đẩy anh ra nhưng Chu Minh Khiêm nhắc nhở: "Anh đang truyền nước, em cẩn thận một chút."

Dư An không dám lộn xộn, Chu Minh Khiêm lại được nước làm tối.

Hôn sâu khiến cô không kịp chuẩn bị, trước mắt Dư An biến thành màu đen, trời đất quay cuồng.

Bên ngoài phòng khách vẫn im lặng đến đáng sợ.

Quý Thanh Thời nhìn túi nước muối một chút, chảy xuống một phần ba rồi. Anh trộm liếc về phía Diệp Thu. Cô vẫn ở tư thế cúi đầu

chơi điện thoại. Nhân lúc cô không chú ý, anh chỉnh tốc độ dòng chảy thành chậm nhất, nửa ngày rót một giọt.

Sau đó Quý Thanh Thời điềm nhiên như không có việc gì mà ngủ tiếp.

Nửa tiếng trôi qua, con mắt Diệp Thu mỏi nhừ, cơn buồn ngủ xông đến, cô nhìn túi nước muối. Mới truyền được có một nửa, nếu không nhìn kỹ còn tưởng là không chảy giọt nào.

Diệp Thu để điện thoại xuống, đi qua xem.

Quý Thanh Thời cảm giác trước mặt có một bóng đen, "Sao vậy?"

Diệp Thu chỉ chỉ, "Quá chậm, tôi chỉnh cho nhanh một chút."

Quý Thanh Thời: "Tốc độ nhanh sẽ làm mu bàn tay bị đau. Người bị chích không phải em nên em đương nhiên không thấy đau rồi."

Diệp Thu không phản bác được.

Lời này lọt hết vào tai của người nào đó trong phòng.

Chu Minh Khiêm ngó túi nước muối của mình, cũng chỉnh cho tốc độ chậm lại.

Dư An: "Mu bàn tay anh cũng bị đau à?"

Chu Minh Khiêm: "Mu bàn tay không đau, nước thuốc chảy nhanh quá kích thích dạ dày đau thêm."

Dư An:..."

*

Tác giả có lời muốn nói:

"Lam nhân" Tri Tri đóng sổ lại, thở dài một hơi.

Tiểu tiểu Chu: "Áy đừng đóng, tớ còn chưa xem chương mới hôm nay."

"Lam nhân" Tri Tri: "Đừng xem, không thích hợp thiếu nhi."

Cậu nhóc bá vai tiểu tiểu Chu: "Chúng ta đi đá bóng đi."

Tiểu tiểu Chu: "Nếu đã không thích hợp với thiếu nhi thì sao cậu lại xem được?"

"Lam nhân" Tri Tri nghĩ một chút, "Bởi vì tớ lớn hơn cậu một tháng."

Tiểu tiểu Chu:...

Đột nhiên cậu nhóc cảm thấy ba mình thiệt tệ hết sức.

*

#10072020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 102+1: Ngược Nam Cặt Bã, Làm Âm Lòng Dân 8

Đời này Quý Thanh Thời hối hận nhất chính là quyết định nghe theo Chu Minh Khiêm truyền nước. Sáng sớm tỉnh lại, ngón tay hết sưng, kiễu gì cũng không thấy đau.

Nếu nhìn xa một chút thì sẽ không nhận ra ngón tay bị kẹp bị thương. Quý Thanh Thời co ngón tay lại, không đau. Từ từ cuộn thành nắm đấm, vẫn không đau.

Kỳ lạ, thuốc thần hay gì.

Anh ngồi xuống, co duỗi, nắm mở, bốn ngón tay bị kẹp đều động đậy không vấn đề gì.

Có chút giật mình.

Quý Thanh Thời dùng sức bấm chỗ bị kẹp, chỉ có như vậy mới hơi đau một xíu nhưng không ảnh hưởng đến chuyện anh lái xe và cầm điện thoại di động.

Đêm qua đáng lẽ anh không nên truyền nước biển, chịu đau một chút cho nhiễm trùng rồi sưng đến mức không thể tưởng tượng được thì anh đã có cớ đi tìm Diệp Thu. Không cần lời nói cũng sẽ khiến cô ấy này, sẽ không ngó lơ anh.

Anh tốt nhất nên ít tiếp xúc với loại người tà tâm bất chính như Chu Minh Khiêm.

Quý Thanh Thời ăn sáng đơn giản, không có khẩu vị, anh buông đũa, cầm áo khoác lên đến công ty. Lại nắm tay lần nữa, vẫn không đau.

Buổi họp sáng kết thúc, trợ lý mua vé máy bay cho Quý Thanh Thời. Chiều nay anh phải đi công tác, mất tận hơn mươi ngày.

Số điện thoại mà Quý Thanh Thời mượn khắp nơi đều bị Diệp Thu kéo vào sổ đen. Lần này anh hỏi mượn điện thoại trợ lý nhắn tin cho Diệp Thu: 【Chiều nay anh phải đi công tác, khi nào về sẽ tìm em tính tiền thuốc men. Nhớ chăm sóc bản thân cho tốt. — Quý Thanh Thời.】

Đợi hơn mươi phút nhưng Diệp Thu không trả lời.

Quý Thanh Thời xóa tin nhắn, trả điện thoại cho trợ lý.

New York, tám giờ tối.

Quý Thanh Thời bảo lái xe trực tiếp lái tới tòa cao ốc Mạc thị ở bên đây. Lịch trình đợt này của anh có bao gồm việc gặp Mạc Liêm để đàm phán hợp tác.

Bởi vì muốn rút ngắn lịch trình nên thay vì sáng mai gặp thì anh chuyển thành tối nay.

Mạc Liêm vẫn đang tăng ca ở công ty, Quý Thanh Thời chủ động đi qua tìm anh.

Đến dưới cao ốc, Quý Thanh Thời thấy Mạc Liêm đang nói chuyện với một người phụ nữ xinh đẹp, trên tay Mạc Liêm còn cầm một bịch cà phê.

Quý Thanh Thời đoán chắc là người phụ nữ kia đưa tới.

Người phụ nữ tựa vào xe thể thao, hơi ngẩng mặt lên, đang miêu tả cho Mạc Liêm một thứ gì đó rất sinh động, thỉnh thoảng còn thấy khóe miệng treo nụ cười.

Nhin là biết con gái đang yêu.

Quý Thanh Thời không vội xuống xe, lái xe dừng lại.

Mạc Liêm thấy được xe của Quý Thanh thời, anh nói vài câu với người phụ nữ kia rồi cô lái xe rời đi.

Quý Thanh Thời đi xuống, "Tôi tới thật không đúng lúc, làm phiền anh hẹn hò."

Mạc Liêm: "Không phải hẹn hò gì. Ông nội giới thiệu cho tôi, mới quen được mấy ngày." Trước đó cô gái có gọi cho anh nhưng anh nói đang tăng ca.

Vừa lúc cô đang dạo phố ở gần đây nên mua cà phê tới cho anh.

Hai người sóng vai đi vào cao ốc, vừa đi vừa trò chuyện.

Quý Thanh Thời: "Anh tính định cư bên đây luôn à?"

"Chưa nghĩ tới." Mạc Liêm chần chờ nửa giây: "Có lẽ sẽ." Ông nội của anh và ông nội của nhà gái là bạn bè, nhà của cô ấy cũng đã định cư bên này mấy chục năm liền rồi.

Lần gặp mặt đầu tiên cũng là cô chủ động đề xuất với trưởng bối hai nhà.

Cô làm ở công ty nhà mình, trưởng thành, phóng khoáng cũng sảng khoái bày tỏ sự yêu thích với anh không chút dè dặt.

Vốn anh không muốn gặp mặt, cũng đã nói rõ thái độ của mình với ông nội trong điện thoại.

Ông nội thở dài: "Cháu không thể vì ba mẹ cháu mà tự trùng phạt mình cả đời. Bọn nó như vậy không đáng để cháu lấy tuổi dài của mình đánh đổi."

Xưa nay ta không khuyên Dư Thâm tha thứ cho cháu, cũng không khuyên hai anh em các cháu xóa bỏ hiềm khích mà chung sống hòa thuận. Ta biết đây là ép buộc, không thực tế.

Nhưng ta vẫn luôn khuyên Dư Thâm có thể tha thứ cho mẹ của nó. Đối với cháu, nguyện vọng lớn nhất của ta chính là cháu có thể có được một gia đình của chính mình.

Nghe ông, cháu sẽ là một người ba tốt."

Bởi vì lời nói của ông nội nên anh mới thả lỏng, đồng ý gặp mặt nhà gái.

Từ lúc gặp mặt đến giờ, đều là nhà gái chủ động liên hệ với anh.

Vào thang máy, Mạc Liêm nhấn tầng lầu, anh bỗng nhiên nói với Quý Thanh Thời: "Tôi rất ít khi nợ ân tình người khác, một là Hè Gia, hai là ông bà nội."

Nợ ân tình luôn luôn trả không hết.

Quý Thanh Thời: "Tôi cũng không thích nợ ân tình người khác, có điều vẫn nợ Khương Thẩm và Hướng Lạc."

Hai chữ "Khương Thẩm" thành công làm sặc mặt của Mạc Liêm biến đổi.

Quý Thanh Thời nói xong mới phát hiện mình nói lời không nên nói. Anh biết Mạc Liêm thích Khương Thẩm. Ngay lúc Mạc Liêm và Mạc Dư Thâm đang đấu nhau, anh còn lấy chuyện này ra uy hiếp Mạc Liêm.

Hai người ngầm hiểu lẫn nhau, không ai tiếp tục chủ đề này.

Bàn xong chuyện, từ cao ốc Mạc thi đi ra đã là rạng sáng, nhưng thời điểm này mới là bắt đầu cuộc sống sinh hoạt ăn chơi về đêm của thành phố này.

Sau khi Quý Thanh Thời lên xe, hỏi trợ lý: "Có ai tìm tôi không?" Anh chỉ muốn biết Diệp Thu có trả lời tin nhắn hay không.

Trợ lý: "Không có, Quý tổng."

Quý Thanh Thời gật đầu nhìn cảnh trước xe.

Một ngày trôi qua, Diệp Thu vẫn không trả lời tin nhắn. Không biết là không nhìn thấy hay là không muốn trả lời, cô cũng không thèm quan tâm tình hình vết thương của anh thế nào.

Buổi chiều ngày thứ sáu đến New York, sau khi kết thúc một buổi đàm phán, Quý Thanh Thời nhận được điện thoại từ Khương Thẩm, hỏi anh ở đâu, có muốn làm một ly hay không.

Quý Thanh Thời: "Sao cô biết tôi đang ở Manhattan?"

Khương Thẩm cười, "Tôi bấm ngón tay đoán được anh đang ở gần đây."

Quý Thanh Thời nghĩ là do Mạc Dư Thâm nói nên không hỏi

Giọng nói của Khương Thẩm lại truyền tới, "Trước kia chẳng phải anh từng nói, có chuyện gì thì chỉ cần gọi một cuộc cho anh. Đã hơn một năm rồi, không biết lời nói đó còn hiệu lực không?"

Quý Thanh Thời: "Vô thời hạn. Có điều bây giờ tôi không đi được. Tôi nay khi nào kết thúc xã giao tôi sẽ mời cô uống rượu."

Hai người hẹn xong địa điểm gặp mặt rồi cúp máy.

Ban đầu Quý Thanh Thời không thân thiết gì mấy với bạn bè của Mạc Dư Thâm. Trận bệnh này của Hè Gia kéo bọn họ gần lại nhau thêm. Anh và Võ Dương quen thân hơn, Khương Thẩm cũng vậy.

Đến cả con người tà tâm bất chính như Chu Minh Khiêm anh cũng quen nốt.

Khương Thẩm đặt di động sang một bên, nằm dài xuống bàn tiếp tục tắm nắng.

Cô gọi một tách cà phê và một phần bánh ngọt. Cà phê lạnh, cô không uống một ngụm.

Nằm dài trên bàn nhìn phố xá đông đúc bên ngoài, dường như chỉ có cô là rảnh rỗi nhất.

Cô vốn muốn về nước tuyên truyền <Quảng đời còn lại> nhưng sau đó Phục tổng đổi ý, nói hiếm khi cô ra ngoài buông lỏng bản thân, khi nào trở về thì tham gia tuyên truyền sau cũng được.

Cô đã sớm muốn hẹn gặp Quý Thanh thời, có lẽ vì chộp dạ nên mới đợi tới hôm nay.

Cuối tuần trước vào một tối muộn, cô một mình lái xe đi dạo không mục đích, trong vô thức đã chạy tới tòa cao ốc Mạc thị.

Xa xa, cô thấy Mạc Liêm đang trò chuyện cùng một người phụ nữ, sau đó cô thấy Quý Thanh Thời bước xuống xe, người phụ nữ đó nhanh chóng rời đi.

Chín giờ tối, Khương Thẩm đúng hẹn đi vào quán bar. Quý Thanh Thời tới sớm, đang chờ cô, cũng đã gọi rượu cho cô.

Quý Thanh Thời: "Ở đây quay phim à?"

Khương Thẩm không muốn nói thật: "Có hoạt động ở đây."

Quý Thanh Thời gật đầu, anh và Khương Thẩm cũng không tính là quen thân lắm. Đây là lần đầu tiên hai người ngồi đối diện nhau uống rượu.

Khương Thẩm hỏi: "Anh thì sao? Đến đây bao lâu rồi? Bàn chuyện hợp tác với tập đoàn Mạc thị chi nhánh nước ngoài à?"

Hỏi xong cô mới thấy hối hận. Lẽ Quý Thanh Thời phát hiện ra chuyện gì thì không hay.

Quý Thanh Thời càng chấn chấn Mạc Dư Thẩm nói cho cô không ít thông tin, đến cả chuyện anh qua đây bàn chuyện làm ăn với Mạc thị cô cũng biết. Anh nói: "Hôm nay là ngày thứ sáu. Ngày đầu tiên tới đây đã bàn bạc xong với Mạc Liêm rồi. Mấy ngày nay còn mấy hạng mục cần đàm phán."

Khương Thẩm nhấp vài ngụm rượu, "Làm ông chủ vất vả thật." Dừng mấy giây, "Nghe nói Mạc Liêm có bạn gái, thật không?"

Cô làm ra vẻ thoái mái vu vơ.

Người phụ nữ đó có phải bạn gái Mạc Liêm hay không thì cô không biết, nhưng xem ra quan hệ hai người không yê, Mạc Liêm còn tự mình xuống dưới lầy đồ.

Quý Thanh Thời: "Cũng không khác gì. Ý của Mạc Liêm là muốn ổn định. Tôi từng gặp cô ấy, cũng không tệ."

Khương Thẩm khó chịu nuốt rượu xuống, cô đổi chủ đề, "Anh với Diệp Thu thế nào rồi?"

Quý Thanh Thời chạm cốc với cô, Khương Thẩm cười, biết anh không muốn nói nên cô cũng không truy hỏi.

Sau đó giữa hai người là bầu không khí im lặng, tự mình uống rượu, ai cũng có tâm sự riêng.

"Nửa bức thư tình của cô đã phá án được chưa?" Quý Thanh Thời tìm chủ đề.

Có thể là rượu vào hoặc cũng là do Quý Thanh Thời đối với cô mà nói là người xa lạ hoặc cũng có thể là do giấu trong lòng nghẹn quá lâu, rất khó chịu nên Khương Thẩm thốt lộ tiếng lòng.

"Phá được rồi. Là một người tôi rất thích khi còn bé, sau đó anh ấy thay đổi, trở thành một người lạ lẫm đáng sợ, tôi bắt đầu chán ghét anh ấy, hận anh ấy vì sao lại trở thành người như vậy.

Quý Thanh Thời: "Sau đó thì sao?"

Khương Thẩm không hiểu cái sau đó này nghĩa là gì, cô nghĩ đó là hỏi sau đó tình cảm của cô như thế nào. Cô nhấp nửa ly rượu,

"Sau đó trưởng thành, tôi xuất ngoại gặp được mối tình đầu. Bên nhau năm năm, anh ta một chân đạp hai thuyền, rồi chia tay."

Cái Quý Thanh Thời muốn hỏi là, người kia sau đó như thế nào.

Rạng sáng, bọn họ từ quán bar đi ra. Tỷ lệ lượng Khương Thẩm không tồi, uống nhiều như vậy vẫn chưa say.

Quý Thanh Thời nói tài xế đưa cô về trước. Trên xe, anh và Khương Thẩm ngồi đằng sau, cô im lặng suốt quãng đường, xuất thần nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lần tiếp theo Khương Thẩm thấy Mạc Liêm là năm ngày sau. Cô từ nhà hàng đi ra, đối diện đi tới một đôi nam nữ, chính là người phụ nữ đêm đó đến đưa cà phê cho anh.

Bước chân Khương Thẩm ngập ngừng mấy giây rồi nhanh chóng đi lướt qua nhau.

Cho dù cô đeo kính râm nhưng Mạc Liêm vẫn có thể nhận ra cô. Anh muốn quay đầu nhìn một chút nhưng cuối cùng vẫn nhịn được.

Khương Thẩm vốn dĩ là giấc mộng hơn ba mươi năm cuộc đời của anh mà anh không thể chạm vào.

Ngoặt vào cửa nhà hàng, Mạc Liêm vẫn không thể nhịn được mà xoay mặt tìm hình bóng của Khương Thẩm.

Lái xe của Khương Thẩm tới. Cô ngồi ghế sau, ô tô chậm rãi lăn bánh, mãi đến khi không còn nhìn thấy đuôi xe nữa.

"Đó là diễn viên Khương Thẩm phải không?"

Mạc Liêm hoàn hồn, thu lại ánh mắt, gật đầu với người phụ nữ bên cạnh.

Quý Thanh Thời về Bắc Kinh muộn hơn Khương Thẩm một ngày. Sau khi về Bắc Kinh, đầu tiên là đến công ty xử lý công việc, chặng vạng tối cưỡi ngựa tới phim trường.

Ở trường quay, anh không thấy Diệp Thu, còn tưởng hôm nay cô kết thúc công việc sớm.

Chu Minh Khiêm tự mình rót cho anh một ly cà phê, giống như đêm đó ở khách sạn, đắng như nhau, khó mà nuốt xuống. "Hôm nay cô ấy không quay à?"

Chu Minh Khiêm khuấy cà phê, "Các cảnh quay của Diệp Thu đã xong hết hôm qua rồi."

Quý Thanh Thời: "..."

Chu Minh Khiêm bỗng nhiên nói cho anh biết đến đoàn phim nào đó là có thể tìm được Diệp Thu. Quý Thanh Thời cảm tạ một phen, cáo từ quay về.

Chờ Quý Thanh Thời đi rồi, Dư An không đành lòng nhỏ giọng nói với Chu Minh Khiêm, "Anh như vậy có ác quá hay không? Quý tổng sẽ đau lòng chết mất."

Chu Minh Khiêm: "Tìm đường sống trong cõi chết."

Dư An không nói lại anh, coi như anh có lý.

Chu Minh Khiêm đứng dậy, tự mình đi lấy nước. Dư An vội vàng chạy theo, "Đây là công việc của tôi."

"Dù sao cũng phải tập thích ứng." Trong lời nói Chu Minh Khiêm có hàm ý.

Dư An không ngốc, nghe ra được ý trong lời nói.

Chu Minh Khiêm đi lấy nước về, từ từ thưởng thức. Thật ra chỉ là một ly nước trắng. Bây giờ anh không uống trà cũng như cà phê, nghe lời Dư An, mỗi ngày đều uống nước ấm.

Dạ dày đỡ hơn nhiều so với trước kia.

Dư An ngồi bên cạnh anh, ánh mắt dừng trên má giám thị nhưng không có cái gì vào đầu.

Chu Minh Khiêm vẫn chưa chịu buông tha cái chủ đề kia, "Sau này em không cần làm gì hết, anh sẽ tự làm. Chờ đến lúc em từ chức thì anh cũng đã thích ứng được kha khá rồi."

Anh uống miếng nước, nói tiếp: "Đêm đó dạ dày của anh thật ra không quá đau, uống thuốc cũng có thể làm dịu nhưng anh không ngủ được, muốn gặp em nhưng lại không thể tìm thấy cái cớ nào khác. Dư An, tim của em có phải làm bằng sắt hay không?"

Đêm đó anh ở bệnh viện hôn mê, từ khi trở về từ bệnh viện đến chạng vạng tối hôm nay, nhiều ngày như vậy mà cô vẫn không động gì đến anh, thỉnh thoảng mới nói với anh vài câu quan trọng.

Nếu không phải hôm nay Quý Thanh Thời tới thì cô cũng không thèm nói chuyện với anh.

Giọng nói Dư An cực nhỏ, giải thích: "Tôi... tôi không biết đối mặt với anh làm sao." Nụ hôn kiểu Pháp nồng nhiệt khiến cô đến giờ nghĩ lại lỗ tai vẫn đỏ lên.

Tảng đá trong lòng Chu Minh Khiêm rơi xuống, anh tới gần cô nói: "Sau này hôn thêm nhiều lần nữa sẽ quen thôi." Nói, anh hôn lên má cô một cái.

Đầu Dư An nở cái đùng, máu nóng chảy khắp cơ thể.

Đây là phim trường, có rất nhiều người đó!

*

#11072020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 102+2: Ngược Nam CAREN BÃ, LÀM ÂM LÒNG DÂN 8 2

Trên đường trở về từ đoàn phim của Chu Minh Khiêm, anh tìm hiểu bộ phim mà Chu Minh Khiêm nói, còn tưởng Diệp Thu diễn vai khách mời, ai ngờ xem xong giới thiệu vắn tắt, đứng đầu bảng diễn viên là Hoắc Đằng.

Hóa ra Hoắc Đằng là nam chính của bộ phim này.

Chu Minh Khiêm muốn mượn cái này nói với anh, Diệp Thu đang hẹn hò với Hoắc Đằng.

Bây giờ đến Chu Minh Khiêm còn biết bọn họ đang hẹn hò thì chắc hẳn không ít người trong giới biết. Diệp Thu thật không muốn quay đầu nên mới dứt khoát với anh như vậy.

Tay anh bị thương, cô cũng không hỏi một câu.

Quý Thanh Thời dặn tài xế chạy đến nhà Mạc Dư Thâm.

Anh đi công tác nửa tháng, Hè Gia không gọi cho anh một cuộc. Em gái không lương tâm như này thì anh còn thương yêu làm gì.

Hè Gia đang nằm trong lòng Mạc Dư Thâm đánh cờ vây với máy tính bảng. Đến bây giờ mà cô vẫn chưa thắng nổi ván nào, hôm nay có Mạc Dư Thâm giúp đỡ nên cô mới sống lâu được thêm một chút.

Quý Thanh Thời nhìn chằm chằm bọn họ, hai vợ chồng "không xem ai ra gì", phơi anh nửa ngày cũng không thèm ngó ngàng gì tới. Anh bất đắc dĩ: "Anh nói hai đứa có thể quan tâm đếm cảm nhận của khách tới được không?"

Hè Gia nhàn nhạt nói: "Hôm nay ký ức của em một tuổi, phải ở trong ngực người khác, không thể xuống đất."

Quý Thanh Thời: "..." Anh xoa mày, "Sao em không nói em vừa ra đời được nửa tháng đi?"

Hè Gia bật cười.

Ván này cô lại thua, thoát khỏi trận đấu.

Mạc Dư Thâm hỏi cô: "Không chơi nữa à?"

Hè Gia lắc đầu. Thật ra hiện giờ cô không có hứng thú với cờ vây, nhưng Mạc Dư Thâm muốn luyện tư duy của cô nên cô dành phối hợp với anh.

Trí nhớ của cô không còn hỗn loạn như trước kia nữa. Liên tiếp nửa tháng không xuất hiện ký ức ngẫu nhiên. Có điều thời gian kéo dài ký ức vẫn chưa dài lắm.

Mạc Dư Thâm dựa theo nhắc nhở của bác sĩ, mỗi ngày làm huấn luyện khôi phục trí nhớ cho cô.

Lúc này Quý Thanh Thời mới chú ý đến mấy cái bình sữa trên bàn trà, vỏ hình con ngựa, còn chưa tháo bao.

Anh không dám hỏi Hè Gia, nhắn tin cho Mạc Dư Thâm: 【Ký ức Gia Gia trở về lúc còn bé, phải uống sữa bình thật sao?】

Mạc Dư Thâm: 【...Đây là bình sữa kiểu mới, hôm nay vừa mới tung ra thị trường, số lượng có hạn. Hè Gia đi dạo phố thấy được nên mua một lố về. Đợi khi nào cô ấy ngừng thuốc, chúng em dự định sẽ sinh con. Bình sữa nhiều cũng không dùng hết, hay là đưa anh mấy cái?】

Ngay lập tức, Mạc Dư Thâm gửi tới: 【Quên đi, bây giờ đến bạn gái anh cũng có, mấy năm gần đây chắc cũng không cần dùng đến.】

Quý Thanh Thời nhìn thấy tin này, trực tiếp xóa.

Anh hỏi Hè Gia: "Gần đây em có liên lạc với Diệp Thu không?"

Hè Gia: "Quên rồi."

Quý Thanh Thời nhìn cô là biết cô cố ý, nhưng ngoài cô ra thì không còn ai có thể giúp anh. "Gia Gia, em là em gái của anh chứ không phải em gái của người khác."

Hè Gia chấn họng anh: "Gia Gia, em thiếu từng trải. Không có cảm tình nào là thuần túy. Tình yêu không giống như kiểu trung trinh không đổi mà em viết, không rung động tâm can cũng không có cái gọi là một đời một kiếp một người."

Quý Thanh Thời nghe quen tai, hình như lời này xuất ra từ miệng của anh.

Hè Gia: "Anh hai, anh và Diệp Thu không hợp. Bởi vì cô ấy ít trải nghiệm giống em, lại sống trong một tình yêu không thực tế nên cô ấy không theo kịp bước tiến của anh."

Im lặng một hồi lâu, Quý Thanh Thời ho nhẹ hai tiếng, "Thật ra trong chuyện tình cảm anh cũng thiếu từng trải."

Hè Gia quăng cho anh một ánh mắt ghét bỏ, "Có phải anh còn muốn nói là thật ra anh rất ngây thơ hay không?"

Quý Thanh Thời bị đốp một câu không thể biện hộ được.

Mạc Dư Thâm bỗng nhiên cười thành tiếng.

Quý Thanh Thời tặng cho Mạc Dư Thâm một đôi con ngươi sắc bén. Mạc Dư Thâm không nhận, cúi đầu xem điện thoại.

Ngồi một chút, Quý Thanh Thời quyết định đi về. Ngồi nữa thì chắc anh sẽ giống như Chu Minh Khiêm bị đau dạ dày. Trước khi đi, anh vẫn không quên hỏi: "Gia Gia, em hỏi giúp anh xem bây giờ Diệp Thu đang ở đâu."

Anh vẫn muốn đi tìm cô, cho dù thế nào thì cũng phải thanh toán tiền thuốc men.

Hè Gia sảng khoái làm dấu OK, lấy điện thoại gọi.

Lúc này đến lượt Quý Thanh Thời hết hồn, một giây sau anh làm cảm thấy không đúng, cô nào có dễ nói chuyện như vậy? Khác thường tất có quỷ.

Điện thoại kết nối, câu mở miệng của Hè Gia là: "Thân ái, anh hai tớ nhờ tớ hỏi cậu bây giờ đang ở đâu?"

Quý Thanh thời: "..." Anh tiêu sái bỏ đi.

Chẳng mấy chốc Hè Gia cúp điện thoại, trên điện thoại là số 10000.

Mạc Dư Thâm hỏi: "Em không giúp anh hai em thật à?"

Hè Gia: "Trước kia em từng nói với anh ấy rất nhiều lần, phải quan tâm Diệp Thu nhưng anh ấy không nghe. Bây giờ cho ăn ngược một chút thì anh ấy mới biết được trước kia Diệp Thu tủi thân nhường nào, nếu không anh ấy lúc nào cũng xem phụ nữ là già mồm."

Từ biệt thư của Mạc Dư Thâm đi ra, Quý Thanh Thời lái một chiếc xe, tài xế lái chiếc khác theo sau.

Không còn cách nào khác, anh đành phân phó trợ lý đi thăm dò xem Diệp Thu đang ở đâu.

Cho dù anh không nói nhưng chắc trợ lý cũng đoán được đại khái.

Hơn một tiếng sau, trợ lý báo lại Diệp Thu đang ở nhà ba mẹ.

Quý Thanh Thời suýt nữa là quên chỗ đó. Anh biết nhà ba mẹ Diệp Thu ở đâu, trước kia anh từng tới đó đón Diệp Thu.

Nhà ở một tiểu khu cũ ở Tam Hoàn, có chút cũ kỹ nhưng vẫn còn ở tốt.

Nhà ba mẹ Diệp Thu ở tầng ba, tầm nhìn ra đường, một phòng ngủ một phòng khách.

Ba mẹ Diệp Thu đã về hưu từ lâu. Ba Diệp là giáo viên tiểu học, mẹ Diệp là viên chức bình thường.

Bọn họ vất vả lắm mới sinh được Diệp Thu nên luôn cưng chiều cô trong lòng bàn tay.

Mặc dù gia cảnh bình thường nhưng bọn họ chưa từng bạc đãi Diệp Thu, nuôi dạy kỹ càng. Từ nhỏ đến lớn, cho dù Diệp Thu muốn làm gì thì bọn họ cũng ủng hộ, bao gồm cả chuyện cô muốn làm diễn viên.

Có thể là vì ba mẹ có tính cách ôn hòa hiền lành nên cũng nuôi dưỡng ra một Diệp Thu không tranh quyền đoạt thế.

Căn nhà chỉ có một phòng ngủ, trước kia để cho Diệp Thu dùng, ba mẹ Diệp đặt một cái giường ở phòng khách. Một cái phòng khách mà kiêm luôn phòng ngủ, phòng ăn và phòng tiếp khách.

Căn nhà chật chội nhưng lại được mẹ Diệp dọn dẹp bày bố rất ngăn nắp

Sau khi Diệp Thu bước chân vào showbiz liền dọn ra ngoài, để phòng ngủ cho ba mẹ dùng. Dẹp cái giường trong phòng khách và đổi thành một cái ghế sô pha kiêm cái giường.

Thỉnh thoảng Diệp Thu về nhà sẽ ngủ trên cái giường sô pha.

Cửa sổ phòng khách hướng ra đường, trời chưa sáng đã thấy các hàng quán nhỏ mở cửa đỗ xô ra đường náo nhiệt.

Ô tô lui tới, lâu lâu có tiếng bấm còi inh ī. Thỉnh thoảng còn có tiếng chuông xe đẹp thanh thót, cảm giác như đang trở về tuổi thơ.

Hơn một tháng may Diệp Thu không về nhà. Vừa mới hết cảnh quay hôm qua, bộ phim cô tham gia sắp tới cũng phải mười mấy ngày nữa mới khai máy. Người đại diện nói nhân khoảng thời gian nghỉ này điều chỉnh lại cảm xúc cho tốt.

Cô không muốn về căn nhà bên Ngũ Hoàn, đêm nay sẽ ở đây.

Diệp Thu muốn đổi cho ba mẹ một căn nhà lớn một chút, yên tĩnh một chút nhưng ba mẹ lại không muốn dọn đi, nói là không nghe được âm thanh ồn ào bên ngoài thì không ngủ được.

Đây là nhà cưới của bọn họ, đã ở hơn bốn mươi năm nay, quen rồi.

Diệp Thu đành phải thôi, trò chuyện với mẹ về sự nghiệp.

"Mẹ nghe mấy thanh niên trong tiểu khu nói con và Hoắc Đằng đang quen nhau à? Hay là bịa ra?" Mẹ Diệp thường xuyên chú ý tin tức giải trí nên bà cũng học được vài từ trào lưu.

Diệp Thu gật đầu, không nói nhiều thêm.

Mẹ Diệp rất ít khi cằn nhặt cô, lúc này lại có chút tò mò, "Vậy con và Quý Thanh Thời..."

Lời còn chưa dứt đã bị ba Diệp cắt ngang, "Mau ăn cơm của bà đi. Chuyện của con nhỏ, trong lòng chúng nó tự có suy nghĩ."

Mẹ Diệp đành phải nuốt lời muốn hỏi xuống bụng.

Diệp Thu thật sự rất biết ơn ba, chuyện tình cảm, xưa nay ông không hề can thiệp nhiều, vẫn luôn nói câu nói kia: Chuyện của con nhỏ, trong lòng chúng nó tự có suy nghĩ.

Thật ra, cô vẫn không yên lòng.

Quý Thanh Thời là một ngoại lệ trong cuộc sống yên ổn biết bao năm nay của cô. Đáng lẽ cô không nên yêu anh.

Nhưng vẫn dây vào anh.

"Lần này con được nghỉ mấy ngày?" Mẹ Diệp hỏi.

Diệp Thu: "Cuối tháng này sẽ tiến tổ phim mới, có thể ở nhà được hơn mười ngày."

Đang trò chuyện, tiếng gõ cửa vang lên.

"Đã trên vây rồi, ai vậy?" Ba Diệp ngồi gần cửa nhất nên đi mở cửa.

Căn phòng quá nhỏ, bàn ăn gần sát ngoài cửa ra vào, chưa tới ba bước là mở được cửa.

Tiếng gõ cửa vẫn còn tiếp tục.

"Tới đây." Ba Diệp mở cửa ra, nhìn thấy người đứng ngoài cửa, ngạc nhiên.

Quý Thanh Thời cầm theo không ít quà biếu, khẽ cuối người, "Bác trai, chào bác, muộn như vậy mạo muội đến làm phiền bác."

Ba Diệp lúc này mới hoàn hồn, sự vui vẻ trong lòng không thể nào giấu được, lan đến đuôi lông mày. Ông nghĩ là con gái và Quý Thanh Thời đã hòa hảo rồi nên để anh vào nhà.

Diệp Thu bối rối, nửa củ khoai trong tay suýt rơi xuống bàn.

Con người này, sao lại không biết xấu hổ như vậy.

Mẹ Diệp đứng dậy khách sáo chào hỏi, hỏi Quý Thanh Thời ăn cơm chưa.

Quý Thanh Thời: "Con chưa ăn thừa bác gái."

Mẹ Diệp: "Nếu không ngại thì ngồi xuống ăn cùng chúng ta, chỉ có vài món đơn giản thôi."

Quý Thanh Thời: "Bác gái, lời này của bác khách khí rồi." Anh đi rửa tay sau đó rất tự nhiên ngồi xuống bàn ăn cạnh Diệp Thu.

Bàn ăn gấp hình chữ nhật vốn không lớn, nay có thêm anh ngồi, Diệp Thu cảm thấy chật chội chịu không nổi.

Đêm nay thức ăn trên bàn đặc biệt phong phú đa dạng. Bởi vì Diệp Thu về nhà nên hai ông bà bận rộn nấu nướng cả buổi, còn có ngó sen chiên.

Diệp Thu phải giữ dáng nên mẹ Diệp hấp ngũ cốc nguyên hạt cho cô, còn có khoai lang khoai tím, ngó sen...

Quý Thanh Thời dùng tay trái cầm đũa, muốn gấp một miếng bắp vào chén nhưng gấp mãi vẫn không được.

Đương nhiên là cố ý.

Ba Diệp quan tâm hỏi: "Tay phải của con bị thương hay thế nào?"

Quý Thanh Thời gật đầu, "Tay phải không cẩn thận bị cửa kẹp. Nhưng không sao đâu ạ, đỡ một chút rồi ạ."

Ba Diệp ra hiệu Diệp Thu: "Con mau giúp nó gấp thức ăn đi, làm sao dùng tay trái được."

Diệp Thu: "..."

*

Tác giả có lời muốn nói:

"Lan nhân" Tri Tri xem hết chương mới hôm nay, tiếp tục đeo bít mắt, còn dùng cái dày hơn hôm qua.

Lúc ăn cơm tối, Quý Thanh thời hỏi: "Ăn cơm mà con đeo bít mắt làm gì? Còn nhất định phải dùng tay trái ăn?"

"Lan nhân" Tri Tri: "Bắn súng không cần nhắm. Con muốn thử xem có thể dùng tay trái gấp bắp ngô được không."

*

#13072020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 103: Ngược Nam Cặt Bã, Làm Ấm Lòng Dân 9

Diệp Thu lấy một đôi đũa mới gấp thức ăn cho Quý Thanh Thời. Cô không muốn so đo với Quý Thanh Thời trước mặt ba mẹ, sẽ làm ba mẹ xấu hổ.

Dù sao thì Quý Thanh Thời cũng là khách.

Có lẽ cô càng hung ác với chính mình, càng nhẫn tâm với Quý Thanh Thời thì anh sẽ mãi không dứt.

Bây giờ cô tự biết mình biết ta, anh dây dưa cũng không chắc đây là yêu.

Nếu thật sự yêu cô thì chia tay hai năm, anh sẽ không chỉ đăng mấy bài weibo ám chỉ nói bóng nói gió Nếu không phải cô và Hoắc Đằng có scandal với nhau, sự chiếm hữu của đàn ông trong người anh trỗi dậy thì anh và cô bây giờ cũng không còn liên quan gì đến nhau.

Anh sẽ không tới tìm cô, càng không có thời gian chạy đến nhà cô.

Sau bữa ăn, Quý Thanh Thời hỏi Diệp Thu có muốn đi dạo hay không.

Căn nhà thật sự rất nhỏ, diện tích cả căn nhà không bằng một phòng ngủ lớn của anh. Có ba mẹ Diệp ở đây, có nhiều thứ không

tiện nói.

Diệp Thu không muốn ở riêng với anh, cô từ chối: "Bên ngoài lạnh lầm, anh về bận chuyện của mình đi."

Ba mẹ Diệp dọn dẹp bàn ăn xong, chén đĩa trong bếp không vội rửa. Hai người liếc nhau, quyết định để lại không gian cho đôi trẻ.

Trước kia Diệp Thu đã từng nói với bọn họ lý do chia tay là vì chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều. Có một lần ba tháng không thấy được mặt nhau, mẫu thuẫn tới nên chia tay.

Bây giờ hai người không dễ gì gặp mặt, ba mẹ Diệp lấy cớ đi tản bộ, cầm quần áo lên đi ra ngoài.

Đóng cửa lại, xung quanh chỉ còn tiếng TV đang chiếu thời sự.

Diệp Thu tháo cái thái độ tốt hồi nãy ra, thờ ơ: "Tôi đã giữ thể diện cho anh ở trước mặt ba mẹ tôi rồi, không phải vì nể mặt anh mà là nể mặt Hè Gia."

Cô chỉ cửa lớn, ra hiệu anh có thể đi được rồi.

Cô cũng biết đại khái giá cả quà biếu anh mang tới, cộng thêm tiền thuốc trả luôn cho anh. Bây giờ cô không muốn nhìn thấy anh thêm một giây nào nữa hết.

Quý Thanh Thời ngồi trên sô pha, giả bộ như không nhìn thấy ánh mắt đuổi khách của cô. Anh với tay lấy một trái cam trên dĩa đựng trái cây lật vỏ.

Anh không dùng dao gọt, cũng không lột vỏ mà ngồi chơi với trái cam.

Diệp Thu gửi tin nhắn cho trợ lý: 【Hai phút sau gọi điện cho chị, trong vòng nửa tiếng nữa tìm một chiếc xe tới đây đón chị, làm phiền em.】

Rất nhanh, "Đằng" trả lời: 【Xe gì? Xe viet đã được không?】

Diệp Thu: 【Được, chỉ cần không phải chiếc xe bảo mẫu chị hay dùng là được.】

"Đằng": 【Được.】

Diệp Thu cúp điện thoại, lấy một cái ly trong túi ra, đi nhà bếp lấy nước. Vừa bước vào nhà bếp, di động vang lên.

Bàn trà lớn như vậy nhưng khoe mắt Quý Thanh Thời chéch qua một chút vẫn thấy được tên hiển thị trên màn hình. Anh nắm chặt tay, xem TV, niệm chú quên cái tên đó ra khỏi đầu.

"Alo, xong việc rồi à?"

"Em vừa ăn xong. Mẹ em hấp rau củ cho em ăn. Vâng, có bắp ngô, khoai lang, còn có khoai tím, ăn nhiều lắm. Mai lại giảm cân sau."

Qua mấy giây, cô tiếp tục.

"Không có kế hoạch gì, lúc đầu tính ở nhà giúp ba mẹ."

"Ngày nào anh tới Côn Minh?"

"Được, nhưng em chỉ có thể ở bên đó hai ngày thôi. Vâng."

Cô nói: "Không cần, em thường đến đó, có thể tự tìm được, coi như nhân lúc này đi du lịch. Em sẽ đặt một khách sạn cách xa bọn

anh một chút."

Quý Thanh Thời nhìn chằm chằm TV nhưng không vào được cái gì. Phòng khách nhỏ đều là giọng nói của Diệp Thu. Trước kia cô cũng hay gọi điện cho anh như vậy.

Nói liên miên nói lải nhải, nói chuyện ngày thường của cô.

Anh bận như vậy, không có thời gian nghe cô nói nhiều như thế nên vội cúp máy.

"Hả?"

Tiếng nói đưa Quý Thanh Thời quay về hiện thực, anh nhìn về phía cô, cô còn đang xếp bằng trên ghế sofa, sắc mặt mệt tự nhiên.

"Không phải không tiện." Cô dừng mấy giây, nhìn về phía Quý Thanh Thời.

Hai người bốn mắt đối nhau.

"Có Quý Thanh Thời ở đây. Chẳng phải anh ta bị cửa của em làm bị thương sao, mấy nay anh ta đi công tác xa xôi, hôm nay tìm em tính tiền thuốc. Xin lỗi anh, em nên... Vâng, được, để em gửi cho anh."

Kết thúc cuộc gọi.

Diệp Thu gửi định vị của mình qua, xong rồi gọi điện cho ba, nói tối nay muốn đi xem phim, không cần chờ cô về. Có thể tối nay cô sẽ về nhà của mình bên Ngũ Hoàn.

Diệp Thu mặc áo khoác, lấy khẩu trang.

Quý Thanh Thời đành đứng dậy, cô muốn ra ngoài, anh cũng không thể ở lì ở đây không đi.

Từ trên lầu đi xuống, Quý Thanh Thời vô hình sinh ra một loại cảm giác anh càng ngày càng cách xa Diệp Thu, không với tới.

Hai tay Diệp Thu bỏ túi, bước chân chậm chạp.

Cô bỗng nhiên xoay mặt nói với anh: "Chúng ta kết bạn đi, anh mau đồng ý." Nói, cô thêm số WeChat của anh vào danh sách bạn bè.

Điều này làm Quý Thanh Thời rất ngạc nhiên, phản ứng chậm hơn bình thường nửa nhịp, sau đó anh vội vàng lấy điện thoại ra bấm đồng ý.

Diệp Thu chuyển một van năm qua cho anh, "Tiền thuốc và tiền quà biếu."

Nét vui mừng trên mặt Quý Thanh Thời cứng đờ, ngón tay cũng đóng băng.

Diệp Thu không quan tâm anh có bấm nhận hay không, bỏ di động vài túi, cô nhìn anh, sắc mặt bình tĩnh, "Tôi cho rằng chúng ta đã có lúc gặp nhau thì cũng có lúc chia tay."

Lời này nghe thật quen tai, anh đã từng nói với Sở Sam như vậy, không ngờ có ngày anh lại trở thành con người khiến người khác phiền chán như vậy.

Không một lời thừa thãi, Diệp Thu đi thẳng ra cổng tiểu khu.

Trời lạnh, người xuống dưới đi bộ ít hơn trước kia. Diệp Thu vẫn duy trì bước chân không nhanh không chậm của mình. Quý Thanh Thời đứng yên một chỗ một hồi rồi mới đi theo.

Diệp Thu dừng ở cổng tiểu khu, tìm một chỗ sáng đèn đứng chờ. Bên cạnh là một cây đèn đường đã có tuổi, ánh đèn mờ nhạt hắt sáng con đường.

Diệp Thu đứng trên đường đá, trọng tâm không ổn định, thỉnh thoảng còn nhìn về phía giao lộ.

Quý Thanh Thười đi tới, "Muốn đi đâu? Anh đưa em đi."

Diệp Thu lắc đầu, "Cảm ơn, Hoắc Đằng tới đón tôi."

Quý Thanh Thời gật đầu, biết mình dư thừa như vẫn đứng chờ người cùng cô.

Mười mấy phút trôi qua, điện thoại Diệp Thu reo lên, ngã tư trước mặt có một chiếc xe việt dã, không chạy qua đây mà quay đầu xe ở ngã ba đường.

Ở đây phố xa đông đúc, chỉ có thể quay đầu bên đó.

Diệp Thu đi về phía xe việt dãm bước chân vội vàng. Cô vừa đi vừa quay đầu, "Tôi đi đây. Về phần ba mẹ tôi thì ngày mai tôi sẽ nói rõ với họ."

Quý Thanh Thời nhìn chằm chằm cô đến khi cô bước lên xe, xe việt dã từ từ rời khỏi hẻm nhỏ.

Những ngày này anh không muốn thừa nhận một sự thật, chính là anh đã sớm mất Diệp Thu rồi.

Quý Thanh Thời đứng dưới ánh đèn một lúc rồi về xe mình. Anh lấy điện thoại ra, nhìn chầm chằm giao diện mấy giây rồi bấm nhận một vạn năm đó.

Diệp Thu nhận được thông báo đổi phương đã nhận tiền.

Chuyện của cô và Quý Thanh Thời nên kết thúc ở đây thôi.

Trợ lý hỏi: "Chị Diệp Thu, chị muốn đi đâu."

Diệp Thu nhìn ra ngoài cửa sổ, "Đi đâu cũng được."

Bộ phim truyền hình do Sở Sam sản xuất được phát sóng vào mùa xuân năm thứ hai sau khi khai máy, được hai đài truyền hình chiếu đồng thời, còn chiếu ngay khung giờ vàng.

Diệp Thu diễn nữ hai, thời gian lên hình không ít hơn nữ chính là bao. Im hơi lặng tiếng một năm, hot search lại lần nữa gọi tên Diệp Thu, lần này là có liên quan đến diễn xuất của cô.

So với những vai phụ trước đó, thần thái trong bộ phim này rõ ràng tiến bộ vượt bậc.

Quý Thanh Thời không hay chú ý tin tức giải trí, tin này đột nhiên nhảy ra, vì có tên của Diệp Thu nên anh mới vào xem.

Từ khi từ biệt đêm đó, anh và Diệp Thu đã bốn tháng không gặp, anh cũng không làm phiền cô nữa.

Không biết cô vào Hoắc Đằng như thế nào rồi, tốt hơn hay là đã chia tay. Lướt lướt cái tin này, đọc không vào, anh thoát ra ngoài.

Độ nổi tiếng của bộ phim này không tồi, kéo Diệp Thu ra khỏi thời kỳ khó khăn.

Lúc trước nếu anh cứ khăng khăng bắt Sở Sam cắt những cảnh của Diệp Thu ra thì cô sẽ mất đi cơ hội này.

Anh nhớ lại những chuyện giữa anh và Diệp Thu trước kia. Đường như anh từng nhiều lần tự cho quyết định của mình là đúng, sự thật chứng minh là sai không phải dạng vừa, chưa bao giờ đứng ở góc độ của cô mà cân nhắc.

Hè Gia nói đúng, anh không đủ quan tâm Diệp Thu.

Mà hình như anh chưa từng quan tâm bất kỳ ai.

Cho dù là Sở Sam hay Diệp Thu thì cũng đều bị động được yêu.

Quý Thanh Thời mở video, tìm bộ phim của Diệp Thu. Từ khi cô vào nghề đến nay cũng sắp được bảy năm, các nhân vật lớn nhỏ cộng lại không một trăm thì cũng bảy tám chục.

Nhân vật duy nhất là anh ấn tượng đến giờ chính là nhân vật khách mời trong bộ phim mà thư ký của anh và chồng đi xem, sau đó cho anh mượn hai tấm vé xem phim đăng hình.

Sau đó, anh bao hết một rạp để xem lại bộ phim đó.

Một người một rạp, nghiêm túc xem hết.

Năm đó khi bọn họ còn ở bên nhau, cô không nói đến bộ phim này. Có lẽ vì ít cảnh quay, cũng có thể là do ít lời thoại nên cô không đề cập đến chuyện này.

Anh vẫn luôn cho rằng cô không có chí cầu tiến, thường xoàng xĩnh sống qua ngày. Thật ra cô luôn cố gắng, chắc là đã từng nghĩ đến chuyện trở thành nữ chính của một bộ phim, có thể tự hào mời anh đến cổ vũ.

Khi đó cô tìm anh khớp thoại, có thể vì muốn nhờ anh cho cô ý kiến, hoặc là để dễ thuộc kịch bản, muốn đến lúc quay thật sẽ biểu hiện tốt một chút, nhưng lần nào anh cũng lấy cớ bận bịu mà cự tuyệt.

Cô như một con ốc sên, bò thật chậm, thật chậm nhưng luôn muốn bò lên đến ngọn cây. Chỉ là anh không cho cô nhiều thời gian để bò lên, bò đi giữa chừng làm cô té đau.

Sau khi chia tay, cô tiếp tục bò lại từ đầu.

Hai năm rưỡi, cô khổ cực leo lên.

Quý Thanh Thời thu hồi suy nghĩ, bắt đầu xem phim. Những cảnh có Diệp Thu, anh đều đặc biệt chuyên chú nhìn biểu cảm và ánh mắt cả cô.

Chẳng mấy chốc đã xem xong mấy tập mới.

Thời gian còn sớm, buổi tối bảy giờ.

Quý Thanh Thời tắt máy tính, rời công ty.

Liên tục bận rộn không nghỉ năm tháng, ngày nào cũng tăng ca đến rạng sáng, không cần phải mơ mộng về mấy chuyện tình cảm này.

Quý Thanh Thời lái xe đến nhà hàng ăn cơm, đến rồi mới biết tối nay nhà hàng được bao, quản lý nói anh biết tối nay Hè Gia và Diệp Thu đến ăn cơm.

Diệp Thu đến sớm, Hè Gia còn đang trên đường từ câu lạc bộ đi về.

Diệp Thu và Hè Gia thường ngồi ở bên cửa sổ, Quý Thanh Thời lướt qua một cái là bắt được thân hình của cô.

Giống như có cảm giác, Diệp Thu quay đầu nhìn sang.

Gặp lại, tựa như cách trăm sông ngàn núi.

Diệp Thu và Hè Gia thường hẹn ăn cơm ở đây nhưng đây là lần đầu tiên đụng phải Quý Thanh Thời. Non nửa năm không gặp, anh vẫn giống như trước kia, cho dù có đứng hay ngồi thì khí chất vẫn luôn nhấn chìm người khác.

Lúc trước chính khí chất của anh đã hấp dẫn cô.

Quý Thanh Thời vật lộn một lúc, cuối cùng không đi qua mà trực tiếp đi phòng.

Quản lý đi tới hỏi anh muốn dùng món gì.

Quý Thanh Thời: "Thanh đạm một chút, Gia Gia ăn gì thì cứ chuẩn bị một phần giống thế cho tôi."

Quản lý gật đầu, rót trà rồi ra ngoài. Do dự nửa ngày anh quyết định không đóng cửa phòng ăn.

Chưa đến mấy phút, Hè Gia gọi tới, "Anh đang ở nhà hàng à?"

Quý Thanh Thời không trả lời mà hỏi ngược lại: "Diệp Thu nói với em?"

Hè Gia: "Cậu ấy không muốn nói tên anh ra, đừng suy nghĩ nhiều."

Quý Thanh Thời liền biết là ai, quản lý đã gọi cho cô, "Bây giờ cậu ta không thèm coi anh ra gì nữa, em nói xem anh giữ cậu ta lại làm gì."

Hè Gia: "Anh muốn chia suất ăn của em, em không được cảm kích sao? Hơn nữa, em yêu cầu tạm ngừng kinh doanh, trong lúc đó nếu ai đến dùng bữa thì cậu ta nhất định phải báo cáo chi tiết lại hết cho em chứ."

Quý Thanh Thời: "Vậy em gọi điện có chuyện gì?"

Hè Gia: "À, là nói anh tranh thủ thời gian ăn lẹ lẹ đi rồi đi."

Quý Thanh Thời: "..."

Cúp điện thoại, anh đi tìm quản lý, bảo nhà bếp đừng chuẩn bị bữa ăn cho anh nữa, anh không ăn ở đây.

Quản lý không dám hỏi nhiều, "Được, tôi sẽ đi phân phó."

Quý Thanh Thời đứng ở quầy bar, bên trái là chỗ Diệp Thu đang ngồi. Anh nhìn chằm chằm quầy bar mấy giây rồi quay người đi về phía Diệp Thu.

Quý Thanh Thời ngồi xuống đối diện co, hơi im lặng rồi mở miệng trước, "Anh có xem mấy tập phim, không tồi."

Diệp Thu: "Cảm ơn."

Bầu không khí đầy gượng gạo.

Cô không có lời gì muốn nói, Quý Thanh Thời chỉ có thể tìm chủ đề, "Gần đây thế nào?"

Diệp Thu gật đầu, "Rất tốt."

Quý Thanh Thời nhìn cô, ánh mắt Diệp Thu rơi trên chén. Có mấy lời khi nói ra làm yết hầu của anh trở nên nóng rát, "Em và Hoắc Đằng vẫn còn bên nhau chứ?"

Diệp Thu không lên tiếng. Đây vốn chính là một lời nói dối, là vì cô muốn cắt đứt hoàn toàn với anh nên mới nói dối. Mà đã là nói dối thì sẽ có ngày bị vạch trần.

Quý Thanh Thời nhìn cô, "Mặc dù trái lương tâm nhưng anh vẫn chúc em và Hoắc Đằng hạnh phúc."

Nói xong, điện thoại anh reo lên, là một số lạ.

Anh gật đầu với Diệp Thu rồi đứng dậy rời đi.

Ra khỏi sảnh ăn anh mới bắt điện thoại, là Sở Sam.

Sở Sam đi thẳng vào vấn đề: "Đừng cúp vội, có liên quan đến Hoắc Đằng."

Quý Thanh Thời: "Chuyện gì?"

Sở Sam: "Trước kia thiếu anh, hôm nay trả lại. Hoắc Đằng và Diệp Thu không có quan hệ gì hết, em chắc chắn." Chưa đợi Quý Thanh Thời nói gì thì cô đã cúp điện thoại.

Đầu óc Quý Thanh Thời trống rỗng, nhanh chân quay về sảnh ăn.

Diệp Thu đang nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ, đợi đến khi cô quay lại thì Quý Thanh Thời đã đến trước mặt, hai tay anh chống ở thành ghế, cúi người nhìn cô.

Diệp Thu: "Quý Thanh Thời anh muốn làm gì!" Hai phút trước còn chúc phúc cô, bây giờ lại vây cô trong ngực, rõ cuộc anh muốn làm cái gì!

Sắc mặt Quý Thanh Thời lạnh tanh, "Em không hẹn hò cùng Hoắc Đằng." Ngữ khí chắc nịch.

Diệp Thu không chịu được ánh mắt chất vấn của anh, quay ra chỗ khác. Không cần nghĩ cũng biết là cuộc gọi vừa rồi đã nói cho anh biết.

Quý Thanh Thời nửa ngồi xuống, chỗ không rộng lắm, sau lưng anh là mép bàn.

Anh nắm lấy hai tay của cô, "Anh thường xuyên tự lừa mình dối người là em và Hoắc Đằng không có hẹn hò, em nói như vậy chỉ vì đang giận anh. Nhưng nửa năm qua, em chỉ vì muốn để anh hoàn toàn tắt hy vọng nên mới nói dối, em có quyền hận anh, trách anh."

"Nửa năm này anh cảm nhận được tâm trạng trước kia của em."

Tâm trạng lo được lo mất.

Vào ngày sinh nhật của anh, nửa đêm điện thoại reo, anh ảo tưởng có phải Diệp Thu nhắn tin chúc mừng anh hay không. Mở ra lại không phải. Anh biết rõ cô sẽ không làm nhưng vẫn chờ cả ngày.

Đương nhiên cái gì cũng không đợi được.

"Chuyện của chúng ta đều là lỗi của anh."

Diệp Thu bất đắc dĩ, Vốn tưởng lần trước đã hoàn toàn đã thương lòng tự tôn của anh rồi, anh sẽ không đến tìm cô nữa. Nhưng bây giờ thái độ của anh như vậy, cô không biết phải làm sao mới có thể nói cho anh thông.

"Quý Thanh Thời, xem như chúng ta có ở bên nhau thì cũng không đi được xa, cuối cùng cũng sẽ chia tay, hà có gì phải đau khổ lần nữa?"

Mặc dù không muốn thừa nhận nhưng sau khi chia tay, cô đã từng nghĩ qua, Quý Thanh Thời không thích cô là vì cô quá mức bình thường, không có chỗ nào hấp dẫn được anh.

Quý Thanh Thời: "Lúc trước khi em nói em đang hẹn hò với Hoắc Đằng anh còn không từ bỏ, mỗi ngày đền ngóng trông hai người chia tay chứ đừng nói đến hiện tại."

Giọng nói của Diệp Thu bình thản, phân tích cho anh cũng nói cho chính mình nghe: "Tôi đã quen một mình, tôi nghĩ anh sẽ thích ứng nhanh thôi. Chờ đến khi anh gặp được một người phụ nữ xinh đẹp, phóng khoáng lại có năng lực thì anh sẽ cảm thấy hối hận vì hôm nay đã hèn mọn cầu xin tôi. Quý Thanh Thời, anh..."

Quý Thanh Thời cắt ngang cô: "Trước đó anh từng nói với em, anh từng muốn tìm một người môn đăng hộ đối để kết hôn sinh con, có thể chịu đựng sống qua ngày nhưng anh không thể buông được em. Không phải là em không chịu rời mà là anh không thể không có em."

"Gia Gia sẽ đến nhanh thôi, hai em ăn cơm trước, có rảnh thì anh sẽ đến phim trường thăm em." Quý Thanh Thời sợ nói nhiều sẽ phản tác dụng, khiến cô phiền chán, được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Nói, anh đứng dậy, quên mất sau lưng là cạnh bàn, lúc đứng thẳng bị va vào mép bàn, rên rỉ một tiếng, đau đến mức hít sâu một hơi thở ra.

Quý Thanh Thời lấy tay xoa lưng, đi được vài bước lại dừng lại. Không đóng dấu, trong lòng anh không nỡ. Anh đi đến trước mặt cô, nhìn cô.

Diệp Thu: "Lại muốn nói điều để tôi dẫn anh đến bệnh viện?"

Quý Thanh Thời: "Lần này không cần truyền nước, chỉ cần ít thuốc giảm đau là được." Nói xong, nhân lúc cô không chú ý, anh cúi đầu hôn lên môi cô một cái.

Rất nhẹ, lập tức rời đi.

*

Tác giả có lời muốn nói:

"Lan nhân" Tri Tri và tiểu tiểu Chu cùng vỗ tay.

Tiểu tiểu Chu: "Hôm nay ba cậu tuyệt thật đấy."

"Lam nhân" Tri Tri cũng cảm thấy vậy, cuối cùng cũng không cần đeo bít mắt rồi.

///

Về đến nhà, cậu nhóc hù hù làm thơ ca hát: Mình lớn hơn tiểu
tiểu Chu một tháng, một tháng, một tháng.

Diệp Thu xoa đầu cậu nhóc: "Đừng đắc ý, ngày dự sinh của con
vốn còn lâu."

"Lam nhân" Tri Tri dừng ngay: "Là sao ạ?"

Diệp Thu: "Con sinh non trước một tháng."

"Lam nhân" Tri Tri râu rĩ nửa ngày, nhìn Diệp Thu: "Vậy có thể
nói, mặc dù con thua ở vạch xuất phát nhưng lại thắng ở đích đến
nhà. Đây mới là mấu chốt có đúng không ạ?"

*

#14072020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 104+1: Ngược Nam Cặt Bã, Làm Âm Lòng Dân 10

Giữa hè, bệnh tình của Hè Gia gần như bình phục, <Quãng đời còn lại> cũng đã định ngày phát sóng.

Trước khi chiếu, Chu Minh Khiêm dẫn theo dàn harem của mình tham gia ghi hình thêm hai tiết mục giải trí tuyên truyền nữa. Đây cũng là lần đầu tiên Khương Thẩm và Hướng Lạc xuất hiện cùng nhau kể từ sau khi hòa giải.

Nhoáng một cái, đã một năm rưỡi trôi qua.

Số lần Hướng Lạc gặp mặt Khương Thẩm cũng không ít, nhưng tình cảm thì không thể quay về được như trước nữa, nhìn thấy nhau cũng chỉ cho đối phương một cái gật đầu xem như chào hỏi.

Các cô gặp nhau trong các sự kiện vài lần, và ở văn phòng luật vài lần.

Từ khi <Quãng đời còn lại> khai máy đến nay đã được ba năm, đến cả MC cũng bùi ngùi mãi thôi.

Dư An cũng ngồi trên khán đài như lần trước.

Lần này vẫn ngồi đây nhưng lại khác lần trước.

Khi đó ký ức của Hè Gia chạy loạn, điều ước sinh nhật của cô khi đó cuối cùng cũng được thực hiện, mặc dù chậm hai năm.

Trên sân khấu, MC hỏi Chu Minh Khiêm thu hoạch lớn nhất là gì khi quay <Quãng đờI còn lại>

Chu Minh Khiêm ngập ngừng như đang suy nghĩ.

Đối với anh mà nói, thu hoạch lớn nhất có lẽ là tâm bình khí hòa. Mỗi lần muốn nỗi nóng ở phim trường là anh lại nhớ đến trước kia mình hô to gọi nhỏ với Hè Gia thế nào, chủ quan đánh giá nhân phẩm của cô, còn không nghe cô giải thích đến suýt thì không còn cơ hội nói lời xin lỗi.

Cái này anh không nói, giấu trong lòng.

Cả trường quay yên tĩnh, chờ câu trả lời của anh.

Hai tay Chu Minh Khiêm đang đan nhau, anh lập tức lấy micro từ trong tay Khương Thẩm lên nói với MC: "Thu hoạch lớn nhất chính là cái này."

Anh giơ tay trái lên, chiếc nhẫn trên ngón áp út cực kỳ bắt mắt.

Không chỉ MC, người xem mà đến Dư An cũng hết hồn. Anh đeo nhẫn lên từ khi nào vậy?

Chu Minh Khiêm chỉ lắc lắc mấy giây rồi rút tay về.

Tổ biên kịch không hề biết Chu Minh Khiêm sẽ trực tiếp công khai chuyện tình cảm trên đây, cú sốc này làm cho MC bay màu luôn.

MC mãi mới lấy lại tinh táo, yêu cầu anh xòe bàn tay cho ống kính xem.

Chu Minh Khiêm không chịu, khoanh tay lại, nói lơ đãng: "Tôi cảm thấy vẫn là thôi đi, tránh mọi người nói tôi quảng cáo quá đà."

MC sảng khoái nói: "Hôm nay cho cậu cơ hội quảng cáo, không thu phí cũng không cắt."

Cả khán phòng đều cười ồ lên.

Chu Minh Khiêm nói vòng vo: "Sao anh không hỏi tôi vẫn đề khác, ví dụ như nhân vật nữ chính trong lòng tôi là ai?"

Người chủ trì không nắm bắt được Chu Minh Khiêm nên đành thuận theo, "Chu đạo quay nhiều phim như vậy, hợp tác với biết bao nhiêu nữ chính, vậy ai là nữ chính ưu tú nhất trong lòng cậu vậy?"

Chu Minh Khiêm không chút do dự nói: "Dư An." Nói rồi nhìn lên khán đài tìm Dư An.

Dư An, cái tên này quá lạ lẫm.

MC nghĩ nửa ngày trời cũng chưa từng nghe qua nhưng anh cũng không thể nói không biết nên đành xin trợ giúp từ khán giả, ai trả lời được sẽ có thưởng.

Không ai biết.

Khương Thẩm giơ tay, hỏi MC: "Thưởng cái gì? Có thể quy đổi thành tiền mặt hay là bao lì xì không? Nếu có thì tôi sẽ cho anh biết Dư An là ai."

MC cười: "Bây giờ chuyển cho cô 200 tệ đã được chưa? Nếu nói ra đáp án trong vòng một phút thì thưởng thêm 50 đồng."

Dưới khán đài, tiếng cười vang lên không ngừng.

Hương Lạc đưa micro của mình cho Khương Thẩm, Khương Thẩm: "Ngồi trên khán đài hàng thứ hai, cô gái xinh đẹp mặt đầm

trắng kia. Thêm một chiếc hết hồn nữa, Chu đao nhà chúng tôi vì theo đuổi con gái nhà người ta mà nghĩ trăm phương nghìn kế biến người ta thành trợ lý riêng của mình. Theo đuổi nhiều năm rốt cuộc cũng thành công."

Khương Thẩm quăng cho Chu Minh Khiêm một ánh mắt, ý là: Tôi giúp anh rồi đấy, nữ chính của bộ phim tiếp theo anh liệu mà xem xét.

MC kinh ngạc nhìn về phía Chu Minh Khiêm, "Chu đao, cậu cũng theo đuổi người khác nữa sao?"

Chu Minh Khiêm: "Sẽ không. Cho nên mới để cô ấy bên cạnh, không cho người khác theo đuổi."

Dưới khán đài, mọi người đã tìm đến mục tiêu.

Hôm nay Dư An búi tóc rất cao, tai phiếm hồng, mọi người xung quanh ai cũng nhìn thấy.

Bị nhiều người quây xem như vậy, Dư An có chút bối rối bất an, cũng có chút vui mừng hạnh phúc không thể diễn tả. Cô chưa bao giờ nghĩ tới Chu Minh Khiêm sẽ công khai cô trên tiết mục truyền hình.

Chiếc nhẫn đã sớm được làm xong, nhưng cô vẫn luôn không đeo.

Buổi trưa, Chu Minh Khiêm nói cô đeo thử một chút, đợi cô đeo lên, anh nói cô không được tháo ra, có điềm xấu.

Cô đeo không được mà không đeo cũng không được. Cuối cùng đành phải đeo.

Dạo trước cô dọn nhà vào căn hộ sát vách của anh. Anh nói sống gần nhau để tiết kiệm tiền xăng, còn có thể chăm sóc bữa ăn kịp thời cho anh.

Bấy giờ cô mới biết được khi trước anh mua hai căn là vì muốn cô vào ở, sau đó sợ cô thấy áp lực nên thôi.

Hai năm tiền thuê nhà của cô đều được anh quy đổi thành tiền thưởng cuối năm cho cô rất nhiều.

Tính tình anh gắt gỏng nhưng lại dành hết tất cả sự dịu dàng cho cô.

Chu Minh Khiêm nói: "Làm phiền máy quay cho nữ chính của tôi lên hình một chút." Sau đó anh nhìn Dư An, "Cơ hội hiếm có để quảng cáo, mau giơ ngón áp út lên đi em."

Anh là muốn nói cho người khác biết, anh đã cầu hôn Dư An, trên ngón áp út của cô đã đeo nhẫn.

Dư An không ngốc, không có giơ tay lên. Băng qua hàng người, cô và Chu Minh Khiêm nhìn nhau.

Khóe môi cô khẽ cong.

Nhưng máy quay vẫn đặc tả chiếc nhẫn kim cương.

Ở trường quay có rất nhiều fan nữ của Chu Minh Khiêm, một nửa thất tình, một nửa đau lòng ăn thức ăn cho "trò" của hai người.

Sau khi ghi hình xong, vào hậu trường, Chu Minh Khiêm hỏi bọn họ tối nay có bận gì không, nếu có thời gian thì tối nay anh mời khách đè chơi nhà.

Lại không nhịn được đắc ý: "Mọi người. cũng đã ném qua tay nghề của Dư An nhà tôi rồi, hôm nay cô ấy sẽ xuống bếp chiêu đãi mọi người."

Hướng Lạc xoa xoa dạ dày, "Không đi, vẫn còn chưa tiêu hóa xong đồng cẩu lương hồi nãy." Tối nay cô có kế hoạch rồi.

Khương Thẩm: "Tôi cũng không đi, mặc công tới lại thấy mấy người khoe ân ái." Cách hai giây: "Tôi phải đến công ty thiết kế nội thất."

Chu Minh Khiêm cho rằng cô muốn trang trí nhà cửa, "Lại mua nhà rồi?"

Khương Thẩm: "Không phải. Chỉ đáng thương cho cánh cửa văn phòng của Trình Trình, thiếu điều bị người khác đập cho hư, một phần phí luật sư cũng không sửa được."

Hướng Lạc: "..."

Người Khương Thẩm nói là cô.

Một năm rưỡi qua, số lần cô đến văn phòng luật còn nhiều hơn số lần về nhà mình.

Cô giả bộ như không nghe thấy, chút nữa còn muốn đến tìm Trình Duy Mặc.

Hướng Lạc a khỏi phim trường, thẳng tiến đến văn phòng luật.

Hướng giáo sư hỏi cô tối nay có về nhà hay không. Cô nói có hoạt động, không có thời gian.

Hướng giáo sư lải nhải một câu: "Con cũng không thể nào ngày nào cũng bận như vậy được, cũng phải nghĩ đến chuyện chung thân đại sự của mình chứ."

Hướng Lạc thầm nghĩ, con còn gấp hơn ba nữa là. Cô phải học Chu Minh Khiêm, giữ người cho kỹ. Không theo đuổi người khác thì sẽ để người ta ở bên cạnh mình, không cho người ngoài đụng vào.

Có thể là do lần nào cô cũng đến văn phòng luật nên phóng viên cũng không theo chụp nữa. Hướng Lạc càng tự do, thỉnh thoảng còn đi dạo một vòng.

Đương nhiên, một năm rưỡi này, cô cũng là nữ diễn viên gửi nhiều thư luật sư nhất.

"Cốc cốc — cộc cộc cộc — Cốc cốc."

Chỉ cần nghe tiết tấu gỗ cửa này là Trình Duy Mặc không cần hỏi cũng biết là ai. Trợ lý cũng đã quen Hướng Lạc, thấy người tới là cô cũng không cần sang hỏi han xem cần gì.

Trình Duy Mặc bất đắc dĩ đứng dậy mở cửa.

"Luật sư Trình, đang làm việc sao?" Hướng Lạc mỉm cười nói.

Đợi cô đi vào, Trình Duy Mặc đóng cửa, "Lại có ai truyền bá những tin đồn không đúng sự thật về em nữa sao?"

Hướng Lạc: "Hôm nay không có. Em tới kết phí luật sư với anh. Em nghe Khương Thẩm nói cách cửa này của anh sắp bị hư rồi."

Trình Duy Mặc không nói, rót nước cho cô.

"Cảm ơn." Hướng Lạc nhận ly nước, nhấp một ngụm nhỏ. Cô quét một vòng trên bàn trà, không có đồ ăn vặt. "Luật sư Trình, có gì ăn hay không?"

Nói, cô buông ly nước, xoa huyệt thái dương.

"Hình như tôi bị tuột huyết áp thì phải, đầu hơi choáng."

Trình Duy Mặc không biết thật hay giả, dù sao cái này cũng không thể đùa, hỏi cô: "Em muốn ăn gì? Tôi nói trợ lý tìm cho em."

Hướng Lạc: "Bánh lòng đỏ trứng. Chỉ ăn bánh lòng đỏ trứng."

Không còn cách nào khác, Trình Duy Mặc đành xuống lầu mua cho cô một túi.

Bình thường Hướng Lạc không ăn cái này. Vì muốn giữ dáng nên cô chưa từng ăn mấy đồ có năng lượng cao. Nhưng vì hạnh phúc nửa đời sau thì cân nặng không quan trọng.

Cô ăn liên tục ba cái. Đến khi xé cái thứ tư.

Trình Duy Mặc thấy mà hết hồn, "Em thất tình?"

Phụ nữ không để ý đến hình tượng mà ăn nhiều như vậy thì chỉ có thất tình thôi. Giống như Khương Thẩm, thất tình uống rượu làm loạn ở quán bar, đến anh còn bị tạt rượu hai lần.

Hướng Lạc lựa lời, trả lời anh: "Vẫn chưa xác định, có khả năng thất tình. Ăn trước rồi nói sau."

Trình Duy Mặc: "..."

Mặc dù anh chậm chạp trong chuyện tình cảm nhưng vẫn có thể nhận ra ý tứ của cô.

"Hướng Lạc." Sắc mặt nghiêm túc, nhìn vào mắt cô.

Hướng Lạc: "Cứ xem như anh muốn từ chối em thì đợi em ăn xong cái bánh này rồi hãy từ chối có được không? Khi bé em chỉ mới ăn qua một lần, sau đó quay phim, phải khống chế mình không được ăn đồ ăn vặt.

Trình Duy Mặc không nói nữa, im lặng một chút rồi lại tiếp tục công việc."

Nửa tiếng trôi qua, Trình Duy Mặc ngẩng đầu nhìn xem Hướng Lạc, đúng lúc thấy cô cắn một miếng bé xíu xiu.

Trình Duy Mặc đột nhiên nhớ lại, lúc Hè Gia đến đây ký tên vào đơn ly hôn. Khi đó cô hoàn toàn không thể nghe được gì nữa, nhất quyết muốn ly hôn với Mặc Dư Thâm.

Cô ký tên thật lâu, lề mề nửa ngày, còn muốn đóng dấu vân tay, kéo dài thời gian.

Đó là vì cô không muốn chia ly, có thể níu được lúc nào hay lúc đó.

Mà bây giờ, Hướng Lạc ăn từng miếng từng miếng như hạt gạo, giống như chỉ cần cô không ăn xong là anh sẽ vĩnh viễn không từ chối cô.

Trình Duy Mặc thở dài trong lòng, không làm phiền cô.

Mười giờ rưỡi tối, Trình Duy Mặc xong việc, tắt máy tính.

Cái bánh chỉ mới ăn được một nửa, Hướng Lạc giải thích như này: "Nhai kỹ nuốt chậm sẽ không mập. Anh cũng biết nghệ sĩ tụi em giữ dáng khó khăn thế nào, phải tự ngược bản thân mới được."

Trình Duy Mặc: "Gói lại về nhà ăn."

Hướng Lạc lại cắn một miếng nữa, "Trình Duy Mặc." Đây là lần đầu tiên cô gọi thằng tên anh. "Chúng ta chơi một trò chơi có được không? Cả hai chúng ta đều phải tuân theo quy tắc trò chơi."

Trình Duy Mặc hỏi: "Trò gì?"

Hướng Lạc: "Anh đồng ý trước đi rồi em sẽ nói."

Lúc này Trình Duy Mặc mới cảm thấy phụ nữ đều không nói lý. Phân rõ đúng sai với cô anh sẽ là người thua. Tối nay anh cực kỳ kiên nhẫn, "Nói đi."

Mấy tiếng ngồi ban nãy, câu nói của ba cô cứ văng vẳng trong tai: Cho dù có là con gái nhà ai thì không bao giờ được giờ được ném sự kiêu hãnh của bản thân.

Cô đặt tay lên ngực tự hỏi, mấy năm nay đã làm đúng cốt cách.

Nhưng những tiêu chí và tiêu chuẩn này bây giờ không thể dùng trước mặt Trình Duy Mặc.

Hướng Lạc nín thở, "Nếu như em không tỏ tình, anh cũng không cần từ chối. Văn phòng của anh em muốn tới lúc nào thì tới, có được không?"

Trình Duy Mặc: "...Em đang tính làm bá đạo nữ vương à?"

"Vậy anh có đồng ý hay không?" Hướng Lạc không chớp mắt nhìn anh.

Trình Duy Mặc không nói.

Hướng Lạc: "Vậy em sẽ cho là anh đã đồng ý. Anh cũng không được đi xem mắt, không cho phép tìm bạn gái."

Ánh mắt Trình Duy Mặc bất đắc dĩ.

Hướng Lạc vừa lòng thỏa ý, ăn hết hai cái bánh còn lại.

Trình Duy Mặc: "..."

Bây giờ không cần giảm béo, cũng không cần nhai kỹ nuốt chậm.

Anh nhắc nhở cô lấy túi và chìa khóa xe, anh cũng đứng dậy.

Hướng Lạc hỏi: "Về xe anh hay về xem em?"

Trình Duy Mặc lịch sự từ chối: "Tự về riêng đi."

Hướng Lạc nhìn anh, giọng nói rất nhỏ: "Em vừa ăn bánh lòng đỏ trứng."

Trình Duy Mặc không hiểu ăn bánh lòng đỏ trứng thì liên quan gì, "Thì sao?"

Hướng Lạc: "Có hàm lượng cồn."

Trình Duy Mặc cạn lời.

Hướng Lạc nghiêm trọng hóa: "Con người của em rất rất mẫn cảm với cồn, lỡ gặp phải cảnh sát kiểm tra say rượu lái xe thì em

phải nói sao cho vừa đây? Kiếp diễn viên của em đến đó cũng kết thúc."

"Hướng Lạc."

"Ơi?"

Trình Duy Mặc thở dài, tắt đèn, "Lái xe của em."

Nếu anh lấy xe anh đưa cô về, mai cô sẽ bảo anh tới đón cô, nói không chừng còn phải đưa cô tới đoàn phim. Sáng mai anh có một phiên toàn quan trọng, không có thời gian.

Hướng Lạc được tiện nghi còn khoe mẽ, "Vậy cảm ơn anh nhé."

Trình Duy Mặc còn muốn nói, hơn một năm nay cô đâu chỉ làm phiền anh, phần lớn thời gian riêng tư của anh đều bị cô đóng chiếm.

Xuống dưới lầu, Trình Duy Mặc đưa tay, "Chìa khóa xe."

Hướng Lạc không đưa chìa khóa xe mà lại thả tay mình vào tay của anh rồi nắm hai ngón tay của anh lại.

Khoảng khắc từ chi tiếp xúc, giống như có dòng điện chạy qua cơ thể hai người.

Trình Duy Mặc giãy dụa, do dự, cuối cùng vẫn không rút tay ra, mặc kệ Hướng Lạc nắm.

Lo lắng trong lòng của Hướng Lạc rót cái bịch.

Cô ngoảnh mặt đi, khóc mỉm cười.

Trình Duy Mặc đi về phái bãi đỗ xe, cô được anh dẫn đi.

Mãi mà trình Duy Mặc mới nói chuyện: "Tôi không có tốt như em nghĩ, đừng bị ma quỷ dẫn dắt."

Hướng Lạc: "Không có ma nào dẫn dắt cả. Anh còn tốt hơn so với em nghĩ."

Lần đầu tiên cô nói chuyện với Trình Duy Mặc là ở khán đài thi đấu cưỡi ngựa ba năm trước. Khi đó chỗ ngồi của cô và Mạc Dư Thâm kế nhau, cô muốn chụp ảnh cùng anh nhưng bị cự tuyệt.

Sau đó Khương Thẩm nói Trình Duy Mặc đổi chỗ với Mạc Dư Thâm.,

Với tính cách của Khương Thẩm và Mạc Dư Thâm thì sẽ chẳng thùng đổi, không bận tâm đến cảm xúc của cô. Chỉ có Trình Duy Mặc nói văn phòng luật của anh có mấy người là fan của cô, muốn xin chữ ký của cô.

Đổi chỗ, cũng cho cô một bậc thang đi xuống.

Anh lấy ra cuốn sổ riêng của mình cho cô ký không ít trang.

Có lẽ nhưng ấm áp và thiện cảm ban đầu là bắt đầu từ đó.

///

*

Bạn học Lã có lời muốn nói: Trình Trình chỉ xuất hiện chớp nhoáng trong cuộc đời của bạn đọc thôi nha. Đến đây là hết rồi đó coi tức không -,-

*

#15072020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 104+2: Ngược Nam Cặt Bã, Làm Âm Lòng Dân 10 2

Tiết mục giải trí tuyên truyền cho được phát sóng, nhân lúc bộ phim vẫn còn hot, chia sẻ rộng rãi tin tức Chu Minh Khiêm cầu hôn ra ngoài.

Mấy ngày nay, chuyện tình cảm của Chu Minh Khiêm leo hot search không ngừng.

Võ Dương xóa weibo, tin nào không nên nhìn thì không xem. Vốn là tình cảm trong quá khứ nhưng anh mãi vẫn chưa buông xuồng được.

Có lẽ không cam lòng, có lẽ áy náy, có lẽ phát hiện là đã yêu nhưng cuối cùng đã muộn.

Có hôm nửa đêm mơ thấy Dư An, mơ tới cảnh tượng bạn gái trước của anh tới tìm cô. Mặc dù anh không ở đó những cũng có thể tượng tượng ra Dư An có biết bao tìu thân bất lực.

Cũng có hôm mơ thấy đôi mắt dè dặt mỗi lần tặng quà cho anh vì sợ anh không thích.

Đã từng, nhưng bây giờ chỉ là giấc mộng.

Huấn luyện buổi tối kết thúc, Võ Dương và Hề Gia cùng đi ra bãi đỗ xe.

Ký ức của Hè Gia đã bay màu không ít nên cô không nhớ những gì liên quan đến Dư An, cũng không có ấn tượng.

Mùa hạ, chạng vạng tối là thời điểm chuồng ngựa đẹp nhất trong năm. Màu xanh mǎn nhãn đầy sức sống, cỏ đuối chó lớp lớp bay theo gió.

Võ Dương hỏi cô: "Tôi nay có thời gian không? Tôi mời cậu đi uống vài ly."

Hè Gia lắc đầu: "Còn đang uống thuốc."

Võ Dương cho rằng cô đang uống thuốc cung cỗ bệnh tình nên thôi.

Bây giờ Hè Gia đang uống thuốc điều hòa thân thể, cô muốn sinh em bé.

Cô nhìn Võ Dương, "Lại bị sếp la hả?"

Võ Dương: "Không có. Bạn gái cũ có cuộc sống mới."

Hè Gia: "Cậu cũng nên có cuộc sống mới của mình."

Có lẽ vậy.

Phụ nữ theo đuổi anh không ít, chỉ là anh không còn cảm giác nữa.

Bây giờ Dư An muốn kết hôn, anh cũng nên buông bỏ.

Chủ đề này không chỉ lan rộng ở trong nước mà còn ở ngoài nước.

Mạc Liêm nhìn thấy cái tên Dư An này, không biết có phải là Dư An hay viết thư cho anh hay không, cô cũng là trợ lý. Anh viết một cái email gửi cho Dư An.

【Hôm nay thấy trang giải trí đưa tin về Chu đạo diễn và Dư An. Không biết em có phải là Dư An đó không, tôi hi vọng là phải. Nếu như phải, chúc em tân hôn hạnh phúc, răng long đầu bạc.

Nếu em không phải là Dư An đó thì vẫn hi vọng em sẽ nhanh chóng gặp được nửa kia của mình, quãng đời còn lại hạnh phúc bình an — Mạc Liêm.】

Gửi thư đi, anh bấm mở tiết mục giải trí lên xem. Trong đó có Khương Thẩm, anh cũng chỉ xem những đoạn có Khương Thẩm.

Trong lúc đó, MC hỏi cô bản án nửa bức thư tình đã phá được chưa?

Khương Thẩm cười cười, "Vẫn chưa."

Gần đây, có một nữ diễn viên chạm tay vào là có thể b榜, Diệp Thu.

Phim cổ trang vừa mới phát sóng xong, nối tiếp phát sóng.

Vai diễn cô gái nhỏ của cô quá được lòng khán giả, một đêm mà tăng đến mấy chục vạn (x00,000) fan hâm mộ.

Diệp Thu đang quay phim, một bộ hiện đại, nữ hai.

Người đại diện cảm khái, hơn hai năm, cuối cùng cô cũng bò lên từ đáy cốc.

Thời gian nghỉ ngơi, người đại diện hỏi cô: "Em và anh ta sao rồi?"

Diệp Thu: "Chả sao cả."

Mấy tháng nay, Quý Thanh Thời không sợ gì mà cứ đến làm phiền cô. Cho dù cô có nhăn mặt kiểu gì thì anh vẫn giữ nguyên gương mặt tươi cười cùng tính tình đầy kiên nhẫn. Hỏi han ân cần, còn cho cô ý kiến về những biểu hiện và thiếu sót trong các bộ phim trước của cô.

Đang trò chuyện, điện thoại Diệp Thu reo lên, là ba cô gọi tới.

Người đại diện đứng lên vỗ vai cô: "Nữ cường sợ kẻ dính người."

Diệp Thu nghe máy, ông hỏi cô: "Thu Nha, hôm nay ba mẹ đến phim trường thăm con có được không? Hiếm khi con quay phim ở Bắc Kinh."

Diệp Thu sững sốt, chẳng phải cô thường xuyên quay phim ở Bắc Kinh sao?

Ba mẹ cô rất ít khi thăm phim trường, từ khi cô bắt đầu quay phim đến nay chỉ mới đến có bốn lần.

Ba cô nói bọn họ tuổi cao, không theo kịp người trẻ tuổi, tới cũng đem phiền phức đến cho cô.

Lần này lại nói muốn đến thăm ban, được cưng mà hết hồn.

Diệp Thu: "Để con nói trợ lý đi đón ba mẹ."

Ba Diệp bắn liên thanh: "Không cần không cần, ba mẹ chính là sợ làm phiền con nên trước kia mới không đi thăm ban. Ba biết chỗ

con đang quay phim, ba với mẹ ngồi xe buýt tới, xem như đi du lịch ngắn."

Diệp Thu không muốn để ba có tư tưởng làm phiền cô nên đành chiều theo bọn họ, cẩn thận bọn họ chú ý an toàn.

Ba Diệp: "Chiều nay ba mẹ sẽ tới."

Quý Thanh Thời hỏi: "Hôm nay Diệp Thu có rảnh không ạ?"

Ba Diệp: "Chắc là có, hình như đang không quay phim. Bình thường gọi tới đều là trợ lý bắt máy."

Mẹ Diệp đang bận rộn trong nhà bếp. Chỉ cần đến phim trường chỉ bà sẽ tự tay làm một ít bánh ngọt mielin nam đem tới.

Quý Thanh Thời vì muốn danh chính ngôn thuận đi thăm Diệp Thu mà phải đi đường cong cầu cứu ba mẹ Diệp.

Ăn cơm trưa xong, Quý Thanh Thời lái xe chở ba mẹ Diệp đến phim trường.

Quý Thanh Thời mở nhạc, là nhạc đệm trong phim truyền hình của Diệp Thu.

Bầu không khí hài hòa hơn, ba mẹ Diệp trò chuyện về Diệp Thu khi bé rất thích ca hát, nói một hồi nói mãi, đến phim trường lúc nào không hay.

Diệp Thu ra ngoài đón người lại nhìn thấy xe của Quý Thanh Thời.

Những chuyện của cô và quý Thanh Thời, cô vẫn chưa nói rõ cho ba mẹ.

Lần trước Quý Thanh Thời đến nhà còn mang theo quà biếu, ba mẹ Diệp tưởng cô và anh đã làm hòa nhưng cô nói cô và Quý Thanh Thời không thể, hai người không hợp nhau.

Mẹ Diệp muốn hỏi làm sao không hợp thì lại bị ba Diệp cắt ngang, ông nói: "Con gái nói không hợp thì chính là không hợp, bà hỏi nhiều vậy làm gì."

Mẹ Diệp đành thôi.

Đã mấy ngày rồi Quý Thanh Thời không có gặp Diệp Thu, khoảng thời gian này công ty có nhiều chuyện, anh phải đi công tác ngắn hạn, sáng nay mới từ Thương Hải về là lập tức đến nhà bác trai bác gái thăm hỏi.

"Sao anh tới đây?" Diệp Thu bất lực cực kỳ.

Quý Thanh Thời: "Nhớ em."

Diệp Thu bực mình, bây giờ anh nói mấy lời sến súa đã hạ bút thành văn.

Quý Thanh Thời lại gần, nhẹ nhàng ôm cô một cái. Còn chưa kịp đợi phản ứng của Diệp Thu thì anh đã buông ra. Ba mẹ Diệp có mang theo đồ ngọt tới.

Diệp Thu trưng mắt nhìn quý Thanh thời, anh im lặng mỉm cười.

Ba mẹ Diệp cũng hơi ngượng, nhưng cũng vui vẻ. Đối với bọn họ mà nói, chỉ cần Diệp Thu hạnh phúc thì cái gì cũng không quan trọng.

Diệp Thu kéo mẹ đi, "Chúng ta vào trong nói chuyện đi."

Quý Thanh Thờì: "Anh không vào đâu, ở ngoài chờ bác trai bác gái." Anh qua đây nhìn cô một chút là được, ở đoàn phim nhiều tin đồn, ảnh hưởng cô quay phim.

Diệp Thu nhìn anh chầm chằm, "Có muốn uống nước không?"

Giọng nói Quý Thanh Thờì khàn khàn, "Trong xe anh có."

Nhiều năm trôi qua, đây là lần đầu tiên cô chủ động quan tâm anh như vậy. Như trút được gánh nặng, nhưng cũng chua chát không thôi. Cuối cùng cô cũng chịu tha thứ cho anh.

Im một chút, Diệp Thu nói: "Anh về công ty bạn tiếp đi. Lát nữa tôi sẽ nhờ trợ lý đưa ba mẹ về."

Quý Thanh Thờì sao có thể về được, "Hôm nay là thứ bảy, không có gì bận rộn. Anh có mang theo vài thứ trong xe, lên xe làm việc là được."

Lát nữa cô đưa ba mẹ ra, anh còn có thể nhìn cô thêm một lần.

Diệp Thu dẫn ba mẹ vào phim trường, Quý Thanh Thờì về lại xe. Diệp Thu tha thứ cho anh, cảm giác này thật là vui không thể bình tĩnh được.

Anh nhẫn tin cho Mạc Dư Thâm: 【Mấy cái bình sữa mà Gia Gia mua, cho anh hai cái đi, anh rất nhanh sẽ cần dùng đến.】 Câu tiếp theo mới là mấu chốt, 【Diệp Thu tha thứ cho anh rồi.】

Mạc Dư Thâm: 【Hiện giờ không đưa nữa, nếu sinh ra con trai thì em còn phải sinh thêm con gái, phải để dành cho con gái em dùng.】

Không cho thì thôi, làm như hiếm lắm vậy.

Bà mẹ Diệp sợ làm trễ nãi công việc của Quý Thanh Thời nên bọn họ chỉ ở phim trường tầm một tiếng rồi đi, bảo Diệp Thu lúc không bận thì về nhà ăn cơm.

Trên đường trở về, bầu không khí trong xe nhẹ nhõm hơn so với lúc ban đầu.

Bà Diệp không hỏi đến chuyện gì đã xảy ra giữa Diệp Thu và Quý Thanh Thời, có điều hai đứa dây dưa nhiều năm như vậy mà vẫn chưa đứt.

Bây giờ giống như là đã làm hòa rồi.

Lúc này ông mới hỏi tới: "Thanh Thời, giữa con và Diệp Thu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Quý Thanh Thời: "Bác trai, những chuyện trước kia đều là do con không đúng. Là do khi đó tuổi trẻ bồng bột, không đứng trên lập trường của Diệp Thu để suy nghĩ. Hai chúng con đều không có vấn đề tình cảm, nếu không thì đã không hợp lại sau mấy năm chia tay như vậy."

Bà Diệp gật đầu như đã hiểu.

Quý Thanh Thời tiếp tục: "Sau khi kết hôn, con sẽ sắp xếp thời gian hợp lý, chăm sóc con cái, để cho Diệp Thu làm những gì cô ấy thích."

Lời này không phải vì để dụ ngọt ba mẹ Diệp, trong lòng anh đúng là nghĩ như vậy.

Sau này anh đúng thật là làm được, dành nhiều thời gian hơn để chơi với con.

Có điều vẫn không thể tính là người ba tốt, lúc dỗ con ngủ, thường xuyên ngủ trước con rồi để con chơi một mình. Có lần anh ngủ thiếp đi, con trai tự mình chơi đến lăn xuống giường.

*

Tác giả có lời muốn nói:

"Lam nhân" Tri Tri: Cái what??

Tiểu tiểu Chu dựng lon coca bị cú sốc kia làm đổ lên, an ủi cậu nhóc: Có thể sinh ra đã là may mắn rồi.

*

#16072020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 105: Ngược Nam Cặt Bã, Làm Âm Lòng Dân 11

Cuối tuần, Dư An kiểm tra hộp thư mới nhìn thấy email Mạc Liêm gửi cho cô. Cô đọc đi đọc lại nhiều lần, cẩn thận đọc từng câu từng chữ, cuối cùng cũng có người chia sẻ niềm hạnh phúc này với cô.

Cô biết Mạc Liêm là ai, là anh trai của chồng chị Hè Gia. Có đoạn thời gian trên mạng xuất hiện rất nhiều tin tức của anh, tin đồn cũng có đủ kiểu.

Có lẽ anh không muốn người khác biết bộ mặt âm u của mình.

Nhưng cô vẫn luôn tin tưởng anh tử tế hơn như vậy. Cô cũng tin rằng anh sẽ bước ra từ cõi âm u. Cô không biết trước kia anh đã từng trải qua chuyện gì, xưa nay không hỏi, cũng không phỏng đoán bừa.

Đối với cô, anh luôn tồn tại trong ám áp. Quá khứ, hiện tại, và cả tương lai vẫn vậy.

Dư An trả lời: **【Cảm ơn ngài, tôi chính là Dư An đó. Ngài cũng hãy cố lên, mong chờ tin tốt của ngài.】**

Bên Mạc Liêm đang là nửa đêm, anh vẫn còn ở công ty chưa về.

Anh biết cố lên mà Dư An nói ở đây là gì, tìm bạn gái, sau đó có một tổ ấm của riêng mình.

Anh vẫn luôn do dự trăn trọc chuyện hôn nhân.

Ông nội nói anh sẽ là một người ba tốt.

Trong khoảng khắc đó, anh nghĩ, nếu mẹ của con anh là Khương Thẩm thì sẽ như thế nào. Ý nghĩ này vừa lóe lên đã vội biến mất. Vừa hoang đường lại buồn cười.

Khương Thẩm chán ghét anh bao nhiêu anh rõ hơn ai hết.

Cách một năm kể từ lần gặp Khương Thẩm ở nhà hàng.

Lại một năm đã trôi qua. Trong lúc đó anh có về Bắc Kinh hai lần, có một lần suýt nữa gặp nhau. Đến nhà ông bà nội, ông nội nói: Đúng lúc hôm nay Thẩm Thẩm cũng qua đây thăm chúng ta, mới đi chưa được bao lâu.

Có lẽ cô biết anh sẽ về nên rời đi sớm.

Cô chán ghét anh như vậy, không có lý do gì để ở nhà ông bà nội để chạm mặt với anh.

Không biết cô nói chuyện gì với ông bà nội, ông bà nội lại làm nhảm vài việc nhà với cô.

Cô mang theo rất nhiều trái cây tới thăm ông bà nội, nghe nói đó là cô tự tay đến nông trường hái xuống.

Bình thường anh không có thói quen ăn trái cây nhưng hôm đó lại ăn rất nhiều.

Ông bà nội cũng nói vài câu về cô, khen cô hiểu chuyện hơn trước rất nhiều.

Đó là lần duy nhất trong năm qua anh nghe được tin tức về cô.

Sau đó, anh thỉnh thoảng sẽ xem tin tức giải trí trong nước nhưng những tin liên quan đến cô đều cũ rích và ít ỏi.

Từ năm trước đến tháng mười năm nay, tất cả các tài khoản xã hội của cô đều bất vô âm tín. Anh không biết cô đang ở đâu, đang bận cái gì.

Cũng có thể đã bắt đầu một mối tình mới.

Ở đầu bên kia, Dư An tính giờ lệch bên New York, bây giờ bên kia đang là rạng sáng, Mạc Liêm chắc sẽ chưa đọc được, cô tắt hộp thư.

Dư An thay quần áo, đi qua sát vách làm điểm tâm.

Chu Minh Khiêm lại vừa đóng máy thêm một bộ phim, sáu tháng cuối năm sẽ không quay thêm bộ nào, phần còn lại là để hậu kỳ chế tác, có một nhóm chuyên môn, Chu Minh Khiêm cũng không bận bịu gì, cô cũng được nhờ.

Dư An trực tiếp mở khóa vẫn tay nhà Chu Minh Khiêm, đi vào.

Trong nhà yên tĩnh, hiếm khi cuối tuần không bận gì, chắc Chu Minh Khiêm vẫn chưa rời giường.

Dư An vào bếp chuẩn bị bữa sáng, vừa buộc tạp dề lên thì Chu Minh Khiêm từ trên lầu đi xuống. Anh đã quen giấc, hơn sáu giờ là dậy.

Dư An nghe tiếng quay đầu, "Sao không ngủ thêm chút nữa?"

Cô nhìn anh một cái, tóc ươn ướt, chắc là vừa tắm xong.

Chu Minh Khiêm: "Mới vừa đi chạy bộ buổi sáng về, em tưởng anh lười như em à?"

Dư An thầm nghĩ, tôi còn dậy sớm hơn anh, tin tức hôm nay đã rà xong, thư cũng kiểm tra nốt.

Chu Minh Khiêm vào bếp xem cô làm bữa sáng. Anh tựa ở quầy bar, "Hôm nay đi dạo phố nhé?"

Dư An kinh ngạc, "Anh cũng đi dạo phố?"

Chu Minh Khiêm gật đầu, quần một góc tạp dề của cô nghịch.

Chẳng phải đàn ông đều không thích dạo phố sao? Dư An: "Anh sẽ đi mua sắm?"

Chu Minh Khiêm: "Sẽ không. Nhưng sẽ dùng tiền."

Dư An không thể phản bác, nói anh đừng kéo tạp dề nữa, cô bắt đầu nướng bánh mì.

Chu Minh Khiêm ra sau lưng cô ôm cô vào ngực. Thân thể Dư An cứng ngắc, cảm giác tê dại bật mode lan truyền khắp từ chân lên đầu.

Chu Minh Khiêm hôn lên vành tai cô làm Dư An không khỏi co rúm, muốn dãy ra nhưng lại bị anh kéo vào lòng, "Tôi còn phải nướng bánh mì."

Chu Minh Khiêm: "Công việc của lò nướng chứ có phải việc của em đâu."

Dừng một chút, anh nói: "Dư An, em phải điều chỉnh lại trạng thái của mình chứ. Đâu phải vì chúng ta quen biết nhau ba năm mà em

xem như đã ở cùng nhau ba năm, sống qua ngày như vợ chồng. Nhưng mấu chốt cũng phải giống vợ chồng nhà người ta chứ, đằng này chúng ta lại không phải."

Hai câu cuối cùng kia, Dư An cái hiểu cái không, nhưng sau đó hình như ngờ nhận ra điều gì đó.

Chu Minh Khiêm: "Bình thường sao em không làm nũng với anh, không kề cận anh một chút?"

Dư An lo lắng: "Anh không thấy phiền à?"

"Vậy mỗi ngày em đổi một kiểu làm nũng khác nhau, còn có thể tạo linh cảm sáng tác cho anh. Nếu không thì lúc quay mấy cảnh yêu đương sẽ không có hồn."

"..." Nói giống như anh ngây thơ lắm vậy.

Chu Minh Khiêm thì thầm nói: "Anh đã ăn chay ba năm rồi, em còn nỡ để anh tiếp tục sao?"

Dư An giả bộ nghe không hiểu, chỉ tủ lạnh, "Lát nữa làm cho anh mấy miếng thịt xông khói."

Chu Minh Khiêm lấy mấy dụng cụ trên tay cô để xuống, xoay người cô lại, "Em lại giả vờ với anh."

Dư An quay mặt sang chỗ khác, không nhìn anh.

Chu Minh Khiêm cúi người, xoay mặt cô lại, "Hôn anh một cái, hình như em chưa chủ động hôn anh bao giờ."

Dư An: "Sao hôm nay anh lại... dính người như vậy?"

Chu Minh Khiêm: "Muốn ăn thịt nê dỗ ngọt em một chút không
được à?" Một câu đồi nghĩa.

Hai gò má ma sát lẩn nhau, hơi thở quấn quanh.

Trái tim Dư An đập bum ba là bum, cô nghiêng đầu, môi sượt qua
má anh, sau đó hôn lên môi anh một cái, "Được chưa?"

"Chưa được."

Dư An lại hôn hai lần nữa.

Chu Minh Khiêm cảm thấy mới rồi tắm nước lạnh hóa thành tro.
Mùa hè khô nóng, khiến cho nhiệt độ trong người càng cao hơn.

Chu Minh Khiêm cởi tạp dề của cô ra, "Hôm nay không cần ăn
sáng đúng giờ, anh không đói bụng." Anh lại ôm cô vào lòng.

Cô cao 1m65 không tính là thấp nhưng đối với anh mà nói thì có
vẻ hơi thấp, anh cúi người xuống hôn lên môi cô.

Chu Minh Khiêm bế cô lên, đôi chân của Dư An lơ lửng trên
không. Anh luôn dễ dàng bế cô lên, có khi ở đoàn phim lúc nghỉ
ngơi, anh sẽ dùng một tay ôm cô.

Ánh nắng sáng sớm xuyên qua khe cửa chiếu vào phòng bếp.
Dư An bị mê hoặc, hai tay vòng lên cổ Chu Minh Khiêm phối hợp với
anh.

Hôn sâu thiếu oxi, Dư An choáng váng được Chu Minh Khiêm bế
ra khỏi bếp. Lúc định thần lại đã phát hiện mình ở trong phòng ngủ
của Chu Minh Khiêm.

Đây là lần đầu tiên cô vào phòng ngủ của anh, tông màu trắng xám lành lạnh, chăn mền cũng là màu xám khói.

Dư An điều chỉnh hơi thở. Cô biết anh nhịn thật lâu là vì muốn chiều theo cô.

"Không có đồ dùng." Cô không muốn uống thuốc.

Chu Minh Khiêm: "Anh mua rồi." Sáng nay lúc đi chạy bộ đã mua rồi.

Dư An chôn mặt trong cổ của anh, hít thở mùi hương dễ chịu trên người anh.

Chu Minh Khiêm đan chặt mười ngón tay với cô, không vội vã mà tán gẫu với cô, "Chẳng phải em vẫn luôn muốn bồi dưỡng bản thân sao?"

Dư An gật đầu, dạo trước anh nói về chuyện học đạo diễn chuyên nghiệp, cô cũng cảm thấy hứng thú.

Chu Minh Khiêm: "Anh sẽ đăng ký cho em, em đi học đạo diễn cũng được, biên kịch cũng được. Nhưng thôi cứ học đạo diễn đi, đến lúc đó không chừng em có thể đè ép anh, khi đó anh sẽ làm trợ lý bụng trà đổ nước cho em một năm, buổi tối lại làm ám giường cho em."

Dư An: "..." Rõ ràng là một chủ đề nghiêm túc thế mà anh cũng lái sang chuyện này được.

Chu Minh Khiêm trở lại chuyện chính, "Trong một năm em bồi dưỡng, anh sẽ không quay phim, nhân tiện chuẩn bị dự án khoa học viễn tưởng năm sau quay. Như vậy anh sẽ luôn ở Bắc Kinh, có khi

sẽ đi công tác nhưng chỉ mấy ngày là sẽ về. Em không cần lo lắng em học ở Bắc Kinh còn anh quay phim ở nơi khác không gặp được nhau. Đến lúc đó chúng ta sinh con, sẽ không làm chậm trễ tương lai của em."

"Chờ khi nào em kết thúc bồi dưỡng thì đến đoàn phim với anh tôi luyện, bộ phim khoa học viễn tưởng đó chắc phải mất hơn một năm quay. Đến lúc đó em vừa trông con vừa theo anh học."

Dư An lắng lặng nhìn anh, đây là người đàn ông đầu tiên lên kế hoạch cho tương lai của cô, đứng trên lập trường của cô mà suy nghĩ.

Chu Minh Khiêm nói tiếp: "Đến khi bộ khoa học viễn tưởng đóng máy thì bé con cũng hơn một tuổi rồi, khi đó nếu em cảm thấy kiếm đã mài sắt, muốn tự mình quay một bộ phim thì anh sẽ lấy tài nguyên của mình để ủng hộ em."

Dừng một chút, anh nói: "Nhưng phải nói trước, anh chỉ chia sẻ thôi chứ không có giúp không công đâu."

"Sau này khi em đã có tài nguyên riêng của mình, lấy được giải thưởng đạo diễn xuất sắc, anh cũng không yêu cầu nhiều, chỉ đừng quên con cún phú quý này là được."

Dư An ôm anh, lần đầu tiên chủ động dán chặt vào người anh như vậy.

Xưa nay cô không dám cùng anh thảo luận những chuyện tương lai dù là chuyện cười hỏi. Mặc dù ba mẹ Chu đã đồng ý nhưng cô vẫn không dám. Cô thực sự không cảm thấy mình có cái ưu điểm gì xứng đôi với anh.

Chỉ sợ một ngày anh cảm thấy cô không thú vị.

Bị cô ôm thật chặt, Chu Minh Khiêm đã có phản ứng. Không nói thêm lời dư thừa, anh đứng dậy đi kém rèm cửa.

Dư An đang ảo tưởng về một giấc mộng đẹp thì bị Chu Minh Khiêm ôm lấy, gói lên cái gói đầy hơi thở của anh cô mới tỉnh táo trở lại.

"Em căng thẳng gì chứ." Chu Minh Khiêm cúi đầu hỏi cô, "Có phải anh nặng quá đè bẹp em rồi không?"

Dư An lắc đầu, cũng không biết mình căng thẳng cái gì. Có lẽ là do anh quá sáng chóe, thân mật như vậy làm cô vô thức căng thẳng.

Cô cố gắng buông lỏng bản thân, quần anh.

Chu Minh Khiêm hôn cô, làm dịu sự căng thẳng của cô, di dời lực chú ý của cô.

Hơn hai mươi phút sau, hai người mới hợp nhất.

Được anh ôm vào lòng, khoảng cách giữa hai người là không, Dư An mới cảm thấy cuối cùng mình cũng cập bến, có nhà.

Trước kia anh có bao nhiêu nóng nảy nhưng giờ phút này lại cho cô biết bao dịu dàng. Đến khi cô đã thả lỏng anh mới tiến quân thần tốc.

Một buổi sáng, hai người làm không biết mệt.

Buổi trưa, Chu Minh Khiêm ôm Dư An ngủ một giấc rồi mới rời giường.

Sau vài lần trao đổi buổi sáng, lúc này Dư An mới chịu dính anh. Lúc hai người ngồi trên ghế sofa xem phim, cô vô thức dựa vào ngực anh.

"Bộ này anh xem nhiều lần lắm rồi mà?"

Chu Minh Khiêm gật đầu, "Xem hơn mươi lần rồi nhưng hôm nay có em xem cùng."

Dư An hỏi: "Buổi chiều chúng ta ở nhà xem phim à?"

"Xem hết rồi thì đi mua sắm, đi xài tiền. Tiền nhiều quá, thẻ ngân hàng chỉ tăng chứ không giảm."

"..."

Xem hết phim cũng đã chạng vạng tối, bọn họ thay quần áo ra ngoài.

Chu Minh Khiêm vẫn chưa thích ứng được cuộc sống như vậy, nhưng vì Dư An nên anh cũng từ từ điều chỉnh tốc độ đi bộ của mình, sợ đi nhanh quá cô không theo kịp.

Lúc dừng đèn đỏ, Chu Minh Khiêm ngừng xe, nghiêng người hôn lên khóm môi của cô một cái.

Dư An cũng đáp lễ anh một chút. Cảm giác vẫn chưa đủ, cô lại thơm lên môi anh thêm cái nữa, sau đó thêm cái nữa, rồi một cái nữa.

Xe đằng sau thúc giục, đèn chuyển xanh, Dư An vội vàng ngồi nghiêm chỉnh lại, ra hiệu Chu Minh Khiêm lái xe. Thỉnh thoảng cô sẽ

quay sang nhìn người đàn ông bên cạnh, tưởng tượng con của họ sẽ ra sao.

*

Bạn học Lã có lời muốn nói: Ăn chay lâu ngày rồi nên nay được ăn canh thịt bầm làm toi ngượng quá hi hi hi.

*

#17072029

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 105+2: Ngược Nam Cặt Bã, Làm Âm Lòng Dân 11

Cuối tuần này Quý Thanh Thời cũng nghỉ ngơi.

Bệnh tình Hề Gia khôi phục, ba mẹ không còn lo lắng nên lại về công ty làm việc, cho nên công việc của anh nhẹ hơn trước kia. Anh nói với ba, sau này mỗi tuần sẽ nghỉ một ngày.

Quý Thanh Thời mặt dày mày dạn đưa ba mẹ Diệp đến chung cư của Diệp Thu để dọn dẹp cho cô. Ban đầu anh muốn đưa ba mẹ Diệp ra ngoại ô đi dạo, nhưng nghĩ lại, sau khi trả thẻ gác công cho Diệp Thu, anh không thể vào được chung cư, không tiện gặp mặt cô.

Thế là thay đổi hành trình, đi quét dọn vệ sinh.

Mục đích chính của anh là lấy lại thẻ gác cổng nhưng không nói ra.

Qua mấy tháng tiếp xúc, ba mẹ Diệp hoàn toàn thay đổi cái nhìn về Quý Thanh Thời, từ trong đáy lòng đã công nhận anh là con rể.

Lấy danh nghĩa tới chung cư dọn dẹp, cũng không thể chỉ nói mà không làm.

Quý Thanh Thời vào bếp lấy tạp dề đeo lên, chuẩn bị quét tước. Anh chưa từng dọn vệ sinh bao giờ nên không biết bắt đầu từ đâu.

Mẹ Diệp không cho anh làm, "Con đi tán gẫu với bác trai đi, một chút việc nhà này bác làm một tí là xong."

Quý Thanh Thời vẫn quyết định phụ giúp, anh bắt đầu lau bàn trà, cái ngăn kéo nào cũng mở ra.

Diệp Thu thường để đồ trong này, ngăn đầu tiên không có, đến khi mở ngăn kéo thứ ba ra, cái thẻ yên tĩnh nằm bên trong. Nhân lúc ba mẹ Diệp không để ý, anh nhanh chóng chộp lấy bỏ vào túi.

Vì để cho Diệp Thu hoàn toàn chấp nhận anh mà mỗi ngày anh giống như đang làm việc trên bàn đàm phán, thận trọng, hao tổn tâm sức.

"Thanh Thời, con bận suốt ngày, hiếm lắm mới có ngày nghỉ, con nên ở nhà nghỉ ngơi, nếu không thì đi gặp bạn bè, không cần tốn công đến đây với hai ông bà già này đâu." Ba Diệp đi tới.

Quý Thanh Thời tiếp tục lau bàn trà, "Diệp Thu không có ở nhà nên con mới có nhiều thời gian ở đây. Con đã lên kế hoạch xong rồi, sau khi kết hôn thì một tháng ít nhất về nhà ba ngày. Thật ra không nhiều, ba mươi ngày chỉ về nhà có ba ngày."

Ba Diệp: "Người trẻ tuổi các con cũng thật vất vả, áp lực lớn, suốt ngày tăng ca đến nửa đêm."

Quý Thanh Thời: "Đã quen rồi ạ, ngược lại rảnh quá mới khó chịu."

Đang nói, điện thoại Quý Thanh Thời vang lên, Hè Gia gọi tới.

Hôm nay Hè Gia không phải đi huấn luyện, Mạc Dư Thâm lại đi công tác, một mình cô ở nhà buồn chán nên là, "Anh có ở công ty

không? Em đi ngón anh một chút."

"Anh đang ở bên chung cư của Diệp Thu. Rất xa, nhất định phải đến à?"

Trong điện thoại im lặng hai giây, "Sao như vậy được? Diệp Thu tha thứ cho anh rồi?" Tối hôm qua cô còn nói chuyện điện thoại với Diệp Thu, đâu có nghe Diệp Thu nhắc đến chuyện tái hợp với Quý Thanh Thời.

Quý Thanh Thời: "Anh và bác trai bác gái tới đây dọn dẹp, có muốn tới không?"

Hè Gia: "Vậy anh nói với bác gái là em muốn ăn đồ ăn bác ấy nấu."

Quý Thanh Thời: "Biết rồi, lái xe chậm một chút."

Cúp điện thoại, Quý Thanh Thời nhắn tin cho Diệp Thu: 【Nhà đã dọn dẹp được kha khá rồi, tối nay về sớm một chút, Gia Gia cũng tới ăn cơm.】

Diệp Thu biết hôm nay ba mẹ đến dọn dẹp giúp cô nhưng không nghĩ tới Quý Thanh Thời cũng đến. Lúc đó cô đã ngờ phát hiện quét dọn nhà cửa là chủ ý ngu ngốc mà Quý Thanh Thời bày ra, mục đích là tới lấy lại thẻ gác cổng của cô.

Bây giờ anh đang tiêu diệt từng người từng người xung quanh cô, chiếm được hảo cảm.

Trước kia khi đối với chuyện của cô, anh không hề nghe Hè Gia khuyên, cũng không nịnh hót Hè Gia. Bây giờ thì nghe lời Hè Gia răm rắp.

Mấy chuyện tình yêu phụ nữ, Hè Gia nói cái gì là anh vỗ tay khen hay cái đó. Diễn hình của thanh niên ba phải, cỏ mọc đầu tường*.

*Cỏ không có rễ, gió thổi là bay (?).

Tôi nay cô có một cảnh quay, cô nói với người đại diện là sẽ không về khách sạn mà về nhà.

Trời tối, Hè Gia đến chung cư bên Ngũ Hoàn.

Cô không gọi điện cho Quý Thanh Thời, trực tiếp quẹt thẻ đi vào.

Quý Thanh Thời nhìn thấy người tới, mộng mị, "Sao em vào được đây?"

Hè Gia: "Quẹt thẻ, đi xuống hầm gửi xe, sau đó tra vân tay, vào cửa."

Quý Thanh Thời không thể tin được, "Em có thẻ gác cổng? Dựa vào cái gì?"

Hè Gia đắc ý gật đầu, sờ túi, sợ Quý Thanh Thời cướp đi. Cô đi vào bếp, chưa tới đã kêu lên, "Bác gái."

"Gia Gia à, lâu rồi không gặp con nha."

Cô ôm mẹ Diệp một cái, lại nhìn lên bàn, "Đều là những món con thích."

Mẹ Diệp: "Lâu rồi không được ăn, hôm nay làm nhiều cho con ăn đỡ thèm."

Bác trai bác gái bận rộn dưới bếp, Hè Gia ra ngoài tìm Quý Thanh Thời chơi.

Quý Thanh Thời vẫn còn ai oán chuyện thẻ gác cổng, "Sao em không sớm nói cho anh là em có thẻ gác cổng?"

Hè Gia hỏi lại; "Tại sao phải nói cho anh biết? Đừng nói là anh trông mong em sẽ bí mật đưa thẻ cho anh xài nha?"

Cô lấy một quả táo đưa cho Quý Thanh Thời gọt vỏ, "Em nói này Quý Thanh Thời, nếu không phải lập trường của em vững vàng, luôn đứng về phía Diệp Thu như lúc ban đầu thì anh và cậu ấy đã sớm kết thúc rồi, nói không chừng bây giờ cậu ấy còn sinh được hai đứa con, nhưng ba đứa bé không phải họ Quý."

Quý Thanh Thời không lên tiếng, khó chịu chán nản một hồi, nghĩ lại cũng đúng.

Anh bắt đầu gọt trái cây. Giờ lại phát hiện cô em gái này cũng không phải không hiểu chuyện, không uổng công thương cô bấy lâu nay.

"Buổi chiều đi chơi ở đâu?"

Hè Gia: "Đi mua sắm, dạo ở cửa hàng mẹ và bé mua được kha khá."

Nói đến cửa hàng mẹ và bé, Quý Thanh Thời lại nghĩ tới mấy cái bình sữa hình con ngựa kia, rất đáng yêu nhưng bây giờ lại hết hàng rồi, "Em mua nhiều như vậy cũng không dùng hết, cho anh hai cái đi."

Hè Gia cố ý nói xiên: "Anh lấy bình sữa làm gì? Tự mình dùng hả?"

Quý Thanh Thời: "... Cho bé con nhà anh dùng."

Hè Gia cười: "Bé con? Tự mình đẻ hả?"

Quý Thanh Thời duỗi tay dùng sức vò đầu của cô, "Nói gì thế hả!"

Đang âm ĩ vui đùa thì Diệp Thu về tới nhà.

Quý Thanh Thời đã gọt xong trái cây cho Hè Gia, anh lấy khăn ướt lau tay rồi đi tới cầm túi cho Diệp Thu, "Có mệt không?"

Diệp Thu: "Bình thường." Trên mặt không mang theo biểu cảm nào.

"Táo này ngon lắm đấy." Hè Gia đưa cho Diệp Thu, "Tớ không ngại cho cậu ăn trước đâu, cắn miếng đi."

Diệp Thu cắn một miếng, chua chua ngọt ngọt vừa miệng.

Cô vừa nhai vừa đi về phòng ngủ thay quần áo.

Quý Thanh Thời nhìn Hè Gia và miếng táo, "Hai em đừng như vậy có được hay không!"

"Như vậy là như nào?" Hè Gia lấy dao gọt trái cây cắt khúc Diệp Thu vừa cắn định đưa anh, nhưng cũng có điều kiện, "Hôm nay em đi mua sắm tốn không ít tiền."

Quý Thanh Thời: "..." Anh lấy điện thoại ra chuyển cho cô hai vạn.

Hè Gia cười, đưa táo cho anh, "Dạo trước em còn lo lắng uống nhiều thuốc quá có khi nào làm chậm sự linh hoạt của đầu óc em hay không, như vậy sẽ không thể kiếm tiền. Nhưng kết quả còn nhạy bén hơn trước kia."

Quý Thanh Thời gõ gõ đầu cô, "Em đi theo Mạc Dư Thâm đúng là bị nhiễm xấu rồi." Anh ăn táo, đi đến phòng ngủ của Diệp thu.

Bây giờ anh chỉ có thể ăn trái cây mà Diệp Thu ăn thừa.

Đến phúc lợi hôn cũng không có.

Cửa không khóa, anh trực tiếp đẩy mở.

Diệp Thu đang thay áo, đồ ở nhà vừa mặc được một nửa.

Có cái gì mà quý Thanh Thời chưa từng thấy qua, nhưng anh vẫn nhìn cô chăm chú đến khi cô trùng mắt nhìn anh mới ngượng ngùng di chuyển tầm mắt.

"Bây giờ anh còn dám tùy tiện vào phòng ngủ của người khác nữa phải không?"

"Em là người khác sao?" Quý Thanh Thời đóng cửa lại, hỏi cô có ăn táo nữa không, "Miếng táo trị giá hai vạn, không ăn thì uổng."

Diệp Thu phớt lờ đến anh, Quý Thanh Thời cắn một miếng táo rồi đút cho cô. Diệp Thu đẩy anh nhưng không đẩy được. Quý Thanh Thời kêu cô ăn táo nhưng môi vẫn còn ngậm đầu kia của miếng táo.

*

Tác giả có lời muốn nói:

Tiểu tiểu Chu muốn đọc chương mới hàn nay nhưng "lạm nhân" Tri Tri lại cảm thấy không phù hợp nên lấy lý do "trẻ con không được xem" làm cớ.

Tiểu tiểu Chu: "Cậu chỉ lớn hơn tớ có một tháng mà thôi, đợi chúng ta lớn lên rồi thì một tháng đó không tính."

"Lan nhân" Tri Tri: "Nhưng chẳng phải bây giờ chúng ta vẫn còn nhỏ sao?"

Tiểu tiểu Chu:....

Cậu nhóc phản bác: "Là do cậu sinh non mà thôi."

"Lam nhân" Tri Tri: "Cái này không quan trọng, mấy cái ngày dự sinh chỉ mang tính chất tham khảo thôi, chúng ta phải lấy kết quả làm chuẩn."

*

ANH VÂN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 106: Ngược Nam Cặt Bã, Làm Ấm Lòng Dân 12

"Cô ơi, cái chữ này đọc là gì?" Đại Bảo đang đọc tạp chí thời thượng.

Trang bìa tạp chí là hình Khương Thẩm chụp đầu thu, mấy chữ trong tạp chí cậu nhóc đọc không hiểu, chỉ xem ảnh bìa của Khương Thẩm. Xem từ đầu tới cuối, từ cuối xem lên đầu, xem hết mới phát hiện có vài chữ bên cạnh ảnh, cậu nhóc chỉ biết có ba chữ.

"Cô ơi."

"Tới đây."

Khương Thẩm pha sữa cho Đại Bảo xong rồi đưa bình sữa cho cậu nhóc.

Đại Bảo còn chưa kịp ngậm vào miệng thì Khương Thẩm đã trêu: "Sau này cô phải nói cho bạn gái của con biết con bốn tuổi rồi mà còn uống sữa bình."

Đại Bảo: "..."

Chớp chớp mắt.

Không phải cậu nhóc muốn dùng bình sữa mà là do mẹ mua quá nhiều bình cho cậu nhóc, mẹ nói không dùng thì uổng.

Cậu nhở giọng nói với Khương Thẩm: "Dùng bình sữa mới là thời thượng."

"Ai nói?"

"Ba con nói."

Khương Thẩm: "Ba con không có nguyên tắc."

Đại bảo: "Nhưng mà... Cậu hai cũng nói như vậy, đàn ông ai cũng nói vậy." Cậu hai còn nói, đàn ông mà nói thì chỉ có đúng.

Khương Thẩm nghĩ, cái cọng cỏ đầu tường Quý Thanh Thời kia Diệp Thu nói gì thì anh nói cái đó.

Cô nụng cặp má của Đại Bảo, không trêu cậu nhóc nữa, "Uống nhanh đi rồi đi ngủ."

Đại Bảo vẫn chưa buông cái chữ trên tạp chí, "Cô ơi, chữ này đọc thế nào?"

Khương Thẩm cầm quyển tạp chí: "Chữ nào?"

"Chữ này." Đại bảo dùng ngón tay múp míp của mình chỉ vào chữ thứ ba, sau đó ngửa đầu uống sữa.

Khương Thẩm ôm cậu nhóc vào lòng, "Uống xong cô sẽ nói cho con biết."

Đại Bảo rất muốn biết bây giờ, cậu thả bình sữa xuống, "Nói luôn đi mà cô."

Khương Thẩm: "Đây là một thành ngữ, "nhất diệp tri thu", nhìn lá rụng biết mùa thu tới."

Đại Bảo gật dù, cậu nhóc biết lá và mùa thu, đó là tên của mợ hai.

Cậu nhóc vội vàng uống sữa, ừng ực ừng ực.

"Uống từ từ thôi, không ai giành với con cả." Khương Thẩm cầm bình sữa giúp cậu, sợ cậu nhóc bị sặc.

Cô thường xuyên chăm sóc Đại Bảo nên có kinh nghiệm chăm con nít.

Trước đó Trình Duy Mặc còn nói thích thì kết hôn rồi sinh một đứa.

Lúc đó cô quên bật lại, sinh với ai? Tự mình sinh à?

Đại Bảo uống xong, đưa bình sữa cho Khương Thẩm rồi chạy đi tìm đồng hồ của mình.

Khương Thẩm lôi cậu nhóc về, "Con lại muốn đi chơi phải không, ngoan ngoãn nằm xuống ngủ, cô sẽ đọc truyện cổ tích cho con nghe."

Đại Bảo: "Con muốn đi gọi điện thoại."

Khương Thẩm nghĩ cậu nhóc muốn gọi video với Hè Gia nên để kệ cậu, cô vào bếp rửa bình sữa.

Đại Bảo không phải gọi video với mẹ, cậu nhóc cầm đồng hồ gọi điện cho cậu hai, người nghe là Diệp Thu.

Quý Thanh Thời đang tắm cho con, con trai đã nghịch nước trong bồn tắm gần một tiếng rồi mà vẫn chưa chịu ra, làm cho phòng tắm như bãi chiến trường, khắp nơi toàn là nước.

Người Quý Thanh Thời cũng không may mắn thoát khỏi bị tạt nước.

"Đại Bảo, con chờ một chút, mợ đi gọi cậu."

"Không cần đâu mợ ơi, con không tìm cậu."

Diệp Thu: "Vậy con tìm mợ có chuyện gì?"

Đại Bảo: "Con đặt cho em trai một cái tên, gọi là Tri Tri, là Tri trong "nhất diệp tri thu"*. Mợ ơi, có hay không?"

*一叶知秋 /Yī yèzhīqiū/: Thêm một chiếc lá, thế là thành mùa thu.

知知 /Zhī zhī/: Tri Tri.

叶秋 /Yè qiū/: Diệp Thu.

Diệp Thu sững sờ, có lẽ cháu trai giống cậu là có thật. Nhiều khi logic của Quý Thanh Thời và Đại Bảo không khác nhau là bao. Mà Tri Tri cũng giống như là Hề Gia phiên bản nhỏ.

Nói tới lá rụng biết mùa thu đến, lúc trước khi Quý Thanh Thời xin cô tha thứ liền đổi ảnh đại diện trên WeChat thành câu thành ngữ này, còn thêm một chiếc lá màu xanh.

Cho tới bây giờ vẫn giữ nguyên ảnh đại diện đó, chưa đổi lần nào.

Mấy năm trước khi Quý Thanh Thời bày tỏ với cô cũng tặng cho cô một sợi dây chuyền mặt lá cây được định chế.

Khi đó cô và Quý Thanh Thời không phải biết thân lắm, gặp mặt vài lần, ăn vài bữa cơm, đều là Hề Gia đưa cô theo cùng.

Không biết là Hè Gia cố ý mối cô với Quý Thanh Thời lại hay chỉ là vô tình. Dù sao bây giờ có hỏi lại thì Hè Gia cũng sớm quên mất.

Mà cũng không rõ Hè Gia quên thật hay là giả vờ mất trí nhớ.

Có điều, sau này khi cô và anh chia tay thì Hè Gia nói với cô rằng quyết định sai lầm lớn nhất trong cuộc đời cô ấy là giới thiệu cô cho Quý Thanh Thời quen biết.

Hè Gia cho rằng Quý Thanh Thời là người đàn ông tốt nhất trên thế gian này vì Quý Thanh Thời luôn dốc lòng yêu thương dung túng che chở cho cô em gái này.

Nhưng có lẽ khi đó Hè Gia vẫn chưa biết, đàn ông khi đối mặt với tình yêu và tình thân là hai người hoàn toàn khác nhau.

"Mẹ ơi."

Diệp Thu hoàn hồn, để di động qua một bên.

Quý Thanh thời dùng khăn quần quanh người con trai đi ra.

Diệp Thu đi tới, "Bảo bối, con có tên mới, nghe rất êm tai."

"Gọi nà gì?"

("Lam nhân" ngọt từ bé nha =]]]~)

"Tri Tri, là tri trong nhìn lá rụng biết mùa thu đến. Là anh Đại Bảo đặt tên cho con đấy."

Tri Tri thích cái tên này, nối liền với tên của mẹ.

Thế là biệt danh của Tri Tri xuất hiện như vậy.

Quý Thanh Thời dùng một góc khăn tắm che lên đầu Tri Tri, hôn lên môi Diệp Thu một cái, "Vậy thì gọi Tri Tri. Em học kịch bản tiếp đi, anh dỗ con đi ngủ."

"Con biết ba đang làm gì nha ha ha."

Xuyên qua khe hở khăn tắm, Tri Tri thấy ba thơm mẹ một cái.

Quý Thanh Thời nhéo nhéo mặt Tri Tri: "Không thích hợp với trẻ nhỏ, sau này không cho phép nhìn."

"Ối ối."

Quý Thanh Thời bế Tri Tri về phòng ngủ, cửa đóng lại, nhà cũng yên tĩnh hẳn.

Diệp Thu dọn dẹp phòng tắm xong, vào phòng con trai hôn một cái rồi mới về phòng ngủ đọc kịch bản tiếp.

Tri Tri là sản phẩm ngoài kế hoạch. Cô không nghĩ tới chuyện kế hôn sinh con nhanh như vậy. Ít ra thì trong lúc đuổi bắt với Quý Thanh Thời, cô vẫn chưa nghĩ đến chuyện này

Lỡ sau này khi hợp lại, Quý Thanh Thời lại giống như trước kia, không quan tâm cô, cô lại không còn đủ sức mang theo túi thân đi hết quảng đời còn lại.

Ai ngờ lúc này Tri Tri tới.

Ngày sinh nhật hôm đó của cô, Quý Thanh Thời làm một bữa tiệc sinh nhật bất ngờ ở hội sở cho cô, tất cả bạn bè của anh đều đến, Hè Gia dù dỗ cô đi.

Không biết là hoa tươi và nhẫn kim cương mê hoặc trái tim cô hay mà ánh mắt và nụ hôn của anh.

Sau khi tiệc tan, anh đưa cô về nhà, kì kèo không chịu đi.

Đó là lần đầu tiên anh ngủ lại kể từ khi lấy thẻ gác cổng.

Giữ thẻ được nửa năm, những lần đến chung cư đều là để quét dọn, tưới nước cho chậu hoa nhỏ, chưa từng ngủ lại cũng chưa từng làm gì khiến cô thấy phiền.

Chỉ cần không đi công tác, hầu như cuối tuần nào anh cũng tới nhà cô, có khi sẽ đưa ba mẹ cô cùng đến, nhưng phần lớn đều đến một người.

Hơn nửa năm, anh học xong cách dọn dẹp nhà cửa, đôi khi còn giặt quần áo cho cô. Đợi đến khuya khi cô về nhà, anh sẽ bám cô một hồi rồi tự giác rời đi.

Bởi vì anh thường tới nên căn hộ có chút cảm giác như nhà.

Bồn thực vật anh nuôi nửa năm bên bệ cửa sổ giờ đã trổ bông.

Sinh nhật đêm đó, anh ở lại chung cư đến nửa đêm. Anh cứ lý do lý trầu mãi không chịu rời đi.

Tưới nước cho hoa rồi lại tỉa cành, tỉa xong rồi đi dọn dẹp phòng ngủ.

Rõ ràng buổi sáng vừa mới dọn rồi.

Sau đó anh ôm cô, "Ngày mai chúng ta đi lĩnh chứng nhé. Anh đã nói với ba mẹ rồi." Im lặng mấy giây, anh thấp giọng nói: "Chúng ta

sinh một đứa con nhé. Em xem Mạc Dư Thâm, nhỏ hơn anh một tuổi mà đã làm ba rồi."

Anh còn nói: "Anh đã cai thuốc kiêng rượu từ lâu, đêm nay cũng không uống rượu."

Thuốc lá, anh đã sớm cai. trước kia cô không thích anh hút thuốc, bảo anh ít hút thôi nhưng anh chỉ lấy lệ, đâu lại vào đây. Sau khi chia tay, trong lúc xin cô tái hợp lại thì hoàn toàn bỏ thuốc.

Quý Thanh Thời: "Tú quần áo của em dọn ra một nửa cho anh dùng."

Cô không thèm để ý đến anh, nhắc nhở anh: "Muộn rồi, anh về nhà đi."

Anh yên tĩnh nhìn cô, cái gì cũng không nói.

Sau đó, sau đó là dịu dàng vô bờ.

Có lẽ Tri Tri tới vào đêm đó.

Ngày hôm sau, bọn họ đi lĩnh chứng.

Mấy năm này, sự thay đổi của quý Thanh Thời có thể thấy bằng mắt thường. Mặc dù chăm con vẫn chưa tốt nhưng tất cả các thời gian riêng tư của anh đều để dành chơi với con, thập phần kiên nhẫn.

Diệp Thu thu hồi suy nghĩ. Đạo diễn của bộ phim này là Dư An, nhà sản xuất là Chu Minh Khiêm.

Tổ biên kịch còn có cô Thượng, một trong những người đã cộng tác nhiều năm với Chu Minh Khiêm, còn là người cùng Hề Gia viết

nên bộ phim <Quãng đời còn lại>.

Tên phim rất sến, <Lưu luyến ngôi sao của đại dương>.

Chu Minh Khiêm đề nghị đổi thành nhưng Dư An kiên trì giữ nguyên tên gốc.

Bây giờ Hè Gia là huấn luyện viên cưỡi ngựa, công việc mỗi ngày làm mãi không hết, lại còn mới sinh một đôi long phụng nên không có thời gian tham gia đoàn phim. Nhưng cô vẫn kiên trì sửa kịch bản mỗi đêm.

Motif vẫn như cũ, bá đạo tỗng tài.

Trong phim, Diệp Thu đóng nữ hai, bạn thân của nữ chính. Nữ chính là Khương Thẩm. Tính cách của Hè Gia và Khương Thẩm tương đối giống nhau, cũng đều biết cưỡi ngựa.

Mà cô, căn bản là diễn như không diễn.

Diệp Thu đọc hơn mười trang lời thoại, đã mười giờ hơn mà Quý Thanh Thời vẫn chưa về phòng. Cô đi sang phòng bên cạnh xem Tri Tri, vốn còn nghĩ ba con họ còn chơi đùa với nhau.

Cô đẩy nhẹ cửa phòng, chỉ có ánh đèn đầu giường ấm áp soi sáng trong căn phòng tối đen.

Trên giường, cả hai ba con đang ngủ.

Tri Tri nằm ngang ở giữa giường, đầu ngoeo xuống mép giường, chấn khoát lên bụng Quý Thanh Thời. Tri Tri không đắp chăn, cái chăn con nít được Quý Thanh Thời đắp lên người ngủ ngon lành.

Diệp Thu thở dài, nhéo quý Thanh thời cho tỉnh, giật cái chăn xuống đắp cho Tri Tri rồi điều chỉ lại tư thế ngủ cho cậu nhóc.

Quý Thanh Thời đang ngủ say thì bị đau đến tỉnh, mở mắt xem con trai còn nằm trên giường không, anh bò xuống, "Em đọc kịch bản xong rồi?"

Diệp Thu trả lời một nẻo, "Nếu em không qua đây xem thì chắc anh sẽ đẩy con xuống giường mất, chăn cũng bị anh lấy đi."

Quý Thanh Thời xuống giường, không thura nhận, "Sao mà anh lấy chăn được. Khả năng là Tri Tri ngại nóng nên mới đá chăn qua cho anh."

Diệp Thu lười tranh luận với anh, lần sau cô phải lấy điện thoại chụp hình làm bằng chứng.

Tắt đèn, hai người ra ngoài.

Về phòng ngủ, Diệp Thu tính thay đồ đi ngủ.

"Không đọc kịch bản nữa à?" Quý Thanh Thời xác nhận.

Diệp Thu cố ý nói: "Đọc."

"Đó chính là ý không đọc."

"..."

Diệp Thu nói ngược lại: "Vậy không đọc nữa."

"Này thì được, nghỉ ngơi sớm một chút."

"..."

Quý Thanh Thời ôm Diệp Thu lăn giường, tiện tay tắt đèn.

"Anh có thấy phiền..." không.

Chữ cuối còn chưa nói ra thì đã bị Quý Thanh Thời nuốt hết.

Sau đó là một bữa buffet trên đầu môi.

Rạng sáng, tất cả yên tĩnh trở lại.

Diệp Thu kiệt sức, nằm sấp trên ngực Quý Thanh Thời không buồn nhúc nhích.

Thở một chút, Diệp Thu hỏi anh: "Anh có muốn thêm một đứa con gái không?"

Quý Thanh Thời trả lời không chút do dự, "Không muốn."

Không phải không muốn sinh mà là vì anh sợ phải đưa Diệp Thu vào phòng phẫu thuật.

Lúc sinh Tri Tri, không biết vì sao mà Diệp Thu sinh non. Bác sỹ nói tình trạng của người mẹ và đứa bé không tốt lắm, khi đó anh cảm giác cả thế giới như sập xuống. Nếu như anh có thể dùng mạng của mình đổi cho Diệp Thu thì anh cũng không tiếc.

May mắn, mẹ con đều bình an.

Nhưng anh không biết một mình Diệp Thu ở trong phòng giải phẫu đã xảy ra chuyện gì.

"Không thích thật à? Em thích." Diệp Thu lại hỏi lần nữa.

"Không thích."

Diệp Thu mệt mỏi, nằm trong ngực anh nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Tiểu khu và thành phố này cũng dần chìm vào yên tĩnh.

Khương Thẩm vẫn còn chưa ngủ, Đại Bảo đã sớm ngủ ngon lành.

Khoảng thời gian này cô nghỉ ngơi để chuẩn bị khai máy bộ phim <Lưu luyến ngôi sao của đại dương> vào cuối tuần này. Rảnh rỗi không có gì làm nên mới đưa Đại Bảo đến đây chơi mấy ngày.

Đèn phòng ngủ không mở, Khương Thẩm kéo màn cửa sổ ra, xếp bằng ngồi nhìn ra cảnh đêm bên ngoài.

Điện thoại reo lên, Mạc Dư Thâm gọi tới. Cô giật mình, bật im lặng, đi ra ngoài hành lang nghe.

"Nửa đêm nửa hôm mà cậu gọi điện thoại cái gì, có bệnh hả?!"
Khương Thẩm vuốt vuốt tim.

"Bắt đầu từ khi nào mà cậu ngủ trước một giờ vậy?" Mạc Dư Thâm vừa xong việc, đang trên đường về nhà, anh hỏi: "Tôi nay Đại Bảo có nghe lời không?"

Đây là lần đầu tiên Đại Bảo ở ngoài qua đêm.

Khương Thẩm nói: "Nghe lời hơn cậu."

Đại Bảo rất hiếu chuyện, buổi tối đi ngủ không khóc không quậy, trước khi ngủ còn hỏi cô: Cô ơi, cô ngủ ở một phòng lớn như vậy không thấy sợ sao?

Nếu gặp ác mộng thì phải làm sao bây giờ?

Cô ơi, sau này rảnh con sẽ đến ở cùng cô.

Cô đọc truyện cổ tích cho Đại Bảo nghe, kết cục đều là công chúa sống hạnh phúc bên hoàng tử.

Đại Bảo nói: Giống như ba và mẹ con, bọn họ cũng là hoàng tử và công chúa.

Cậu nhóc lại hỏi: Cô ơi, bao giờ hoàng tử của cô mới tới tìm cô? Nếu hoàng tử lạc đường không tìm được cô thì để con dẫn cô đi tìm hoàng tử.

Sau đó thần thần bí nói với cô: Cô ơi, con có rất nhiều tiền, cái đồng hồ đeo tay này có thể thanh toán. Đến lúc đó con sẽ mua vé máy bay cho cô để cô đi tìm hoàng tử.

Nói không chừng hoàng tử bị người xấu bắt đi, chờ cô đến cứu hoàng tử đó.

Trong điện thoại im lặng một hồi.

Mạc Dư Thâm hỏi cô: "Cậu thất thần cái gì vậy?"

Khương Thẩm: "Thất thần tiền mãn kinh."

Mạc Dư Thâm phát hiện trò chuyện với cô càng ngày càng khó khăn. Chỉ có Đại Bảo mới nói chuyện được với cô. Thỉnh thoảng anh và Trình Duy Mặc mới xen vào được hai câu.

"Khương Thẩm." Đáy lòng Mạc Dư Thâm thở dài, mệt mỏi xoa chân mày, "Tôi nay bác Khương lại gọi cho tôi."

Khương Thẩm biết Mạc Dư Thâm muốn nói gì, trực tiếp cúp điện thoại.

Chắc chắn ba cô lại lải nhải với Mạc Dư Thâm, kêu anh đốc thúc cô mau mau kết hôn. Ba mẹ cô khá truyền thống, cảm thấy cô ở độ tuổi này rồi mà vẫn chưa gả được cho một người đàn ông tốt nào, suốt ngày phát sầu thay cô.

Còn liên lụy luôn cả anh ruột, mỗi lần đều đổ lỗi cho anh hai: Con cứ chiều nó, chiều rồi lại dung túng, con làm hư nó rồi con biết không!

Thật ra không có liên quan gì đến anh hai.

Mấy bữa trước Trình Duy Mặc còn hỏi cô: Cậu cũng sắp ba mươi lăm rồi, còn không yêu đương kết hôn, rốt cuộc là đang chờ ai?

Không chờ ai.

Hoặc cũng đang chờ.

Chờ một người cô đã bỏ lỡ và không bao giờ quay lại.

*

#20072020

ANH VÂN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 107: Ngược Nam Cặt Bã, Làm Âm Lòng Dân 13

Ngày đầu tiên của kỳ nghỉ hè cũng là ngày khai máy của <Lưu luyến ngôi sao của đại dương>, Khương Thẩm dắt theo Đại Bảo tiến tố phim.

Vốn là Đại Bảo đã có đầy ắp kế hoạch học tập cho mùa hè nhưng Khương Thẩm nói Mạc Dư Thâm cho Đại Bảo nghỉ mười ngày, dẫn cậu nhóc đến đoàn phim nghỉ hè.

Tiểu tiểu Chu cũng ở đoàn phim. Hai đứa con nít quậy lên quậy xuống thiếp đi điều phá luồn cái lều dựng.

Bảy năm trôi qua, nhóm sản xuất của <Quãng đời còn lại> lại tụ họp. Lúc quay <Quãng đời còn lại> Khương Thẩm 28 tuổi, bây giờ đã sấp 35 rồi.

Không chỉ Khương Thẩm mà cả Dư An cũng cảm khái thời gian chạy nhanh như thoi đưa.

Cô Thượng cười, "Cô còn có tóc bạc rồi này." Con gái bà năm nay cũng đã kết hôn.

Bảy năm, khoảng thời gian thật dài nhưng dường như lại rất ngắn.

Sau giờ cơm trưa là một tiếng nghỉ ngơi. Khương Thẩm và Dư An đưa hai đứa nhỏ vào lều ngủ trưa. Ở trong lều có một cái giường

nhỏ, hai đứa nhỏ mỗi đứa một đầu.

Khương Thẩm lấy một cái ghế ngồi bên giường, cầm tay Đại Bảo. Dư An cũng vậy, đặt tay con trai trong lòng bàn tay, như vậy thì cho dù có động tĩnh gì thì hai đứa nhỏ vẫn được ngủ ngon.

Dư An nhỏ giọng nói chuyện phiếm với Khương Thẩm: "Chị còn nhiều kinh nghiệm chăm trẻ con hơn em."

Khương Thẩm: "Chăm nhiều thành quen, bình thường chị cũng hay nghiên cứu sách nuôi dưỡng trẻ nhỏ." Trước kia cô không thích con nít, nhưng khi Đại Bảo ra đời rồi lại cảm thấy trẻ con thật đáng yêu.

Đặc biệt là khi còn bé, mỗi ngày mỗi lớn.

Lúc Đại Bảo được sáu tháng, cô phải vào đoàn phim quay bốn tháng mới xong. Khi về Bắc Kinh, xém chút nữa không nhận ra Đại Bảo. Trở nên đáng yêu hơn và vui vẻ hơn.

Dư An: "Đến khi chị có con rồi thì sẽ không lóng ngóng tay chân như em mới đầu, đến cả tã giấy cũng quên thay."

Khương Thẩm chỉ cười không nói, bởi vì không biết nói tiếp như nào.

Chắc là cô sẽ không kết hôn, vậy thì sẽ không có con.

Dư An đã quen thuộc với Khương Thẩm nên có mấy lời trực tiếp hỏi ra: "Nửa bức thư tình của chị bây giờ thế nào? Có đáp án chưa?"

Khương Thẩm khụng một chút, lần này không nói dối nữa: "Đã có đáp án từ lâu rồi. Lần thứ hai Chu đạo đưa bọn chị đi ghi hình tiết mục tuyên truyền thì chị đã biết là ai."

Dư An suy đoán, chắc là cảnh còng người mất.

Cô thử an ủi Khương Thẩm: "Đằng trước còn có phong cảnh đẹp hơn, chỉ là chị chưa đi tới thôi." Cô nói mình: "Lúc trước khi chia tay với mối tình đầu, em cũng đã nghĩ sẽ không bao giờ yêu nữa."

Im lặng một chút, Khương Thẩm hỏi Dư An: "Lúc trẻ, chuyện đên cuồng nhất em từng làm là gì?"

Dư An nghĩ lại, không có.

Trước khi gặp Võ Dương, cuộc sống của cô nghèo khó, tất cả chỉ vì để tồn tại, cái gì cũng thận trọng làm từng bước. Bởi vì tự ti nên thậm chí thầm mến cũng không dám.

Khương Thẩm: "Chị có."

Dư An giật mình, không nghĩ tới Khương Thẩm săn lòng chia sẻ bí mật thiếu thời của mình.

Giọng nói của Khương Thẩm quay về xa xôi, "Khi đó chị vẫn chưa tới hai mươi tuổi, một mình đi máy bay tới Manhattan chỉ vì để gặp anh ấy một lần. Một mặt thì chị chán ghét anh ấy nhưng một mặt lại tồn tại tình cảm. Chán ghét anh ấy thế nào, có tình cảm thì cũng nghĩ theo hướng ác cảm. Cũng hận anh ấy vì giữa bọn chị không có khả năng."

Bỗng nhiên, "Đương nhiên anh ấy không biết chị tới gặp anh ấy, tưởng rằng chị đến thăm Trình Duy Mặc, nhân tiện hỏi thăm anh.

Lúc đó Trình Duy Mặc học cùng trường đại học với anh ấy."

Đột nhiên có người la lên trong phim trường, nhờ người tới hỗ trợ, bọn họ nhất thời quên mất hai đứa nhỏ đang ngủ.

Đại Bảo bị giật mình một cái, lông mi run run mấy lần.

Một tay Khương Thẩm nắm chặt tay Đại Bảo, một tay vỗ vai, "Đừng sợ, có cô ở đây."

Không bao lâu sau Đại Bảo lại chìm vào giấc ngủ.

Khương Thẩm nói tiếp: "Mười mấy tiếng ngồi máy bay nhưng chỉ gặp nhau được hai phút. Hai năm tình cảm trong lòng chị cứ thế mà đi, chị đối với anh ấy cũng càng ngày càng cay nghiệt. Có lẽ anh ấy cũng rất hận chị. Chị nghĩ như vậy cũng tốt, ít ra thì cả đời này anh ấy sẽ không quên chị."

Cô xoay mặt nhìn Dư An: "Chị rất biến thái đúng không?"

Dư An không biết giữa Khương Thẩm và người đàn ông đó đã xảy ra chuyện gì, người đàn ông kia sau cùng biến thành loại người gì nên không dám kết luận.

"Chị có nguyên nhân của chị thì hẳn người đó cũng có nguyên nhân của riêng mình."

Khương Thẩm: "Sau đó chị hoàn toàn hết hi vọng với anh ấy, cảm tình cũng biến mất. Bởi vì cả đời này bọn chị đều không thể đến được với nhau, do rất nhiều nguyên nhân."

Nói đến đây, cô im lặng thật lâu.

Dư An lắng nghe, không thêm lời.

Khương Thám: "Hai năm sau, chị xuất ngoại, gặp được bạn trai cũ. Dáng dấp của bạn trai cũ của chị cũng rất khá, lăng mạn, sau một năm theo đuổi thì chị đã đồng ý hẹn hò với anh ta."

"Bạn chị từng vui vẻ, từng hạnh phúc. Mấy năm ở cùng nhau, tình cảm càng ngày càng sâu đậm. Sau đó chị vào giới văn nghệ, thời gian hai người gặp mặt nhau ít đi, mâu thuẫn dần tăng. Sau đó anh ta chủ động nói chia tay, sau khi chia tay chị mới biết được anh ta đã ngoại tình từ lâu."

"Buồn bã một khoảng thời gian, chị bắt đầu bận rộn trở lại."

"Tình cảm của tuổi trẻ bồng bột với người đàn ông đó cũng sớm trở thành quá khứ bởi vì anh ấy hoàn toàn biến thành loại người mà chị ghét nhất, hơn nữa anh ấy cũng không thích chị, còn không biết anh ấy ghét chị bao nhiêu. Thêm bốn năm không gặp mặt, yêu hay hận gì cũng sớm nhạt nhòa. Ngay cả bản thân chị cũng không muốn nghĩ tới. Có lẽ đó là hành vi của tuổi dậy thì."

"Ông trời luôn thích trêu đùa con người. Có ai ngờ được chủ nhân của bức thư tình đó lại là anh ấy."

"Lúc ấy khi tuyên truyền ở Thượng Hải, kết thúc hoạt động, chị đi suốt đêm về Bắc Kinh chỉ vì để xem nửa bức thư tình đó. Chị không thể tin được anh ấy là người viết ra bức thư tình đó bởi vì thực tế chị đối với anh ấy không mấy thân thiện. Giữa bọn chị ngoài hận thù ra thì không còn gì khác. Kết quả lại là anh. Tỷ lệ lượng của chị không tệ nhưng đêm đó lại một mình uống say."

Những bí mật của thuở thiếu thời cuối cùng vẫn không thể giấu được.

Cô không muốn nghĩ tới, muốn vùi lấp bọn chúng ở trong lòng.

"Sau này chị mới biết, anh ấy không có chị thì vẫn sống tốt."

Dư An há hốc mồm, không thể nói được một câu an ủi nào.

Khương Thẩm: "Bây giờ anh ấy đã có cuộc sống mới rồi."

Mấy năm trước anh đã có bạn gái.

Cô tận mắt nhìn thấy. Quý Thanh Thời cũng đã xác thực. Sau đó cô đến nhà ông nội Mạc thăm hỏi, ông cụ Mạc cũng nói Mạc Liêm đã có đối tượng, là một cô gái rất tốt.

Cô gái đó xinh đẹp trẻ tuổi, tính cách sáng sủa, vừa khéo bổ sung cho tính cách trầm tĩnh của Mạc Liêm.

Ông cụ Mạc còn nói người lớn trong nhà đều rất thích hai đứa nhỏ, đợi bên nhau một thời gian nữa rồi sẽ tính tới chuyện kết hôn.

Có lẽ hôm đó ông cụ Mạc vui vẻ nên nói rất nhiều chuyện của Mạc Liêm và cô gái đó.

Cô ngồi im lặng nghe, thỉnh thoảng phụ họa: Rất tốt.

Cô thường xuyên tự hỏi mình, nếu tối hôm Mạc Liêm đưa cô nửa bức thư tình còn lại, cô không lấy dạ tiễn nhân đo lòng quân tử, xuống lầu gặp anh thì chuyện của họ sẽ như thế nào?

Có lẽ, bọn họ sẽ không còn hiểu lầm nhau nữa.

Có lẽ, vật đổi sao dời, bọn họ sẽ tha thứ cho nhau.

Có lẽ bọn họ sẽ im lặng không nói gì nhưng lại cảm thấy nhẹ nhõm vì những chuyện trong quá khứ.

Có khoảng thời gian cô thường xuyên gặp ác mộng, mơ thấy Mạc Liêm thời trẻ, mơ thấy những lời nói cay nghiệt mà cô dành cho anh. Cô hoài nghi nhân phẩm và giới hạn của anh.

Sau khi tỉnh lại, trong lòng thật sự rất đau. Cái gì cũng không thể chữa được loại đau đớn đó.

Bây giờ anh đã có hạnh phúc của riêng mình nhưng cô thì vẫn bị luân hâm mãi chưa thể thoát ra được.

"Uống miếng nước đi." Dư An rót một ly nước ấm cho cô. Vừa nãy thấy Khương Thẩm thất thần, cô cũng không nỡ quấy rầy.

Khương Thẩm thu hồi suy nghĩ, nhận ly nước, nơi nào đó trong lòng vẫn còn đau, "Chị cứ nghỉ thời gian trôi qua, chị sẽ quên được anh ấy như lần đầu." Nhưng không được.

Dư An nói khẽ: "Sau này sẽ tốt." Cô nói: "Nguyện vọng sinh nhật năm nay của em là cầu mong hạnh phúc mỹ mãn sẽ đến với chị."

Khương Thẩm mỉm cười: "Cảm ơn em."

Dư An: "Điều ước của em sẽ thành hiện thực đó. Năm đó khi quay <Quãng đời còn lại>, em ước chị Hè Gia sẽ khỏe mạnh trở lại, sau đó đúng là đã thành hiện thực."

Khương Thẩm chưa bao giờ tin những điều này nhưng vẫn rất cảm kích Dư An.

Có lẽ sau này cô gặp được một người thích hợp, cùng kết hôn sinh con. Trong mắt người khác được coi là "mỹ mãn" nhưng đó không phải là hạnh phúc cô tìm.

Cô không có cái may mắn đó.

<Lưu luyến ngôi sao của đại dương> quay gần sáu tháng, đi khắp trong và ngoài nước để lấy cảnh.

Phim đóng máy vào ngày 20 tháng 12.

Bắc Kinh đỗ trận tuyết đầu tiên, không lớn lắm, một lớp tuyết mỏng manh.

Hôm qua Đại Bảo gọi video với Khương Thẩm, nói là hi vọng tuyết lớn hơn nữa, sáng nay cậu bé muốn làm người tuyết nhưng thất bại.

Sau khi đóng máy, mấy tháng tiếp theo Khương Thẩm không nhận công việc. Cô chuẩn bị đưa Đại Bảo đến Thụy Sỹ trượt tuyết, cho cậu nhóc chơi tuyết một trận đã ghiền.

Đại Bảo học nhà trẻ quốc tế, vừa khéo được nghỉ Giáng sinh.

Khương Thẩm về tới Bắc Kinh, sau khi được Mạc Dư Thâm đồng ý rồi liên tục gọi điện cho Đại Bảo.

Đại Bảo đang ở trong sân nhà ông cố nội chơi, không đắp được người tuyết, cậu nhóc lấy nhánh cây ngồi trên đất vẽ tranh.

Có ô tô đi vào, một biển số xe lạ lẫm.

Đại Bảo nhìn chằm chằm người xuống, là một chú rất cao, có chút giống ba. Cậu nhóc nghĩ nghĩ, hình như mình đã gặp qua nhưng lại giống như chưa gặp qua.

"Con chào chú." Cậu nhóc ngẩng đầu chào hỏi.

Ân oán giữa người lớn với nhau, không ai đề cập với trẻ nhỏ, cả những lần Đại Bảo hỏi Tân Tô Lan: "Bà nội, khi nào bà với ông nội mới cùng tới nhà trẻ đón cháu? Rất nhiều bạn của cháu được ông bà tới rước luôn."

Tân Tô Lan đáp ứng cậu bé: "Chờ khi nào ông nội rảnh đã."

Vì để thỏa mãn nguyện vọng này của Đại Bảo mà Tân Tô Lan đã hẹn Mạc đồng cùng nhau đón Đại bảo một lần. Cả quá trình không ai nói với ai lời nào, tự mình chăm Đại Bảo.

Đại Bảo chỉ lo vui mừng, không biết sự bất thường giữa hai người lớn.

Về phần Mạc Liêm và Mạc Dư Thâm, vẫn còn ngăn cách, hẵn là vĩnh viễn cũng không thể xóa bỏ được.

Lúc Mạc Liêm về thăm ông bà nội, thỉnh thoảng cũng sẽ gặp Đại Bảo, sẽ chơi với Đại Bảo một lát. Có điều trẻ con còn nhỏ, trí nhớ kém, nửa năm không gặp đã không nhớ anh là ai.

"Chào con." Mạc Liêm đi tới, nửa ngồi xuống, uốn nắn cậu nhóc lần nữa, "Sau này gọi bác là bác."

Đại bảo suy nghĩ: "Vậy bác lớn hơn ba của con đúng không ạ?"

Mạc Liêm gật đầu, không nói lời thừa thãi.

Đại Bảo là cái dấu "OK", "Lần sau con sẽ nhớ kỹ." Lúc này đồng hồ đeo tay của cậu bé reo lên, Khương Thẩm gọi tới.

"Cô ơi." Cậu nhóc đặc biệt vui vẻ.

Khương Thẩm: "Bảo bối ơi, tối nay con chuẩn bị một vali hành lý nhỏ nhở, hai ngày sau chúng ta đi du lịch."

Ở gần như vậy, Mạc Liêm nghe được hết giọng nói từ đầu dây bên kia. Cảm giác như đã qua mấy đời, anh giật mình, đứng dậy đi vào nhà.

Đại Bảo hỏi: "Chúng ta đi đâu vậy cô?"

Mạc Liêm vào nhà, không nghe được giọng nói phía sau nữa.

Ông cụ Mạc đang pha trà, rót cho Mạc Liêm một chén.

Lần này Mạc Liêm về nước là để tham gia hội nghị cổ đông thường niên của Mạc thị, còn có báo cáo cuối năm, xế chiều vừa kết thúc.

Rời khỏi công ty là anh lập tức đến đây.

Ông nội hỏi: "Cùng với Hoa Du thế nào rồi? Hai đứa tính bao giờ kết hôn?" Hồi đó ông không thích lải nhải, có thể bây giờ tuổi lớn rồi nên thấy thích bộ môn này.

Mạc Liêm: "Còn phải xem cô ấy muốn thế nào."

Hoa Du chính là cô gái trước kia ông nội giới thiệu cho anh.

Mấy năm này ông nội vẫn cho rằng bọn họ đang hẹn hò nhưng thật ra chỉ mới bắt đầu xác định quan hệ từ tháng trước.

Mấy năm trước anh cũng thử tìm hiểu Hoa Du nhưng công việc bộn bề lại kéo anh vào guồng bận rộn, anh khéo léo từ chối cô.

Hoa Du lớn lên ở nước ngoài, là một cô gái sảng khoái thoải mái, cô nói hi vọng anh sớm nhận ra mình cần gì. Sau đó hai người không còn liên lạc gì với nhau.

Nửa năm trước, Mạc thị và công ty nhà Hoa Du cùng hợp tác trong một dự án, người phụ trách là Hoa Du nên hai người tiếp xúc nhiều trong công việc. Hoa Du lại tỏ tình với anh lần nữa.

Ông nội: "Tuổi con cũng lớn rồi, nên kết hôn đi. Bây giờ Hoa Du mới hai mươi?"

Mạc Liêm: "Hai mươi tám." Nhỏ hơn anh tám tuổi.

Ông nội gật đầu, "May quá Hoa Du không chê cháu già."

Mạc Liêm: "..."

Năm nay ông nội đã tám mươi tám tuổi, năm trước tính mời mấy người bạn thân thiết đến tổ chức tiệc, "Trước đó muôn bảo cháu đưa Hoa Du về nhưng cháu lại không chịu, nói các cháu vẫn chưa ổn định nên ông cũng không thúc giục các cháu. Bây giờ tốt rồi thì đến sinh nhật ông, nhớ đưa Hoa Du về đây."

Mạc Liêm do dự nhưng vẫn gật đầu.

Ông nội hỏi anh: "Sắp tới giáng sinh rồi, cháu có tính về bên kia không?"

Mạc Liêm: "Ngày kia cháu về."

Anh đã hứa với Hoa Du sẽ đưa cô đi trượt tuyết.

Mạc Liêm mua vé máy bay về Manhattan tối nay, qua đến bên kia cũng là buổi tối. Hoa Du nói như vậy mới có thể đến đón anh.

Trong lúc chờ ở đại sảnh, có người gọi anh.

"Bác ơi."

Mạc Liêm vừa xoay người đã thấy Khương Thẩm, sau đó mới thấy Đại bảo trong ngực Khương Thẩm.

Vô tình gặp gỡ, ánh mắt hai người giao vào nhau.

Mạc Liêm muốn đi qua chào hỏi với Đại Bảo nhưng không thể nâng bước chân lên. Hiện tại anh là người có bạn gái, không thể đi qua.

Những suy nghĩ từ sâu trong đáy lòng mạnh mẽ phun trào nhưng lại bị ánh đèn ép xuống.

Sau đó anh vẫy tay với Đại Bảo, "Đại Bảo."

Khương Thẩm thấy được chiếc nhẫn trên ngón áp út của anh, lập tức thu tầm mắt lại. Rõ ràng xung quanh rất nóng bức nhưng thế giới của cô chỉ có một mình cô quạnh quẽ.

*

Bạn học Lã có lời muốn nói: Tôi cho con của ông bà Mạc lên sàn từ lâu rồi nhe. Biết săn cái kết là HE rồi nhưng quá trình ôm tim mới thú dzị đúng hong mấy bồ (◐‿◐)

*

#21072020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 108: Ngược Nam Cặt Bã, Làm Âm Lòng Dân 14

Mạc Liêm mơ một giấc mơ rất dài, trong mơ là khung cảnh khi còn bé, tiếng cãi nhau kịch liệt của ba và mẹ, tiếng cái ly rơi bể vụn.

Sau đó anh thấy được mấy đứa nhỏ tương đương tuổi của anh đang chơi, anh cũng muốn chơi với bọn họ những liều mạng chạy thế nào cũng không đuổi kịp.

Đột nhiên khung cảnh lờ mờ, một bức tường hiện lên. Anh gào to hết sức nhưng không ai nghe thấy, cũng không thể bò qua cái tường nổi.

Sau đó lại không biết bằng cách nào vào nhà sân nhà ông bà nội, thấy Khương Thẩm đã trưởng thành, trong ngực cô bế một đứa bé trai, đứa bé gọi cô là mẹ.

Tỉnh mộng.

Mạc Liêm bình tĩnh lại mấy giây, nhìn qua hai bên, anh đang ở trên chuyến bay đến Manhattan. Xung quanh có vài vị khách cũng đang ngủ.

Chăn lông trên người chậm rãi trượt xuống, anh khom người nhặt lên.

Rất nhiều năm nay anh không có mơ thấy Khương Thẩm, cho dù có nhớ thế nào thì đêm cũng không thể mơ tới.

Tựa lưng vào ghế ngồi, trong lòng toàn là thê lương.

Anh nhìn chiếc nhẫn trên ngón áp út để kéo mình ra khỏi giấc mộng đó.

Nhẫn là Hoa Du mua để tiễn anh. Một cặp nhẫn kim cương. Trước khi về Bắc Kinh, cô ra sân bay tiễn anh. Khi cô ôm chia tay, cô nắm lấy tay anh đeo nhẫn lên.

Giác mộng kia chỉ có mấy chục phút nhưng anh phải mất mười mấy tiếng để quên.

Cuối cùng có quên được hay không anh cũng không biết, sau khi gặp Hoa Du, rất nhiều chuyện bị anh cho sang một bên.

Trong đám đông, Hoa Du luôn tồn tại lóa mắt nhất. Cô biết cách ăn mặc và khí chất người ngời.

Luôn tràn đầy nhiệt huyết tựa như không bao giờ mệt mỏi.

Xa xa, Hoa Du vẫy vẫy tay với anh, đợi anh tới gần, cô ôm lấy anh và cho anh một nụ hôn, "Chắc anh ở trên máy bay nghỉ ngơi tốt rồi đúng không, vậy tôi nay chúng ta chơi thâu đêm đi."

Cô đan chặt mười ngón tay với anh, đi ra cửa.

Mạc Liêm đưa hành lý cho tài xế, nói với cô: "Suốt đêm thì không được. Anh phải về xử lý chút chuyện, ngày mai còn muốn đến Thụy Sỹ mà."

Hoa Du: "Đồ cuồng công việc, đừng tự mình làm mệt mình như vậy có được không?" Nói tới nói lui, cô vẫn thông cảm cho anh, "Nhưng nếu anh vẫn muốn tăng ca thì em sẽ làm cùng anh."

Cô nói chuyện khác: "Nghe nói hôm qua Bắc Kinh có tuyết rơi, đẹp không?"

Mạc Liêm: "Cũng không tệ lắm."

Hoa Du: "Đợi khi nào mây dự án trong tay hoàn thành thì em sẽ về Bắc Kinh chơi mấy ngày." Đã bốn năm rồi cô chưa về.

Mạc Liêm nhớ tới lời dặn của ông nội trước khi qua đây, bảo anh Tết năm nay đưa Hoa Du về nhà, anh nói với Hoa Du: "Đến lúc đó đưa em đến nhà ông nội."

Hoa Du mỉm cười, "Vô cùng chờ mong." Sau đó thơm lên mặt anh một cái.

Đêm nay hiệu suất làm việc của Mạc Liêm thấp kỉ lục, nửa đêm tới sáng vẫn chưa xong, có khi nhìn chằm chằm hộp thư trên máy tính thất thần.

Không biết đang nhìn cái gì cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Hoa Du ở cùng anh đến rạng sáng rồi về nhà, chờ Hoa Du rời đi, thời gian anh thất thần ngày càng dài.

Mãi đến tờ mờ sáng, Mạc Liêm mới tắt máy tính, đi tắm rửa rồi chuẩn bị ra sân bay.

Lịch trình đến Thụy Sỹ đều do thư ký sắp xếp, bao gồm cả chuyện đi đâu trượt tuyết, ở khách sạn nào.

Mấy năm này anh đi qua nhiều nơi, đều là đi công tác. Cho tới bây giờ vẫn không có tâm tình đi chơi, cũng không muốn lãng phí thời gian.

Nơi bọn họ ở là một cái khách sạn nhà gỗ, có kiến trúc rất đặc sắc.

Đến khách sạn vào buổi chiều, hôm nay không có kế hoạch gì.

Làm xong thủ tục nhận phòng, hai người đi lên lầu.

Mạc Liêm hỏi Hoa Du: "Em muốn ở phòng nào?" Anh đưa thẻ phòng cho cô chọn. Thật ra hai căn phòng cũng không khác nhau mấy, chỉ có hướng ban công là khác nên cảnh tuyêt cũng không giống nhau.

Hoa Du cười: "Anh nghĩ xem em nên ở phòng nào?" Người đàn ông này quá truyền thống, có lẽ bị chướng ngại tình cảm nên mới không yêu đương.

Chứ mà dựa theo tính cách của cô thì đã sớm đầy anh lăng giường.

Nhưng bây giờ anh có thể sẵn lòng nói chuyện yêu đương với cô đã là tốt lắm rồi.

Mạc Liêm xem như cô nói đùa, đưa cô thẻ phòng hướng đông cho cô.

Hoa Du không trêu anh nữa, nói đùa với người đàn ông này thật là không thú vị. Cô cầm thẻ phòng, "Em đi ngâm nước nóng trước, lát nữa qua tìm anh ăn cơm."

Ai về phòng này.

Mạc Liêm đóng gói đơn giản hành lý của mình và đi ra ban công ngắm tuyêt.

Ban công gỗ cũng bị tuyết phủ trắng xóa, anh chạm nhẹ vào nó, mềm mại, tinh khiết.

Dưới lầu truyền đến một tràng tiếng cười vui vẻ, anh theo tiếng nhìn xuống.

Trong đống tuyết có một đứa bé đang lăn, bên cạnh là một người phụ nữ mặc áo lông đỏ, dưới chân trơn trượt, cô không đuổi kịp đứa bé đang lăn trong tuyết.

Người phụ nữ bảo đứa bé dừng lại nhưng đương nhiên đứa bé không dừng.

Thỉnh thoảng lại ha ha hi hô hô, ở một thị trấn nhỏ chạng vạng tối, tiếng cười đặc biệt êm tai.

Cho dù người phụ nữ đó có mặc quần áo dày đến đâu, kín cõi nào thì Mạc Liêm vẫn nhận ra đó là Khương Thẩm.

Hình bóng của Khương Thẩm, bất kỳ lúc nào anh cũng có thể nắm bắt được.

"Đại Bảo, mau quay lại!" Khương Thẩm cẩn thận đi về phía trước, sợ té.

Đại Bảo như trái banh càng lăn càng xa."

"Cô ơi, đồ cô bắt được con."

Dưới chân trơn trượt Khương Thẩm chỉ có thể ngồi xuống nhích từng tí lên phía trước. Đại Bảo lăn mệt rồi, nằm trên đống tuyết há miệng thở dốc, chờ tới khi cậu nhóc tìm phương hướng khác để lăn tiếp thì đã bị Khương Thẩm chộp được.

"Cô xem con còn muốn trốn ở đâu." Khương Thẩm ôm Đại Bảo vào ngực, "Không cho lăn nữa, sẽ bị lạnh."

Đại Bảo cười ha ha, còn muốn chạy đi nhưng vì bị Khương Thẩm ôm chặt nên không thể thoát.

"Cô ơi, sau này chúng ta ở đây luôn đi, con không cần đến nhà trẻ, có thể lăn trên đống tuyết mỗi ngày."

"Con nằm mơ đi."

Đại bảo cười ha ha.

"Cô ơi, con chưa bao giờ thấy tuyết đẹp như vậy bao giờ, còn có nhà tuyết rất đẹp nữa."

Thật ra năm Đại bảo hai tuổi, cô đã dẫn cậu nhóc đến đây một lần, còn có Trình Duy Mặc. Lúc đó Trình Duy Mặc dẫn theo Chanh Chanh.

Có điều khi đó Đại Bảo còn quá nhỏ, cái gì cũng không nhớ.

"Chúng ta về khách sạn thôi, ăn cơm xong rồi còn ngắm sao."

Đại Bảo gật đầu, cực kỳ mong chờ buổi tối ngắm sao.

Khương Thẩm lại sơ Đại Bảo lăn trong đống tuyết nữa nên tháo khăn quàng cô xuống quần quanh eo Đại Bảo rồi kéo cậu nhóc đi.

Đại Bảo dụ Khương Thẩm: "Cô ơi, cô thả con ra đi, con hứa là sẽ không chạy nữa. Thật đó. Con là tiểu vệ sỹ của cô mà."

"Tiểu lừa gạt còn chấp nhận được."

"Ha ha."

"Cô ơi."

"Ơi."

"Ngày mai là đêm Giáng sinh, cô có muốn biết nguyện vọng của con là gì không?"

"Không muốn."

"..."

Kế hoạch thất bại, xem ra trốn không thoát, cậu nhóc ngoãn ngoãn đi về.

Thật ra cậu nhóc có một điều ước, hi vọng ông già Noel sẽ tới biến điều ước của cậu thành hiện thực. Nhưng cậu sẽ không nói cho cô biết đó là gì.

Cậu nhóc hi vọng ông già Noel có thể nói cho cậu nhóc biết hoàng tử của cô ở đâu, cậu sẽ đi tìm cho cô. Mẹ nói ông già Noel đi qua khắp mọi nơi trên thế giới. Vậy thì chắc chắn ông già Noel biết được hoàng tử của cô ở đâu.

Khương Thẩm dắt Đại Bảo đi từ từ về khách sạn.

Cô ở khách sạn kế bên, bởi vì nhất thời quyết định tới đây trượt tuyết nên khách sạn nhà gỗ đã hết phòng, phải nhờ bạn bè giúp đỡ mới có được phòng khách sạn này.

Tiếng cười đùa đi xa, dần dần biến mất.

Thị trấn nhỏ lại yên tĩnh như xưa.

Mạc Liêm ngồi trên ghế sa lon tổng phòng, xem tạp chí.

Nửa tiếng, không một chữ nào vào đầu.

Vừa rồi anh đứng ở ban công nhìn thấy Khương Thẩm, chỉ dừng lại mấy giây, không dám lưu luyến liền xoay người về phòng. Một dây cung nào đó trong đầu anh căng lên cảnh báo anh không được trở thành một người giống ba mình.

Tiếng gỗ cửa vang lên, Mạc Liêm hoàn hồn.

Hoa Du vừa tắm nước nóng xong, thay một bộ đồ thoải mái, tìm anh ăn tối.

"Chúng ta gọi đồ ăn ăn ở phòng đi." Cô mệt quá, không muốn phải thay quần áo nữa.

Mạc Liêm chiều theo cô, anh gọi điện chọn món, hầu hết đều là mấy món Hoa Du thích ăn, anh không quan trọng lắm.

Hoa Du mở điện thoại, dựa vào người Mạc Liêm xem tin tức kinh tế tài chính.

Nhin thấy một tin, cô nhíu máy, ra hiệu Mạc Liêm tới xem.

Mạc Liêm đã chọn xong món, đi lại, "Sao vậy?"

"Anh xem, Mạc thị lại quyên góp một số tiền lớn cho viện mồ côi."

Mạc Liêm không đọc tin tức, nhưng anh biết hết mọi chuyện, "Không phải của Mạc thị, là tài sản cá nhân của ba anh, Mạc Dư Thâm lấy danh nghĩa tập đoàn đi quyên tặng."

Hoa Du không hiểu, nhìn anh không chớp mắt. Cô từng nghe người nhà nói rằng quan hệ giữa Mạc đỗng và Mạc Dư Thâm không tốt lắm, đến giờ vẫn vậy.

Sao Mạc Dư Thâm có thể xử lý tài sản cá nhân của mạc đỗng?

Mạc Liêm: "Đó là tài sản ba anh đưa cho Mạc Dư Thâm nhưng cậu ta không cần. Sau khi con trai Mạc Dư Thâm ra đời thì ba anh lại xem tài sản này như một món quà tặng cho cháu nội."

Có điều Mạc Dư Thâm không giữ, đem đi quyên tặng hết.

Hoa Du gật đầu đã hiểu.

Cô lại hỏi: "Những cổ phiếu trước đó anh nắm giữ sau đó lại đi quyên góp cũng là ba anh cho anh à?"

Mạc Liêm "Üm" một tiếng. Trước mắt chỉ mới quyên góp một phần nhỏ, đến khi nào cổ phiếu tập đoàn ổn định thì anh tính sẽ bán tháo.

Có một ngày anh sẽ phân phát hết ra ngoài những thứ mà ba cho anh, tất cả đi quyên góp hết.

Tiền của ba anh, một đồng anh cũng không cần.

Hoa Du: "Trước đó em chú ý tới cuộc tranh giành của anh và Mạc Dư Thâm, còn tưởng anh ác như vậy là vì muốn đoạt đi Mạc thị."

Kết quả anh lại xem thường nó, không cần một thứ gì.

Mạc Liêm: "Vốn chính là muốn lấy Mạc thị." Dừng một chút, "Sau đó hủy nó. Anh không cần cần nó, cũng không thèm nó."

Năm đó anh muốn đoạt lấy hạng mục của Mạc thị là vì muốn chắp cánh cho mình, cần một mắc xích tài chính.

Anh không tiếc bất cứ giá nào để huỷ hoại Mạc thị, nhưng Mạc Dư Thâm thì luôn lấy Mạc thị làm trọng, bảo vệ tập đoàn.

Thế là bọn họ thành hai phe đối lập, trở thành kẻ thù.

Anh muốn hủy hoại Mạc thị, muốn nhìn thấy nó phá sản chỉ vì muốn trả thù ba mẹ mình. Chỉ khi không còn gì cả, rơi vào địa ngục thì bọn họ mới thực sự nếm được đau khổ.

Anh căm hận ba mình phản bội ngoại tình, nếu ba anh không ngoại tình thì anh sẽ không ra đời, sẽ không bị người đời phỉ nhão, cuộc sống cũng không u ám đến mức này.

Anh càng căm hận mẹ mình, hận bà ham hư vinh, hận bà vì lợi ích của cá nhân, cả đời chỉ biết có bản thân mình.

Trong mắt ba anh, anh luôn tồn tại một cách chướng mắt và thừa thãi. Khi còn bé, mỗi lần ba uống say đều đánh anh và nói nếu không phải tại anh thì ông ta đã không ly hôn.

Những đêm ba anh không về nhà ngủ, mẹ sẽ bộc phát sự tức giận lên người anh, nói là nếu không phải vì anh thì bà đã ly hôn từ lâu, sẽ không bị tủi nhục như vậy.

Tất cả mọi người đều trách anh.

Trong lòng hận ba mẹ mình bấy nhiêu thì anh càng trở nên lạnh lùng và tàn nhẫn bấy nhiêu.

Cho tới bây giờ lòng anh vẫn còn âm u không được gắp ánh
sáng mặt trời.

Bọn chúng rách nát, bẩn thỉu, ti tiện, vô sỉ.

Hoa Du nắm chặt tay anh, "Em cũng có chú ý tới Mạc thị, nhiều
năm trước nghe nói Mạc đồng xin nghỉ hưu sớm là vì anh, còn
tưởng quan hệ của hai người không tệ."

Mạc Liêm: "Ông ta không phải vì anh, nhìn thì có vẻ như là đối tốt
với anh nhưng thực chất là lợi dụng anh để kìm hãm Mạc Dư
Thâm."

Ba mẹ anh là cùng một loại người, trong mắt chỉ có lợi ích của
bản thân.

Chính vì thế mà sau này khi không ai tiếp nhận ông nữa, cho dù
là anh hay Mạc Dư Thâm đều không thèm dòm ngó tới tí cõ phần
này của ông thì ông mới nhớ tới chút cái gọi là tình thân này.

Nhưng không ai tha thứ cho ông.

Tha thứ là động từ chỉ thích hợp cho hiểu lầm và sai lầm. Đối với
một người thương tích đầy mình như anh thì nói tha thứ là đạo đức
giả, không cần ép mình như vậy.

///

Lúc này, ở một căn phòng khách sạn khác.

Khương Thẩm thả xà phòng vào bồn tắm rồi đổ nước ấm vào,
sau đó xách Đại bảo thả vào bồn tắm nốt, "Bong bóng buồn cười
quá, nó cũng bị đóng băng luôn rồi."

Đại Bảo đang chơi đồ chơi, nghịch bóng bóng thì cậu nhóc chợt nhớ tới một chuyện.

"Cô ơi, hồi nãy con nhìn thấy bác, bác ấy mặc quần áo màu đen." Nhưng lúc đó chỉ sợ cô sẽ đuổi tới nên quăng chuyện đó ra sau đầu.

Khương Thẩm đang gội đầu cho cậu nhóc, "Bác nào?"

Đại Bảo: "Chính là bác mà chúng ta gặp được ở sân bay á. Bác rất cao, mặc quần áo màu đen, cô cũng biết bác đúng không?"

Động tác trên tay Khương Thẩm ngừng lại một chút rồi tiếp tục gội đầu.

Thấy cô không nói lời nào, cậu nhóc cương điệu lặp lại lần nữa, "Con thấy thật đó."

Khương Thẩm không để trong lòng, "Không phải cao ráo, mặc đồ màu đen đều là bác của con, hiểu chưa?"

Đại Bảo chớp mắt mấy cái, không chắc chắn người đó có phải là bác thật không.

Hình như phải, mà hình như không phải.

Nhưng nếu phải thì bác sẽ gọi cậu, đằng này lại không.

Vậy thì là không phải rồi.

Nhưng có lần khác khi cậu nhóc đang la hét, bác Hứa cũng gọi cậu nhóc nhưng cậu cùng có nghe thấy đâu.

Đại Bảo quay cuồng trong mơ hồ.

Hôm sau, thời tiết vẫn tốt như hôm qua.

Hôm nay là Giáng sinh, thị trấn đặc biệt náo nhiệt, khắp nơi đều phảng phất mùi lễ.

"Cô ơi, ở đây có tuyêt, có phải xe tuần lộc sẽ tới nhanh thôi đúng không? Vậy nguyện vọng của con có phải sẽ được thực hiện ngay trong đêm không?"

Khương Thẩm: "Con ước cái gì?"

Đại bảo: "Bí mật."

Khương Thẩm sợ Đại Bảo chạy loạn, hôm nay trên phố nhiều người nên cô bế Đại Bảo vào lòng.

Để nghênh đón ngày lễ, buổi tối có hoạt động chúc mừng nên tất cả con đường trong trấn đều được quét dọn qua, không còn trơn trượt.

"Cô ơi, cô mau nhìn xem bên kia là ai kìa!"

Đại Bảo hưng phấn, hóa ra tối qua cậu không nhìn nhầm.

Khương Thẩm nhìn theo ngón tay của Đại Bảo, chỉ về hướng cửa khách sạn nhà gỗ có một đôi nam nữ đang đứng, chắc là đang chờ xe.

Trời lạnh, người phụ nữ đưa lưng về phía cô tựa vào ngực người đàn ông và để tay trong túi áo khoác của người đó.

Khương Thẩm không biết người phụ nữ đó nhưng nhận ra Mạc Liêm.

Giật mình nửa giây, cô vội vàng thu lại tầm mắt.

"Bác..." ơi.

Chữ sau chưa kịp nói thì Đại Bảo đã bị Khương Thắm bit miệng lại.

Đại Bảo lầu bầu không phát ra được câu hoàn chỉnh.

Cách đó không xa có người đi qua, Mạc Liêm vô thức quay đầu lại, biểu cảm trên mặt cứng đờ.

Chắc là Khương Thắm đã nhìn thấy anh. Cô đang che miệng Đại Bảo, hai tay Đại Bảo đẩy đẩy ầm ĩ với cô giống như đang muốn dấy ra.

Hoa Du thấy biểu hiện của anh kì lạ nên quay lại nhìn qua, thấy một người phụ nữ đang ôm một đứa bé, cô không biết Khương Thắm nên không nhận ra bóng lưng cô.

"Anh biết à?" Cô hỏi Mạc Liêm.

Mạc Liêm thu lại tầm mắt, ngập ngừng rồi cũng nói ra "Khương Thắm."

Hoa Du nhìn anh, "Ồ." Một giây sau, "Kết hôn rồi à?"

Mạc Liêm: "Đó là con trai của Mạc Dư Thâm."

Đi xa.

Khương Thắm nhỏ giọng thương lượng với Đại Bảo: "Không gọi nữa thì cô sẽ buông ra."

Đại Bảo gật đầu, Khương Thẩm buông tay, Đại bảo không hiểu, "Cô ơi, đó là bác mà. Con nhận ra bác, chúng ta phải đi qua chào hỏi chứ, như vậy là không lễ phép."

Khương Thẩm điều chỉnh hơi thở, "Bác ấy cần chăm sóc công chúa của mình, chúng ta qua làm phiền sẽ không tốt."

*

#29072020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 109: Ngược Nam Cặt Bã, Làm Âm Lòng Dân 15

Hôm nay Mạc Liêm và Hoa Du muốn đi trượt tuyết, vào lễ Giáng sinh ở đây sẽ có hoạt động chúc mừng ăn lễ, Mạc Liêm không thích náo nhiệt nhưng vì Hoa Du muốn đi nên anh đi cùng cô.

Ô tô lái tới, Hoa Du lên xe trước rồi nhìn bóng lưng của Khương Thẩm, cô hỏi Mạc Liêm: "Không cần gọi thật à? Đứa trẻ đó vẫn luôn nhìn anh đó."

Mạc Liêm lên xe, "Không cần đâu."

"Được thôi." Hoa Du nhún vai.

Trong xe cực kỳ yên tĩnh, chỉ có tiếng bánh xe ma sát với mặt đường.

Ô tô chạy lướt qua Khương Thẩm, Mạc Liêm nhìn chằm chằm kính chắn gió phía trước, không xoay mặt sang nhìn. Anh biết ô tô chạy ngang qua Khương Thẩm.

Đại Bảo dựa lên vai Khương Thẩm, vẫy vẫy tay với ô tô.

Cậu nhóc nghĩ như vậy bác sẽ nhìn thấy cậu.

Nhưng ô tô không dừng lại, càng đi càng nhanh.

Bác chỉ lo chăm sóc cho công chúa của mình, không thấy được cậu.

Ô tô rẽ ngoặt, mất dấu.

Vết tích bánh xe lưu lại vẫn còn rõ trên đường. Ô tô dừng lại ở cuối đường trong một trấn nhỏ, ở đó có cáp treo, ngồi lên cáp treo ngắm phong cảnh trấn nhỏ từ trên không, cũng có thể ngắm núi tuyết.

Hoa Du hỏi Mạc Liêm: "Hay là chúng ta đi dạo xung quanh trước đi."

Mạc Liêm gật đầu, cái gì cũng chiều theo cô.

Ngồi lên cáp treo, Hoa Du cởi bao tay, đan chặt mười ngón tay với anh, tay còn lại đặt lên mu bàn tay của anh, "Một năm nữa sắp tới, cho dù là vui vẻ hay khổ sở thì cứ để lại hết ở năm nay đi."

Mạc Liêm: "Giáng sinh vui vẻ."

Hoa Du đột nhiên cười, logic của người đàn ông này đúng là không giống những người khác. Cô đặt lên môi anh một nụ hôn, "Tặng cho anh một nụ hôn chữa lành."

Cô nói: "Tất cả đều sẽ tốt."

Có lẽ vậy.

Chỉ mong được như thế.

"Anh muốn sinh con trai hay con gái?" Hoa Du vừa cầm lên đầu vai của anh, cùng anh tán gẫu.

Mạc Liêm: "Em thì sao?"

Hoa Du: "Nói thật, hai phút trước em không nghĩ tới. Trước khi gặp anh, em không nghĩ tới mình sẽ kết hôn trước năm ba mươi lăm, nói chính xác là không muốn kết hôn. Anh không phải là một người bạn trai hoàn hảo nhưng chắc chắn sẽ trở thành một người chồng, người cha tốt."

Ông nội cũng từng nói với anh như vậy.

Hoa Du nghĩ: "Em thích con gái." Cô ra hiệu cho anh nhìn, "Giáo đường thị trấn kia."

Mạc Liêm nhìn xuống dưới, trung tâm thị trấn náo nhiệt chen chúc, người chồng lên người, đủ các màu da, nam thanh nữ tú ai ai cũng khắp khởi mừng lễ. Anh thấy được Khương Thẩm trong đám người.

Cô bé Đại Bảo, ngắn người trước cửa kính. Đại Bảo hình như đang làm trò mèo trong kính thủy tinh.

Mạc Liêm thu tầm mắt lại, nhìn về ngọn núi xa xa, tuyết trắng bao la không thấy điểm dừng.

Một ngày trôi qua rất nhanh, mặt trời mọc lên rồi lại lặn xuống.

Đêm giáng sinh, khách sạn đặt một cây thông Noel ở mỗi phòng, trên cây còn có rất nhiều quà trang trí, về đến phòng, Đại Bảo nhanh chóng mở quà.

Khương Thẩm bật bài hát Giáng sinh cho Đại Bảo, các bài hát được phát ngẫu nhiên.

Đại Bảo không quan tâm đến đồ chơi của khách sạn, thỉnh thoảng nhìn đồng hồ đeo tay, còn lâu lắm mới tới nửa đêm, không

biết mấy giờ ông già Noel mới tới thị trấn nhỏ này, rồi mấy giờ mới tới đây tặng quà cho cậu nhóc.

Cả ngày nay Khương Thẩm toàn thất thần, không có chú ý tới những tâm sự nhỏ của Đại Bảo.

Mười giờ, sau khi tắm rửa cho Đại Bảo xong, Khương Thẩm nói cậu lên giường đi ngủ.

Đại Bảo rất phối hợp, tắm rửa xong liền lăn vào chăn, "Cô ơi."

"Ơi?" Khương Thẩm ngồi ở mép giường, "Vẫn chưa buồn ngủ à?"

Đại Bảo đã mệt rã rời, hai mí mắt như đeo chì, ngáp hết cái này đến cái khác nhưng vẫn ráng gượng, "Cô ơi, khách sạn có giấy bút không?"

Khương Thẩm hỏi: "Con muốn giấy bút làm gì?"

Đại Bảo cái khó ló cái khôn: "Vẽ tranh."

Khương Thẩm đã quen với con nít, chỉ cần không vượt quy tắc thì chuyện gì cô cũng sẽ chiều theo.

Trong phòng không có bút, Khương Thẩm nhờ lẽ tân đem lên.

"Chỉ được vẽ trên giấy, không được vẽ lên tường, đây là tường khách sạn đấy."

"Yên tâm, con đâu phải con nít đâu."

Khương Thẩm cười, cầm quần áo đi tắm.

Đại Bảo nằm ì trên giường giả bộ vẽ tranh, nhưng cậu nhóc có vẻ thật, là xe tuần lộc và ông già Noel.

Cậu không có năng khiếu mỹ thuật, vừa nhìn là biết ngay con của Hè Gia.

Vẽ xong, Đại Bảo nhíu mày, không giống chút nào, đành phải ghi chú ngay bên cạnh, đó là xe tuần lộc.

Đại Bảo len lén nhìn về phía cửa phòng tắm đang đóng, tạm thời cô sẽ chưa ra ngay, cậu bé tranh thủ thời gian lấy một tờ khác bắt đầu viết.

Cậu nhóc nhận mặt được không ít chữ hán, cũng có thể viết một chút nhưng hai chữ "Giáng sinh" thì không biết viết, đành phải dùng bính âm thay thế.

"Sheng dan"*

*圣诞 /Shèngdàn/ Giáng sinh.

Đại Bảo nhìn chữ này, như vậy làm sao ông già Noel hiểu được? Nghe nói ông già Noel là người nước ngoài.

Cậu nhóc xé nửa phần trên ra dùng tiếng anh viết lại, từ đơn đầu tiên lại làm khó cậu nhóc, cậu thở dài. Chợt nhớ tới trên đồng hồ đeo tay có chức năng tra từ và phiên dịch, nhanh chân bò xuống giường, đi đến bàn trà lấy đồng hồ.

Có tật giật mình, Đại Bảo luôn chú ý tới cửa phòng tắm, sợ cô đột nhiên ra.

Đại Bảo cầm đồng hồ đeo tay trót lọt lên giường, trùm chăn qua đầu, trốn trong chăn tra từ đơn.

Phí sức chín trâu hai hổ, cuối cùng cũng viết xong một bức thư, cậu nhóc lại trượt xuống giường.

Nửa tiếng trôi qua, Khương Thẩm đã tắm xong, vừa mở cửa đã thấy Đại Bảo lén lén lút lút chạy lại chồ cây thông làm gì đó.

Cô không ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Khương Thẩm ngồi trong phòng tắm đắp mặt nạ. Rảnh rỗi, suy nghĩ của cô lại bay cao bay xa, không nhịn được mà suy nghĩ lung tung. Cảnh tượng buổi sáng khắc sâu trong não, làm gì cũng không thể xóa đi.

Đợi đến khi cô ra ngoài, Đại Bảo đã sớm nằm mộng đẹp. Giấy bút để bên cạnh, tranh vẫn chưa vẽ xong, tô tô vẽ vẽ, xóa rồi sửa.

Khương Thẩm dọn dẹp linh tinh xong rồi, thấy một miếng giấy xé gần một nửa, phần còn lại không thấy. Tò mò, cô đi đến cây thông tìm nửa còn lại.

Vừa rồi Đại bảo chạy xuống giường, 80% là có liên quan đến miếng giấy đó.

Nửa tờ giấy được kẹp dưới tất Giáng sinh, chỉ để lộ ra ngoài một chút.

Khương Thẩm cầm lên, là một bức thư gửi ông già Noel.

Ông già Noel thân mến, cháu vẫn luôn đợi ông đến đây sớm một chút, đợi cả đêm nhưng cháu lại rất buồn ngủ nên chắc là sẽ

không đợi được ông. Mẹ nói ông đi đến khắp nơi trên thế giới này, gặp được rất nhiều người, vậy ông chắc chắn biết hoàng tử của cô đang ở đâu đúng không? Bởi vì ông lợi hại như vậy mà. Sáng nay cháu thấy cô khóc, cháu nhìn thấy cô lén lau nước mắt, sau đó còn đeo kính râm lên. Chắc chắn là vì thấydì xinh đẹp tìm được hoàng tử nên cô cũng muốn tìm hoàng tử nhưng mà tìm mãi không thấy nên mới khóc. Cháu không cần quà Giáng sinh năm nay nữa, chỉ cần ông nói cho cháu biết hoàng tử của cô cháu ở đâu là được rồi à. Cảm ơn ông.

Giáng sinh vui vẻ, ngủ ngon.

Từ một đứa trẻ rất nghe lời — Đại Bảo.】

Khương Thẩm hít sâu mấy cái. Trong lúc vô tình Đại Bảo luôn làm cô cảm động không thôi. Cô ghi câu trả lời lên phần giấy trống cho Đại Bảo: "Hoàng tử ở trong lòng của cô."

Cô gấp lại lá thư rồi đặt lại y nguyên vào phía dưới tất Giáng sinh, rồi lại lấy quà đã chuẩn bị sẵn từ trước nhét vào vớ. Nhiều quà như vậy mà vẫn chưa nhét đầy chiếc vớ được.

Chiếc tất này là Đại Bảo mang từ nhà theo, cực kỳ to, là Hè Gia đặt làm cho cậu nhóc.

Khương Thẩm ngồi xếp bằng cạnh cây thông, chắc là do không còn trẻ nữa nên ngày lễ nào càng náo nhiệt lại càng không thích. Không như mười mấy năm trước, tuổi trẻ liều lĩnh, ngay lễ Giáng sinh năm đó vượt nửa bán cầu đến New York gấp Mạc Liêm.

Nơi băng tuyết sơn hà cũng không thấy lạnh.

Khương Thẩm hoàn hồn, tắt đèn cây thông đi lên giường nằm ngủ.

Đại Bảo nằm nghiêng, lông mi thỉnh thoảng run lên, khóe miệng nhếch nhếch cười, không biết là nằm mộng gì.

Khương Thẩm bỏ tay cậu nhóc vào trong chăn, hôn lên trán Đại Bảo một cái, "Cảm ơn bảo bối."

Cô lấy gối nhét sau lưng, tắt đèn, căn phòng tối đen.

Lại thất thần, suy nghĩ lung tung.

Sau đó cô đeo tai nghe bật bài hát giáng sinh. Lặp đi lặp lại.

Mơ mơ màng màng, cô ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Trong giấc mơ.

Có một bé gái nhỏ dễ thương ngọt ngào, cô muốn bế bé gái lên nhưng vừa đưa tay thì bé gái đã chạy về một hướng khác.

Sau đó cô nhìn thấy Mạc Liêm, bé gái chạy về hướng của Mạc Liêm, gọi anh là ba. Bên cạnh Mạc Liêm là người phụ nữ cô thấy hôm nay. Cô không thấy rõ gương mặt nhưng quần áo thì lại giống với hôm nay.

Sau đó, một nhà ba người rời đi, cô đứng chân chôn chân tại chỗ.

Không biết thủy triều từ nơi nào đó trào tới, trong nháy mắt cô bị vây quanh không thể động đậy, từ từ nước tràn qua cổ.

Cô lớn tiếng kêu cứu, gọi Mạc Liêm, nhưng anh không quay đầu.

Chuông điện thoại vang lên trong tai đưa Khương Thẩm về hiện thực.

Cô ẩn lồng ngực, xung quanh là một màu đen tuyền.

Hóa ra là nằm mơ, cô mơ tới Mạc Liêm.

Chuông điện thoại vẫn reo, Trình Duy Mặc gọi tới.

Khương Thẩm bình tĩnh lại, sợ ảnh hưởng đến Đại Bảo nên cô cầm thẻ phòng, ra ngoài hành lang nghe.

"Giáng sinh vui vẻ." Trình Duy Mặc canh đúng 12 giờ gọi tới.

"Cậu cũng vậy." Khương Thẩm nói: "Tôi ngủ từ lâu rồi."

Trình Duy Mặc: "Đừng có giấu đầu lòi đuôi."

"Không tin thì thôi." Khương Thẩm kéo kéo áo khoác của mình, sợ đứng ở hành lang nói chuyện điện thoại sẽ làm phiền người khác nghỉ ngơi, cô đi xuống bậc thang.

Đại sảnh tầng một, lúc này lễ tân không bận, mọi người vây quanh ngồi cùng nhau chúc mừng Giáng sinh. Giữa đại sảnh có một cây thông Noel cao mây thước, trên đó treo rất nhiều quà. Trên mỗi hộp quà đều đánh dấu số phòng,

Bọn họ ra hiệu Khương Thẩm đi qua ăn thử món ngon, lúc này mới phát hiện tay trái Khương Thẩm đang cầm điện thoại.

Trong điện thoại, Trình Duy Mặc nói: "Cậu có thể nói cho tôi biết rõ cuộc cậu đang suy nghĩ cái gì không? Thẩm Thẩm, tôi phát hiện càng ngày càng không thể hiểu nổi cậu."

Khương Thẩm thắc mắc: "Là ba tôi nhờ cậu hỏi hay là anh tôi nhờ?"

Trình Duy Mặc: "Cậu đừng lái sang chuyện khác."

"Cậu đừng ngắt lời thì có." Cô đi ra khỏi khách sạn.

Gió lạnh thấu xương chui vào khớp. Đứng ở trước cửa khách sạn, vừa khéo nhìn thấy núi tuyết tịch mịch, thần bí.

"Bao giờ về?" Trình Duy Mặc đành phải nói sang chuyện khác. Từ đầu đến cuối cô đều im lặng, không trả lời anh bất kỳ câu nào.

Ngay cả những chuyện liên quan đến tình cảm.

Khương Thẩm: "Không biết." Ngày mai tôi dẫn Đại Bảo đi chỗ khác trượt tuyết."

Trình Duy Mặc: "Chẳng phải mới chơi có hai ngày sao, sao lại đổi? Chơi thêm mấy ngày, đừng đi lung tung, trẻ con đi máy bay sẽ mệt."

Khương Thẩm không nói, không muốn giải thích.

Nếu không phải hôm nay đã trễ thì cô đã sớm lên đường đi chỗ khác.

Cô sơ gắp được Mạc Liêm, sơ thấy anh ngọt ngào với người khác.

Cho dù không gắp được thì cô cũng biết anh ở khách sạn kế bên, cùng với một người phụ nữ khác.

Bây giờ chỉ có ở trong mơ cô mới dám gọi tên anh.

Sớm biết khổ như vậy, cô thà không biết là anh thích cô.

Bây giờ cô không thể quên được, càng không thể buông bỏ
được.

Trình Duy Mặc giục Khương Thẩm ngủ sớm một chút, Khương
Thẩm cúp máy, nhìn núi tuyết xa xa rồi lại tiếp tục thát thẳn.

*

#

ANH VÂN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 109+2: Ngược Nam Căn Bã, Làm Âm Lòng Dân 15 (2)

Ngày hôm sau.

Việc đầu tiên khi Đại Bảo thức dậy là đi xem thư của cậu, không biết ông già Noel có trả lời hay không. Vừa mới xốc chăn một cái là chạy vèo xuống giường, không thèm mặc thêm áo.

"Đại Bảo, coi chừng lạnh."

"Không lạnh ạ." Đại Bảo chỉ mặc áo ngủ, không thấy lạnh.

Cậu nhóc lấy vớ Giáng sinh ra, đưa lưng về phía Khương Thẩm mở thư, nhìn một hồi mà vẫn chưa hiểu. Cậu nhóc gấp lại, nhét vào chiếc tất, sau đó lôi hết quà tặng trong tất ra, làm bộ như rất vui.

"Có thích hay không?" Khương Thẩm lại bên cạnh cậu nhóc.

Đại Bảo gật đầu, sau đó hỏi Khương Thẩm, "Cô ơi, trong lòng là nơi nào? Chính là chỗ này sao?" Cậu chỉ ngực.

"Đúng vậy."

Đại Bảo nghi hoặc: "Người trong lòng tức là sao ạ? Làm sao để gọi người ta ra? Phải làm phẫu thuật sao ạ? Nhưng tim bé như vậy, là sao có thể nhét người tiếp theo vào ạ?"

Khương Thẩm: "Trong lòng có hai nghĩa, một là vì chúng ta muốn nâng niu nó nên mới để trong lòng."

"Vậy cái còn lại là gì ạ?" Đại Bảo không chờ được muộn biết.

Khương Thẩm: "Cái còn lại có nghĩa là rất xa, đời này không thể tới được."

Đại Bảo nháy mắt nhụt chí, vô cùng mệt mỏi, "Sao lại không đến được? Chúng ta có thể đi máy bay nha. Cô ơi, con có rất nhiều tiền, con có thể mua vé máy bay cho cô đi khắp nơi trên thế giới."

Khương Thẩm xoa đầu cậu nhóc, "Nơi đó không có sân bay, không có xe chạy, không ai đến được. Chờ Đại Bảo trưởng thành rồi, kiếm được nhiều tiền hơn nữa rồi cho cô để cô đến đó xây một cái sân bay." Cô dỗ dành cậu nhóc.

Đại Bảo vui vẻ trả lời, "Cô yên tâm, con sẽ làm ra thật nhiều tiền, mua cho cô một cái máy bay, là loại máy bay tư nhân lớn nhất."

Khương Thẩm cười, "Mau xem xem ông già Noel tặng quà gì cho con nào." Cô giúp Đại Bảo mở quà.

"Cô ơi, hôm nay bao giờ chúng ta đi trượt tuyết?"

"Hôm nay không đi, cô dẫn con đến một chỗ khác xinh đẹp hơn ở đây."

Buổi chiều, Khương Thẩm dẫn Đại Bảo rời khỏi thị trấn.

Mạc Liêm và Hoa Du ở đây chơi năm ngày, mỗi lần từ khách sạn đi ra, anh sẽ vô thức nhìn khu vực tuyết trước mặt.

Ký ức chưa kịp vùng lên đã bị anh đè xuống.

Trong năm ngày qua anh không gặp Đại Bảo lần nào nữa.

Tết năm nay đến trễ hơn tết năm ngoái một chút, vào tháng hai.

Đầu tháng, Mạc Liêm dẫn theo Hoa Du về Bắc Kinh nhân dịp sinh nhật 88 tuổi của ông nội.

Giữa tháng hai là sinh nhật của tiểu tiểu Chu, anh cũng chuẩn bị quà cho cậu nhóc. Sinh nhật của tiểu tiểu Chu xong là đến tết, quà đã được anh gửi đi từ lâu.

Chu Minh Khiêm đưa con trai đi du lịch, chỉ có Dư An ở lại Bắc Kinh.

<Lưu luyến ngôi sao của đại dương> đã vào giai đoạn chế tác hậu kỳ, cô bận tối mặt tối mày, không có thời gian đi du lịch nên một mình Chu Minh Khiêm đưa con đi chơi.

Mạc Liêm hẹn Dư An ra uống cà phê, sẵn tiện đưa quà cho tiểu tiểu Chu.

Lần đầu tiên Dư An và Mạc Liêm chính thức gặp mặt là ở trong hôn lễ của cô. Trước đó, cô gửi thiệp điện tử cho Mạc Liêm, anh chạy từ Manhattan về dự đám cưới của cô.

Từ đó về sau, bọn họ trở nên thân thiết, hằng năm sẽ gặp mặt hai lần.

"Năm nay anh về sớm thế." Dư An hỏi, "Công ty có chuyện cần xử lý à?"

Mạc Liêm: "Cũng không phải, sinh nhật của ông nội nên về sớm."

Phục vụ đưa tới một ly sữa bò và cà phê. Bây giờ Dư An đã cai cà phê, Chu Minh Khiêm không cho cô uống.

Khi quay <Lưu luyến ngôi sao của đại dương>, áp lực lớn dẫn đến mất ngủ thường xuyên. Chu Minh Khiêm dẹp hết mấy gói cà phê trong nhà, buổi tối sẽ pha cho cô một ly sữa bò nóng.

Sau đó uống quen rồi.

Hàng năm Dư An đều hỏi Mạc Liêm một câu như này: "Có tin tức gì tốt sao?"

Tin tức tốt là gì, Mạc Liêm hiểu.

Mạc Liêm gật đầu: "Cô ấy về Bắc Kinh cùng tôi, xem như... gặp người lớn trong nhà." Hoa Du cũng có bạn ở Bắc Kinh, hôm nay cô hẹn bạn đi mua sắm.

Dư An mừng thay cho anh, "Anh giữ bí mật cũng tốt quá đây."

Mạc Liêm: "Chỉ mới hẹn hò có hai tháng. Tôi có đề cập với em, là đối tượng hẹn hò trước kia, Hoa Du."

Hóa ra là cô ấy. Dư An biết cô gái đó.

Mấy năm trước Mạc Liêm đã nói qua, tính cách của anh và Hoa Du không hợp nên không hẹn hò.

"Quanh đi quẩn lại, mấy năm trôi qua hai người lại ở bên nhau, vậy cho thấy không ai hợp bằng hai người." Cô không khỏi cảm khái, "Trước đó tôi còn buồn vì anh nỡ bỏ lỡ một cô gái tốt như vậy."

Cô chưa từng gặp Hoa Du nhưng từ trong lời nói của Mạc Liêm thì có thể cảm giác được Mạc Liêm rất tán thưởng tính cách là năng

lực của Hoa Du.

Sáng sủa, thoải mái, trưởng thành, ai cũng sẽ thích.

"Vẫn may là anh không bỏ qua người ta, bằng không sau này sẽ hối hận."

Nói đến nuối tiếc, Dư An bỗng nhớ tới chuyện tình cảm của Khương Thẩm. Cô sống tình cảm nên luôn hi vọng tất cả mọi người đều được hạnh phúc, hi vọng những người yêu nhau rồi sẽ tìm được nhau.

Cô không biết Mạc Liêm là người viết thư tình cho Khương Thẩm nên cô đã khai giả tuổi của Khương Thẩm nói ra.

"Tôi quen một cô gái, cũng không tính là nhỏ nữa, gần ba mươi. Cô ấy đã bỏ lỡ người mình thích. Người đàn ông đó bây giờ đã có bạn gái, cô gái nhỏ này đến bây giờ vẫn còn độc thân. Lúc ấy tôi nghe xong, hận mình không thể đưa cô ấy quay về quá khứ để hai người họ đến với nhau."

Mạc Liêm: "Bỏ lỡ chính là vì tình cảm không đủ sâu, không có gì nuối tiếc."

Dư An lắc đầu, "Không phải tình cảm không sâu. Bọn họ thầm mến lẫn nhau. Đến bây giờ người nam vẫn chưa biết người nữ thích mình, giữa bọn họ có rất nhiều hiểu lầm."

Lúc trước vì muốn gặp mặt người đó mà một mình cô gái ngồi máy bay suốt mười mấy tiếng đồng hồ, sau khi gặp được thì lại nói trào phúng mấy câu, gạt đi tình cảm trong lòng mình. Nhưng người đó lại không hề biết cô gái đến để gặp mình, còn tưởng là đến thăm bạn của cô gái, săn tiện đi mắng mình."

Nói, Dư An thở dài.

Cô cầm ly lên uống vài ngụm sữa.

Mạc Liêm đang khuấy cà phê, cái thìa suýt nữa rơi xuống, anh nhìn Dư An không chớp mắt, "Cô ấy không phải sắp ba mươi mà là sắp ba mươi lăm có phải không?"

Dư An sững sờ đến sắc sữa.

Thấy phản ứng của Dư An, Mạc Liêm suy đoán, "Cô gái đó là Khương Thẩm có đúng không?" Giọng nói khẳng định.

Dư An há hốc mồm, không nói ra lời, có chút bối rối.

Mạc Liêm: "Người cô ấy đến mắng là tôi, nửa bức thư tình cô ấy nhận được, cũng là do tôi viết."

///

Hoa Du đi chơi với hội bạn của mình đến rạng sáng mới về, cô ở chung cư của Mạc Liêm, về đến nhà, đèn phòng khách vẫn sáng, Mạc Liêm đang chờ cô.

"Về rồi à?"

"Vâng."

Hoa Du thay giày, đi qua, "Có nước không? Em sắp chết khát túi nơi rồi. Bọn họ mời em ăn xiên nướng, lâu rồi em cũng chưa được ăn nên ăn đến bể bụng luôn."

Mạc Liêm cho cô một ly nước ấm, Hoa Du một hơi uống hết. Mạc Liêm: "Em uống từ từ thôi."

Uống hết ly nước vào bụng, Hoa Du cảm thấy như mình hồi sinh lại, cô đưa cái ly cho Mạc Liêm, thơm lên má anh một cái, "Cảm ơn tình yêu." Bỗng nhiên cô ngửi ngửi mũi của anh.

"Anh uống rượu hả?"

Mạc Liêm "Ừm", cất cái ly.

"Tôi nay chẳng phải anh hẹn Dư An sao. Cô ấy cũng uống rượu à?"

Mạc Liêm: "Cô ấy không uống." Anh ăn ngay nói thật: "Anh uống hai ly ở nhà."

Hoa Du ôm anh từ sau lưng, nửa đùa nửa thật, "Em không ở nhà cùng anh thì cũng không cần uống rượu giải sầu một mình như vậy nha."

Mạc Liêm xoay người, dựa vào quầy bar.

Hoa Du tựa vào ngực anh, nửa đầu nhìn, "Có tâm sự à?"

Mạc Liêm: "Mỗi lần về Bắc Kinh đè sẽ như vậy, không sao."

Hoa Du khích lệ anh, "Chuyện khi còn bé đều đã qua rồi, ba anh đối xử với anh không tốt nhưng bây giờ anh đã gặp được em rồi mà."

Mạc Liêm nhìn vào mắt cô.

Hoa Du: "Hơn nữa chẳng phải ông bà nội đối xử với anh rất tốt sao? Cuộc họp cuối năm của Mạc thị anh cũng về dự họp. Trước kia không về ông nội cũng chưa từng trách mắng anh. Có một người

hiểu mình còn hơn là một người luôn coi anh là súng vật, càng may mắn."

Cô lại ôm eo Mạc Liêm, "Vui vẻ lên, ngày mai là sinh nhật của ông nội. Đi ngủ sớm đi, ngủ ngon." Cô lại hôn anh một cái.

Mạc Liêm cũng ôm cô, "Cảm ơn em. Ngủ ngon."

Tắt đèn phòng khách, hai người ai về phòng nấy.

Đêm nay Mạc Liêm tắm nước lạnh, cái lạnh châm chích vào da vẫn không làm dịu được cơn đau trong lòng.

Sáng hôm sau, Mạc Liêm đưa Hoa Du đến nhà ông bà nội rồi lại đến khách sạn tổ chức tiệc.

Sinh nhật của ông cụ Mạc chỉ mời có hai nhà, nhà Khương và nhà Trình. Ba nhà bọn họ giao tình đã hơn 60 năm, từ lúc còn trẻ tuổi đi lại cho đến thời con cháu bây giờ.

Khương Thẩm tìm lý do, nói với ba Khương là không thể đến dự sinh nhật được, chờ hôm nào rảnh thì đến thăm bởi ông bà cụ mạc sau.

Ba Khương tức giận ôm tim, mẹ Khương vội vàng can ngăn, "Thẩm Thẩm à, con vẫn nên đi qua một chuyến đi. Hôm nay tất cả mọi người đều tới đông đủ, ông bà nội con cũng đến, nhà cô con cũng đến. Nhà Trình Duy Mặc thì khỏi nói. Cho dù có bận rộn cỡ nào thì sao bận bằng chúng nó chứ? Ông Mạc đã 88 tuổi rồi, buồn một chuyện chi bằng vui thêm một chuyện, để cho bầu không khí vui vẻ."

Khương Thẩm nói giọng bình thản: "Mẹ, con không phải không muốn đi nhưng hôm nay con phải tham gia hoạt động ký hợp đồng với đối phương, còn phải đưa ra thông báo, không thể bỏ bom người ta được."

Ba Khương vung tay lên, "Con xem ba con là kẻ ngốc à! Hơn một tháng trước ba đã nhắc nhở con phải chừa ngày này ra. Con đưa Đại Bảo đi du lịch hơn một tháng trời thì không có hoạt động gì, rốt cuộc con muốn làm gì!"

Mẹ Khương giật nhẹ ống tay áo của ba Khương, ra hiệu cho ông bớt nói vài câu đi.

Ba Khương: "Tôi bớt nói vài câu thì nó đi lên trời luôn rồi!"

Ông uống một hớp trà kiềm cơn nóng giận, "Ba biết bây giờ con muốn đổi nghịch với ba, muốn làm trái ý ba! Nhưng Khương Thẩm, con cũng phải biết phân biệt trường hợp tốt xấu."

Khương Thẩm: "Chủ tịch Khương, con không có làm trái ý ngài, ngài đây là đang đo lòng quân tử."

"Chị nói tôi là tiểu nhân chứ gì!"

"Con không có nói, là ba nói nha."

Hai ba con cãi nhau mãi không ngừng, mẹ Khương xoa đầu. Cặp oan gia này cứ gặp mặt là rùm beng cả lèn.

Sau đó anh hai và chị dâu tới, bầu không khí mới hòa hoãn một chút. Khương Thẩm lấy cớ cháu trai lớn của cô còn không về thì lý do gì lại bắt cô đi.

Ba Khương tức giận không nói thành lời.

Thật ra Khương Thẩm biết cháu trai của cô đang đi du học nước ngoài, tết nay không có được nghỉ.

Anh hai xoa đầu cô, "Cho dù có muốn đi làm thì vẫn nên đến khách sạn một chuyến, trực tiếp với ông nội Mạc. Ông đã lớn tuổi như vậy rồi, cũng bởi vì Mạc Dư Thâm và Mạc Liêm tranh chấp nhau mà đến bây giờ mới tổ chức tiệc sinh nhật. Bây giờ vất vả lăm Mạc gia mới yên ổn một chút, em nể tình một chút có được không?"

Khương Thẩm: "Em chỉ là người ngoài, đi hay không thì cũng như nhau."

Anh hai: "Ít ra thì đến bây giờ Mạc Dư Tham vẫn chưa từng coi em là người ngoài. Năm đó khi em muốn vào giới giải trí, ngoại trừ cậu ấy thì ai ai cũng phản đối em. Ông nội Mạc cũng không xem em là người ngoài, nếu không cũng không yên tâm giao Đại Bảo cho em lâu như vậy."

Khương Thẩm không lên tiếng, chọt chọt móng tay mới làm của mình.

Cô không muốn nhìn thấy Mạc Liêm, nhưng cuối cùng vẫn đến khách sạn.

*

#31072020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 110: Ngược Nam Cặt Bã, Làm Ấm Lòng Dân 16

Hôm nay Hoa Du cố ý chọn một cái vái dày kết hợp với áo khoác kaki để thay cho phong cách gợi cảm thời thượng thường ngày của mình.

Trên đường đến nhà cũ, cô lau lớp son môi đi.

Mạc Liêm thấy cô hết bôi lại xóa, "Sao vậy?"

Hoa Du lấy một cây son khác từ trong túi ra trang điểm ra, "Đổi màu khác." Màu vừa nãy là môi anh đào quyến rũ, màu này là màu đậu đỏ trầm hương, "Có đẹp không?"

Cô xoay mặt hỏi Mạc Liêm.

Mạc Liêm gật đầu.

Hoa Du không trông cậy vào anh có thể nói ra mấy câu khen ngợi mỹ miều, cất son vào túi. Cô cột tóc lên thành cái đuôi ngựa, "Tôi qua đây mua sắm với bạn, các cậu ấy nói em hôm nay ăn mặc nền nã chín chắn một chút, lần đầu gặp người lớn, phải lưu lại ấn tượng tốt. Thật ra em cũng không có vấn đề gì, chẳng qua hôm nay nhiều người quá, không thể để anh mắt mặt. Hơn nữa, Hề Gia là một hot mom*, em phải đẹp khoe xấu che chứ."

*Hot mom là một thế hệ mới của danh từ trên, thường đề cập đến những bà mẹ 20-30 tuổi và những bà mẹ nóng bỏng, ăn mặc hay có

cá tính. (nguồn: Baidu).

Mạc Liêm: "Ông bà nội không chú trọng mấy thứ này đâu, không cần làm khổ mình như vậy."

"Chẳng phải còn có khách sao?" Hoa Du soi mình trong gương, vén mây lọn tóc rũ qua tai, "Nhìn em có giống mười bảy, mười tám tuổi không?"

Mạc Liêm: "Giống."

"Không thể khen em thêm vài câu nữa à? Dù sao thì em cũng có ý ăn mặc như này." Hoa Du bỏ gương vào túi, hôn lên môi anh một cái, "Cho anh ném thử xem son môi mới vừa ra mắt có vị gì."

"Em đánh màu nào đẹp hơn, màu này hay màu vừa nãy?" Cô tựa lên đầu vai anh hỏi.

Mạc Liêm: "Đều đẹp."

Ô tô ngoặt vào con đường cây ngô đồng nhỏ.

Trời đông giá rét, con đường trở nên đìu hiu hoang sơ.

Lá khô tum năm tum bảy treo ở đầu cành, gió thổi qua như muốn rụng xuống dưới.

"Sao em không có ấn tượng gì với con đường này nhỉ?" Hoa Du nhìn ra ngoài xe.

Mạc Liêm: "Cây cối đều lớn hết rồi."

Có lẽ vậy.

Năm mươi tuổi Hoa Du đã theo gia đình ra nước ngoài định cư, hằng năm cũng sẽ về một hai lần nhưng cô không may nhớ tới con đường này.

Ký ức về cây ngô đồng của Mạc Liêm bắt đầu từ năm bảy tuổi, mẹ anh gả cho ba anh, anh theo mẹ đi đến biệt thự của ba, cách nhà cũ không xa.

Nghỉ lễ, Khương Thâm, Mạc Dư Thâm, còn có Trình Duy Mặc rất thích chạy đến đây chơi.

Bọn họ sẽ chơi đuổi bắt nhau, còn anh thì đứng nhìn từ xa.

Nhoáng một cái mà đã gần ba mươi năm trôi qua.

Cây con cũng trưởng thành.

Mạc Liêm cố gắng đè nén hồi tưởng lại, lấy điện thoại mở mail ra xem

Còn chưa kịp mở thì điện thoại đã bị Hoa Du lấy đi.

"Hôm nay nghỉ." Hoa Du tắt hộp thư, trả di động cho anh, "Không được trốn tránh, chẳng phải còn có em hay sao?"

Mạc Liêm nắm chặt điện thoại, cuối cùng bỏ vào túi.

Hoa Du hỏi: "Nơi này có tuổi thơ của anh à?"

Mạc Liêm: "Ừm."

Hoa Du bảo anh nhìn ra ngoài cửa, "Hèm nhỏ vào mùa đông đẹp như vậy, anh nhìn kỹ xem, nhìn kỹ rồi thì cảm thấy nó chỉ là hồi ức, nhìn nhiều chút nữa thì sẽ thấy cũng không có gì đặc biệt."

"Mạc Liêm, anh thử bước ra một bước xem, không khó lắm đâu."

Mạc Liêm: "Không có gì đáng xem, lá cây đều rụng sạch."

Hoa Du: "...Này gọi là vẻ đẹp mộc mạc."

Mạc Liêm bật cười. Anh nhìn ra ngoài cửa sổ nhưng chỉ một chút rồi thu lại tầm mắt.

Hoa Du không miễn cưỡng anh, "Dù sao thì em cũng ở Bắc Kinh hai tuần, về sau em sẽ thường xuyên đưa anh đến con đường này, nhìn đi nhìn lại nhiều lần, bạn đi bạn về hết một trăm lần thì sẽ không còn trốn tránh nữa."

Đang nói chuyện, ô tô rời khỏi hẻm nhỏ.

Rất nhanh đã đến nhà ông nội.

Ông cụ Mạc tương đối hài lòng với Hoa Du, năng lực và gia thế tương đương với Mạc Liêm, tính cách lại vừa khéo bổ sung cho Mạc Liêm, nhìn kiểu gì cũng thấy môn đăng hộ đối.

Lúc trước ông rất hài lòng với Hè Gia, sự thật chứng minh là ông không nhìn lầm người, bây giờ tình cảm của Hè Gia và Mạc Du Thâm rất tốt.

Ông cụ Mạc tự mình pha trà cho Hoa Du, "Tính cách của Mạc Liêm nhạt nhẽo, làm khổ cho cháu rồi."

Hoa Du nâng chén trà lên đỡ, "Ông ơi, ông nói như vậy là khách khí rồi, chẳng qua anh ấy ít nói kiệm lời, có điều cháu vẫn có thể trò chuyện được với anh ấy, ông yên tâm."

Ông cụ Mạc vui mừng không thôi, "Vậy thì tốt, vậy thì tốt."

Hoa Du không am hiểu trà đạo, nghiêm túc ngồi bên xem ông cụ Mạc pha trà làm sao, cần phải học hỏi nhiều hơn.

Trà pha xong, Hoa Du cầm đi mời bà bà nội, "Bà ơi, bà đang bận cái gì vậy?"

Bà nội đầy kính lão, "Đánh thẻ thành công." Bà đóng sổ lại, cười nói: "Đánh bảng fan hâm mộ."*

*Tha thứ cho vốn từ nghèo nàn của editor:<>

Ông cụ Mạc: "Bà ấy là fan hâm mộ lớn nhất của Hè Gia đây. Bao nhiêu năm rồi, gió mặc gió, mưa kệ mưa, ngày nào cũng đánh bảng đúng giờ."

"Bà ơi, bà thời thượng thật đó, cháu lạc hậu không biết gì luôn."

Mạc Liêm ngồi bên cạnh nghe bọn họ nói chuyện, không chen vào.

Hoa Du giống như rất quen thuộc nơi đây, mới gặp chưa lâu mà có thể trò chuyện với hai ông bà cụ rất ăn ý.

Bầu không khí không tệ, bà nội lấy bao lì xì ra đưa cho Hoa Du, "Nhất định phải cầm lấy, hôm nay là sinh nhật ông nội, không được để ông ấy mất vui."

Hoa Du nhìn Mạc Liêm cầu giúp đỡ.

Bao lì xì hơi mỏng, cô đoán bên trong là chi phiếu, số tiền cũng không nhỏ.

Cô cũng đã từng có bạn trai nhưng chưa có ai cùng đi đến chuyện cưới hỏi nên không biết phải ứng phó với vấn đề này như

thế nào.

Mạc Liêm: "Là một chút tấm lòng của ông bà nội."

Hoa Du nhận lấy, "Cảm ơn ông bà nội."

Ông cụ Mạc: "Ông có nói chuyện điện thoại với ông nội cháu, tết năm nay cháu ở Bắc Kinh chơi thêm vài ngày đi. Dự án kia khiến cháu và Mạc Liêm bận rộn nửa năm không ngừng nghỉ rồi."

Hoa Du cũng định như vậy, nhân ngày nghỉ, dự án chưa bắt đầu thì tranh thủ hưởng thụ khoảng thời gian hai người với Mạc Liêm. Con người không yêu đương như Mạc Liêm, vừa chất phác lại không thú vị. Cô chuẩn bị dẫn anh đi du lịch, nhân tiện chữa bệnh tồn thương cho anh.

Giáng sinh lần trước đáng lẽ cô không nên đòi đi trượt tuyết, băng sơn tuyết địa, quần áo dày cộp, không thích hợp ôm hôn. Anh lạnh lùng như vậy, cô phải chọn nơi nào nóng nồng một chút.

"Chúng ta đi Hải Nam đi, em chưa đến đó bao giờ."

Biển xanh, cát vàng, người đẹp, rượu ngon.

Mở cánh cửa sang thế giới mới cho anh.

Mạc Liêm: "Hôm nào đi để anh sắp xếp."

Ông cụ Mạc tiếp lời: "Còn ngày nào cái gì, chẳng phải ngày mai cháu không có chuyện bận gì sao?"

Cứ như vậy mà đi.

Thời gian không còn sớm, bọn họ khởi hành đi khách sạn.

Khương Thẩm là người cuối cùng đến khách sạn, đến cửa, cô gọi điện cho Đại Bảo ra đón cô.

Đại bảo dặn dò: "Cô đừng đi lung tung nhé, đợi con một chút con ra đón cô."

Cúp máy, sau lưng có tiếng bước chân đi tới, Khương Thẩm quay đầu.

Hai người đều giật mình.

Vừa nãy Mạc Liêm nhận được điện thoại công việc nên đi ra ngoài nghe.

Dưới chân như treo quả tạ nhưng anh vẫn bước từng bước đi về phía phòng ăn.

Khương Thẩm vội vàng thu tầm mắt lại, lấy điện thoại di động ra, trước mặt là một mảng mờ ảo. Tỉnh táo lại, cô bấm đại hai số rồi áp di động lên tai, đi đến một chỗ khuất.

Giống như trước đây, giả bộ như không có chuyện gì xảy ra.

Cửa đóng lại, sau lưng không còn người nào nữa Khương Thẩm mới lấy di động xuống. Loại đau đớn này có lẽ sẽ tồn tại mãi mãi.

Cửa phòng đẩy ra, một cái đầu nhỏ thò ra ngoài. Có rất nhiều ánh mắt dõi theo Đại Bảo từ lúc nghe điện thoại đến khi cậu nhóc chạy ra ngoài.

"Cô ơi." Thân ảnh nhỏ bé chạy vụt ra ngoài.

Khương Thẩm khom lưng, bế cậu nhóc lên, "Có nhớ cô không?"

Đại Bảo gật đầu không ngừng nghỉ, "Ngày nào cũng nhớ. Cô ơi, cô đang bận gì vậy?"

Khương Thẩm: "Bận kiếm tiền."

Đại Bảo ngây thơ nghĩ là: "Kiếm tiền xây sân bay sao?"

Khương Thẩm cười nhạt.

Đại Bảo nói nhỏ vào tai cô: "Bác và công chúa của bác đang ở trong, con không có chào hỏi bác ấy, bác ấy muốn chăm sóc công chúa của bác, chúng ta không thể làm phiền đúng hay không?"

Khương Thẩm gật đầu.

Đại Bảo: "Dì đó cũng rất xinh đẹp, nhưng không đẹp bằng cô. Mẹ và cô là hai tiên nữ đẹp nhất thế giới này."

Khương Thẩm rất hài lòng, cô có vị trí ngang với Hề Gia trong lòng Đại Bảo, cực kỳ vinh hạnh.

Ở trước cửa phòng kì kèo mãi mà Khương Thẩm vẫn chưa chịu đi vào.

Trong phòng có người ra, là anh hai: "Em muốn làm thằn giữ cửa luôn hả?"

Khương Thẩm liếc anh một cái, bế Đại Bảo đi vào.

Trong phòng có ba mươi, bốn mươi mấy người, cực kỳ náo nhiệt. Khu ghế sofa đã kín chỗ, có vài người thì ngồi nói chuyện ở bàn ăn.

Khương Thẩm không chớp mắt, đi thẳng đến chỗ ông cụ Mạc.

Hoa Du nắm lấy tay Mạc Liêm, dùng sức bóp chặt.

Mạc Liêm không nhìn Khương Thẩm, cho dù cái bóng kia lướt ngang qua anh vẫn không ngẩng đầu.

"Thẩm Thẩm, con đi giày cao gót còn bế Đại Bảo như vậy không mệt sao?" Dì cô kinh ngạc hỏi.

Khương Thẩm xoay mặt, đầu tiên là thấy được Mạc Liêm, người phụ nữ bên cạnh Mạc Liêm, rồi mới đến dì của cô. Trong nháy mắt, ánh mắt không biết nhìn vào đâu.

Cô điều chỉnh lại biểu cảm, trả lời: "Bέ quen rồi, không mệt ạ." Cho dù cô cố gắng cỡ nào thì khóc mắt vẫn không nhịn được mà nhìn Mạc Liêm.

Tay của người phụ nữ khác đặt trên gối anh, nắm lấy tay anh.

Đáng lẽ cô không nên tới, như là bị lăng trì.

Nhưng tới rồi cũng tốt, tim đi bán muối rồi thì mới không đau. Giống như dì Tần, hôm nay Tần Tô Lan cũng đến chúc mừng sinh nhật ông cụ Mạc, Mạc đồng cũng ở đây.

Chỗ ngồi của bọn họ rất xa.

Bây giờ trong mắt Tần Tô Lan, Mạc đồng chẳng khác gì người xa lạ, biểu cảm không chút gợn sóng.

Tần Tô Lan ngồi kế bên bà nội Mạc, Khương Thẩm bế Đại Bảo đi qua. Tầm Tô Lan nhích ra ngoài cho Khương Thẩm vào giữa.

Từ đầu chí cuối Khương Thẩm đều ôm Đại Bảo trong ngực, Đại Bảo cũng rất nghe lời, ngồi im trong lòng cô.

Đại Bảo là tiểu vệ sỹ của cô, cô cần cậu bảo vệ.

Chủ đề trong phòng tiếp tục. Vừa rồi Khương Thẩm đi vào nên bị gián đoạn.

Dì của Khương Thẩm hỏi Mạc Liêm: "Bao giờ cô mới có thể ăn kẹo mừng của hai đứa đây?"

Mạc Liêm ngập ngừng, "Theo Hoa Du đi."

Hoa Du cười, nhìn anh, "Không thì lễ tình nhân này chúng ta đi lĩnh chứng đi."

Bọn họ cười phụ họa, nói ngày này không tồi. Mạc Liêm đã ba mươi sáu tuổi, không thể kéo dài như vậy được nữa.

Mạc Liêm gật đầu, yếu hầu khàn khàn: "Được."

Còn mười ngày nữa là đến lễ tình nhân, người lớn bàn bạc với nhau đến đó chúc mừng ra sao.

"A duiii." Đại Bảo đau đớn nhíu mày.

Khương Thẩm hoàn hồn, hôn lên bàn tay úp míp của Đại Bảo, "Cô xin lỗi, cô đang nghĩ về công việc." Sau đó thổi thổi cho cậu nhóc. Vừa nãy cô nghịch tay của Đại Bảo, vô thức bóp đau Đại Bảo.

Bọn họ vẫn tiếp tục trò chuyện, chủ đề đều xoay quanh Mạc Liêm và Hoa Du. Tính cách Hoa Du cởi mở, người lớn ai cũng thích cô.

Chủ đề kết hôn lĩnh chứng đến đây mới tạm dừng, Khương Thẩm tặng quà đã chuẩn bị từ trước cho ông cụ Mạc. Đây là trong lúc đưa Đại bảo đi du lịch, vô tình nhìn thấy.

Không đáng tiền nhưng ông cụ Mạc lại rất thích sưu tầm.

Lời chúc phúc cũng nói xong, Khương Thẩm đang suy nghĩ xem nên xin rời đi bằng cách nào.

Anh hai hiểu cô nhất, thấy cô không muốn ở đây, còn nguyên nhân thì anh tạm thời không biết.

Trước đó anh còn nghĩ không biết em gái cãi nhau với Trình Duy Mạc và Mạc Dư Thâm không. Nghe ngóng một hồi thì biết quan hệ của ba đứa vẫn rất tốt, hai ngày trước còn làm một cuộc gặp mặt nho nhỏ.

Còn có một khả năng, sợ đến lúc ăn cơm lại bị trưởng bối giục cưới, cô ngại phiền.

Anh đối với Khương Thẩm luôn luôn dung túng hết mức.

Anh hai tìm lý do cho cô, "Em bận gì hay sao mà đến muộn vậy, cả nhà chỉ có em là bận nhất." Mới nghe thì có vẻ như toàn là bắt mẫn đối với cô.

Khương Thẩm ngập ngừng nửa giây, chắc chắn anh hai đang giúp cô, "Hôm nay có hoạt động thông báo."

Nhờ đó mà cô nhìn về phía ông cụ Mạc, "Ông ơi, trưa nay chỉ sợ không thể ăn cơm cùng ông được rồi. Bên thương hiệu có hoạt động lúc hai giờ chiều, cháu phải chạy tới trang điểm thử đồ."

Ba Khương hung hăng liếc con trai một cái rồi lập tức nhìn về phía Khương Thẩm. Trước khi đến đã dặn đi dặn lại là yên ổn ăn cho xong bữa cơm, ăn xong rồi đi cũng đâu có muộn, mà cô thì như vịt nghe sấm. "Sao cứ nhất định phải có hoạt động vào hôm nay!"

Khương Thẩm: "Vì hôm nay là ngày tốt lành."

Một câu chặn họng ba Khương suýt nghẹn. Mẹ Khương đánh ông một cái ngay lưng, ra hiệu ông đừng lên tiếng nữa.

Không chỉ ba Khương mà ông nội Khương cũng mỉm cười. Cháu gái bình thường tùy hứng làm bậy xem như bỏ qua, nhưng bây giờ lại không xem mình đang làm gì ở đâu.

Hôm nay có người còn bận hơn mà vẫn tới, chỉ có cô là rộn chuyện.

Ông cụ Mạc mở miệng: "Công việc quan trọng, cháu đừng nghe ba cháu nói, hôm nay ông làm chủ, mau đi đi."

Khương Thẩm cảm kích, không nán lại lâu thêm. Thơm Đại Bảo một cái, "Ngoan ngoãn nghe lời, cô đi làm về sẽ tìm con chơi."

Đại Bảo: "Yên tâm ạ, con sẽ nghe lời, cô cứ kiểm tiền thật tốt nhé."

Lời nói chọc cho cả phòng cười vang.

Bọn họ không biết ẩn ý sâu xa của Đại Bảo.

Khương Thẩm lên tiếng chào hỏi, sau đó chạy trối chết.

Trong tay Mạc Liêm có nửa chén trà, anh một mực cúi đầu nhìn chén. Bóng dáng đó lại lướt qua mặt anh lần nữa rồi rời đi.

Cửa mở ra rồi đóng lại.

*

Bạn học lỡ có lời muốn nói: Liệu Mạc Liêm có đi lĩnh chung cùng Hoa Du không? Liệu lần này Khương Thẩm và Mạc Liêm lại tiếp tục ngược nhau? Liệu sắp tới người đọc có còn ôm tim nữa không? Hồi sau sẽ rõ =))))).

*

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 110+2: Ngược Nam Cặt Bã, Làm Âm Lòng Dân 16 (2)

Căn phòng yên tĩnh chừng hai giây, mọi người tôi nhìn anh anh nhìn tôi không hiểu hôm nay Khương Thẩm lại làm loạn chuyện gì. Ông cụ Khương bị tức không hề nhẹ.

Ai nấy đều nhìn ra được tham gia hoạt động chỉ là cái cớ

Trước đó đưa Đại Bảo đi quậy khắp thế giới hết một tháng cũng không có việc, thế mà bây giờ lại lấy lí do này đến lí do khác.

Hè Gia thì thầm bên tai Mạc Dư Thâm: "Có phải anh cãi nhau với Khương Thẩm không?"

Mạc Dư Thâm đang dỗ con, lắc đầu.

"Vậy anh thử hỏi xem có chuyện gì xảy ra vậy." Hè Gia cảm giác Khương Thẩm mang một bụng tâm sự, giống như đang tránh ai, nếu không thì hồi nãy cũng không nói Đại Bảo ra rước cô.

Mạc Dư Thâm: "Hỏi cậu ấy cũng không nói, hôm nào kêu Đại Bảo hỏi."

Hè Gia: "..."

Ở một diễn biến khác, Hướng Lạc cũng hỏi Trình Duy Mặc, "Này, anh với Khương Thẩm xảy ra chuyện gì à? Anh lại cắn nhắn cậu ấy nữa phải không?"

Trình Duy Mặc: "Không có, chắc là công việc không thuận lợi."

Ông cụ Mạc trách ba Khương, "Ta nói cháu chứ, cháu bao nhiêu lớn rồi mà còn làm mất mặt con cái trước bao nhiêu người như vậy hả. Thẩm Thẩm bây giờ đã hiểu chuyện hơn so với trước kia rồi, mấy năm nay cứ rảnh là đến thăm chúng ta, hôm nay nó không muốn ở lại ăn cơm cũng là có lý do riêng. Tiểu bối trong nhà chỉ còn mình nó lẻ bóng, ai nấy đều vợ chồng con cái sung túc, đến Mạc Liêm cũng sắp kết hôn rồi. Nói không chừng lát nữa các cháu còn muốn cắn nhăn con bé, làm sao trong lòng con bé dễ chịu cho được. Đỗi là ta thì ta cũng không muốn ở đây, các cháu phải thông cảm cho con bé chứ."

Nước trà trong chén Mạc Liêm đã nguội nhưng anh vẫn uống. Hoa Du thấy vậy thì cầm lấy nói phục vụ châm thêm nước nóng.

Dì của Khương Thẩm tiếp lời: "Thẩm Thẩm không còn nhỏ nữa, ăn Tết ba mươi năm liền. Không thể cứ nuông chiều theo tính cách của nó mà không giới thiệu đổi tượng đượcc."

Đại Bảo ngồi lên đùi mẹ, "Mẹ ơi, đổi tượng là gì vậy ạ?"

Hè Gia: "Mẹ chính là đối tượng của ba con."

Đại Bảo cười khanh khách, "Đối tượng chính là công chúa và hoàng tử sao?"

Hè Gia gật đầu, "Đúng vậy."

Đại Bảo nhìn về phía dì của Khương Thẩm, "Bà ơi, cô Thẩm có đổi tượng nha."

Căn phòng im lặng.

Tất cả ánh nhìn đều dồn lên Đại Bảo.

Bình thường thì sẽ không ai tin lời nói của một đứa trẻ bốn năm tuổi, nhưng Đại bảo không giống. Trước đó Khương Thẩm đưa Đại Bảo đi du sơn ngoạn thủy, nếu trong lúc đó có hẹn hò với ai thì chắc chắn Đại Bảo biết.

Mẹ Khương không khỏi kích động, "Đại Bảo, đối tượng của cô đang ở đâu?"

Đại Bảo: "Ở trong lòng của cô."

Mọi người: "..."

Đại Bảo: "Ông già Noel nói cho cháu biết."

Hè Gia xoa trán: "Con nằm mơ có phải không?"

Đại Bảo: "Con không nằm mơ, ông già Noel nói cho con biết thật đó. Ông già Noel trả lời con, nói là hoàng tử của cô đang ở trong lòng của cô."

Trong lòng mọi người đã nhận định Đại Bảo nói hươu nói vượn, làm kích động một phen.

Đại Bảo sốt ruột, nhìn Mạc Liêm cầu giúp đỡ, "Bác ơi, bác cũng nhìn thấy ông già Noel phải không? Ông già Noel đi ngang qua trấn nhỏ đó, còn tặng cho con rất nhiều quà, trả lời thư của con. Bác ơi, bác mau nói với mọi người là ông già Noel đã từng tới đó đi."

"Hai đứa từng gặp Đại Bảo và Thẩm Thẩm ở Thụy Sỹ à?" Ông cụ Mạc hỏi. Quan hệ giữa Mạc Liêm và Mạc Dư Thâm vẫn như trước

kia, vẫn không hòa hoãn. Ông nhanh miệng hỏi, xoa dịu ngượng
ngùng.

Mạc Liêm trả lời ông nội, "Vâng. Ở khách sạn kế bên."

Đại Bảo vội hỏi; "Con nói đúng phải không ạ? Ông già Noel có đi
qua nơi đó mà phải không bác?"

Mạc Liêm nhìn Đại Bảo: "Đúng vậy."

Ông cụ Mạc đùa Đại Bảo, "Vậy cháu nói cho ông cố nghe xem
cháu viết cái gì vậy?"

Đại Bảo thành thật, "Cháu nói với ông già Noel là cô không tìm
thấy hoàng tử của mình nên đã khóc."

Nói, cậu nhóc nhìn về phía Mạc Liêm, "Bác ơi, hôm đó bác có
thấy con vẫy tay với bác không ạ?"

Mạc Liêm nhất thời không biết trả lời như nào, nói nhìn thấy thì
Đại Bảo sẽ rất buồn vì nhìn thấy mà không đáp lại. Còn nói không
nhìn thấy thì là nói dối, đối với một đứa con nít thì như vậy là không
nên.

Hoa Du: "Bảo bối, dù nhìn thấy con nhưng dù không quen dùng
chiếc xe đó nên không mở cửa kính được."

Đại Bảo thật vui, có người nhìn thấy là được.

Ông cụ Mạc cười, "Đại Bảo, rốt cuộc cháu viết cái gì trong đó?"

"À à à cháu nói."

Đại Bảo quay lại chủ đề chính, sau đó gãi đầu, quay đầu hỏi mẹ, "Mẹ ơi, con nói đến đâu rồi?"

Hè Gia: "Cô đã khóc."

Đại Bảo vuốt lại mạch suy nghĩ hỗn loạn của mình.

Thấy cô khóc, cậu nhóc cũng rất khó chịu.

Trực giác của ông cụ Mạc nói rằng lời Đại Bảo nói đều là thật. Lúc Mạc Dư Thâm và Hè Gia đi làm thì hầu như Đại Bảo đều ở bên nhà cũ, ông nhìn thấy đứa nhỏ này lớn lên, năng lực biểu đạt không tồi.

Có thể ngoại trừ Đại Bảo ra thì không ai biết Khương Thẩm đã xảy ra chuyện gì.

Ông cụ Mạc dẫn dắt Đại Bảo, "Sao cháu lại nghĩ đến chuyện viết thư cho ông già Noel?"

Đại Bảo nói: "Bởi vì mẹ cháu nói ông già Noel đi qua rất nhiều nơi trên thế giới, gặp được rất nhiều người, ông ấy còn có phép thuật, chuyện gì cũng biết nên cháu liền hỏi ông già Noel là hoàng tử của cô ở đâu, cháu muốn đi tìm giúp cô, ông già Noel hồi âm lại nói là hoàng tử ở trong lòng của cô."

"Cô nói với con, trong lòng là một nơi rất xa, ở đó không có sân bay, không có nhà ga, không ai đến được. Hôm nay cô đi làm chính là vì muốn kiếm thật nhiều tiền, cháu cũng muốn đi học nhà trẻ thật tốt để kiếm nhiều tiền xây sân bay cho cô, như vậy sau này cô có thể đi tìm hoàng tử của mình."

Nói một hồi, trừ Mạc Liêm ra thì tất cả mọi người đều hụt hẫng không biết Đại Bảo đang nói về cái gì.

Đoạn trò chuyện này như khúc nhạc dạo trôi qua rất nhanh.

Đại Bảo đi tìm Chanh Chanh chơi, chuyện công chúa và hoàng tử cũng quăng ra sau đầu.

Khách sạn đưa bánh sinh nhật tới mà Mạc Liêm vẫn chưa quay về nên Hoa Du đứng dậy đi tìm anh. Mười phút trước Mạc Liêm lấy cớ rời khỏi phòng.

Mạc Liêm đang đứng hút thuốc ở khu thuốc lá cuối hành lang.

Hoa Du khoanh tay, dựa vào tường, như cười như không nhìn anh.

Mạc Liêm gạt tàn thuốc, "Em như vậy là sao?"

Hoa Du cười: "Anh đoán xem."

Mạc Liêm: "Đoán không ra."

Hoa Du thảng thắn, "Trước mặt cô ấy anh vẫn luôn tránh. Em đã giữ thể diện cho anh vậy rồi mà anh lại không thể khoe ân ái nhiều thêm một chút, chứng minh mình sớm đã không còn để cô ấy trong lòng nữa."

Mạc Liêm dập thuốc, không nói.

Hoa Du bắt đắc dĩ thở dài, "Chàng trai trẻ, thoải mái lên một chút, thời niên thiếu ai mà chẳng có người mình thầm mến. Anh không thể vì cô ấy không thích anh mà tự coi nhẹ bản thân như vậy, cảm

thấy mình thua kém trước mặt cô ấy. Đầu tiên, Hoa Tỷ bảo kê cậu cả đời."

Mạc Liêm ném thuốc lá vào thùng rác, đối mặt với cô.

Nhiều lời muốn nói nhưng lại không thể nói ra. Sẽ có ngày Khương Thẩm sẽ quên anh, tìm được một người xứng lứa vừa đỗi với cô.

Hoa Du lấy một điếu thuốc lên ngâm trên miệng nhưng không châm thuốc, cắn cắn chơi, "Đại Bảo nói hoàng tử trong lòng Khương Thẩm đó chính là bạn trai cũ của cô ấy à?"

Mạc Liêm im lặng.

Hoa Du đã biết đáp án. Đối với anh mà nói thì chuyện đau khổ nhất chính là nói dối. Cô lấy thuốc để lèn chớp mũi ngủi ngủi, giống với mùi thuốc lá nhàn nhạt trên người anh.

Mạc Liêm vẫn còn xoắn xuyệt về vấn đề kia, không biết nên trả lời cô như thế nào.

Hoa Du cười: "Chàng trai thật thà, không cần trả lời em câu hỏi vừa rồi, em chỉ tùy ý hỏi chút thôi." Cô nói sang chuyện khác, "Nhà Mạc Dư Thẩm có ba đứa con à?"

Mạc Liêm: "Ừm. Hai đứa nhỏ là một cặp long phụng."

"Về thôi, ở ngoài lâu quá rồi." Hoa Du bước lên thơm anh một cái, "Cho anh một nụ hôn dũng khí." Cô nắm tay anh kéo về phòng. "Người ta mang bánh ngọt tới rồi, vừa nhìn là muốn ăn."

Mạc Liêm: "Vậy thì ăn nhiều một chút, cũng đóng gói mang về nhà ăn."

"Bắc Kinh có quán cà phê nào đặc sắc không?" Hoa Du xoay mặt hỏi.

Mạc Liêm không rõ lắm, "Để anh hỏi thư ký." dừng một chút, "Em muốn uống cà phê?"

"Hừm hừm." Hoa Du cười, "Anh mời em uống."

Tù khách sạn đi ra, Khương Thẩm trực tiếp về nhà.

Trưa nay dài dằng dặt, dày vò người khác.

Cô lại lấy nửa bức thư tình còn lại ra xem, bây giờ tới dấu chấm câu cũng biết nó được đặt ở hàng nào.

Nhiều lần muốn xé toang nhưng lại không làm được. Không nỡ.

Cô lật lịch xem ngày, còn mười một ngày nữa là đến lễ tình nhân.

Tình cảm dây dưa hơn hai mươi năm, cuối cùng cũng đến lúc đặt dấu chấm hết.

Ngày anh lĩnh chứng, chắc ba nhà sẽ lại tụ họp.

Vừa khéo hai ngày sau đó là Tết, không ai bận.

Điện thoại di động vang lên, Tân Tô Lan gọi đến.

Khương Thẩm buông nửa bức thư xuống, lau nhẹ khói mi, hít sâu một hơi rồi mới nghe.

"Thẩm Thẩm, dì đang ở trước chung cư của con."

"Sao dì lại..."

Tần Tô Lan, "Buổi chiều rảnh thì đi uống một ly cà phê với dì."

Khương Thẩm không hỏi vì sao Tần Tô Lan lại biết cô ở nhà, chắc là những cảm xúc che giấu của cô đều bị Tần Tô Lan nhìn thấy hết. Nhưng người cùng cảnh ngộ đều rất nhạy cảm.

"Vậy dì đợi con một chút, con thay quần áo."

Hôm nay Tần Tô Lan tự mình lái xe tới. Bà đeo kính râm, đứng từ xa nhìn thấy không nhận rõ được tuổi tác.

Khương Thẩm ngồi lên ghế phụ, "Hôm nay dì không cần chăm Nhị Bảo và Tam Bảo à?"

Tần Tô Lan: "Hè Gia đưa hai đứa qua nhà bà ngoại, hiếm khi dì nhàn rỗi như vậy."

Hai người đều không đề cập đến chuyện liên hoan trưa nay, không hỏi cô vì sao về sớm mà cũng không hỏi vì sao cô lại ở nhà.

Tần Tô Lan nói chuyện phiếm: "Đưa Đại bảo đi du lịch có mệt hay không?"

Khương Thẩm ăn ngay nói thật, "Người mệt nhưng lòng không mệt." Đại Bảo là ánh sáng mặt trời chiếu lên con đường u tối tịch mịch của cô.

Im lặng một lát, Tần Tô Lan: "Lúc còn trẻ dì toàn đi du lịch một mình, vừa đi vừa nghỉ, bây giờ lại không nhớ nổi mình đã từng đi qua đâu, xem được cảnh gì. Lúc ấy nếu có Đại Bảo đi theo chụp hình giúp dì thì bây giờ đã có ảnh lưu niệm rồi."

Khương Thẩm cười, "Con chụp rất nhiều, đến cây cột điện cũng chụp không ít tấm."

"Đại Bảo là đứa trẻ được đi nhiều nơi nhất so với mấy bạn đồng lứa."

"Chắc là vậy."

Hàn huyên được vài câu về Đại bảo, Tần Tô Lan: "Lúc ấy dì cho rằng chỉ cần dì tiếp tục đi thì sẽ không bao giờ ngừng lại, sẽ không tự mình làm khổ mình*.

*Nguyên tắc 画地为牢 / huàdìwéiláo/: Họa địa vi lao, là vẽ lên đất làm nhà giam. Thời cổ người ta thường vẽ lên đất rồi bắt người phạm tội nhốt trong đó. Hoặc có thể hiểu là tự vẽ một vòng tròn dưới đất, sau đó tự mình đứng vào, tự coi như bị giam không bước ra khỏi vòng tròn đó. Ngụ ý là tự mình làm khổ mình, tự chịu đau thương, rõ ràng có thể thoát ra nhưng do bản thân chằng đành. (Trích hai cmt ở dưới video vietsub bài hát Họa địa vi lao đã dán ở trên đầu trang).

Khương Thẩm tiếp lời: "Thật ra lúc đó không biết, trái tim đã bị phán tử hình."

Tần Tô Lan nhìn cô một cái, lập tức quay lại nhìn đường, "Con lĩnh ngộ thấu đáo hơn dì." Dừng một chút, "Nhưng Thẩm Thẩm à, con khác với dì."

Khương Thẩm không lên tiếng.

Tần Tô Lan: "Nếu như không thể quay về thì cũng nên tiến lên phía trước."

Khương Thẩm nhẹ nhàng nói: "Không thể quay lại."

Tần Tô Lan: "Nếu không bỏ được thì đứng nghỉ một chút rồi tiếp tục đi về phía trước. Chọn một hướng không giống người đó rồi đi. Thẩm Thẩm, sẽ có ngày con phát hiện con cùi đi tới đi tới, khi muôn nhớ lại quá khứ và người đó thì chợt nhận ra đã phai nhạt từ lúc nào không hay."

Khương Thẩm lấy mu bàn tay lau mặt, gật đầu.

*

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 111: Ngược Nam Cặt Bã, Làm Ấm Lòng Dân 17

"Cho tôi một tách cà phê đắng nhất, chát nhất trong tiệm, cái gì cũng không thêm. Lại thêm một tách chỉ cho một giọt cà phê, thêm sữa và đường, tốt nhất là làm cho ngọt đến gắt cỗ họng luôn." Hoa Du lấy tay nâng má, nói với phục vụ.

Phục vụ xác nhận lại: "Một tách chỉ cho một giọt cà phê?"

Hoa Du cười gật đầu.

Phục vụ thường gấp mấy trường hợp gọi món kỳ lạ như vậy nên không ngạc nhiên lắm.

Chờ phục vụ rời đi, Mạc Liêm mới hỏi cô, "Chẳng phải em muốn uống cà phê sao, sao lại đổi thành sữa tươi?"

Hoa Du: "Sữa là gọi cho anh. Trong lòng đắng chát, cần thêm đường để cân bằng." Tách cà phê đắng là gọi cho cô, cho tới bây giờ cô luôn gọi cà phê đắng nhất mỗi khi uống.

Trước kia bạn bè từng hỏi cô, hà có gì phải tự mình làm khổ mình như vậy.

Có thể là do trong lòng quá ngọt nên cũng cần vị đắng trung hòa lại.

Mạc Liêm: "Anh không ăn đồ ngọt." Trưa nay anh chỉ ăn tượng trưng vài miếng bánh sinh nhật, ăn không thấy ngon. Đây là lần thứ ba trong nhiều năm qua anh ăn đồ ngọt.

Hai lần trước đó là ăn cùng với Hề Gia, cô đặt bánh ngọt cho anh để chúc mừng sinh nhật, anh ăn không ít.

Hai tay Hoa Du chống cằm, "Đừng ngắt lời."

Mạc Liêm nhìn cô, "Cái gì?"

Khóe miệng Hoa Du mỉm cười, như có như không, nhàn nhạt nói, "Anh biết em đang nói cái gì."

Mạc Liêm suy nghĩ một lát, không đoán ra được, anh thật sự không biết cô đang nói gì.

Anh mắt anh mờ mịt, có lẽ đoán không ra thật. Hoa Du cũng không thừa nước đục thả câu, "Từ tối qua gặp Dư An đến giờ, trái tim của anh có phải bị xé toạc rồi hay không?"

Mạc Liêm khẽ giật mình, còn nghĩ mình diễn xuất không tồi.

Hoa Du không nói nữa, chờ cà phê.

Suy nghĩ của Mạc Liêm hỗn loạn, cố gắng để cho mình bình tĩnh.

Cà phê đã lên, Hoa Du đưa ly sữa bò cho anh.

Hương vị cà phê đắng tràn vào mũi, thấm hết vào ruột gan.

Hoa Du nhẹ nhàng khuấy, lúc này mới nói chuyện, "Người trong lòng của Khương Thẩm chính là anh. Dư An nói cho anh biết cho nên tối qua về nhà mới một mình uống rượu. Giây phút biết được sự

thật, có phải cảm thấy mình rất vô dụng hay không? Rõ ràng người anh muốn bảo vệ nhất là cô ấy, hi vọng cô ấy được hạnh phúc nhất, vì cô ấy mà cái gì cũng nguyện ý làm theo nhưng cuối cùng anh lại là người làm tổn thương cô ấy sâu nhất, vết thương mãi vẫn không thể liền sẹo."

Mạc Liêm hít thở khó khăn, chỉ cần chạm nhẹ một chút là đau tận tâm can. Lời nói của Hoa Du nhưng đang xé toạc vết thương của anh.

Hoa Du buông muỗng cà phê, lấy muỗng của anh khuấy sữa bò và cho thêm đường vào, cho thật nhiều, nhiều đến mức khuấy mãi không tan.

"Trên đường đến quán cà phê, em vẫn luôn đặt ra giả thiết, nếu em ở trong hoàn cảnh của anh, vượt ngàn dặm xa xôi đưa bạn trai về nhà gặp người lớn, ngày hôm sau tham gia tiệc sinh nhật của ông nội. Kết quả trước ngày đó lại biết được người đàn ông em thích nhiều năm như vậy cũng thích em, nhưng anh ấy lại bị kẹt ở chuyện em sắp kết hôn, em phải làm sao bây giờ?"

Mạc Liêm nhìn ly sữa, trước mắt hoa hư vô.

Hoa Du: "Em sẽ rất suy sụp."

Cô buông muỗng, bảo anh thưởng thức vị sữa bò, "Cuộc sống này đắng chát, anh phải biết cách lấy đắng làm niềm vui.."

Cô nhấp một ngụm cà phê, là hương vị mà cô thích.

"Bởi vì ba anh bất trung với tình yêu nên thống khổ hơn ba mươi năm đều do anh gánh vác, từ khi còn là một đứa trẻ đến khi trưởng thành, tình yêu thương mà anh nhận được ít đến đáng thương. Cho

nên anh hận những người đàn ông như vậy, anh muốn trở thành một người chồng tốt, người ba tốt. Anh tự giam cầm bản thân, tự trưng phạt mình trong một nhà tù. Bỏ lỡ Khương Thẩm, anh cảm thấy như vậy là đáng đời anh, bởi vì anh không xứng với cô ấy, bởi vì có một người mẹ như vậy nên anh đã tự thôi miên bản thân mình sẽ không được người khác thương yêu."

Cuối cùng Mạc Liêm cũng mở miệng: "Sao hôm nay em nhiều lời để nói vậy?"

Hoa Du cười: "Là do rượu của ông nội, rượu ngon khiến lòng người tự say."

Một tay chống cầm, cô nghiêng đầu, "Đừng cảm lén chàng trai trẻ, đến nụ hôn dũng khí em cũng cho anh rồi mà còn không biết sử dụng."

Mạc Liêm uống sữa tươi mà cứ như đang uống nước đường, ngọt gắt cổ họng, nuốt xuống lại đắng chát.

Hoa Du lấy cho anh ly nước, "Chúng ta nói tiếp về Khương Thẩm đi, lần nước nói chưa rõ ràng."

Cô và Mạc Liêm từng nhắc đến Khương Thẩm.

Mấy năm trước, hôm đó dùng cơm tối với Mạc Liêm, ở nhà hàng vô tình nhìn thấy Khương Thẩm, sau đó Mạc Liêm nói về cô ấy không ít, cũng khéo léo từ chối lời bày tỏ của cô vào hôm đó.

Mạc Liêm: "Trước kia anh đã nói với em rồi."

Anh không muốn đề cập đến Khương Thẩm, Hoa Du tôn trọng anh, "Vậy thì em trò chuyện cùng anh."

Cô suy nghĩ một chút, "Em nhớ lần đầu tiên anh từ chối em, em nói anh hãy suy nghĩ kỹ bản thân mình cần gì, nghĩ rõ rồi thì theo đuổi, đừng lo lắng quá nhiều. Em nghĩ rằng mấy năm chúng ta không liên lạc với nhau anh đã theo đuổi Khương Thẩm nhưng bị từ chối, xem ra không phải."

Nếu anh đi tìm Khương Thẩm thì đã không có hiểu lầm như ngày hôm nay.

Năm nay hợp tác làm dự án gặp nhau lần nữa, anh vẫn còn độc thân. Cô không hỏi nhiều, dù sao anh không muốn đề cập tới, muốn giữ kín quá khứ này, cũng như sự tự tôn của một người đàn ông.

Hoa Du nhấp mấy ngụm cà phê, độ ấm vừa phải, "Em còn tưởng rằng trong lúc mà em yêu đương, anh cũng đang hưởng thụ tình yêu của mình. Người đàn ông này thật đúng là..." Cô thở dài.

Trong bốn năm, cô từng yêu, phai nhạt, chia tay, trong khi đó anh vẫn đứng yên một chỗ.

"Anh biết không. Trong tất cả những người bạn trai của em, anh là người duy nhất em ở bên vì đáng thương."

Mạc Liêm: "..."

Hoa Du cười, "Có phải bị đả kích rồi không?"

Mạc Liêm: "Không sao."

Hoa Du không trêu anh nữa, "Dựa vào tính cách của em thì khi anh đã từ chối, em sẽ không thô lộ lần hai. Không tự mình miễn cưỡng như vậy. Nhưng sau này khi tiếp xúc nhiều trong công việc, không biết khía cạnh và sức hút nào của anh đã hấp dẫn em."

"Em thừa nhận ánh mắt mình không tồi chút nào, cho dù là đối người nào cũng vậy, không phản bội, yêu nhau thì ở bên nhau, cảm tình phai nhạt thì chia tay, có điều nguyên tắc và trách nhiệm của bọn họ đều thua xa anh."

"Mẹ em thường nói với em, hôn nhân chỉ dựa vào tình yêu thì không thể đi đến cùng, còn phải có trách nhiệm đi đôi. Em chính là người không có trách nhiệm, cứ theo đuổi tình yêu và đam mê kích thích, cho nên mẹ em đến giờ vẫn chưa thúc em kết hôn, bà nói như vậy là không có trách nhiệm với con cái."

"Thứ mà em thiếu thì anh lại có, em nghĩ, có lẽ em sẽ thử sống yên ổn. Quan trọng nhất là anh một mình yêu một người nhiều năm như vậy, cho dù đối phương mặc kệ anh như thế nào thì tình cảm của anh vẫn như lúc ban đầu, không tiếc nhân không trả thù càng không căm hận, nói thật, em đã rung động. Cho nên em đã tỏ tình anh lần hai. Cho dù anh có không thú vị cỡ nào thì em vẫn chịu, em nghĩ sau này anh dạy em làm sao để trở thành một người có trách nhiệm, còn em dạy anh yêu đương là như thế nào, như vậy cũng không tệ."

"Nhưng con người anh lại quá tuyệt vọng, sống ở cái đảo hoang đó mãi không chịu đi ra. Khương Thẩm là giấc mộng đẹp đẽ trong ba mươi năm cuộc đời của anh nhưng anh chưa từng có dũng khí theo đuổi."

Uống hết tách cà phê này, Hoa Du gọi thêm một tách, cô hỏi Mạc Liêm có muốn uống sữa thêm hay không. Mạc Liêm lắc đầu, quá ngọt, uống không nổi.

Hoa Du: "Ngay giây phút vừa rồi em đã tỉnh ngộ." Nói, cô dừng lại.

Mặc Liêm không nghe được câu sau, đối mặt với cô, "Sao thế?"

Hoa Du: "Anh không phải không yêu đương, chẳng qua là không yêu đương với người phụ nữ khác, chỉ biết yêu mỗi Khương Thẩm. Lãng mạn không cần ai dạy, gặp được người thích hợp, tự học thành tài."

Mặc Liêm không biết nên trả lời cô thế nào vì chính bản thân anh cũng rất rối rắm.

Hoa Du ra hiệu anh, "Đưa tay trái cho em."

Mặc Liêm đặt ly sữa xuống, đưa tay.

Hoa Du nắm lấy tay anh, sau đó tháo chiếc nhẫn trên ngón áp út xuống. "Em là một tiểu tiên nữ mới hơn hai mươi tuổi, trước mặt còn một hàng dài thanh niên tuấn tú đang chờ em, em không thể treo cổ trên nhánh cây sắn bốn mươi tuổi là anh đây được."

Mặc Liêm nhìn cô chằm chằm,

Hoa Du cũng tháo chiếc nhẫn trên tay mình xuống, "Biết vì sao lần trước khi anh về đây em nhất định phải bắt anh đeo nhẫn không?" Cô tự hỏi tự trả lời, "Nếu anh gặp được Khương Thẩm, anh vẫn mang tự tin đầy mình vì cho dù cô ấy có không cần anh, thì vẫn có người cần anh."

Ngừng một chút, "Mặc dù lúc đó miễn cưỡng anh nhận lấy."

Trong mắt cô lấp lánh ý cười thoải mái.

Mặc Liêm không biết nên biểu đạt tâm trạng của mình lúc này thế nào, nghẹn ngào, nghèn từ, thiên ngôn vạn ngữ cũng không bằng

hai chữ, "Cảm ơn."

Hoa Du: "Không cần cảm ơn. Anh khiến em tin rằng, vẫn có người đàn ông từ đầu đến cuối đời với hôn nhân hết mực chung thủy."

Từ tối qua đến bây giờ, mười mấy tiếng, mỗi giây mỗi phút anh như đang ăn thuốc đắng.

Những kiềm chế và đau khổ, yêu và trách nhiệm cát xé bản thân anh, cô không thể tưởng tượng được rốt cuộc anh phải gượng chống thế nào. Anh cô độc đáng thương, bị chính bản thân mình bao vây khốn đốn tìm đường ra.

"Đừng cảm lén chàng trai trẻ. Anh nghĩ xem, nếu ban đầu anh đưa cho Khương Thẩm một bức thư tình hoàn chỉnh thì hai người đã không ra nông nổi này."

Mạc Liêm lắc đầu, "Cũng sẽ không." Cô vì Mạc Dư Thâm nên sẽ không ở bên cạnh anh, nếu không thì cô đã đến bên anh khi nhận được bức thư tình. Cô cũng giống như anh, đau khổ, dày vò, không biết lối ra nằm đâu.

Cô cho rằng anh không thích Mạc Dư Thâm nên cũng sẽ không thích cô,

Còn anh thì cho rằng cô đối xử tốt với Mạc Dư Thâm như vậy, chắc chắn sẽ rất ghét anh.

Họ đều đã quen với việc tránh, quen chịu đựng một mình, quen tỏ ra là mình ổn.

Hoa Du không hiểu, "Vì sao lại không ở bên nhau?"

Mạc Liêm hoàn hồn, "Khương Thẩm không muốn làm Mạc Dư
Thâm khó xử. Cũng bởi vì anh và mẹ anh nên ba mẹ Mạc Dư Thâm
mới ly hôn. Lúc đó mẹ Mạc Dư Thâm bị sốc, không muốn quyền
nuôi dưỡng con, ba anh giận dỗi cũng không muốn. Mẹ anh lại chán
ghét Mạc Dư Thâm, không cho phép anh tiếp xúc với cậu ấy. Khi đó
ông nội giận ba anh đến mức nhập viện hơn nửa năm, không ai lo
cho Mạc Dư Thâm, ở nhà cũng không ai để ý đến cậu ấy, còn phải
nhìn sắc mặt của mẹ anh nên bình thường cậu ấy đều đến nhà
Khương Thẩm."

Thời điểm đó cuộc sống của anh cũng không tốt hơn Mạc Dư
Thâm là bao, ít nhất Mạc Dư Thâm không bị đánh, còn anh thì như
một cái bao cát xả giận cho ba mẹ mình, bọn họ đổ hết tất cả lỗi lầm
trong cuộc sống này lên người anh.

Hoa Du: "..." Cô mấp máy môi nhưng không biết nên an ủi anh
làm sao.

Tách cà phê thứ hai được đưa lên.

Mùi hương đậm đặc xộc vào mũi, xen lẫn đắng chát.

Hoa Du: "Ba mẹ anh cũng hại người đủ rồi." Cô đổi chủ đề không
vui, "Cuối cùng thì bây giờ em có thể điên cuồng nói xấu anh."

Mạc Liêm: "Nói đi, anh sẽ nghe."

Hoa Du không chút e dè, "Con người anh quá chất phác, không
thú vị, nếu không phải nể mặt gương mặt này thì em đã đánh anh
7749 lần. Nghỉ lễ Giáng sinh, nhiều lần em muốn đẩy anh lăn
giường rồi nhưng nghĩ đi nghĩ lại dựa hái sớm quá sẽ không ngon."

Mạc Liêm đang uống nước, bị sặc.

Hoa Du đưa khăn tay cho anh, "Đừng kích động."

Cô lấy hai cái bao lì xì trong túi ra, không phải đưa cho anh mà
huơ huơ trước mặt anh, "Đi công chuyện với em một chút, em
không có ngốc mà trả lại cho anh đâu."

Cô không thiếu tiền, nhận lấy là để khiến anh bớt áy náy. Mạc
Liêm: "Muốn đi đâu hóng gió?"

Hoa Du nghĩ một chút, "Ngày mai rời khỏi Bắc Kinh, mời bạn tốt
của em đi tuần lễ thời trang, số tiền này đủ để mua mấy bộ đồ cao
cấp, cho mấy cậu ấy mỗi người vài món, số tiền còn lại thì để đi dãy
đầm."

Cô cất bao lì xì đi.

"Sẵn tiện em cũng kể cho các cậu ấy nghe về câu chuyện yêu
hận tình thù hơn hai mươi năm giữa anh và nữ thần của anh. Em
phải để cho các cậu ấy biết trên đời này vẫn còn tồn tại đàn ông tốt,
ví dụ như anh."

Uống xong cà phê và sữa bò, bọn họ tính tiền rồi đi ra ngân hàng.

Lên xe, Mạc Liêm và Hoa Du ngồi phía sau, mạnh ai nhìn cửa sổ
của người đó.

Hoa Du lấy tay đỡ đầu, xoay mặt nhìn Mạc Liêm, "Đang suy nghĩ
nên đèn bù cho em thế nào à?"

Mạc Liêm đổi mặt với cô, "Lời xin lỗi đầu môi không có ý nghĩa,
em cũng thấy vậy mà đúng không?"

Hoa Du cười, "Không sai, người cùng đường. Này, nếu không thì như vậy đi, Mạc thị có thể thanh toán dứt điểm tiền độ và số dư của dự án kia cho nhà em được không?"

Mạc Liêm: "Sao em không muốn lên trời luôn đi."

Hoa Du cười ra tiếng, "Con người không chí khí này. Hoa tỷ vừa mới cứu vãn tình yêu của cậu mà cậu lại vong ơn bội nghĩa, qua cầu rút ván như vậy."

Ngân hàng gần quán cà phê nến chưa tới năm phút đã tới nơi.

Hoa Du lấy hai tờ chi phiếu ra, ngân nga bài hát, huơ huơ chi phiếu trước mặt Mạc Liêm, "Em sắp thành tiểu phú bà rồi."

Mạc Liêm đi vào ngân hàng với cô.

Đột nhiên Hoa Du cảm khái một câu, "Người lương thiện sẽ gặp điều may mắn, có sớm có muộn nhưng cuối cùng đều sẽ đến. Giống như anh đối với Dư An."

Khương Thẩm và Tần Tô Lan chia tay nhau ở quán cà phê, đưa Đại Bảo về chung cư. Lần này Tần Tô Lan cố ý đưa Đại Bảo đến ở cùng cô, sợ cô mẩy ngày tới sẽ buồn rầu.

Ở quán cà phê đến trưa, Tần Tô Lan không nói lời nào, mỗi người cầm một cuốn tạp chí, ai cũng có tâm sự riêng.

Có lẽ, chờ đến khi giống như dì Tần, cái gì cũng có thể suy nghĩ thấu đáo thì cô cũng có thể buông bỏ.

Hôm nay Đại Bảo rất hiểu chuyện, không nhõng nhẽo đòi cô chơi cùng, một mình yên tĩnh hơi xếp hình.

"Cô ơi." Đại Bảo thấy Khương Thắm khóc, lấy khăn giấy lau nước mắt cho cô.

Khương Thắm hoàn hồn, vội vàng giải thích, "Cô đang học thuộc kịch bản, bị lời thoại làm cho cảm động."

Đại Bảo cái hiểu cái không, gật đầu. Cậu nhóc lấy cái ly rót nước ấm cho Khương Thắm.

Khương Thắm xoa cái đầu nhỏ của cậu, "Cảm ơn con, lát nữa cô sẽ làm bánh ngọt cho con ăn."

Đại Bảo ngoan ngoãn ngồi trên mặt đất chơi tiếp.

Khương Thắm buông cốc nước xuống, đi vào toilet tẩy trang sau đó vào bếp làm bánh cho Đại Bảo. Năm ngoái rảnh rỗi, cô học được cách làm bánh nướng.

Đại Bảo rất ngoan ngoãn phổi hợp, im lặng chơi ghép hình, buồn bực chán chường nằm sấp trên bàn trà thơ thẩn. Bà nội đã nói với cậu nhóc là cô không tìm được hoàng tử nên rất buồn, không được làm phiền cô, chỉ được ở bên cạnh là tiểu vệ sĩ an tĩnh là được.

Bức thư cũng nằm trên bàn trà, Đại Bảo nhặt lên mở ra, đọc không hiểu, cậu nhóc lấy tờ giấy xếp máy bay giấy.

Chuông cửa vang lên.

Đúng lúc điện thoại của Khương Thắm vang lên, Mạc Dư Thâm gọi điện tới.

Đại Bảo đứng lên, thấy được ba trong màn hình liền nhón chân mở cửa.

Mạc Dư Thâm tới để đưa quần áo sạch cho Đại bảo, "Cô đâu?"

"Trong phòng bếp, đang làm bánh ngọt cho con ăn."

Mạc Dư Thâm đóng cửa lại, bế Đại Bảo lên nhở giọng hỏi: "Có chuyện gì xảy ra?"

Đại Bảo: "Bí mật."

Mạc Dư Thâm: "Giữa đàn ông với nhau không có bí mật."

Đại Bảo chớp mắt mấy cái, "Nhưng con là trẻ con."

Mạc Dư Thâm: "..."

Đại Bảo ôm cổ Mạc Dư Thâm, "Ba ơi, chơi với con một chút đi." Nãy giờ cậu nhóc đều chơi một mình, rất nhảm chán.

Mạc Dư Thâm gật đầu đáp ứng cậu nhóc.

Mắt của Khương Thẩm sưng tấy, không muốn gặp bất kì ai nên cô ờ lì trong phòng bếp không ra.

Trên mặt thảm có máy bay giấy, anh nhặt lên để lên bàn trà, bỗng nhiên tay khụng lại.

Trên giấy có tên của Mạc Liêm.

Giấy viết thư cũ kỹ, có chút ố vàng, chữ viết bằng bút mực màu xanh lam thoảng nhòe đi.

Anh không mở ra cũng đã hiểu có chuyện gì.

"Đại Bảo, con tự mình chơi một lát, ba nói chuyện với cô một chút rồi chơi với con."

Mạc Dư Thâm bỏ miếng ghép hình xuống, cầm tờ giấy viết thư có tên Mạc Liêm.

Đại Bảo ngẩng đầu hỏi, "Là nói chuyện xây sân bay sao ạ?"

Mạc Dư Thâm phối hợp, "Ừm." nhanh chân đi vào bếp.

Khương Thẩm nghe thấy tiếng động nên quay người, nhìn thấy bức thư trên tay Mạc Dư Thâm, sắc mặt cô biến đổi, vô thức muốn đoạt lại nhưng cảm thấy có lấy lại cũng vô nghĩa.

Mạc Dư Thâm tháo cái máy bay ra, đặt trên quầy bar, "Cậu cũng thích Mạc Liêm có phải không?"

Khương Thẩm phủ nhận, "Sao tôi có thể thích anh ta được."

Mạc Dư Thâm nhìn cô chằm chằm, "Cậu nhận được nửa bức thư tình đó từ khi nào?"

Khương Thẩm: "Quên rồi."

Mạc Dư Thâm truy hỏi: "Có phải đêm mà Mạc Liêm bay đi New York không?"

Khương Thẩm không tiếp lời, cởi bao tay, mở tủ lạnh lấy trứng gà.

Mạc Dư Thâm nhìn vào vết ố vàng trên bức thư, "Suốt ba mươi năm qua cậu là người hy sinh vì tôi nhiều nhất, cậu không nợ tôi, là

tôi thiếu cậu."

Im lặng, Khương Thẩm nói: "Không cần dát vàng lên mặt tôi. Tôi chỉ quan tâm ngoài miệng thôi, cậu cũng bỏ ra biết bao nhiêu tiền lên người tôi rồi."

Lúc trước khi cô muốn làm diễn viên, người trong nhà ai cũng phản đối, chỉ có Mạc Dư Thâm ủng hộ cô.

Khi anh lập nghiệp, hầu hết tiền của anh đều đổ vào đó. Từ khi cô đi vào showbiz, hầu như bộ phim nào của cô đều có tiền đầu tư của Mạc Dư Thâm, kịch bản và đội ngũ sản xuất đều rất ưu tú.

Cô điều chỉnh lại hơi thở, "Được rồi được rồi, già đầu rồi mà còn nói mấy lời này, lắm chuyện. Cậu đi ra ngoài chơi với Đại Bảo đi, đừng ở đây vướng tay vướng chân."

Mạc Dư Thâm đứng yên không nhúc nhích, im lặng mấy giây.

"Nếu không phải vì tôi thì hai người đã ở bên nhau từ lâu rồi."

Khương Thẩm lắc đầu, "Không liên quan đến cậu. Lúc ấy cứ xem như không có cậu thì chúng tôi cũng không ở bên nhau lâu dài được. Khi đó còn trẻ như vậy, tính cách của tôi và anh ấy đều khiêm khuyết."

Mạc Dư Thâm gấp bức thư lại, "Cậu là cậu, Mạc Liêm là Mạc Liêm, hai người ở bên nhau, tôi sẽ không vì cậu mà xóa bỏ khát mắt với Mạc Liêm, cũng không vì Mạc Liêm mà xa lánh cậu. Cậu chưa từng nợ tôi hay ba mẹ tôi cái gì, người mẹ tôi cảm kích nhất chính là cậu, cậu đừng để bản thân ôm đồm quá nhiều."

Khuông Thá̄m không thể nhịn được nữa, nước mắt lách tách rơi xuống trên bàn đá lưu ly.

*

#04082020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 112: Ngược Nam Căn Bã, Làm Âm Lòng Dân 18

Khương Thẩm lại mơ thấy Mạc Liêm, khung cảnh trong mơ không khác gì giấc mơ trước.

Xung quanh cô toàn là nước, sắp tràn qua khỏi cǎm, cô gọi tên Mạc Liêm nhưng anh không nghe thấy, cô chỉ có thể mở mắt nhìn anh càng đi càng xa.

Cô giãy dụa trong nước, rõ ràng biết bơi nhưng không thể nào cử động hai chân.

"Mạc Liêm." Cô dùng hết sức bình sinh của mình gọi tên anh nhưng không có một âm thanh nào phát ra.

Chuông điện thoại di động vang lên. Khương Thẩm bừng tỉnh. Cô tựa ở dưới bệ cửa sổ, Đại Bảo đang nằm sấp trên đùi cô ngủ ngon lành. Sau mươi hai giờ trưa, ánh nắng mặt trời trải khắp bệ cửa sổ, ấm áp.

Tiếng chuông vẫn còn reo.

Khương Thẩm hoàn hồn, mò điện thoại bên người, tay còn lại nắm tay Đại Bảo vỗ về.

Là Dư An gọi đến, hẹn cô uống trà chiều.

Khương Thẩm: "Gửi chị địa chỉ, chờ Đại Bảo ngủ dậy rồi chị qua."

Dư An chọn một quán trà có khu vui chơi thiếu nhi, cô dẫn tiểu tiều Chu đi cùng.

Tối qua Chu Minh Khiêm đi du lịch mới về, tiểu tiều Chu muốn đi tìm Đại Bảo chơi, đúng lúc cô cũng có việc tìm Khương Thẩm. Cô muốn để ca khúc chủ đề của <Lưu luyến ngôi sao của đại dương> cho Khương Thẩm và Diệp Thu biểu diễn.

Hai giờ rưỡi, hai người lần lượt đến quán trà.

Bọn họ giao Đại Bảo và tiểu tiều Chu cho dì chăm sóc dẫn đi chơi, Khương Thẩm và Dư An ngồi xuống một bàn hứng ánh nắng, Dư An gọi vài miếng bánh và trà cho bọn nhỏ.

"Gần đây chị đang bận gì à?"

Khương Thẩm: "Lên kế hoạch du lịch."

Dư An bình tĩnh tiếp lời, "Chẳng phải vừa mới đi về sao?"

Im lặng một chút, Khương Thẩm ăn ngay nói thật, "Mấy ngày nữa chị muốn đi đến một nơi thật xa, có thể sẽ đi nửa năm." Có lẽ sẽ lâu hơn.

"Đang lên một kế hoạch. Lúc đầu tính đi từ mấy ngày trước rồi nhưng nghĩ lại thì ở đây chơi với Đại Bảo vài hôm, đúng lúc thằng bé được nghỉ đông."

Bây giờ lý do cô ở lại thành phố này chỉ có Đại Bảo.

Trong lòng Dư An buồn rầu, cũng không biết nên nói gì mới được. Mạc Liêm bây giờ đã hẹn hò với Hoa Du rồi, cô nói cái gì cũng vô dụng, chỉ khiến cho Khương Thẩm khó xử.

Điều duy nhất cô có thể làm là: "Hay em đi với chị nhé? Em chưa trải nhiều sự đời, đầu năm nay hậu kỳ chế tác của <Ngôi sao> cũng xong, đúng lúc có thể đi tham quan thế giới bên ngoài."

Khương Thẩm mỉm cười, "Chị bắt cóc em đi thì Chu Minh Khiêm sẽ gấp đến độ truy tìm chị khắp chân trời góc bể rước em về nhà."

Dư An: "Tiểu biệt thắng tân hôn. Con cái bình thường đều do anh ấy chăm, em đi một chuyến cũng không có gì, mà đi cùng chị thì lại càng yên tâm."

Khương Thẩm đương nhiên sẽ không đưa ai đi cùng, cô không biết đích đến cũng không biết được khi nào trở về, nửa đùa nửa thật từ chối Dư An: "Em đi cùng sẽ ảnh hưởng đến việc gấp gỡ chân mệnh thiên tử của chị."

Dư An chỉ có thể tự lừa mình dối người khích lệ cô, "Trên đường đi không chừng gặp được một người đàn ông có thể sống cùng nhau đến hết quãng đời còn lại, anh ấy sẽ tặng chị một bức thư tình hoàn chỉnh, sẽ không bắt chị chờ đợi nữa."

Khương Thẩm gật đầu: "Hi vọng vậy."

Dư An quyết định, "Vậy chờ chị quay về rồi thu âm ca khúc chủ đề."

Khương Thẩm: "Nếu không thì em để Diệp Thu đơn ca đi, tâm trạng của chị bây giờ không tốt lắm."

Dư An: "Em không vội, chờ chị quay về."

Các cô chơi cả một buổi chiều đến tối, trò chuyện câu được câu không, hầu hết thời gian đều là Dư An nói, Khương Thẩm lắng nghe, nghe những chuyện Dư An trải qua khi còn bé.

Mãi cho đến khi bọn nhỏ chơi mệt rồi thì các cô mới về nhà.

Dư An về đến nhà, đầu tiên là tắm rửa cho tiểu tiểu Chu, chờ con trai ngủ rồi, cô mệt mỏi tựa lên ghế sofa.

Chu Minh Khiêm ngồi cạnh cô, "Sao vây?"

Dư An dựa trán lên vai anh, "Ông xã."

Chu Minh Khiêm ôm cô, "Làm sao thế?"

Dư An rầu rĩ, "Điều ước sinh nhật năm nay của em chắc không thể thành hiện thực rồi."

Chu Minh Khiêm nhở giọng dỗ cô, "Em ước cái gì, anh sẽ thay em thực hiện, không có gì là anh không làm được cả."

Dư An lắc đầu, đó là bí mật của Mạc Liêm và Khương Thẩm, cô không thể nói.

Chu Minh Khiêm đùa cho cô vui, "Có phải nhìn thấy người ta có thai long phụng nên mình cũng thèm hay không? Cái này... anh không nắm chắc 100% nhưng đêm nay có thể thử."

Dư An đẩy anh ra, cô không có tâm trạng nói đùa.

Chu Minh Khiêm dùng sức ôm cô, "Ngủ một giấc sẽ tốt hơn, nói không chừng ngày mai sẽ có một tương lai tươi sáng."

Trước lễ tình nhân một ngày, Khương Thẩm lại đưa Đại Bảo "đi du lịch". Trên tường nhà cô đăng đầy các tấm hình chụp kỷ niệm khi đến tham quan một nước nào đó.

Cô rất ít khi đăng ảnh lên vòng bạn bè, lúc này cực kỳ khoe khoang mỗi ngày đăng một lần.

Ba Khương nhìn xong mấy tấm hình liền bị co tim thắt ngực. Mấy ngày trước vừa bàn xong lễ tình nhân chờ Mạc Liêm và Hoa Du lĩnh chứng sẽ đi liên hoan.

Khương Thẩm như vậy chứng minh cô sẽ không tham gia.

"Nó nhất định là đang giận tôi nên cố ý chọc giận tôi."

Ba Khương ném di động sang một bên, nhắm mắt tĩnh dưỡng, dùng sức xoa huyệt thái dương. Ông đã sinh ra một đứa oan gia, từ nhỏ đã đối nghịch với ông, lớn lên càng mạnh dạn hơn.

Mẹ Khương tắt điện thoại, "Tôi cảm thấy trong lòng Thẩm Thẩm nhất định có vấn đề, ông đừng có tự mình đa tình."

Ba Khương không vui, đột nhiên mở mắt ra, "Cái gì gọi là tự mình đa tình? Nó làm trái ý chúng ta để chúng ta không cắn nhầm nó nữa."

Mẹ Khương vỗ vỗ vai ông, "Ông đó, đừng có đo lòng quân tử."

Ba Khương: "..."

Bà nội Mạc cũng nhìn thấy mấy tấm ảnh Khương Thẩm đăng lên.

Bà nội Mạc nhíu mày nhìn chằm chằm mấy bức ảnh, để điện thoại qua một bên đi lên lầu.

Ông nội Mạc: "Bà đi lên lầu làm gì?" Phòng ngủ của bọn họ ở tầng một, bình thường cực ít lên tầng hai vì bà nội bị đau chân. Thỉnh thoảng khi Đại Bảo qua ở thì bà mới lên tầng hai chơi với Đại Bảo.

Bà nội Mạc: "Tôi muốn đến phòng Đại Bảo tìm đồ, nếu trí nhớ của tôi vẫn chưa kém."

Ông nội Mạc cũng theo bà đi lên, "Sao nhìn bà thầm thầm bí bí quá vậy?"

Bà nội Mạc không lên tiếng, bởi vì còn phải xác định rồi mới nói được. Đến phòng của Đại Bảo, bà mở tủ quần áo ra, nhìn thấy cái áo đó, trong lòng đã tỏ tường.

"Thế nào?" Ông nội Mạc hỏi.

Bà nội Mạc lấy một cái áo len ra, "Cái áo này đang ở đây, cũng chính là cái Đại Bảo mặc trong video."

Bà đã nói mà, trí nhớ mình đâu có kém. Mỗi ngày đều đánh bẳng cho Hè Gia, làm sao trí nhớ giảm sút được.

Dạo trước tuyết rơi ở Bắc Kinh, Đại Bảo mặc cái áo này lăn trong đống tuyết trước sân nhà cũ khiến cho toàn thân đều dính bùn. Lúc đó chính bà là người tìm quần áo khác thay cho Đại Bảo, rồi để cái áo len ở lại bên này để giặt, sau đó Đại Bảo cũng chưa qua bên này.

Cho nên, mấy tấm hình Khương Thẩm đăng gần đây đều được chụp từ lâu rồi.

Ông nội Mạc: "Cái này thì có gì ngạc nhiên? Chẳng phải người trẻ tuổi luôn thích lưu trữ lại để đăng đàn sao? Bà cũng hay làm vậy còn gì?"

Bà nội Mạc: "..." Lườm ông một cái. Nể tình ba chữ "người tuổi trẻ" này, bà không so đo với ông nữa. Bà hay lưu mấy tấm ảnh của Gia Gia sau đó lâu lâu đăng lên weibo vài tấm, nhưng không giống trường hợp của Khương Thẩm.

Cái mà bà bối rối chính là lúc nãy bà nhặt tin hỏi Khương Thẩm lại đưa Đại Bảo ra ngoài chơi à thì Khương Thẩm trả lời là: Đúng ạ, đúng lúc Đại Bảo được nghỉ đông.

Cho nên vì sao lại nói dối?

Ngày mai là lễ tình nhân, Mạc Liêm và Hoa Du sẽ lĩnh chứng, buổi tối ba nhà đã bàn bạc xong là sẽ họp mặt liên hoan, mấy ông lão cũng hùa theo tham gia náo nhiệt, nói là dính hào quang của người trẻ tuổi ăn lễ tình nhân.

Khương Thẩm đăng vòng bạn bè nói mình đang ở nước ngoài, chắc chắn không về ăn liên hoan tối mai. Cô đang muốn nói với bọn họ rằng cô không thể tham gia.

"Ông làm gì vậy?" Bà nội Mạc thấy ông lấy điện thoại nên hỏi.

Ông nội Mạc: "Tôi gọi cho Dư Thâm, con nó ở đâu không lẽ nó không biết?"

Bà nội ngăn không cho ông gọi, "Cái ông này bị thiếu thông minh à? Chắc chắn Dư Thâm sẽ không nói thật cho ông biết. Trong chuyện này nó sẽ đứng về phía Thẩm Thầm."

Suy nghĩ nửa giây, ông quyết định gọi điện thoại cho Khương Thẩm, tìm Đại Bảo hỏi thăm rõ ràng, trẻ con nhất định sẽ không nói dối.

Bà nội Mạc: "Nói ông ngây thơ thì lại tự ái. Ông gọi điện cho Thẩm Thẩm tìm Đại Bảo thì Thẩm Thẩm cũng phải chịu ông mới gắp được thằng nhỏ. Bây giờ ông gọi tới, chắc chắn Thẩm Thẩm sẽ lấy chuyện lệch mí giờ làm lý do, nói Đại Bảo đã ngủ rồi."

Ông nội Mạc: "Thế tôi chịu. Vậy đợi đến khi nào cái quốc gia Khương Thẩm đến sáng trời thì tôi gọi."

Bà nội Mạc: "Thế thì Thẩm Thẩm càng có lý do không nhận điện thoại, nói là khu du lịch nhiều người ồn ào, không nghe rõ, chờ về khách sạn sẽ gọi lại, sau đó lại nói Đại bảo chơi mệt rồi ngủ thiếp đi rồi."

Ông nội Mạc: "..."

Bà nội Mạc: "Đừng lo chuyện này nữa." Bà nội cất áo len của Đại Bảo vào tủ rồi đi xuống phòng khách

Ông nội Mạc hỏi: "Bà nghĩ như nào? Vì sao Thẩm Thẩm lại muốn vắng mặt."

Bà nội Mạc: "Còn phải nghĩ sao?"

Ông nội Mạc không hiểu gì sất, bảo bà nói rõ một chút.

Bà nội Mạc: "Thẩm Thẩm thích Mạc Liêm."

Ông nội Mạc hết hồn ngây người, sao có thể như vậy được?

Bà nội Mạc tặng cho ông một biểu cảm ghét bỏ, "Tôi là người hai
niên đại, thường xuyên giao lưu với lớp trẻ nên biết được suy nghĩ
của lớp trẻ bây giờ, hiểu chưa?"

Nửa ngày sau ông nội Mạc mới dần dần tiếp thu được, cộng
thêm biểu hiện của Thẩm Thẩm vào lần sinh nhật trước của ông, có
vẻ như đúng là có chuyện này.

Bà nội Mạc thở dài, "Thôi ông đừng hỏi nữa, ngày mai Mạc Liêm
và Hoa Du sẽ lĩnh chứng, hỏi thì cũng không thay đổi được gì."

Ông nội Mạc: "Biết để sau này tôi còn ít nhắc tới. Bà xem và với
tôi còn nói với Thẩm Thẩm quá trời chuyện của Mạc Liêm và Hoa
Du. Nếu sớm biết Thẩm Thẩm thích Mạc Liêm thì tôi cũng không nói
hết như vậy."

Nói, không đành lòng rồi thở dài.

Có ô tô đi vào sân.

Bà nội Mạc nhìn ra ngoài, là xe của Mạc Liêm.

Chỉ có một mình Mạc Liêm vào nhà, bà nội hỏi: "Hoa Du không đi
cùng cháu à?"

Mạc Liêm: "Khôngạ." Không nói thêm thứ khác.

Bà nội Mạc hỏi anh chuyện dàn xếp liên hoan ngày mai thế nào.
Mấy người ở trong nhóm chat đều nhao nhao nói muốn tổ chức thật
hoành tráng, đúng lúc nghỉ tết, không có gì phải vội vàng bận rộn.

Mạc Liêm gật đầu, "Đều đã chuẩn bị xong, đặt bốn bàn trong một
phòng khách nhỏ."

Bà nội Mạc do dự một lúc rồi mới nói: "Gần đây Thẩm Thẩm đưa Đại Bảo đi du lịch, cháu trù trừ hai chỗ ra nhé."

Mạc Liêm "Vâng". Mấy ngày trôi qua mà nỗi đau trong lòng anh vẫn chưa thể suy giảm.

"Ông nội, cháu đánh ván cờ với ông nhé?"

Ông nội Mạc: "Được."

Mạc Liêm và Mạc Dư Thâm có vài điểm rất giống nhau, ví dụ như khi bế tắc phiền muộn sẽ tìm ông nội Mạc đánh cờ. Trong lúc đánh cờ không ai nói lời nào, ông nội cũng chưa từng hỏi nhiều.

*

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 112+2: Ngược Nam Cặt Bã, Làm Âm Lòng Dân 18 (2)

Sáng sớm lẽ tình nhân, Mạc Liêm bị tin nhắn trong nhóm chat đánh thức, cả đại gia đình ai nấy đều nhao nhao chúc anh tân hôn hạnh phúc, anh không nói lời nào.

Buổi tối lúc liên hoan, anh là người đến sau cùng, trên đường đi ông nội đã thúc giục nhiều lần, nói là mọi người đã đến đông đủ, chỉ chờ mỗi anh và Hoa Du.

Hôm nay không giống như hôm sinh nhật ông nội Mạc, Tân Tô Lan không đến, Mạc Dư Thâm dẫn Tam Bảo đi qua nhà Tân Tô Lan, chỉ có Hè Gia đưa Nhị Bảo tới.

Trong phòng đang trò chuyện, cửa đẩy ra.

Mạc Liêm thong dong đi vào.

Một mình anh vào, rồi đóng cửa lại.

"Hoa Du đâu?" Bà nội Mạc hỏi.

Hôm qua chỉ lo nghĩ về chuyện của Khương Thẩm, không để ý đến chuyện chiếc nhẫn của Mạc Liêm, hôm nay nhìn thì thấy ngón áp út trống không.

Mạc Liêm: "Ở Paris, chúng cháu chia tay rồi."

Mọi người: "..."

Mạc Liêm không ngòi xuồng, "Hôm nay mời mọi người đến là vì muốn giải thích một việc."

Cả căn phòng yên tĩnh, chỉ có tiếng i i a a của Nhị Bảo. Hề Gia làm một dấu "xuyt" cho Nhị Bảo.

Nhị Bảo không hiểu, nhếch miệng cười.

Có con nít i i a a tập nói, cả căn phòng không đến mức căng thẳng.

Tất cả ánh mắt đều đổ lên người Mạc Liêm, chỉ có ông bà nội Mạc là chuẩn bị sẵn tâm lý, bọn họ suy đoán có lẽ chuyện chia tay của Mạc Liêm và Hoa Du có liên quan đến Khương Thẩm.

Mạc Liêm chưa từng căng thẳng như vậy, nhất là khi đang bị ba mẹ Khương nhìn chằm chằm.

"Con và Hoa Du chia tay trong hòa bình, nói chính xác thì Hoa Du đã thành toàn cho con. Trong lòng con vẫn luôn có người mình thích, từ nhỏ đã thích cô ấy, trưởng thành rồi vẫn thích. Con quá tự ti và nhu nhược nên tới tận bây giờ vẫn không dám nói cho cô ấy biết, đến cả viết thư tình cũng chỉ dám đưa cô ấy một nửa."

Những người ngồi đây ai cũng biết Khương Thẩm nhiều lần lén hot search cũng chính là vì nửa bức thư tình này. Đôi lúc bọ họ sẽ chọc Khương Thẩm hỏi cô đã phá xong kỳ án nửa bức thư tình chưa.

Ba mẹ Khương hết sức kinh ngạc.

Mạc Liêm: "Con vẫn cho là cô ấy ghét con, nhưng trước ngày sinh nhật của ông nội, con được bạn bè nói cho biết hóa ra mấy

năm nay cô ấy không bước tiếp nữa là vì con. Ngày đó mọi người đã trách oan cô ấy rồi, không phải cô ấy thích làm gì thì làm mà không thể chịu đựng được nữa."

"Con không nói cho bất cứ ai chuyện chia tay với Hoa Du, sau đó cũng không liên lạc với Khương Thẩm. Con đợi tới hôm nay để nói rõ ràng trước mặt mọi người, sợ mọi người sẽ hiểu lầm Khương Thẩm."

"Mấy năm nay con và Khương Thẩm đến lời cũng không nói ra. Lễ Giáng sinh, cô ấy nhìn thấy con và Hoa Du, cô ấy đã lấy tay bụt miệng Đại Bảo lại không cho Đại bảo gọi con vì sợ làm phiền con. Bởi vì cô ấy biết con thích cô ấy nhiều năm như vậy, không muốn để trong lòng con có chút xao động nào cho nên tránh được cái gì hay cái đó. Vì thế mà cô ấy mới đưa Đại bảo đi du lịch ngay vào lễ tình nhân này."

"Dù thế nào đi nữa thì đây là lỗi của con, nếu lúc trước con không nhu nhược thì sẽ không có ngày hôm nay. Bây giờ con không biết làm sao mới có thể khiến cô ấy tha thứ nhưng con sẽ cố gắng đến khi nào cô ấy tha thứ mới thôi."

Anh phải hít sâu mấy hơi mới nói ra được hết những lời này.

Hốc mắt mẹ Khương đỏ lên, hóa ra trong lòng con gái lại khổ sở như vậy, bà dùng gót giày cao gót đạp lên chân ba Khương một cái, ba Khương đau tới mức cong eo, dùng sức xoa xoa cho bớt đau.

Mẹ Khương trừng mắt nhìn ông, "Bụng tiễn nhân!"

Ba Khương: "..."

Mạc Liêm nhìn về phía ba mẹ Khương, "Bác trai bác gái, con biết con không xứng với Khương Thẩm, nhưng sau này con nhất định sẽ đổi xử tốt với cô ấy, cũng hi vọng có thể có được sự chúc phúc của hai bác."

Anh hai nhìn mẹ Khương, "Mẹ, mẹ mau tảo rõ thái độ đi, chúng con đều đói hết rồi."

Bầu không khí vốn có chút bi thương ngượng ngập, đột nhiên bị lời nói này làm cho bật cười.

Nhi Bảo cũng cười theo, "Mẹ, mẹ mẹ."

Hè Gia thơm thơm con trai. Mấy ngày nay Nhi Bảo hay kêu mẹ mẹ nhưng vẫn chưa gọi ba ba.

Mẹ Khương từ từ bình tĩnh lại, bà có thể nói được cái gì? Chỉ cần con cái hạnh phúc thì tốt rồi.

Bà nội Mạc thấp giọng thủ thỉ với ông nội Mạc: "Ông xem nên nói chuyện với nhà Hoa Du như thế nào đi. Dù sao cũng là chúng ta sai, tội cho đứa nhỏ Hoa Du tốt như vậy."

Ông nội Mạc: "Bạn nhỏ không sai, là tôi với bà không biết dạy con nên mới làm khổ con cháu như vậy."

Mạc đỗng ngồi bên cạnh, ông cúi đầu không lên tiếng. Biết vậy chẳng làm, nhưng đến lúc biết thì đã muộn. Jetzt ist die Beziehung zwischen ihnen allein.

Cho dù là Mạc Dư Thẩm hay Mạc Liêm thì cũng không ai thân cận với ông. Cuộc đời của ông chỉ có thể dùng hai từ đáng thương để hình dung.

Mạc Liêm đi qua ngòi xuống cạnh bà nội.

Bà nội Mạc quan tâm hỏi: "Bây giờ Hoa Du thế nào, cháu tính nói với người nhà con bé như thế nào?"

Mạc Liêm: "Cô ấy đã nói với ba mẹ của mình rồi. Mẹ của cô ấy nói cô ấy đã quyết định đúng, kịp thời dừng lại mới là sáng suốt, rồi lại cho cô ấy một khoản tiền ra ngoài giải sầu. May mắn trước cô ấy và bạn bè cùng nhau nghỉ phép đi chơi quên cả trời đất. Sau này chúng cháu cũng không liên lạc gì nữa."

Bây giờ bà nội Mạc mới thấy nhẹ nhõm một chút, vỗ vỗ tay Mạc Liêm, không nói nên lời.

Lúc này, ở chung cư của Khương Thẩm.

Đại Bảo đang làm bài tập, Khương Thẩm ngồi kế bên giúp cậu nhóc.

Làm xong hai đề, Đại Bảo nói: "Cô ơi, cô cho con thêm vài đề nữa đi, con muốn viết thêm một chút."

"Không viết nữa, mệt rồi."

"Không được, phải viết thêm nhiều mới được." Đại Bảo dùng đầu bút chì gãi gãi cái cằm. "Con phải siêng năng học tập kiếm tiền mua máy bay tư nhân cho cô. Mẹ nói ai rồi cũng sẽ lớn lên, sau đó già đi. Già rồi sẽ không giống như lúc trẻ nữa. Con muốn lớn nhanh hơn tốc độ già đi của cô để mua cho cô một chiếc máy bay, nếu không thì làm sao hoàng tử còn nhận ra cô được nữa?"

Khương Thẩm: "Nếu không nhận ra thì kiếp sau khi cô trẻ đẹp sẽ đi tìm hoàng tử."

Đại Bảo hỏi: "Kiếp sau là gì ạ?"

Khương Thẩm nghĩ nghĩ: "Chính là một nơi còn xa hơn trong lòng, đi qua nơi đó, chúng ta sẽ trở thành một đứa bé, từ từ lớn lên, trưởng thành, sau đó sẽ đi tìm hoàng tử ở trong lòng của cô trước đó."

Đại Bảo không hiểu, ngốc mây giây rồi tiếp tục làm bài tập.

Hôm nay Khương Thẩm chỉnh di động thành chế độ im lặng, tin nhắn cho nhóm gia đình cũng tắt thông báo, tối qua cô còn nghĩ muốn thoát nhóm nhưng lại sợ ba lén cơn đau tim nêno thoi.

Cô cảm giác cả đời này mình sẽ không thể vui vẻ được nữa. Lẽ tình nhân cũng là kỷ niệm ngày cưới của anh.

Trong lúc Khương Thẩm thất thần thì Đại Bảo đã làm xong bài tập, bắt đầu dọn dẹp sách vở.

Ngày kia là đêm giao thừa, cậu nhóc muốn đến nhà bà nội đón tết với bà, nhưng chỉ có một mình cô ở nhà nên cậu nhóc đang phát sầu.

"Cô ơi, hay cô qua nhà bà nội đón tết với con nha? Bà nội con hay kể chuyện xưa, bà còn có rất nhiều tiền, có thể cho cô mượn tiền xây sân bay."

Khương Thẩm: "Cô cũng sẽ về nhà ăn tết với ba mẹ của cô."

Đại Bảo hơi nghi ngờ: "Thật ạ?"

Khương Thẩm gật đầu.

Đại Bảo duỗi ngón áp út ra ngoắt tay với cô, "Không được nói dối."

Ngày hôm sau, Đại bảo về nhà bà nội, trong nhà cực kỳ yên tĩnh. Khương Thẩm dọn dẹp phòng khách xong thì trời đã tối.

Ngày mai là đến giao thừa mà trong nhà không có một ai nhắn tin gọi điện hỏi han cô, đến cả anh hai suốt ngày luôn dung túng cưng chiều cô cũng không nói câu nào, chắc là bị cô làm cho tức chết rồi nên mặc kệ cô luôn.

Khương Thẩm mở nhóm chat gia đình ra, trong nhóm chỉ có vài tin nhắn của các vị tiền bối chia sẻ mấy đoạn văn dưỡng sinh ngắn, không ai đề cập tới chuyện liên hoan.

Chắc là trò chuyện vui vẻ quá nên không ai nói gì trong nhóm chat.

Cô lại lấy nửa bức thư tình thứ hai ra, xé thành vụn, lúc xé đến tên của anh thì dừng lại.

Dì Tần nói, nếu không nỡ thì dừng lại nghỉ một chút rồi đi tiếp về phía trước. Nhưng cô sợ khi ngừng rồi thì sẽ không đi tiếp được nữa.

Cô dùng ngón tay vuốt ve tên của anh, dù tiếc đến đâu thì sau đó vẫn xé hủy.

Nửa bức thư đầu tiên thì cô bỏ vào phong thư.

Người đại diện gửi cô thông tin vé máy bay, 【Chờ em khai hoàn trở về】

Khương Thẩm bắt đầu thu xếp hành lý, sáng sớm mai lên đường. Cô đem theo kịch bản mới vừa nhận. Trên tủ đầu giường là nửa bức thư tình, cô nhìn nửa ngày, cầm lên rồi lại bỏ xuống.

Có lẽ cô nên tin theo Dư An một lần, trên đường đi sẽ gặp được chân mệnh thiên tử sống nốt quãng đời còn lại với mình, sau đó cô sẽ nhận được một bức thư tình hoàn chỉnh.

Bên ngoài, màn đêm bao vây tứ phía.

Khương Thẩm lái xe tới văn phòng luật, gần cuối năm, trên đường không kẹt xe mấy, còn chưa kịp thắt thầm thì xe đã dừng dưới lầu.

Khương Thẩm đến văn phòng của Trình Duy Mặc, tự pha cho mình một ly cà phê, cho thêm mười muỗng đường vào.

Trình Duy Mặc nhíu mày, "Cậu muốn uống nước đường cũng đừng lấy cà phê của tôi làm nền, cà phê này mắc lắm đấy."

Khương Thẩm lườm anh một cái, lấy muỗng khuấy nhẹ.

Trình Duy Mặc giả bộ không biết gì hết, hỏi cô, "Cậu với Đại Bảo hôm nay mới về à?"

Khương Thẩm không lên tiếng, muỗng cà phê gõ gõ vào tách vang lên tiếng.

Trình Duy Mặc hiểu âm thanh này có ý gì, cô đang bất mãn, anh cũng không hỏi tiếp mà nói sang chuyện khác, "Tết này có kế hoạch gì chưa?"

Khương Thẩm khuấy cà phê, nửa ngày sau mới lên tiếng, "Ngày mai tôi đi."

Trình Duy Mặc ngừng việc, nhìn cô, "Đi đâu?"

Khương Thẩm: "Khó nói." Dừng một chút, "Yên tâm, dù sao cũng sẽ trở về."

Trình Duy Mặc thở dài, "Rốt cuộc cậu bị làm sao? Từ nhỏ đến lớn lúc nào cũng vậy, nói ra thì toàn nói nhảm, một mình chịu đựng tủi thân. Cậu cứ tiếp tục buồn bực đi."

Khương Thẩm không lên tiếng, cúi đầu uống cà phê. Còn ngọt hơn nước đường, gắt hết cuống họng.

Trình Duy Mặc: "Chuyến bay mấy giờ, tôi đưa cậu đi."

Khương Thẩm lắc đầu, "Không cần, thôi tự mình lái xe, tôi đưa cậu một cái chìa khóa, chờ khi nào rảnh thì ra sân bay lái về giúp tôi. Chứ đợi đến lúc tôi về thì tốn cả bộn tiền giữ xe."

Trình Duy Mặc nhìn cô chầm chằm.

Khương Thẩm chỉ máy tính của anh, "Nhìn cái đó mới có tiền, trên mặt tôi không có tiền."

Cuối cùng Trình Duy Mặc không nói lời nào. Anh không rõ bây giờ Mạc Liêm đang suy nghĩ cái gì, anh không thể tự tiện phán xét chuyện tình cảm của người khác. Không phải lúc nào cũng theo lo lắng dùm được, cũng không thể lo lắng cả đời.

Anh ổn định lại tâm trí, tiếp tục làm việc.

Khương Thẩm uống xong ly cà phê ngọt gắt, để lại chìa khóa xe rồi đi về.

Lúc đi về, cô cố tình đi ngang qua hẻm nhỏ cây ngô đồng lần nữa, đi thật chậm, mỗi nơi đi qua đều hiện lên ký ức khi còn bé nhưng lại rất xa xôi.

Cứ đi mãi cho tới cuối đường.

Đi ngang qua cửa nhà nọ, Khương Thẩm dừng ở ven đường, gửi tin nhắn cho anh hai. Gõ tới gõ lui có mấy chữ mà hết xóa rồi lại đánh, quá sến súa, hơn nữa cô không phải không quay về, chỉ là ra ngoài giải sầu mà thôi.

【Ra ngoài chơi mấy ngày, không cần nhớ em.】

Anh hai: 【Càng còng mấy cái sủi cảo.】

Khương Thẩm:...

Chờ thêm chút nữa mà anh hai không gửi gì tới, cô khởi động xe rời đi.

Mấy năm nay thường xuyên vừa đi là đi hơn mấy tháng, bọn họ cũng quen.

Thêm cái tết năm nay nữa, cô đã không về nhà ăn tết năm nay, chỉ sợ lúc chúc tết gặp được Mạc Liêm.

Về đến chung cư, Khương Thẩm nhận được tin nhắn báo số dư của ngân hàng.

Anh hai nhắn tin đến: 【Xài hết tiền thì lăn về đây cho anh!】

Khương Thẩm cười: 【Anh cho em nhiều như vậy, sao em cảm thấy hình như là anh không muốn em về?】

Anh hai: 【Em có thể cân nhắc chuyện mua máy bay tư nhân, sân bay có người xây cho em.】

Khương Thẩm giật mình, có lẽ cô suy nghĩ nhiều. Anh hai là người hiểu rõ cô nhất nhưng cũng không thể nào nhìn thấu được bí mật trong lòng cô. Chắc là tiện miệng chọc ghẹo.

Chuyến bay vào tám giờ sáng mai, sáng sớm năm giờ Khương Thẩm đã rời giường.

Trước khi ra cửa, điện thoại rung lên, anh hai gửi cho cô một đoạn clip, video dừng đúng lúc Mạc Liêm đang đứng, trang phục chỉnh tề, quần âu áo sơ mi thắt cà vạt.

Nhìn khung cảnh xung quanh thì là ở khách sạn.

【Sáng sớm anh không lo ngủ đi còn gửi cái này cho em làm gì! Anh có phiền hay không hả? Người khác muốn kết hôn nhưng không có nghĩa là em cũng muốn!】

Anh hai: 【Mạc Liêm nói chuyện liên quan đến em.】

Khương Thẩm trố mắt, sau đó vội vàng bấm xem, đầu ngón tay không khỏi run lên.

Không bao lâu sau, chuông cửa vang lên.

Mạc Liêm đứng ở ngoài cửa, kế bên là vali hành lý của anh. Anh biết Khương Thẩm ở nhà vì xe cô còn ở dưới lầu. Năm phút trôi qua vẫn chưa có ai đến mở cửa.

Anh nhẹ nhàng gõ cửa, "Khương Thẩm, là anh."

Vẫn không có ai đáp lại.

Lại qua mươi phút sau.

Mạc Liêm nhấn chuông cửa lần nữa, lần này cửa mở ra.

Giây phút bốn mắt nhìn nhau, cảm giác như đã trải qua ba kiếp.

Dưới ánh mắt nóng rực của anh, cổ họng Khương Thẩm khô rát, thiên ngôn vạn ngữ cuối cùng chỉ có thể im lặng.

Mạc Liêm dùng hết tất cả dũng khí của đời mình để nắm lấy tay cô, nhìn vào mắt cô và nói: "Em đi đâu anh theo đó."

*

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 113: Ngược Nam Cặt Bã, Làm Âm Lòng Dân 19

Đang vội đi sân bay, Khương Thẩm bảo Mạc Liêm buông tay ra, cô muốn kéo va li. Cô không nói mà chỉ ra hiệu cho anh nhưng Mạc Liêm một mực nắm chặt không buông.

"Anh kéo giúp em." Anh nói xong rồi theo cô vào nhà.

Từ lúc vào nhà kéo vali cho đến khi vào thang máy, giữa hai người đều là im lặng, nhưng Mạc Liêm vẫn không buông tay cô ra.

Mỗi người kéo một vali, thỉnh thoảng nhìn vào đôi tay đang nắm. Mạc Liêm muốn nói với cô cái gì đó nhưng lại sợ cô ghét bỏ nên dứt khoát im lặng không nói. Dù biết cô thích anh nhưng vẫn sợ cô chán anh.

Xuống dưới lầu, tài xế đã đứng cạnh xe chờ bọn họ.

Mạc Liêm nói câu thứ hai trong ngày: "Ngồi xe của anh nhé?"
Nhưng vậy thì anh và cô có thể cùng ngồi phía sau, anh vẫn có thể nắm tay cô.

Mấy giây sau, Khương Thẩm đưa hành lý của mình cho tài xế.

Lúc lên xe, bọn họ vẫn tay trong tay lần lượt đi vào. Tài xế nhìn thấy mà nỗi hết da gà, hóa ra Mạc tổng lại dính người như vậy.

Ô tô chật rãi lăn bánh, tài xế tự giác hạ màn chắn tách biệt trước sau.

Hơn năm giờ, trời vẫn chưa sáng.

Hôm nay là giao thừa, trên đường ít xe, hiếm khi thành phố này yên tĩnh như vậy.

Khương Thẩm xoay mặt nhìn Mạc Liêm, Mạc Liêm cũng đang nhìn cô. Bây giờ cô đã có thể thấy được chính mình trong ánh mắt sâu thẳm như đại dương của anh.

Hai người nhìn nhau không ai nói gì.

Cô và Mạc Liêm cũng không tính là xa lạ, cô nhìn thấy anh lớn lên, trưởng thành, chín chắn, có sức hút riêng, cũng nhìn thấy anh từ một người thiện lương biến thành người âm u cục mịch, biến thành loại đàn ông cô ghét nhất.

Mạc Liêm nới lỏng tay, ôm cô vào lòng.

Khương Thẩm cọ mặt trên cổ áo sơ mi của anh, sau đó tới gần rồi vùi mặt vào hõm cổ của anh. Nhiệt độ trong cổ và trên áo sơ mi không giống nhau.

Còn có mùi hormone nam tính dễ chịu.

Trong kịch bản bá đạo tổng tài của Hè Gia từng miêu tả hương vị thơm mát trên người nam chính không chỉ một lần, bây giờ cô mới thật sự cảm nhận được.

Biết đây là mùi vị gì.

Bá đạo lại khiến người khác an tĩnh trầm luân.

Khuương Thám buồn ngủ, nhắm mắt nằm lên ngực anh.

Đến bây giờ Mạc Liêm vẫn chưa bình tĩnh lại được. Giây phút ôm cô vào lòng, trái tim của anh xém chút vọt ra khỏi lồng ngực, đến cả hít thở cũng khó khăn. Anh không chỉ ôm cô mà còn ôm luôn cả giấc mộng nửa đời người của mình.

Dù sao thì đến giờ anh vẫn cảm thấy mình không xứng với giấc mộng này.

"Em tính chơi bao lâu? Anh đã sắp xếp công việc xong xuôi hết rồi." Đây là câu thứ ba anh nói với cô trong sáng nay, vô thức tính toán.

Trước kia anh muốn nói chuyện với cô nhưng lại không dám.

Khi còn bé không dám, lớn lên lại càng không.

Đến bây giờ cũng chỉ dám đứng nhìn cô từ xa.

Sau đó xuất ngoại, khi gặp nhau đều là cô nói anh nghe.

Cô nói cái gì anh nghe cái đó.

Cô nói một hai phút, mỗi lần gặp mặt ngắn ngủi nhưng lại khiến anh nhớ thật lâu. Mong đến lần tiếp theo cô đến New York thăm Trình Duy Mặc để mắng anh tiếp.

Mấy năm đó anh chỉ dựa vào những hồi ức đó mà sống.

Sau đó cô không tìm anh nữa.

Lại về sau, anh nhìn thấy cô đang ăn cơm với một chàng trai khác, lúc đó cô đang hẹn hò.

Giọng nói Khương Thẩm khàn khàn, "Chắc tầm hai, ba tuần." Có lẽ ngắn hơn. Bây giờ cô không cần đi du lịch giải sầu nữa, Dư An vẫn còn chờ cô về thu âm bài chủ đề.

Mạc Liêm cho rằng cô vội quay về là vì: "Bộ phim cổ trang tiếp theo sắp khởi quay à?"

Khương Thẩm ngẩng đầu, "Sao anh biết em nhận phim gì?"

Yết hầu Mạc Liêm giật giật, "Anh thường xuyên chú ý đến lịch trình của em, trừ mấy tháng kia."

Khương Thẩm hiểu mấy tháng kia là có ý gì, là mấy tháng anh trở thành bạn trai của người khác.

Những chuyện quá khứ trước đây, bây giờ ai cũng không nhắc lại. Bọn họ thật vất vả lắm mới vượt qua được cái gọi là quá khứ.

Đến sân bay thì trời cũng hừng sáng.

Khương Thẩm nhịn không được, vừa qua cửa bảo an liền nhắn tin cho Dư An: 【Sinh nhật vui vẻ, chúc mừng năm mới.】

Lập tức gửi thêm một tin nữa, 【Hành trình còn chưa bắt đầu nhưng chị đã gặp được người cùng chị sống hết quãng đời còn lại. Điều ước sinh nhật năm nay của em đã hoàn thành rồi. Sau Tết nguyên tiêu chị sẽ về thu âm bài hát chủ đề.】

Chu Minh Khiêm bị động tĩnh bên cạnh đánh thức, mở mắt ra liền mộng mị, Dư An đang dựa ở đầu giường rót nước mắt. Anh vội vàng ngồi dậy, "Em sao thế?"

Anh còn nghĩ chắc do tối qua dày vò cô khiến cô bị đau chỗ nào, "Sau này anh sẽ chú ý." Anh dỗ dành cô.

Dư An đặt điện thoại xuống, nín khóc, mỉm cười. Cô ôm lấy cổ của anh, cười ra tiếng.

Chu Minh Khiêm: "Em khờ luôn rồi hả?"

Dư An không nhịn được mà chia sẻ niềm vui, "Điều ước sinh nhật của em được thực hiện rồi."

Chu Minh Khiêm ngỡ ngàng nửa giây, sao có thể? Anh kinh ngạc hỏi: "Nhanh như vậy đã biết là đâu rồi à? Bây giờ còn có loại APP này nữa hả?"

Dư An: "..."

Im phăng phắc, "Đi ngủ." Cô chui vào mền tiếp tục ngủ.

Chu Minh Khiêm bắt đầu sáp sáp vào người cô, "Đã dậy rồi thì còn ngủ cái gì, chúc mừng sinh nhật em."

"Chúc mừng thế nào?"

"Hành động thực tế."

Một lát sau, Dư An không chịu được lên án anh, "Mới rồi anh còn nói sẽ chú ý mà!"

Chu Minh Khiêm: "Anh nói sau này chứ không nói bây giờ."

Hơn hai mươi giờ sau, Khương Thẩm và Mạc Liêm đặt chân đến một đất nước nào đó ở nam bán cầu.

Không ai biết tên của thị trấn nhỏ này, hầu hết khách tới đây đều chưa từng nghe qua.

Thị trấn dựa núi cạnh sông, không có địa điểm tham quan du lịch, không có nhà cao tầng cũng không có ngựa xe m้า cưỡi.

Màu nước hồ xanh như bầu trời, trong hồ là hình ảnh phản chiếu của núi cao, còn có vài nhà trọ nhỏ dọc ven hồ. Những đám mây lớn lượn lờ giữa trời xanh, thấp đến mức dường như chỉ cần với tay là đã có thể chạm tới.

Thỉnh thoảng có một đám bồ câu bay lướt qua không trung.

Rất đẹp, đẹp như tranh vẽ.

Đây là lần thứ hai Khương Thẩm tới đây, lần trước là đưa Đại Bảo tới đây du lịch. Cô ngẫu nhiên thấy được tên thành phố trong tạp chí, rời xa nhộn nhịp, trở về với tĩnh lặng.

Sau nửa tiếng ngồi xe, bọn họ cũng đến khách sạn.

Trước khi đăng ký phòng, Mạc Liêm hỏi ý kiến Khương Thẩm: "Ở một phòng thôi nhé? Anh sẽ nằm dưới đất."

Khương Thẩm nhìn anh chầm chằm, không lên tiếng.

Mạc Liêm cho rằng cô ngầm thừa nhận.

Bây giờ hoàn toàn ngược lại so với trước kia, hầu hết đều là anh nói, cô nghe.

Khách sạn chỉ có ba tầng, bọn họ chọn tầng ba, trong phòng có một cái ban công rất lớn, trên ban công trồng đủ các loài hoa leo trèo bò đầy bệ cửa sổ làm cho cả căn phòng ngập tràn hương thơm tự nhiên.

Lá cây xanh thăm như là từng được nước gội rửa.

Khương Thẩm nằm sấp trên ban công nhìn phong cảnh bên ngoài. Trước cửa khách sạn có một người cha đang dạy con gái mình chạy xe đạp, bé gái mặc đầm trắng như là công chúa.

Đón gió, tóc dày tung bay.

Bé gái cười tươi, thỉnh thoảng quay đầu gọi ba

Người cha trẻ tuổi vẫn luôn chạy sát theo phía sau.

Mạc Liêm sắp xếp xong hành lý, nói khách sạn đưa lên thêm một tấm thảm và một bộ chăn mền, muốn dựng tạm một chỗ ngủ dưới đất.

Khương Thẩm vẫn còn đứng ở ban công, hoàng hôn chỉ còn một nửa, ánh nắng chiều tà rọi lên gương mặt của cô.

Đây là thời điểm náo nhiệt nhất của thị trấn, ba mẹ tan việc dẫn con cái ra ngoài đi dạo.

Mạc Liêm đi qua, "Có muốn uống nước không?"

Khương Thẩm hoàn hồn, lắc đầu.

Mạc Liêm lại hỏi: "Có muốn ăn gì không?"

Khương Thẩm một mực nhìn ra ngoài, vẫn lắc đầu.

Trước kia mỗi lần dẫn Đại Bảo đi du lịch đều là Đại Bảo nằm sấp trên ban công nhàn nhã ngắm cảnh. Cô thì bận bịu từ phía còn phải lo cho Đại Bảo ăn uống.

Bây giờ đổi lại, cô hóa thành Đại Bảo.

Mạc Liêm nhìn chằm chằm bóng lưng của cô, do dự mấy giây, anh bước lên xoay người cô lại rồi ôm cô vào lòng.

Ở trên máy bay bọn họ chỉ nắm tay nhau một lần. Sau đó cô ngủ thiếp đi, giống như ngủ mãi vẫn không đủ. Anh chỉ yên lặng ngồi bên nhìn cô chứ không quấy rầy.

Khương Thẩm lại vùi mặt vào cổ anh. Cô mê đắm cái nhiệt độ và hơi thở trên người anh, cho dù ở đây đang là mùa hè thì cô vẫn không cảm thấy nóng khi hai người dính chặt nhau như vậy.

Mạc Liêm cọ cọ đỉnh đầu của cô: "Tính cách của anh có nhiều cái thâm căn cố đế, có khi sẽ rất cố chấp, ở cùng em đôi khi sẽ có chút do dự. Nếu có gì anh làm chưa tốt thì nói với anh, anh sẽ sửa."

Khương Thẩm: "Không cần sửa, sau này sẽ tốt."

Dưới đèn đường trên phố, có một đôi tình nhân đang ôm hôn nhau.

Cô thu tầm mắt lại, sau đó vòng tay qua eo anh.

Người Mạc Liêm đóng băng một lát, anh cúi đầu tìm môi của cô.

Khoảng khắc cánh môi chạm nhau, lục phủ ngũ tạng nhưng đang đánh trống diễu hành.

Mùi hormone hòa vào mùi hoa cỏ trên ban công xông vào mũi,
Khương Thẩm cảm giác mình không uống mà lại say.

Nụ hôn dài mà sâu khiến cô nhất thời quên mất mình đang ở
đâu.

Vai của Khương Thẩm bị Mạc Liêm siết chặt, eo của Mạc Liêm
cũng không tránh khỏi móng tay của Khương Thẩm, vết nồng vêt
sâu.

Gió đêm thổi tới, hoa cỏ ban công đung đưa theo gió.

Đôi tình nhân trên phố đã đi về từ lâu, đám người cũng dần tản,
bọn nhỏ đã về nhà.

Trên đường dần khôi phục yên tĩnh.

Lúc này Mạc Liêm mới buông Khương Thẩm ra. Cho dù là anh
hay Khương Thẩm cả hai người đều rối loạn nhịp thở, trái tim nghẹn
ngào.

Lẽ tân của khách sạn gọi tới hỏi bọn họ có muốn dùng bữa tối tại
khách sạn luôn không, đầu bếp sẽ tan làm sau nửa tiếng nữa.

Đương nhiên bọn họ có thể đi thưởng thức đồ ăn trên phố mỹ
thực nhưng phải về trước mười giờ, các quán ăn quanh đây đều sẽ
đóng cửa lúc mười giờ.

Mạc Liêm nói cảm ơn, gọi một vài món ở khách sạn.

Khương Thẩm đi tắm, cho mấy giọt tinh dầu vào bồn rồi ngâm
nước nóng. Trong lúc thất thần, đầu cô toàn là dư vị của nụ hôn vừa
nãy.

Mạc Liêm đứng ngoài ban công bình tĩnh lại. Sự tinh táo thường ngày của anh sớm đã bỏ nhà đi bụi. Vừa rồi không kiềm chế tốt được bản thân, xém chút vượt giới hạn.

Khương Thẩm tắm rửa xong thì khách sạn cũng mang đồ ăn tới.

Hai người dùng cơm trong yên tĩnh, thỉnh thoảng cô sẽ ngẩng đầu lên nhìn anh, lần nào cũng tiến vào tầm mắt của anh. Mạc Liêm cúi đầu muốn hôn cô thì điện thoại Khương Thẩm reo lên.

Khương Thẩm uống mấy ngụm nước ám rồi mới bấm nghe, "Bảo bối."

Đại Bảo buồn rầu, "Cô lừa con, cô không ở nhà, con không tìm thấy cô."

Khương Thẩm: "Cô đi tìm hoàng tử, sau Tết nguyên tiêu sẽ về."

Đại Bảo: "Vậy cô mau về nhé, tất cả tiền lì xì của con đều cho cô."

Trong lòng Khương Thẩm ám áp, "Cô đã tìm thấy hoàng tử rồi."

"Thật sao? Đó là hoàng tử của quốc gia nào?"

"..."

"Cô ơi, con muốn nói vài câu với hoàng tử, con phải hỏi xem rõ cuộc nơi đó có bao xa. Nhưng mà cô nói ở đó không có sân bay, không có nhà ga, vậy làm sao mà cô tới đó được?"

"Đi thuyền."

Đại Bảo trồ mắt, sao cậu nhóc không nghĩ tới? Sớm biết thế đã mua du thuyền cho cô.

Đại Bảo la hét muốn nói vài câu với hoàng tử, Khương Thẩm đưa di động cho Mạc Liêm, "Đại Bảo tìm anh."

"Đại Bảo, chúc mừng năm mới."

Đại Bảo ngẩn người, "Là bác đây mà?"

"Phải."

Không hiểu sao Mạc Liêm lại cảm thấy hơi căng thẳng trước một đứa bé, "Bác chính là hoàng tử của cô con."

"Nhưng mà... nhưng mà... nhưng bác có công chúa của bác rồi mà, một hoàng tử không thể có hai công chúa được!" Đại Bảo sốt ruột, "Mẹ con từng nói, một đời một người."

Hè Gia ngồi kế bên uốn nắn, "Sai rồi nha, một đời một kiếp."

"Ồ ồ ồ, là một đời một kiếp một người." Đại Bảo nghiêm túc lên án, "Bác như vậy là không đúng."

Mạc Liêm: "Lúc trước là bác sai, cũng tìm nhầm người."

Đại Bảo vẫn còn quan ngại: "Sao bác có thể nhận nhầm công chúa của mình được? Cô chính là tiên nữ đẹp nhất thế giới, sao bác có thể nhận nhầm cô với người khác chứ? Lúc con trượt tuyết, cô có thấy bác nhưng bác lại không thấy cô."

Mạc Liêm: "Sau này sẽ không nhầm nữa."

Đại Bảo rầu rĩ một chút, lại hỏi: "Bác ơi, có phải bác bị cận thị cho nên mới không thấy được con với cô không? Vậy bác có biết cô vẫn luôn tìm bác đó. Cô tìm không được nên đã khóc."

Mạc Liêm không lên tiếng, không mở miệng được.

Đại Bảo nghĩ tới lúc mình mắc lỗi cũng không dám lên tiếng. Chắc là bác bị cận thị nên mới nhận nhầm người thật.

"Vậy thì con tha thứ cho bác. Con sẽ cho bác mượn tiền lì xì để đo một cái kính mắt tốt nhất, lần sau không cho phép nhận nhầm cô nữa." Cậu nhóc lại hỏi Mạc Liêm: "Mắt kính bao nhiêu tiền một cái ạ?"

Mạc Liêm: "Mấy ngàn."

Đại Bảo nghĩ một chút: "Vậy thì con cho bác mượn mấy ngàn, con sẽ không đòi hỏi nhiều lợi tức, chỉ cần sau này có tiền bác trả lại cho con một cái máy bay tư nhân là được."

Mạc Liêm: "..."

"Bác ơi, có phải hồi nhỏ bác nhìn máy tính nhiều nên mới bị cận thị đúng không? Vậy thì bác mau tranh thủ đi khám bác sĩ nha, bác giàu diếm bệnh tình như vậy là không được đâu đó."

Bị Đại Bảo lén án một hồi, cuộc trò chuyện mới kết thúc.

Khuênh Thẩm dọn dẹp bàn ăn xong xuôi, lau tóc sơ sơ rồi lên giường xem kịch bản.

Mạc Liêm đưa di động cho cô, "Có cần anh giúp em tập thoại không?"

Khương Thẩm đang suy nghĩ chuyện khác: "Em chỉ mới đọc thôi, chờ khi nào thuộc rồi tập sau."

Mạc Liêm gật đầu, đứng đó một lúc rồi đi tắm.

Dòng nước chảy ào ào.

Mới mười giờ hơn nhưng trên đường không còn bao nhiêu người. Nơi đây ít xe, thỉnh thoảng mới có vài chiếc xe hơi vọt qua nhanh như tên bắn, âm thanh ma sát của bánh xe với mặt đường truyền vào trong phòng.

Khương Thẩm đọc kịch bản, thỉnh thoảng cũng sột soạt vài tiếng.

Thị trấn cực kỳ yên tĩnh, trong phòng cũng vậy.

Khương Thẩm với tay lấy điện thoại qua, bắt đầu soạn trạng thái.

【Năm mới vui vẻ.

Lúc trước mọi người luôn hỏi tôi vì sao không yêu đương, cũng nên có một tổ ấm của riêng mình rồi.

Bởi vì đợi anh ấy @Mạc Liêm. Nửa bức thư tình còn thiếu năm ấy là anh ấy giữ. Tôi không biết anh ấy thích tôi, anh cũng không biết từ năm mươi mấy tuổi tôi đã thầm mến anh.

Tôi đã từng nhu nhược, anh đã từng tự ti, vì thế mà chúng tôi đã từng bỏ lỡ nhau, phí nửa đời người. Cảm ơn những người bạn cho chúng tôi dũng khí và may mắn để cuối cùng chúng tôi đã gặp lại nhau.

Từ nay về sau, tôi tin rằng tôi và anh đều sẽ trở thành những người tốt, cùng nắm tay nhau đi hết quãng đời còn lại.】

Khương Thẩm xem lại một lần nữa rồi bấm đăng lên.

Mạc Liêm lau khô tóc, ngồi ở trên thảm lướt điện thoại.

Anh và Khương Thẩm không nói nhiều, như vậy cũng đã đủ, không cần nói nhiều làm gì. Những năm này bọn họ không liên lạc với nhau, cũng không biết đối phương đã trở nên như thế nào.

Anh đã quen trước khi ngủ sẽ lướt weibo, chỉ xem những tin có liên quan đến Khương Thẩm. Kết quả hôm nay lại có mấy tin nhắn riêng, bấm mở xem mới biết Khương Thẩm tag anh.

Khương Thẩm khép kịch bản lại, tắt đèn căn phòng.

Căn phòng lập tức tối mờ, chỉ có màn hình di động của Mạc Liêm là còn sáng.

Một lúc sau, Mạc Liêm mới thoát khỏi cơn ngỡ ngàng, sợ ảnh hưởng tới Khương Thẩm nên anh vội tắt điện thoại.

Anh muốn nói với cô rất nhiều lời nhưng cuối cùng chỉ có hai chữ: "Ngủ ngon."

Khương Thẩm không lên tiếng, xuống giường đi tới cái thảm của anh. Cô vẫn giống như ban ngày, vùi mặt vào cổ của anh.

Tim loạn nhịp.

"Nửa bức thư tình có tên anh đã bị em xé rời, hôm nào anh bù lại một phần cho em."

Giọng nói của Mạc Liêm khàn khàn: "Không cần bù lại, anh sẽ viết lại một bức thư tình hoàn chỉnh cho em." Anh thấp giọng nói: "Ngủ đi."

"Ừm."

Mạc Liêm không buông cô ra, hai người cùng nhau nằm trên thảm dưới đất.

Cô rất gầy nhưng lại có thể chịu được toàn bộ trọng lượng cơ thể của anh.

Con đường dẫn đến trái tim cô hoàn toàn bị anh chiếm cứ.

*

Bạn học Lã có lời muốn nói: Chúng ta đã ăn chay hết 9,99/10 câu chuyện, chúng ta thật giàu nghị lực (↑↑↑)

*

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 114: Ngược Nam Cặt Bã, Làm Âm Lòng Dân 20

Cả người Khương Thẩm đều không thoải mái, Mạc Liêm đỡ cô nằm lên người anh, có lẽ sẽ thoải mái hơn một chút.

Khương Thẩm nằm sấp lên rồi còn khó chịu hơn.

Trên người anh toàn cơ bắp săn chắc, không êm ái bằng chăn tơ mềm mại.

Khương Thẩm ngồi dậy xoa bóp chân. Mạc Liêm cũng ngồi dậy, phủ áo choàng tắm lên cho cô.

Rạng sáng, người dân trong thị trấn đã yên ổn trong giấc ngủ của mình, chỉ có lác đác vài hộ vẫn còn sáng đèn.

Ánh trăng như nước trút xuống sáng bừng cả ban công. Gió đêm thổi rèm cửa màu gạo tung bay phất phơ.

Nương theo ánh trăng mà cảnh vật trong phòng có thể được nhìn thấy rõ ràng.

Mạc Liêm đứng ngoài ban công bình tĩnh lại, đến giờ anh vẫn có cảm giác như đang nằm mơ.

Kịch bản cổ trang sắp tới của Khương Thẩm có một câu trích dẫn rất hay, "Khi gió thu và sương ngọc gặp nhau, vượt muôn trùng cách trở, dịu dàng như nước, thời gian đẹp như một giấc mơ".

Mạc Liêm vào phòng, Khương Thẩm vẫn còn đang nắn chân, vừa buốt vừa nhức. Anh rót một ly nước ấm cho cô, "Chỗ nào không thoái mái? Để anh xoa giúp em."

Khương Thẩm: "Không cần đâu, đã đỡ rồi." Cô mỉm cười, "Mệt như hồi xưa em tập múa ba lê vậy." Giọng nói của cô êm nay dịu dàng như nước chảy.

Thở thè, hơi khàn khàn, vừa rồi kêu nhiều.

Nhiều năm rồi Mạc Liêm chưa từng thấy Khương Thẩm cười như vậy, nhìn đến mức hồn bay phách lạc, "Uống nhiều nước đi."

Khương Thẩm nhận cái ly, hỏi anh: "Có buồn ngủ chưa? Anh ngủ trước đi." Cô cũng không buồn ngủ lắm, vẫn còn bị lệch mũi giờ.

Trước kia cô sẽ uống thuốc ngủ, bây giờ không cần nữa.

Mạc Liêm cũng không buồn ngủ, thật ra anh còn muốn nhưng lại để tâm đến cảm nhận của cô. Anh ngồi xếp bằng lại đối diện với cô, đặt lấy hai chân của cô lên đùi, nhẹ nhàng xoa nắn.

Cô học múa ba lê từ nhỏ, chân đã biến dạng.

Khi đó anh muốn hỏi cô, nhón chân thẳng đứng như vậy có đau không? Lời đến khép miệng lại không dám nói. Cô mặc trang phục múa ba lê lên người trông xinh như một con thiên nga nhỏ, tất cả dũng khí khi đó của anh không đủ để nói một câu với cô.

"Có đau không?" Ngón cái của anh xoa xoa ngón chân biến dạng của cô.

Khương Thẩm: "Mới đầu rất đau, sau đó cũng quen." Cô cũng rất giỏi, được di truyền hết những gen ưu tú của mẹ cô cho nên có thiên phú khiêu vũ.

Hướng Lạc còn cực khổ hơn với cô.

Ngày trước cô và Hướng Lạc có thể thân thiết được với nhau là vì có chung chủ đề là ba lê.

Mỗi lần gặp nhau là trò chuyện không hết chủ đề, nói về những chuyện thú vị khi học múa hồi bé, nói về những cay đắng ngọt bùi sau cánh gà.

Hướng Lạc ở trong vũ đoàn không lâu, sau đó tiến vào giới giải trí. Còn thời kỳ hoàng kim của cô là ở năm hai mươi sáu tuổi, sau đó vết thương ở chân quá nghiêm trọng nên không thể múa được nữa. Về sau, cô có cơ hội được mời tới làm khách mời múa ba lê trong một bộ phim, sau đó say mê nghệ diễn.

Sau đó đổi nghề.

Mạc Liêm nắm chặt mắt cá chân xoa bóp cho cô, nơi này từng bị thương rất nặng, anh biết.

Khương Thẩm: "Chưa từng thấy chân ai xấu như chân em à?"

Mạc Liêm xoa mắt cá chân cho cô, vật lộn một hồi mới thủ thỉ nói: "Cũng chưa thấy ai đẹp hơn em bao giờ."

Khương Thẩm: "Còn tưởng một người cỗ lỗ như anh sé không nói mấy lời lăng mạn."

Im lặng một chút, Mạc Liêm ngẩng đầu nhìn cô hỏi: "Cỗ của em gọi là cỗ thiên nga à?"

Khương Thẩm rất kiêu ngạo: "Đúng vậy. Có đẹp không?"

Mạc Liêm gật đầu, "Rất đẹp." Anh với tay kéo vai cô lại, hôn lên cổ cô mấy cái. Rất nhẹ, sau đó từ cổ lên gò má.

Hơi thở ấm áp phả trên cổ, Khương Thẩm sợ nhột ngả ra sau.

Mạc Liêm càng quần chặt hơn, cúi đầu thơm thêm mấy cái nữa.

Khương Thẩm cười, đầy anh, "Đừng mà, nhột lắm."

Say này mỗi lúc thân mật, anh luôn quần cô như vậy, thỉnh thoảng sẽ hôn cô.

Mạc Liêm buông cô ra, tiếp tục xoa nắn bên mắt cá chân khác, "Cỗ thiên nga cũng phải tập à?"

Khương Thẩm: "Từ nhỏ đã phải luyện cỗ thiên nga xương hồ điệp, như vậy thì đường cong mới đẹp. Anh cứ xem sau này em dạy con gái như nào."

Ánh mắt Mạc Liêm hiện lên tia mềm mại, có con với cô cũng là một phần giấc mơ của anh.

Hai người trò chuyện hăng say đến ba giờ rưỡi.

Khương Thẩm bảo Mạc Liêm đi ngủ, "Không thì ngày mai sẽ không dậy được, mai em sẽ dẫn anh đi tham quan."

Thị trấn này không lớn, một ngày đi lòng vòng là có thể đi hết.

Giữa thị trấn có một cái công viên, mặt cỏ mềm mại. Lần trước Đại Bảo đến đây đã lăn lông lốc trên mặt cỏ, lăn mãi không chịu ngừng.

Sáng hôm sau, tiếng chim ríu rít bên cửa sổ truyền tới. Tia nắng sớm đầu tiên chiếu lên ban công như đang đánh thức hoa thơm cỏ tươi dậy.

Khương Thẩm đã tỉnh từ lâu, vẫn luôn làm ổ trong cổ Mạc Liêm.

"Ngủ thế một lát nữa nhé?" Mạc Liêm hỏi.

Khương Thẩm: "Vâng."

Bỗng nhiên nghe được tiếng chim hót rất gần, có mấy chú chim nhỏ không biết tên đậu trên ban công, cất giọng líu ríu.

Mạc Liêm: "Chim nhỏ cũng không cho em ngủ."

Khương Thẩm bất lực rời giường.

Hôm nay Mạc Liêm diện nguyên một cây đen từ quần áo thể thao đến giày, càng lộ rõ vẻ chín chắn và hành tẩu giang hồ của anh.

Khương Thẩm ra khỏi phòng tắm, nhìn anh chằm chằm, "Giống hơn hai mươi tuổi." Cô nói: "Em cũng mang theo một bộ màu trắng, mặc đồ đôi."

Mạc Liêm không hiểu: "Màu đen với trắng cũng gọi là đôi à?"

Khương Thẩm: "Em nói nó đôi thì nó dám lẻ à?" Thay quần áo xong rồi buộc tóc đuôi ngựa.

Bảy giờ, thị trấn bắt đầu ngày mới nhộn nhịp.

Phần lớn người dân ở đây đều đi xe đạp, Mạc Liêm hỏi Khương Thẩm: "Hay là chúng ta cũng đạp xe đi?"

Khương Thẩm đồng ý, cũng lâu rồi cô không đạp xe.

Bọn họ mượn khách sạn một chiếc xe đạp, còn có giỏ xe đằng trước, Khương Thẩm để túi vào trong đó, cô chống một chân, "Anh không đạp à? Chúng ta mượn thêm một chiếc nữa."

Mạc Liêm: "Anh ở đằng sau đỡ em."

Khương Thẩm: "Không cần đâu, mặc dù lâu rồi không chạy nhưng cũng không đến mức té."

Mạc Liêm không có ý định đạp xe, "Lát nữa anh chạy phía sau em. Ngày nào anh cũng chạy bộ, quen rồi." Ngừng một chút, anh nói: "Anh còn chạy nhanh hơn ngựa."

Khương Thẩm: "Có thắng giải gì không?"

"Không có." Mạc Liêm đi bộ rất chậm, phối hợp theo tốc độ chạy xe của cô.

Một tay Khương Thẩm vịn tay cầm, tay còn lại đặt lên vai anh, dường như hơn nửa trọng lượng cơ thể đều đổ lên người anh.

"Có chạy được không?" Mạc Liêm hỏi.

Khương Thẩm không biết, cô đâu có muốn đạp xe, muốn dựa lên người anh hơn. "Chạy được mà."

Mạc Liêm: "Sáu tuổi em đã biết đạp xe, chắc không té đâu."

Khương Thẩm nghiêng đầu, "Anh vẫn còn nhớ?" Đến cô còn quên mất.

Mạc Liêm "Üm" một tiếng, khi đó anh theo mẹ đến nhà cũ Mạc gia, mấy ngày nữa là bước sang tuổi thứ bảy. Lúc đó Khương Thẩm, Trình Duy Mặc và Mạc Dư Thâm đều nhỏ hơn anh.

Anh theo mẹ đến nhà ông bà nội, Khương Thẩm đang ở trong sân đập xe đạp, lắc lư lắc lư nhưng may là không bị ngã.

Lúc ấy anh đứng nhìn từ xa sau đó vô thức đi qua muôn chơi cùng ba người họ.

Ngay tối hôm đó, mẹ anh nghiêm răn răn đe dọa dỗ anh nói là không cho phép anh chơi cùng đám của Mạc Dư Thâm, càng không cho phép chơi cùng Khương Thẩm.

Sau này anh mới biết được mẹ Khương Thẩm vì bất bình cho Tần Tô Lan mà đã đi tìm mẹ anh hai mặt một lời.

Từ đó hai người kết thành cùu hận.

"Ngày đó anh lớn tiếng với mẹ."

Khương Thẩm: "Có bị đánh không?"

Mạc Liêm: "Quên rồi."

Thật ra là bị đập một trận.

Khương Thẩm ngẩng đầu, môi tới gần anh.

Mạc Liêm cúi người, hai người hôn nhau mấy giây rồi buông.

Qua ngã tư phía trước, Khương Thẩm nghiêm túc đạp xe, tốc độ rất chậm. Mạc Liêm chạy chậm bên cạnh cô, thỉnh thoảng bọn họ sẽ nói đôi ba câu.

Mạc Liêm hỏi: "Nơi này có phong cảnh gì?"

Khương Thẩm: "Không có phong cảnh gì vì khắp nơi đều là phong cảnh."

Xuyên qua công viên, dọc theo một con đường nhựa, bọn họ đi về hướng tây.

Cuối đường có một cái hồ, mặt nước trong xanh, cỏ mềm vờn quanh.

Những ngôi nhà san sát bao vây xung quanh hồ nước yên ả

Khương Thẩm ngừng xe, đi bộ đến bên hồ với Mạc Liêm.

Bên cạnh hồ là những con đường quanh co với những chiếc ghế dài ngắm cảnh.

Có không ít người già đang tản bộ bên hồ, có một đám chim bồ câu con trắng con xám lúc nhúc đậu trên quảng trường, bỗng nhiên xoạt một tiếng hết thảy bay lên.

Khương Thẩm tìm chỗ đã ngồi lần trước, quanh năm suốt tháng bị mưa gió ăn mòn nên cái ghế cũng có vết tích xưa cũ.

"Chúng ta ngồi đây đi, chỗ này phong cảnh tốt nhất."

Mạc Liêm ngồi xuống cạnh cô, trước mặt là lan can, chòm người lên lan can là có thể nhìn thấy bóng của mình dưới hồ. Mặt hồ yên

ả, thỉnh thoảng có vài cơn gió lay động dòng nước tạo nên sóng nước nhẹ nhàng.

Lần trước khi đưa Đại Bảo đến đây chơi, Đại Bảo chơi ở quảng trường với bồ câu, cô thì ngồi ở đây nghĩ về Mạc Liêm.

Giữa hai người yên lặng một hồi lâu.

Khương Thẩm ngả ra sau, dựa lên người Mạc Liêm.

Mạc Liêm: "Tiếp theo em muốn đi đâu?"

Khương Thẩm: "Về nhà."

Anh chính là thế giới của cô, có anh ở bên cô không cần phải đi vòng quanh.

Bọn họ chơi ở thị trấn này hai tuần, đi hết phố lớn nhỏ, sau Tết nguyên tiêu mới về Bắc Kinh.

Từ sân bay đi ra, bọn họ trực tiếp về chung cư của Khương Thẩm. Đây là lần đầu tiên Mạc Liêm đường đường chính chính bước vào nhà của cô, lần trước chỉ tới cửa kéo hành lý.

Khương Thẩm đã quen ở đây, anh ở cùng cô, không phải dọn đi đâu cả.

Phòng ngủ Khương Thẩm ở tầng hai, sâu nữa là phòng cất quần áo, đối diện phòng ngủ là phòng trang điểm kiêm khiêu vũ. Trong phòng khiêu vũ bốn bề đều là gương.

Mạc Liêm bị phòng trang điểm làm cho hết hồn, mở ra thế giới mới của anh. Trên bàn trang điểm có đủ các thể loại cọ từ to đến nhỏ, thấp tới cao, ít nhất một trăm cái.

Anh tiện tay cầm một cái lén, "Cái này để làm gì?"

Khương Thẩm: "Tất cả bên này đều là cọ mặt, cái trên tay của anh là cọ phấn nền."

Mạc Liêm cầm cây cọ quẹt quẹt lên mặt Khương Thẩm.

Khương Thẩm cười, "Đừng mà."

Mạc Liêm cầm một cây cọ đầu nhỏ lên, "Cái này thì sao?"

Khương Thẩm: "Cọ mắt."

Mạc Liêm cầm một cục bông bông mềm mềm lên, "Cái này dùng để lau mặt à?"

Khương Thẩm nhìn thoảng qua, "Ừm, đó là mút bọt biển tán kem nền."

Mạc Liêm đếm mút bọt biển, tổng cộng hai mươi cái, "Sao em mua nhiều vậy, toàn là bọt biển."

Khương Thẩm: "Đàn ông mua thuốc lá cũng toàn mua một cây còn gì?"

Mạc Liêm: "..."

Không thể phản bác.

Khương Thẩm đầy lưỡng anh, "Đi thôi, mấy thứ này anh nhìn cũng không hiểu."

Không biết bắt đầu từ khi nào mà cô nói chuyện càng ngày càng dịu dàng, càng ngày càng nhu mì.

Ngủ một giấc trên máy bay, nửa đêm rồi mà bọn họ vẫn chưa buồn ngủ.

Mạc Liêm giúp Khương Thẩm khớp kịch bản một lần rồi dẹp kịch bản, tắt đèn, ôm Khương Thẩm vào ngực rồi hôn cô.

Khương Thẩm: "Đêm nay không được, dù cả sắp đến rồi."

Trên người cô có hai chỗ bị sưng, ấn vào sẽ đau.

Mạc Liêm lập tức dừng lại, hỏi cô: "Có đau không? Anh xoa giúp em."

Khương Thẩm lắc đầu, "Em chưa từng bị đau bụng khi đến kỳ."

Mạc Liêm: "Vậy em giả bộ có đi."

Anh ôm cô từ phía sau, sưởi ấm cho cô.

Khương Thẩm nắm tay anh, "Sau này mỗi năm em chỉ nhận một bộ phim, thời gian còn lại sẽ ở cùng anh, lúc anh bận bịu em sẽ đi tìm Đại Bảo."

Mạc Liêm: "Anh cũng sẽ giảm bớt công việc, đến phim trường thăm em."

Nói đến Đại Bảo, Khương Thẩm lại sực nhớ, "Đại Bảo gửi tin nhắn giọng nói cho em, nói là anh đã làm xong mắt kính chưa, không cần xót tiền, thằng bé có, sẽ cho anh mượn rất nhiều tiền."

Mạc Liêm cười, "Chơi với Đại Bảo rất vui có phải không?"

Khương Thẩm gật đầu, "Vâng. Em chơi với Đại Bảo nhiều nên thằng bé rất thân với em. Trẻ con đều như vậy, ai chơi với nó nhiều

thì nó sẽ thích người đó."

Mạc Liêm: "Vậy sau này anh sẽ chơi với con gái của chúng ta nhiều một chút."

Khương Thẩm lo lắng, "Em lớn tuổi rồi, lỡ khó mang thai thì sao?"

Mạc Liêm: "Đừng nghĩ nhiều, sinh con là thuận theo tự nhiên. Anh lớn hơn em, không sinh được cũng là do anh. Không sinh thì chúng ta sẽ nuôi Đại Bảo, dù sao em cũng đã nuôi Đại Bảo nhiều, qua cơn thèm rồi đúng chứ?"

Anh thơm cô một cái, "Ngủ đi, ngủ ngon."

Sau đó xích lại gần tai cô, thấp giọng nói: "Anh yêu em."

Ngày hôm sau, Mạc Liêm đến tập đoàn Mạc thị họp. Khương Thẩm và Dư An hẹn nhau đến studio thu âm.

Dư An pha hai ly trà sữa, cho Khương Thẩm một ly, "Xem ra kỳ nghỉ không tệ."

Khương Thẩm: "Nhờ hồng phúc của em." Cô cầm ống hút, vừa mới uống được một ngụm thì dạ dày đột nhiên lên cơn khó chịu.

Dư An thấy cô xoa người, "Sao vậy? Không ngon à?"

Khương Thẩm lắc đầu, "Chắc chị có chuyện gì đó."

"?"

"Xem ra chiều nay mới có thể thu âm được, em đưa chị đến bệnh viện một chuyến."

Gần trưa, cuộc họp ở Mạc thị vẫn còn chưa kết thúc.

Điện thoại Mạc Liêm vang lên, là Khương Thẩm.

Anh bấm từ chối, gửi tin nhắn cho cô, 【Vẫn chưa họp xong, Lý đồng đang nói, lát nữa anh gọi cho em sau.】

Khương Thẩm: 【Vậy thì họp thật tốt, kiếm tiền thật nhiều, chi tiêu trong nhà sắp tăng lên rồi.】

Mạc Liêm: 【Em thích cái gì thì nhắn qua cho anh đi.】

Khương Thẩm lập tức gửi lời: 【Không phải thích cái gì mà là người tình tí hon của anh thích sữa bột, muốn anh kiếm tiền nhiều một chút để mua sữa bột. Em mới từ bệnh viện ra, mọi thứ đều tốt.】

Mạc Liêm hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn phòng họp, tất cả đều là hư vô.

*

Bạn học Lã có lời muốn nói: Chán ghê nơi, anh trai họ Mạc nợ ăn chay suốt 36 năm, vất vả lăm mới được ăn hương ăn hoa hai tuần mà sắp tới lại phải nhịn thêm mấy tháng. Liêm đờì buồn =))))

D-1

*

#08082020

ANH VẪN LUÔN YÊU EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 115: T籣ng Hợp Phiên Ngoại

Tròn mươi năm ngày khai máy <Quang đời còn lại> cũng là sinh nhật lần thứ chín mươi lăm của Nhạc lão tiên sinh. Tình trạng sức khỏe của ông không tốt nên đã chuyển về Bắc Kinh sống.

Tinh Lam tổ chức một buổi liên hoan cho tất cả các nhân viên quan trọng của <Quang đời còn lại>, nhân tiện chúc mừng sinh nhật của Nhạc lão tiên sinh. Địa điểm tổ chức là ở làng du lịch quay phim trước kia.

"Ba ơi, buồn ngủ." Tiểu tiễn Dư dụi mắt.

"Lên xe rồi ngủ tiếp có được không? Không dậy là chúng ta sẽ tới muộn đó." Chu Minh Khiêm ngồi ở mép giường dỗ con gái rời giường.

Mí mắt tiễn tiễn Dư không thể mở lên được nhưng đành phải thức dậy, giơ hay tay lên cho ba bé.

Lúc Chu Minh Khiêm thay đồ cho con thì tiễn tiễn Dư gục mặt trên vai Chu Minh Khiêm ngủ gà ngủ gật. Tối qua quậy với anh hai đến hơn mươi giờ mới ngủ.

"Ba ơi."

"Ơi."

"Anh."

Cô bé muốn tìm anh.

Chu Minh Khiêm: "Anh con đang sửa soạn, hôm nay còn muốn gặp bạn gái."

Tiểu tiễn Dư tinh táo một chút, "Bạn gái là gì ạ?"

Chu Minh Khiêm: "Là chị Chanh Chanh đó. Anh của con rất thích chị Chanh Chanh nha."

"Ồ."

Mặc đồ xong, tiểu tiễn Dư nói: "Ba ơi, con cũng có bạn gái, con thích mẹ, mẹ chính là bạn gái của con."

Chu Minh Khiêm cười, "Trước kia mẹ là bạn gái của ba."

Tiểu tiễn Dư: "Vậy sao bây giờ không phải?"

Chu Minh Khiêm: "Bây giờ mẹ là vợ của ba. Từ thích đến yêu, từ bạn gái đến bà xã."

Tiểu tiễn Dư cười, cô bé còn quá nhỏ, không hiểu mấy thứ này.

Chu Minh Khiêm bế con gái đi tìm tiểu tiễn Chu. Cậu nhóc đang nói chuyện điện thoại với Tri Tri, hỏi muốn mang theo đồ chơi gì.

Tri Tri nói không mang theo đồ chơi, cậu nhóc muốn dẫn theo em bé.

Tiểu tiễn Chu kinh ngạc, "Mẹ cậu sinh em gái rồi sao? Hôm qua vẫn còn chưa có em bé mà?"

Hôm qua cậu nhóc còn nhìn thấy dì Diệp Thu ở trước cổng trường, dì Diệp Thu mang giày cao gót. Lúc mẹ sinh em gái, mẹ không có đi giày cao gót.

Tri Tri: "Tớ dẫn theo Tam Bảo."

Ồ thì ra là vậy.

Tiểu tiễn Chu chống má, "Tớ cũng phải dẫn theo em bé." Tiểu tiễn Dư suốt ngày quần cậu nhóc, bắt cậu nhóc chơi búp bê cùng còn muốn chơi nhà chòi.

Trò chơi con nít, quá ngây thơ, nhưng cậu nhóc vẫn kiên nhẫn chơi với em gái của mình.

Tri Tri thở dài, "Làm "lam nhân" thật không dễ dàng." Bây giờ cậu nhóc phát âm rất rõ ràng, có điều từ "lam nhân" này từ nhỏ đã vậy nên nói riết thành quen.

Tiểu tiễn Chu cũng cảm khái theo, "Con nít không bao giờ khiến chúng ta ngừng lo cho."

Tri Tri: "Chứ còn gì nữa, đâu có giống như chúng ta hồi bé mà nghe lời như vậy."

Tiểu tiễn Chu hỏi: "Cậu đã làm xong bài tập toán Olympic chưa?"

Tri Tri: "Còn chưa xong. Bạn chăm sóc con nhỏ, không có thời gian làm."

Tiểu tiễn Chu: "Tớ cũng vậy, tối về nhà làm sau. Tối nay nhớ online đấy."

"OK, nhưng phải đợi Tam Bảo ngủ rồi mới có thời gian online."

"Tam Bảo ở nhà cậu hả?"

"Tớ ở nhà của cô. Ba mẹ tớ muốn thế giới của hai người."

"Anh ơi." Cái đầu nhỏ của tiểu tiểu Dư nhô ra.

Tiểu tiểu Chu: "Không nói nữa. Tớ còn phải đi pha sữa cho em gái, con bé thức rồi."

Chu Minh Khiêm giao con gái cho tiểu tiểu Chu, anh lén lầu tìm Dư An.

Dư An vừa mới sửa soạn xong, cô mặc đầm dài màu trắng, trang điểm tinh tế nhẹ nhàng.

Chu Minh Khiêm vào phòng ngủ, nhìn Dư An chằm chằm.

Dư An: "Trên mặt em có hoa à?"

Chu Minh Khiêm đóng cửa lại, "Em mua cái đầm này bao giờ thế?"

Dư An trả lời một nẻo, "Anh đoán xem."

Chu Minh Khiêm: "Mua từ mấy năm trước rồi phải không? Khi đó chúng ta vẫn chưa bên nhau, em chiến tranh lạnh với anh đòi từ chức, ngày hôm sau vay đầm gì cũng không mặc."

Dư An thấp giọng nói: "Ai chiến tranh lạnh với anh."

Chu Minh Khiêm: "Dù sao anh cũng đã khiến em khóc." Anh tựa lên bàn trang điểm ôm cô vào lòng, "Sao lại muốn mặc cái đầm này?"

Dư An: "Trước đây đã muốn mặc rồi nhưng lại quá tròn, mặc không đẹp."

Sau khi sinh con trai, cô mập lên bốn ký là gần năm mươi ba ký. Sau đó công việc bè bộn, không điều chỉnh ăn uống điều độ nên cân nặng mãi không giảm.

Sau khi sinh con gái, cô chú ý chăm sóc bản thân lại, tự nhiên gầy đi, khôi phục lại trọng lượng hồi lúc mới quen Chu Minh Khiêm.

Hôm nay tâm huyết dâng trào muôn thử cái đầm này một chút, không ngờ lại rất vừa người.

Kiểu dáng cũng không lỗi thời nên cô cũng không thay cái khác.

"Chúng ta quen nhau được mười năm rồi." Cô nói.

Thời gian thật sự rất nhanh.

Chu Minh Khiêm hỏi: "Khương Thẩm có tới không?"

Dư An gật đầu, "Mạc Liêm chắc cũng đi, còn dẫn theo tiểu Tình Thư tới nữa." Con gái của Mạc Liêm và Khương Thẩm có nhũ danh là Tình Thư, cũng là tên mà Đại Bảo đặt cho.

Thời gian không còn sớm, Chu Minh Khiêm và Dư An xuống lầu tìm hai đứa nhỏ.

Tiểu tiểu Dư đang nằm trên ghế uống sữa, tiểu tiểu Chu thì ngồi chồm hổm dưới ghế cầm bình sữa cho cô bé. "Em đừng có uống nhanh như vậy, bé gái phải nền nã."

Tiểu tiểu Dư vừa uống vừa gật đầu, cô bé không biết nền nã là cái gì nhưng lời anh hai nói thì chỉ có đúng.

Chu Minh Khiêm dặn dò con trai, "Nhớ cầm túi của mình, ba mẹ ở trong sân chờ hai đứa."

Tiểu tiểu Chu giơ một dấu OK, Chu Minh Khiêm nắm tay Dư An ra ngoài.

Tiểu tiểu Dư uống sữa xong, vô vỗ tay, "Anh hai, bế."

"Chờ một chút." Cậu nhóc nhanh chóng chạy vào bếp đưa bình sữa cho dì rồi chạy ra ngoài.

Chăm sóc cho em gái đã thành thói quen thường ngày của cậu.

Cậu bé em gái xuống ghé, đeo ba lô lên lưng cho cô bé rồi nắm tay em gái đi tìm ba mẹ. Vừa đi vừa gửi tin nhắn giọng nói cho Chanh Chanh: 【Cậu đã xuất phát chưa?】

Chanh Chanh đang chơi với ông ngoại, cô bé đeo ống nghe khám bệnh khám trái tim cho ông, lâu lâu còn ra dáng gật đầu, "Ừm, không tồi không tồi, trái tim thanh niên."

Hướng giáo sư cười, "Cháu học ai thế hả?"

Chanh Chanh: "Tự học thành tài ạ." Cô bé bỏ ống nghe xuống, cắn thận quần lại, "Ông ngoại, sau này lớn lên cháu muốn làm bác sĩ."

Hướng giáo sư: "Vậy Chanh Chanh của chúng ta muốn làm bác sĩ khoa nào?"

Cha Chanh: "Cháu muốn làm bác sĩ nội khoa, chuyên chữa trị trái tim cho mọi người. Mẹ nói mọi người đau khổ chảy nước mắt là bởi vì đau trong lòng. Ông ngoại, ông đã chữa bệnh đau đầu cho rất nhiều người. Cháu cũng muốn giống như ông, chữa hết bệnh khóc cho mọi người."

Hướng giáo sư xoa đầu Chanh Chanh, "Vậy sau này khi ông ngoại về hưu rồi thì sẽ đi đưa cơm trưa cho cháu mỗi ngày."

Tạm dừng, Chanh Chanh nói: "Hồi nhỏ cháu còn muốn làm luật sư cơ."

Hướng giáo sư bật cười, nói giống như bây giờ cô bé lớn lắm vậy. Ông thuận theo hỏi: "Vậy sao lại đổi muốn làm bác sĩ?"

Chanh Chanh: "Bởi vì tiểu tiểu Chu nói cậu ấy có thể thay cháu làm luật sư, trở thành một luật sư ngầu hơn ba, cậu ấy nói sẽ cho con kinh phí để làm nghiên cứu."

Hướng giáo sư: "Cháu muốn phát minh thuốc gì?"

Chanh Chanh: "Một loại thuốc mà khi người khác uống vào sẽ không đau lòng rơi nước mắt nữa. Nghe nói cần rất nhiều tiền. Tiểu tiểu Chu nói nếu lỡ không đủ tiền thì cậu ấy sẽ đến cửa hàng trang sức của ông nội cậu ấy lấy vài món đi bán, bán được rất nhiều tiền. Tri Tri cũng nói sẽ cho cháu tiền, cậu ấy nói là xin mấy cái dự án của ba là sẽ kiếm được tiền."

Nói, cô bé thở dài.

Hai người họ đều muốn cho cô kinh phí nghiên cứu, vậy cô nên nhận của ai? Bởi vì nhận tiền của người nào thì phải làm bài tập cho người đó. Mà mâu chốt là bài tập của cô vẫn chưa làm xong.

Trưởng thành thật nhiều rắc rối.

Trình Duy Mặc và Hướng Lạc xuống lầu, giúp cô bé: "Bảo bối, chuẩn bị đi nào."

Đây là lần đầu tiên Chanh Chanh đi làng du lịch, trên đường đi cô bé hiếu kỳ nhìn đáo nhìn để.

Hướng Lạc yên tĩnh dựa vào ngực Trình Duy Mặc xem chung điện thoại với anh. Đúng lúc có một đoạn clip đang phát, vai phụ nổi nam chính: "Hai người các người là ai theo đuôi ai trước?"

Bỗng nhiên Chanh Chanh quay đầu lại, "Ba ơi, ba và mẹ lúc trước là ai theo đuổi ai?"

Trình Duy Mặc tạm dừng video, "Đương nhiên là ba theo đuổi mẹ con rồi, xém chút còn theo không kịp nữa."

Hướng Lạc nhắm mắt lại, Trình Duy Mặc che mắt cho cô, quay lưng về phía con gái rồi ngậm môi Hướng Lạc hôn mấy cái.

Chanh Chanh: "Ba ơi ba đang làm gì á?"

Trình Duy Mặc: "Bàn luận kỹ năng diễn xuất với mẹ con."

Hướng Lạc: "..."

Điện thoại rung lên, Phục tổng gửi tin nhắn tổng nhóm chat hỏi bọn họ đã tới chưa.

Hầu hết mọi người đều đang ở trên đường, chỉ có Khương Thẩm vẫn còn đang ở nhà.

Tiểu Tình Thư đang chờ ba, cô bé đã mặc xong váy công chúa, dáng yêu ngồi trên ghế sô pha, thỉnh thoảng nhìn đồng hồ đeo tay một cái.

Mạc Liêm đi công tác, sáng nay mới có chuyến bay về Bắc Kinh, lúc này đang trên đường từ sân bay về.

Khương Thẩm gọi điện thoại cho Mạc Liêm, hỏi anh đã đến đâu rồi.

Mạc Liêm: "Tầm hai mươi phút nữa là về đến nhà."

Khương Thẩm còn chưa kịp cất lời thì tiểu Tình Thư đã xòe tay ra, "Mẹ, mẹ, con muốn nói chuyện với ba."

Khuương Thẩm mở loa ngoài rồi đưa di động cho con gái, Tiểu Tình Thư nhỏ nhẹ thì thầm, "Ba ơi, ba biết con là ai không?"

"Là công chúa nhỏ của ba."

Tiểu Tình Thư cười, "Ba ơi, con yêu ba."

"Ba cũng yêu con."

"Ba ơi, con chờ ba về nhà, con và mẹ đều sẽ chờ ba, ba không cần vội."

"Cảm ơn bão bối, ba sẽ về nhà sớm thôi."

Tiểu Tình Thư không dập máy mà tiếp tục nói chuyện với ba, nói những chuyện từ sáng nay lúc rời giường cho tới bây giờ, bao gồm cả chuyện hôm nay mặc váy gì.

"Mở cửa cho ba nào." Tiếp đó là tiếng chuông cửa vang lên.

Tiểu Tình Thư "Òa" lên một tiếng, nhảy trên ghế xuống, ném di động lên ghế rồi chạy ra cửa.

Mạc Liêm phong trần mệt mỏi, khoảng khắc nhìn thấy vợ và con gái thì tất cả mệt mỏi cũng mất tăm hơi.

Anh khom lưng bế tiểu Tình Thư lên.

"Ba ơi ba có mệt không ạ?" Tiểu Tình Thư lấy tay xoa xoa gương mặt của Mạc Liêm.

Mạc Liêm lắc đầu, trong lòng ấm áp dễ chịu.

"Ba ơi con yêu ba." Tiểu Tình Thư thơm thơm anh.

"Mau đi tắm rửa thay quần áo đi." Khương Thẩm bế con gái từ trong ngực anh.

Mạc Liêm mở va ly, đưa đồ chơi cho con gái, còn có quà cho Khương Thẩm, là một hộp mút bọt biển kiểu mới, đủ các loại màu sắc.

Khương Thẩm giao con gái cho bảo mẫu, tiểu Tình Thư vội vàng đi mở đồ chơi, không quan tâm đến ba mẹ đi đâu nữa.

Mạc Liêm xách vali lên lầu, Khương Thẩm cũng theo sau, vừa đi vừa mở quà, "Cái này đáng yêu quá đi mất." Cô cầm một cái lén dặm dặm trên mặt.

Mạc Liêm quay người, "Nghe nói năm sau còn có mẫu mới, đến đó lại mua cho em."

Khương Thẩm cầm cái bọt biển quét quét tung trên mặt anh, tự đùa tự vui.

Mạc Liêm đi công tác cả tuần liền, tiểu biệt thăng tân hôn.

Đến phòng ngủ, anh khóa trái cửa lại.

Khương Thẩm chủ động bước tới ôm anh, vùi mặt vào cổ của anh.

Tất cả nhớ nhung đều nằm trong hành động này.

Mạc Liêm bắt đầu hôn cô, hôn ra sau tai của cô.

Khương Thẩm: "Thời gian không còn nhiều, chúng ta còn phải đến làng du lịch."

Mạc Liêm: "Tắm chung thì sẽ không trễ."

Những âm thanh trong phòng tắm đều bị nhấn chìm bởi tiếng nước chảy.

Tại làng du lịch, nhà Diệp Thu và nhà Hè Gia đến sớm, bọn họ đang chơi xe cân bằng với mấy đứa nhỏ.

 Tại làng du lịch nhà Diệp Thu và nhà Hè Gia đến sớm bọn họ đang chơi xe cân bằng với mấy đứa nhỏ

"Cậu hai, cậu lại đây một chút đi." Tam Bảo ngoắc ngoắc ngón tay với Quý Thanh Thời.

Quý Thanh Thời đi qua, nửa ngồi xuống, "Sao thế?"

Tam Bảo sửa sang lại nón bảo hiểm một chút, "Cậu hai, lát nữa cậu làm đội trưởng đội cổ động viên cổ vũ con nhé, con muốn tiếng cổ vũ thật to, con cho cậu mượn cái còi." Nói rồi cô bé tháo cái còi trên cổ mình ra, treo lên cổ Quý Thanh Thời.

Quý Thanh Thời: "..."

"Cậu hai, cậu hiểu chưa?"

"... Chưa."

Tam Bảo thở dài, "Thôi để con nói cho cậu nghe những lời cần nói. Đợi khi nào con thi đấu với các anh thì cậu hét lên: Tiểu tiên nữ Tam Bảo cổ lên, tiểu tiên nữ Tam Bảo tuyệt nhất!"

Diệp Thu đi phía sau anh, nghe mấy lời này thì phì cười.

Quý Thanh Thời: "Cậu thương lượng với con một chuyện có được không?"

Tam Bảo gật đầu.

"Để ba của con làm đội trưởng, cậu làm đội viên có được không?"

"Ba phải chơi cùng mẹ, không có thời gian."

Quý Thanh Thời: "Thì cậu cũng muốn chơi với mẹ con mà."

Diệp Thu phát tay, "Không cần chơi cùng, cảm ơn."

Quý Thanh Thời nhìn chằm chằm Diệp Thu, Diệp Thu nghiên đầu cười trên nỗi đau của người khác, cười ngang cười dọc.

"Cậu ơi~." Tam Bảo làm nũng.

Quý Thanh Thời miễn cưỡng đáp ứng, lấy còi làm trọng tài cho mấy đứa nhỏ.

Diệp Thu theo anh đi qua,

Quanh hồ làng du lịch có đường dành cho người đi bộ, không có xe qua lại nên mấy đứa nhỏ thường đến đây chạy xe cân bằng.

Bốn đứa nhỏ đã chuẩn bị xong ở vạch xuất phát, chỉ chờ tiếng còi ra lệnh của Quý Thanh Thời.

Diệp Thu đứng trên đường đá dựa vào lưng Quý Thanh Thời, hai tay vòng qua cổ anh, cả người lười nhác dán vào anh.

Quý Thanh Thời thổi còi, bốn đứa nhỏ ra hết tốc lực chạy về phía trước.

Diệp Thu: "Tiểu tiên nữ Tam Bảo có len, tiểu tiên nữ Tam Bảo tuyệt nhất!" Cô đá đá đầu gối Quý Thanh Thời, ra hiệu anh cũng cổ vũ đi.

Quý Thanh Thời không thể nào nói ra miệng được.

Diệp Thu tiếp tục cỗ vũ cho Tam Bảo.

Tam Bảo nhỏ nhất, thể lực cũng không bằng ba người anh nên các anh cố ý thả chậm tốc độ. Đến Nhị Bảo cũng biết đường nhường em gái mình.

Quý Thanh Thời đột nhiên kinh ngạc hỏi: "Sao xe của mấy đứa nhỏ không có bàn đạp?"

Diệp Thu: "...Đây là xe cân bằng, phải dựa vào lực chân để trượt về phía trước."

Quý Thanh Thời ngỡ ngàng, thì ra là vậy. Nhìn giống y chang xe đạp.

Diệp Thu đặt cầm lên vai anh, nhỏ giọng nói: "Con trai từ nhỏ đã chơi cái này, sao bây giờ anh mới phát hiện là không có bàn đạp?"

Quý Thanh Thời giả đò không nghe thấy, nhìn về phía mấy đứa nhỏ, "Tam Bảo cố lên."

Ở một con đường dành cho người đi bộ khác, Mạc Dư Thâm và Hè Gia đang bình thản tản bộ. Tiếng vui đùa của bọn nhỏ truyền qua tới đây.

Hè Gia nhìn qua đó, "Hình như Tam Bảo đang dẫn đầu thì phải."

Mạc Dư Thâm: "Sao cũng được."

Hè Gia thu tầm mắt lại, đi nhanh hai bước, ôm eo của anh đi lùi.

Bọn họ khiêm khi rảnh rang như vậy. Có thời gian nhàn rỗi ở nhà đều dành cho con cái.

Mạc Dư Thâm ngừng chân, Hè Gia nhón chân hôn anh, môi còn chưa kịp rút về đã bị Mạc Dư Thâm chiếm lấy.

Cây liễu bên hồ xanh mơn mởn, cành liễu theo gió phất phơ.

Âm thanh hoạt náo của bọn nhỏ ngày càng gàn thì nụ hôn sâu này mới kết thúc.

"Ba ơi, ôi ôi." Tam Bảo dừng lại, lấy hai tay che mắt.

Tri Tri cũng chạy chậm lại, "Không chút chút thì không có em đâu."

Tam Bảo thả hai tay ra, nhìn anh trai, "Chụt chụt thì có thể sinh em bé sao?"

Vấn đề này làm khó Tri Tri rồi, "Em còn nhỏ, nói em cũng không hiểu." Cậu nhóc sợ Tam Bảo không chịu buông tha vấn đề này nên liền cho cô bé uống nước.

Chỉ cần đi ra ngoài chơi, cậu nhóc sẽ treo một bình nước trên lưng Tam Bảo, "Uống nước, uống nước nhiều sẽ đẹp, ra dáng tiểu tiên nữ."

"Ồ." Tam Bảo rất nghe lời, Tri Tri đưa cô bé bao nhiêu nước là cô bé uống bấy nhiêu.

Uống nước xong, Tam Bảo không muốn chạy xe cân bằng nữa, quăng xe cho tri Tri rồi chạy về phía Hè Gia, "Mẹ ơi."

Mạc Dư Thâm bế con gái lên, "Có mệt không?"

"Không mệt ạ." Tam Bảo vội hỏi, "Ba ơi, sao cô vẫn chưa tới?"

Mạc Dư Thâm: "Sắp rồi."

Phục tổng nhắm tin vào nhóm chat bảo là Nhạc lão tiên sinh đến rồi. Hè Gia và Mạc Dư Thâm dẫn mấy đứa bé đi về hướng khách sạn.

Tam Bảo ở trong ngực ba chơi một hồi rồi lại chạy đi chơi xe cân bằng, thi đấu với Tri Tri và Nghị Bảo, những âm thanh hoạt náo vang lên, tiếng cười đùa của bọn trẻ ngày càng xa.

Mạc Dư Thâm và Hè Gia đi bộ nhanh hơn.

Trước cửa khách sạn, Nghị Bảo và Tam Bảo đang tranh tài, Tri Tri đứng một bên cổ vũ cho Tam Bảo.

"Được rồi, mau cất xe đi, chúng ta đi gặp ông cố." Hè Gia nhò tài xế đi cất mấy chiếc xe cân bằng vào cốp xe sau.

Tam Bảo: "Ông cố ở nhà."

Hè Gia: "Là một ông cố khác, con đã từng gặp rồi nhưng chắc là quên rồi."

Đại Bảo vẫn còn nhớ ông cố, mấy năm trước ba mẹ dẫn cậu nhóc đi lên núi du ngoại, cậu đã từng ở đó nghỉ hè.

Sau này ông cố tới Bắc Kinh, hàng năm cậu nhóc và mẹ đều tới thăm ông cố.

Sảnh tiệc trong khách sạn, có không ít người vây quanh Nhạc lão tiên sinh, còn mua sách tới muôn xin chữ ký của ông.

Tinh thần Nhạc lão tiên sinh không tồi, đeo kính lão, viết cho bọn họ mỗi người vài câu chúc phúc, cười nói: "Có thể là ta viết linh nghiệm, trước kia viết cho Hè Gia mấy câu, sau lại biến thành sự thật."

"Ông cố!" Đại Bảo chạy tới.

Tai Nhạc lão tiên sinh bị lãng, âm thanh lớn lầm mới nghe được, Đại Bảo gọi hai lần ông mới nghe rõ, "Mới một năm không gặp mà cháu đã cao hơn nhiều rồi."

Các nhân viên diễn viên nòng cốt đều đưa cả gia đình mình tới, mươi năm trôi qua, ai nấy đều có gia đình riêng, còn có người đã làm ông bà rồi.

Hôm nay cô Thượng dẫn theo cháu ngoại tới, con gái Phục tổng cũng sắp kết hôn, nói là sắp tụ tập nữa rồi.

Nhà Chu Minh Khiêm và nhà Hướng Lạc lần lượt tới, nhà Khương Thẩm nối đuôi đằng sau.

"Cô ơi." Đại Bảo vẫy tay với Khương Thẩm.

Khương Thẩm đi qua bế Đại Bảo lên cách mặt đất một chút, "Nặng hơn so với tháng trước rồi nha."

Đại Bảo: "Con đi tìm bác tâm sự đây."

Khương Thẩm hỏi: "Hai người nói chuyện gì vậy?"

Đại Bảo học giọng điệu của Tri Tri: "Bí nhật của "lam nhân" với nhau."

Cậu nhóc xuyên qua dòng người đi đến chỗ của Mạc Liêm.

Mạc Liêm vừa nhìn ánh mắt của cậu nhóc là biết sắp có chuyện gì, có chuẩn bị mà đến, "Muốn mời bác ăn cơm à?"

Đại Bảo: "...Cũng được ạ." Dừng mấy giây, "Bác ơi, bác có muốn đổi cặp kính sát tròng khác không? Đeo nhiều năm như vậy rồi, con cảm thấy nên thay một cặp khác."

Mạc Liêm không đeo kính, lúc trước khi anh và Khương Thẩm vừa ở bên nhau, Đại Bảo đến chơi nhà, đuổi theo anh mà hỏi: "Bác ơi, khi nào bác mới đi khám mắt? Con có tiền, có thể cho bác mượn, vậy thì sau này không nhảm nhèm cô nữa."

Anh dỗ dành Đại Bảo: "Bác có đeo kính nhưng là kính sát tròng."

Đại Bảo không tin, lên mạng tìm hiểu mới thấy hóa ra có loại kính sát tròng này thật. May mắn nay cậu nhóc vẫn cho rằng bác đeo kính áp tròng.

Mạc Liêm nhỏ giọng hỏi cậu: "Có phải con lại muốn cho bác mượn tiền hay không?"

Đại Bảo gật đầu, "Vâng ạ."

Mạc Liêm hỏi: "Lần muốn lợi ích gì?"

Đại Bảo: "Cũng không nhiều, đến lúc đó bác mua cho con vài con ngựa Ả Rập là được. Con muốn tặng quà sinh nhật cho mẹ. Con cho bác mượn ba ngàn, trả lại con ba con ngựa là được rồi."

Mạc Liêm: "..."

Người cũng đã đến đông đủ, Nhạc Lão tiên sinh có chuẩn bị lì xì cho bọn nhỏ.

Bọn nhỏ đứng xếp thành một hàng, nói Nhạc Lão tiên sinh đoán xem con cái nhà ai.

Hôm nay ông cụ Nhạc rất vui nên chơi với mấy đứa, "Vừa nhìn là biết cháu từ lò nào ra." Ông chỉ vào tiểu tiểu Chu. "Một khuôn với Chu Minh Khiêm." Ông nói Tri Tri: "Đôi mắt lớn lên sẽ giống cô cháu."

Nhiều con nít như vậy mà ông không đoán sai một ai.

Lúc phát lì xì, tiểu tiễn Dư và tiểu Tình Thư trong tay bước tới.

Nhạc lão tiên sinh hỏi: "Nói cho ông có biết các cháu năm nay mấy tuổi rồi?"

Tiểu tiễn Dư: "Cháu đón tuổi (hai tuổi)." Ngừng một chút, "Chị gái núi tuổi (ba tuổi)."

Tất cả mọi người đều bị tiếng nói ngọng nghịu của Dư An chọc cười.

Bánh kem tới, bọn nhỏ vây quanh hát chúc mừng sinh nhật.

Trước khi ăn, Nhạc lão tiên sinh nói người mang giấy Tuyên và bút lông viết vài chữ: <Quãng đời còn lại> của chúng ta sẽ rất tốt đẹp.

Liên hoan bắt đầu từ giữa trưa kéo dài tối.

Tam Bảo ăn nửa miếng bánh ngọt xong rồi lại muốn chạy đi chơi xe cân bằng. Tri Tri và tiểu tiễn Chu đều đi tìm Chanh Chanh chơi rồi, không ai chơi với cô bé.

Nhị Bảo: "Anh chơi với em."

Tam Bảo: "Nhưng chúng ta còn nhỏ quá, mẹ sẽ không cho chúng ta ra ngoài."

Đại bảo đi tìm ba mẹ nói muốn dẫn em trai em gái đi ra ngoài hồ nước chơi xe cân bằng.

Hè Gia và Mạc Dư Thâm đương nhiên không yên lòng, kết thúc bữa trưa là các tiết mục giải trí, Hè Gia và Mạc Dư Thâm dẫn ba đứa nhỏ ra ngoài chơi.

Nhị Bảo và Tam Bảo chạy xe cân bằng phía trước, Đại Bảo không chạy, đứng sau làm hậu phương cho hai đứa em.

Hè Gia khoát vai Đại bảo, vừa đi vừa nói.

Đại Bảo nghịch tay của mẹ, gãi gãi nhẹ, "Mẹ ơi, mẹ có còn đau không?"

Đó là những vết chai trên tay vì kéo dây cương lâu ngày.

Hè Gia: "Không đau, không có cảm giác."

Đại bảo: "Mẹ ơi, sau này mẹ không cần cực khổ như vậy, con sẽ kiếm tiền nuôi gia đình. Bây giờ con có rất nhiều tiền."

Hè Gia hôn lên trán cậu nhóc một cái, "Cảm ơn con trai."

Đại Bảo: "Đợi thêm mấy năm nữa con sẽ nói bác trả máy bay tư nhân cho con, con bán máy bay rồi xây cho mẹ cái chuồng ngựa và mua thêm vài thớt ngựa nữa. Cho mẹ làm bà chủ, nói các cậu dắt ngựa cho mẹ."

Hè Gia cười, "Được nha."

Mạc Dư Thâm đi phía sau, không chen vào một câu nào.

Sau đó Hè Gia nói với Đại bảo về đôi vai của người đàn ông, nói là chờ cậu nhóc lớn thêm chút nữa là có thể công mẹ được rồi, nhưng cậu nhóc vẫn rất nhớ cảm giác được bế.

Có điều bây giờ đã lớn rồi, lên tiểu học, không ai bế cậu nhóc lên nỗi nữa.

Mạc Dư Thâm: "Ba vẫn còn có thể bế nỗi con."

Đại Bảo có gen chiều cao của Mạc Dư Thâm, cao hơn mấy bạn cùng trang lứa một cái đầu, nặng hơn ba mươi ký.

"Con nặng lắm." Đại bảo nói.

Mạc Dư Thâm: "Nặng hơn nữa ba cũng có thể bế." Anh khom lưng ôm Đại bảo lên.

Đại Bảo: "Mắt mặt quá đi mắt."

Hè Gia: "Lớn cỡ nào cũng là bé con của ba mẹ."

Mạc Dư Thâm: "Ba còn có thể bế con đi một đoạn." Anh đột nhiên rất nhớ những ngày Đại Bảo còn nhỏ xíu, cảm giác lần đầu làm cha vẫn còn vui sướng tựa như mới hôm qua.

Không biết từ lúc nào mà Đại Bảo đã sắp cao tới bả vai của Hè Gia.

"Ngày còn bé con rất giống biển cả." Mạc Dư Thâm không quên lén ánh cậu nhóc.

Đại Bảo đã không còn nhớ rõ chuyện gì, "Có phải vì lòng dạ của con rất lớn có phải không?"

Mạc Dư Thâm: "Bớt dát vàng lên mặt mình đi. Biển cả ngoài trừ rộng lớn ra thì toàn là nước." Anh nói: "Mỗi lần con với cô ra ngoài chơi, lần nào cũng đồng ý với ba là sẽ về sớm nhưng kết quả nửa ngày sau vẫn không thấy bóng dáng đâu."

Đại bảo: "Đàn ông với nhau không cần tính toán chi li như vậy."

Mạc Dư Thâm: "Đàn ông có thể không so đo, nhưng con là trẻ con."

Đại Bảo: "... Mấy lời này con từng nói với ba rồi sao?"

Mạc Dư Thâm: "Con đoán xem."

Đại Bảo cười ha ha.

Đi mấy trăm mét, Đại bảo sợ ba mệt nên nói: "Ba ơi, ba thả con xuống đi."

Mạc Dư Thâm không thả, "Không mệt, ba còn có thể bế con đi thêm một đoạn đường nữa."

Đại Bảo: "Cảm ơn ba." Cậu nhóc đã quên mất cảm giác khi được ba bế là như thế nào, hôm nay đã cảm nhận lại được rồi.

Hè Gia cũng muốn bế con trai, "Cho em ôm đi."

Từ khi sinh con, lực cánh tay của cô trở nên vĩ đại.

"Quá xấu hổ, xấu hổ quá." Đại Bảo che mặt.

Hè Gia vẫn ôm cậu nhóc, "Chỉ nặng hơn một chút so với hồi năm tuổi."

Đại bảo sửa lại: "Không phải một chút, mà là gần mươi một ký."

"Mẹ bé quen rồi, không cảm thấy nặng." Hè Gia nói: "Sức mạnh của người mẹ còn hơn tưởng tượng của con nữa đấy."

Đại Bảo tựa đầu lên vai mẹ, "Hôm nay con rất vui."

Hè Gia bế Đại bảo đi được hai ba trăm mét gì đó rồi thả xuống, sau đó cô và Mạc Dư Thâm mỗi người dắt một tay của Đại Bảo.

Lúc Đại Bảo vừa biết đi, cô và anh cũng hay dắt tay Đại bảo đi như vậy, Đại Bảo thì cứ đi đi mãi không biết mệt.

Đi mãi đi mãi liền trưởng thành.

"Anh ơi." Tam Bảo bỏ rơi xe cân bằng, chạy đến chỗ bọn họ. Đại Bảo tháo nón bảo hiểm của cô bé xuống, lấy tay lau mồ hôi cho em gái rồi lôi kéo cô bé đi về phía trước.

Nay giờ Nhị bảo vẫn luôn chơi xe cân bằng với Tam Bảo, chơi đến mệt tê liệt tay chân nhưng cậu nhóc vẫn đi nhanh đến sau em gái để đẩy lưng cô đi, tiết kiệm chút sức lực.

Hè Gia nhìn mấy đứa nhỏ, bỗng nhiên cảm thán: "Mười năm sau, mấy đứa nhỏ đã lớn rồi, sẽ không dính chúng ta như bây giờ."

Mạc Dư Thâm: "Chờ khi con cái lớn hết rồi thì em lại dính anh."

Hè Gia đan chặt mười ngón tay với Mạc Dư Thâm, đi theo sau lưng bọn nhỏ.

"Ông xã."

"Hm?"

"Yêu anh nha."

*

Bạn học Lã có lời muốn nói: Cảm ơn tất cả mọi người đã theo bạn học Lã đến cuối hành trình. Chúc các bồ sẽ tìm thêm được nhiều bộ truyện mà cho dù nó là chay nhưng vẫn cuốn đến cuối truyện như Anh vẫn luôn yêu em.

Thân ái.

Sài Gòn, 09/07/2020, ngày âm u đêm mưa sml.

HÊT.